Calea spre cer în 1000 de ilustraţii

Timotei Pop

1. Există... sau nu există?

1) Existenţa în timp nu este singura formă a existenţei. Există şi veşnicia. Aceasta este domeniul lui Dumnezeu, El a creat totul. El aparţine unei sfere de existenţă de sine stătătoare. Pe El nu L-a creat nimeni.

Ce a creat mai întîi: oui sau găina? Aceasta este întrebarea clasică. Dacă oul a fost mai întîi, cine l-a ouat? Dacă găina a fost mai întîi, de unde a venit? Poţi discuta această dilemă timp de mii de ani, fără să ajungi la o concluzie, dacă nu-ţi dai seama că întrebarea iniţială are trei presupuneri:

1. Există o găină.
2. Există un ou.
3. Există un „mai întîi" şi un „după".

„Mai întîi" şi „după" sunt categorii ale gîndirii noastre, modul în care percepem etapele succesive ale materiei în continuă mişcare. Dar timpul nu este nimic dacă-l considerăm fără mişcările pe care le măsoară. Timpul nu are o existenţă obiectivă, independentă de corpuri şi fenomene; acesta este ABC-ul teoriei relativităţii a lui Einstein. Energia cinetică produce mişcare şi dă naştere noţiunii timpului. Ce sa spunem despre uriaşul domeniu al energiei potenţiale? Această energie imensă zace inactivă. Închipuiţi-vă o lume care ar poseda numai energie potenţială! N-ar exista nici cea mai slabă mişcare; n-ar fi nimic de măsurat. Ar fi un Univers fără timp. Tot fără timp este şi sfera spiritului, domeniul lui Dumnezeu. Îl numim „veşnic". Veşnicia nu este un timp fără sfîrşit, ci absenţa timpului.

Să explicam înţelesul celor de mai sus:

Să presupunem că pe o planetă, la o distanţă de circa 2000 de ani-lumina, ar exista fiinţe de un ordin mult mai înalt decît

al nostru, cu telescoape care le-ar permite să vadă nu numai pămîntul nostru, ci şi locuitorii săi.

Să presupunem că aceste suprafiinţe ar privi astăzi la Betleem. Ce ar vedea?.... Naşterea lui Isus Cristos. Ar vedea păstorii, magii, pe Mesia, pe Iosif, pe Prunc. Acestea din cauză că lumina emanată de aceste persoane are nevoie de două mii de ani ca să ajungă la acea planetă îndepărtată. Pentru noi, naşterea lui Cristos este de domeniul trecutului. Pentru ei, ar fi de domeniul prezentului. Închipuiţi-vă astfel de suprafiinţe pe o stea la o distanţă de 3500 ani-Iumînă. Ei ar vedea pe copiii lui Israel sub conducerea lui Moise apropiindu-se de hotarele Palestinei. I-ar vedea bucurîndu-se la vestea că Se va naşte un Mîntuîtor. Pentru ei, naşterea lui Isus ar fi un eveniment de viitor.

Unul şi acelaşi eveniment este de domeniul trecutului din punct de vedere al pămîntuîui, prezent pentru o altă planetă şi viitor pentru o alta. Cum este şi pentru spiritul care poate percepe în mod simultan, ce se întîmplă pe toate aceste trei planete şi să citească gîndurile tuturor? *Nu există trecut, prezent şi viitor!*

Întrebarea: „Cine a fost mai întîi, oul sau găina?" este rezolvată; nu există „un mai întîi“ şi „un pe urmă". Problema nu are sens în domeniul în care nu există trecut sau viitor, cauză sau efect. Problema: „Cine a fost înainte de Dumnezeu pentru a-L crea?" nu poate fi pusă. Nu există nimic şi nimeni înainte de EL.

2) Voltaire, plimbîndu-se printr-un parc, a întîlnit un copil care se juca. După ce l-a chemat la sine, printre altele i-a vorbit: „Ascultă!..., vezi acest pom încărcat cu mere? Vor fi toate ale tale, dacă vei putea răspunde la întrebarea pe care ţi-o voi pune". „O..., dacă e din ce am învăţat, sunt sigur că voi răspunde". „Bine!...., toate merele vor fi ale tale dacă vei putea să-mi spui: ‚Unde e Dumnezeu!‘?“ Băiatul a rămas un moment buimăcit; apoi, ridicînd ochii, i-a spus cu îndrăzneală: „Dar dumneavoastră, domnule, aţi putea să-mi

răspundeţi unde nu e El?"

Acest răspuns a fost ca o lovitură de ciocan pentru Voltaire. El s-a întors şi şi-a continuat drumul, lăsînd în urmă morala şi băiatul.

3) Se spune că un savant, venind acasă de la laboratorul său, a fost chemat de soţia lui la masa de seară. Soţia i-a pus o salată pe masă. Cum el era ateu, a zis: „Dacă frunzele de salată verde, boabele de sare, picăturile de oţet şi de ulei şi feliile de ouă ar fi plutit în aer din toată veşnicia, s-ar fi putut ca în cele din urmă, din întîmplare, să se reunească de la sine în salată?" „Da!" i-a răspuns soţia, „dar nu aşa de frumos aranjată şi gustoasă ca aceasta făcută de mine!"

Atomii care ar fi venit laolaltă din întîmplare nu ar fi putut face un univers atît de frumos!....

4) În nişte peşteri din Thailanda s-au descoperit desene preistorice, reprezentînd oameni şi peşti în ceea ce s-ar putea denumi „stil raze X". Pictorul de acum mai bine de 3000 de ani arăta detaliile pe care nu putea să le vadă, dar de a căror existenţă ştia. Devenind un om sau un animal, el includea scheletul şi organele lui, ca de exemplu: stomacul, plămînii, etc. Astfel de desene au fost găsite mai înainte printre băştinaşii din Australia.

Noi considerăm o astfel de artă ca fiind primitivă. S-ar putea să nu fie tot aşa de frumoasă ca arta noastră, însă ea este mai aproape de realitate. Într-o galerie cu portrete, ceea ce ni se înfăţişează nu sunt atît subiectele propriu-zise, ci mai degrabă veşmintele făcute de croitori. Noi vedem numai faţa şi mîinile persoanei respective. Dacă se expun nuduri, vedem pielea. Ne mulţumim cu foarte puţin. Artistul primitiv dorea mai mult din realitate; într-un anumit sens el era mai aproape de ea decît noi, oamenii moderni rafinaţi.

Noul Testament vorbeşte despre Univers şi istorie în acelaşi stil de raze X. Materialiştii văd numai lucrurile exterioare. Credincioşii văd toate lucrurile exterioare, plus ceea ce

însufleţeşte Universul şi istoria interiorul — Dumnezeu lucrînd în creaţia Sa şi descoperindu-Se ca dragoste în acţiune.

5) În secolul 17, cînd ateismul era rar printre evrei, un evreu a spus unui rabin: „Eu nu cred în Dumnezeu!" Rabinul l-a îmbrăţişat pe acest om şi i-a zis: „Cît de mult te invidiez, frate! Tu eşti într-o stare spirituală mult mai bună decît mine! Cînd eu văd un om în suferinţă îi spun: ‚Domnul să te ajute!\ şi nu-i dau nici un ajutor. Tu nu crezi în existenţa lui Dumnezeu, aşa că tu trebuie să-ţi ajuţi semenul. Tu trebuie să faci faptele pe care le-ar făptui Dumnezeu dacă ar exista. Fă în felul acesta: hrăneşte pe flămînzi, mîngîie pe cei deznădăjduiţi, dă adevăr şi bucurie celor în nevoie, îmbrăţişează cu dragoste pe fiecare şi, în general, poartă-te cum S-ar purta Dumnezeu dacă ar exista. Apoi vino din nou după un an şi spune-mi dacă există Dumnezeu sau nu!"

6) Ne naştem ca prunci incapabili să consumăm altceva decît lapte şi, scurt timp înainte de naşterea noastră, laptele se acumulează în sînul mamei. Pe măsură ce creştem, avem nevoie de lapte din ce în ce mai gros, iar laptele din sînul mamei se schimbă potrivit nevoilor noastre.

Ne naştem cu plămîni, şi găsim aer. Avem nevoie de apă, şi ea ne este furnizată. După cîteva luni, avem nevoie de alimente hrănitoare care se află în legume şi carne, şi acestea există în lume.

Ne îmbolnăvim. Dar cineva a pregătit leacuri pentru nenumărate feluri de boli, din ierburi, ciuperci sau din cristalele pămîntului.

Pentru fiecare nevoie omenească există realitatea corespunzătoare care satisface acea nevoie.

Ce aroganţă sau ignoranţă ne face să presupunem că pentru o nevoie fundamentală, pentru setea sufletului nostru după Dumnezeu o sete care a creat atîtea mitologii şi religii nu ar exista o realitate care s-o satisfacă?

7) După cum toate nevoile fundamentale ale omului sunt satisfăcute în realitate, tot astfel şi nevoia sufletului este împlinită. Îl putem găsi pe Dumnezeu. Îl putem cunoaşte.

Într-o zi de toamnă, o cioară vorbea cu o rîndunică, care era în primul an al vieţii ei. Cioara a spus: „Văd că te pregăteşti pentru un drum lung. Încotro zbori?" Rîndunică i-a răspuns: „Se face din ce în ce mai frig aici. S-ar putea să îngheţ. Zbor spre o ţară mai caldă!" Cioara isteaţă şi-a bătut joc: „Te-ai născut abia acum cîteva luni; cum ştii că există o ţară mai caldă în care să te adăposteşti în timp ce este frig?" Rîndunică i-a replicat: „Cel ce mi-a pus în inimă această dorinţă pentru o climă mai caldă nu poate să mă înşele. Eu îl cred şi plec!” Şi rîndunica a găsit ceea ce căuta.

8) Un om cult ştie că noi trăim în mod simultan în universul lui Newton şi în cel al lui Einstein, fiecare avînd legile sale proprii. Cei ce cunosc numai universul lui Newton n-ar fi capabili să zboare în lună, nici să aibă energie nucleară. Noi trăim în acelaşi timp într-o lume în care se poate să nu întîlnim pe Dumnezeu, şi într-o a doua lume pe care ateii n-o cunosc, în care Dumnezeu pur şi simplu există, este, şi ne permite să avem comuniune cu El. Aceasta e lumea religiei practice.

9) Ar fi folositor să ne întrebăm: De unde provine această credinţă în Dumnezeu în minţile milioanelor de oameni de-a lungul istoriei? Ateii care îl neaga pe Dumnezeu neagă o noţiune care există în propria lor minte.

Filozoful englez Locke a emis ideea că în mintea noastră nu există nimic care n-a trecut prin simţurile noastre.

Un om sălbatic din jungla Noii Guinee n-ar avea în mintea lui noţiunea „televizorului”, întrucît obiectul respectiv nu există în lumea lui.

Dacă omenirea n-ar fi avut o experienţă cu Dumnezeu, cum a apărut o astfel de noţiune în mintea ei?

Engels a fost gata să dea un răspuns 1a această întrebare,

spunînd: „Concepţia noastră despre Dumnezeu este o reflectare fantezistă în minţile noastre a realităţilor sociale”. În acea vreme, creştinii s-au străduit din răsputeri să dovedească că Engels nu avea dreptate, pentru că Dumnezeu nu este o reflectare de domeniul imaginaţiei, ci că noţiunea despre El este o oglindire exactă a realităţii dumnezeieşti. Acum a sosit timpul unei alte linii de demonstrare: Admit că credinţa în Dumnezeu este o reflectare imaginară şi adaug că numai imaginarul este real. Tot „realismul” care neagă faptul că oamenii vor zbura în luna, sau vor conduce un submarin pe sub ghiaţa Polului Nord, sau vor desfiinţa distanţele zburînd cu avioane, sau vor produce dezagregarea atomului, sau vor construi ziduri din gaz metan tot acest „realism” s-a dovedit greşit. În acest fel, „realismul” celor ce trăiesc în lumea lui Dumnezeu şl afirmă în mod cinstit că El nu există este greşit. Pe de altă parte, fanteziile lui Leonardo da Vinci şi ale lui Jules Verne, precum şi ale altora ca ei, au devenit realitate. Iar visătorii de vise care merg cu un Dumnezeu pe care nu-L pot vedea, nici pipăi, afară de cazul cînd îşi dezvoltă facultatea credinţei, percep realitatea ce pătrunde toată creaţia.

Numai fanatismul este real în ştiinţa modernă!

Nils Bohr întreabă: „Există vreun om destul de nebun să posede adevărul?”

Ce este ştiinţa?... Ea este o disciplină care face ca imaginea să devină realitate. Ştiinţa a descoperit că în interiorul nucleului unei celule, în ADN, se află un cod în care toate generaţiile trecute au transmis făpturilor noi experienţa lor şi trăsăturile lor de caracter. Această cunoştinţă trebuie să treacă în exteriorul nucleului, acolo unde se formează proteinele. De aceea, în nucleu se află un fel de aparate de fotocopiat de tip xerox. Fotocopia nu este absolut „fidelă". „Cel ce manipulează aparatul" este ca un om care, în timp ce face o fotocopie, acoperă o parte din document, sau adaugă nişte date speciale. Iar ADN transmite această cunoştinţă în

partea de afară a celulei.

O poveste fantastică.... Nici un romancier n-ar fi putut inventa o poveste mai bună. Această fantezie este realitatea în organismul nostru.

S-ar putea ca şi religia să fie o reflectare fantezistă... In acest caz, ea este o reflectare fidelă a unei realităţi fantastice şi a Ziditorului ei fantastic!

10**)** Engels nu avea dreptul să arunce ocara asupra creştinismului, pretinzînd că el aparţine fanteziei deşi primim această afirmaţie ca un compliment. Poţi replica la aceasta că e posibil să-ţi imaginezi lucruri ce sunt dincolo de domeniul posibilităţii. Astfel, îţi poţi imagina că în mijlocul oceanului este o insulă de un km pătrat, formată toată dintr-un diamant, şj totuşi o astfel de insulă să nu existe. Dar tot ceea ce ţi-ai imaginat este real. In natură există insule; există oceanul; există diamante; şi există dimensiunea de o milă pătrată. Ai adunat realităţile într-un mod incorect, dar îţi poţi imagina numai realităţi. Tot astfel, în mintea noastră noţiunea pe care o avem despre Dumnezeu poate fi asociată cu idei greşite. Pot crede într-un Dumnezeu rău, un Dumnezeu în formă omenească, un Dumnezeu care aparţine unui trib sau unei naţiuni şi aşa mai departe, dar tot timpul eu mă ocup cu realităţi, fie în modjust, fie eronat. Dumnezeu însuşi există şi El este ceea ce este, nu ceea ce Îl considerăm noi că este.

11**)** Dacă Dumnezeu ar încăpea în cadrul raţiunii mele, El n-ar fi un Dumnezeu, ci o fiinţă inferioară mie. Un filozof a cărui filozofie ar putea fi înţeleasă de fiul său în vîrstă de 5 ani n-ar mai fi un filozof. Dumnezeu, pentru a fi Dumnezeu, trebuie să depăşească raţiunea noastră.

12**)** Priviţi albinele care organizează o cetate cu 10.000 de celule pline de miere pentru larvele lor, şi un loc pentru regina-mamă. Cînd albinele observă că vremea începe să se încălzească şi s-ar putea ca ceara să se topească şi astfel s-ar

pierde mierea, ele organizează roiul în echipe, pun santinele la intrări, lipesc picioarele jos şi apoi cu aripile fluturînde întocmesc un sistem de ventilaţie spre a răci mierea ceva asemănător cu un ventilator electric.

Albinele culeg mierea de pe o suprafaţă de cca 50 km pătraţi. Se pune întrebarea: Cum poate mintea micuţă a unei albine să realizeze astfel de minune, dacă în spatele ei nu se află o minte superioară, mintea lui Dumnezeu?

13) Un grup de savanţi din Chicago au făcut o experienţă. O molie feminină aparţinînd unei specii rare a fost plasată într-o cameră. La o distanţă de 4 mile s-a dat drumul unei molii de parte bărbătească, din acelaşi soi. În ciuda fumului din oraş, în ciuda distanţei şi în ciuda faptului că femela se afla într-o cameră închisă, în cîteva ore masculul a fost găsit bătînd din aripi la fereastra camerei unde era prizonieră femela. Explicaţi un astfel de lucru fără ipoteza unei fiinţe inteligente Dumnezeu care a creat aceste lucruri.

14) În orice redare exactă a formei subiect predicat, predicatul este conţinutul în subiect. Dumnezeu e Fiinţa ideală, însumarea tuturor calităţilor celor mai înalte, cum ar fi: dragostea, bunătatea, dreptatea, omnipotenţa ş.a,m.d. Din moment ce El posedă toate perfecţiunile (ceea ce este şi firesc, altfel El n-ar mai fi Dumnezeu), trebuie să aibă şi existenţă. Un Dumnezeu inexistent n-ar avea totalitatea virtuţilor. A întreba: „Există Dumnezeu?”[1] este similar cu a întreba: „Există Existentul?[11]

15) Suntem obişnuiţi cu limitările cauzate de gravitaţie. A fost o adevărată descoperire cînd primii astronauţi şi-au dat seama că puteau trăi şi într-o stare de lipsă de gravitaţie sau imponderabilitate. Trăim în timp cînd lucrurile apar şi dispar. Din această cauză credem în moarte şi descompunere. Dar, cum există imponderabilitate, există şi sfera veşniciei, a absenţei timpului sfera lui Dumnezeu. El este Autorul necreat al întregii creaţii. Din El avem din veşnicie în veşnicie viaţa,

ființa și mișcarea, ca și cum ar fi compuse din evenimente succesive. Dar a aplica noțiunea obișnuită de timp spiritului este tot atît de stupid ca și cum am aplica-o fizicii nucleare.

16) Omul e un mănunchi de energie în diferite forme: energie condensată în materie, căldură, electricitate și energie spirituală. Ce se întîmplă la moarte cu aceste diferite forme de energie? Energia condensată în atomi nu se pierde. Corpul putrezește, iar atomii lui intră în combinații noi. Cînd cuptorul se răcește, căldura lui a fost comunicată atmosferei înconjurătoare. Cînd trupurile noastre devin cadavre reci, temperatura din jurul nostru crește cu o fracțiune minimă, neglijabilă, dintr-un grad. Electricitatea emanată de un trup reintră în bugetul general de energie electrică al naturii. Ce devine la moarte energia spirituală, puterea de voință, capacitatea de a gîndi și de a simți? Oare această energie se schimbă la moarte, fiind transformată într-o formă inferioară de energie, să zicem, mecanică? Dacă este așa, am putea după moarte să sărim de două ori mai sus decît înainte, ceea ce nu-i cazul. Nu! Energia spirituală rămîne după moarte! Altfel, legea lui Lavoisier se prăbușește. Spiritul meu reintră în bugetul general al energiei spirituale; el se reîntoarce la spiritul cei veșnic la Dumnezeu.

17) Dacă duhul nostru este pregătit pentru a se întoarce la Cel ce l-a dat, dacă a cultivat lucrurile de valoare în acest domeniu, dacă a cultivat lucrurile ca: dragostea, adevărul, credința, speranța, pacea, bunătatea, blîndețea, el va fi la moarte în elementul său. Viața viitoare va fi un paradis în care ne vom bucura de lucrurile sperate. Dacă duhul nostru intră în această sferă complet nepregătit, plin de păcate și de o poftă nesățioasă după satisfacții păcătoase care nu pot fi împlinite, viața lui va fi profund nefericită. Acesta este iadul!

18) Viața expiră tot așa de imperceptibil ca și aburul care se ridică în aer. Dar vaporii nu încetează să existe; și nici sufletul!

Apostolul Iacob scrie: „Ce este viaţa noastră? Nu sunteţi decît un abur care se arată puţintel şi apoi piere”. Dar aburul nu se pierde niciodată. Viaţa pămîntească trece, dar ea nu devine nimic. O omidă devine o gogoaşă, iar o gogoaşă devine un fluture. Morţii au trecut de sfera văzută. Aceasta nu înseamnă că ei nu mai există!

19) Trupul şi duhul nu numai că au dezvoltări separate, ci chiar contrare. Cu cît înaintăm în vîrstă, trupul nostru se trece, dar duhul nostru se îmbogăţeşte. Duhul şi trupul sunt ca doi călători, unul urcînd pe un munte, celălalt coborînd de pe de munte. Ei călătoresc în direcţii opuse.

Ce logică mă face să cred că atunci cînd trupul a ajuns la poalele muntelui, Ia ultima descompunere, duhul se va degrada împreună cu el? Nu! Este mult mai plauzibil că, după ascensiune, el va zbura în cerurile cerurilor, după cum spune şi Mao-Tse-Tung: că duhul soţiei lui ar fi făcut la moarte (vezi poemul său intitulat: „Nemuritorii”).

20) Există o axiomă a biologiei ca funcţia creează organul. Avem ochi ca să vedem lumina. Avem urechi pentru că există sunete de auzit, etc. În toate aceste lucruri noi trebuie să gîndim. Cum se face că avem ciudata capacitate de a crede? Chiar şi un copil posedă această capacitate. Prin urmare, trebuie să existe o realitate corespunzătoare. Ar fi oare logic ca, în această lume în care totul din noi corespunde unei realităţi exterioare, tocmai această capacitate a credinţei să fie în noi fără nici o acoperire, care să-i corespundă? Avem capacitatea de a crede fiindcă există un Dumnezeu în care să credem. Nu există numai materie, ci şi o realitate care nu poate fi explicată în termeni fizici sau chimici, fără a te expune la ridicol. Ştiinţa pledează pentru religie!

21) Pămîntul se află exact la distanţa potrivită de Soare şi are viteza orbitală potrivită spre a face posibilă viaţa pe el. Dacă ar fi fost foarte puţin mai aproape de Soare, am fi fost arşi de focul lui. Dacă am fi fost mai departe, pămîntul ar fi

fost prea rece ca să crească ceva pe el. Dacă pămîntui nu s-ar roti în jurul Soarelui, n-ar fi schimbări de anotimpuri. Să fie toate acestea pură întîmplare?...

22) Trăim vieţi tainice într-o lume de mistere, despre care cunoaştem numai cîteva frmturi. Suntem deţinuţi în temniţa simţurilor noastre. Dacă ar exista pe pămînt fiinţe care să poată emite raze dincolo de spectrul vizibil nouă, dacă ele ar putea comunica între ele pe o lungime de undă care să depăşească pe acelea pe care le auzim sau le percepem, ele ar putea să ne observe, şi noi n-am şti niciodată nimic despre existenţa lor; tot astfel, după cum am trăit timp de milenii fără să ştim despre influenţa virusurilor şi a microbilor asupra vieţilor noastre. Ce-am zice dacă îngerii ar exista cu adevărat printre noi, şi noi nu-i putem zări?

23) În cartea sa „Caiete filozofice[44], Lenin spune că materia are capacitatea de a se reflecta pe sine însăşi. Ea se reflectă în gîndire. În a cui gîndire? în gîndirea unei persoane. Aşadar, ceea ce gîndim este o reflectare a realităţii, şi dacă toate gîndurile noastre sunt atît de personale, adevărul pe care aceste gînduri îl reflectă trebuie să fie o Persoană pe care noi o înţelegem fie în mod clar, fie în mod confuz, fie într-un fel denaturat sau chiar fără a şti pe cine am înţeles în realitate. Isus a afirmat ca Adevărul este o Persoană în El însuşi. Încearcă numai să exprimi aceasta printr-un rigorism. Vei ajunge la concluzia că afirmaţia făcută de Isus trebuie să fie un adevăr un adevăr tainic. Dacă nu ai sentimentul misterului, nu poţi ajunge la adevăr.

24) Pe suprafaţa oceanului realităţii apare o picătură minusculă fiinţa mea. Ea se ridică din mijlocul oceanului. Nu poate părăsi oceanul nici măcar pentru o clipă. Fiinţa mea este o parte integrantă din acest ocean, răvăşită de furtunile lui. De îndată ce eul meu se erijează în rege şi vrea să judece realitatea, în loc să se hrănească cu umilinţă din ea, nu mai este o realitate, ci o irealitate, o iluzie. Există numai o

singură realitate Dumnezeu! El e creat însă în El însuşi. În El avem viaţa, fiinţa şi mişcarea. El cuprinde tot ceea ce creează.

25) Ştim că, în conformitate cu legea a И-a a termodinamicii, în toate procesele fizice ale Unversului ce pot fi observate energia devine mai puţin disponibilă. Universul se uzează. Cum el este departe de a fi uzat, trebuie să fi avut un început!

Biblia vorbeşte ştiinţific cînd spune: „Lucrurile care se văd sunt trecătoare !“

26} Ateii materialişti spun că religia este o reflectare denaturată a conştiinţei umane. În sensul acesta, ei citează diferiţi autori atei, dar, de cele mai multe ori, denaturînd spusele lor, spre a face după placul domniilor lor. Dar lucrul cei mai curios e că ateii care se pretind marxişti omit spusele lui Karl Marx din lista diverselor definiţii ale religiei, puşi în încurcătură, fără îndoiala, de frumuseţea definiţiei date de el şi de complimentele pe care le face religiei. El a scris în „Observaţiile unui tînăr“: „Dumnezeu a dat oamenilor o ţinta universală să înnobileze omenirea şi pe ei înşişi”. Şi, mult mai tîrziu, el a scris în „Contribuţii la Critica Filozofiei Dreptului a lui Hegel“: „Religia este suspinul făpturii asuprite, inima unei lumi fără inimă, exact după cum este spiritul unei societăţi fără inimă”. Şi trebuie să ştim că mentorul lui Marx a fost Hegel, despre care se zice că avea o credinţă profundă în Dumnezeul Cel Atotputernic. Este adevărat că Marx adaugă: „Religia este opium pentru popor”, dar puse în contextul de mai sus, aceste cuvinte îşi pierd înţelesul anti-religios. Opiumul alină durerea. Nu este nimic intrinsec rău în el. Numai descoperirea anestezicelor a făcut posibil extraordinarul progres al chirurgiei. În genera^ Marx avea o mare slăbiciune pentru religie. Ea este subiectul său favorit. In cartea sa monumentală „Capitalul”, el spune simplu: „Pentru o astfel de societate (o societate bazată pe

producerea bunurilor de consum; orice societate le produce), creştinismul, cu cultul său pentru omul abstract, mai ales în aspectele sale burgheze, protestantism, deism, etc., e cea mai potrivită formă de religie”. În felul acesta, fiecare creştin protestant îşi poate dovedi justeţea crezului său cu afirmaţiile lui Marx. El poate replica adversarilor săi „marxişti” că folosesc greşit numele învăţătorului lor. Un adevărat discipol al lui Marx trebuie să fie un protestant, dacă vrea să aibă o religie adevărată. Deşi ateu, Marx avea o înclinare spre religie. Era o personalitate împărţită. Dar, mai tîrziu, adepţii lui Marx au făcut din cuvintele lui „religia e opium pentru popor” o acuzaţie împotriva creştinilor.

Oamenii au folosit multe lucruri, în afară de religie, drept narcotice. Unul, pentru a scăpa de marea supărare din familia sa, îşi alege chimia ca narcotic. El îşi petrece tot timpul în laborator şi descoperă un medicament folositor. Oare valoarea leacului este diminuată de faptul că cercetările lui au fost de fapt un narcotic pentru o inimă întristată? Dacă unul care a suferit mari nenorociri în viaţă îşi găseşte refugiul în liniştea unui observator astronomic munca sa constituie pentru el un narcotic -, dar stelele pe care le cercetează el sunt reale. Tot aşa, religia poate fi un opium pentru mulţi; însă Dumnezeu la care ei apelează poate fi adevărat.

27) Omul cel mai primitiv ştie: „Eu exist” şi: „Obiectele din jurul meu există”. Dar dacă eu şi semenii mei şi lucrurile din jurul meu există, atunci trebuie neapărat să mai existe ceva: *existenţa însăşi.* Dacă eu sunt şi lumea este, există şi simplul fapt de „a fi". Eu îmbătrînesc, semenii mei mor, avertizîndu-mă prin aceasta că va veni şi rîndul meu, în timp ce copiii mei cresc. Toate obiectele înconjurătoare se strica sau se ofilesc. Dar simplul fapt de a exista nu încetează niciodată. Există un „a fi”, pur îndepărtat de venirea sau plecarea noastră. Eu n-am existat dintotdeauna. Lucrurile din jurul meu n-au existat dintotdeauna. Ele sunt nesigure. Dar un „a fi“ a existat

dintotdeauna.

Oamenii primitivi nu au putut exprima aceste gînduri în atîtea cuvinte. Dar şi ei au ştiut ceva despre Fiinţa supremă, nemuritoare; Acela al cărui Nume a fost mai tîrziu revelat ca Dumnezeul care Se numeşte: „EU SUNT" (Ex.3:14). Credinţa în El şi dorinţa de a-I aduce jertfe au inspirat toate religiile de la începutul lor. Aceasta e baza oricărei religii, chiar şi în prezent.

28) Un fermier rus a fost întrebat odată dacă crede în Dumnezeu. El a răspuns afirmativ. A fost întrebat din nou: „Pentru ce ai crede în El? L-ai văzut vreodată?" „Nu“, a răspunsul său. „Dar tot aşa n-am văzut nici un japonez în viaţa mea, şi cu toate acestea cred că japonezii există, fiindcă armata noastră a luptat contra lor în ultimul război, şi aceasta este o dovadă suficientă pentru mine. Dacă n-ar exista Dumnezeu, ce rost ar avea să lupţi împotriva Lui?"

29) Dumnezeu este o taină. Isus ne învaţă să rostim: „Tatăl nostru care eşti în ceruri" şi nu: „Tatăl nostru care eşti la orice colţ de stradă!"

Dumnezeu Se află în lume incognito!

Înfige un ac cu gămălie într-un fluture şi prinde-l de o scîndură l-ai omorît! Nu mai este un fluture, ci un cadavru. Tot astfel, nu-L putem prinde pe Dumnezeu în nici o definiţie. Noi folosim nume pentru El, ştiind că aceste nume nu I se potrivesc. Tot ce putem spune despre El este că El e Acela dincolo de care nu se poate concepe nimic mai măreţ.

30) Toma de Aquino, unul dintre marii învăţători ai creştinătăţii, a scris: „Dumnezeu nu este ce-ţi închipui tu sau ce crezi că înţelegi tu! Dacă înţelegi, aî greşit! Mintea noastră este desigur prea mică pentru a cuprinde Fiinţa înfinită, dar aşa cum am spus putem să-l aparţinem!"

31) Universul nu poate exista decît într-o minte; în afara minţii, realitatea este haotică. Ea este un „tohu va bohu"

(expresia ebraică pentru „pustiu şi gol" din Geneza 1:2). Mintea este cea care organizează din ea un univers, dictîndu-i legile, punîndu-l într-o ordine şi grupîndu-I pe categorii.

Universul poate exista numai într-o minte; însă oamenii n-au existat dintotdeauna, şi nici mintea oemenească. Ca atare, înaintea apariţiei omului, trebuia să fi fost o altă minte în care a existat universul. Omul se concepe pe sine însuşi ca făcînd parte integrantă dintr-un univers organizat. Mintea în care a existat totdeauna universul se numeşte Dumnezeu!"

32) Ilustrul Napoleon împăratul Franţei a fost existat pe insula pustie Sf. Elena. Într-o seară, Napoleon l-a întrebat pe unul din tovarăşii săi de suferinţă, un general, ce poate să-i spună despre Isus Cristos. Bătrînul general s-a scuzat răspunzînd că el în viaţă s-a ocupat cu alte lucruri şi nu cu Isus, cu religia. „Cum?" a întrebat Napoleon, „dumneata eşti botezat în legea creştină şi nu mai poţi spune cine a fost Isus Cristos? Ei bine, am să-ţi spun eu!"

Apoi, deschizînd Evanghelia, a început să se asemene pe el cu Isus şi cu ceilalţi oameni mari ai istoriei, şi la sfîrşit a spus: „În sfîrşit, cunosc oamenii, şi eu spun că Isus n-a fost numai un Om! Eu caut zadarnic în istorie să găsesc pe cineva deopotrivă lui Isus, sau care cel puţin să se apropie de El. Nici istoria, nici omenirea, nici veacurile, nici natura nu-mi arată nimic pentru a-L asemăna sau a-L explica. La El totul este extraordinar. Cu cît îl privesc mai mult, cu atît mă încredinţez că El iese din făgaşul comun; că El e mai presus de spiritul omenesc. La Cristos toate mă uimesc, mintea Lui mă covîrşeşte, voinţa Lui mă stapîneşte. El e în adevăr o Fiinţă aparte. Ideile Sale, simţurile Sale, adevărul propovăduit de El, felul Lui de a îndupleca nu se explică prin nici o organizaţie omenească, nici prin firea lucrurilor". „Naşterea şi istoria vieţii Sale, învăţăturile Lui, care ating toate culmile, Evanghelia Lui, singurătatea fiinţei Lui misterioase, apariţia Sa, împărăţia Sa, înaintarea Sa triumfală de-a lungul veacurilor, toate sunt pentru mine o

minune, o taină ce mi se pare de nepătruns, care mă cufundă într-o uimire din care nu pot ieşi: o taină pe care o văd; o taină statornică pe care n-o pot nega, dar pe care nu mi-o pot explica. S-a văzut cîndva vreun rege stăpînind din fundul mormîntului său? S-a văzut cîndva vreun comandant de oşti recrutînd soldaţi după moartea sa şi trimiţîndu-i să cucerească lumea?! Aceasta e minunea lui Isus Cristos. Iată de ce recunosc eu dumnezeirea Sa!" a încheiat Napoleon profund mişcat în duhul lui de ceea ce credea şi mărturisea despre Isus Cristos.

33) Aşa după cuvîntuI este fiul gîndului, forma de pe ceară fiul sigiliului, razele soarelui fiul soarelui, tot aşa şi Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu; la fel ca El, dar niciodată despărţit de El şi oglindindu-L în chip desăvîrşit, pentru ca să-L putem recunoaşte uşor. El a fost aşa nu numai la întrupare, ci şi înainte de începerea timpului şi va fi veşnic şi cînd timpul va înceta să mai fie.

34) În biografia pe care a făcut-o lui Martin Luther, D'Aubigne descrie cum Luther căuta să-L cunoască pe Dumnezeu. El scrie că Luther ar fi dorit să pătrundă în sfaturile tainice ale lui Dumnezeu ca să descopere misterele Sale, să vadă ceea ce nu se poate vedea şi să priceapă ceea ce nu se poate pricepe. Dar Staupitz l-a oprit, spunîndu-i să nu îndrăznească să-L iscodească pe Dumnezeul cel ascuns, ci să se mulţumească cu ceea ce ne-a făcut El cunoscut în Isus Cristos. Dumnezeu ne zice: „Prin El veţi descoperi ce sunt Eu şi ce vreau Eu!,.. Şi în nici o altă parte, nici în cer şi nici pe pămînt, nu-L veţi descoperi pe Dumnezeu decît prin El, prin Cristos".

35) Noi cădem totdeauna în greşeala de a considera că Dumnezeu este „asemenea nouă" (Ps.50:21), şi în consecinţă, că gloria Sa constă, în mare, din aceleaşi lucruri din care constă şi gloria oamenilor, însă la proporţii mai mari. Normal, se consideră că gloria omului constă în capacitatea

lui de a se înălţa pe sine însuşi şi de a supune pe alţii voinţei sale. Lumea zice că aceasta e gloria şi aceasta e puterea. „Oamenii te vor lăuda cînd îţi merge bine" (Ps. 49:18). Cît de adesea am rîvnit şi noi gloria de a putea şedea la o masă cu un mare şef şi la apăsarea unui buton de comandă ca oamenii să facă ceea ce dorim! Gloria, după părerea omului, constă totdeauna în ceea ce îl înalţă.

Cu toate acestea, noi vedem prin Isus gloria lui Dumnezeu care constă exact în inversul părerii omului — nu aşa de mult în capacitatea Sa de a Se înălţa pe Sine Însuşi şi de a-l umili pe om, cît în dorinţa Lui de a Se umili pe Sine de dragul omului nu aşa de mult în arătarea grandioasă a puterii care ar putea zdrobi în bucăţi pe cei ce I se împotrivesc, ci mai degrabă în ascunderea puterii şi în arătarea harului (graţiei) celor care nu-I merită, în clipa în care aceştia se întorc Ia El cu pocăinţă.

36) Legătura în timp cu noi a Celui veşnic poate fi ilustrată prin legătura ce se realizează între cineva care citeşte o carte şi întîmplările descrise în ea. În carte, povestirea mtîmplărilor se face legat de scurgerea timpului. Pe măsură ce parcurgm mai multe pagini, unele mtîmplări ajung la trecut, altele la prezent, iar unele urmează să se întîmple în viitor. Cu toate acestea, cel ce citeşte este cu totul în altă stare. El poate deschide cartea la orice pagină şi toate evenimentele se întîmplă în prezent, ek; î&tîmpIS de fapt în momentul în care le citeşte. Ce viziune minunată пе'И aceasta despre Domnul nostru Isus Cel Veşnic, Cel ce este: „EU SUNT!" Vieţile noastre cu trecutul şi viitorul lor sunt toate la prezent; pentru El, zilele noastre de ieri, cît şi cele de mîine, se înfăţişează toate ca acum.

37) Orice promisiune are ca temei Atotputernicia lui Dumnezeu. Eî poate totul. În faţa Lui nu există imposibilităţi. Crezi că e prea greu să-ţi poarte de grijă în ce priveşte hrana familiei tale? Adu-ţi aminte că a purtat de grijă lui Israel, un

popor întreg, timp de 40 de ani în pustie. Te rog, ia creionul şi fă o mică socoteală:

Să zicem că fiecăruia i-ar trebui numai 1 kg de mană pe zi, la 2.000.000 de oameni le-ar fi trebuit 2.000.000 kg, adică un şir de 200 vagoane pe zi; pe un an 730.000.000 kg, adică 73.000 vagoane de hrană; iar pentru 40 de ani le-ar fi fost necesare 2.920.000 vagoane de hrană. Dacă ar fi plecat de capul lor, de unde ar fi putut lua atîta mană?

Nu-i aşa că te uimesc aceste cifre? Dar Israel n-a avut nimic. Dumnezeu S-a îngrijit ca în fiecare dimineaţă să sosească cele 200 vagoane de mană proaspătă pentru poporul Său şi cisterne cu apă rece din stîncă.

O, tu cel ce nu crezi că există Dumnezeu, cum îţi explici această hrănire miraculoasă a lui Israel? Iar tu, cel ce-ţi zici credincios, unde îţi este credinţa cînd e vorba de mmcare şi îmbrăcăminte? Lui Israel i-a putut procura hrană în mijlocul pustiei, iar ţie, în mijlocul cîmpiei roditoare, ţi-e teamă că ai să mori de foame, dacă te încrezi cu totul în Dumnezeu? Ce slabă, ce mică ne e credinţa!... Lui Israel a putut să-i dea toate pe deasupra, iar ţie nu?... Oare nu e El acelaşi Dumnezeu Atotputernic?!

38) George Ritchie, medic din Richmond Virginia, atestă prin mărturie personală veşnicia cu toate splendorile pregătite acolo de Domnul Isus pentru cei ce cred în E1,

Pe cînd era în militărie a fost internat în spital în stare gravă. În timp ce a fost dus la Roentgen, el a început să-şi piardă echilibrul. Căpitanul medic i-a ordonat să stea drept, dar el şî-a pierdut cunoştinţa. Cînd a deschis ochii s-a văzut într-o cameră obscură. În patul din care s-a ridicat a văzut că zace cineva, cu faţa galbenă ca de mort, iar pe un deget al mîinii a observat inelul cu iniţialele R, C., pe care îl purta el. Atunci şi-a dat seama că acesta era trupul său pe care îl părăsise. Apoi s-a pomenit în faţa unei lumini puternice şi şi-a dat seama că e în faţa lui Cristos Domnul. 1 s-a pus o întrebare: „Ce-ai făcut cu timpul pe care l-ai avut pe pămînt?"

Deodată i-a apărut tot trecutul ca un prezent în scenă, iar el a plecat capul şi a spus că a avut de gînd să facă anumite lucruri, dar nu le-a făcut, căci prea de tînăr a părăsit pămîntul. Apoi a fost purtat prin cîteva locuri. Peste tot era o altă lume, A văzut la distanţă un oraş construit din lumină. Pînă atunci el precizează că n-a citit nimic din Apocalipsa. Dar era ceva măreţ: clădirile, zidurile, toate emanau lumină. Această privelişte a văzut-o doar pentru o clipă, căci în clipa următoare s-a trezit în camera obscură.

Pe foaia sa de internare era scrie: „George Ritchie, decedat la 20 decembrie 1943 de dublă pneumonie lombară".

Revenirea sa la viaţă i-a uimit pe toţi. Mai tîrziu, el a întrebat pe medic şi acesta i-a spus că în timp ce voia să-i facă Roentgen, el a încetat din viaţă. L-a examinat, şi el era mort. După nouă minute, soldatul care îl pregătea pentru morgă a revenit şi i-a dat o injecţie cu adrenalină, iar el a deschis ochii. Revenirea la viaţă, fără nici un deranj cerebral, după cele nouă minute, spunea medicul că a fost un caz unie în toată cariera sa medicală. George Ritchie a urmat medicina şi a devenit medic, dar a căutat cu adevărat să-L servească pe Cristos. Ceea ce a văzut în cele nouă minute în lumea de dincolo a fost o experienţă care i-a schimbat fundamental viaţa. Revista Guidepost a făcut o anchetă în 1963 asupra acelui caz, a adunat dovezile care atestau moartea lui Ritchie, declaraţia medicului de serviciu, declaraţia asistentei medicale şi mărturia personală a lui G. Ritchie.

Toate acestea au arătat ca partea spirituală a personalităţii noastre este independentă de partea materială şi se poate dispensa de aceasta; de asemenea mai arată existenţa veşniciei, care este o realitate incontestabilă.

39) Un tînăr credincios în vîrstă de 21 de ani suferea de tuberculoză; el îi îndemna pe toţi cei care îl vizitau să-şi predea viaţa lui Cristos. Într-o zi, el a spus părinţilor că i s-a descoperit că în două săptămîni el va trece în veşnicie, dar

era plin de bucurie că trece la Mîntuitorul său, şi mereu cînta. Cînd s-au împlinit cele două săptămîni, în timp ce era înconjurat de cei ai familiei, el a închis ochii şi a adormit în Domnul. Mama lui plină de durere a început să bocească, iar un frate mai tînăr a început să strige: „Nicule, nu muri!

Nu muri, Nicule!..." După cîtva timp de plînsete, o soră de-a lui care stătea la picioare a zis: „Tăceţi, că mişcă din pleoape!" Toţi l-au privit încremeniţi.

El a deschis ochii, i-a privit şi le-a zis: „Nu plîngeţi după mine, am fost cu Domnul Isus în gloria Sa, în splendorile Sale, sunt minunate. Ţipetele voastre m-au îndurerat şi mi-am cerut voie să vin să vă spun să nu plîngeţi, ci să fiţi veseli. Am promis să nu vă spun secretele pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru aleşii Săi, dar aş vrea să ştiţi că e cu mult, cu mult mai minunat decît şi-ar imagina cineva". O lumină cerească iradia pe faţa lui suptă de boală.

Le-a mai făcut un semn şi apoi a plecat din nou în veşnicie.

Mulţi sceptici, atunci cînd li se propovăduieşte Evanghelia şi învierea morţilor, întreabă cu aroganţă: „Dar care muritor s-a întors vreodată din lumea cealaltă, pentru ca să pot crede?" Dacă ei nu vor să creadă şi să ia aminj te la învierile descrise în Biblie, pot crede dacă vor, privind şi îuînd seama la cei care se reîntorc dintr-o experienţă de moarte clinică chiar în zilele noastre. |

40) Pe monedele vechi ale Spaniei se aflau imprimate coloanele lui Hercule, iar deasupra era inscripţia: „Non plus ultra", adică, dincolo de Gibraltar nu mai există nimic. Aşa cum zic mulţi necredincioşi despre moarte: „Dincolo nu mai există nimic!" învăţaţii vremii, adunaţi la Salamanca, căutau să-i demonstreze lui Cristofor că dincolo e doar nemărginitul apelor. Dar într-o zi, la 12 octombrie 1492, călătorii de pe corabia „Pinta" a lui Columb strigau extaziaţi de bucurie: „Pămînt!, pămînt!" După aceasta, guvernul Spaniei a pus să se taie cuvîntul „non" din inscripţia „non plus ultra" şi a rămas: „plus ultra", adică, dincolo mai este pămînt.

Mulţi vor păţi aşa în clipa morţii. Atunci se vor convinge că dincolo mai este o lume, dar atunci va fi prea tîrziu. De aceea, consider ca este bine să te întreb acum: Tu care trăieşti în păcat; tu care nu te pregăteşti pentru veşnicie; tu care nu crezi în viaţa viitoare; eşti tu sigur că nu există veşnicie?...

41) Charles Darwin, celebru prin teoria evoluţionismului, împrumutase odată o sală unor creştini din satul său, şi acolo mesajul creştinismului era predicat cu regularitate, iar rezultatele l-au surprins pe Darwin în aşa măsură, încît a scris predicatorului: „Biserica dumneavoastră a făcut mai mult pentru sat în cîteva luni decît noi cu eforturile noastre timp de atîţia ani. Noi n-am fost capabili să îndreptăm nici măcar un beţiv; dar iată că, graţie slujbelor dumneavoastră, nu cred să mai fie un beţiv în satul nostru".

Transformarea vieţii este una dintre cele mai puternice dovezi ale faptului că creştinismul este o realitate. Exemple în privinţa aceasta sunt fără număr.

42) Un necredincios i-a spus unui credincios: „Nu există veşnicie, nu există suflet, nu există viaţă după moarte, nu va exista o zi a judecăţii!“ Credinciosul i-a răspuns: „Hai să admitem absurdul că nu există! Spune-mi ce pierd eu că sunt credincios? Nimic! Dar dacă există? Tu zici că nu există, dar dacă totuşi există, ce vei face tu?" Fac apel cald la sufletul tău, prietene dragă, crede în Cristos din toată inima, dăruieşte-I Lui viaţa şi fii al Lui. EI e viu, glorie Lui!

43) Într-un oraş trăiau două colege de liceu, foarte bune prietene. După terminarea şcolii, una dintre ele s-a căsătorit şi Ia scurt timp a uitat de cealaltă. Timpul a trecut, şi ele nu s-au mai văzut una pe cealaltă; dar după 17 ani, ele s-au întîlnit. Cea căsătorită s-a făcut că n-o cunoaşte pe colega ei. Cealaltă nu s-a lăsat şi a urmărit-o pînă acasă, unde a şi intrat. S-au sărutat, şi apoi a început discuţia. Gazda a spus: „Te-am văzut şi eu pe tine, dar mi-a fost ruşine şi te-am

ocolit. Sunt cea mai nefericită fiinţă de pe pămînt!" Şi spunîndu-i aceasta a dus-o într-una din luxoasele ei camere. Acolo era un băiat mare (cam de 16 ani), dar care se juca cu jucării, întocmai ca un copil mic. Ea a continuat: „Vezi tu acest copil? E copilul meu! E mare, dar e idiot. Fac tot ce poate face o mamă pentru copilul ei, dar n-am nici cea mai mică satisfacţie; încă niciodată nu mi-a schiţat nici cel mai mic zîmbet de înţelegere, şi asta pe mine mă macină pînă la disperare".

Tu, ca om, trăieşti într-o lume creată de Dumnezeu. Şi tu eşti tot o creaţie a Sa. Apoi, de la El primeşti tot ce-ţi trebuie vieţii tale. Tu nu eşti idiot, dar pînă acum tu nu i-ai mulţumit lui Dumnezeu pentru toate acestea; dacă încă n-ai schiţat nici cel mai slab zîmbet de înţelegere şi acceptare pentru tot ce-a făcut El pentru tine, inclusiv faptul că ţi-a oferit viaţă veşnică prin Isus Cristos, atunci spune tu cum eşti!...

44) „Am vorbit într-o zi cu cineva, şi el m-a asigurat", spune Sundar Singh, „că pacea jpe care am primit-o prin atîtea experienţe este efectul imaginaţiei mele. Înainte de a-i răspunde i-am povestit de un orb din naştere care nu credea în existenţa soarelui. Pe acesta l-am făcut să stea afară la razele călduţe ale soarelui într-o zi călduţă de iarnă. ‚Cum te simţi?”, l-am întrebat. ‚Mi-e cald![4], a răspuns el. ‚Ce te încălzeşte este soarele pe care deşi nu-l vezi îi simţi însă binefacerea!” ‚Nu!” a negat orbul ,,această căldură vine din corpul meu, din circulaţia sîngelui meu. Doar nu mă veţi face să cred că pe cer există o minge de foc, aşezată fără stîlp de susţinere!” ‚Ei bine”, l-am întrebat pe savantul cu care vorbeam, ‚ce gîndiţi despre acest orb?” ‚E nebun!” mi-a răspuns el. ‚Şi dumneavoastră tot nebun sunteţi dacă susţineţi că pacea mea este o iluzie; eu însă am experimentat-o!”“

45) O societate misionară din Japonia a angajat un japonez foarte cult, dar necredincios ca să traducă Biblia, pentru un

beneficiu foarte mare. El a acceptat, dar nu peste mult timp a venit la Societate şi a spus: „Această Biblie vorbeşte chiar despre viaţa mea; această Biblie are ceva cu mine. Eu nu mai pot trăi cum am trăit; trebuie să trăiesc de aici înainte aşa cum scrie aici”. Şi a arătat locul din 1 Ioan 2:6,

Tu spui că Biblia nu este adevărată, dar încă nici nu ai citit-o. N-ai vrea ca înainte de a face orice afirmaţie despre ea s-o citeşti sincer fără prejudecăţi? Poate că ţi se va întîmpla şi ţie ca japonezului, şi atunci s-ar rezolva toate problemele vieţii tale.

46) Un om al lui Dumnezeu a trecut odată pe lîngă o circiumă. Un tînăr, care tocmai ieşea din local, l-a întrebat batjocoritor: „Hei, sfîntule, mai este mult de aici şi pînă în iad?“ Omul n-a răspuns nimic şi a trecut liniştit înainte. După cîţiva paşi, a auzit un zgomot în urma lui; cînd a întors capul, a văzut cu groază că tînărul beţiv zăcea pe moarte într-o baltă de sînge, azvîrlit de calul său nărăvaş. A fost oare departe iadul de el? Eu mai repede mi-aş tăia mîna decît să critic veşnicia.

47) Fluturii sunt fiinţe superioare în ceea ce priveşte perseverenţa adunării hranei. Ei zboară din floare în floare, în bătaia caldă a soarelui, şi culeg numai acea dulceaţă pe care o găsesc la suprafaţă. Nu tot aşa este şi albina. Ea se duce la o floare şi nu pleacă de acolo pînă nu i-a răscolit tot interiorul, strîngînd tot nectarul pc care îl poate duce cu ea.

A căuta după Adevăr asemenea unui fluture înseamnă faliment. Dacă vom căuta însă ca o albină, îl vom găsi!

48) După cum microbiologia are instrumentul ei special şi astronomia al ei, tot astfel şi credinţa posedă un instrument cu care îl poate vedea pe Creator. Isus a spus: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!" (Mt.5:8). Să ai şi tu o astfel de inimă curată, şi-L vei vedea,

49) Cînd Marco Polo, primul european care a intrat în

China, s-a întors şi a povestit tovarăşilor săi că a întîlnit oameni galbeni cu ochi oblici şi cu părul împletit în cozi el a fost denumit: „Marco Polo mincinosul". Ce posibilităţi avea el să-şi dovedească afirmaţiile? El nu putea decît să spună oamenilor: „Duceţi-vă unde am fost eu, înfruntaţi pericolele pe care le-am înfruntat eu; suferiţi ostenelile prin care am trecut eu şi veţi cunoaşte adevărul!" Poetul Ioanid spune: „Şi cine vrea pe Dumnezeu să-L vadă,/Să stea în faţa Lui pe baricadă!"

50) Lumina, dacă nu cade pe un obiect, nu se vede. Ne închipuim că vedem doar particulele din aer pe care lumina le luminează şi care ne dezvăluie în acest fel prezenţa luminii. Citim că: „Dumnezeu este lumină!" (Uo.l:5), dar El e nevăzut şi greu de cunoscut dacă nu va lumina ceva care să-L dezvăluie. Lucrul pe care l-a luminat lumina lui Dumnezeu este faţa Domnului Isus Cristos, şi cînd privim această faţă, ea reflectă în inimile noastre lumina cunoaşterii gloriei lui Dumnezeu pe care nu o putem vedea în nici o altă parte. De aceea a spus Isus: „Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl!" (Io.14:9). Iar apostolul Pavel precizează: „El este chipul Dumnezului nevăzut!" (Col.l:15), iar în altă parte: „Căci Dumnezeu... ne-a luminat inimile pentru ca să facă să strălucească cunoştinţa gloriei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Cristos" (2.Cor.4:6),

51) Un pictor spunea despre peisajele sale: „Tabloul iese bine numai dacă reuşesc să prind bine cerul!" Dacă îl poţi prinde pe Dumnezeu, atunci cerul e în regulă, totul este la locul Iui, şi întregul tablou al vieţii tale capătă sens.

52) Un artist plin de imaginaţie creează o lume a propriei sale imaginaţii. El face de obicei lucrul acesta aşezînd pe pînză pete de diferite culori, într-o anumită ordine (sau dezordine). Ordinea în care Ie aşterne el determină forma lumii pe care o inventează. Să ne imaginăm acum un artist în stare să creeze o lume nu prin aşternerea de culori pe o

pînză, ci prin producerea într-o succesiune extrem de rapidă a unor scîntei de lumină pe ecranul unui televizor (acesta este de fapt modul în care se creează imaginea de televiziune normală). Lumea pe care o inventează el acum nu mai este una statică, ci una dinamică, în stare să se schimbe şi să evolueze după cum vrea el. Atît forma ei, cît şi legile ei de schimbare (dacă le va avea) depind de modul în care ordonează el scînteile de lumină în spaţiu şi timp. Într-o secvenţă, el va produce un peisaj peste care vor alerga domol umbrele norilor; într-alta vom admira un meci de fotbal pe un stadion. Scena va rămîne aceeaşi atîta vreme cît va voi artistul; dar în cazul în care el îşi va înceta activitatea, lumea pe care a creat-o nu va deveni haotică; ea pur şi simplu va înceta să mai existe. Să presupunem de exemplu că asistăm la un meci de fotbal „creat" şi „ţinut în fiinţă" de un astfel de artist. Vedem jucătorii alergînd şi lovind mingea, unii într-o direcţie^ alţii în alta. „Cauza" mişcării mingii este lovirea ei de către un jucător. Intr-adevăr, pentru orice întîmplare din cadrul oricăreia dintre scenele inventate de artist noi vom căuta şi vom aştepta să găsim „cauza" într-o anumită întîmplare dintr-o scenă anterioară.

Dacă ni se va permite să asistăm un timp destul de îndelungat la un şir consecvent de scene, vom reuşi (dacă nu vom fi cunoscut dinainte jocul de fotbal), să descoperim regulile acestui joc, să stabilim ştiinţa Iui, să precizăm chiar ce se va întîmpla în continuare, anticipînd „legile mişcării" adecvate să explice în mod satisfăcător (în sens ştiinţific) fiecare întîmplare la care asistăm atîta vreme cît artistul persistă în a respecta aceleaşi principii în menţinerea jocului de fotbal în fiinţă. Să presupunem însă că cineva ne-ar sugera că explicaţia noastră ştiinţifică a acestor întîmplări „nu este singura" şi că întreaga noastră experienţă a acestor întîmplări îşi datoreşte existenţa stabilităţii continue a voinţei artistului care formează şi „ţine în fiinţă" întreaga mişcare. Oricît de ciudat ar suna la început, este evident că cel ce ne-

ar face o asemenea sugestie nu ar avansa o explicaţie contrară aceleia pe care am descoperit-o noi în „ştiinţa" noastră despre jocul de fotbal; el nu ar avea nici un interes să arunce vreo îndoială asupra explicaţiei noastre pentru a face astfel loc explicaţiei lui, deoarece aceste două nu sunt explicaţii în acelaşi sens. Ele sunt răspunsuri la întrebări diferite şi ambele pot fi, de fapt, perfect valabile. Explicaţia ştiinţifică (acea bazată pe observarea jocului), nu este singura explicaţie a fenomenului; explicaţia care îl caută pe artistul prin a cărui voinţă „se ţine în fiinţă" acel joc nu este o explicaţie contrară, ci o explicaţie într-un alt sens, dar tot atît de perfect valabilă.

Dumnezeul în care ne invită Biblia să credem este un „Artist Cosmic", uh „Susţinător" activ, fără a cărui activitate continuă n-ar exista nici măcar haos, ci pur şi simplu nimic.

53) Un băieţaş stătea pe gînduri în faţa fotografiei tatălui sau care era plecat într-o călătorie îndepărtată, şi el s-a întors către mama sa şi i-a zis visator: „Aş dori ca tata să păşească dintr-o dată din rama fotografiei în cameră!" Băieţaşul acela a exprimat dorul cel mai adine al inimii omeneşti. Cînd noi întrezărim imaginea lui Dumnezeu în tabloul naturii, suntem recunoscători, dar nu satisfăcuţi. Noi dorim ca Tatăl nostru să păşească afară din rama tabloului impersonal şi să ne întîlnească ca o Persoană.

„Impersonalul nu-mi poate cuceri inima", a zis un mare poet al Indiei. Impersonalul nu poate, căci inima omenească este personală si doreşte un răspuns personal. „De ce nu sunt suficiente nişte principii, de ce am avea nevoie de un Dumnezeu personal?" întreabă cineva. Ei bine, să presupunem că te duci la un copil care plînge după mama lui şi-i spui: „Nu plînge, copilaşule, că eu îţi dau principiul maternităţii!" Se vor usca lacrimile de pe obrajii lui şi se va lumina faţa copilaşului? Nici vorbă! El va da la o parte principiul tău de maternitate şi va plînge după mama lui.

Noi cu toţii dorim nu un principiu, nici un tablou, ci o

Persoană!

54) Friedrich Nietzsche a afirmat moartea lui Dumnezeu, proclamînd cu o anumită siguranţă: „Dumnezeu a murit!... L-am ucis!" în realitate, fiecare ştie că Nietzsche a murit. Dar Dumnezeu?! Fiecare ştie de asemenea că acest filozof a murit nebun! Ori, este scris: „Nebunul zice în inima lui: ‚Nu există Dumnezeu!”" (Ps.41:l). După părerea lui, sufletul morbid al filozofilor l-a făcut pe om sa încerce un imens vid interior, care se exprimă pretutindeni în artă, în literatură, în pictură, în muzică ~ un gol care răpeşte orice savoare vieţii şi pe care nimic nu-l poate umple. L-au ucis pe Dumnezeu; dar ce au pus în loc? Un materialism neînfrinat! Ce utopie!... Nici banii, nici confortul, nici sexul, nici drogul nu pot să-L înlocuiască pe Dumnezeu, pentru că nu au forma Sa. Dublaţi, triplaţi raţia de proteine a unui copil şi luaţi-i dragostea de mamă; pe loc va fi perturbat. Un pătuc frumos, lapte bun, jucării frumoase, tot acest confort nu va umple niciodată acel gol din inima lui care avea forma unei mame! Un autor celebru a spus că există în inima unui om un gol care are forma luî Dumnezeu. În cele mai ascunse fibre am fost făcuţi în aşa fel, că dacă suntem fără Dumnezeu, ceva este ca şi spart în noi; suntem în pana! Toate formele de remediere a răului la care am apelat ne lasă un gust amar şi nu fac decît să ne mărească spaima.

55) Riero, regele Siracuzei, care a domnit cu 500 de ani î. Cr„ I-a întrebat odată pe înţeleptul Simonides: „Simonides, înţelepciunea ta m-a uimit! încordează-ţi acum mintea şi spune-mi: Cine este Dumnezeu?" Simonides a cerut răgaz de gîndire două zile, apoi a mai cerut patru, apoi opt, apoi şaisprezece, etc., etc. „Oare vrei să amînî la infinit?" i-a zis într-o zi regele Riero. „Da, stăpîne", a răspuns înţeleptul, „căci cu cît cuget mai mult la întrebarea ta, cu atît găsesc mai greu răspunsul! Este întocmai ca şi cu un munte: cu cît te apropii mai mult de el, cu atît este mai mare şi mai greu de

cuprins. Dumnezeu nu poate fi cuprins de mintea omenească!”

56) Fericitul Augustin, un mare scriitor creştin, povestea că a vrut să scrie o carte intitulată: „Cine este Dumnezeu?” Dar tot cugetînd cum sa înceapă şi cum să lămurească mai bine „Cine este Dumnezeu”, a obosit. Aşa obosit cum era, plimbîndu-se pe malul mării, a văzut un copil care săpase o gropiţă şi căra cu o găletuşă apă din mare în ea. „Ce faci aici, copile?” îl întreabă Augustin, „Car toată apa din mare în gropiţa mea!” a răspuns băiatul. Şi Augustin, surîzînd de naivitatea băiatului care credea că groapa lui poate cuprinde toată apa mării, a mers mai departe frămîntat de chestiunea sa. Dar în curînd şi-a zis: „Nu sunt şi eu întocmai ca acel copil, pentru că vreau să cuprind cu mintea mea mărginită pe nemărginitul Dumnezeu?”

2. Şubrezimea doctrinelor ateiste

57) Dacă un inginer a construit un pod, faptul că trece o pisică pe el nu constituie o dovadă că podul este bun. Pentru demonstrare, un tren trebuie să treacă pe el! Nu putem considera doctrina ateistă folositoare dacă ea este o învăţătură de vreme bună.

58) Odată, un creştin a întrebat pe un ateu cu care se plimba pe o pajişte: „Cine a făcut toate aceste flori frumoase?” „Lucrurile acestea există prin ele însele” a fost răspunsul, „nu mai veni din nou cu Dumnezeu, florile există prin ele însele!” Creştinul n-a mai insistat, dar după cîteva zile, ateul l-a vizitat pe creştin la el acasă, şi în camera în care a fost primit era un tablou frumos, reprezentînd nişte flori. Ateul l-a întrebat: „Cine a pictat aceste flori?” Creştinul i-a răspuns: „Nu mai începe cu prostii religioase! Nimeni n-a pictat aceste flori, ele au venit în acest tablou de la sine. Natura a făcut rama gravată, apoi tabloul a sărit singur pe perete într-un cui, care era acolo din întîmplare, bătut de

nimeni. Şi asta-i totul!” Ateul s-a ofensat din cauza acestei glume. Dar atunci creştinul 1-a întrebat: „Este logic sa crezi că aceste flori din tablou, care n-au nici parfum şi nici viaţă, trebuie să fi fost create de cineva, în timp ce milioane de flori vii, cu parfumul lor pătrunzător care umple văile şi dealurile, nu au un Creator?”

59) Goldstein (pronunţat Goltştain), un evreu, călătorea cu trenul. În faţa lui era un alt evreu pe nume Herşcovici. Ei nu se cunoşteau. Goldstein a vrut să intre în vorbă cu Herşcovici, aşa că l-a întrebat: „Spune-mi, te rog, cît este ceasul?” Herşcovici nu i-a răspuns nimic. Întrebarea a fost repetată de cîteva ori, dar de fiecare dată cu o voce mai tare. Fără nici un rezultat... In cele din urmă, Goldstein a întrebat: „Văd că ai un ceas la mînă, de ce nu-mi spui ce oră este?” Herşcovici a răspuns: „Pe dumneata nu te interesează să ştii cît e ceasul. Bănuiesc că ai dori să conversezi cu mine. Dacă ţi-aş fi spus ca e ora 9, m-ai fi întrebat ce marca este ceasul. Ţi-aş fi spus ca este un ceas elveţian de aur. Mi-ai fi spus: Atunci trebuie că ai o poziţie înaltă, altfel nu ţi-ai permite să ai un astfel de ceas!” Eu ţi-aş fi replicat că sunt Director la Ministerul Comerţului Exterior. După aceea m-ai fi întrebat unde locuiesc în Moscova, ţi-aş fi spus că pe strada Artîleriania. M-ai fi întrebat dacă am familie, şi eu ţi-aş fi răspuns că am soţie şi trei fiice. M-ai fi întrebat dacă am din întîmplare fotografiile lor la mine; eu aş fi răspuns afirmativ şi ţi le-aş fi arătat. Dumitale ţi-ar fi plăcut fata cea mai mare, Ester, care e frumoasă, şi m-ai fi întrebat dacă-ţi permit să mă vizitezi. Te-ai fi îndrăgostit de Ester şi mi-ai cerut-o în căsătorie, şi de ce mi-aş da eu fata în căsătorie după un om care nici măcar nu posedă un ceas?”

Existenţa istorica a personajelor biblice e negată de atei. De exemplu: ei neagă personalitatea istorica a lui Avraam. Dacă ei ar admite că Avraam a existat în conformitate cu relatarea biblică şi cu toate tradiţiile sutelor de milioane de evrei, creştini şi mahomedani, noi am fi întrebat: De ce Avraam a

fost atît de important, incit numele Iui a rămas în istorie după patru mii de ani? Singurul răspuns ar fi fost că el este renumit din cauză că a crezut în Dumnezeu; că a urmat poruncile Lui şi a fost gata să-l jertfească chiar pe fiul său cel mai scump pentru el. După aceea noi am fi întrebat dacă Avraam L-a întîlnit vreodată pe Dumnezeu. Răspunsul ar fi fost că el a auzit în multe rînduri glasul Iui Dumnezeu vorbindu-i în mod desluşit. Am vrea să ştim apoi ce i-a spus Dumnezeu. Răspunsul ar fi că între altele, Dumnezeu i-a spus că vrea să încheie un legămînt cu el, şi anume că, în sămînţa lui, adică printr-unul dintre descendenţii săi, să fie binecuvîntate toate naţiunile. Intrucît fiecare doreşte sa aibă o viaţă binecuvîntată, am fi întrebat numele acestui descendent al lui Avraam care urma să răspîndească fericirea. Răspunsul ar fi fost simplu: Noul Testament începe prin a ne spune că Isus Cristos este Urmaşul lui Avraam. Am fi întrebat cum poate cineva să primească binecuvîntări de la El. Am auzit vestea Evangheliei: Isus a murit pe cruce pentru noi — păcătoşii. Oricine crede în El are viaţa veşnică! Din această cauză, ateii procedează cu grijă, cum a făcut Goldstein din anecdotă. Ei taie discuţia scurt. Personalităţile biblice n-au existat niciodată! Ei au ceasul pe mînă, dar nu vor să spună ce oră este.

60) Voltaire scrisese că peste o sută de ani Biblia va fi o carte demodată şi uitată, care se va găsi numai In muzee. Dar la o sută de ani după ce a scris lucrul acesta, propria lui casă a fost folosită de către Societatea Biblică ca depozit de biblii.

61) Trăim vieţi Ia nivele diferite. Un savant ştie că toate obiectele materiale sunt vîrtejuri de particule elementare, tot atît de îndepărtate una de alta la proporţia mărimilor cum este pămîntul de soare. Dar el nu şovăie să stea jos pe un scaun, ştiind că, Ia un anumit nivel, el este un obiect solid. Intr-un sens, un perete este un gol uriaş, în interiorul căruia

se învîrtesc electroni pe orbite la mare distanţă una de cealaltă. Dar considerat la un alt nivel, peretele este orice altceva afară de un gol. Iţi poţi lovi zdravăn capul dacă mergi spre el, avînd în minte teoria atomică.

Acelaşi lucru este adevărat şi despre religie: Există un nivel filozofic înalt, la care nu poţi aplica lui Dumnezeu cuvintele: „a exista" sau „a fi", deoarece ele sunt prea simple. El este mai mult decît existent. Noi creştinii avem loc în minţile noastre pentru negarea ateistă a lui Dumnezeu. Dar ateii cunosc realitatea numai aşa cum apare la un singur nivel, şi ca atare ei o cunosc fals, situîndu-se astfel într-o primejdie de moarte. Există un alt plan (al existenţei), în care Dumnezeu pur şi simplu „există şi este",

62) Academicianul sovietic Oparin spune: „Viaţa este una dintre formele de mişcare ale materiei". Ce să facă un tînăr cu o astfel de definiţie? El îl întreabă pe tatăl său marxist: „Cum pot crede eu în viaţă? Cum pot să-mi utilizez mai bine viaţa?" Insă tatăl său nu-i poate da nici un răspuns, deoarece întrebarea aceasta e tot atît de lipsită de sens pentru un marxist ca şi întrebarea, cum trebuie să se comporte una dintre formele de mişcare ale materiei cu legile ei intrinseci. Creştinii au un răspuns: „Viaţa e o Persoană; Isus Cristos, a cărui prietenie o poţi accepta şi al cărui exemplu îl poţi urma. Viaţa e o floare veşnică. Durata ei pe pămînt trebuie folosită fără a te cruţa pe tine însuţi, în slujba altora şi pentru continuarea ei veşnică în Rai — faţă de care pămîntul e o anticameră spre a te bucura de Creatorul tău şi de gloria Lui.

63) Pentru atei, moartea e ca sabia lui Damocles atîrnînd asupra capului lor amintindu-le că în curînd toate bucuriile şi necazurile lor vor lua sfîrşit.

Moartea nu înspăimîntă pe cei ce ştiu ce înseamnă ea. Isus a spus: „Oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată!“

64) Noi toţi trebuie să murim. Hotărîrea nu depinde de noi.

Dacă după moarte nu urmează nimic, cea mai frumoasă viaţă nu este nimic mai mult decît un banchet oferit unui condamnat la moarte înainte de a fi executat. El capătă delicatese şi apoi este spînzurat. El poate trăi într-o societate ideală, dar în cele din urmă va putrezi pentru totdeauna uitat de toţi.

65) Du-te de mîngîie pe cineva care este pe moarte într-un salon pentru canceroşi, sau pe membrii familiei lui, cu următoarele cuvinte: „Construim o societate fericită!", sau: „Ştiinţa realizează lucruri mari, am fost pe lună şi în curînd vom merge pe Venus!" Nu există nici o mîngîiere în aceste cuvinte, Dar spune muribundului şi celor îndureraţi ai Iui despre Tatăl ceresc şi speranţa creştinismului de a trăi veşnic cu El, şi vei vedea deosebirea!

66) Ateii procedează greşit cînd trăiesc ca şi cum nu ar muri niciodată. De unde ştiu ei că în ultimul moment nu vor regreta că au dus în rătăcire milioane de oameni cu învăţăturile lor fără Dumnezeu!? Ar face bine să înveţe din cuvintele spuse pe patul de moarte de către marii adversari ai religiei creştine. Talleyrand: „Sufăr durerile celor osîndiţi!" Mirabeau: „Daţi-mi opium ca să nu mă mai gîndesc la veşnicie!" Voltaire: „Sunt părăsit de Dumnezeu şi de oameni. Voi merge în iad. Oh, Cristoase!... Oh, Cristoase!..." Carol al IX-lea al Franţei: „Ce sînge, ce crime, ce sfaturi rele am urmat. Sunt pierdut, văd bine!" Tom Payne: „Aş da luni, de le-aş avea, dacă Epoca Raţiunii (o carte anticreştină scrisă de el) n-ar fi fost publicată niciodată. Oh, Doamne..,, ajută-mă! Cristoase..., ajută-mă! Stai cu mine!... A fi lăsat singur e iadul!"

67) Isaac Newton aparţine unui alt secol, dar practic noi trăim încă în universul newtonian. Pentru a-şi bate joc de prietenii săi necredincioşi, el a făcut în laboratorul său un sistem solar în miniatură. Un necredincios l-a întrebat: „Cine l-a făcut?" Newton a răspuns: „Nimeni!" „Minciuni! Prostii!"

s-a indignat necredinciosul. „Spune-mi adevărul, cine l-a făcut?" Atunci Newton i-a replicat: „Nu este decît o slabă imitaţie a unui sistem mai măreţ, si nu sunt în stare să te conving că această jucărie este fără un proiectant şi fără un executant. Iar tu ai declarat că marele original pe care l-am imitat s-a născut fără un Creator! Spune-mi: ce raţionament te-a adus la o convingere atît de inconsecventă?"

68) Proteinele sunt o combinaţie de cinci elemente esenţiale: carbon, hidrogen, azot, sulf şi oxigen. În interiorul fiecărei molecule de proteină se află probabil patruzeci pînă la cincizeci de mii de atomi. Din aproximativ o sută de elemente chimice care sunt distribuite la întîmplare pe pămîntul nostru, numai acestea cinci, şi numai în proporţii fixe, pot forma moleculele de proteină. S-ar putea ca toate acestea să se petreacă la întîmplare? Cantitatea de materiale ce ar fi trebuit strînsă şi durata timpului necesar pentru a obţine proteine din întîmplare poate fi calculată în conformitate cu legile probabilităţii. Matematicianul elveţian Charles Cuye a făcut acest calcul. Ei spune: „Probabilitatea unei astfel de realizări din întîmplare este de l:$10^{,w}$“. Aceasta înseamnă că există o şansă la 10 urmat de 160 de zerouri, ca la o strîngere din întîmplare a materiei laolaltă să se poată produce o singură moleculă de proteină. Materia adunată va trebui să fie mai mare decît aceea a întregului Univers cunoscut. Timpul necesar pentru aceasta ar fi de 10^{243} miliarde ani (zece urmat de 243 zerouri). Profesorul Edwin Conklein, un biolog binecunoscut de la Universitatea din Princeton, a afirmat: „Probabilitatea ca viaţa să se fi ivit din accident se poate compara cu probabilitatea ca un dicţionar complet să rezulte dintr-o explozie într-o tipografie!" Şi totuşi ateii afirmă în numele ştiinţei şi învaţă şi pe alţii că viaţa a apărut la întîmplare.

69) „Viaţa a apărut în mod spontan şi s-a dezvoltat prin selecţie naturală; în lupta pentru supravieţuire au rămas în

viaţă numai animalele care erau mai puternice sau mai agile, pe cînd cele mai slabe au dispărut". Aceasta este doctrina ateistă în ceea ce priveşte dezvoltarea şi perpetuarea vieţii pe pămînt. Dar dacă în toate acestea nu există Dumnezeu, cum se face că există oi? Cum se face că oile au supravieţuit şi nu au fost distruse cu desăvîrşire de lupi? Lupoaica naşte cinci sau şase pui pe an, pe cînd oaia numai unul. Proporţia este de 6/1 pentru distrugător, care are dinţii ascuţiţi, ghiare, putere şi este iute la fugă. Pe cită vreme oaia este total lipsită de apărare. Cum se explică faptul că totuşi mai există oi? Astăzi ele sunt apărate de om. Dar lumea animală a existat mai înainte de apariţia omului (autorul argumentului este un adept al evoluţionismului teist care spune că Dumnezeu a creat la început Universul, dar că după aceea S-a folosit de evoluţie concepţie greşită care a încercat în urmă cu cîteva decenii să „împace" Biblia cu aşa-zise!e concluzii ştiinţifice, care s-au dovedit apoi greşite). Cine a apărat oile pe vremea aceea?

Multe lucruri ar putea fi explicate fără ipoteza că există Dumnezeu, însă oile cu patru picioare nu ar fi putut exista fără El, după cum nici oiţele iubitoare ale lui Cristos, care au fost lipsite de apărare împotriva cruzilor prigonitori încă de la începutul Bisericii, n-ar fi putut exista fără El.„

70) Orice carte ateistă este plictisitoare. De fapt, nici n-ar putea fi altfel! Nimeni nu poate fi elocvent în propagarea ateismului. Ateismul este o negare. Cine poate scrie cu entuziasm despre o negare? Cine poate să închine un sonet unei idei negative, să dedice un concert sau să modeleze o sculptură în cinstea unei negări? Religia a inspirat simfonii, picturi, statui, poezii. Ateismul, prin însăşi natura sa, nu ar putea să aibă niciodată această influenţă. Ateismul nu are aripi!

71) La Paris e un monument în cinstea hughenoţilor, care reprezintă o nicovală şi un număr de ciocane sparte, cu

inscripţia: „Opintîţi-vă cît vreţi, hoarde duşmănoase. Ciocanele voastre se sparg; dar nicovala Domnului rezistă".

Creştinii pot lua o asemenea atitudine faţă de atei, întrucît noi înşine ne cerem cu străşnicie gîndurile şi considerăm critica drept un avantaj. Faptul ca ateismul impune o dictatură în ţările comuniste este în detrimentul său.

Cum poate cineva să ştie că are dreptate, dacă nu suportă critica?

72) Ţinta creştinismului nu este numai mîntuirea sufletului, ci şi învierea trupului în neputrezire. Noi, deci, nu ne oprim la materialism. Ateii materialişti sunt unilaterali: ei nu ştiu nimic despre Dumnezeire şi despre Duhul cel veşnic al dragostei şi al Adevărului care conduce lumea. A văzut oare cineva vreodată o monedă cu o singură faţa? Sau electricitate cu un singur pol? Creştinismul îmbrăţişează atît domeniul spiritual, cît şi pe cel material. Ateismul este fals prin faptul că este unilateral.

73) Odată, soarele s-a certat cu luna. Soarele a spus: „Frunzele de pe pomi sunt verzi", pe cînd luna susţinea că ele au culoarea argintului. Luna declară că oamenii de pe pămînt în general dorm, în timp ce soarele afirmă că de obicei toţi oamenii se mişcă. Apoi luna a întrebat: „Atunci de ce este aşa o linişte pe pămînt?" „Cine ţi-a spus aceasta?" s-a mirat soarele. „Pe pămînt este mult zgomot". Discuţia a adurat astfel un timp îndelungat. După aceea a venit vîntul. El a ascultat discuţia şi a zîmbit. „Cearta voastră este fără rost. Eu suflu şi cînd este soare şi cînd străluceşte luna. În timpul zilei, cînd soarele se află pe bolta cerului, totul se petrece întocmai cum spune soarele. Este zgomot pe pămînt şi oamenii lucrează, iar frunzele sunt verzi, în timpul nopţii, cînd răsare luna, totul se schimbă. Oamenii dorm, domneşte liniştea, şi culoarea frunzelor se schimbă în argint. Uneori, cînd un nor acoperă luna, ele par chiar negre. Nici tu, soare, nici tu, lună, nu cunoaşteţi întregul adevăr".

Ateii privesc Ia partea materială a lucrurilor şi cred că ei cuprind toată realitatea. Budiştii cred că singura realitate este mintea şi că lumea materială aparţine Iui Maya, sfera iluziei. Însă Biblia foloseşte atît în ebraică, cît şi în greacă acelaşi cuvînt pentru spirit ca şi pentru vînt. El suflă tot timpul, din multe părţi. Cei ce au Spiritul lui Dumnezeu văd realitatea în ansamblul ei. Ei nu se pot limita nici la filozofia materialistă, nici la cea idealistă.

74) Feuerbach a spus: „Este clar ca soarele şi evident ca lumina că nu există Dumnezeu; ba şi mai mult, că nici nu poate fi un Dumnezeu!" Nu religia este aceea care afirmă claritatea absolută, ci ateismul!?

Dacă inexistenţa lui Dumnezeu este „dară ca soarele", cum se face că toată omenirea fără excepţie recunoaşte existenţa soarelui, dar nu toată omenirea este de acord cu afirmaţia lui Feuerbach, cum că nu există Dumnezeu?

75**)** Afirmaţia lui Marx: „religia este opium pentru popor" este cu totul diferită de spusele lui Lenin: „Religia este un fel de rachiu spiritual"» sau de concluziile absurde ale lui Bakunim: „Daca Dumnezeu există atunci omul este sclav; însă omul poate fi şi trebuie să fie liber, de aceea Dumnezeu nu există!" E ca şi cum ai spune: „Ateii pretind că Dumnezeu nu există. Dar credinţa în El mă linişteşte. Deci ateii nu există!"

76**)** Ateii comunişti încep istoria gîndirii juste cu ei înşişi. Rezultatele sunt catastrofale. Ei sfîrşesc prin a ignora adevărul dobîndit de omenire timp de milenii de dezvoltare.

77**)** Biblia i-a inspirat pe Lincon şi pe Wilbeforce să lupte pentru desfiinţarea sclaviei. In cartea sa „Capitalul", Marx recunoaşte rolul creştinului Shoftesburg în introducerea legilor pentru protejarea muncii în Marea Britanie. Un scriitor creştin rus, Leon Tolstoi, a fost acela care a contestat orice putere a ţarului. Thomas Jefferson, fost preşedinte al

Statelor Unite, a scris: „Am jurat pe Altarul lui Dumnezeu duşmănie veşnică tiraniei exercitate asupra minţii oamenilor" şi „răzvrătire împotriva tiranilor este ascultarea faţă de Dumnezeu". Lincon a scris: „Dacă sclavia nu este nedreaptă, atunci nimic altceva nu este nedrept". Emerson a scris: „Dacă pui un lanţ de gîtul unui sclav, celălalt capăt al lui se fixează de la sine în jurul gîtului tău". Lincoln a mai spus în mesajul său către congres la 1 decembrie 1862: „Dînd libertate sclavilor, dăm libertate şi celor liberi".

Toate acestea sunt spuse de creştini, şi totuşi ateii acuză creştinismul că este serviabil autorităţilor tirane. „Stăpînirile cele mai înalte", după cum sunt numite în epistola apostolului Pavel către romani, sunt acele stăpîniri care pedepsesc răul şi răsplătesc binele (Rom.l3:3-4).

78**)** D.L. Moody nu primise cea mai bună educaţie. Numeroasele scrisori care ne-au rămas de la el sunt pline de greşeli. Din punct de vedere fizic n-avea nimic atrăgător, şi vocea lui avea un timbru nazal. Dar toate acestea nu L-au împiedicat pe Dumnezeu să-l folosească pentru a zgudui lumea. Un reporter însăcinat să-l urmărească îndeaproape şi continuu în campaniile lui de evanghelizare şi să descopere secretul puterii lui a declarat: „Nu găsesc nimic la Moody", a adăugat zîmbind, „care să explice lucrarea sa minunată!" Iar Moody a răspuns tot cu acelaşi zîmbet: „Este evident! Aceasta este opera lui Dumnezeu şi nu a mea!" Slăbiciunea lui era arma lui Dumnezeu.

79**)** Să presupunem că astronauţii americani cînd au mers pe lună au găsit acolo un ceas. Se putea face două presupuneri cu privire la originea ceasului găsit: a) Ceasul a ajuns pe lună datorită faptului că mai înainte au fost pe acolo constructorii Iui şi l-au lăsat pe lună. b) Ceasul n-a fost adus de nimeni acolo şi el a evoluat singur, din îngrămădirea prafului lunar, sub influenţa radiaţiilor solare, cosmice, etc., etc. Care dintre aceste două presupuneri vi se pare a fi

adevărată? „Desigur că prima", veţi zice. Şi totuşi, pentru marea majoritate a „oamenilor de ştiinţă" de azi, prima variantă le-ar părea un mit, o fantasmagorie religioasă, pe cînd a doua, cea cu evoluţia, este cea cu adevărat ştiinţifică. Aşa procedează ei în ceea ce-l priveşte pe om, spunînd că el (omul) a evoluat la întîmplare pe pămînt Şi cînd te gîndeşti la mecanismul unui ceas şi la minunăţia construcţiei corpului omenesc (ca să nu mai vorbim de spiritul şi sufletul lui)!.... Să ne mai gîndim încă la două consecinţe ale acestor fapte:

1) Dacă ceasul a evoluat la întîmplare pe lună, eu îl pot lua, pot face ce vreau cu el, neavînd a da socoteală nimănui,

2) Dar dacă ceasul aparţine cuiva, dacă are un creator, eu trebuie să restitui ceasul proprietarului lui.

Tot astfel: Dacă omul a evoluat la întîmplare pe pămînt, eu pot trăi oricum. De fapt, evoluţioniştii sunt cei certaţi cu morala, cei care nu vor să-şi mai facă nici un proces de conştiinţă. „Să mîncăm şi să bem, căci mîine vom muri", este zicala lor. Dar dacă omul a fost făcut de un Creator, eu va trebui să „trăiesc ca în timpul zilei", să mă comport în aşa fel, încît să mă pot prezenta cîndva în mod onorabil în faţa Creatorului.

80) Rînduri de copaci minunaţi au fost culcaţi la pămînt într-o furtună. Motivul?... Apa în acel loc era prea la suprafaţă, şi din cauza aceasta copacii aceia n-au avut nevoie să-şi înfigă rădăcinile adînc în pămînt pentru a da de apă; de aici tragedia... S-ar putea ca Dumnezeu să ne refuze un răspuns Ia suprafaţă, cu scopul de a ne înfige rădăcinile mai adînc în realiatea eternă, aşa încît într-o furtună viitoare noi să fim de neclintit.

81) O caricatură înfăţişa două maimuţe atîrnate într-un copac. Maimuţoiul îşi scărpina capul; maimuţoaia îşi alăpta puiul pe care~I ţinea cu mîinile. Maimuţa-mamă a zis către maimuţa-tată: „Slavă Domnului că e normal; mă temeam de evoluţie!"

Fixitatea speciilor, legea Iui Dumnezeu care le leagă într-un tot de nezdruncinat este un fapt observabil, un fapt demonstrabil oriunde, peste tot, în orice eră geologică, precum şi în vremurile ce se pot cerceta.

82) Cea mai veche aşa-zîsă „verigă lipsă" din şirul de maimuţe care s-au transformat în oameni la ordinul dat de teoria evoluţiei e „Omul de Nebraska“ sau cum e denumit pe latineşte: „Hespero Pithecus Haroldocookii". „Hespero" înseamnă în greceşte „apus" - „vest"; „pithecos" înseamnă - maimuţă, iar „Harold Cook” e numele descoperitorului. In fond ce a găsit acest Harold Cook în statul Nebraska din S.U.A.? Nimic altceva decît un dinte! Nu toţi dinţii, ci doar unul. Acest dinte faimos a fost examinat de cei mat mari savanţi din Statele Unite şi el a constituit dovada pozitivă a unei rase preistorice în America, şi nu mai încăpea umbră de îndoială ca omul a trăit aici cu un milion de ani în urmă. Au fost publicate chiar şi clişee ale unui bărbat şi unei femei aparţinători acestei rase fosilizate ce a trăit în America acum un milion de ani. Şi totuşi, totul se baza pe un dinte!... Dr, Fairfield Osborn, cel mai mare paleontolog al Americii, în senzaţionala sa conferinţă ţinută la 27 aprilie 1927, înaintea Societăţii de Filozofie Americană, l-a aşezat pe „Hespero Pithecus” la baza arborelui geneologic al strămoşilor omului. Dar ce a fost acel dinte pe care l-a descoperit Harold Cook? In anii următori s-a descoperit scheletul întreg al animalului. Dintele aparţinea unui „pecariu”, o specie de mistreţi, astăzi stinsă în S.U.A., dar care într-o vreme se găsea peste tot în acest continent. Aceasta este întreaga mistificare a omului de Nebraska. Dar pentru că totul s-a făcut în numele ştiinţei, cine ar fi putut să nu fie de acord cu tot ce s-a spus? Şi ce este şi mai trist, mult timp şi după ce s-a descoperit mistificarea, s-a continuat a se răspîndi această minciună. De la copilul claselor elementare şi pînă la student, cu toţii învăţau (şi pe alocurea se mai învaţă) despre omul de Nebraska.

Biblia spune că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa; şi adevărul acesta rămîne în picioare, chiar dacă o mie de „oameni de Nebraska” s-ar scula din morminte şi l-ar nega!

83) În 1912, Charles Dawson, un fosilolog amator, a adus lui Dr. Arthur Smith Woodward, paleontolog la Muzeul Britanic, cîteva oase şi cîteva unelte primitive. A spus că le-a găsit într-o carieră de unde se scoate pietriş şi nisip, la Piltdown Sussex, în partea de Sud a Angliei, El a adus o bucată de craniu. Antropologii au afirmat că ar avea o vechime de o jumătate de milion de ani. Dr. Woodward, în cinstea descoperitorului, a denumit creatura „Eoanthropus Dawsoni”. „Eos” înseamnă: „zori de zi „antropus” înseamnă: „om”, deci: „Omul Zorilor” sau „Omul Timpuriu”. În mod obişnuit este cunoscut după localitatea: „Omul de Piîtdown”. Ce literatură s-a creat în jurul lui!.... Cum l-au fabricat; cum l-au aşezat în muzeu şi cum i-au pus poza în toate cărţile!.,. Enciclopedia Britanică îl numeşte al doilea în importanţă, primul fiind: „Pithecantropus Erectus”. Astfel au scris şi au vorbit înainte despre omul de Piltdown, Eoanthropus de la Sussex, omul zorilor. Dar iată că în octombrie 1956, revista: „Readers Digest” a publicat un splendid articol prescurtat din „Popular Science Monthly”, intitulat: „Marea mistificare de la Piltdown”. Întreaga mistificare a fost dată în vileag. Falca era a unei maimuţe ce murise numai cu cincizeci de ani în urmă. Dinţii au fost umpluţi jos spre a deghiza forma lor originală, iar culoarea dinţilor şi a celorlalte oase a fost schimbată artificial cu bicarbonat de potasiu. În felul acesta au creat renumitul „om de Piltdown”, l-au aşezat în muzeu şi i-au pus tabloul în toate cărţile din care învaţă copiii noştri. O alta mistificare a antropologiei!

84) „O noapte preasfinţită” - Această cîntare a fost făcută de un pastor al unei biserici din Oberndorf, în noaptea Crăciunului. Orga din biserică se stricase, şi el trebuia să

pregătească o cîntare simplă pe care s-o cînte la Crăciun fără orgă. Organistul bisericii a fost atît de mişcat cînd a citit-o prima dată, încît a spus: „Cuvintele cîntă singure în această poezie!” Astfel, ea a fost cîntată pentru prima dată într-o biserică mică în anul 1818 şi de atunci s-a raspîndit în toată lumea, aşa că astăzi nu există ţară unde să nu fie cîntată la Crăciun.

85) În Hanovra, un oraş din Germania, un om bogat şi cu mare influenţă, care n-a crezut în Dumnezeu şi nici în învierea morţilor, a prevăzut în testamentul său ca el să fie îngropat după moarte într-ип mormînt zidit din granit şi marmură. „Eu vreau — a spus el ca toţi să ştie că nimic nu se va mai ridica la viaţă din acest mormînt, că ceea ce este mort rămîne mort!” Din întîmplare şi fără ca cineva să ştie, s-a strecurat în acel mormînt o sămînţă mică şi neînsemnată, care era sămînţa unui stejar puternic. Prin procesul de germinaţie a acestei seminţe, viaţa a început să se dezvolte şi să-şi arate puterea. Ce părea o sămînţă uscată a devenit mai întîi o rădăcină slabă, apoi o tulpină mai mare, apoi un stejar mai puternic, în permanentă expansiune, apoi o forţă de neînvins, care a spart granitul şi marmura şi a început să se ridice către cer.

Învierea morţilor e considerată de prea mulţi ca un basm ajuns la noi din ignoranţa vremurilor trecute. Astăzi însă minţile cele mai luminate, savanţii cei mari, laboratoarele cele mai moderne privesc spre viitor şi prevestesc dezvoltări uimitoare; prevestesc posibilitatea de a crea viaţă; prevestesc posibilitatea prelungirii vieţii prin procesele chimice în dezvoltare acum. Puterea vieţii este mai mare decît puterea morţii. Puterea vieţii va învinge puterea morţii va fi nimicită.

86) Un sceptic a vorbit odată în faţa unei asistenţe destul de mari, bătîndu-şi joc de Dumnezeu, de Cristos, de tot ce este sfînt. La sfîrşitul cuvîntării sale, el a invitat pe toţi care puteau combate argumentele sale să vină în faţă.

S-a făcut o tăcere profundă, şi nimeni n-a fost dispus să meargă în faţă. Deodată tăcerea a fost întreruptă, şi trei tinere au păşit înainte pe platformă. Ele au spus: „Noi suntem destul de mici şi nu putem să răspundem argumentelor dumneavoastră, dar vrem să cîntăm o cîntare!” Şi ele au început să cînte cîntarea: „Vreau să fiu al crucii ostaş/Lui Crîstos să-I urmez;/Şi-n oastea Lui eu mă-nrolez/Purtînd ai lumii dispreţ./ Nu-i vrăjmaş ‘naintea mea/Lucrul a-mi dărîma;/Lumea cea rea doar duce-m-a/Cu pace-n Patria de sus. Luptă-te de vrei să-nvingiî/O, Doamne dă-mi putere/Să lupt, să rabd tot liniştit/Cu credinţă tare...”

Cîntarea lor a mişcat inimile oamenilor: Unii s-au ridicat în picioare ca să le vadă mai bine. Alţii plîngeau. Aceste trei tinere au avut curajul să cînte credinţa lor sfîntă în Cristos. Toate argumentele puternice ale ateului s-au prăbuşit şi nimicit în faţa poporului. Ele au sfîrşit acea cîntare într-un triumf pentru Cristos. Întrunirea s-a încheiat cu cîntarea lor. Ateul a plecat fără ca să se. ştie măcar numele lui.

Noi suntem martori ai lui Isus Cristos. Nu putem să tăcem, căci a tăcea ar însemna să ascundem mărturia noastră faţă de semenii noştri. Credinţa este exprimată prin curaj, curajul prin mărturie în faţa lumii.

87) Talleyrand a fost cel mai mare diplomat francez al secolului trecut, şi unul dintre cei mai mari diplomaţi ai tuturor timpurilor. Într-o zi a venit la el un filozof al necredincioşilor de atunci şi a zis: „Eu vreau să găsesc o religie nouă!" „Atunci va trebui să o faci dumneata!” a răspuns marele diplomat. „Pentru ce şi cum asta?” a întrebat filozoful mirat. „Va trebui să te laşi şi dumneata crucificat şi apoi să învii! Numai aşa va fi religia dumitale o religie primită!”

Suferinţele Domnului pentru păcatele noastre şi învierea Lui fac gloria creştinismului.

88) În Lahore există un monument al unui conducător

britanic al Indiei, ţinînd într-o mînă un stilou şi în cealaltă o sabie, cu inscripţia următoare pe soclu: „Vreţi să guvernaţi cu pană, ori cu sabia?” India, trezită la conştiinţa naţională, s-a înfuriat pe statuia aceasta sfidătoare, încît a fost necesară paza poliţiei, zi şi noapte, să nu fie dărîmată. Astăzi însă ea stă nepăzită, deoarece inscripţia a fost schimbată aşa: „V-am slujit cu pana şi cu sabia!” Nietzsche urla contra celor blînzi, sclavi de bunăvoie, socotindu-i cu mentalitate de sclavi; dar el cu mentalitatea lui de tiran sclavagist s-a prăbuşit pe sine şi pe cei ce l-au adoptat, pe cînd blînzii lui Isus domină pe tronul spiritualităţii.

89) Regele Prusiei, Frederic al II-lea, era un adept convins al ateismului. Într-o zi, se fălea despre aceasta în faţa lui Armand-Baculard, care îl combatea: „Cum“, i-a spus monarhul, „mai ţii încă la vechiturile astea?” „Da, sire”, a răspuns omul de litere, „simt nevoia să cred că există o Fiinţă deasupra regilor!”

Da, noi credem pentru că simţim nevoia să ştim că nu lumea aceasta meschină este suverană peste iucruriie candide, nu regii, împăraţii, preşedinţii sunt cei care stăpînesc peste sufletele oamenilor, ci Cel ce are dreptul acesta Dumnezeu!

90) Se povesteşte că într-o zi Voltaire a fost surprins închinîndu-se în faţa unui crucifix. El a tresărit cînd a observat pe un prieten al său, mirat şi el, că se salută cu omul de pe cruce, dar nu îşi vorbesc. Era vorba de Omul Isus înfăţişat pe cruce. Despre Voltaire se ştie că a fost „părintele" ateilor timpului său. Dar se mai ştie că el a murit în chinuri, implorînd iertare şi mila lui Isus, pe care L-a negat o viaţă întreagă.

Oricît ai încerca să refulezi în tine gîndul de Dumnezeu, în diferite ipoteze, el tot iese la suprafaţă, uneori aşa cum n-ai vrea tu, făcîndu-te de ruşine, cum a fost de exemplu cazul povestit cu Voltaire. De ce n-ar fi mai cinstit să-L serveşti pe

faţă pe Dumnezeu?

3. De la scepticism la credinţă

91) În conformitate cu calculul incontestabil al lui Langevin, un astronaut care ar părăsi pămîntul cu o viteză mai mică decît viteza luminii cu a douăzeci de mia parte, călătorind timp de un an după timpul său propriu şî întorcîndu-se cu aceeaşi viteză ca să aterizeze pe glob, doi ani după plecarea sa, măsurat cu ceasul său, s-ar întoarce după calendarul nostru cu două secole mai tîrziu. Strănepotul fiicei lut, născută în ziua plecării sale, cînd astronautul avea 30 de ani, ar fi în vîrstă de o suta de ani, în timp ce el însuşi ar fi de 32 ani! O astfel de rachetă nu este de domeniul fanteziei. Ea se numeşte racheta spiritului. Călătorind cu racheta spiritului (a credinţei adevărate şi-n compania Domnului Cel viu şi adevărat) dintr-odată „o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani sunt ca o zi" (vezi 2.Pt.3:8).

92) Să presupunem că am putea vorbi cu un embrion şi i-am spune că viaţa pe care o duce în pîntecele mamei sale este cu totul pregătitoare. Adevărata viaţă urmează într-o lume cu totul diferită, necunoscută embrionului, în condiţii de neînchipuit pentru el. Dacă ar avea inteligenţa unui ateu, embrionul ar putea răspunde ca orice scriere ateistă modernă: „Lasă-mă în pace cu aceste superstiţii religioase! Viaţa din pîntec este singura pe care o cunosc şi nu există alta. Astea-s invenţii ale unei preoţimi lacome!"

Dar să ne închipuim că acest embrion ar putea gîndi cu mai mult spirit de discernămînt decît acela a1лateilor noştri. El şi-ar spune în sinea lui: „în capul meu se dezvoltă ochi în ce scop? Nu este nimic de văzut! Picioarele îmi cresc. N-am loc nici măcar să le întind. De ce trebuie să crească? Şi de ce cresc braţele şi picioarele? Trebuie să le țin alipite de pieptul meu. Ele mă încurcă atît pe mine, cît şi pe mama mea. Întreaga mea dezvoltare în pîntec este lipsită de sens dacă nu urmează o viaţă cu lumină şi culoare, şi cu multe obiecte de

văzut. Locul unde îmi voi petrece cealaltă viaţă trebuie că va fi mare şi variată. Va trebui să alerg cu ele — din cauza aceasta îmi cresc picioarele. Va fi o viaţă de muncă şi luptă acesta este rostul pentru care îmi cresc braţele şi pumnii, cu care aici n-am ce face!“ Cugetările asupra propriei sale dezvoltări ar conduce embrionul la cunoaşterea altei vieţi, deşi nu a experimentat-o!

Aceasta este şi situaţia noastră. Biserica lui Cristos ne învaţă că viaţa din lumea aceasta are un caracter embrionic şi nu este decît o pregătire pentru adevărata viaţă care urmează. Cum ştim lucrul acesta? Dacă Dumnezeu (sau natura, de dragul argumentului) ne-ar fi creat numai pentru viaţa aceasta, ne-ar fi dat mai întîi înţelepciunea şi experienţa bătrîneţii şi după aceea vigoarea tinereţii. Am fi ştiut cum să trăim. Dar realitatea este că pe cînd suntem tineri plini de vigoare, ne lipseşte înţelepciunea, şi cel mai adesea ne risipim anii pe nimic. Iar cînd am acumulat înţelepciunea şi experienţa, dricul ne aşteaptă afară la poartă. Pentru ce-i cresc embrionului ochi, picioare şi braţe? Numai pentru ceea ce urmează. Dezvoltarea noastră în această viaţă arată clar spre altă viaţă viitoare.

93) Stînd singur undeva, îţi poţi imagina lucruri foarte diverse: că eşti preşedintele S.U.A., că eşti secretarul O.N.U., că eşti cel mai mare actor de film, că eşti papa de la Roma, etc. Poţi să-ţi imaginezi toate aceste situaţii. Ele sunt imaginabile, deoarece constituie posibilităţi în viaţă. Viaţa este bogată. Ea a putut face un împărat al Franţei dintr-un caporal, şi apoi din acest împărat un prizonier pe o insulă. Oameni săraci au devenit milionari. Oameni foarte bogaţi au devenit peste noapte cerşetori. Toate aceste lucruri sunt posibile în viaţă, şi de aceea ele pot fi imaginabile. Încearcă numai să-ţi imaginezi că eşti mort. Niciodată nu vei reuşi, pentru că moartea nu este una dintre posibilităţile vieţii. Dacă încerci din răsputeri să-ţi imaginezi că eşti mort, ultimul lucru pe care ţi-l închipui e să te vezi pe tine însuţi

întins nemişcat în sicriu, într-o capelă mortuară. Faptul că te vezi în coşciug arată că nu eşti mort. Un om mort nu se vede pe sine. Imposibilitatea de a-ţi imagina moartea e un argument puternic în favoarea vieţii veşnice omeneşti.

94) Într-o ţară îndepărtată a fost un împărat, care, cu cît îmbătrînea, cu atît simţea mai mare mîhnire în suflet. „În viaţa mea, zicea el, am gustat şi am văzut tot ce este îngăduit omului să guste şi să vadă. Ceva însă în toată viaţa mea n-am văzut — pe Dumnezeu! Şi pe Acesta trebuie să-L văd!“ Şi a dat poruncă boierilor, sfetnicilor şi preoţilor săi: „Dacă nu-mi veţi arăta pe Dumnezeu, am să vă arunc pe toţi în închisoare şi am să vă pedepsesc aspru! Şi le-a dat un termen de trei zile". În curtea boierească s-a stins veselia. Curtenii umblau de ici colo cu capetele plecate aşteptîndu-şi groaznicul sfîrşit. În ziua termenului hotărît, toţi boierii, sfetnicii şi preoţii au fost chemaţi înaintea împăratului. Boierii, sfetnicii şi preoţii păstrau tăcere mare, iar împăratul tocmai se pregătea să rostească osînda înfricoşătoare. În clipa aceea, un tînăr păstor a păşit în faţa împăratului şi a zis: „Dă-mi voie, măria ta, să-ţi împlinesc eu dorinţa!" „Bine!" a răspuns împăratul, „dar bagă de seamă că ţi-e capul în joc!" Şi tînărul l-a luat de mînă pe împărat, l-a dus într-o piaţă, i-a arătat soarele strălucitor şi i-a spus: „Priveşte în sus la soare!" împăratul a vrut să ridice capul, ca să arunce o privire spre soare, dar razele orbitoare i-au provocat o durere în ochi şi l-au silit să plece capul şi să închidă ochii. „Vezi, măria ta? Şi doar soarele e numai o mică rază a măririi lui Dumnezeu! Cum ai crezut tu atunci că poţi să-L vezi pe Dumnezeu cu ochii tăi slăbiţi şi înlăcrimaţi? Mai bine caută să-L vezi pe Dumnezeu cu ochii sufletului tău!“ „Văd că ai o minte luminată şi un suflet înălţat. Mai răspunde deci la următoarea întrebare: ‚Ce a fost înainte să fie Dumnezeu?[4]" Tînărul păstor a stat o clipă pe gînduri şi apoi a zis: „Măria ta, nu te supăra, dar te rog să începi să numeri". Împăratul a început să numere: „Unu, doi, trei..." „Nu! Nu!" l-a întrerupt tînărul, „nu numeri bine!

Începe înainte de unu!" „Cum asta? Nu ştii că înainte de unu nu este nimic?" „înţeleaptă vorba ai rostit, măria ta! Nici înaintea lui Dumnezeu n-a fost nimic!" Aceasta a plăcut şi mai mult împăratului, care a vorbit astfel: „Am să-ţi fac un dar împărătesc dacă ai să-mi mai răspunzi la o întrebare: ‚Ce face Dumnezeu?[4]" Tînărul a răspuns: „Bine, am să răspund şi la întrebarea aceasta, dar împlineşte-mi întîi o mică rugăminte: schimbă cu mine hainele tale!" Atunci împăratul şi-a scos hainele împărăteşti şi le-a dat tînărului păstor, şi păstorul s-a urcat pe tron, a luat sceptrul în mînă şi, arătînd pe împăratul îmbrăcat în haine de păstor care stătea la picioarele tronului, a zis: „Iată ce face Dumnezeu: pe unii îi ridică pe tron, iar pe alţii îi alungă!" El s-a îmbrăcat iarăşi cu hainele lui de păstor. Împăratul a rămas multă vreme pe gînduri, apoi a zis înseninat: „Da, acum îl văd pe Dumnezeu!"

95) Era pe vremea primului război mondial, şi gloanţele ţiuiau din toate părţile. Deodată s-a ridicat un nor negru de praf şi schije, provocat de explozia unui obuz. Sărmanul Bert a căzut ca fulgerat. Tiny Tim, un lungan de peste doi metri, s-a aruncat îîngă el, apoi s-a întors la locul său în tranşee. Numaidecît a auzit un strigăt: „Poţi să-mi arăţi calea spre cer?" Tiny a făcut din nou un salt şi l-a întrebat: „îmi pare rău, nici eu nu ştiu, dar am să întreb pe alţi camarazi!" S-a întors în tranşee şi pe primul pe care l-a întîlnit La întrebat de calea spre cer, dar nici acesta n-a putut să-i dea nici o informaţie. A trecut de la soldat la soldat, dar nici unul din tranşeea lui nu i-a putut spune nimic. A făcut un salt pînă în tranşeea vecină, întrebînd rînd pe rînd şapte soldaţi, care la fel nu i-au putut da nici o informaţie. Atunci a trecut în flancul celălalt al tranşeii, întrebarea pusă tuturor era aceeaşi: „Bert e pe moarte şi ar vrea să ştie calea spre cer, poţi tu să i-o arăţi?” întrebase şaisprezece oameni, dar nici unul nu cunoştea această cale. În cele din urmă, a ajuns la un mitralior. Acesta avea privirile aţintite spre linia duşmanului. A avut o tresărire cînd a simţit o mînă pe umărul lui şi a auzit

vocea lui Tiny spunîndu-i: „Puşcaşule, avem în compania noastră un soldat rănit grav. E pe moarte şi ar vrea să ştie calea spre cer, poţi tu să i-o arăţi?” Aceasta s-a întors şi zîmbind i-a zis: „Da, cunosc calea aceasta şi pot să i-o arăt, dar eu nu pot să-mi părăsesc poziţia. Totuşi, stai puţin!“ Şi-a băgat mîna în buzunar şi a scos un Nou Testament; l-a răsfoit în fugă, apoi i-a arătat Ioan 3:16, zicîndu-i: „Aici e calea spre cer! Uite, îţi îndoi foaia, pune aici degetul şi spune-i că aceasta este calea spre cer!“ în graba cea mai mare, el a ajuns lîngă Bert Acesta stătea lungit de parcă era mort. L-a apucat de umăr şi i-a zis: „Am găsit, Bert, iată aici e caîea spre cer“, şi i-a citit: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică!“ Sărmanul Bert a deschis ochii mari şi a sorbit fiecare cuvînt. Ce privelişte,,. În fundul tranşeii, Tiny Tim stătea îngenunchiat şi în mînă ţinea micuţul Nou Testament, iar lacrimile îi curgeau gîrlă, în timp ce îi citea lui Bert cuvintele dătătoare de viaţă. O înseninare s-a ivit pe faţa muribundului, care a început să murmure mereu: „Oricine, oricine!“, apoi tot mai încet pînă ce vocea i s-a stins. Crezînd că a murit, Tiny s-a retras pe poziţia lui. N-a trecut însă mult şi a observat că Bert, cu o ultimă suflare, îşi ridicase capul şi privea la bucăţica de cer care se putea observa din adîncul tranşeii. Părea luminat de o bucurie lăuntrică, şi şi-a întins mîinile spre cer, şoptind încă o dată: „Oricine!“ Apoi a căzut pe spate şi şi-a dat sufletul. Da, Bert a găsit calea spre cer. Ce schimbare! în momentul acesta pe cîmpul de bătălie, în tranşee sub ploaia de gloanţe, iar în momentul următor în cer cu Isus.

Dar care este starea ta? Ai găsit tu calea spre cer? Dacă nu, citeşte încă o dată textul din Ioan 3:16. Este cel mai de seamă verset din Biblie. Apoi deschide-ţi inima Domnului Isus Cristos şi primeşte-L ca Mîntuitorul tău personal. Vrei aceasta? Fă-o, fă-o chiar acum!

96) Waterloo a fost locul înfrîngerii dureroase a lui

Napoleon Bonaparte. Un francez care a trăit mai mulţi ani pe pămîntuî Angliei şi-a exprimat dorinţa de a deveni cetăţean englez. A plecat în capitală şi după ce a îndeplinit toate ceremoniile cerute, s-a întors acasă. Prietenii care au venit să-l vadă i-au spus: „Noi am crezut că acum vei fi englez, dar nu vedem nici o deosebire în fiinţa ta!“ „Ba da!“ a spus noul englez. „Ieri Waterloo a fost pentru mine o înfrîngere, iar azi e o victorie!”

Noi, cînd trăiam în păcatele şi fărădelegile noastre, suferinţele Domnului şi moartea Sa au fost o înfrîngere tristă şi ruşinoasă a puterii dumnezieşti pentru noi, ca odinioară pentru apostoli; dar azi cînd bucuria învierii umple inimile noastre, suferinţele Domnului sunt pentru noi planul dumnezeiescului Tată, şi iubirea Fiului Său pentru fiecare dintre noi, păcătoşii pierduţi, învierea e gloria creştinismului!,,. Bucuraţi-vă, căci Cristos a înviat!!

97**)** Un italian discuta cu un evreu: „Voi evreii sunteţi mîndri. Se face o propagandă uriaşă pretinzînd că voi sunteţi cei mai inteligenţi oameni din lume. Nimic mai fals!... În Italia s-au făcut săpături, şi în unele straturi de pămînt vechi de cel puţin 2.000 de ani s-a găsit sîrmă, ceea ce dovedeşte ca strămoşii noştri romani din acea vreme cunoşteau telegraful”. Evreul a răspuns: „In Israel s-au făcut săpături vechi de 4.000 de ani şi nu s-a găsit nimic, ceea ce denotă că noi am avut telegrafia fără fir mai înainte ca voi să fi avut telegraful!“

Ce am zice dacă absenţa oricăror relicve religioase din adăposturile celor dîntîi oameni ar fi un indiciu că ei au avut o formă de religie spirituală, fără semne exterioare de cult; o religie constînd în meditaţie, contemplare şi închinare în duh şi adevăr?

98**)** Se spune ca Robert Moffat, misionar în Africa de Sud, a vrut sa descrie un tren oamenilor dintr-un trib: el a pus două răngi de fier pe pămînt, apoi a aliniat cîteva căruţe trase de

boi, unul lingă altul, şi la urmă a atîrnat un ceaun mare de gîtul boului care era în faţă. Fără îndoială că mai tîrziu, cînd africanii s-au dus în Europa şi au văzut un tren real, vor fi găsit ridicolă descrierea lui Moffat. Însă limbajul africanilor nu-i îngăduia să le poată descrie un tren.

Tot astfel, Dumnezeu trebuie să utilizeze un vocabular scos din experienţele pămînteşti cînd vorbeşte de lucruri cereşti şi spirituale, pentru care nu există cuvinte în limbajul pămîntesc.

99**)** Un medic necredincios spunea o dată unui credincios care totodată era un om învăţat: „Mă mir, domnule savant, cum mai puteţi crede în Isus!“ „Să zicem, domnule doctor”, i-a răspuns acesta, „că dumneavoastră aţi fost bolnav de moarte şi printr-un medicament minunat v-aţi făcut sănătos. N-aţi avea dumneavoastră încredere în acest medicament şi nu l-aţi recomanda şi altora?” „Fără îndoială că da!” a răspuns doctorul, „Ei bine, la fel a fost şi cu sufletul meu!“ Şi credinciosul a povestit cum a fost bolnav de moarte cu sufletul şi cum l-a însănătoşit Domnul Isus, devenind fericit prin faptul că L-a primit ca Mîntuitor al său. La fel au făcut mii şi mii de oameni! N-am eu deci dreptul să mă încred în Isus? Oricine a venit Ia Domnul Isus ştie că are iertare, pace, bucurie, viaţă veşnică totul în Isus. „Voi aveţi totul deplin în El!“ (Col.2:10)

100) Omul orice om ateu, criminal, sfînt, este o fiinţă minunată, mai întîi de toate prin structura sa fizică. Pînă şi cel mai rău şi mai vrednic de dispreţuit dintre oameni are o inimă care este o pompă pe care inginerii nu sunt în stare s-o construiască; o pompă care face să circule sîngele de 600 de ori pe zi prin tot trupul. Într-o perioadă de 50 de ani, această circulaţie are loc de 1.840.000.000 de ori, şi aceasta fără un singur minut de întrerupere. În al doilea rind, omul este o minune prin faptul că are un suflet, o altă entitate aproape de nedefinit. El e atît de perfect, încît, într-un anumit sens, el se

poate dispensa de corp. Sufletul îşi arată independenţa în simfonia a IX-a a surdului Beethoven; sau în viaţa predată a lui Helen Keller, care deşi era surdă, mută şi oarbă, a devenit o scriitoare şi o mare filantroapă; sau în faptul că Pascal, la vîrsta de 9 ani, a redescoperit axiomele geometriei euclidiene; sau în viaţa lui Mozart, care a început să compună muzică la vîrsta de 5 ani.

101) Dacă un tînăr ar iubi o fată, şi el i-ar oferi o casă frumoasă înconjurată de o grădină splendidă şi i-ar spune; „Am pregătit aceasta pentru tine[4]^ fata n-ar avea nici o îndoială că băiatul o iubeşte.

Întocmai aşa s-a întîmplat între Dumnezeu şi noi. EI a făcut să crească hrana pentru noi, iar sub pămînt se aflā minerale, ţiţei etc. Dumnezeu le-a prevăzut pentru nevoile noastre. E sigur că El există.

102) Există o poveste despre un călugăr care a fost trimis în pădure cu o misiune de către stareţul său. Acolo el a auzit timp de cîteva secunde o pasăre din Paradis. Cînd s-a întors la mănăstire, portarul nu 1-a mai recunoscut. Stareţul şi ceilalţi călugări îi erau cu totul străini. Nimeni nu-I cunoştea. În cele din urmă, cineva şi-a amintit că mănăstirea avea o veche legendă povestind despre un călugăr care s-a dus în pădure cu multe secole în urmă, şi nu mai revenise niciodată. Pentru călugăr trecuse numai cîteva secunde. El a prins ceva din frumuseţea muzicii din Paradis. Pentru ceilalţi între timp se scurseseră secole. Această legendă medievală a devenit în prezent un fapt istoric ştiinţific, în aşa-numitul „paradox" al lui Longevin.

103) Timp fără sfîrşit nu există! Veşnicia este absenţa timpului. Ne putem face o oarecare idee despre aceasta în posibilităţile lumii viselor în care operaţiile mintale se efectuează uneori cu o extremă repeziciune. O serie de fapte, care în mod normal ar ocupa un timp foarte lung, trec prin mintea noastră într-o clipă, în cursul unui vis. Relaţiile de

spaţiu sunt de asemenea distruse. Putem traversa distanţe mari într-o secundă. In vis nu suntem legaţi de spaţiu, nici de timp. Meditînd la vise, ne dăm seama că zidurile spaţiului şi ale timpului, care ne ţin închişi în timp ce suntem treji, ascund de noi o altă calitate de viaţă dincolo de sfera limitată pe care obişnuim s-o numim „realitate".

104) Trupul omenesc are nevoie de foarte puţine lucruri pentru a fi satisfăcut pe deplin: hrană, îmbrăcăminte, adăpost, odihnă şi, la o anumită vîrstă, un partener de sex opus. Atunci cum se explică faptul că atît capitaliştii cît şi socialiştii, care posedă din plin aceste lucruri, sunt uneori melancolici şi nesatisfăcuţi? Atunci cum se face că oamenii azvîrliţi în închisoare pentru credinţa lor, fiind flămînzi, tremurînd de frig, în lanţuri, despărţiţi de iubiţii lor de ani de zile, jubilează de bucurie? Şi care este entitatea tainică ce poate fi deprimată, în timp ce trupul are toate bunurile, şi se poate bucura, în timp ce trupul trece prin suferinţe? Este ceva diferit de trup! Acesta este sufletul!

105) Sufletul îşi arată dependenţa, dar în acelaşi timp şi independenţa faţă de trup, în decursul vieţii noastre pămînteşti. El este atît de independent de trup, încît poate hotărî sinuciderea. Sufletul poate hotărî să-şi ucidă propriul său trup din motive psihologice. Nu există nici un motiv să credem că moartea trupului trebuie să implice şi moartea acestei entităţi independente, dotată cu o voinţă puternică.

106) Cele mai inferioare organisme pe scara vieţii sunt fiinţele monocelulare. Ele se înmulţesc prin diviziune. Una devine două, două devin patru, ş.a.m.d. Există miliarde de amibe. Dar a murit vreodată prima amibă? Ea şi-a schimbat forma de existenţă. În loc să fie în cadrul aceleiaşi amibe, ea s-a înmulţit la infinit. În fiecare zi mor milioane de amibe, însă ele sunt numai părţi ale primei amibe. În felul acesta, prima amibă continuă să trăiască în ele. Nemurirea apare chiar din prima treaptă a scării organismului. S-ar putea oare

ca făptura cea mai superioară pe care o cunoaştem pe pămînt să dispară pur şi simplu?

107) Păstrăm cu grijă o pictură a lui Leonardo da Vinci şi o sculptură a lui Michelangelo. S-ar putea ca Ziditorul să nu păstreze cu aceeaşi grijă pe artiştii care au executat aceste lucrări?

108) Sunt bolnav de tuberculoză şi am omorît milioane de microbi ai tuberculozei cu medicamente. Am mai omorît mulţi alţi microbi şi tot felul de insecte: multe animale au fost omorîte pentru hrana mea. Nu am nici o remuşcare pentru aceasta! Dar conştiinţa mea mă învinuieşte pentru fiecare rău pe care l-am făcut vreunui om: pentru că omul e cu mult mai preţios decît insectele el poartă chipul lui Dumnezeu. În acelaşi fel Cristos, care este Dumnezeu întrupat, are o valoare infinit mai mare decît miliarde de fiinţe care nu sunt decît oameni, şi de aceea crucificarea Lui a fost mai mult decît suficientă pentru a răscumpăra întreaga rasă umană din toate păcatele ei aceasta cu condiţia ca să credem ceea ce a făcut Bl pentru noi. In Persoana Sa, Dumnezeu a suferit, S-a dat pentru poporul Său, însuşindu-Şi întîi un trup omenesc în care să poată muri întrucît Dumnezeirea e nemuritoare.

109) Einstein a declarat despre faimoasa lui teorie, încă înainte de a fi fost supusă experienţei de laborator, că a simţit-o a fi adevărată. Ce este acest simţămînt? El nu aparţine raţiunii. Nici intuiţia nu aparţine raţiunii. Dar ele satisfac un Einstein! Intuiţia aparţine credinţei.

110) Renumitul antropolog, Sir James Frazer, a strîns tradiţii în legătură cu Potopul din locurile cele mai îndepărtate, cum ar fi: insulele Leeward, Bengal, China şi Malaezia. Pretutindeni, oamenii şi triburile înapoiate păstrează acest fapt extraordinar. Ei sunt de acord în punctul principal, că potopul a fost o pedeapsă pentru păcatele grave

şi că numai cîţiva oameni drepţi au fost salvaţi.

111) Ori de cîte ori se ajunge într-o ţară nedezvoltată, primul lucru ce trebuie făcut totdeauna este să se construiască şosele. Dacă nu sunt drumuri pe care să circule, cele mai bune maşini din lume nu au nici o valoare!

Spui că eşti deziluzionat, deşi eşti „o făptură atît de minunată" (Ps.139: 14). Nici nu poţi fi altfel dacă nu vrei să mergi pe Cale (Io.l4:6), singurul mijloc ce te poate face să ai un sens în această lume.

112) Spui că Biblia este seacă şi neinteresantă şi că de aceea n-o citeşti! îţi spun că motivul pentru care o găseşti seacă şi neinteresantă este că nu-i cunoşti Autorul. Odată, o tînără a încercat să citească o carte de poezii, dar a găsit-o atît de seacă şi neinteresantă, că a aruncat-o la o parte. Mai tîrziu, a făcut cunoştinţă cu tînărul care le scrisese şi s-a îndrăgostit de el. După aceea a luat din nou cartea de poezii, şi de data aceasta, spre marea ei mirare, a găsit că sunt cele mai interesante şi frumoase poezii pe care le citise vreodată. Cum se explică această schimbare? Ele erau tot acele poezii seci ca şi mai înainte! Schimbarea era în ea, nu în poezii; ea îl cunoscuse pe autor, şi cînd citea se gîndea la el.

113) Poate nu citeşti Cuvîntul lui Dumnezeu pentru că nu-l înţelegi! întîlneşti pagini care sunt peste putinţa ta de a înţelege. Prietenul meu, trebuie să citeşti Biblia aşa cum mănînci peştele! Cum mănînc eu peştele? Cînd dau peste un os, iau farfuria cu peşte şi o arunc pentru că am dat de un os? Desigur că nu! Iau osul, îl pun pe marginea farfuriei şi continui să mănînc peştele. N-o să arunc peştele pentru faptul că am găsit un os!

O să arunci Cuvîntul lui Dumnezeu din cauză că ai dat peste un loc pe care nu-l poţi înţelege? Desigur că nu! Îl laşi şi mergi mai departe cu cititul, îl pui deoparte deocamdată, şi mai departe continui cu cercetarea. Nu părăseşti mîncatul peştelui! Nu părăsi Cuvîntul lui Dumnezeu!

114) Un deţinut care era de mulţi ani în închisoare nu mai simţea dorinţa sa iasă de acolo. I s-a deschis uşa celulei — dar el se ruga cu iacrimi să fie lăsat să rămînă mai departe în închisoare unde a stat aşa multă vreme. Auzi, să-ţi iubeşti închisoarea! Să-ţi fie dragi zăbrelele de la fereastră şi mîncarea din închisoare! Bineînţeles, în cazul amintit, lucrurile nu erau în regulă omul nu era sănătos la minte.

Oare suntem noi dispuşi să rămînem mereu doar treziţi sufleteşte şi atîta tot? Să nu vrem să dobîndim şi iertarea? Dacă vrem să stăruim mai departe în temniţă şi spaimă, atunci desigur ca nici cu noi lucrurile nu-s în regulă!

115) Cînd mi se dă o reţetă de către un medic, eu o primesc. Primirea e un act al încrederii mele în cunoştinţele medicului cu privire ia boala mea şi cu privire la eficacitatea medicamentului prescris. La baza reţetei stau cunoştinţele medicului.

Aşa este de fapt şi cu principiile lui Dumnezeu. Mă încred în ele, cum mă încred în această reţetă sau într-o bucată de hîrtie? Au ele acoperire? De exemplu, leul are ca etalon conţinutul de 118,112 mg de aur fin. Aşa te poţi încrede în valoarea lui. Care e deci temeiul promisiunilor Lui, care mă poate determina pe mine şi pe tine să ne bizuim pe aceste promisiuni, să credem în ele şi mai ales faptul că se vor împlini întocmai? Baza promisiunilor iui Dumnezeu, temeiul promisiunilor Lui, acoperirea îor, e însuşi Dumnezeu.

116) Milionarul Charles Schwab, preşedintele celei mai mari companii de oţel din lume, degeaba a promis el moşteniri altora, pentru că îa bătrîneţe a trăit cu bani de împrumut şi a murit sărac.

Dumnezeu dă ce promite, pentru ca în El nu exista umbră de mutare!

117) Un tînăr e în prag de căsătorie. Părinţii fetei îi promit o zestre. El însă nu a primit zestrea fetei, ci doar promisiunea, şi el a crezut-o. Se căsătoreşte şi apoi primeşte

ce i s-a promis. Au fost cazuri cînd socrii nu s-au ţinut de cuvînt, dar ei au crezut. Cînd eşti bolnav şi te duci la medic, acesta te consultă, îţi prescrie reţeta şi îţi promite că dacă iei medicamentul acela, te faci bine. Tu crezi spusele medicului. Te duci la farmacie, cumperi medicamentul şi îl iei. Dacă n-ai crede promisiunile lui, nu te-ai duce Ia farmacie, n-ai cumpăra medicamentul şi nu l-ai lua. Ceea ce te determină la aceste acţiuni este credinţa. Tot aşa e şi în cele spirituale.

118) Toate promisiunile lui Dumnezeu se însuşesc prin credinţă, acea credinţă copilărească care îl ia în totul pe tata pe cuvînt. A promis tata că îi cumpără o haină nouă de Crăciun, el sare în sus de bucurie şi fuge de spune altor copii că tata îi va cumpăra de Crăciun o haină nouă. Şi să ştiţi ce frumoasă va fi completează el plin de veselie. El n-a primit haina, dar a primit o promisiune, şi de aceea se bucură. Dacă ar fi sceptic, dacă nu ar crede, nu s-ar bucura, nu ar spune nimănui, ci promisiunea tatălui l-ar face să zică: „Nu cred pînă nu văd!“ Aceasta ar fi o insultă pentru tatăl său, care ar răspunde jignit: „Dacă tu nu mă crezi, atunci nici n-o cumpăr!“

119) Dr. John Martin, mare fizician, cercetător ştiinţific în domeniul atomic la Laboratorul Naţional Argone de lingă Chicago, spune că studiind atomul a fost forţat să creadă în Dumnezeu. Iată cuvintele lui apărute intr-un serial din revista „Sunday Digest“: „în fizică, în special, cercetătorul este constrîns să creadă în Dumnezeu. Eu sunt unul. De exemplu: consider că noile forţe care au fost descoperite prin recentele explorări ale nucleului atomic reprezintă un nou ordin al legii fizice. De exemplu: ele nu pot fi explicate de legile gravitaţiei, ale magnetismului şi ale electrostaticii. Cu cît pătrundem mai adînc în tainele atomului, cu atît mai imponderabile devin aceste forţe. Dar cunoştinţa pe care am descoperit-o a arătat că ele acţionează într-un fel ordonat. Această consecvenţă în ordine e ceea ce

m-a forţat să cred într-o Fiinţă Divină care a plănuit totul“.

120) Cercetătorii ştiinţifici au ajuns să se convingă că omul are suflet cu ajutorul unor aparate de măsurat curenţii cranieni ai omului în clipa morţii. In clipa morţii unei credincioase, acul aparatului a depăşit 500 gradaţii pozitive, iar la moartea unui necredincios, acelaşi aparat a arătat 500 de gradaţii negative. Şeful echipei care a făcut cercetările a fost mare ateu, dar în urma cercetărilor a devenit credincios. El e Dr. Jeremia Stovel, cercetător atomist. Mai recent, ziarul Los Angeles Times din 4 ianuarie 1973 publica ştirea dată de agenţia France Press că Dr. Nils-Olof Jacobson, un medic suedez, a constat că sufletul omului are şi greutate. El a căutat să ne convingă că există suflet. Ca medic, el a văzut murind sute de bolnavi, şi problema sufletului l-a frămîntat: există sau nu există? După mai multă cugetare, a conceput un fel de eîntar extrem de sensibil pe care era aşezat patul bolnavului care se apropia de clipa morţii. S-a luat greutatea lui, iar în clipa plecării sufletului, acul balanţei arăta un minus de 21 grame. Experienţa a fost repetata cu mai mulţi, şi în toate cazurile balanţa arăta că sufletul care a plecat avea 21 grame. Dr. Jacobson a publicat rezultatul experienţelor sale într-o carte intitulată: „Viaţa după moarte”. Într-un secol al necredinţei, tot mai mulţi oameni de ştiinţă cercetează şi constată că există o altă viaţă.

Tu nu crezi că există cer şi iad aşa cum spune Biblia? Cercetează şi te vei convinge. Nu fi nepăsător în această privinţă. E vorba de viitorul tău etern.

121) Să presupunem că o plantă ar încerca sa „domnească” peste celelalte. Care ar fi rezutatul? Ea şi-ar pierde puterea asupra celorlalte plante şi puterea de a deveni. Ea cîştigă puterea prin predare şi prin răspuns la mediul ei. Cînd ea este ajustată, adaptată, ea ia din aer şi din sol şi din Soare şi capătă putere sa devină. Păcatul plantei este orice ar împiedica această receptivitate şi acest răspuns.

Cineva a definit viaţa ca un răspuns la mediul nostru fizic: noi putem absorbi hrană, lumină, aer. Cînd răspunsul e blocat, noi murim fizic. Mediul nostru spiritual e împărăţia (Regatul) lui Dumnezeu. Cînd noi li răspundem, cînd ne primim însăşi viaţa de la ea, atunci trăim -şi trăim din plin. Atunci suntem într-o stare de receptivitate, care e o stare de credinţă, încredere, însuşire. Noi absorbim viaţa împărăţiei aşa cum absoarbe trupul hrana: noi îi absorbim atmosfera ei purificatoare, aşa cum plămmii noştri absorb aerul: noi îi sorbim vitalitatea aşa cum pielea absoarbe vitamina din lumea Soarelui. A crede înseamnă: a primi şi a primi: înseamnă a-ţi face planul.

122) Un tînăr a venit la John Stott să-l vadă, atunci cînd abia ieşise din şcoală şi începuse să lucreze în capitală. I-a spus iui Stott că nu se mai duce la biserică, pentru că nu mai putea rosti crezul fără să fie ipocrit nu-l mai credea. Cînd şi-a terminat povestea, Stott l-a întrebat: „Dacă aş putea să-ţi dau răspuns la toate problemele tale, dîndu-ţi deplină satisfacţie intelectuală, ţi-ai schimba felul de viaţă?" Tînărul a zîmbit şi a roşit; adevărata iui problemă era una morală şi nu intelectuală.

Astfel, trebuie să conducem cercetarea noastră îndepartînd indiferenţa şi mîndria, punînd deoparte teoriile noastre şi păcatul, şi să-L căutăm pe Dumnezeu, indiferent care ar fi consecinţele. Din tot ceea ce ne împiedică să-L căutăm efectiv pe Dumnezeu, cele mai grele de învins sunt: prejudecata intelectuală şi revolta morală. Amîndouă exprimă sentimentul de teamă, cel mai mare duşman al adevărului. Teama ne zădărniceşte cercetarea. Ştim că a-L căuta pe Dumnezeu şi a-L primi pe Isus Cristos ar putea să fie o experienţă tulburătoare. Aceasta ne-ar obliga să reexaminăm toată concepţia noastră asupra vieţii, şi să ne schimbăm întregul fel de a trăi. Un fel de moliciune intelectuală şi morală ne face să şovăim. Nu găsim, pentru că nu căutăm. Şi nu căutăm, pentru că nu vrem să găsim, ştiind prea bine că

cel mai bun mijloc de a nu găsi e de a nu căuta. Dumnezeu să ne dea curajul să căutăm!

123) Unor elevi îi s-a permis să demonteze o maşină de loterie automată pentru ca să-i studieze mecanismele. Ei au descoperit că maşinăria era astfel construită, încît să acorde jucătorilor numai 10% din cîştigul maşinii. Asta înseamnă că oricît ar fi implorat jucătorii pe zeul norocului, maşina decidea ca numai una din zece monede introduse în ea să fie cîştigătoare. Nu norocul decidea, ci structura maşinii. Oamenii au conceput o maşinărie pe baza legii numerelor medii şi ea acţiona cu exactitate pe baza modului în care a fost concepută şi structurată. Orice încercare de a abate maşina nu era numai un rău era o prostie!

Tot aşa, omul a fost structurat de Dumnezeu pentru a funcţiona pe o anumită cale, într-un anumit mod. Păcat înseamnă a acţiona altfel decît este maşinăria făcută să funcţioneze. Cine trăieşte în păcat, deci, îşi strică în mod inevitabil fiinţa şi devine o problemă pentru sine şi pentru alţii. Noi am fost structuraţi să trăim cu Dumnezeu, A te revolta împotriva Lui înseamnă a încerca să trăieşti împotriva felului în care ai fost făcut să funcţionezi, înseamnă a te revolta împotriva ta însuţi. Încercarea aceasta a umplut lumea cu epave umane.

124) Cineva l-a întrebat pe profesorul universitar W.H. Kilpatrick, marele pedagog, care este cea mai mare descoperire a pedagogiei moderne, şi el a răspuns: „Cea mai mare descoperire a pedagogiei moderne este: Cine vrea să-şi scape viaţa şi-o va pierde, şi cine îşi va pierde viaţa pentru o cauză mare şi-o găseşte din nou“. Nu, domnule profesor, aceasta nu este o descoperire a pedagogiei moderne, aceasta este o redescoperire, căci Isus a rostit aceste cuvinte de cinci ori, numai că în locul cuvîntului „cauză", El a rostit cuvîntul „împărăţie", deci „împărăţia" este „cauza"... Pedagogia modernă, prin experienţa ei asupra naturii umane şi a

modului acesteia de a funcţiona, ajunge Ia concluzia că dacă un om se concentrează asupra lui însuşi ajunge la ruină, la dezintegrare: numai atunci cînd omul îşi pierde eul său într-o „cauză" mare, dincolo de sine, face descoperirea că eul său astfel pierdut se reîntoarce la sine integrat şi înălţat. Aceasta este o lege a trăirii umane, tot atît de bine integrată în universul nostru moral şi spiritual cît de adînc este integrată legea gravităţii în Universul nostru material.

125**)** Dr. Henry Link a renunţat la creştinism şi l-a respins ca pe o superstiţie demodată. Cînd a început să-şi practice psihologia şi a încercat să-i ajute pe pacienţii săi să-şi descurce iţele încurcate ale vieţii, el a descoperit că este necesar să le dea acestor pacienţi ceva ce să iubească în afara lor înşile. Şi singurul lucru permanent ce li s-a putut oferi a fost Dumnezeu; astfel, în curînd a descoperit ca el le dă clienţilor săi sfaturi ca un creştin. Viaţa refuză să funcţioneze bine pe orice altă cale. El a devenit creştin adevărat şi a scris două cărţi importante despre calea creştină, la care s-a întors datorită presiunilor vieţii. Calea creştină, ruptă de pe cer, a răsărit din pămînt.

126**)** Sorokin, şeful departamentului de sociologie de la Universitatea Harward (1945), după ce analizează decăderea şi descoperirea orînduirii sociale, ajunge la concluzia că noua ordine care o va înlocui pe cea prezentă trebuie să fie modelată după Predica de pe Munte. Aceasta e concluzia gîndită a unui savant sociolog, nu un simplu gest retoric. Predica aceasta se dovedeşte a fi nu idealism, ci ceea ce noi am fost gata totdeauna să credem că este ea, şi anume: realism curat. Împărăţia este realitatea - singura realitate.

127**)** Dacă i-ai spune unei mame al cărui fiu îşi zdrobeşte propria inimă şi pe cea a mamei sale prin purtările lui rele: „Mamă, este nedrept ca tu să suferi în felul acesta: tu eşti nevinovată: fiul tău este vinovat!" Nu ţi-ar răspunde

mama aceasta: „Este nedrept să sufăr din cauza fiului meu? Dar acesta este lucrul pe care mi-l cere însăşi natura de mamă din mine!" în numele unei justiţii legale, tu ai vrea să-i negi acelei mame privilegiul de a fi nobilă, de a fi mamă. Există o justiţie mai înaltă decît justiţia legală: o justiţie în cadrul căreia este corect pentru cel tare ca să-l salveze pe cel slab cu preţul jertfei: este corect pentru Cel Sfînt să-l salveze pe cel nesfînt.

Aceasta este legea justiţiei Superioare.

128**)** Revista „National Enquirer" publica în numărul din 30 decembrie 1975 că Felicia Parise, o tehniciană în cercetările cu privire la leueemie de la un spital din New York poate muta, fără să le atingă cu mina, doar cu puterea minţii, anumite obiecte de pe masă: o sticluţă, o cutiuţă, un dop; poate crea un cîmp magnetic într-un laborator sau poate strica un film neexpus pe care îl ai în buzunar. Demonstraţiile ei au fost examinate de mai mulţi oameni de ştiinţă. Dr. Edwin May de la Colegiul din San Francisco a zis: „Fizica nu ne dă nici o idee despre modul cum lucrează aceste fenomene". Savanţii vad cu ochii, dar nu-ţi pot explica cum se petrece.

E adevărat că nu putem pricepe cu mintea minunile relatate de Evanghelii, dar le putem crede. Tu spui că dacă nu pricepi, nu crezi. Dar oare toate le pricepi cu mintea ta îngustă?

129) Revista „Reader‘s Digest" în numărul din septembire 1975 reda anumite lucrări săvîrşite de Uri Geller, un tînăr din Israel. El a fost dus în laboratorul de fizică al Colegiului Birkbecfc de la Universitatea din Londra şi supus la mai multe teste. La simpla atingere a degetului său, chei sau bucăţi de metal se strîmbau, cristale bine închise în cutii de plastic se sfărîmau cînd el îşi plimba mîna deasupra lor, acul unui cadran indicator s-a mutut cu 40 de gradaţii ca rezultat al comentării lui. A fost dus la televiziunea B.B.C. ca

să demonstreze telespectatorilor cum poate, prin concentrarea minţii, să pornească un ceas sau prin simpla atingere cu degetul să strîmbe cheile. După ce a făcut demonstraţia, staţia de televiziune s-a pomenit cu o sumedenie de telefoane că în timp ce priveau la televizor li s-au strîmbat cheile pe care le aveau pe masă sau că le-au pornit ceasul de perete care stătuse ani de zile. Unele bare de metal au fost îndoite pînă la 178°, Nimeni nu poate explica aceste fenomene. Prof. John Taylor de la Universitatea din Londra a declarat: „Efectul Geller este atît de excepţional, ,încît prezintă o provocare crucială a ştiinţei modeme. Iar David Bohn, profesor de fizică teoretică, a zis: „Fără îndoială că aici sunt cuprinse noi procese care nu pot fi socotite sau explicate în termenii legilor fizicii cunoscute astăzi".

Lucrurile acestea contituie numai fenomene care depăşesc naturalul cunoscut de noi. Şi totuşi trebuie să le credem, pentru că le vedem întîmplîndu-se în secolul XX, sub ochii noştri. Generaţia viitoare ar putea zice citind despre aceste lucruri: „Noi nu credem ,pentru că e ceva care depăşeşte naturalul: e ceva împotriva legilor ştiinţei pe care o stăpînim noi". Şi totuşi, noi cei de astăzi ştim că ei nu ar avea dreptate, pentru că ei ar nega nişte realităţi pe care noi le-am văzut cu ochii noştri. La fel se întîmplă şi cu minunile relatate de Sfînta Scriptură. Pot spune astăzi ateii că ele sunt poveşti, datorită faptului că întrec naturalul: noi însă ştim că ele sunt adevărate, pentru că despre ele relatează oamenii care le-au văzut întîmplîndu-se. Şi eu trebuie să cred pe martorul ocular, nu pe ateul care neagă (numai şi numai că aşa vrea el!), un lucru întîmplat acum două mii de ani.

130) Odată, nişte tineri necredincioşi discutau cu un credincios şi căutau să nege mesianismul Domnului Isus, spunînd că El doar S-a străduit să împlinească profeţiile Vechiului Testament, dar că El n-a fost Mesia. Toate acele întîmplări ale profeţilor au fost puse la cale de Isus în

colaborare cu discipolii Săi, ca să dea impresia de împlinire a profeţiilor. La aceasta, cel credincios îi întreabă: „Cum explicaţi naşterea lui Isus în Betleem?" Cum a aranjat El chestiunea aceasta? Cum a aranjat să Se nască în familia din care trebuia să Se nască? Cum le-a aranjat pe toate acestea înainte de naştere? Dintre tineri, unul care purta discuţia era foarte ascuţit la minte. Văzîndu-se cumva prins în cleşte, el a stat puţin, apoi a răspuns: „Isus n-a aranjat să Se nască la Betleem, căci aceasta L-ar face preexistent, că adică ar fi trăit Înainte de naştere, dar fiindcă din întîmplare S-a născut acolo la timpul potrivit şi din familia potrivită cu profeţiile, de aceea a căutat să profite de aceasta şi S-a dat drept Mesia". „Bine", a zis celălalt, „să stăm puţin şi să judecăm lucrurile: Cum explici tu că a aranjat ca Iuda să fie trădător, iar după ce a devenit trădător, să meargă să arunce banii în templu, spunînd că a vîndut sînge nevinovat? Ba mai mult, Iuda merge şi se spînzură. Spune-mi, cit i-a dat Isus lui Iuda ca să facă lucrul acesta, spre a împlini profeţiile? Apoi, cu banii aruncaţi de Iuda se cumpără un ogor şi prin aceasta s-a împlinit profeţia din Zaharia 11:12-13. Spune-mi, cînd a dus tratative Isus cu marii preoţi să facă lucrul acesta?" Tînăruî şi-a plecat ochii şi a tăcut: nu mai ştia ce să răspundă. Iar celălalt a continuat: „Cum explici tu că Isus a fost crucificat între doi tîlhari ca să se împlinească Scriptura? Cu cine a aranjat El lucrul acesta? Cu Pilat sau cu marii preoţi? Dacă am lua ca bună teoria ta, cum ai putea să explici că ceilalţi I-au împărţit hainele între ei, iar pentru cămaşă au tras la sorţi? Cine i-a convins sa facă aşa şi cînd anume ca să se împlinească profeţia din Psalmul 22:18? încă ceva: Cînd I-a fost sete şi a spus lucrul acesta, cum de soldaţii au fost gata să ia un burete cu oţet şi l l-au dus la gură pentru ca să se împlinească o altă profeţie? Cînd s-a aranjat aceasta şi de către cine? încă un amănunt: Cristos moare, şi vin soldaţii să le zdrobească fluierele picioarelor. Le zdrobesc pe ale unui tîlhar, şi apoi pe ale celuilalt, dar pe ale lui Cristos nu!

Explică-mi, cine a aranjat după moartea Lui acest lucru? Care dintre discipoli a aranjat cu unul dintre soldaţi ca să-L străpungă cu lancea, spre a împlini o altă profeţie? Apoi cu cine s-a aranjat împlinirea profeţiei cu privire la înviere?" Şi tînărul n-a mai găsit nici un răspuns. Întrebările apelau la raţiune, şi raţiunea spunea că nu putea fi nici un argument omenesc, ci unul dumnezeiesc!

131) Sir William Mitchell Ramsay în anul 1881 era un tînăr cu studiile încheiate, dar necredincios. In timpul studenţiei, el a auzit pe profesori spunînd mereu că Biblia e o carte neadevărată. El şi-a pus în gînd să conducă o expediţie arheologică prin Asia Mică, spre a dovedi că Biblia e o carte produsă de nişte călugări. A cheltuit cîţiva ani cu pregătirea acestei expediţii. Cel mai slab lucru i s-a părut viaţa lui Pavel cu călătoriile sale. Pîna atunci nimeni nu făcuse investigaţii la faţa locului. S-a hotărît să urmeze traseul descris în Fapte, spre a găsi probe că descrierea lui Luca e o ticluire. Ceea ce l-a deosebit de alţi necredincioşi a fost sinceritatea lui de a se convinge Ia faţa locului. Astfel pregătit, a plecat, şi timp de 15 ani a săpat căutînd după dovezi. În 1896, el a publicat primul volum al cercetărilor sale, intitulat: „Sfîntul Pavel, călătorul şi cetăţeanul roman". Cartea a produs dezamăgire între sceptici, căci reda contrariul faţă de ceea ce anunţase cu ani în urmă. Dar dovezile au fost prea convingătoare. El a devenit credincios. Şi mulţi alţii, citind cărţile sale, au renunţat la necredinţă convingîndu-se de cele relatate.

Eşti necredincios? Cercetează dovezile, şi nu-ţi vei pune întrebarea: „Pot să cred?“ Din contră, te vei întreba: „Pot să nu cred?“

132) Englezul Robert Blatchford era editorul influent al unei reviste care avea drept scop distrugerea creştinismului şi a tuturor religiilor. El şi-a exprimat ideile ateiste în următoarele cuvinte: „Afirm că ‚Tatăl ceresc” este un ‚mit‘ şi că în faţa unor cunoştinţe profunde ale vieţii şi ale

lumii nu este posibil să mai crezi în El, Nu există un Tată ceresc care să aibă grijă de copiii Săi. Dumnezeu este o umbră fără temei a unui vag vis al omului. Nu cred în Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi Dumnezeul dragostei, El nu ar fi creat o lume de ură şi suferinţă, aşa cum vedem. De ce ar permite El oare ca să continue suferinţa şi ura?“ Dar soţia lui Blatchford a murit, ateul a descoperit că şi el are nevoie de acest Dumnezeu pe care el L-a negat şi combătut atîta vreme. În disperarea sa, el a chemat pe Dumnezeu cerînd iertare în Numele lui Isus Cristos. Şi a găsit un Dumnezeu bun şi milos gata să vină în ajutor şi să ierte. Chiar şi omul care a căutat plăcerile cu toată ardoarea cînd se apropie de moarte se opreşte pentru a reflecta asupra propriei sale vieţi şi asupra veşniciei: Chiar şi cel mai sceptic începe atunci prin a se îndoi de înţelepciunea opiniilor sale.

133) Doi mineri se coborau la munca lor într-o mină de cărbuni; unul era credincios, iar altul era necredincios. Necredinciosul nu tăcea nici o clipă, iar vorbirea lui era plină de înjurături şi vorbe urite. După ce a sporovăit verzi şi uscate, s-a adresat către colegul lui creştin şi i-a pus două întrebări, una după alta: „Hei, tu urmaşul lui Cristos, care le ştii pe toate, cît mai este pînă în fundul minei noastre? Iadul este tot atît de departe ca şi adîncul acestui puţ spre care ne îndreptăm noi?“ „Nu ştiu cît de departe este iadul”, a răspuns minerul credincios, „dar un lucru ştiu şi îl pot spune cu siguranţă: după felul tău de vorbire şi dacă frînghia de care este legată cabina în care ne aflăm se rupe, atunci vei ajunge în iad în mai puţin de două minute!“

134) Un profesor de energetică, după ce a trecut de la agnosticism la credinţă, a exprimat acest lucru în felul următor: „Dacă ar putea să-mi dovedească cineva în mod ştiinţific că lucrul acesta pe care l-am găsit nu este adevărat, eu tot aş continua să cred, deoarece altfel Universul n-are sens fără Dumnezeu. Aşa cum spunea Rousseau: „Dacă n-ar

exista Dumnezeu, noi am fi nevoiţi să-L inventăm, ca să-i menţinem pe oameni sănătoşi mintal!“

135) Cel cu preocupări intelectuale pretinde ca religia sa fie filozofie. Un gînditor hindus a pus următoarea întrebare: „Dat fiind faptul că creştinismul n-are ca bază un sistem filozofic, ci unul ‚etie⁽ sau ‚moral”, cum s-ar potrivi el cu rasa profund filozofică hindusă?" Pe de altă parte, cei voliţionali pretind ca religia sa fie etica, iar cei înclinaţi spre sentimentalism ca ea să fie artă! Evanghelia nu-î o filozofie separată de faptul de nesistematizat al vieţii. Ea nu-i întemeiată pe deducţiile verbale şi atît de controversate ale filozofiei. Isus e nespus mai mult decît filozofie, decît etică şi artă, decît realizarea mărginită la sentiment, voinţă sau gîndire. El este totodată: Calea unică (etică), Adevărul de necontestat (filozofie) şi viaţa în Sine (estetica).

136) Califul Hegioj era drept, dar foarte aspru, şi numai numele său inspira spaimă tuturor supuşilor săi. Într-o zi, pe cînd cutreiera imperiul singur şi fără nici o suită, a întîlnit un arab. Califul s-a dus de-a dreptul la el şi l-a întrebat dacă din întîmplare îl cunoaşte pe Hegioj. „E un monstru însetat de sînge!" „Dar de ce e învinuit?" „De toate fărădelegile tiranilor!" „L-ai văzut vreodată?" „Nu!" „Ei bine, uită-te la mine! Eu sunt califul Hegioj!" Arabul l-a privit şi i-a spus fără să se emoţioneze: „Toţi membrii familiei mele au cîte o zi pe an în care înnebunesc: se vede că azi e ziua mea!" Hegioj a zîmbit, i-a dat arabului inelul pe care îl avea în deget şi i-a spus: „Cînd vei întîlni pe un necunoscut, să nu mai spui că Hegioj e un monstru însetat de sînge!"

Cîţi păcătoşi, ticăloşi, degradaţi în ultimul hal nu spun despre Dumnezeu că este un monstru, Unul care a pretins şi pretinde sînge. Da, Dumnezeu e un Dumnezeu care pentru spălarea păcatelor pretinde sînge vărsat (Evr.9: 22). Dar, marea minune la care asistăm noi e că acest Dumnezeu care pretinde sînge pentru păcat Şi-a vărsat prin îsus Cristos

însuşi sîngele Său; aşa ceva întrece orice înţelegere omenească. Aceia care îl fac pe Dumnezeu un monstru n-au citit niciodată Biblia şi de aceea nu-L cunosc pe Dumnezeu,.

Dacă şi tu eşti unul dintre aceştia, ia o Biblie în mînă şi citeşte. Îl vei întîlni acolo pe Dumnezeu, care „îşi va scoate inelul din deget şi ţi-l va da" (Luca 15:22), te va ierta de tot trecutul tău şi te va primi în locaşurile Sale.

137) Un creştin hindus spunea: „Mi-am pierdut vederea fizică, dar cu spiritul nu mai bîjbîi în întuneric, ca pe vremea cînd aveam ochii sănătoşi. Acum am Lumina Vieţii. Nu-s un moşneag care visează, ci un tînăr cu viziuni!" (Fap.2:17). Prin contrast, să-l auzim şi pe filozoful Clifford, care şi~a pierdut Stînca: „Am văzut strălucirea soarelui de primăvară de pe un cer gol peste un pămînt fără suflet şi am simţit că Marele însoţitor era mort". Viaţa şi sensul ei s-au năruit pentru el atunci cînd au fost supuse celei mai crunte probe.

Filozofia vieţii oferită de Isus e filozofia practică a vieţii. Ea rezistă în faţa celor mai potrivnice condiţii, căci are în ea vitalitatea ce-o face să supravieţuiască.

138) Într-un orăşel venise un pastor nou, plin de rîvnă ca să aducă toate sufletele la mîntuire. Era însă necăjit că dricarul orăşelului (cel care ducea morţii ia cimitir) era necredincios. A vorbit cu el de multe ori, însă degeaba; s-a rugat pentru el, tot degeaba! Şi într-o zi a fost o înmormîntare. Cimitirul era departe, afară din orăşel. Era o zi ploioasă. Familia mortului era săracă şi nu putea să plătasca pastorului o trăsură pentru el: pastorul, ca să ajungă la cimitir, s-a aşezat pe capra dricului, alături de dricar, şi şi-a zis: „Ei, acum am un prilej nimerit să vorbesc cu moş Gheorghe!“ Zis şi făcut. Pastorul i-a spus dricarului: „Moş Gheorghe, tare te-aş ruga să-mi faci un serviciu!“ „Da, cu dragă inimă, domnule pastor!” „Moş Gheorghe, serviciul pe care ţi-l cer este să-mi explici o parte din Evanghelie, pe care eu n-o pricep!“ Moş Gheorghe a început să rîdă satisfăcut:

„Cum, eu un dricar, să explic Evanghelia unui pastor!?“ Pastorul i-a răspuns: „în Evanghelie scrie un cuvînt despre meseria dumitale. Precis că pricepi mai bine decît mine cuvîntul acela. Zice Mîntuitorul: Lasă morţii să-şi îngroape morţii! Păi cum ar putea un mort să îngroape pe un alt mort? Un dricar mort poate să ducă la groapă un mort? Sigur că nu! Un gropar mort poate să sape un mormînt? Un pastor mort poate să ţină serviciul de înmormîntare? Păi un mort nu poate să îngroape pe un alt mort! Cum a putut Isus să spună aşa ceva?” Moş Gheorghe şi-a răsucit mustaţa cu satisfacţie şi i-a zis pastorului: „Ei, domnule pastor, nu v-am spus eu că ceea ce scrie în cărţile sfinte este o prostie care nu trebuie luată în seamă?” Dar pastorul nu l-a lăsat aşa uşor: „Nu aşa, moş Gheorghe! Ai văzut cînd l-au scos pe mort din casă, şi l-au băgat în dric, cum l-a jelit nevasta şi l-a strigat:,Ioane, întoarce-te!‘ Şi copiii cum l-au plîns:,Tăticule, cui ne laşi?” Şi mortul n-a răspuns nimic. De ce, pentru că era mort. Tot aşa, moş Gheorghe, de zeci de ani cerul strigă: Gheorghe, întoarce-te la Dumnezeu, te cheamă Cristos, plîng pentru dumneata îngerii şi-ţi cer să te întorci, şi dumneata eşti sufleteşte mort; pe cel pe care îl îngropăm astăzi e mort trupeşte. Şi un mort îngroapă pe un alt mort, şi astfel se împlineşte Scriptura!“ Din cuvintele acestea s-a pocăit moş Gheorghe.

Tot aşa poţi înţelege şi tu starea sufletului tău. In Ieremia, Dumnezeu îi vobeşte poporului şi îi spune: „Du-te şi spune poporului Meu că ochii Mei varsă lacrimi zi şi noapte pentru rănile poporului Meu”. Tatăl ceresc, Cel care a creat cerul şi pămîntul, plînge după tine; plînge pentru păcatele tale, şi ţie nu-ţi pasă, pentru că eşti mort. Şi Cristosul crucificat în chinuri pe care nu Ie poate spune nici un om zice: „Mi-e sete, Mi-e sete după suflete care să se întoarcă la Mine!” Şi tu treci cu glumele tale pe lingă crucea lui Cristos!

Plînge după tine Biserica lui Cristos, şi tu eşti nepăsător de lucrul acesta, fiindcă eşti mort sufleteşte. De aceea,

opreşte~te azi, gîndeşte-te şi întoarcete la Dumnezeu!

139) O învăţătoare suferea de inimă, bătăile inimii fiind aşa de puternice şi de rapide, încît la cel mai mic efort „părea că-i sare inima afară din piept”. Medicii n-au putut găsi nici o cauză fizică a acestei stări a inimii, dar au descoperit că necazul a început atunci cînd învăţătoarea a constatat că are un nodul tare la sîn. Ea era sigură că are cancer. După ce a fost examinată şi i s-a spus că nu are cancer, ea a plecat acasă uşurată şi fericită. Inima a început să-i bată normal, şi ea a rămas fericită, continuîndu-şi munca. Teama şi îngrijorarea îi provocaseră tulburări funcţionale. Tulburările erau reale, dar ele erau provocate de o teamă ireală.

Noi suntem structuraţi lăuntric pentru credinţă — credinţa este vindecare: îndoiala şi teama sunt distrugătoare.

140) Arhitectul suedez de mare renume, care a construit cele mai frumoase turnuri din Toronto, s-a sinucis după ce a primit onorariul pentru munca ce constituia împlinirea visurilor sale de-o viaţă. De ce oare?

Cine nu ştie că fenomenul hippi îşi are originea în ţara cea mai bogată din lume, şi că majoritatea se trag din familiile cele mai bogate?

St. Exutey nu afirma oare pe drept cuvînt: „Nu mai putem trăi din politică, din bilanţuri, din cuvinte încrucişate.... vedeţi dumneavoastră, nu se mai poate! S-a crezut că pentru a maturiza un om e de-ajuns să-l îmbrăcăm, să-l hrănim şi să răspundem la toate nevoile lui materiale. Acţionînd astfel, s-a creat societatea de consum, nimic mai mult decît atît“. E adevărat că dacă omul, oricît de modern este, n-ar fi fost alcătuit decît din came şi oase, ar avea de ce să fie fericit azi, mai ales în această parte a lumii, unde n-a posedat niciodată atîtea. Tot răul vine de acolo că el este mai mult decît un corp, decît un accident biologic.

Omul este creat de Dumnezeu şi este asemenea lui

Dumnezeu. El nu se va simţi mulţumit decît avîndu-L pe Dumnezeu. Şi Isus Cristos de aceea a venit, ca să ni-L arate pe Dumnezeu (Ioan 14:9). Prin Isus Cristos tu-L vei cunoaşte pe Dumnezeu. Iar pe Isus Cristos îl poţi afla daca eşti dornic şi sincer cu tine însuţi, prin Cuvîntul Său Biblia şi luînd contact cu un copil al Său, cu un creştin.

141) Lipsa unei credinţe şi loialităţi faţă de ceva dincolo de sine este catastrofală. Pentru ca să fie bine, pentru ca să fii felul de persoană care ar trebui să fii tu, trebuie să crezi în ceva dincolo de tine însuţi şi să-I fii loial. De ce? Răspunsul este că aşa eşti tu făcut; aşa este structura fiinţei tale. Necesitatea acestei ataşări şi loialităţi este întipărită în fiinţa ta.

Un doctor a avut cu cineva un dialog. Doctorul spune pacientului: „Dumneata suferi de pierderea credinţei în Dumnezeu. Şi într-o viaţă viitoare!“ Pacientul a răspuns: „Dar credeţi dumneavoastră că învăţăturile acestea sunt adevărate?” Doctorul a zis: „Asta nu mai intră în meseria mea. Eu sunt medic, nu preot. Eu pot să-ţi spun doar că dacă îţi recapeţi credinţa, te faci bine! Dacă nu ţi-o recapeţi, nu te poţi face bine!”

Viaţa are nevoie de ceva în afara ei de care să-ţi ancorezi iubirea şi loialitatea, altfel se dezintegrează. Atunci cînd a dispărut din noi Dumnezeu, a dispărut sensul vieţii şi cu aceasta întreaga viaţă s-a dezintegrat.

142) Toate marile descoperiri sunt simplificări. Gîndul se mişcă de la complicat la simplu. „Faptul curios, spune profesorul Vengham, e că, în ştiinţă şi filozofie, ipotezele încurcate şi interminabile vin la început, în special la un tip de gîndire avansată. Abia la urmă apare concluzia simplă şi adecvată”. Toate sistemele filozofice şi religioase ale Greciei, Indiei şi Chinei au fost completate, atingîndu-şi punctul culminant cu vreo şase secole înainte de naşterea Mîntuitorului. Era epoca lui Pitagora. Eşti adînc impresionat

de perspicacitatea mintală a oamenilor care au scris Upanişadele, dar şi mai surprins de complicaţiile şi labirintul gîndirii lor despre Dumnezeu. Ei sufereau despre supradezvoltare. Probabil că oamenu nu vor merge niciodată aşa de departe cu întrebuinţarea cuvintelor cînd fî descriu pe Dumnezeu cum au făcut-o aceşti scriitori în limba sanscrită. Ei erau definitivi în vorbe. Atunci a avut loc marea simplificare: „Cuvîntul s-a făcut trup” (Io,I:14).

Isus este simplificarea noţiunii de Dumnezeu.

4. Nu aşa cum am ştiut sau cum aş fi vrut eu, ci cum vrea Dumnezeu

143) Napoleon al III-lea, împăratul Franţei, şi soţia lui, Eugenia, au avut un singur copil, un fiu cu numele Ludovic, pe scurt Lulu, În timpul revoluţiei de la 1870, Napoleon a pierdut tronul. Împărăteasa Eugenia s-a refugiat cu fiul ei în Anglia, unde a venit mai tîrziu şi împăratul, după ce a fost eliberat din captivitate. Prinţul Lulu era un tînăr bun, cu însuşiri bune, numai un nărav i-a atras porecla „Prinţul: numai cinci minute!” Acest obicei l-a costat viaţa. Prinţul făcea parte dintre acei oameni care nu sunt niciodată gata la timpul hotărît, care vin mai tîrziu, care vor mereu, dar nu acum. La rugămintea lui: „Te rog, numai cinci minute!”, cine I-ar fi putut refuza pe un prinţ? Rău mai e să fii prinţ! Prea îţi fac toţi pe voie! Cînd prinţul Lulu a împlinit 20 de ani, a intrat în armata engleză ca ofiţer. Avea un hobby: era un mare colecţionar de gîndaci şi folosea orice ocazie ca să-şi mărească colecţia. Curînd a plecat în Africa cu regimentul său, pentru a potoli răzvrătirea unor negri sălbatici. Prinţul se gîndea că acum are cel mai minunat prilej de a-şi completa colecţia de gîndaci cu exemplare rare africane. Într-o zi, a făcut o recunoaştere în tovărăşia altor ofiţeri. Au poposit la un izvor de apă, aflat într-un desiş de verdeaţă. Prinţul s-a repezit să adune gîndacii ce mişunau pe acolo în mare bogăţie. Deodată a răsunat strigătul: „Vin negrii! Fugiţi”

Ofiţerii au strigat prinţului: „Fugi! încalecă în grabă!” Totuşi, prinţul urmărea să prindă un cărăbuş de o frumuseţe rară şi a strigat: „Numai cinci minute!” În clipa următoare, negrii sălbatici au ieşit din tufişuri. Caii celorlaţi ofiţeri au pornit în galop; calul prinţului s-a speriat şi a luat-o razna, iar prinţul s-a prăbuşit într-un lac de sînge, străpuns de săgeţile otrăvitoare ale negrilor neînduplecaţi. „Numai cinci minute!” Nu, numai o jumătate de minut de l-ar fi folosit bine, prinţul ar fi fost salvat. Slăbiciunea lui i-a fost fatală.

Ah, această nenorocită amînare!... Cîţi n-au pierit din pricina ei!? Mulţi au vrut să înceapă o viaţă nouă, dar nu acum, ceva mai tîrziu. „Numai cinci minute!” Simt că trebuie să mă pocăiesc, să mă întorc la Dumnezeu. Dar mai întîi am de făcut cutare şi cutare lucru. Mulţi oameni au pierit pentru veşnicie, pentru că şi-au amînat mereu pocăinţa. Nimeni nu ştie cînd îi vine ceasul morţii. De aceea, „astăzi cînd auziţi glasul Meu, nu vă împietriţi inimile!” spune Dumnezeu.

144) Prin anii 1800, ca să se introducă sau să se scoată mărfuri din Anglia trebuia să se plătească taxe mari, pentru mărirea veniturilor ţării. Dar pentru că taxele vamale erau prea mari, contrabandiştii îşi făceau apariţia fără precedent în acel timp. Şi cum Anglia este o insulă, se organizau bande de contrabandişti viteji cu corăbii mici şi uşoare ce se puteau strecura repede noaptea prin lanţul de pază al corăbiilor poliţiştilor. Pe o astfel de corabie încărcată cu marfă a apucat-o furtuna. Şi mai era puţin timp pînă la ivirea zorilor, cînd ar fi putut fi observată şi prinsă. De aceea, cei de pe corabia respectivă făceau sforţări disperate cu speranţa că o să se strecoare din linia de patrulare. Însă cînd se credea în mai mare siguranţă, şeful contrabandiştilor a văzut cu groază cum dinspre mal venea spre ei o mare corabie a guvernului englez. Corăbierii au căutat repede să facă stînga-mprejur spre a fugi din faţa marii corăbii pe care au zărit-o prin umbrele nopţii care se răreau. Dar vai!... greutatea mărfii ascunse era prea mare ca să poată scăpa cu

fuga. Aveau de luptat şi cu valurile mării ce se ridicau în faţa lor, de gata, gata să înghită corabia. Distanţa dintre ea şi cea duşmană se micşora mereu. Văzînd ca nu-i chip de scăpare fără a fi prinşi, căpitanul ei, care ştia că-l aşteaptă spînzurătoarea, a strigat colegilor săi care ştiau ce-i aşteptă: „Băieţi, nu-i timp de pierdut! De vreţi să ne scăpăm viaţa, să aruncăm marfa în mare!”

Zis şi făcut! în fuga vasului, marinarii disponibili au coborît şi au scos sacii cu marfă pe care i-au aruncat peste bord, în timp ce şeful bandei îi îmbărbăta. După ce au isprăvit, un marinar s-a dus înapoia vasului să vadă unde este corabia duşmanului. Dar s-a întors repede, galben ca ceara, fără să poată scoate nici un cuvînt. Ceilalţi l-au întrebat: „Ce ai? Vorbeşte !" „încărcătura noastră.,., sacii..., nu se scufundă.,.", a bolborosit marinarul. Căpitanul a văzut şi el cu groază că aşa e: ba ceva mai mult: sacii duşi de valuri fiind încărcaţi cu marfă uşoară mergeau săltînd în direcţia corăbiei guvernamentale, care văzîndu-i, foarte uşor au putut ghici că în apropiere sunt contrabandişti. În urma azvîrlirii sacilor, s-a făcut un şirag de saci ca o dîră murdară de-asupra apei. Depistarea lor a fost înlesnită: însuşi acest plan de scăpare al lor le-a pecetluit soarta.

Urmărind întîmplarea de mai sus, mă gîndesc cît de înspăimîntătoare este starea multor oameni ce lasă în urma lor pe marea vieţii un şir lung şi neîntrerupt de păcate şi nelegiuiri. Părăsindu-le prin cine ştie ce mijloace omeneşti, ei vor să fugă de ele afundîndu-se zic ei în marea uitării, crezînd că astfel pot scăpa de această povară, precum şi de pedeapsa asprului Judecător. Dar ele ies deasupra, tocmai cînd gîndesc că au scăpat de ele, ca să însemne drumul ruşinii pe care au mers, şi să arate cu o mînă lungă, întinsă pe ticălosul ce vrea să fugă de Dumnezeu. Da, nici un păcat nu se poate ascunde de Dumnezeu! Furtuna mîniei Lui ce ne stă împotrivă, cînd nu vrem să ieşim şi sa intrăm pe singura poartă pe care ne-o pune la dispoziţie prin Isus Cristos ne scoate toate păcatele

la suprafaţă spre a ne ruşina, arătîndu-ne urma unui drum al nostru croit hoţeşte pe furiş şi pe întuneric. Şi doar avem unul gata croit mai demult, şi anume pentru noi — în plină lumină şi în văzul tuturor — sub conducerea unui Căpitan minunat ce a plătit totul pentru noi, prin trupul Său de carne crucificat, îmbrăcat în haina Dragostei dumnezeieşti. Această dragoste este singura intrare (prin ieşirea din lume), prin ea duce singurul drum: credinţă cu încredere de fiecare clipă. Şi din ea s-a deschis singura ieşire: speranţa, cu bucuria deplină pentru cei ce au mers răbdători pe drumul sfînt. Să nu neglijăm unele păcate, spunînd că sunt prea mici, adormindu-ne astfel conştiinţa. Cu cît sunt mai uşoare, cu atît vor ieşi mai repede deasupra în ziua cînd conştiinţa se va trezi. Nici unul nu va scăpa, cînd toiagul vijelios va bate pragul de sus al porţii: nici chiar şi cel ce se crede scăpat!

145) O femeie îmbrăcată sărăcăcios a mers odată la un medic din Cincinnati şi i-a spus; „Domnule doctor, ai făcut dumneata vreodată o faptă din milă? Sunt o femeie săracă şi am dureri la inimă. Vreţi să-mi faceţi un control la inimă fără plată? Pentru că n-am nici un ban!" „Bine, te voi examina!" a spus medicul. „Dar eu nu vreau să-mi dau haina jos" a zis femeia.

„Ar fi mai bine s-o dai jos", a zis medicul. „Dar dacă vrei s-o ţii pe dumneata, nu-i nimic!" Maşina Roentgen a început sa lucreze. Medicul s-a uitat la inimă, dar totodată a văzut în buzunarul hainei femeii o bancnotă de 100 de dolari. După examinarea femeii, ea a întrebat cum îi este inima. „Rea", a răspuns medicul. „Am văzut că m-ai minţit, spunînd că n-ai bani, în timp ce în buzunarul hainei posezi 100 de dolari. Deci trebuie să-mi dai imediat 5 dolari". Femeia descoperită şi ruşinată a plătit imediat.

Cîţi oameni nu încearcă să-L înşele pe Dumnezeu în acelaşi fel?! Ei cred că păcatele lor pot fi rămase şi ascunse. Dar se înşală singuri. Dumnezeu vede mai adînc decît razele Roentgen. El cunoaşte cele mai adînci taine ale inimii. Deci

este mult mai bine să mergem Ia picioarele Tronului Ceresc şi să-l mărturisim totul.

146) O barcă s-a răsturnat în apropierea marii cascade Niagara, iar cei doi oameni aflaţi în barcă au fost luaţi de curentul apei. Intre timp, oamenii de pe mal le-au aruncat cîte o frînghie, pe care le-au apucat cei doi nefericiţi. Unul dintre ei s-a ţinut tare de frînghie şi a fost tras teafăr la mal, celălalt însă, văzînd o bucată mare de lemn plutind pe apă, a dat drumul frînghiei şi s-a apucat cu mîna de lemn, şi pentru că lemnul era mai mare decît frînghia, i s-a părut că prezenta mai mare încredere de salvare. Dar lemnul, împreună cu omul agăţat de el, s-a prăbuşit în abisul cascadei, prin faptul că lemnul nu avea nici o legătură cu malul. Mărimea bucăţii de lemn n-a ajutat cu nimic celui care s-a agăţat de ea.

Tot aşa este şi omul care se încrede în respectarea legii, în faptele sale bune, în milostenii făcute deci, care nu are nici o legătură între el şi Dumnezeu prin Domnul Isus Cristos. Credinţa este acea frînghie subţire care se află în mîna Marelui Dumnezeu de pe mal. Puterea infinită trage frînghia de legătură şi-l salvează în felul acesta pe om de la pierzare,

147) Un arab foarte bolnav s-a dus într-o zi îa un medic. Acesta i-a dat reţeta unui medicament, dar după o săptămînă omul era tot aşa de bolnav. „Ai luat medicamentele de pe reţetă?" l-a întrebat medicul. „Da, am mîncat bucăţica de hîrtie!" Arabul şi-a închipuit că se va vindeca mîncînd bucăţica de hîrtie, hîrtie ce seamănă cu un plan al medicamentului respectiv.

La fel este şi cu mîntuirea! Nu planul ei ne poate mîntui, ci executarea acestui plan de către Cristos prin moartea Sa, şi ca noi să-L primim. Aceasta este calea mîntuirii!

148) Un om se rătăcise într-o seara la marginea unei prăpăstii. Ca să nu se prăbuşească, s-a agăţat de un copac în imediata lui apropiere. Pomul se clătina sub greutatea Tui, şi omul era scăldat în sudori de moarte, în disperare. Pînă la

urmă nu s-a mai putut ţine cu mîinile de pom şi s-a prăbuşit. Dar numai la vreo jumătate de metru s-a oprit pe un pat de muşchi, unde a rămas ghemuit, în siguranţă pînă la ivirea dimineţii.

Uneori, în nesiguranţa lui, omul se aşteaptă Ia o pierzare sigură dacă-şi mărturiseşte păcatele, dacă abandonează toate speranţele personale, dacă se încredinţează în mîinile puternice ale lui Dumnezeu. De atîtea ori omul este şovăielnic şi grijuliu să părăsească speranţa sa nesigură de care s-a agăţat cu disperare. Ori, de fapt, nu-i rămîne decît să abandoneze sprijinul în care şi-a pus speranţa să se lase să cadă în mîinile lui Cristos. Atunci lin şi blînd, braţul Atotputernic îl va prinde!

149) În China, cei mai mulţi hamali pot căra o încărcătură de sare grea de 120 kg; unii foarte puţini putînd căra şi pînă la 250 kg. Şi iată că vine un om care poate căra doar 120 kg în faţa unei poveri de 250 kg. El ştie perfect de bine că nu o poate duce, şi dacă ar fi destul de deştept ar spune: „Nu ma ating de ea!“ Dar tendinţa de a încerca este înrădăcinată în natura omenească, şi deşi ştie că nu o poate duce, el totuşi încearcă.

Cu cît renunţăm mai repede la a încerca, cu atît e mai bine, fiindcă dacă monopolizăm noi sarcina, nu mai este loc pentru Duhul Sf înt. Dar dacă vom zice: „N-am s-o fac eu; eu mă încred în Tine, şi Te las să o faci pentru mine!”, vom descoperi că o Putere mai mare decît a noastră o face prin noi.

150) Se spune despre un artist tînăr că atunci cînd maestrul cu care studiase a murit, a venit la uşa camerei şi a cerut să i se dea ca dar pensula maestrului. Cererea i-a fost îndeplinită. Tînărul s-a îndepărtat cu inima veselă, dar mai tîrziu s-a întors înapoi spunînd că nu poate picta mai bine decît cu a lui. Cine îi dăduse pensula i-a spus: „Nu de pensula maestrului ai tu nevoie, ci de spiritul lui !“

Nu imitînd faptele Domnului Isus vei ajunge să semeni cu El, ci avînd o îndoită măsură din Spiritul Său.

151) „Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu!" împărăţia lui Dumnezeu este înscrisă în adevărata noastră natură, şi a trăi în conformitate cu ea înseamnă a ne găsi pe noi înşine. Dar noi am fost aşa de obişnuiţi cu false căi de viaţă, încît am ajuns să credem că ele sunt adevărata noastră natură.

O femeie care a trăit toată viaţa ei în aerul greu şi poluat al unei mahalale din New York povesteşte că i s-a făcut fizic rău cînd s-a dus la ţară şi a respirat aerul curat şi proaspăt. Plămînii ei deveniseră atît de obişnuiţi cu aerul poluat şi nenatural, încît prospeţimea naturală îi era nenaturală!

Într-un mare oraş din America de Sud s-a construit o piaţă nouă, curată şi sănătoasă cu plăci de faianţă pe mese şi pe pereţi. Dar vînzătorii care posedaseră mese în vechea piaţă refuzau să se mute în piaţa nouă. O femeie şi-a explicat refuzul ei astfel: „Piaţa aceasta este atît de curată, încît mi se face rău în ea. Este la fel ca un spital!"

Aceasta este tragedia omenirii noastre. Noi vedem că modalităţile noastre nu sunt practice, şi totuşi ezităm să acceptăm Calea lui Dumnezeu.

5. Deşertăciunea lucrurilor materiale

152) Philip Henry trăia la o Universitate italiană. Într-o zi a venit la el un tînăr pe care-l cunoscuse de copil şi i-a istorisit cu multe cuvinte şi cu faţa strălucind de bucurie că i s-a împlinit dorinţa inimii şi poate să studieze dreptul. După ce a sfîrşit, bătrînul Henry i-a zis: „Ei, şi după ce vei termina studiile ce vei face?" „Voi căuta să-mi iau doctoratul în drept!" „Şi după aceea?" a întrebat Henry iarăşi. „După aceea", a zis tînărul, „voi ajunge la mare faimă prin talentul meu; prin rîvna mea!" „Şi după aceea?" „După aceea voi primi un post înalt, voi cîştiga bani şi voi ajunge bogat!" „Şi după aceea?" „După aceea voi trăi în belşug, mă voi bucura

de sănătate şi vază şi voi putea să aştept o bătrîneţe liniştită!" „Şi după aceea?", a repetat iarăşi Henry. „După aceea..., după aceea..., voi muri!" Aici Henry şi-a ridicat glasul şi i-a spus: „Şi după aceea?" La aceasta, tînărul n-a mai răspuns nimic şi a plecat de acolo cu capul plecat.

153) O poveste indiană istoriseşte ca, într-o zi, un cocostîrc bătrîn se plimba de-a lungul unei gîrle, căutîndu-şi hrana. A sosit acolo o lebădă frumoasă. Cocostîrcul, întinzîndu-şi gîtul, a întrebat-o de unde vine: „Vin din cer!" „Cerul? Despre cer n-am auzit niciodată! E departe?" „Da!" „E o ţară frumoasă?" „Foarte frumoasă!" „Mai frumoasă decît asta?" „Mult mai frumoasă!" Şi lebăda i-a descris frumuseţea lucrurilor cereşti, a nurilor sale, al izvoarelor sale şi a climei sale. Bătrînul cocostîrc asculta, apoi după ce şi-a terminat vorba, a mai întrebat: „Dar, oare, broaşte se găsesc în cer?" Lebăda şi-a înălţat gîtul mlădios, zicînd: „Nu! Din fericire nu-i nimic atît de uricios în cer! Broaştele nu-s primite acolo!" „În cazul acesta", a zis cocostîrcul, „n-am ce să caut în cerul tău; mie-mi trebuie broaşte!"

Dacă un om nepocăit s-ar strecura în cer, pentru el acesta ar fi iadul, pentru că n-ar găsi acolo ceea ce doreşte inima sa, fiind afară din mediul său. Ah, cît de serioase sunt cuvintele acestea: „Dacă nu se naşte cineva din nou din apă şi din Duh nu poate să vadă împărăţia lui Dumnezeu", Şi cu atît mai puţin s-o moştenească (Io.3:5)!

154) Un milionar din Texas mărturisea: „Credeam că banul îţi poate aduce fericirea dar am fost dezamăgit să constat că lucrurile nu stau chiar aşa". La rîndu! ei, o ceiebră actriţă de cinema declara într~o zi: „Am bani, frumuseţe, farmec şi popularitate. Ar trebui să fiu femeia cea mai fericită din lume, dar mă simt nenorocită. De ce oare?“ O personalitate din aristocraţia engleză spunea: „Am pierdut dorinţa de a mai trăi, cu toate că numi mai lipseşte nimic din ce am nevoie. Din ce pricină toate acestea?" Un medic

psihiatru, consultlnd un om, omul i s-a plîns: „Domnule doctor, mă simt singur, disperat şi nenorocit. Mă puteţi ajuta cu ceva?" Psihiatrul i-a recomandat să se ducă la circ şi să vadă un clown care, după părerea generală, era în stare să-l facă să rîdă şi pe cel mai nenorocit dintre oameni! Pacientul a răspuns dezamăgit: „Aflaţi că acel clown sunt eu!“ Şi un tînăr student declara: „Am 23 de ani, dar destulă experinţă pentru a fi deja bătrîn şi dezgustat de viaţă!" Iar o celebră dansatoare greacă din ultima generaţie, în aparenţă cu bune rezultate, a ridicat vălul vieţii spunînd: „Cînd mă aflu adesea singură, mîinile îmi tremură, ochii mi se umplu de lacrimi, iar inima mi-e veşnic torturată de deznădejde, lipsită de pace şi fericire pe care nu le-am găsit nicăieri".

Ceea ce dă valoare durabilă vieţii nu este fericirea superficială, care depinde de împrejurări, ci acea fericire şi satisfacţie care umplu sufletul chiar în mijlocul celor mai dureroase şi amare împrejurări. Aceasta este fericirea care contează, chiar cînd ne merge rău, care ne poate face să surîdem şi printre lacrimi. Inimile noastre tind spre o fericire statornică, netulburată de succese şi eşecuri, care să fie adînc înrădăcinată în lăuntrul nostru, dîndu-ne linişte interioară, pace şi satisfacţie, orice s-ar petrece în afara noastră. O astfel de fericire nu are nevoie de stimulente din exterior.

155) După ce-l învinsese şi-l capturase pe sultanul turcilor, Baiazid, Timur-Lenk l-a adus în faţa lui. Văzînd că n-avea decît un ochi, a început să rîdă. Baiazid, indignat, i-a spus cu mîndrie: „Nu rîde, Timur, de soarta mea; află că Dumnezeu e acela care împarte regatele şi imperiile şi că mîine ţi se poate întîmpla acelaşi lucru care mi s-a întîmplat mie azi". „Ştiu, a răspuns Timur-Lenk, că Dumnezeu e împărţitorul coroanelor. M-a ferit Domnul să rîd de nenorocirea ta, dar gîndul care mi-a venit privindu-te este că aceste sceptre şi coroane trebuie să însemne foarte puţin lucru în faţa lui Dumnezeu, de vreme ce le împarte unor

infirmi ca noi: un chior ca tine şi un şchiop ca mine! Da, într-adevăr, Dumnezeu nu ţine cont de regatele şi sceptrele acestei lumi, dar ţine foarte mult la sufletele oamenilor".

„Şi ce i-ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul" spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Iar apostolul Pavel spune că el a socotit comorile acestei lumi ca un gunoi, numai să-L cîştige pe Cristos. Tu te mai zbaţi încă pentru lumea aceasta, nu te mulţumeşti cu Cristos?

156) Într-o biserică unde se vestea Cuvîntul iui Dumnezeu, unui pastor i-a venit ideea să cerceteze pe ascultătorii săi asupra celor trei subiecte de căpetenie din viaţa lor. A întrebat întîi un student, şi acela a răspuns: „Doresc să am cît mai multe cărţi, romane, şi cît mai mult confort". După aceea s-a adresat lacomului de bani, şi acesta i-a răspuns cu trei cuvinte: „Aur argint bancnote". Următorul care a fost întrebat era un beţiv care de asemenea a răspuns: „Vreau să am în continuu: vin, bere şi rachiu". În sfîrşit a venit rîndul să fie întrebat un credincios, şi el a răspuns: „Doresc să fiu al lui Isus Cristos şi să moştenesc cerul". Acesta din urmă a nimerit adevăratul scop al vieţii. Ce ţintă urmăreşte cititorul acestor rînduri şi care sunt cele mai de seamă preocupări din viaţă? Sfînta Scriptură spune: „Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea (dreptatea) Lui, şi toate aceste lucruri (hrană, îmbrăcăminte) vi se vor da pe deasupra" (Mt.6:33).

157) Carol cel Mare a dorit şi el, ca alţi împăraţi, să-şi întindă imperiul cît mai departe şi să stăpînească o parte tot mai mare din lume. Dar şi Carol cel Mare a ajuns la sfîrşitul vieţii sale să fie îngropat la şase metri sub pămînt, într-o criptă îngustă. Acum vreo două sute de ani, mormântul lui a fost deschis. Trupul lui mort a fost găsit îmbrăcat în purpură. Într-o mînă ţinea sceptrul său împărătesc. Cealaltă mînă arăta către o carte care fusese pusă în sicriul lui: era Cartea Cărţilor, şi degetul arătător fusese aşezat deasupra

versetului din Matei 16:26,27: „Şi ce ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul său? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul Omului are să vină în gloria Tatălui Său cu îngerii Săi şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui".

Orice om pămîntean (fie el cel mai mare în rang), oricîtă bogăţie şi glorie ar avea, nu va fi satisfăcut pe deplin în interiorul lui dacă nu va fi în legătură cu Creatorul său. Numai Cristos trimisul special al lui Dumnezeu în sensul acesta poate aduce în viaţa cuiva împlinirea şi fericirea.

158) La Universitatea Harward au studiat în acelaşi timp doi tineri care au devenit prieteni buni. Cînd au terminat cursurile universitare, unul s-a dus ca misionar creştin într-o ţară înapoiată şi săracă, unde a trăit în puterea dragostei lui Cristos, conducînd pe mulţi oameni Ia împăcarea cu Dumnezeu şi la o viaţă nouă, Ia o viaţă mai bună, mai bogată, mai satisfăcătoare, mai plină de speranţe şi aşteptări mari. După vreo 40 de ani petrecuţi pe cîmpul de misiune s-a întors în America. A avut dorinţa de a vizita printre alţii şi pe prietenul cu care a studiat la Universitate. Prietenul său a fost foarte fericit la gîndul acestei vizite. El i-a scris misionarului să vină şi să petreacă mai mult timp împreună cu el. În acest timp, el rămăsese acasă cîştigînd mulţi bani şi bogăţii. La sosirea misionarului, prietenul său l-a luat cu maşina lui mare şi luxoasă şi l-a plimbat prin toată moşia lui frumoasă şi întinsă. Cînd au ajuns la un deal, s-au oprit şi au coborît din maşină. Atunci prietenul a început să spună misionarului: „Priveşte în direcţia aceasta la răsărit: tot ce poţi vedea cu ochii este al meu!“ Apoi i-a mai spus: „Acum uită-te la apus, la nord, la sud, şi de asemenea tot ce vezi cu ochii este al meu!“ După această prezentare, misionarul a plecat capul şi după o scurtă rugăciune în tăcere, ca unul care şi-a sacrificat viaţa sa lui Cristos, pentru cauza a mii de oameni umili şi săraci de pe acest pămînt, a spus prietenului său, ridicînd privirea şi mîna sa către cer:

„Prietene drag, uită-te la cer: prin harul lui Dumnezeu, tot ce poţi vedea, şi ce nu poţi vedea, este al meu!“

Să ne întrebăm sinceri: Care dintre aceşti doi a fost mai bogat? Din care categorie faci parte? Ce ai tu acolo sus, cînd aici toate s-au făcut praf? Unde se află comoara ta, care nu poate pieri?

159) Se spune că a trăit odată un rege regele Frigiei despre care mitologia ne spune că, pentru scurt timp, el a avut o putere miraculoasă putere de a atinge şi transforma lucrurile de pe pămînt. El s-a rugat zeilor să-i împlinească această dorinţă arzătoare, că orice atinge el să se transforme în aur. Într-o zi, aceştia i-au ascultat dorinţa, dîndu-i această putere. Intr-o dimineaţă după ce s-a sculat, şi-a luat bastonul şi, minunea minunilor, a văzut că bastonul s-a prefăcut în aur. Cît de mare i-a fost uimirea şi bucuria! Cînd s-a dus pentru dejun la masă, a atins cu mîna un scaun, şi scaunul s-a transformat în unul de aur. Pe urmă a atins masa, şi ea s-a prefăcut în aur. În fericirea lui, el a mulţumit zeilor pentru binele mare pe care l-au adus în viaţa lui. Cînd i s-a adus mîncarea pe masă, şi cînd a vrut să mănînce, a pus mîna pe farfurie, şi farfuria cu mîncarea s-au prefăcut în aur. Ca fulgerul i-a trecut următorul gînd prin minte: „Ce voi face cu aurul, pentru că aurul nu-mi satisface foamea? Voi muri de foame cu tot aurul pe care îl am în jurul meu. Oricît de mult ar străluci el, nu voi putea mînca aur, şi în cele din urmă voi muri de foame[M]. În timp ce stătea pe gîndurila masa de aur, a venit spre el în grabă fiul său prinţul moştenitor -, şi el a încercat să-l oprească, dar copilul s-a aruncat în braţele tatălui său şi prin atingere s-a transformat într-un bulgăre de aur. Regele a rămas îngrozit. Cu lacrimi amare, ei a blestemat ziua în care s-a rugat zeilor pentru ceea ce crezuse că va aduce bucurie şi noroc în viaţa lui. Darul atingerii dat de zei devenise în mîna lui o atingere a morţii.

Această istorioară mitologică încearcă să ne arate că tot aurul din lume nu poate să satisfacă lipsurile cele mai adînci

din viaţa omului.

160) În muzeul din Neapole există o caricatură veche care arată un fluture ţinînd hăţurile puse de gîtul unui balaur. Caricatura aceasta îl reprezintă pe Seneca, cum caută să restrîngă prin filozofie pasiunile discipolului său Nero. Filozofia e neputincioasă contra patimilor.

„Glossa" lui Eminescu n-a reuşit să scape pe nimeni nici măcar pe autorul ei de la a păcătui; dar Cristos poate scăpa pe oricine de la pierzare.

161) După ce Sundar Singh s-a întors la Dumnezeu, multe şi grele au fost piedicile pe care le-a întîmpinat.

Un unchi, demnitar şi foarte bogat, a încercat de asemenea să-l abată de la credinţă. El l-a dus la splendida-i locuinţă şi l-a rugat să coboare într-o criptă, a cărei uşă a încuiat-o după ei. Deschizînd o ladă mare de fier, i-a arătat nepotului său uluit bogăţii nemaipomenite: bijuterii de mare valoare, pietre preţioase, bilete de bancă, aur şi argint în mare cantitate: „Toate acestea sunt ale tale dacă renunţi să fii creştin şi nu dezonorezi numele nostru!" în faţa atîtor splendori, Sundar s-a simţit un moment clătinat şi mişcat de rugăminţile veneratului său unchi. Dar în acel moment a fost umplut de o mare iubire pentru Cristos şi de un sentiment atît de viu că este primit de El, încît nu i-a fost greu să înlăture ispita. Sundar Singh avea atunci doar 15 ani!

Apostolul Pavel a spus în Romani capitolul 8: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos: necazul sau strîmtorarea, sau lipsa de îmbrăcăminte sau foamea...?" Noi am putea adăuga că nici chiar bogăţia nu va putea să-l despartă pe adevăratul creştin de Cristosul său minunat. Nu! Pentru că legătura noastră cu El este de natură cerească, o legătură indestructibilă.

162) **Î**n timpul încoronării sale în biserica Notre Dame din Paris, la 2 decembrie 1804, mîndrul Napoleon a luat coroana din mîinile papei Pius al VlI-lea şi a aşezat-o el însuşi

pe capul său. Aceasta s-a întîmplat pe cînd era în culmea puterii. Cîţiva ani mai tîrziu, acest rege al regilor a început să decadă. Planul său de a cuceri Rusia şi Anglia s-a spulberat; şi, ca urmare, el a ajuns prizonier pe insula Sf, Elena. Acolo a făcut el marea mărturisire, că Isus Cristos este totul, şi Cel mai îngăduitor şi neîntrecut învingător este El. Cristos poate fi dispreţuit astăzi, dar victoria finală va fi totuşi a Lui.

Se spune că în catedrala din Viena se află statuia lui Frederik cel Mare, cu braţul şi cu degetele întinse spre cinci vocale: A.E.I.O.U. care în latineşte formează următoarea propoziţie: „Austria va domni peste tot pămîntul!" Şi noi ştim peste cine domneşte azi Austria!

Lăudăroşenia şi mîndria vor cădea; dar Cristos cucereşte pentru El, încet, încet, toată lumea!

163) **Î**mpăratul roman Septimiu Sever murea şoptind: „Eram totul, dar acum la ce-mi foloseşte?"

Împăratul August spunea pe patul morţii: „Bateţi din palme, prieteni, căci comedia s-a sfîrşit!"

Vestitul filozof Toma Hobbes, fiind aproape de moarte, striga înspăimântat: „Voi face o săritură în întuneric!"

Cardinalul Mazarin, episcop catolic şi vestit om politic francez, suspina murind: „Oh, bietul meu suflet! Ce voi ajunge eu?"

Henry al VlII-lea al Angliei, fiind pe patul morţii, a cerut o cupă cu vin pe care a golit-o, apoi a zis: „Prieteni! Am pierdut totul: domnia, coroana şi apoi sufletul!"

Vestitul profesor german Paulus care predica ajutat de discipolii săi tot în număr de 12 voia să nimicească lucrarea iui Isus Cristos. Cu un minut înainte de moarte, şi ridieîndu-se pe jumătate de pe pat, a strigat cu ochii ieşiţi din orbite, spre groaza celor din jurul său: „M-ai învins, Nazarinene!"

După moartea marelui filozof francez Voltaire, medicul curant a spus: „Teribil! Niciodată nu mai doresc să fiu de faţă la moartea unui astfel de om!"

Ian Huss, preot catolic ceh, cercetînd Cuvîntul Evangheliei,

hotărîndu-sc pentru Isus Cristos şi vestindu-L şi altora despărţit de datinele şi învăţăturile străine de Evanghelie ale Bisericii Catolice a fost judecat şi condamnat Ia moarte prin ardere pe rug. De pe rugul aprins, el a spus: „Doamne Isuse, încredinţez în mîinile Tale sufletul meu, pentru că Tu m-ai răscumpărat!"

Marele filozof Fichte, care în timpul bolii a cercetat Cuvîntul Evangheliei, s-a umilit şi L-a primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor al său, respingînd medicamentul adus de medic. Cu puţin înainte de moarte, a spus: „Nu mai am nevoie de vindecare! De acum sunt vindecat!"

Marele Augustin spunea murind: „O, Dumnezeule, lasă-mă să mor, ca să trăiesc!"

Vestitul Filip Melanchton, întrebat de cei din jurul său dacă mai dorea ceva, le-a răspuns: „Nimic, decît cerul!"

Învăţătorul evreu Jacob Neander, care şi-a dat inima iui Isus Cristos şi L-a servit în viaţă, murea spunlnd cu bucurei celor din jurul său: „Lăsaţimă să mă duc acasă!"

Martin Luther spunea pe patul de moarte: „M-am luptat lupta cea bună, de acum mă aşteaptă cununa vieţii!"

Domnul Isus spunea pe cruce: „Tată, în mîinile Tale îmi încredinţez duhul!"

Iar Ştefan, în timp ce era ucis cu pietre la Ierusalim zicea: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu!"

Tu, din care categorie vrei să faci parte: din cei prezentaţi în partea întîi, sau din cei din partea a doua?

6. Orice lucru In care ţi-ai pus nădejdea e trecător; trecător eşti si tu!

164) La Roma era un obicei, ca atunci cînd trecea împăratul, îmbrăcat în toată pompa iui, în vreo zi de sărbătoare, un ofiţer să meargă în faţa lui şi să ardă un fuior de in, strigi nd cu voce tare: „Sic transit gloria mundi!" („Aşa trece gloria lumii!"), arătîndu-i împăratului că toată onoarea şi mărirea lui sunt zadarnice şi vor trece ca flacăra fuiorului

de in.

Ce bine ar fi dacă am ţine şi noi seama de acest adevăr! Numai cel ce face voia lui Dumnezeu rămîne pentru totdeauna!

165) Pe malul unui rîu, un vînător strîngea pietre frumoase şi le folosea una cîte una la praştie ca să ucidă păsări din copaci. Toate pietrele au căzut în.rîu, şi apa le-a înghiţit. Cînd vină torul s-a întors în oraş, mai avea o singură piatră şi, aproape de un bazar, un giuvaergiu l-a văzut cu această piatră în mînă. „Este un diamant ce valorează mii de rupii", i-a zis el. Cînd vînătorul a auzit, s-a văitat, zicînd: „Vai de mine că, fără să le ştiu valoarea, am aruncat cu aceste pietre în păsări, şi acum ele sunt pierdute pentru totdeauna. Mai am una singură. O, dacă le aveam pe toate!"

Fiecare zi este tocmai ca un diamant preţios. Cu toate că cele mai multe sunt pierdute fără rost pentru plăcerile şi bunurile pămînteşti, fiind înghiţite de adîncurile trecutului. Trebuie să luăm aminte Ia valoarea celor ce neau mai rămas, şi pe care săTe folosim cît mai bine cu putinţă, pentru ca să cîştigăm bogăţiile veşnice. Consacră-ţi viaţa în serviciul lui Cristos viaţa ce ţi-a fost dată cu toate posibilităţile ei, lucrînd la mîntuirea semenilor noştri, pentru a-i smulge din păcat şi de la moarte.

166) Pe vremea împăratului roman Iulian Apostatul (numit astfel din cauză că, din creştin cum se credea că este, s-a întors la păgînism şi i-a persecutat pe creştini, vrînd să restabilească închinarea la idoli în imperiul său), un cetăţean idolatru, întîlnind pe un creştin, l-a întrebat batjocoritor: „Hei, ce crezi tu despre ceea ce ştii că se petrece astăzi?" La această întrebare, creştinul i-a răspuns foarte liniştit: „Nubiculum est; transibit!" (Este un mic nouraş, el va trece!)

Într-adevăr, după puţin timp acest Iulian Apostatul (nepotul împăratului Constantin), făcînd război cu Saper, regele perşilor, şi fiind rănit mortal, şi-a luat în pumni sînge care-i

curgea din rană şi, aruncîndu-l spre cer, a strigat la adresa Domnului Isus: „Ai învins, Galileene!"

167) Un nobil german a dat odată o masă în cinstea prietenilor săi. La sfîrşitul mesei, el s-a sculat şi, privind pe toţi oaspeţii săi, le-a zis: „Dacă

Dumnezeu m-ar lăsa să mă bucur de plăcerile acestei vieţi timp de 100 de ani, atunci poate să-Şi ţină veşnicia pentru El!“

Oare nu mulţi oameni din zilele noastre gîndesc la fel? Ce mare deosebire este între această alegere şi cea a lui Moise (Evr.ll:25)!

168) Ducesa de Burgundia, fiind pe patul de moarte, camerista ei i-a spus: „Principesă, viaţa alteţei voastre e prea preţioasă statului ca să vă răpească сегиГ. Muribunda a răspuns doar cu aceste cuvinte pline de bun simţ şi de adevăr: „Principesă azi mîine nimic şi peste doua zile uitată!“

„Sic transit gloria mundi!“ Aşa trece gloria lumii se spunea în antichitate conducătorilor romani, pentru ce ei să nu uite că sunt trecători; ei totuşi nu luau lucrurile în serios pentru a se pregăti de veşnicie. Ce lucru tragic: să recunoşti tu însuţi că eşti trecător, că mîine vei fi uitat, chiar dacă azi eşti cineva, şi să nu te pregăteşti pentru veşnicie!

Tu, dacă eşti pregătit pentru veşnicie, chiar dacă după două zile de la moartea ta oamenii te vor uita, tu vei jubila în glorie cu Mîntuitorul tău.

7. Grozăvia păcatului

169) **Î**n insula Madagascar creşte un pom care ucide pe oricine s-ar urca în el. In vîrful pomului, care creşte în formă de butoi, se aflǎ o scobitură, plină cu un fel de apă îmbătătoare. Locuitorii acestui ţinut iubesc foarte mult această băutură, care-i îmbată iute, şi fac totul pentru a obţine această băutură. Triburile de sălbatici din ţinuturile acelea cred că pomul este sfînt şi că pentru a obţine băutura

pe care o produce este nevoie de a-i da trupul unei fete tinere ca să-l distrugă. Pomul este în formă de umbrelă, şi din vîrf cad în formă de panglici uriaşe zece frunze ghimpoase. In momentul cînd lichidul din vîrful pomului este atins, panglicile acestea se strîng. Atît de puternice sunt corzile acestor frunze, încît în strîngerea lor chiar şi lemnul cel mai tare este zdrobit. Un învăţător german, pe cînd se afla prin acele locuri, a fost martor la o jertfă adusă pomului. O fată tînără dintr-un trib a fost adusă înaintea unui asemenea pom pentru a fi sacrificată. Cu lăncile, negrii au sjlit-o să se urce în pom. Dar de abia ajunsă în vîrf, şi în momentul cînd a atins lichidul, pomul şi-a încolăcit frunzele în jurul trupului nenorocitei fete şi a zdrobit-o, încît nu a mai rămas nimic din ea. Dar sîngele şi lichidul îmbătător se scurgea pe trunchiul pomului în jos, iar negrii se bateau care mai de care să-şi înmoaie buzele în lichid.

Să facem o analogie întîmplării de mai sus: Pomul acesta este păcatul. Păcatul aduce moartea. Oamenii pătimaşi, îndemnaţi de faptele lor lacome şi murdare, nu cruţă nimic pentru a şi le aduce la îndeplinire. Părinţii, care din cauza lor au lăsat o generaţie şubredă şi bolnavă, sunt vinovaţi de tentaculele pomului ucigaş (de păcat) care se întind asupra copiilor lor. Necugetaţi bărbaţii şi femeile pentru o clipă de plăcere, îşi dau trupurile lor pradă pomului ucigaş. Tinerii nu precupeţesc nimic atunci cînd i-a convins Satan că şi ei trebuie să guste din cupa otrăvitoare a păcatului. Toţi aceştia, după clipe de nereuşite voluptăţi, se simt strînşi şi legaţi din toate părţile, că nu mai pot scăpa. Numai o Mînă dumnezeiască îi mai poate smulge din aceste lanţuri îngrozitoare. Isus Cristos, cel care a rupt lanţurile morţii şi ale infernului, este singurul care scapă pe oricine din aceste cătuşe teribile.

170) Cellatius a fost un ofiţer roman care într-o clipă de mînie, sau mai bine zis de nebunie, a dat ordin soldaţilor să tragă cu arcurile în „zeii din cer“. Soldaţii au executat

ordinul şi săgeţile au plecat în sus spre cer. Dar ce s-a întîmplat? Săgeţile au căzut în capul celor ce le-au tras. Căpitanul şi mai mulţi soldaţi au fost răniţi de moarte.

Un astfel de nebun este şi cel care înjură şi blestemă Numele lui Dumnezeu. Blestemul este o săgeată îndreptată împotriva lui Dumnezeu; dar aceasta se întoarce în capul bîestemătorului şi îi omoară sufletul. Unii oameni îşi reţin înjurăturile cînd este de faţă o persoană mai cu vază. Nu ar fi drept oare să renunţe cu totul la obiceiul de a înjura şi blestema, gîndindu-se că Regele regilor Dumnezeu este totdeauna de faţă şi aude?

171) **Î**n ciuda legii care amenda cu 500 rupii pe jucătorii de zaruri, doi tineri jucau zaruri. Ei au fost arestaţi şi încarceraţi. Unul era copil de oameni bogaţi, care au plătit imediat amenda. Celălalt, fiu de ţărani săraci, a rămas în închisoare. Ca să-l elibereze, mama lui a muncit, cărînd poveri grele, ceea ce i-a provocat răni sîngerînde la mîini. De după zăbrelele închisorii, tînărul vedea acele mîini sîngerînde: „Mamă, ce este cu rănile acelea pe mîinile dumitale?" „Dragul meu, eu sufăr ce vezi ca să te scap de aici!" După multă cazna, mama a cîştigat cele 500 de rupii şi şi-a eliberat fiul. După puţin timp, primul tînăr l-a întîlnit din nou pe cel de abia eliberat, şi l-a invitat să joace iarăşi zaruri. „Nu!" i-a răspuns acesta, „tu ai scăpat cu uşurinţă; pentru mine, a trebuit să sîngereze mîinile mamei mele! Cum aş putea eu să continui jocul care a costat atîta suferinţă!?"

Aceia care beneficiază de preţul nespus de mare pe care L-a plătit Isus Cristos, vărsîndu-Şi sîngele pentru ca să-i salveze, nu pot să mai trăiască în păcatul care l-a cauzat Lui atîta suferinţă.

172) **Î**ntr-un ziar englez din 1910 erau scrise următoarele: „La Laucerne în Suedia a fost executat prin ghilotină Matias Muff pentru faptul că a omorît patru persoane. Prin această crimă au rămas 15 orfani, Matias

Muff a refuzat să semneze petiţia prin care să ceară ca viaţa să-i fie salvată, spunînd că vrea mai bine să moară decît să audă glasul celor cincisprezece orfani!“

Oare nu acest glas l-a chinuit şi pe Cain? Glasul conştiinţei e mai înfiorător în mustrarea sa ca orice alt răget de fiară!

173) Un medic al unui regiment englez din India povesteşte următoarele: „Un soldat a intrat odată în cortul meu foarte grăbit ca să mă informeze că unul dintre camarazii lui a căzut în apa din apropiere, şi nimeni nu~l putea scăpa din cauza unor ierburi lungi şi dese aflate deasupra apei, Cînd am ajuns acolo, l-am găsit pe acel soldat în lupta cea mai crîncenă cu aceste ierburi ca să se salveze; însă cu cît încerca, luptîndu-se cu acele ierburi, cu atît ele îl înfăşurau mai mult. El a intrat la fund şi n-a mai ieşit la suprafaţă. După mai multe ore de lucru, am făcut un fel de pod pînă în acel loc, şi unul dintre indieni a coborît pînă în fundul apei şi 1-a scos pe mort la suprafaţă".

La fel e lupta omului cu păcatul. Cu conştiinţa alarmată, omul se luptă împotriva obieciurilor păcătoase, dar ele ÎI leagă tot mai mult. Legăturile păcatului îl înfăşoară tot mai mult, cu cît el se luptă cu ele. Numai Isus poate să rupă aceste legături şi poate elibera pe om de legăturile păcatului.

174) Înţelepţii din vechime au susţinut că nu este nici un păcat săvîrşit ale cărui urmări să lovească numai pe cel ce l-a înfăptuit; căci pe lingă un bolnav, suferă şi cei din casa lui. Pentru ca să ilustreze mai bine acest argument, ei au spus următoarea întîmplare: „Un vapor mergea către Iope ducînd călători. Unul dintre călători a făcut în cabina lui o spărtură mare, în coasta vaporului. Cînd au aflat ceilalţi călători de fapta lui, i-au zis: „Nenorocitule, ce-ai făcut?!“ Atunci acesta a răspuns: „Ce vă interesează? Spărtura am făcut-o în cabina mea, nu în a voastră!" Dacă apa intra în cabina Iui, ar fi umplut şi cabinele învecinate şi în curînd vaporul s-ar fi scufundat, înecînd toţi călătorii.

Luminarea care pîlpîie strică vederea celor din jur. Viaţa ta păcătoasă otrăveşte sufletele celor din jurul tău. Nu vrei ca ei să-şi aducă aminte cu bucurie de tine? Dacă da, atunci renunţă imediat la orice păcat conştient din viaţa ta.

175) Nişte marinari beţi au luat într-o seară o barcă pentru ca să se reîntoarcă la vaporul lor care era ancorat departe de malul mării. Au vîslit toată noaptea, fără să ajungă la ţintă. În zori, ei au văzut ca uitaseră să dezlege funia cu care barca lor fusese legată de ţărm.

Tot aşa şi astăzi, mulţi vor sa-L urmeze pe Domnul Isus Cristos pe calea cea bună, fără însă a rupe legăturile cu care sunt legaţi de păcat.

176) **Î**ntr-o biserică era un pastor foarte credincios, dar un frate îl vedea rău şi l-a clevetit ani de zile. Cînd acest frate a văzut că pastorul îmbătrîneşte foarte tare, şi temîndu-se că va muri, iar el va rămîne cu păcatul neiertat, s-a dus la pastor şi i-a spus: „Iată, frate, am venit să-ţi spun că-mi pare rău că toată viaţa te-am clevetit şi te rog să mă ierţi!" Pastorul i-a răspuns: „Frate, eu ştiu şi te-am iertat de mult. Dar ia te rog această pernă de fulgi şi du-te la răspîntie, apoi scoate fulgii din ea şi aruncă-i în aer, şi adu-mi-o înapoi". Fratele a luat perna cu fulgi pe care i-a dat-o pastorul şi a executat întocmai, deşi nu pricepea nimic din ceea ce făcea. El s-a întors la pastor cu perna goală; şi pastorul i-a dat acum un ac şi aţă şi i-a spus: „Du-te înapoi, strlnge fulgii şi bagă-i la loc în pernă, umple-o din nou, coase-o şi adu-mi-o înapoi". Fratele s-a dus, dar mai ia fulgi dacă mai ai de unde! S-a întors înapoi la pastor şi i-a spus că n-a mai găsit nici măcar un fulg au fost luaţi toţi de vînt! Atunci pastorul i-a zis: „Vezi, tot astfel este şi cu vorbele clevetitoare pe care le-ai răspîndit. Acum nu le mai poţi retrage. Du-te şi ia cuvintele înapoi dacă mai poţi!"

Păcatul nu numai că răneşte sufletul, dar el aduce în lume o groaznică realitate pe care n-o mai poţi lua înapoi.

177) Un băieţel îl necăjea adesea pe tatăl său. Iar tatăl, ca să-l cuminţească, a făcut cu el următorul angajament: de cîte ori băieţelul va greşi, va bate un cui în uşă, şi de cîte ori se va căi sau va face o faptă bună, va scoate cîte un cui.

Cu vremea, băiatul a observat că uşa era toată plină numai cu cuie: „Vai da păcătos mai sunt!" şi-a zis el. Şi a început a se corecta, pînă ce toate cuiele au fost scoase. Atunci tatăl s-a dus în oraş şi i-a cumpărat haine, jucării, bomboane şi prăjituri. Apoi a venit acasă ca să-l răsplătească, pentru că acum era un băieţel cuminte. Dar spre mirarea sa, el a găsit pe copil plîngînd amarnic; cînd l-a întrebat de ce plînge, copilul a răspuns: „Plîng, tăticule, pentru că au rămas găurile!"

Deci urmele păcatului rămîn, chiar dacă din cugetele noastre păcatele sunt şterse (Evr.9:14); ele îşi lasă amprenta pe lumea ce ne înconjoară.

178) Un fierar vestit în tot ţinutul pentru lanţurile bune pe care le făcuse, a fost făcut prizonier în timpul unui război. Legat în lanţuri şi pus în temniţă, se gîndea cum ar putea să scape de acolo. A început să verifice lanţurile, cu speranţa că va găsi vreun loc mai slab, care să-i înlesnească ruperea lor. Nădejde zadarnică!,,. Lanţurile erau din cele făcute de el şi era sigur că nu puteau fi rupte. El acum se găsea legat în propriile sale lanţuri.

Tot aşa este şi cu omul care se găseşte în păcate; el singur şi-a făcut lanţurile pe care îl ţine încătuşat lanţuri pe care nu pot fi rupte de nici o putere omenească. Există numai o singură cale de scăpare: Domnul îsus poate rupe lanţurile păcatului care te ţin încătuşat — numai El! în nevoia ta, caută ajutorul Lui! „Dacă Fiul vă face liberi, veţi fi cu adevărat liberi!"

179) Un mare vînător umblînd printr-o pădure după vînat a fost ucis în urma unui glonte de către o persoană

nevăzută. După 20 de ani, fiul acestui vînător, umblînd prin aceeaşi pădure, vrînd să împuşte un cerb, a nimerit din greşeală un om ascuns într-un tufiş. In clipa morţii, acesta a zis: „Eu sunt cel ce acum 20 de ani am ucis pe tatăl tău, şi chiar în acest tufiş unde m-a ajuns glontele tău. Aici s-a zbătut el în agonie şi sînge. După cum se vede, Dumnezeu a stabilit ca după 20 de ani să fiu ucis de fiul victimei mele, ca pedeapsă pentru crima mea, fără ca acesta să ştie sau să aibă gîndul de a mă ucide!“ Ultimul său cuvînt a fost: „Dumnezeu e drept!“, apoi şi-a dat duhul.

Da, păcatele noastre ne ajung chiar şi în această viaţă. „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit, şi ce seamănă omul aceea va şi secera" (Gal.6:7).

180) Se spune într-o fabulă că un vultur era gelos pe un alt vultur. Ca să-i facă rău, într-o zi, văzînd pe un vînător cu arcul, i-a zis: „Aş dori, dacă poţi, să dobori la pămînt pe acel vultur!" Vînătorul a răspuns că î-ar doborî dacă ar avea nişte pene pe care să le pună în arcul său. Atunci vulturul şi-a smuls o pană din aripă şi i-a dat-o. Vînătorul a tras cu arcul, dar pana nu î-a nimerit pe vultur, pentru că zbura prea sus. Vulturul gelos a căutat sa tot smulgă Ja pene pînă cînd a pierdut aşa de multe, incit n-a mai putut să zboare. În cele din urmă, vînătorul s-a întors spre el şi l-a ucis.

Aşa este păcatul acesta teribil: gelozia! Cine este gelos sfîrşeşte ca şi vulturul din fabula de mai sus.

1,81) Un evanghelist predica Sfînta Evanghelie şi Mîntuirea în Numele Domnului Cristos. Un bătrîn îl urmărea cu mare atenţie şi viu interes. După terminarea predicii, bătrînul a vrut să meargă la evanghelist pentru a se preda lui Dumnezeu, cînd a fost oprit de un tînăr zeflemitor: „Nu există păcat! N-ai de ce să te necăjeşti!" Atunci bătrînul i-a spus: „Dacă aşa stau lucrurile, hai să facem un tîrg: ia pe seama ta păcatele mele, şi eu îţi dau o sumă de bani!" „Da, de acord! Dă banii, şi tîrgul e făcut!" Bătrînul, l-a pus pe tînăr să facă

un act de vînzare-cumpărare pe care l-au semnat amîndoi. Atunci tînărul a luat banii şi a plecat la prima circiumă unde, împreună cu prietenii săi, au băut şi au rîs de prostia acelui bătrîn. Venit însă acasă, a vrut să se culce. Somnul refuza să vină. În cele din urmă a adormit, dar a avut un coşmar. Se făcea că vine spre el o femeie cu doi copii şi-l acuză: „Vezi, ticălosule, aceşti copii sunt ai tăi şi ai mei. Tu ne-ai părăsit, iar noi am trăit în mizerie!" Femeia tocmai voia să-l strîngă de gît, cînd a apărut un om care-şi ducea capul sub subţioară şi care îi spunea: „Mişeîule, tu eşti acela care m-ai prădat şi m-ai omorît pe cînd călătoream singur în vagon!" „Nu, nu sunt eu!" striga către amîndoi cumpărătorul nostru de păcate, pînă cînd s-a trezit în cele mai grele chinuri ale coşmarului. În ziua următoare a povestit tatălui său situaţia sa, care l-a dus la un medic psihiatru, şi acesta a încercat multe tratamente, dar cînd venea noaptea, tînărul avea asemenea coşmare, încît nu peste mult timp a murit.

Păcatul este cea mai cruntă realitate. Cu el nu e de joacă. Unul singur e ! în stare să ne scape de el: Isus, Mielul Iui Dumnezeu, care „ridică păcatul lu| mii!" Chiar acum El te primeşte şi te invită să arunci asupra Lui povara f nelegiuirilor tale.

8. Preţuieşte ce ai mai scump: sufletul tău!

182) La Barcelona Spania în Evul Mediu s-a ivit un timp cînd lipseau sclavii pentru galere. Galerele erau corăbii de comerţ sau de război - de diferite mărimi şi erau puse în mişcare de sute de vîslaşi. Viaţa pe care o duceau aceşti sclavi pe galere, era o adevărată viaţă de mizerie. Nimeni nu se prezenta de bunăvoie: de aceea erau condamnaţi la galere răufăcătorii sau oamenii politici care erau consideraţi ca periculoşi pentru rînduielile statului de pe acele vremuri. În Franţa, cele mai dese condamnări la galere se dădeau creştinilor protestanţi. Sclavii galerelor erau legaţi de obicei cu lanţuri grele. Dacă se întîmpla cumva să se scufunde

corabia, atunci şi viaţa lor plină de mizerii lua sfîrşit. Supraveghetorii nemiloşi îi biciuiau cînd li se părea că nu vîslesc destul de bine. Hrana? Bună pentru porci.. De se prăbuşea vreunul era aruncat fără milă în mare. O, cum îi place omului să chinuiască pe semenul său, oricît şi oriunde! În Barcelona lipseau sclavii pentru cîteva galere. Conducerea oraşului a născocit un mijloc josnic: în marea piaţă a oraşului s-a instalat o masă pe care erau puse cîteva pungi grele cu aur, iar alături de ele se afla un pahar cu zaruri. Trimişii au vestit poporului că orice bărbat puternic poate cîştiga o mare sumă de bani prin aruncarea zarurilor. Daca zarurile cad şi dau cea mai mare cifră, cîştigi banii; dacă se întîmplă să-i cadă un număr mai mic, cel ce aruncă zarurile pierde şi trebuie să devină sclav la galere. Mulţi s-au înghesuit să-şi încerce „norocul" între o mînă de aur şi libertatea lui de cetăţean. În cîteva zile, galerele s-au umplut.

Despre Esau e scris în Scriptură că, pentru un blid de linte, şi-a vîndut dreptul de întîi născut. Mai tîrziu, după ce a mîncat lintea, s-a căit şi ar fi vrut să-şi recapete drepturile pierdute, dar era prea tîrziu! Cîţi oameni, bărbaţi, femei, tineri şi tinere nu-şi vînd libertatea, conştiinţa, onoarea, sănătatea, trupul, sufletul pentru un nimic, pentru o plăcere trecătoare de cîteva clipe, ori pentru o mina de hîrtii, pe care oamenii le numesc bani! Şi aşa se întîmplă că ei pierd tot ce au mai drag şi mai sfînt, nemaiputîndu-le recăpăta oricît ar plînge. Învinuirea ce şi-o aduc e zdrobitoare: „Am ştiut, am vrut, trebuie să-ndur!“

Sclavii galerelor rămîneau aşa pînă la moarte. Pentru ei, numai moartea îi salva. Tot astfel şi sclavii păcatului rămîn captivi, pînă în clipa în care ei se îndreaptă spre Acela „care ne-a răscumpărat din păcatele noastre" (Ap.S: 9) şi Şi-a dat sîngele pentru răscumpărarea noastră Domnul Isus Cristos. Este El răscumpărătorul tău din sclavia păcatelor?

183) Mulţi se aseamănă cu Yousuff, un marinar turc, care în timp ce vaporul pe care făcea serviciul se scufunda şi

toţi călătorii coborau în bărcile de salvare, el s-a dus prin cabinele călătoriilor şi cotrobăia prin valizele lor după bani şi bijuterii de aur. După ce a pus totul la chimir şi se gîndea că acum e bogat, a ieşit şi el pe punte, dar bărcile de salvare erau departe de vapor: s-a aruncat în valuri, dar în cîteva clipe vaporul s-a dus la fund, şi cei din bărci bau văzut cum, în golul format de vapor, Yousuff a fost înghiţit de valuri. În ultimele clipe el şi-a dat seama că era mai bună salvarea decît aurul, dar a fost prea tîrziu.

În ce priveşte salvarea sufletului tău, nu cumva aşa se întîmplă şi cu tine? Gîndeşte-te!

184) Omul de astăzi este nemulţumit de el însuşi. Savanţii de astăzi constata acest lucru. Este înfometat spun ei cu totul de altceva decît de pîine sau viaţă confortabilă. Îi e foame de un ceva pe care nu-l poate defini. Desigur, el caută plenitudinea bunurilor materiale, pentru a încerca să se compenseze, Dar în zadar!... Căci cu cît e mai saturat pe plan material, cu atît îi este mai foame! El visează la o epocă de aur, şi crede în aceasta mai mult ca niciodată. E adult, în sfîrşit, e debarasat de înstrăinările şi tabu-urile trecutului care-l înlănţuiau. Progresul în toate domeniileşi mai ales în tehnologie au făcut din el un gigant cu aspiraţii gigantice! îi e foame în mijlocul abundenţei; e singur în mulţime; e neliniştit şi fără pace, acum cînd niciodată nu s-a vorbit atîta de pace. În ţările unde se trăieşte cel mai bine, el trăieşte cele mai mari crize. Omul se revoltă împotriva unui Univers care îl copleşeşte cu bunuri materiale, fără să-i dea binele suprem: bucuria de a trăi!

De ce oare toate acestea?

Isus a spus: „Omul nu trăieşte numai cu pîine..." (Lc.4:4). El afirmă totodată că omul nu este o fiinţa unidimensională, aşa cum a pretins Marcuse. Într-adevăr, limitîndu-l la a-şi satisface numai nevoile materiale, îl privezi de aspectul transcendental al personalităţii sale şi-l faci să ajungă Ia alienare. Aceasta este singura şi adevărata formă de

înstrăinare, amputare chiar, care îl jenează şi îî traumatizează. Omul, în mod substanţial, este o fiinţă bidimensională ~ sufletul său este a doua dimensiune, dimensiunea sa spirituală. Şi aceasta explică eterna sa insatisfacţie, căci de fapt omul nu satisface şi nu alimentează în mod curent decît o parte a fiinţei sale..,, cealaltă strigă în permanenţă că-i este foame! Stai o clipă şi gîndeşte-te: Pînă acum ai ştiut acest lucru? începe sa te gîndeşti şi la sufletul tău, şi dă-î de mîncare (Lc.4:4)!

185) Diamantul „Cullion", cel mai mare din cîte există, a fost descoperit în anul 1905 în Pretoria. El valorează 3024 carate şi are următoarele dimensiuni lungimea 1 m, lăţimea 30 cm, şi înălţimea 50 cm.

Închipuieşte-ţi că ai poseda un aşa diamant. Prin valoarea lui, averile tale ar spori în aşa fel, încît la un moment dat ai putea cumpăra toată lumea. Dar ce folos ai avea, dacă ai cîştiga toată lumea şi ţi-ai pierde sufletul?

186) O fabulă orientală povesteşte despre trei oameni care călătoreau noaptea prin deşert. Deodată ei au fost confruntaţi cu un personaj misterios. Străinul le-a spus că vor trece în curînd prin albia secată a unui rîu. „Cînd ajungeţi acolo", le-a spus el, „coborîţi de pe cai şi umpleţi-vă buzunarele cu pietre din albie. La răsăritul soarelui, uitaţi-vă la pietrele pe care le-aţi luat. Atunci veţi fi şi veseli şi trişti". Aşa cum a prezis străinul, ei au ajuns la albia secată a rîului. Din spirit de aventură şi glumind, ei au luat cîteva pietre. La răsăritul soarelui ei le-au examinat. Spre marea lor uimire, au văzut că pietrele se transformaseră în diamante, rubine, smaralde şi alte pietre preţioase. Amintindu-şi de afirmaţia străinului, ei au înţeles ce voise acela să le spună: el erau mulţumiţi pentru pietrele pe care le luaseră, dar erau trişti ca n-au luat mai multe. Această lecţie este valabilă şi în viaţa creştină.

Umblarea ta cu Dumnezeu va fi îmbogăţită pe măsură ce

adevărurile pe care ţi le însuşeşti din Biblie sunt transformate în giuvaiere spirituale care se adaugă comorii tale spirituale. Unul dintre aceste giuvaiere spirituale este îndemînarea de a merge din nou înainte după ce ai eşuat un timp în plafonare spirituală.

187) Într-o zi frumoasă şi senină, luminată de un soare splendid ce strălucea pe bolta azurie, un vapor plutea cu iuţeală pe undele liniştite ale oceanului, ducînd cu el călătorii ce priveau visători valurile străvezii ale apelor adînci. Printre cei ce călătoreau era unul care părea foarte mulţumit de starea lui. Rezemat de balustrada vaporului, el arunca necontenit în aer un obiect foarte strălucitor pe care-l prindea cu multă abilitate în mînă şi care sub razele soarelui arunca lumini orbitoare. Un alt călător privea acest joc nesocotit, şi neputînd să-şi dea seama ce putea fi acest obiect strălucitor, s-a apropiat de cel dintîi, zicîndu-i: „V-aş întreba ce obiect este cel cu care vă jucaţi aruncîndu-l în sus?“ Respectivul, oarecum surprins de întrebare, i-a răspuns cu nepăsare: „Priviţi-l şi dumneavoastră, este un diamant!” „Dar precis că are o valoare foarte mare!” „O, da, are o valoare atît de mare, încît nu poate fi preţuit!“ „Dacă este aşa, de ce vă expuneţi pericolului de a-l pierde, jucîndu-vă cu el pe marginea vaporului?! O mişcare greşită, şi-l puteţi scăpa în valuri”. „O, nu, am o mare dexteritate în astfel de jocuri”, a răspuns el, şi şi-a continuat plăcuta, dar nesăbuita lui distracţie. Deodată, un val puternic a provocat o mişcare neaşteptată a vaporului, mişcare care a făcut ca preţioasa piatră să nu mai cadă în mîna dibace a posesorului, ci cu un uşor zgomot să dispară în apele adînci ale oceanului. Un ţipăt groaznic: „L-am pierdut!“ s-a auzit din gura celui care cu o clipă înainte se bucura de nepreţuita lui avere. Foarte puţini au fost aceia care au luat parte la durerea bietului om!

Şansa de a-ţi petrece veşnicia în cer îţi stă în mîini: te vei juca nesăbuit cu ea, chiar dacă eşti atenţionat de unul sau altul? Un val neaşteptat sau moartea ţi-ar putea-o răpi. Azi,

cît timp mai este posibil, asigură-te pentru veşnicie, ascunzîndu-te în braţele lui Isus, care te cheamă!

188) În anul 1830 se găseau doi misionari într-un trib de boşimani. Ei au făcut o vizită căpeteniei tribului. Acesta era orb şi foarte bătrîn. Misionarii s-au aşezat jos pe o rogojină care era întinsă pe pămînt. Cînd bătrînul a aflat despre cei care veniseră să-l viziteze, a izbucnit în lacrimi, le-a strîns mîinile, a mulţumit lui Dumnezeu şi a spus: „în scurtă vreme voi fi amestecat cu ţarină, dar voi vedea pe Dumnezeu. Sunt orb, nu mai văd lumina zilei, dar voi vedea pe Domnul Isus, aşezat la dreapta Tatălui, gata să mă primească!“

Cîtă deosebire între aceste cuvinte şi cele rostite de împăratul Traian, puţin înainte de moartea lui: „Acest cap nu va mai fi împodobit cu o coroană, aceşti ochi nu se vor mai bucura de privelişti frumoase: iar tu, sufletul meu... Ah, sufletul meu ce va fi cu tine?”

9. Oricît ai fi de decăzut, Cristos te poate ridica. Deci vino la El!

189) Rick Carreno e un caz special în ce priveşte întoarcerea lui Ia Dumnezeu. El s-a născut în anul 1950. La 13 ani a intrat în societatea unor tineri numiţi „îngerii iadului”. Dornic de a gusta viaţa, el a fost învăţat de ceilalţi sa folosească droguri. În scurt timp, a devenit pătimaş în luarea drogurilor, şi aceasta l-a ruinat. El de mult părăsise casa părintească. În cele din urmă, gîndul sinuciderii pusese stăpînire pe el, luind o doză mare de heroină, crezînd că o va sfârşi cu viaţa. Apoi s-a dus și s-a vîrît într-o lada mare de gunoi care se afla în spatele unui magazin alimentar. Acolo el a căzut în nesimţire timp de 4 zile. Cînd şi-a revenit era doar o umbră, un schelet. Era nenorocit de tot şi în trup, şi în suflet, în ultimul hal. Atunci, el s-a hotărît să se întoarcă acasă să-şi vadă mama. Avea părul lung, purta o jachetă neagră de pieie şi nişte zdrenţe pe care nu le spălase de patru ani, şi sănătatea îi era distrusă de hepatită, care îi

îngălbenise de tot pielea, nespălat, murdar de luni de zile. Acasă s-a strecurat prin uşa din dos, iar cînd şi-a mtîlnit mama i-a spus: „Mamă, am nevoie de ajutor”. Era în septembrie 1969. Mama i-a spus,că Billy Graham e în oraş şi că va ţine o mare întrunire pe stadionul din Anaheim California. La început el s-a împotrivit, dar după mai multe stăruinţe ale mamei a consimţit să meargă. El însă era ca beat, sub influenţa drogurilor. Cînd s-a făcut chemarea, ca cei ce vor să se predea Domnului să se ducă în faţă, mama lui i-a spus să se ducă şi el, dar el a zis: „Nu, hai să plecăm de aici!“ Şi au plecat. După ce a ieşit afară, el s-a răzgândit, a lăsat-o pe mama Iui acolo şi a zis: „Mă duc să vorbesc cu Billy Graham”. Dar Billy plecase deja. A doua seară au venit din nou, şi cînd s-a făcut apelul, el s-a dus în faţă şi a vrut să se urce pe estradă la amvon, dar cineva l-a oprit. Atunci l-a cuprins o furie nebună, era ca un demonizat, pentru că luase de multe ori parte la închinăciune în templul lui Satan din San Francisco şi Los Angeles. Ridicase pumnul să-l lovească pe cel ce I-a oprit, dar o mînă nevăzută I-a oprit. Atunci şi-a lăsat mîna jos şi a ieşit afară. Acolo a început să blesteme şi să urle. Nu departe a auzit şuieratul unui tren şi a început să fugă într-acolo ca să se arunce în faţa locomotivei. Dar pînă să ajungă la linia ferată trenul trecuse. Ca turbat s-a întors iarăşi la stadion. Acolo n-a găsit decît un credincios maghiar, care a căutat să-l liniştească. El se afla încă sub influenţa drogurilor. A treia seară a venit din nou, şi el avea dureri mari din cauză că drogurile îşi pierduseră efectul. Cînd s-a făcut apelul, s-a dus din nou în faţă, s-a aruncat pe genunchi şi a început să strige: „Isuse, dacă exişti cu adevărat, vino în viaţa mea şi fă-mă să fiu aşa cum vrei Tu să fiu!“ Cristos a răspuns rugăciunii sale, şi din acea clipă viaţa nenorocită a lui Rick a fost schimbată. EI a primit pacea şi bucuria mîntuirii. Acum îl mărturiseşte tuturor pe Cristos Domnul. În vara anului 1971, la marile evanghelizări ale lui Billy Graham la Chicago, într-o seară înjaţa la vreo 22.000 de suflete, eî a

istorisit cum îi schimbase Cristos viaţa. „îngerii iadului mi-au dat o viaţă fără sens”, a zis el, „drogurile mi-au dat lada de gunoi, dar Cristos mi-a dat o viaţă din belşug!” Sufletul lui trudit şi împovărat, zbuciumat şi nenorocit primise odihna.

Promisiunea: „Veniţi la Mine voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă” s-a dovedit valabilă şi în cazul lui. Ea e valabilă şi pentru tine, oricare ar fi soarta ta!

190) Un fiu, care era singurul copil al unei familii sărace, ajungînd la vîrsta adolescenţei, a plecat de acasă în lumea largă. Tatăl i-a spus că dacă pleacă şi-i lasă singuri, nu-l mai recunoaşte ca fiu, şi nici să nu mai încerce să vină acasă, pentru că nu-l mai primeşte. Fiului nu i-a păsat de cele spuse de tatăl său şi a plecat. Dar n-a trecut mult timp, şi băiatul a ajuns la faliment atît în ce priveşte bunurile materiale, cît şi în ce priveşte sufletul său. Nemaiavînd ce face, călcîndu-şi pe orgoliu care era singurul lucru ce-i mai rămăsese, a scris acasă că ar dori să se întoarcă, dar n-a uitat interdicţia tatălui. Oricum, el va trece într-o anumită zi cu trenul prin faţa casei lor, şi dacă ei îl iartă şi-l primesc, n-au decît să atîrne o batistă albă în dudul din faţa casei. Dacă va fi acea batistă acolo, el se va cobori din tren şi va veni acasă, iar dacă nu va fi, el se va duce din nou în lumea largă, unde-şi va pune capăt zilelor. Trenul se apropia cu repeziciune de satul natal, şi frămîntările interioare ale tînărului erau de nedescris: „Va fi sau nu va fi în dud batista?!... Dacă tata îşi ţine totuşi cuvîntu!?! Doar îi ştiu eu pe părinţii mei!... Ei mă vor ierta!.,. Şi totuşi, dacă nu mă vor ierta?" Şi tot aşa în culmea disperării, pe cînd a trecut prin faţa casei părinteşti, a închis ochii de teamă că în pom nu va fi batista şi că părinţii nu-l vor primi. Dar spre marea lui mirare şi surprindere, a auzit ţipete mari de nedumerire din partea celor din tren care priveau pe geam, şi în dreptul casei iui părinteşti strigau: „Haideţi să vedeţi ce n-aţi mai văzut: un copac întreg împodobit cu batiste, cearşafuri şi haine albe!" Părinţii băiatului, de teamă că o singură batistă albă nu va fi văzută,

au împodobit tot pomul cu albituri. La prima staţie, tînărul a coborît şi s-a dus acasă, unde a fost primit cu multă dragoste.

La fel sunt primiţi toţi păcătoşii de către Dumnezeu. El, în iubirea Lui cea mare, L-a „arborat" pe însuşi Fiul Sau pe cruce, pe un munte (Golgota), pentru ca toţi să-L poată vedea. Nu trebuie altceva decît să ştim lucrul acesta şi să venim la El!

191) Dacă ai un servitor foarte stîngaci, şi acesta şade liniştit şi nu face nimic, nimeni nu-i observă stîngacia. Şi dacă toată ziua nu va face nimic, îţi va fi de puţin folos, este adevărat, dar el nici nu va strica nimic! Dar dacă-i spui: „Ei hai, nu mai lenevi atîta; scoală-te şi fă şi tu ceva!“, atunci încep necazurile; el răstoarnă scaunul de pe care se scoală, se împiedică de altul ceva mai departe, apoi sparge un vas preţios îndată ce-l atinge. Dacă nu-i ceri nimic, stîngăcia lui nu se vede; dacă însă îi ceri ceva, nepriceperea lui iese în evidenţă. Cerinţele au fost bune, numai persoana nu este bună! El era stîngaci şi cînd stătea liniştit şi este stîngaci şi cînd lucrează, şi cerinţa ta a fost aceea care a făcut să apară stîngăcia lui, care, fie că era activ, fie că era inaciv, făcea parte din structura lui.

Noi suntem cu toţii păcătoşi de la natură. Şi dacă Dumnezeu nu ne cere nimic, totul pare că merge bine, dar de îndată ce El ne cere să facem ceva, apare ocazia unei mari desfăşurări a păcătoşeniei noastre. Legea scoate neputinţa noastră la iveală. Cîtă vreme mă laşi să stau liniştit, totul pare a fi foarte bine, dar dacă îmi ceri să fac ceva, eu singur voi strica, şi dacă te vei încrede în mine şi a doua oară, eu sunt sigur că şi atunci voi strica. Cînd o lege sfîntă este aplicată unui om păcătos, acea păcătoşenie a Iui iese imediat la vedere.

192) În anul 1923, marele evanghelist ţigan Gipsy Smith a ţinut o serie de evanghelizări în oraşul Chicago. Intr-o seară, un tînăr vagabond a intrat în sală cu o cărămidă şi s-

a aşezat pe banca din faţă, cu gîndul să-l lovească pe vorbitor şi să tulbure ordinea. Cînd Gipsy Smith a urcat la amvon, I-a văzut pe vagabondul acesta murdar şi zdrenţuros cu o înfăţişare fioroasă şi, privindu-l drept în ochi, i-a spus: „Tinere, Isus te iubeşte şi pe tine!" Apoi a continuat să vestească Cuvîntul lui Dumnezeu. Cărămida n-a fost aruncată. A doua zi, vagabondul că cărămida în mînă l-a căutat pe evanghelist şi i-a povestit emoţionat tot planul său şi cum Cuvîntul lui Dumnezeu îi străpunsese inima rea ca şi cu un cuţit. Apoi s-a aruncat pe genunchi şi a început să strige după mila Domnului în cuvinte vulgare, singurul limbaj pe care-l cunoştea. Trei ani mai tîrziu, la casa lui în Anglia, Gipsy Smith a primit o felicitare de Crăciun semnată de 16 studenţi care tocmai absolviseră Institutul Biblic Moody. Primul nume a fost al tînărului cu cărămida.

În cartea profetului Ioel 2:11 se spune că: „Cel ce împlineşte Cuvîntul este puternic", mai puternic decît cea mai înrăită inimă. Dumnezeu a promis: „Cuvîntul Meu nu se va întoarce fără rod", şi El împlineşte ce-a spus.

193) Cînd Robert Moffat a plecat ca misionar în Africa de Sud, acolo trăia un şef de trib numit Africaner, care era groaza ţării prin sălbăticiile sale. Guvernatorul anunţase un premiu de 500 dolari pentru cel ce-l va aduce viu sau mort pe Africaner. Prietenii lui Moffat l-au sfătuit să nu se ducă acolo, căci dacă se va duce, Africaner va bea apă din craniul lui. Totuşi, misionarul s-a dus şi i-a predicat Cuvîntul chiar şi lui Africaner, care s-a convertit. Odată Moffat l-a luat pe Africaner şi s-a dus cu el la Cape Town, la guvernator. Şi cînd acesta l-a văzut pe Africaner, a exclamat: „Ce minune! Aceasta este a opta minune a lumii!" Şi cu Africaner s-a împlinit promisiunea sfîntă a Domnului nostru: „Cuvîntul Meu nu se va întoarce fără rod!"

194) Stanley Jones, marele misionar din India, relatează următoarele, din timpul celui de-al doilea război

mondial: într-o mare biserică s-a anunţat că o fată japoneză urmează să cînte un solo. „Mi s-a tăiat respiraţia, aşteptînd să văd reacţia mulţimii. Noi americanii eram în război cu japonezii. O vor huidui ei? Ea a cîntat simplu şi frumos: „Ce frumoase sunt pe munţi picioarele celui ce aduce veşti bune, care aduce pacea" (Is.52:7). Deşi era un serviciu religios, mulţimea a izbucnit în aplauze. Comuniunea creştină nu era ruptă. Biserica nu era în război; ea era într-o comuniune supranaturală care îi ţinea laolaltă pe oameni, în ciuda faptului că legăturile naţionale erau rupte. Numai într-o biserică creştină a putut avea loc aşa ceva pe vreme de război. O cetăţeană a naţiunii care era în război cu noi să fie aplaudată în public?

Aşa e Biserica creştină, ea e o societate într-o societate, o naţiune într-o naţiune. Cînd o naţiune decade, Biserica nu trebuie să decadă; ea e legată de ţeluri şi de scopuri nemuritoare. Ea trebuie să fie şi este o expresie în societate a acelei „împărăţii care nu poate fi zguduită". În măsura în care Biserica e o astfel de expresie, ea va rămîne nezguduită într-o lume care se clatină.

195) Un turist cherchelit s-a oprit într-o seară în faţa unei grădini minunate care înconjura o biserică şi l-a întrebat pe portar: „Este aceasta o grădină unde se serveşte bere?" Portarul un om foarte simplu i-a răspuns: „Nu, domnule, acesta nu este un loc pentru păcat, fiindcă în grădina aceasta a umblat Dumnezeu!"

Zi şi tu, despre lumea ta, şi despre inima ta: „Această lume şi această inimă a mea nu este loc pentru păcat, pentru că în grădina aceasta a umblat Dumnezeu!" Păstrează acea grădină pentru El, şi numai pentru El!

196) Un tînăr, fiul unui comerciant foarte bogat, a început să trăiască o viaţă foarte stricată, făcînd multe datorii tatălui său. Tatăl său i-a plătit de mai multe ori datoriile, pînă cînd o dată i-a spus că, dacă nu se îndreaptă,

să plece de la el şi poate să-şi schimbe chiar şi numele, pentru că nu mai vrea să ştie de el. Plecînd în Canada, tatăl său i-a mai dat 50 de dolari. Tînărul a plecat şi i-a cheltuit repede şi pe aceştia, după care s-a întors şi a început să vagabondeze pe străzile New York-ului. Intr-o noapte friguroasă a intrat într-o biserică, unde pastorul vorbea tocmai despre „Fiul risipitor". La urmă s-a cîntat cîntarea: O scumpă zi cînd te-am primit". Apoi, s-a făcut chemare ca fiii pierduţi să se întoarcă la Domnul Isus, şi drept confirmare să se ducă în faţă la amvon şi să semneze un formular. Tînărul nostru a fost adînc mişcat trecînd şi el în faţă. Dar cînd a luat tocul în mînă, a ezitat: „Oare nu mi-a spus tatăl să-mi schimb numele atunci cînd nu l-am ascultat?" Şi de aceea el a semnat aşa: „O.H. Day" (O scumpă zi). El se pocăise într-adevăr. O.H. Day şi-a găsit un serviciu într-o prăvălie, iar seara era la biserică, căutînd să aducă suflete la Cristos. Afacerile lui au prosperat şi, la moartea sa, el a lăsat o mare firmă cu filiale în marile oraşe ale S.U.A. şi Canada. Abia după moartea sa au aflat prietenii că numele lui, O.H. Day (O scumpă zi), semnat pe multe cecuri de binefacere, îl primise ca nou născut în împărăţia lui Dumnezeu.

197) Un creştin se afla într-o zi la lucru în cartierele periferice ale Parisului. El a întins un tractat unei prostituate care îşi făcea rondul şi i-a spus: „Dumnezeu vă iubeşte, doamnă!" Aceasta, mirată, i-a spus în bătaie de joc: „Ştiţi bine ce fac, şi mai credeţi că Dumnezeu mă iubeşte? De ce-ar face-o?" Prietenul nostru, surprins de întrebare, a ezitat cîteva clipe, apoi i-a răspuns: „Nu pentru meritele dumneavoastră, doamnă, nu pentru meritele dumneavoastră vă iubeşte; şi cu mine este exact acelaşi lucru!" El a nimerit chiar la ţintă; femeia a priceput tocmai ceea ce voia să-i spună. Dumnezeu n-a aşteptat ca noi să fim „iubitori". El nu ne iubeşte pentru vreun merit. Biblia ne spune că dacă ne iubeşte, acesta e meritul Lui, şi nu al nostru (Ps.I06: 8**)!**

Să credem lucrul acesta şi să ne deschidem în faţa acestei

iubiri care depăşeşte orice pricepere (Ef.3:19).

198) Un domn bogat se purta rău cu o văduvă săracă, care locuia în căsuţa ei modestă de pe moşia lui. Văduva avea un băiat de opt ani, şi el a văzut de multe ori aceste scene triste. Băiatul a crescut şi s-a făcut pictor, pierind scena neuitată, păstrată în memorie de-a lungul anilor. El a aşezat tablou! într-un loc pe unde trebuia să treacă acel domn bogat, Cînd a văzut el tabloul acela, s-a cutremurat şi a oferit pictorului o sumă mare de bani, pentru ca tabloul să fie luat din locul acela şi ascuns. Dar pictorul nu s-a lăsat să fie înşelat cu bani.

Ca şi pictorul acesta, memoria ta pictează pe pînza sufletului tău toate faptele tale bune şi rele, curate şi murdare. Ce teribile vor fi atunci clipele acelea, cînd memoria şi căinţa îl vor sili pe păcătos să privească faptele sale murdare din viaţă ~ şi veşnic să i se înfăţişeze tablourile acestea negre înaintea ochilor!

199) Juan Chavez era un tînăr foarte solid care devenise bandit. Datorită faptului că avea o putere herculeană, i-a înspăimîntat pe toţi mexicanii. El era omul nr. 1 vînat de poliţie, dar toate încercările de a-l prinde rămîneau zadarnice. Într-o zi, în Saltile, la Tribunalul mexican, el s-a prezentat de bunăvoie şi a zis judecătorului: „Eu sunt Juan Chavez!" Judecătorul a încremenit. Numele îi era prea cunoscut, dar nu-i venea să-şi creadă ochilor. După cîteva clipe, desmeticindu-se, judecătorul I-a întrebat: „Cine te-a adus aici?" pentru că nu vedea pe nimeni cu el. Chavez ţinea în mină o Biblie, pe care a ridicat-o şi a zis: „Cartea aceasta m-a adus aici, şi am venit să-mi plătesc datoriile!"

Juan Chavez a devenit dintr-un mare bandit un om salvat cu o viaţă pe deplin schimbată. El a explicat judecătorului cum, după o tîlhărie, printre lucrurile furate a găsit Biblia aceea. El îşi avea ascunzătoarea într-o peşteră şi, cum nu avea altceva de făcut, acolo s-a apucat să citească Biblia. Nu s-a

mai putut lăsa de ea! Biblia i-a arătat starea sa de păcătoşenie şi i L-a arătat pe Mîntuitoml. Predîndu-se Domnului, viaţa i s-a schimbat, păcatele i-au fost iertate, şi voia acum să-şi ispăşească vina faţă de oameni.

200) În nesfîrşite redări, istoria fiului risipitor se repetă de mii de ori. Iată una pe care o dau, nu pentru că e cea mai frumoasă, ci pentru că o am la îndemînă.

Un vechi miner dintr-un sătuc din Cevennes şi-a risipit viaţa în beţii şi jocuri de noroc, ajungînd nenorocit, atît el, cît şi biata lui familie. Soţia lui era credincioasă; ea, cu o voinţă hotărîtă, a cerut Tatălui ceresc ca soţul ei să fie salvat, şi a fost ascultată în chip minunat. Au urmat apoi zile fericite, pentru că acum nici el nu era mai prejos ca ea în rîvna pentru Domnul. După o boală grea, i-a sunat ceasul din urmă şi, cu cîntări de nădejde pe buze, cu o credinţă vie în inimă, şi-a luat rămas-bun de la soţia lui iubită şi de la cei patru copii ai săi. Prietenii lui se mirau cum poate să cînte cînd îi părăseşte pe ai săi, lăsîndu-i într-o sărăcie lucie, şi pe timpul groaznicei crize din anul acela de război (1870). Surizînd, el a răspuns cu o credinţă neînfrîntă: „Dumnezeu m-a asigurat că ai mei nu vor duce lipsă de nimic (Ps.23), şi că vor fi cu toţii de faţă la marea întîlnire (Io.l7:24)!“ Văduva a îndurat cu multă nobleţe greaua încercare, crescîndu-şi copiii în teamă şi dragoste de Dumnezeu. Trei dintre aceştia arătau că stau bine în credinţă, dar cel mai în vîrstă îi producea griji mari. După ani de zile, micuţii aceia au ajuns oameni la casele lor, mergînd pe drumul ales cu aceeaşi hotărîre ca şi părinţii lor. Celui mai mare însă, vai cît îi mai plăcea lumea, viaţa luxoasă şi neascultarea de nici o lege, de nici un sfat! La început părea că-i surîde o viaţă bogată, dar tocmai prin aceasta i-a venit pierzarea. Şi-a părăsit casa, soţia şi fetiţa, şi s-a dedat cu totul păcatului, pînă cînd s-a ruinat. Bătrîna lui mamă se ruga mereu pentru el, întărită de siguranţa pe care i-o dăduse soţul ei pe patul de moarte, şi mai ales de cuvintele nezguduite ale Iui Dumnezeu: „Crede şi vei fi mîntuit tu şi

casa ta!" (Fap.l6:31-34), ea se ruga fără să se îndoiască de promisiunea aceasta a lui Dumnezeu. Se ruga în fiecare zi pentru salvarea fiului ei. Şi împotriva oricărei nădejdi întrevăzute de ochiul omenesc, ea se ruga cu nădejde cerească, chiar dacă după atîţia ani pierduse orice urmă a fiului ei. Ştia doar atît, că fără legătura cu ai săi, starea lui se înrăutăţea din zi în zi. Cincizeci de ani s-a rugat pentru el! Era bătrînă şi, într-o zi, un atac de apoplexie a îngrozit-o. „Cum oare, să fie cu putinţă ca Dumnezeu să-mi înşele speranţa în promisiunea Lui?“ Dar n-a fost aşa! A scăpat de atac, deşi a rămas pe jumătate paralizată. Mintea îi era limpede, şi ea era plina de credinţă şi nu înceta să se roage: „Dumnezeul meu, salvează-mi băiatul!" Intr-o zi, a primit o telegramă dintr-un ţinut îndepărtat: Un ginere de-al ei, care predica Evanghelia în vestul Franţei, o anunţa cu o bucurie nespusă că purtarea de grijă a lui Dumnezeu îl făcuse să se întîlnească cu sărmanul fiu risipitor. Întîlnirea acestor cumnaţi a fost ceva mişcător, penru că ei nu se văzuseră niciodată. I-a spus aşa: „Mama vrea să te duci la patul ei de moarte. Dă-i această ultimă mulţumire!" O luptă teribilă s-a dat în sufletul acesta. Faţa lui tăbăcită de urmele păcatului îl arăta greu atins de o boală necruţătoare. Nici nu mai era nevoie de o altă mărturie ca să afle despre viciile şi remuşcările prin care trecea. Ca să se ducă la mama lui însemna că el trebuia să se umilească înaintea ei, înaintea soţiei şi copiilor lui şi chiar înaintea vechilor lui prieteni. Ce luptă grea! (Rom.2:15). Cum a primit telegrama, bătrîna şi-a înmulţit rugăciunile pentru el. Şi credinţa mamei a învins totul. El însuşi era îmbătrînit înainte de vreme, dar, plin de căinţă, a venit acasă aşa cum era. Ce clipă sfîşietoare cînd cu faţa scăldată în lacrimi s-a plecat pe sînul mamei! Văzîndu-l zdrobit de pocăinţă, mama, strîngînd la inima ei pe fiul pierdut, zicea printre suspine: „îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, Doamne!" Acum putea muri în pace. Fiul ei era salvat. Cît de mult poate realiza rugăciunea unei mame credincioase! Puţin

timp după aceea, a izbucnit boala care îl măcinase pe fostul destrăbălat. Era prea tîrziu ca să mai poată fi vindecat. Dar, pe patul de moarte, soţia s-a aplecat asupra lui şi i-a cules ultimele cuvinte, cînd de abia mai răsufla: „Dumnezeu m-a iertat! Ştiu că mă duc lingă El!“ Această istorisire este adevărată. Cel care o spune este chiar acela care acum 30 de ani l-a găsit pe fiul pierdut într-o cafenea.

201) Un tînăr, într-o seară, se afla sub o poartă, unde intrase cu pistolul în mînă şi voia să-şi tragă un glonţ în tîmplă, să termine cu viaţa aceasta. Era un băieţandru de 17 ani, şi în timp ce se pregătea să apese pe trăgaci, a auzit cîntîndu-se la etaj, căci acolo era o casă de rugăciune. El s-a oprit, şi-a vîrît pistolul în buzunar şi a urcat scările ca să audă cîntarea, urmînd a se sinucide după aceea. După terminarea cîntării, predicatorul a citit pilda fiului risipitor. În seara aceea, Evanghelia a avut harul binecuvîntaţ să dăruiască acestui suflet naufragiat salvare. Tînărul acesta care ajunsese să recunoască dragostea Tatălui ce era gata să-Şi primească fiul rătăcit şi-a consacrat viaţa lui Cristos. A renunţat Ia sinucidere, şi-a schimbat viaţa şi a jertfit-o lui Dumnezeu. Din el a devenit „Băiatul predicator", despre care unii aţi citit că o săptămînă întreagă seară de seară a predicat din textul: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în EI să nu piară ci să aibă viaţă veşnică!"

Moody, care era şi el predicator, spunea: „Niciodată pînă atunci nu miam dat seama că Dumnezeu iubeşte aşa de mult pe un păcătos. Dovada aceasta pe care o are un suflet mîntuit prin bucuria lăuntrică arată că „Biblia e adevărată I™ Cînd un suflet primeşte mîntuirea aceasta mare, la care îl îndreaptă Biblia, s-ar putea să nu se bucure? Poetul nostru George Coşbuc zicea: „Ca să-L crezi pe Dumnezeu, mai întîi trebuie ca în tine să tacă toate!“ Apropiindu-te de crucea Domnului Isus, ajungi să cunoşti că Dumnezeu există şi că-I iubeşte pe păcătos!

202) Într-o zi, la o explicare a Sfintei Scripturi într-o clasă de la şcoala duminicală, un tînăr şi-a dat seama că trebuie să se întoarcă Ia Dumnezeu, şi Ia sfîrşit a depus mărturia că acceptase salvarea pe care i-o oferea Cristos. Şi chiar în acea clipă s-a revărsat în el o deosebită bucurie. La sfîrşit, învăţătoarea de la şcoala duminicală l-a invitat pentru acea seară la un cerc de rugăciune, care urma să se întrunească înainte de serviciul de seară al bisericii. El a venit, şi cînd a văzut că toţi se roagă, s-a gîndit în sinea lui: „Dar eu nu ştiu cum sa mă rog.J“ Şi gîndindu-se, i-a venit şi lui rîndul, şi el a început: „Doamne Isuse, eu sunt Ion care m-am pocăit şi m-am întors la Tine azi dimineaţă. Iţi mulţumesc că ai murit şi în locul meu, şi de aici înainte doresc din tot sufletul să trăiesc ajutat de Tine; ai milă de sufletul şi de viaţa mea!“ Şi s-a oprit. El nu ştia lucrul acesta, dar o asemenea rugăciune e minunată şi pentru îngeri şi pentru oameni.

De aceea, iubitul meu, vino la Domnul Isus oriunde te afli şi oricum te găseşti. EI te curăţă prin sîngele Său, iar cu ajutorul Duhului Sfînt vei şti şi cum să te rogi.

203) „Precum există foc într-o piatră de scăpărat, la fel există în om sete după comuniune cu Dumnezeu. Această dorinţă poate să rămînă ascunsă sub un greu înveliş de piatră al păcatului şi al neştiinţei. În contact cu Dumnezeu, sau cu un om al lui Dumnezeu, sau cu Duhul Sfînt, starea aceasta se aprinde ca piatra de scăpărat cînd e lovită cu amnarul. Oricît de rău ar fi un om, sau oricît de înrăită îi este viaţa, există în el un element care să nu aibă nici o atracţie faţă de păcat. Conştiinţa lui poate să fie slăbită sau aproape moartă, dar scînteia divină nu se stinge niciodată în el. Chiar şi la cei mai mari criminali se observă ceva bun în ei. De exemplu, autorii unor crime oribile au ajutat pe săraci şi pe asupriţi. Pentru că acel element, acea scînteie nu poate fi distrusă. Noi nu trebuie să ne pierdem speranţa de mîntuire pentru nici un păcătos. Dacă renunţăm să ne mai rugăm pentru alţii, şi lor şi

nouă ne facem rău. Dacă noi ne purtăm altfel, aceasta ne face mai simpatizaţi şi mai iubiţi de semenii noştri; şi noi merităm pămîntul promisiunii, care este domnia iubirii!“

204) Un tînăr din Franţa ducea o viaţă neconformă cu regulile sociale. In cele din urmă a fost prins şi condamnat la moarte, în faţa plutonului de execuţie, unde era adunată o mare mulţime, i s-a dat ultimul cuvînt. El a început prin a întreba: „In această mulţime, nu este cumva şi mama mea?" Din mulţime a ieşit bătrîna lui mamă. El a continuat: „O, mamă, acum cînd o ţară întreagă mă condamnă, tu m-ai putea ierta?“ Şi mama cu ochii în lacrimi i-a spus: „Fiul meu, chiar dacă o lume te-ar condamna, eu te iert de toate relele pe care mi le-ai făcut!"

La fel este şi în lumea spirituală: Chiar dacă o lume întreagă dacă te-ar condamna Cristos te iartă! Diferenţa constă în faptul că: dacă te iartă Cristos, nimeni nu te mai poate condamna!

205) Un necredincios, dorind să-şi bată joc de un creştin, l-a întrebat odată: „Spune-mi, nu-i aşa că aştepţi să ajungi în cer? Dar oare ce fel de loc e cerul, şi cum o fi acolo?" „Pot să-ţi spun", a zis creştinul, „că cerul e un loc pregătit pentru oameni pregătiţi, şi dacă nu te pregăteşti pentru el, nu poţi să intri în e!" Adevărat răspuns!

Nici eu, nici tu, iubite cititor, nu vom putea intra în cer dacă nu vom fi pregătiţi pentru el încă de aici de pe pămînt. Deci pregăteşte-te, căci Domnul te aşteaptă!

206) Un copil-lup, capturat în India, pe timpul cînd era Stanley Jones acolo, a trăit cu lupii de la vîrsta de 2 ani pînă la 11 ani. El fugea în patru labe. Genunchii i s-au întărit şi lărgit, umblînd numai în felul acesta. El mînca numai hrană crudă, şi cînd a fost supus unui regim alimentar uman, s-a îmbolnăvit de dizenterie. O fiinţă omenească a trăit în condiţii de lup timp de 9 ani. Firea lui omenească s-a acomodat aşa de mult, încît modul acela de viaţă i se părea

firesc, pe cînd modul nostru omenesc i se părea nefiresc. Noi am urlat timp de milenii ca lupii, după principiile de lup ale dreptului celui mai tare, după egoismul concurenţei crîncene, astfel încît altruismul creştin şi o cooperare în iubire ni se par un drum străin!

207) Pe vremea apostolului Pavel exista un obicei ciudat de eliberare a unui sclav: Stăpînul îl ducea la templu şi-l vindea zeului, primind de la zeu preţul strîns acolo de sclav prin economiile sale. Sclavul devenea proprietatea zeului, dar faţă de lumea întreagă devenea un om liber.

Cam aşa ceva înţelegea Isus cînd a cerut celor robiţi de pofte să se ofere lui Dumnezeu, cu aceleaşi mădulare servind de atunci încolo doar Eliberatorului (Rom.6:13), ei devenind „robi de bună voie" (Ex.21:6).

208) Matematicianul Carnot spunea despre Talleyrand: „Dacă îi dispreţuieşte atît de mult pe oameni, e pentru că s-a studiat mult!“

„Cunoaşte-te pe tine însuţi!" spunea Socrate în vechime.

„Inima omului este nespus de înşelătoare şi deznădăjduit de rea!" spune Cuvîntul lui Dumnezeu.

A te cunoaşte sau studia şi a-ţi vedea ticăloşia este primul pas înaintea pocăinţei. Dar a te cerceta pe tine şi a-ţi vedea răutatea şi a dispreţui pe alţii este un procedeu diabolic. De aceea, dacă te-ai cercetat şi ai văzut răul din tine, nu căuta să dispreţuieşti pe alţii din cauza răutăţii tale, ci vino cu propria-ţi persoană la Domnul Isus, care te poate salva din toată răutatea ta.

209) Un cetăţean englez a fost arestat de către autorităţile unui oraş din America de Sud pentru că luase parte la o revoltă. Condamnarea care i se cuvenea era decapitarea. El se afla în faţa plutonului de execuţie. Trimisul Angliei şi al Americii au încercat să-l scape, însă fără rezultat. Deodată, chiar în clipa cînd ofiţerul voia să dea comanda „foc", s-a repezit trimisul Angliei spre condamnat şi

a aruncat asupra lui drapelul englez. „Trageţi, dacă îndrăzniţi!" a strigat trimisul Angliei! La fel a făcut şi trimisul Americii! Armele au fost lăsate în jos, şi condamnatul a fost predat autorităţilor patriei sale.

Iată o ilustraţie frumoasă care ne arată cît preţuieşte ocrotirea sîngelui lui Cristos. Păcătosul care crede în Isus este salvat, fiind îmbrăcat în dreptatea Domnului Isus. „Nu este nici o condamnarere pentru cei ce sunt în Cristos Isus".

210) Un chinez întors la Dumnezeu şi devenit credincios lui Isus Cristos fusese atît de mare fumător de opium, încît slăbise ca un schelet, pînă acolo incît credea că foarte curînd avea să moară. Se spunea despre el că, din clipă în clipă, putea să se prăbuşească şi să se prefacă într-o grămadă de oase. După ce şi-a învins patima teribilă, a încetat cu totul să mai fumeze opium. Cineva l-a întrebat: „Ce doctorie ai găsit şi cum ai putut să te eliberezi de opium?" „Cei doi genunchi ai mei pe care i-am pus neîncetat la pămînt, în rugăciune, înaintea Mîntuitorului meu, Isus Cristos, care mi-a dat puterea să înving răul!" a răspuns credinciosul chinez.

Prin rugăciune eşti învingător totdeauna şi în toate situaţiile.

211) Cînd Martin Luther lucra la traducerea Bibliei, i-a apărut diavolul şi i-a spus: „Tocmai tu, Luther, traduci Biblia? Tu, care eşti un păcătos?" Atunci Luther a luat o hîrtie şi a zis: „Ia să văd. diavole, cum zici că sunt păcătos? Zi, să vedem!" Şi diavolul a început: „In ziua cutare, ai făcut cutare păcat; în ziua cutare, ai făcut cutare păcat; în ziua cutare, cutare...", şi tot aşa pînă ce Luther a umplut o mulţime de foi. La un moment dat, diavolul s-a oprit. Nu-şi mai amintea nici un păcat. Atunci Luther a înmuiat pana în cerneală şi a continuat: „Stai, diavole, că mai am! în ziua cutare am făcut cutare păcat, în ziua cutare, cutare..." „Ei, vezi?" s-a bucurat diavolul „Cum mai poţi traduce Biblia?" Atunci Luther a

înmuiat pana din nou în cerneala roşie şi a scris de-a curmezişul paginilor scrise: „Dar sîngele lui Isus Cristos mă curăţă de orice păcat!" Şi luînd călimara, a aruncat-o în văzul diavolului, de mai există şi azi pata de cerneală pe zidul care a devenit azi muzeu al marelui reformator.

Dacă regretăm sincer toată păcătoşenia noastră de pînă acum şi ne pocăim, căutînd să ascultăm de Evanghelia mîntuirii, atunci păcatele noastre ne sunt iertate, şi Isus ne conduce mai departe viaţa.

212) Un pictor a vrut odată să picteze pe fiul cel pierdut din parabolă. Dar de unde sa ia modelul? S-a dus în piaţă şi a ales un vagabond pletos, zdrenţuros, murdar. Acesta semăna cu fiul cel pierdut, cum trebuie să fi arătat cînd s-a întors de la porci. El a dat omului o frumoasă sumă de bani drept arvună şi i-a spus: „Să vii de mîine la mine pentru ca să-mi fii model Te voi picta, şi-ţi voi da bani!" Vagabondul, neştiind rostul acestei picturi, s-a dus de s-a tuns, s-a spălat şi şi-a cumpărat haine noi. El s-a prezentat a doua zi la pictor. Acesta aproape să nu-l recunoască! Pictorul i-a zis: „Eu aveam nevoie de tine aşa cum erai îmbrăcat. Aşa, gătit cum eşti, nu mai eşti bun pentru mine!"
Tot aşa, nici Isus nu are nevoie de oameni care se gătesc pentru a veni la El El vrea să vii aşa cum eşti: păcătos, bolnav, şi-Şi va arăta în tine puterea de vindecare.

213) Un tînăr american, fiul unui credincios bogat, era necredincios şi îi plăcea lumea. Tatăl lui a fost silit, din pricina traiului destrăbălat ai fiului său, să nu-i mai dea bani de cheltuială. Atunci fiul a părăsit casa părintească şi s-a dedat întru totul unei vieţi destrăbălate. Într-o zi, nemaiavînd nici un ban în buzunar, a luat o hotărîre criminală: să pătrundă în miez de noapte în casa tatălui său, şi folosindu-se de faptul că nu era nimeni acasă, să spargă casa de bani. „La urma urmei", zicea el, „tatăl meu trebuie să mă întreţină! Eu nu iau decît ceea ce mi se cuvine!" După ce a intrat în casă şi

a izbutit să spargă casa de bani, a început să caute în ea. Printre alte hîrtii de mare preţ, el a găsit şi testamentul tatălui său. L-a citit şi, spre mirarea lui, el şi-a găsit numele printre moştenitori, avînd aceeaşi parte ca şi ceilalţi. La început nici n-a vrut să creadă. Cu toate acestea, să fie chiar aşa? Da, tatăl său pe care~l jignise atît de mult l-a trecut în testament. „Atunci tata mă mai iubeşte?" s-a întrebat el, „şi mai recunoaşte drept fiu?" Urmarea gîndului pe care I-a avut fiul în faţa casei de bani spartă a fost că el s-a împăcat cu tatăl său şi a început o nouă viaţă.

Crezi oare că Dumnezeu nu te mai iubeşte pentru că eşti vinovat?... El nu aşteaptă decît un semn din partea ta, pentru a te cuprinde în braţele Sale, şi a-ţi da minunata moştenire pe care a pregătit-o pentru tine.

214) O femeie din Gîasgow stătea pe marginea unei ape, hotărîtă să-şi curme viaţa. Păcatul o urmărea pas cu pas, şi nu vedea o altă cale decît sinuciderea. În momentul în care voia să-şi pună în aplicare planul ei întunecat a auzit deasupra pe dig cîntarea: „Din rane sfinte-a lui Isus,/Izvor de sînge-a curs..." Un poliţist creştin care făcea serviciul de pază în acel Ioc se bucura în Domnul, cîntînd. Ea a ascultat această cîntare plină de farmec, cînd a doua persoană s-a unit cu poliţistul şi a cîntat mai departe: „Acest izvor a fost aflat/De tîlhar pe cruce,/Spălîndu-se în el acum/Şade-n înălţime!" O nouă lumină i-a strălucit în miez de noapte, şi ducîndu-se la cîntăreţi, i-a rugat să i-L arate şi ei pe Salvatorul. Cîntăreţii i L-au arătat pe Isus, care a salvat-o, şi pentru care a lucrat toată viaţa în părţile cele mai decăzute ale oraşului Glasgow.

215) După tradiţie, era o zi de vineri. Iată-l pe Baraba, tîlharul graţiat de Pilat. El fusese în închisoare şi condamnat la moarte pentru tîlhărie şi omor. Acum este redat vieţii, dar în schimb a fost predat Domnitorul vieţii în mîinile ucigaşilor. Baraba a ieşit din închisoare cu privirea înfricoşată şi a

pornit-o încetişor pe străzile Ierusalimului. Oamenii plecaseră spre Golgota ca să-i vadă pe răufăcătorii crucificaţi. Nimeni nu era pe străzi. Lui Barnaba i-a venit un gînd: „Voi merge şi eu Ia Golgota. Drumul acesta trebuia să-I fac pentru ultima oară în viaţa mea!“ Aşa a păşit încet spre Golgota. Aici s-a oprit şi a stat pe gînduri sub cele trei cruci... „Pe cel din stînga îl cunosc bine; iar pe cel din dreapta este un vechi tovarăş de-al meu la tîlhării. Da, cei doi sunt complicii mei, şi acolo trebuia să fie sfîrşitul meu; acolo pe crucea din mijloc! Dar pe Omul din mijloc? Pe acela nu-l cunosc, el n-a făcut parte din complicii mei; n-a fost din ceata noastră. Un lucru ştiu sigur: „Omul acela din mijloc moare în locul meu; moare pentru mine!"

Aşa îl văd pe Barnaba, stînd sub cele trei cruci, pe dealul Golgotei, în ziua aceea, zisă vinerea mare.

Dragul meu, care te numeşti creştin, ai stat tu vreodată aşa? Ţi-ai trăit vreodată „vinerea mare" sub crucile Golgotei? Vino acum să mergem la Golgota, şi să ne oprim sub cele trei cruci ca să-L privim pe Omul din mijloc. Priveşte la El! Priveşte-L timp îndelungat... Recunoaşte şi spune din toată inima: „Omul Acela din mijloc a murit în locul meu; aceasta o ştiu sigur, sunt plin de bucurie şi laud îndurarea lui Dumnezeu!"

10. Nu amina! Amînarea este arma diavolului pentru a te ţine în vechea stare

216) D.L. Moody avea o ciasă de şcoală duminicală de tineret. Pe cei mai mulţi dintre ei i-a cîştigat pentru Cristos, dar unul a refuzat să se predea. Într-o zi a stat de vorbă cu el şi l-a îndemnat să se predea. „Ascultă, domnule Moody", a zis tînărul", vreau să mă duc în părţile de apus pentru a cîştiga nişte bani, apoi mă voi întoarce, şi vă promit că atunci 11 voi primi pe Cristos". Şi el a plecat. Moody a rămas cu inima frîntă. Cîteva săptămîni mai tîrziu, tînărul s-a îmbolnăvit foarte tare şi a fost dus la spital. Moody s-a simţit îndenmnat

să-i facă o vizită. Aplecîndu-se deasupra patului, J-a îndemnat din nou să-L primească pe Isus Cristos. Tînărul, cu voce stinsă, î-a refuzat şi acum. „Lasă că n-am să mor", a zis el, „şi după ce mă voi face bine mă voi duce din nou în apus; după aceea mă voi preda Domnului!" Moody s-a întors acasă cu o apăsare în inimă. După cîtva timp, tînărul s-a făcut bine şi l-a vizitat pe Moody ca să-şi ia rămas-bun. L-a găsit într-o verandă. „Am venit să-mi iau rămas-bun", a spus el, întinzîndu-i mîna lui Moody. „Plec în apus". Moody şi-a pus mîna pe umărul lui, i-a vorbit şi I-a îndemnat din nou să-L urmeze pe Cristos. Tînărul s-a supărat şi, dîndu-i mîna la o parte de pe umăr, i-a zis: „Vă rog să nu-mi mai vorbiţi despre mîntuirea sufletului meu, V-am promis că mă hotărăsc numai după ce mă întorc din apus, nu înainte! La revedere!" Şi a plecat. Moody a simţit că i s-a rupt ceva în inimă şi s-a aşezat dezamăgit pe un scaun. Noaptea, Moody a fost trezit de o bătaie puternică în uşă. Şi-a scos capul pe fereastră şi a văzut o femeie învelită într-un şal. „O, domnule Moody", a zis ea cu vocea plină de durere, „soţul meu este foarte grav bolnav. Mi-e teamă! Vă rog, veniţi imediat pînă la noi!" Moody a recunoscut-o că este soţia tînărului cu care vorbise în după-masa aceea. „N-are rost", a răspuns Moody, „azi cînd am stat de vorbă cu soţul dumneavoastră, a refuzat ultima chemare. EI a depăşit orice limită. Nu văd de ce să mă mai duc!" La stăruinţele ei, s-a îmbrăcat totuşi şi a plecat. Cum a urcat treptele, l-a văzut zăcînd în pat pe spate, cu ochii deschişi, dar părea inconştient de cei din jur. Cum s-a apropiat, l-a auzit pronunţînd două cuvinte: „Prea tîrziu! Prea tîrziu!" îngenunchind îînga pat, i-a apucat mîna, iar cu cealaltă a deschis Biblia şi a început să se roage. Tînărul nu i-a dat nici o atenţie; avea privirea aţintită în tavan şi striga, mereu: „Prea tîrziu! Prea tîrziu!" Moody a făcut tot ce-i stătea în putinţă ea tînărul să-şi vină în fire şi să poată sta de vorbă cu el, dar n-a reuşit, şi în cîteva minute s-a sfîrşit în chinuri, exciamînd ca mai înainte: „Prea tîrziu!" Prietenul meu, poate

că tu n-ai săvîrşit păcatul acesta de neiertat. Poate că pentru tine nu este încă prea tîrziu, dar te înştiinţez ce periculos este să refuzi mereu oferta milei lui Dumnezeu. Duhul poate înceta lupta, şi atunci nu vei mai avea altă ocazie. Astăzi poate să fie ultima ocazie! De aceea, ia seama, primeşte-L pe Isus înainte de „a fi prea tîrziu". Vrei? Primeşte-L chiar acum!

217) Dar noi ignorăm timpul, căci dacă am avea conştiinţă, ne-am întrebuinţa mai bine zilele. Să facem o socoteală: într-un an, cîte ore risipim întrebuinţîndu-le la: cinema/teîevizor/teatru/bal/cafenea/restaurant sau cîrciumă/poker/clevetiri răutăcioase. Total: ? (rezultat înfiorător!)

Şi cîte ore am întrebuinţat pentru: Dumnezeu/suflet/binele altuia. Total: ? (ce sărăcie!)

Şi să mai zicem că anul care a trecut nu se mai întoarce niciodată! Dar numai anul care a trecut cunoaşte grozava şi ireparabila noastră înfrîngere. Ce umilinţă! Dar şi ce serioasă „atenţie la viaţă şi la corpul nostru" pentru viitor!...

218) O tînără care stătea trează în pat era foarte neliniştită şi înfricoşată, gîndindu-se ce se va întîmpla cu sufletul ei după moarte. S-a sculat, a aprins lumina şi a scris în jurnalul ei: „De azi într-un an mă voi consacra cu totul lui Dumnezeu". Dar ea nu şi-a găsit pacea. S-a sculat şi a scris din nou: „De azi într-o lună mă voi preda!" Dar nici aşa nu s-a liniştit, şi a scris: „De azi în opt zile!" în dimineaţa următoare i s-a părut că avusese un vis urît. În aceeaşi seară a avut ocazia să se ducă la o petrecere lumească, şi ea s-a simţit foarte bine acolo. Pasul acesta i-a fost fatal. A murit înainte ca să se sfîrşească săptămîna, şi ultimele ei cuvinte au fost: „Prea tîrziu!"

219) Un tînăr solid conducea motocicleta avînd pe cineva cu el la spate, în timp ce era în viteză, vorbea cu celălalt. Deodată, trăgînd aer pe gură, a simţit că a înghiţit ceva, şi acel ceva l-a înţepat în gît. Fusese o albină, şi în

cîteva minute a simţit că se sufocă. A oprit pe marginea şoselei, s-a aşezat jos şi a murit.
înţelege!... Salvarea sufletului este cea mai urgentă problemă. Cristos te poate salva chiar acum!

220) Vaporul „Centrai American" făcea o cursă de la New York la San Francisco. În mijlocul oceanului s-a ciocnit de ceva care i-a provocat o spărtură mare. La semnalele S.O.S., un alt vapor a venit în ajutor. Întrucît se înnoptase, căpitanul de pe „Central American" le-a spus să aştepte pînă dimineaţă, ca să facă transferul pasagerilor pe lumină. Căpitanul celuilalt vas a insistat^ „Dă-mi voie să iau acum pasagerii!" Dar din nou i s-a spus: „Lasă pînă mîine dimineaţă!" Cam după o oră, luminile de pe „Central American" nu s-au mai văzut. Vaporul s-a dus la fund şi au pierit cu toţii. Au pierit nu pentru că n-a fost cine să-i salveze, ci pentru că au amînat salvarea.
Nu vei pieri pentru că n-a avut cine să te salveze! Cristos a făcut acum două mii de ani lucrul acesta, ca tu să fii salvat! Dar dacă amîni, vei pieri. Crede în jertfa Sa ispăşitoare ca să primeşti iertarea adusă de El în dar.

221) Pe cînd era Alexandru Macedon în plin marş cuceritor, Agesilaus a venit ia graniţă. Macedon a trimis un sol cu întrebarea: „Vii ca prieten, sau ca duşman?" ~ „Lasă-mă să mă gîndesc, să mă sfătuiesc!" a răspuns Agesilaus. Atunci Macedon l-a trimis a doua oară pe solul său cu următorul mesaj: „Pînă te gîndeşti şi te sfătuieşti, noi ne continuăm marşul!"
Timpul este în marş, nu poate fi oprit, şi tu încă mai stai în cumpănă în ce priveşte soarta ta veşnică? E vremea marii hotărîri şi nu a tăragănelilor. Fericiţi sunt cei care iau hotărîri şi le împlinesc trecînd de partea Domnului!

222) Un mare violonist era necăjit că predicatorul Catogan, prietenul său, nu dădea atenţie cînteceîor sale. Într-o zi, el î-a spus: „Vreau să te fac să simţi puterea muzicii.

Ascultă cîntecul acesta!" După ce a terminat, violonistul i-a zis: „Ei, ce spui acum?" „Ce să spun, n-am observat nimic deosebit!" „Cum?" a strigat violonistul. „Este oare posibil ca urechea ta să audă această melodie şi să nu fie îneîntată? Sunt foarte neplăcut surprins că eşti aşa de nesimţitor! Unde-ţi sunt urechile?" „Iartă-mă", i-a spus Catogan, „şi eu am fost surprins la fel de neplăcut atunci cînd ai venit să-mi asculţi predica şi ţi-am prezentat adevărurile cele mai izbitoare şi mai cuceritoare; mi-am spus: ,De bună seamă, inima lui va fi atinsă![1] Dar m-am înşelat, pentru că tot nepăsător ai rămas faţă de Cristos, şi atunci n-aş avea şi eu dreptul să te întreb:,Unde-ţi sunt urechile?[1]?"

Cîte urechi sunt închise în aşa fel, îneît nu pot auzi melodia cerească a iubirii lui Dumnezeu în Cristos! Numai graţia sau harul sfînt poate face ca urechea să fie ascultătoare şi inima simţitoare.

223) Într-o casă de nebuni, un om striga tbată ziua: „O, de-aş fi ascultat!" Acest om fusese paznicul unui pod basculant al căilor ferate. El primise ordin să nu ridice podul ca să treacă vreun vapor pe sub el pînă nu va fi trecut trenul special care era aşteptat. Cu toate acestea, intervenţia unui prieten l-a convins să ridice podul pentru trecerea unui vapor. Dar tocmai cînd trecea vaporul pe sub podul ridicat a sosit şi trenul, care s-a prăbuşit în apă, şi sute de oameni şi-au pierdut vieţile. În urma acestei întîmplări, paznicul şi-a pierdut minţile şi striga mereu: „O, de-aş fi ascultat!"

Astăzi, dacă auzi chemarea vocii Jui Dumnezeu, ascultă aceasta chemare. Primeşte-L pe Fiul Său Isu& Cristos, în iad există aducere aminte (vezi pilda/ parabola bogatului şi Lazăr); dacă aici nu-L primeşti pe Cristos, dincolo vei regreta o veşnicie, zicînd: „O, de-aş fi ascultat chemarea lui Isus!"

224) Un pictor vestit a primit permisiunea să facă un portret al reginei. Aceasta era o mare ocazie în viaţa lui. S-a fixat o anumită oră cînd aveau să se întîlnească într-un parc

pentru ca el să facă portretul. Regina a sosit la timp, dar pictorul nu era acolo. El avea de rezolvat alte probleme. Într-un tîrziu a sosit, şi i s-a spus că regina venise, şi pentru că nu-l găsise acolo, plecase, şi nu va mai reveni.

Şi noi avem fiecare cîte o ocazie pe care dacă n-o prindem, am pierdut-o pentru totdeauna. Avem această ocazie atunci cînd vine Domnul să intre şi să troneze în inimi deschise. El îţi oferă această ocazie; Să n-o pierzi!

225) In Noile Hebride, un vulcan era în flăcări şi ameninţa să producă un mare prăpăd. Ultima barcă cu evacuaţi era gata de plecare. Cei din barcă strigau la o femeie de pe ţărm să vină. Ea a refuzat să vină fără un balot mare, dar lucrul acesta era de neconceput. Tot şovăind să renunţe la balotul cu lucruri, a surprins-o valul de lavă, în timp ce ea strîngea în braţe ceea ce i-a adus pierzarea.

Un campion la box cîştigase mulţi bani, pe care îi ţinea la sîn. Aflîndu-se pe un vapor care era în pericol de a se scufunda, boxerul a lovit în dreapta şi în stînga pe femei şi pe copii ca să se urce în barca de salvare. Barca fiind ameninţată să se scufunde, boxerul a trebuit să fie împuşcat.

Afacerile sunt tot atît de brutale. Unii ar mai putea fi salvaţi dacă ar renunţa la ceea ce-i atrage spre abis. Monedele cu chipul cezarului nu erau admise în sanctuarul templului, ci ele ajungeau numai pînă în curtea templului, unde erau schimbate. In sanctuarul fiinţei noastre să nu intre nimic întinat de lume. Numai efigia Lui să aibă curs liber!

226) La o biserică a venit un vizitator, A văzut că fraţii se roagă, apoi citesc un verset, iar se roagă, şi apoi pleacă. A doua oară tot aşa. A întrebat pe un bătrîn de ce se făcea aşa, A primit următoarea explicaţie: „Noi stăm înaintea Domnului ca să primim un verset care să oglindească starea noastră; dacă e un verset de pocăinţă sau mustrare, atîta îl citim în adunare şi ne rugăm, pînă cînd toţi fraţii şi surorile îl aplică în viaţa lor. Numai după aceea mergem mai departe".

în biserica ta cum este: Se predică la nesfîrşit, fără a se urmări trăirea de către credincioşi a Cuvîntului sfînt, sau se trăieşte ceea ce se predică?

227) În mod imaginar, cineva a descris o adunare în împărăţia întunericului.

Luînd cuvîntul, Satan a întrebat: „Care dintre voi are vreo idee privind strategia care trebuie aplicată pentru ari înşela pe oameni ca să nu se pocăiască şi să nu se întoarcă la Dumnezeu?" Unul dintre demoni a spus că ar fi bine să se ducă în lume şi să spună mereu tuturor că nu există Dumnezeu; atunci credinţa în Dumnezeu va slăbi tot mai mult. Altul a spus: „Să ne ducem în lume şi să spunem că Isus Cristos n-a fost Fiul iui Dumnezeu, şi dacă oamenii nu vor mai crede în Isus Cristos, atunci nu vor mai crede nici în Dumnezeu". Iar un altul a spus: „Să ne ducem în lume şi să spunem că Biblia nu este adevărată". Lui Satan nu i-a plăcut nici una dintre propunerile sugerate. In sfîrşit, s-a sculat un alt demon din cele mai adinei locuinţe ale întunericului, care arăta mai fioros decît toţi ceilalţi, şi a spus: „Eu sunt de părere să ne ducem în lume şi sa spunem că există Dumnezeu, că Isus Cristos este Fiul Său, că Biblia este adevărată, dar să sugerăm oamenilor gîndul că au timp suficient ca să se preocupe de sufletul lor". Satan a fost mulţumit cu acest răspuns şi l-a felicitat în văzul tuturor pe demonul care le-a dat ideea. Apoi a dat ordin tuturor demonilor să se ducă în lume şi să facă aşa.

„Astăzi, dacă auzi glasul, nu-ţi împietri inima..." spune Cuvîntui lui Dumnezeu. Timpul tău este cel de „azi". Ziua de mîine nu-ţi aparţine! De aceea, în clipa în care Isus bate la uşa inimii tale, deschide-I.

228) Următorul extras face parte din Procesul verbal întocmit cu ocazia botezului lui Moody:

„Nr. 1079. D.L. Moody vrea să fie botezat. Trezirea sa a fost în 16 mai anul trecut, A devenit foarte îngrijorat cu privire la

sine. S-a văzut păcătos, iar păcatul i s-a părut acum ca ceva foarte urît, şi el a dorit o viaţă curată. Crede că s-a pocăit. S-a hotărît să se despartă de păcat. El depinde numai de Cristos pentru iertare. Iubeşte Biblia, se roagă. Doreşte să fie folositor. Nu se ruşinează să fie creştin. Are 18 ani".

„Nr. 1121.12 martie 1856. Crede că a înaintat de cînd a fost înaintea noastră, cel puţin în cunoştinţă. Şi-a menţinut obiceiul de a se ruga şi a citi Biblia. Crede că Dumnezeu îi ascultă rugăciunile. E cu totul hotărît să stea neîncetat de partea lui Cristos. Nu-şi va părăsi niciodată speranţa în Cristos, fie că va fi primit de biserică, fie că nu. Dorinţa lui cea mai mare este să-şi predea voinţa sa lui Dumnezeu.

Primit şi botezat în 4 mai 1856".

Fă şi tu pasul acesta dacă încă nu l-ai făcut!

11. Dacă nu-L primeşti pe Isus, vei muri în păcatul tău!

229) Cînd Leonardo da Vinci a pictat „Cina cea de taină", a întîmpinat o serioasă piedică în a afla pe cineva care să-i pozeze pentru Persoana Domnului Isus. Nu puţin a căutat marele maestru o persoană care să-i placă. Într-o zi, căutarea i-a fost răsplătită din plin: a întîlnit un tînăr în vîrstă de vreo 30 de ani, care corespundea întru totul imaginaţiei pictorului. Statură potrivit de înaltă, părul blond fluturîndu-i pe umeri în bucle, ochii albaştri ca seninul cerului, privirea captivant de blîndă. Maestrul l-a luat acasă în atelier, unde acesta a pozat pentru chipul Domnului Isus. Următoarea dificultate pe care a întîlnit-o da Vinci a fost alegerea unui individ care să-i pozeze pentru Iuda. Pictorul a căutat prin toate cîrciumile, cafenelele, pe sub podurile celor mai sărace cartiere ale marelui oraş, cînd, deodată, într-un amurg, s-a împiedicat de o făptură omenească. Pictorul a ridicat făptura în picioare, ajutînd-o să-şi ţină echilibrul pe care şi-l pierduse din cauza excesului de alcool consumat. El şi-a zis: „în sfîrşit, acest om este pe placul meu! El o să-mi pozeze pentru Iuda!“ Ducîndu-

l spre atelier şi examinîndu-l mai amănunţit, pictorul s-a oprit năucit: In omul acela beat, ochii marelui maestru l-au recunoscut pe tînărul care îi pozase pentru Domnul Isus cu cîţiva ani în urmă!

Aşa lucrează păcatul! Acest flagel distruge nu numai sufletul, despărţindu-l pe totdeauna de Dumnezeu, dar distruge şi trupul.

230) Un tînăr vorbit numai de bine a făcut o crimă la un joc de cărţi. Toţi ai lui şi toţi prietenii au stăruit de primarul oraşului să-l graţieze, pentru că omorul acela era doar un accident, şi nu-i stătea în fire uciderea oamenilor. Primarul a vrut să se convingă de lucrul acesta. El s-a îmbrăcat în haine de preot şi, luînd cu el hîrtia care reprezenta graţierea făptaşului, s-a dus la el în închisoare şi i-a spus că este graţiat. „Eu sunt preotul cutărei parohii şi am venit să-ţi aduc această veste”. Dar tînărul n-a putut crede una ca asta, nici chiar după insistenţele „preotului”.

Lumea de astăzi merge spre iad, nu din cauza gravităţii păcatelor săvîrşite, ci pentru că ea respinge graţierea adusă de Domnul Isus prin jertfa Sa.

231) Cezar August mergea plin de sine pe străzile Romei în fruntea unei cohorte care tocmai repurtase o victorie, îndreptîndu-se spre clădirea Senatului, unde urma să aibă loc un mare banchet. Deodată, s-a apropiat de el prin mulţimea care îl înconjura un servitor fidel de-al său, înmînîndu-i o scrisoare. Cezar a vîrît-o în buzunar fără să-i dea nici o importanţă şi fără s-o citească. Ajuns Ia Senat, Cezar a fost asasinat. Dacă el ar fi citit scrisoarea pe care o primise în timp ce se îndrepta spre locul asasinatului, ar fi putut vedea avertizarea: „Atenţie, Cezar! Azi, în Senat, e pregătită asasinarea ta!“

Cîţi oameni nu se duc azi spre moarte, dar spre moartea spirituală, în timp ce au lîngă ei, în calea lor, şi poate chiar în buzunar, scrisoarea lui Dumnezeu către oameni Biblia —

care-i avertizează şi-i invită să scape de la o moarte sigură!

232) Dumnezeu este bun şi deci nu-l poate distruge pe om. Eroarea rezidă în înţelesul cuvîntului „bun“. Dumnezeu este într-adevăr bun, dar după care criteriu de apreciere este Ei bun? Nu după criteriul omenesc, ci după al Său propriu. Să ilustrăm lucru! acesta pentru a-l înţelege mai bine:

Un pui de găină primea zi de zi grăunţe şi apă de la un fermier. El a dedus, datorită acestei mici constatări empirice, că fermierul e bun şi că tot ce se întîmplă e doar spre binele Iui (al puiului). Va deziluziona vreodată fermierul această părere de care s-a îngrijit cu atîta regularitate? Şi totuşi, într-o zi, iată-l venind cu cuţitul şi fără grăunţele obişnuite. Ne putem închipui protestele vehemente ale puiului împotriva actului atît de lipsit de etică, dar toate protestele au amuţit atunci cînd capul a fost tăiat.

În aceste împrejurări, fermierul, şi nu puiul, este cel care decide moralitatea actului, precum Dumnezeu şi nu omul este Cel care determină norma binelui şi a răului în univers. Este o eroare ca oamenii să pretindă că Dumnezeu, pentru că ne-a dat soarele şi ploaia, este obligat să ne rezolve şi problema păcatelor noastre la sfîrşituî lumii, chiar dacă în timpul vieţii L-am sfidat în faţă. El are o „lege”, deosebită de ceea ce cunosc oamenii. Dacă nu ţinem seama de faptele biblice, perspectiva noastră omenească nu va fi superioară aceleia a puiului. „Vei mai zice tu atunci în faţa ucigaşului tău: ‚Sunt Dumnezeu[1], măcar că eşti om, şi nu Dumnezeu, sub mina celui ce te va ucide?” (Ezechiel 28:9)

233) Un băiat care se mutase de curînd la o nouă adresă s-a împrietenit cu un alt băiat care locuia la bunica lui în aceeaşi casă. Noul venit a observat că de fiecare dată cînd îl vizita pe prietenul său, bunica acestuia citea Biblia. Ca urmate, î-a întrebat pe acesta: „De ce citeşte ea tot timpul Biblia?” Băiatul i-a răspuns: „Nu ştiu. Poate că îşi simte sfîrşituî aproape”.

Noi trebuie să ne hrănim cu Cuvîntul lui Dumnezeu indiferent de vîrstă. Despre Biblie se spune că este: pîine, carne, lapte şi miere. Ceea ce fac aceste alimente pentru noi sub raport fizic face Cuvîntul lui Dumnezeu sub raport spiritual atunci cînd îl citim pentru noi înşine.

234) Un vînător a plecat să vîneze într-o regiune unde ştia că sunt multe animale fioroase. El ţinea în mînă puşca şi se credea ferit de orice primejdie. Zărind un leu, el l-a ochit şi a tras, dar puşca nu a luat foc! Leul s-a întors spre vînător, iar acesta şi-a adus aminte că în apropiere era o căsuţă făcută pentru apărarea călătorilor şi vînătorilor în caz de pericol. Văzîndu-şi viaţa în primejdie, el a început să fugă din toate puterile către acest adăpost, în timp ce fugea, a căutat cheia prin buzunare, dar n-a găsit-o. O uitase acasă! Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi gîndit la acea cheie înainte de a pleca de acasă! Căci pe cînd stătea înaintea uşii căutînd un mijloc oarecare de a intra, leul a sosit, a sărit asupra lui şi l-a omorît. Dacă acest vînător ar fi putut intra în casă, ar fi fost scăpat. Dar el era afară, şi cu toate că se găsea foarte aproape de uşa căsuţei, e! şi-a pierdut viaţa. De la locul unde era pînă la locul unde putea scăpa era o nimica toată: doar grosimea uşii! Doar atît ar fi fost deplin suficient pentru a fi deplin salvat!

Diavolul, ca şi leul, e totdeauna împrejurul nostru, căutînd să ne omoare, să ne distrugă viaţa, dacă nu suntem în împărăţia (Regatul) lui Dumnezeu. Nu suntem salvaţi dacă nu intrăm în împărăţia lui Dumnezeu. Astăzi sunt mulţi creştini în ţările creştine şi în biserici care se minunează de Domnul Isus Cristos şi de învăţăturile Lui. Şi aceştia sunt foarte aproape de împărăţia lui Dumnezeu, dar îşi vor da cu pumnii în piept într-o zi, ca şi acele cinci fecioare nechibzuite, căci vor fi foarte aproape, dar nu în împărăţia lui Dumnezeu. Să fim cu băgare de seamă! Astăzi este ziua prielnică pentru a intra în împărăţie, să nu ne mulţumim doar să fim foarte aproape!

235) Într-o seară, un predicator se ducea cu fiul său la biserică. Predicatorul, care avea să predice în seara aceea, a zis copilului său: „Bagă de seamă că în această seară am să te pomenesc pe nume în predică!” După terminarea serviciului divin, în drum spre casă, copilul l-a întrebat pe tatăl său: „Tată, din greşeală, sau ai uitat să mă pomeneşti în predică?” Tatăl său predicatorul i-a răspuns: „Nu, dragul tatii, eu te-am pomenit de multe ori, dar tu nu mi-ai răspuns niciodată ‚prezent'. De cîte ori n-am pomenit eu: (păcătosule), şi tu n-ai răspuns?”

De cîte ori ai fost pomenit de predicatorul pe care l-ai ascultat, şi poate nici azi n-ai răspuns: „Prezent!”!?

12. Deschide-ţi inima lui Isus: El Iţi aduce împlinire

236) „Iată, Eu stau ia uşă şi bat; dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine!” (Ap.3:20).

O femeie săracă din oraşul Glasgow se găsea odată împresurată de lipsuri mari; şi pe lîngă toate aceste lipsuri şi nevoi, i se împlinise timpul cînd trebuia să plătească proprietarului chiria cuvenită pentru casa pe care o locuia. Banii îi lipseau cu totul, şi ea ştia bine că proprietarul o va da afară din locuinţă, şi astfel a cuprins-o deznădejdea. Un creştin auzise despre marea nevoie în care se zbătea femeia respectivă şi a pregătit o sumă de bani pentru a-i veni în ajutor în ziua hotărîtă. El a venit cu banii Ia uşa femeii, unde a bătut fără să primească răspuns, deşi i se păruse că era cineva în casă. După ce a bătut de cîteva ori şi a mai aşteptat un timp, a plecat. La cîteva zile după aceea, creştinul a întîlnit-o pe stradă pe femeia nevoiaşă şi i-a povestit cum fusese acasă la ea cu suma necesară pentru plata chiriei, dar că, după ce bătuse de mai multe ori şi aşteptase un timp, nu i se deschisese. „Vai, Doamne!” a strigat femeia cu multă părere de rău... „Tu ai fost? Eu, crezînd că e proprietarul casei, venit să-mi ceară chiria, mi-a fost frică să deschid uşa!”

Oare de cîte ori a bătut Domnul Isus Ia uşa inimii noastre cu aceleaşi scopuri ca şi creştinul amintit? Ce vrea El oare de la tine? Ce-ţi cere oare? Nimic! Vrea să-ţi dea, dar să-ţi dea mult, nespus de mult, lucruri la care nici nu te-ai gîndit. Poate că ai fost într-o stare şi mai rea decît femeia din Glasgow. Ea a crezut că este proprietarul casei care voia să-i ceară banii de chirie. Dar tu eşti conştient că Acela care bate este Isus care nu-ţi vrea decît binele şi tot nu deschizi,.. Cum te vei dezvinovăţi înaintea judecăţii? Isus Domnul domnilor ţi-a „cerşit" ţie credinţă; a venit şi S-a rugat să-L primeşti, şi tu un vierme fără însemnătate L-ai refuzat. Dacă pînă acum ai fost nepăsător, gîndeşte-te bine, cugetă adînc ~ chiar şi aceste rînduri îţi vor fi martori ai necredinţei tale în ziua judecăţii. Fericirea pe care ai primi-o dacă L-ai accepta ar fi de nedescris. Fă lucrul acesta, şi fă-l chiar acum!

237) Trupurile voastre sunt Temple ale Duhului Sfînt; cînd Duhul Sfînt intră într-un suflet, odată cu El intră raiul! Inima este asemănată cu un templu. Dumnezeu nu intră niciodată fără însoţitorii Săi: pocăinţa face curăţenie; credinţa aduce tot ce trebuie în casă; vegherea este portarul; rugăciunea este un curier neobosit vede ce lipseşte şi se duce să caute, trecînd mai întîi pe la credinţă, care-i spune unde să se ducă şi unde e în zadar să încerce; bucuria este muzicantul Templului, intonînd laude lui Dumnezeu şi Mielului. Acest Templu pămîntesc va fi strămutat în lumea cerească, cînd trîmbiţa va suna şi morţii vor învia.

238) Odată, un frate care se ocupa de copii Ie-a arătat un tablou care reprezenta pe nişte mame care duceau pe cei mici la Domnul Isus. „Ei, cum vă place acest tablou?" a întrebat fratele. Atunci, o fetiţă mică s-a ridicat, s-a apropiat de tablou şi l-a privit cu atenţie. Apoi întorcîndu-se către fratele, a spus: „De ce este împins acest copilaş de mama Iui către Domnul Isus? El ar trebui să meargă singur cînd îl cheamă Isus!"

239) Un domn călătorea cu trenul. In compartimentul în care se afla el, era şi o fetiţă. Domnul, fiind un om prietenos, a început să-i povestească şi să se joace cu ea. Cînd era aproape de ţinta călătoriei sale şi voia să se dea jos din tren, fetiţa s-a aşezat înaintea lui, l-a privit cu multă seriozitate şi 1-a întrebat: „îl iubiţi pe Dumnezeu?” Domnul n-a răspuns nimic şi, cînd fetiţa a repetat întrebarea, el a plecat din compartiment fără sa-i răspundă. Dar întrebarea pusă de fetiţă îl însoţea neîncetat şi pretutindeni, şi el n-o putea uita deloc; acea întrebare nu i-a dat pace, l-a neliniştit întruna, pînă cînd a răspuns: „Da, îl iubesc, pentru că El m-a iubit mai întîi!”

Cum stăm cu întrebarea aceasta? îl iubim noi pe Dumnezeu? „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Io.3:16).

240) În avioanele din Franţa există în faţa fiecărui pasager cîte o pungă pe care scrie: „Pentru rău de aer“. În avioanele din Anglia există doar o notiţă care spune: „în caz că simţiţi o indispoziţie, stewardesa vă stă la dispoziţie ca să vă ajute". S-a constatat că în avioanele englezeşti foarte puţini călători au rău de aer, pe cînd în cele franceze sunt foarte mulţi cei care au acest rău. Călătorii se uită la cuvintele: „Rău de aer" şi la pungă... şi... gata! Dar cînd citesc notiţa în engleză, gîndul li se îndreaptă spre stewardeză; atenţia este îndreptată spre altcineva decît spre sine şi spre răul de aer, şi atunci răul de aer nu mai apare.

Un avion deasupra Americii a fost surprins de o furtună teribilă deasupra munţilor. O doamnă care citea într-o carte despre sănătate a ţipat cînd avionul a căzut într-un gol de aer şi imediat i s-a făcut rău. Autorul acestor rînduri Stanley Jones şi-a imaginat că este la un bîlci, călare pe una din instalaţiile acelea de amuzament, şi simţind amuzamentul acelei experienţe, a trecut prin furtună fără dificultăţi.

Un vestit predicator a predicat zece duminici la rînd pe

tema: „Cum să ne ferim de o deprimare nervoasă", şi la sfîrşitul ultimei seri s-a trezit bolnav de astenie nervoasă. Psihologia lui a fost defectuoasă el se concentrase asupra deprimării nervoase, şi ar fi trebuit să se concentreze asupra sursei de putere.

întoarce-ţi privirile de la păcatele şi de la bolile tale. Dacă privirea ta este concentrată asupra păcatului şi a bolii, tu nu te vei face bine niciodată. Numai la Isus este vindecare, orice boală ai avea. Priveşte la El, încrede-te în El, şi El te va binecuvînta.

241) Cu mulţi ani în urma, un tînăr evreu pe nume Eddy Zevine, născut din părinţi evrei foarte credincioşi, a fost dat să-şi facă studiile la o facultate din Alexandria. Acolo a ajuns în contact cu Noul Testament. El dorea pacea sufletului, dorea fericirea, înseta după ceva, însă nu ştia nici el precis ce dorea. Avea un gol lăuntric. Nu prea a dat el importanţă Noului Testament pînă într-o zi cînd, răsfoindu-1, a dat peste întrebarea din Fapte 16:30: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit?" Aceste cuvinte l-au izbit. De aşa ceva avea şi el nevoie. Cînd a citit răspunsul: „Crede în Domnul Isus, şi vei fi mîntuit, tu şi casa ta", viaţa lui s-a schimbat. Iată convertirea sa, redată cu cuvintele sale:

„Atunci m-am gîndit doar să cred în El!... Mîntuit? Desigur că omul trebuie să facă ceva. Aici se spune: Crede şi vei fi mîntuit! Am pus Biblia pe masă şi mi-am zis:,Desigur, acesta este Cuvîntul inspirat al Iui Dumnezeu, şi eu îl cred din scoarţă în scoarţă”. Mi-am plecat capul şi am zis: ,0, Dumnezeule, Dumnezeul părinţilor mei, Dumnezeul cel viu... eu ştiu că sunt un păcătos..., din acest moment eu cred în Isus Cristos, pe care Tu singur L-ai trimis pentru a-i salva pe cei păcătoşi!” Atît a fost tot. Imediat mi-am simţit inima uşurată de povara păcatului şi de mîndria îndreptăţirii personale". Curînd după aceasta el a fost botezat. A urmat o persecuţie cruntă din partea familiei. Tatăl său l-a bătut zdravăn, l-a zdrobit tot, l-a declarat mort, apoi l-a izgonit din

casă. După un timp a fost reprimit, şi mărturia lui umilă i-au ajutat şi pe ei să creadă că Isus este Cristos Domnul. Mai tîrziu, el şi soţia lui au plecat misionari în Africa, căutînd să-L facă cunoscut pe Cristos Domnul ca Singurul în stare să-i mîntuiască pe toţi cei păcătoşi şi frămîntaţi sufleteşte.

Fratele meu, poartă şi tu această mărturie binecuvîntată. Lumea are nevoie de Cristos Domnul. Iar tu, prietenul meu, crede că Isus este Cristosul, Unsul lui Dumnezeu. Îngenunchiază acum în faţa Lui şi predă-I viaţa ta. Predă-I-o chiar acum!

242) Un tînăr cu o mare cultură, după ce l-a hărţuit pe Stanley Jones ore în şir cu întrebări, în faţa unui auditoriu, a recunoscut în sfîrşit: „Sunt împotriva tuturor religiilor. Aş vrea să iau biciul în mînă ca să le alung pe toate, dar nişte oameni ca dumneavoastră sunt dificultatea de care ne lovim!" Stanley i-a spus că nu-i stă în cale cu purtarea sa morală, ci cu însuşi Cristos, pe care i L-a prezentat. Desigur, bine ar face dacă ar putea să sfîşie în bucăţi dogmatismul, superstiţiile şi purtările inumane ale oricărei religii; totuşi, cînd ajunge faţă în faţă cu Cristos religia-Persoană a Noului Testament îşi va da seama că El îl întîmpină cu o supremă seninătate, ca iluminare a minţii, ca dragoste ce Se oferă pe Sine, ca reînnoire spirituală, ca ideal incomensurabil, în fine: ca Viaţa însăşi.

13. Cristos: Domnul şi Mîntuitorul tău!

243) Un pitagorician, călătorind pe jos, s-a rătăcit într-un deşert. Istovit de oboseală, cu ultimele puteri, a ajuns la un han, unde s-a îmbolnăvit. Pe cale de a muri şi în neputinţă de a plăti îngrijirile primite, a desenat cu o mînă tremurîndă cîteva semne simbolice pe o tăbliţă, rugind totodată ca aceasta să fie expusă la drumul mare. După multă vreme de la această întîmplare, iată că în acele locuri îndepărtate a sosit un discipol de-al Iui Pythagora. Datorită semnelor de pe tăbliţă, aflînd de nenorocirea primului călător, s-a oprit,

a.restituit cu dobîndă cheltuielile hangiului şi apoi şi-a urmat drumul.

Datoria noastră faţă de Dumnezeu era inestimabilă (Mt.l8:24). Această datorie a noastră a fost scrisă pe un zapis (Col,2:14) şi afişată în văzul întregii lumi spirituale. De aceea, nu s-a găsit nimeni în cer care să vină s-o plătească (Ap.5:3). Numai Mielul care părea înjunghiat a venit aici jos, „a şters zapisuî cu fărădelegile", ne-a achitat datoria în faţa cerului prin crucea de pe Golgota, iar apoi Şi-a văzut mai departe de drum (S-a înălţat din nou la cer).

Merită să te interesezi mai îndeaproape de un asemenea Personaj!

244) Alexandru cel Mare a mustrat cu multă asprime pe un pirat pentru meseria pe care o exercita: „Sunt pirat", a răspuns acesta cu mîndrie, „pentru că n-am decît o singură corabie; dacă aveam mai multe vase, aş fi fost cuceritor!" Piratul avea dreptate: ori pirat, ori cuceritor este aceiaşi lucru; ambele îndeletniciri provoacă jaful şi cotropirea, cu o singură deosebire: piratul la o scară mai mică, iar cuceritorul la o scară mai mare.

Şi răul are o limită: aceea a posibilităţii lui de penetrare. Tu în viaţa ta de pînă acum, cît rău ai făcut? Nu cumva, dacă aveai posibilitate, făceai şi mai mult? Azi Isus te cheamă să faci binele. Lucrul acesta nu va fi posibil prin tine însuţi, ci numai dacă vii la Isus, iar apoi să te lepezi de firea ta cea veche, producătoare de păcate.

245) Pacientul îşi dă seama de gravitatea bolii de care suferă, în primul rînd văzînd interesul şi măsurile extreme prescrise de doctor. Dacă cineva a încălcat legea şi nu este descoperit, nedîndu-şi seama de gravitatea celor săvîrşite, numai după ce aude de sentinţa aspra dată într-un caz asemănător cu al lui îşi dă seama cît de aspru pedepseşte legea faptele sale. Vagabondul îşi dă seama de adevăratul caracter al căilor sale văzînd-o pe mamă cît de mult o doare

şi suferă din cauza lor.

Tot astfel, şi Isus zice de pe cruce: „Vedeţi aici propria voastră stare, uitîndu-vă la ruşinea pe care a trebuit s-o îndur Eu pentru voi!" Cît de îngrozitoare a trebuit să fie starea noastră de a dus la judecată aşa de aspră încît, în momentul în care Cel Sfînt a luat locul nostru, purtînd povara păcatelor noastre, a fost condamnat de Tatăl şi părăsit în clipa suferinţelor!

246) Regiunea dinafara taberei (Evr.l3:ll-13) nu era deloc plăcută. Ea era locul străinilor, leproşilor, criminalilor, gunoiului păcatului un loc pe care trebuia să-l ocoleşti. Cu toate acestea, Scriptura ne spune că Isus a venit pentru lucrarea spirituală acolo, afară din tabără, purtînd crucea, pentru ca să poată sfinţi poporul cu însuşi sîngele Său. Locul unde a fost crucificat Isus poartă diverse nume, tot aşa de urîte şi de groaznice ca cele folosite de bătrîni cînd vorbeau de locul din afara taberei „locul căpăţînii (craniului)" (Mt27:33). Insă Evanghelia ne spune că locul la care S-a dus Isus a fost locul nostru, şi totuşi cu cîtă uşurinţă zicem noi adesea: „El a luat locul meu!" Dar cînd cugetăm adînc la locul pe care de fapt a trebuit Isus să-l ia pentru noi, ne zguduim, pentru că numai atunci putem înţelege cît se poate de bine care este locul ce ni se cuvine şi care este starea noastră reală înaintea lui Dumnezeu.

Isus a fost dus afară din tabără la fel ca trupurile animalelor de jertfă care erau luate şi duse ca să fie arse ca rămăşiţă blestemată a păcatului. Nici un cuvînt nu poate să descrie adîncimea morală pe care Isus a sondat-o în locul nostru pe cruce. Nu este prea mult să zicem că El a pătimit acolo ca o lepădătură păcătoasă blestemată, şi aceasta numai din cauză că ceea ce păream noi în faţa lui Dumnezeu nu este altceva decît această rămăşiţă păcătoasă blestemată. Acolo, din binecuvîntatul Său trup s-a ridicat fumul şi mirosul greu al păcatului nostru.

Eu sau tu putem face impresia că suntem plini de zel,

creştini sfinţi, dar în faţa crucii trebuie să recunoaştem că nu suntem cîtuşi de puţin ceea ce părem. La Golgota, adevărul curat priveşte tot timpul dinspre cruce spre noi, făcîndu-ne să lepădăm masca şi să recunoaştem adevărul.

247) Aşa cum viţa nu este încărcată cu struguri în folosul ei, adică pentru înviorarea ei, ci pentru înviorarea altora, tot aşa această Viţă Divină şi-a ales să fie şi să lucreze totdeauna pentru alţii. Cînd a coborît din cer, a venit pentru alţii; cînd Şi-a dat viaţa, a dat-o în locul altora; chiar cînd a înviat dintre cei morţi, aceasta a fost ca să îndreptăţească pe alţii. Mai mult, locul pe care îl ocupă acum în cer este pentru alţii, căci citim că El „a intrat chiar în cer ca să Se înfăţişeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu" (Evr.9:24). Noi cîntăm despre starea Lui bogată în glorie, însă, cu toate că acestea sunt ale Sale, El le menţine numai pentru noi. Tatăl L-a înălţat pe Fiul Său şi L-a uns ca să fie tot timpul pentru alţii, alţii şi alţii; şi între cei păcătoşi care sunt denumiţi pe scurt „alţii" suntem şi noi tu şi eu.

248) Un băieţel iubea foarte mult bărcuţele. L-a rugat pe tatăl său să-i cumpere material, iar el, cu priceperea pe care o avea şi cu îndemînarea de care dispunea şi-a construit singur o bărcuţă. S-a dus la lac pentru a se juca cu ea. Dar, spre deznădejdea Iui, vîntul i-a smuls bărcuţa din mină şi i-a dus-o în larg, încît a pierdut-o din vedere. In zadar a căutat băiatul bărcuţa, dînd ocol lacului. Mergînd în oraş şi plimbîndu-se pe stradă, iată că şi-a văzut bărcuţa în vitrina unui magazin. A cerut vînzătorului să-i restituie bărcuţa, pentru că-i aparţinea. Dar vînzătorul i-a spus: „Uită-te la preţ, şi dacă îţi trebuie bărcuţa, vino cu banii!" Neavînd ce face, băieţelul i-a cerut din nou tatălui bani pentru a-şi răscumpăra bărcuţa. Mergînd cu ea spre casă, o mîngîia ca pe o fiinţă vie: „O, bărcuţa mea! Acum tu eşti de două ori a mea; o dată, pentru că te-am făcut, iar a doua oară pentru că tot eu te-am răscumpărat din mina vînzătorului! “

Dreptul lui Dumnezeu asupra fiinţelor noastre este dublu: o dată pentru că El ne-a creat, iar a doua oară pentru că El ne-a răscumpărat din mina lui Satan.

249) Un străin a venit odată să viziteze furnicarul de oameni care este oraşul Londra. Deodată, omul a pălit la faţă. Întrebat ce are, a răspuns: „Mi-am pierdut portofelul cu întreaga mea avere în numerar!” El precizează pînă la ultimul ban suma din portofel, toate cecurile şi hîrtiile de valoare pe care le conţinea. I s-a spus că, faţă de situaţia creată, ar trebui să fie o mîngîiere pentru el faptul că ştie atît de bine dimensiunea pierderii suferite. Omul însă n-a părut să înţeleagă valoarea unei asemenea consolări. „Nu“, a spus el. „Nu mă ajută la nimic faptul că ştiu ce am pierdut această cunoaştere nu repară pierderea suferită. Spuneţi-mi unde pot regăsi portofelul cu banii, şi atunci o să-mi faceţi un serviciu real. Simpla cunoaştere a pierderii mele nu-mi este de nici un folos“.

La fel este şi cu conştiinţa noastră clară că am păcătuit şi că sufletul nostru se află în mîna tare a dreptăţii lui Dumnezeu; dar faptul acesta tot nu ne va mîntui. Mîntuirea noastră se săvîrşeşte nu prin faptul că ne recunoaştem starea de pierzare, ci prin faptul că punem mîna, adică ne însuşim pe deplin mîntuirea care ne este pregătită, făurită şi dăruită în Domnul Isus Cristos.

250) Un om care nu vrea să privească la Domnul Isus Cristos, ci se încăpăţînează doar să-şi constate propriile păcate şi propria pierzare, aminteşte de povestea cu băiatul care scăpat un ban în gura canalului de pe stradă, apoi a rămas ore întregi acolo, găsindu-şi mlngîierea în a-şi spune mereu: „Chiar pe aici s-a rostogolit bănuţul meu! Chiar printre aceste două bare l-am văzut cum a căzut în canal!“ Bietul băiat! Poate învăţăm ceva spre binele şi spre trezirea sufletului nostru şi din această povestire!

251) Copilul care se află prins intr-un incendiu se

agaţă de pompierul care-l salvează Iuîndu-l în braţe, şi-şi pune toată încrederea în el. Copilul aflat în pericol nu întreabă dacă pompierul este destul de voinic ca să-l ducă în braţe, sau dacă are dorinţa să-l salveze cu adevărat, ci se agaţă cu toată puterea de el. Dogoarea şi fumul sunt sufocante, dar copilul se agaţă tare de pompier, iar salvatorul îl duce repede în siguranţă.

Să ne agăţăm şi noi, oameni în toată firea, cu aceeaşi încredere de Isus care ne poate scoate din flăcările păcatului şi care vrea sa ne salveze din pierzarea noastră.

252) Oamenii au în general o înclinaţie nefericită de a-L elimina pe Cristos din Evanghelie. E ca şi cum ai vrea să elimini făina din pîine. Ei iau cunoştinţă de planul mîntuirii, îl aproba ca fiind potrivit Scripturilor şi nimerit stării lor de păcat. Dar ei uită că un simplu plan nu foloseşte la nimic dacă nu este adus la îndeplinire că pentru mîntuire este estenţială, absolut necesară, propria lor credinţă în Cristos.

Şoseaua care duce la o localitate oarecare nu ne va duce acolo dacă nu vom merge într-un fel pe ea. Toate învăţăturile sănătoase, care au fost acceptate cîndva, nu-l vor mîntui pe nici un om, dacă el însuşi nu-şi pune speranţa şi întreaga sa încredere în Domnul.

253) Un misionar creştin i-a întrebat odată pe locuitorii păgîni ai unei insule depărtate cum poate fi mîntuit un om. Un bătrîn î-a răspuns: „Ne mîntuim cînd ne pocăim; cînd renunţăm la păcatele noastre şi ne întoarcem la Dumnezeu". „într-adevăr", a spus o femeie de vîrstă mijlocie, „dar trebuie şi o inimă sinceră". „Desigur", a adăugat un al treilea, „şi cu multă rugăciune". Un al patrulea a adăugat: „Trebuie să fie o rugăciune pornită din adîncul inimii". „Dar", a intervenit altul, „poruncile Legii trebuie îndeplinite cu toată sîrguinţa". Astfel, după ce fiecare a contribuit cu cîte ceva, toţi simţind că au alcătuit laolaltă o frumoasă mărturisire de credinţă, l-au privit pe predicatorul misionar, aşteptînd

aprobarea lui. Dar ei n-au trezit în el decît o compătimire adîncă. Omul lui Dumnezeu a trebuit s-o ia de Ia început, ca să le predice pe Cristos ca Mîntuitor personal al lor.

254) Un credincios care dorea mult să ajute la pocăinţa unui prieten al său a fost prevenit de altul, care i-a precizat: „Te poţi duce să vorbeşti cu el, dar nu-l vei urni din loc, deoarece pretinde că ştie foarte bine tot planul de mîntuire". Aşa s-a şi întîmplat. Credinciosul a primit următorul răspuns: „îţi sunt foarte îndatorat, dar nu cred că-mi vei putea spune mai mult decît ştiu şi eu; căci cunosc foartebîne pianul de mîntuire prin jertfa ispăşitoare a lui Cristos, pe care de altfel îl şi admir!" Acest biet om se încredea în planul mîntuirii, dar nu credea în Persoana lui Cristos. Acest plan de mîntuire este foarte preţios, dar el nu poate ajuta la nimic, dacă nu credem în Persoana Domnului Cristos.

255) Porumbelul este vînat de uliu şi în faţa acestui duşman nu mai are scăpare. Dar porumbelul a învăţat că singura lui scăpare. Dar porumbelul a învăţat că singura lui scăpare este să se vîre în crăpăturile stîncilor, şi în direcţia aceea zboară cît poate de iute. Porumbelul este complet ocrotit în acel loc de refugiu, şi nu se mai teme de nici o pasăre răpitoare. Dar stîncile n-ar fi de nici un folos porumbelului dacă el nu s-ar refugia acolo. Porumbelul a dispărut din privirile noastre, nu mai vedem decît stîncile.

Tot aşa şi sufletul vinovat se refugiază în coasta deschisă a Domnului Isus; astfel dispare din privirea răzbunătoare a dreptăţii divine. Dar trebuie sa existe acest zbor personal la Isus.

256) In timpurile mai vechi, cînd bisericile erau privite ca sanctuare, ucigaşii puteau să se refugieze acolo ca să scape de moarte. Iată-! pe ucigaş alergînd nebuneşte spre o biserică; în urma lui, oamenii înarmaţi vor să-l prindă şi să-l omoare. Îl urmăresc pînă în uşa bisericii. Urmăritul năvăleşte

pe trepte, şi tocmai cînd să-l omoare urmăritorii, apare episcopul cu crucea ridicată, strigînd: „înapoi! Nu pătaţi pragul casei Domnului cu sînge!“ Urmăritorii îndîrjiţi respectă locaşul Domnului şi se retrag, în timp ce urmăritul se ascunde în spatele episcopului.

La fel este şi cu Isus Cristos. Păcătosul vinovat aleargă de-a dreptul la El; şi cu toate că ispăşirea îl urmăreşte, Domnul îşi ridică mîmile străpunse de cuie şi strigă dreptăţii divine: „înapoi!... Eu îl ocrotesc pe acest păcătos! Eu îl ascund în cortul Meu! (Ps.27:5). Nu-l las să piară, pentru că el îşi pune toată încrederea în Mine“.

257) Poate că ni s-a întîmplat să vedem cîndva un pom acoperit în întregime deX^îş^este o plantă frumoasă, dar sufocă pomul, suge seva din el şi-l ucide. Mai poate fi salvat pomul acela? Grădinarul crede că da el vrea să facă tot ce poate în acest scop. Dar mai înainte de a începe să folosească cuţitul sau alt instrument necesar, i se spune că nu are voie să taie vîscul, acesta constituind un ornament frumos. Atunci grădinarului nu-i rămîne decît să spună: „Este cu neputinţă să mai salvăm pomul! Vîscul este acela care ucide copacul, şi dacă vrem să salvăm copacul, atunci nu mai putem salva şi vîscul!"

Nu este acesta un raţionament sănătos? Fireşte că da! Nu-i vom încredinţa acestui grădinar salvarea pomului atîta timp cît nu-i dăm şi permisiunea de a tăia tot ce este ucigător pentru pom. Dacă păcătosul vrea să trăiască mai departe în păcatele sale, va termina sufocat de ele. Dacă el este gata şi vrea cu hotărîre să fie scăpat de ele, Cristos îl poate elibera şi vrea să-l salveze dacă el se lasă cu totul în grija Sa.

258) Un turc s-a convertit la religia creştină. Înfuriaţi peste măsură, toţi ai lui au venit la el pentru a-l trage la răspundere pentru actul săvîrşit. Fiind întrebat ce l-a determinat să facă acest lucru, el a răspuns: „închipuiţi-vă că eu călătoream pe un drum; drumul îmi este puţin cunoscut,

dar deodată ajung la o răscruce. Îmi zic: Acum chiar nu voi mai şti care este calea cea bună. Dar iată că la acea răscruce văd doi oameni: unul e mort, celălalt e viu. Ce ziceţi voi: Pe care dintre ei îl voi întreba şi-l voi ruga să-mi explice calea?" „Bineînţeles, pe cel viu", au zis ei, „n-ai cum să te adresezi unui mort!" „Exact aşa a fost situaţia mea", a spus el mai departe. „Eu mă aflam cu viaţa la o mare răscruce, şi deodată mi-au apărut în faţă doi oameni: unul mort Mahomed al religiei voastre şi unul viu înţelepciune! Mortul Mahomed -, oricît am insistat, n-a putut să-mi spună nimic. Dar Isus Cel care este viu mi-a zis: ,Eu sunt calea, adevărul şi viaţa../ Numaidecît am luat-o pe calea ce duce Ia El, şi El mi-a dat în schimb: adevărul şi viaţa".

259) Watchman Nee (Nee to-şeng) a făcut o vizită unui conducător creştin care era bolnav Ia pat şi care se numea, să zicem, domnul Wong. Era un om foarte învăţat, era doctor în filozofie şi un om foarte stimat în toată China pentru înaltele Iui principii morale; un om care era angajat de foarte multă vreme în lucrarea creştină. Dar el nu credea în necesitatea naşterii din nou; el predica oamenilor o Evanghelie socială, de dragoste şi fapte bune. Cînd W, Nee l-a vizitat pe domnul Wong, dinele lui favorit stătea lîngă patul lui. După o discuţie de mai multă vreme despre lucrările lui Dumnezeu şi despre natura lucrării Sale în noi, Nee a arătat dintr-odată spre cîine şi a întrebat cum îl cheamă. Domnul Wong a spus că-l cheamă Fido. „A... Fido! Deci Fido este numele lui de botez!" a spus Nee. „Acum, spune-mi: Pot să-l numesc Fido Wong?" „Cum... Fido Wong? în nici un caz nu-l poţi numi Fido Wong", a răspuns el spontan şi foarte hotărît. „Dar el trăieşte în familia ta!" a stăruit Nee. „Şi atunci de ce să nu-l numeşti Fido Wong?" Apoi Nee a arătat spre cele două fiice ale lui Wong, zicînd: „Fiicele tale nu se numesc Wong?" „Ba da!" „Atunci, dacă unei fiice de-a tale pot să-i zic domnişoara Wong, de ce n-aş putea spune şi cîinelui, care este tot al tău, domnul Wong?" învăţatul a început să rîdă, şi

Nee a continuat: „Vrei să ştii unde vreau sa ajung? Fiicele tale s-au născut în familia ta şi-ţi poartă numele pentru că tu le-ai dat viaţă din viaţa ta. Cîinele tău poate fi un cîine inteligent, un cîine cu purtări alese, şi în toate privinţele un cîine dintre cei mai remarcabili; dar în ceea ce am discutat noi, nu se pune problema dacă este un cîine bun sau rău, ci pur şi simplu dacă este cîine sau dacă este copilul tău. El nu trebuie să fie un cîine rău pentru a fi descalificat de la a fi un membru al familiei tale; pentru aceasta este destul să fie cîine! Acelaşi principiu ţi se aplică şi ţie în relaţiile tale cu Dumnezeu. Problema nu se pune dacă eşti un om bun sau unul rău, ci pur şi simplu dacă eşti sau nu om. Dacă viaţa ta este este la un nivel mai jos decît viaţa lui Dumnezeu, tu nu poţi aparţine familiei Lui. Toată viaţa ta, scopul predicilor tale a fost să faci din oameni răi nişte oameni buni; dar omul ca atare, omul în sine, fie el bun sau rău, nu poate avea înrudire vitală cu Dumnezeu. Singura noastră şansă ca oameni este să-L primim pe Fiul lui Dumnezeu, şi cînd facem lucrul acesta, viaţa Lui din noi ne va transforma în fii ai lui Dumnezeu!" învăţatul a văzut că acesta este adevărul şi chiar în ziua aceea a devenit un membru al familiei lui Dumnezeu, primindu-L pe Fiul lui Dumnezeu în inima sa.

260) Un miner zăcea bolnav pe patul de moarte în coliba sa din munţii Californiei. O femeie credincioasă i-a citit loan 3:16. El şi-a deschis ochii, întrebînd: „Aşa ceva este scris în Biblie?" „Da!“ a răspuns femeia. „Aceasta se referă şi la mine?" „Desigur", l-a asigurat femeia, „se referă şi la tine!" El a tăcut o vreme şi apoi a întrebat: „A mai spus Isus ceva?" Atunci femeia i-a citit loan 1:12. Ea a mai adăugat: „El îţi vorbeşte şi ţie". Omul aceia şi-a deschis din nou ochii şi a şoptit: „Eu îl primesc! Eu sunt mulţumit şi mîntuit!" Apoi a murit.

Poate că nici tu n-ai ştiut că tot Cuvîntul lui Dumnezeu este despre tine şi de aceea nu ţi-ai pus încrederea în El. Azi ai ocazia să afli cu toată tăria lucrul acesta!

261) Apocalipsa 3:20.

Există o pictură vestită din 1850 care ilustrează această „Lumină a lumii". Pictura originală se află în capela Keble College din Oxford, şi o copie pe care a pictat-o acelaşi artist după 40 de ani se află în catedrala St. Paul din Londra. Deşi stilul acestei picturi s-a cam demodat, simbolul ei rămîne viu, precum l-a descris J, Ruskin: „în partea stingă a tabloului se vedea această uşă care reprezintă sufletul omenesc, încuiată şi baricadată cu lacăte şi cuie ruginite. Iedera a crescut peste balcoanele nedeschise de multă vreme. Pragul e acoperit cu buruieni, iar Cristos Se apropie pe înnoptate. El poartă coroana de spini şi haina de purpură împărătească; ţine o lanterna în mîna stîngă (lumina lumii) şi cu mîna dreaptă bate la uşă".

Acest tablou simbolizează sufletul omenesc comparat cu o casă închisă cu o uşă care o izolează din exterior. Fiecare dintre noi avem propria noastră viaţă pe care dorim s-o trăim. Uşa acestei case e bine închisă, nimeni nu poate intra. În faţa uşii de Ia casa personalităţii noastre Se găseşte Isus Cristos. El vrea să intre în ea, şi de aceea bate la uşă. Hotărîrea pe care o avem de luat este foarte simplă: îi vom permite noi Iui Isus să intre, sau îl vom lăsa afară? Să ne punem cîteva întrebări pentru a lămuri această hotărîre pe care o avem de luat: Mai întîi de toate, cine locuieşte în această casă? Această casa reprezintă inima noastră şi cel ce o ocupă este fiecare dintre noi în parte. Dar cine suntem noi, şi de ce vine Isus să ne viziteze? Noi suntem păcătoşii, şi EI vine la uşa noastră tocmai pentru că avem nevoie de El. Deci, să-I deschidem uşa inimii!

262) Apocalipsa 3:20

Un renumit tablou al pictorului Holmari Hunt îl reprezintă pe Isus care stă în faţa unei uşi închise şi bate, dar uşa nu are clanţă pe dinafară; se spune că pictorul înadins a omis-o, ca sa arate că noi trebuie să deschidem uşa, deoarece clanţa se

află numai în interior.

Primirea lui Isus este un act individual. Intr-adevăr, acest mesaj a fost adresat unei biserici, şi anume celei din Laodiceea. O biserică socotită în text „călduţă". Vocea aceasta îndeamnă pe fiecare, aşa cum stă scris: „Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el,„“ Fiecare om trebuie să se decidă pentru sine şi să facă pasul acesta individual. Nimeni nu-l poate face pentru tine. Părinţi creştini, învăţători, pastori şi prieteni te pot îndruma, dar numai mîna ta poate răsuci cheia şi deschide uşa,

263) Poate că-ţi pui întrebarea: „Dar ce se întîmplă dacă păcătuiesc? Cînd păcătuiesc, voi pierde titlul de copil al lui Dumnezeu? încetez eu de a face parte din casa Tatălui ceresc?" Nicidecum! Gîndeşte-te la ceea ce se întîmplă într-o familie: Un băiat se poartă urît cu părinţii săi. Un nor se coboară pe căminul acesta; atmosfera este grea, tatăl şi fiul nu se mai înţeleg. Oare băiatul acesta nu mai este fiul casei? Ba da; legătura nu s-a schimbat, comuniunea însă s-a rupt. Legătura de familie depinde de naştere, iar comuniunea de comportare. Îndată ce fiul şi-a cerut scuze, el este iertat, şi comuniunea este restabilită. Legătura de familie a rămas aceeaşi. Băiatul putea fi o vreme neascultător, ba chiar un fiu netrebnic, dar nu încetează de a fi rămas fiul familiei.

Acelaşi lucru se întîmplă şi cu copiii lui Dumnezeu. Cînd păcătuim, noi nu ne pierdem înfierea, adică legătura între copil şi tată, deşi comuniunea cu Dumnezeu este întreruptă pînă ce ne mărturisim păcatul şi-l părăsim, îndată ce ne mărturisim păcatul, „El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (l.Io.l:9). „Căci dacă a păcătuit cineva, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre" (l.Io.2:l-2), Deci nu aştepta pînă seara, cu atît mai puţin pînă duminica viitoare, ca să îndrepţi ceea ce astăzi n-ai făcut bine!

264) Ana Eschine a fost una dintre marile vedete de cinema din vremea ei. Într-o zi, ea a auzit că în oraşul unde locuia va veni marele predicator Hill. Orgolioasă fiind ca orice vedetă, nici ea n-a ştiut ce-a îndemnat-o să intre în biserica unde predica Hill. Acesta era pe la jumătatea predicii, dar cînd a intrat ea, şi pentru că o cunoştea, a exclamat: „Uitaţi-vă toţi, a venit ca să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu Ana Eschine!" Actriţei îi venea să intre în pămînt de ruşine atunci cînd mii de ochi şi-au îndreptat privirile spre ea. Dar înainte ca ea să-şi vină în fire, pastorul a continuat: „Astăzi sufletul doamnei Ana este pus la licitaţie. Haideţi să vedem cine dă mai mult!" Imediat s-a prezentat primul cumpărător: Lumea. „Ce dai tu, lume, pentru sufletul Anei?“ „Eu dau bogăţie, splendoare trecătoare, mărire deşartă, etc." „Dar pentru veşnicia ei nu garantezi nimic?“ „Veşnicie? De o noţiune ca asta nici n-am auzit!“ „Oferta ta nu valorează nimic, pentru că în Cuvîntul lui Dumnezeu se spune: Şi ce i-ar folosi unui om să cîştige toată lumea dacă şiar pierde sufletul!" Numaidecît s-a prezentat al doilea cumpărător: Diavolul. „Eu dau plăceri momentane nemaipomenite, desfrînare din adorare personală, satisfacţie prin minciună, asigur un loc în iadul cel veşnic, unde sufletul ei se va chinui alături de mine pentru totdeauna, etc.J“ „Ajunge, Satan! O aşa veşnicie asigurată n-are decît să rămînă pentru tine!" La urmă, calm, blînd, S-a prezentat şi Isus Cristos. „Eu am dat pentru sufletul ei însăşi viaţa şi sîngele Meu. Iar pentru veşnicia sufletului ei garantez cu însăşi împărăţia Tatălui Meu care este în ceruri!"

După această licitaţie teribilă, №11 a întrebat-o pe actriţă: „Căruia dintre cumpărători ai vrea să i te dărui?" Şi fără să se mai gîndească, onorata doamnă s-a prăbuşit la picioarele Domnului Isus, căruia l-a închinat cu adevărat întreaga viaţa pentru totdeauna. Toate acestea au pornit de la faptul că ea şi-a călcat pe orgoliu intrînd în casa Iui Dumnezeu unde НШ predica Cuvîntul.

N-ai vrea să-ţi calci şi tu pe orgoliu şi să intri în rîndul copiilor lui Dumnezeu? Numai acolo poţi afla adevăratul răspuns la toate problemele vieţii tale (Ps.73:16-17).

265) La Radio Washington se dădea la o anumită oră In fiecare zi „tonul standard", după care toată naţiunea îşi acordă instrumentele. Tot ceea ce nu corespunde acestui ton este dezacord, şi deci tortură. Tonul standard nu este arbitrar, ci este inerent.

în Isus, Dumnezeu ne-a dat tonul standard al vieţii omeneşti. Tot ceea ce s-a armonizat după tonul acesta capătă muzica sferelor; tot ceea ce se îndepărtează de el este dezacord şi tortură. Dumnezeu nu tortura, ci îndepărtarea însăşi produce tortura. Ea este inerentă.

266) Cineva a folosit vreme îndelungată o bicicletă cu ghidonul răsucit, şi atît de mult s-a obişnuit cu ea aşa, încît atunci cînd i-a îndreptat ghidonul a căzut cu bicicleta. El se „naturalizase" în răsucire.

Nouă, celor naturalizaţi în această lume vicleană şi imposibilă, realismul lui Isus ne apare drept „idealism". Dar şi El este un realism atît de îndepărtat de noi, încît de la distanţa noastră ne apare drept „idealism". De fapt, el este „realism".

267) Un primar cu inimă mare al unui oraş din India, care a curăţat vaste porţiuni din mahalaua oraşului său, iar pe locul acela a construit case şi blocuri cu apartamente, spunea odată: „Uneori mă plimb noaptea prin mahalalele mizerabile ale oraşului care au mai rămas neatinse şi-mi zic: Dacă oamenii aceştia mi-ar permite, aş face orice pentru ei, dar nu mă lasă să fac ceea ce ar trebui. Ei s-au naturalizat în murdăria lor şi se cramponează de ea, cu toate că din cauza aceasta mor ca muştele!"

Cît de mult se aseamănă cu Cristos acest om mare şi însingurat care suspină pentru oamenii care nu-i acceptă binele pe care li-l oferă! Cristos face azi acelaşi lucru! El ne

vede pe căile noastre mizerabile, în modurile noastre de viaţă nepractice, ajungînd în încurcătură, sfîrşind în frustrare şi mizerie, pierzîndu-ne mijloacele de a trăi, şi ne zice: „Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu... şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra!" Dar noi căutăm celelalte lucruri mai întîi şi ne trezim Ia urmă că ele ne sunt luate.

268) Cînd Stanley Jones era student, a contractat o infecţie de toxicodendron între degetele de la mîini şi între gene. Infecţia era atît de groaznică, încît între degete era numai came vie. Apoi s-a vindecat. După ce a ajuns în India (unde a fost ca misionar toată viaţa), şi acolo nu exista această boală, în fiecare primăvară, pe vremea cînd contractase această infecţie, locurile care fuseseră infectate începeau să-i producă mlncărimi. Fenomenul se repeta în fiecare primăvară, dar din ce în ce mai slab, pînă cînd după vreo 20 de ani a dispărut cu totul.

Răul din viaţă acţionează la fel. Rădăcinile sunt smulse, şi totuşi loviturile obiceiurilor muribunde îţi vor aduce aminte că răul a fost cîndva acolo. Nu descuraja! Loviturile sunt lovituri muribunde!

269) În oraşul Aberdeen a venit odată marele predicator N. Bromlow, unul dintre cei mai vestiţi predicatori de pe vremea sa. Trebuia să vorbească într-una dintre cele mai mari biserici din oraş. Aceasta s-a umplut de lumea venită să-l asculte. Cînd şedea pe scaun, înainte de a începe serviciul, el a prib mit o scrisoare de la unul dintre tovarăşii săi de păcate cu care trăise înainte de a-L găsi pe Domnul Isus: „Iţi cunosc viaţa trecută", scria respectivul, „am fost cu tine la Paris acum cîţiva ani şi ştiu viaţa ta păcătoasă şi imorală de acolo. Ştiu cum ai petrecut la Liverpool şi ce viaţă stricată ai trăit la Manchester. Vreau să te văd dacă ai curajul să te urci la amvon şi să predici viaţa curată!" Predicatorul nostru s-a dus drept la amvon şi şi-a început predica prin citirea acestei scrisori. N-a lăsat nimic la o parte

din conţinut, citind cu voce tare întreaga listă lungă de păcate murdare. Apoi s-a adresat ascultătorilor şi a zis: „Toate aceste lucruri sunt adevărate. Ba, prietenul meu de păcate n-a spus decît o mică parte din ele. Dar vreau sa vă spun că a venit o zi în viaţa mea cînd am auzit Vocea Salvatorului meu spunînd:‚Bromlow, mergi în pace, păcatele tale sunt iertate!” Şi dacă a existat milă pentru mine, atunci cu siguranţă există şi pentru dumneavoastră!“ Serviciul n-a mai putut continua aşa cum se plănuise, căci inimile oamenilor au fost zdrobite imediat. Sute de suflete au căzut pe genunchi şi s-au predat lui Dumnezeu, plîngîndu-şi păcatele, şi în oraş a început în seara aceea o mare trezire spirituală.

Primul lucru de care trebuie să scape omul este păcatul. Şi slava Domnului, El are iertare pentru fiecare păcătos.

270) Un credincios a fost întrebat de cineva de ce-L numeşte el Isus Cristos pe Mîntuitorul său? Şi cum înţelege ei că este mîntuit? Credinciosul s-a învoit sâ-i explice, şi fără multă vorbă a început să strîngă păiş de iarbă uscată şi s-o aşeze pe pămînt în formă de cerc, şi apoi i-a dat foc, nu înainte de a pune în centrul cercului un vierme. Cînd focul s-a încins, viermele a început să caute un loc de scăpare, dar ori încotro se îndrepta, nu găsea loc de ieşire. Focul crescînd, viermele neavînd ce face, începuse să se zvîrcolească. În clipa cînd focul ameninţa viaţa viermelui, credinciosul a întins mîna, a luat viermele şi l-a pus în afara cercului de foc. Viaţa li era salvată. Credinciosul a explicat: „Cercul vicios erau păcatele mele. Toate posibilităţile mele de a mă lăsa de ele au eşuat. Eu simţeam că nu mai am scăpare. Atunci Cristos Şi-a întins mîna şi m-a scos din mocirlă, m-a salvat, m-a mîntuit. De aceea este El Mîntuitorul meu personal!”

Este Cristos şi Mîntuitorul tău personal?

271) Între Constantinopol şi Scutari se află o insulă foarte mică pe care se află zidit un turn alb. Este „Turnul lui

Leandru” sau „Turnul fecioarei”. O legendă spune că odată o vrăjitoare a prezis unui sultan că singura lui fiică va muri muşcată de o viperă. Sultanul, ca să-şi apere fiica, a dat ordin ca să se zidească acest turn în mijlocul apei, pentru ca nici o viperă să nu ajungă acolo. Fata a crescut şi a devenit foarte frumoasă. Un prinţ persan, auzind de frumuseţea fetei, i-a trimis un buchet de fiori. Din nefericire, în acel buchet de flori s-a ascuns o viperă, care a muşcat-o pe prinţesă. Vestea acestei nenorociri a ajuns şi la prinţ, care s-a grăbit să-i vină în ajutor. Prinţesa era pe patul de moarte cînd a sosit prinţul. El a supt otrava din rana muribundei, salvîndu-i astfel viaţa.

Toată rasa omenească a fost muşcată de Şarpele cel Vechi (Satan) şi se zbatea în agonia morţii. Dar Marele Prinţ a venit chiar la timpul potrivit, şi noi ştim că El S-a arătat pentru a distruge lucrările Diavolului. Numai astfel a fost posibilă mîntuirea noastră.

272) Intr-un sat din America a fost o mare trezire spirituală. Aproape tot tineretul din sat a venit la Domnul. Însă toată lumea era tristă, pentru că cea mai frumoasă şi mai inteligentă fată din sat rămînea cu totul rece la chemarea Iui Cristos. Într-o duminică seara, predicatorul i-a făcut o vizită şi i-a propus următoarele: „Domnişoară, dumneata îl respingi pe Cristos! Mă tem că nu-ţi dai seama ce faci. De aceea,, vreau să-ţi fac o rugăminte: Aş dori să arăţi prin cuvinte că vrei să-L respingi pe Cristos. Te rog ca mîine dimineaţă, imediat după sculare, să spui cu voce tare: ‚Nu-L voi primi pe Cristos azi!” Şi să repeţi acest lucru în fiecare zi din săptămînă, iar duminica viitoare să-mi spui cum te simţi!” Predicatorul şi-a văzut de lucrul său, iar fata de al ei, fiind hotarîtă să declare în fiecare zi că nu-L primeşte pe Cristos. Duminica următoare, predicatorul a întrebat-o dacă şi-a ţinut promisiunea sau nu. „Mi-am ţinut-o în prima zi“, a spus fata. „Marţi dimineaţa mi-a fost mai greu să pronunţ acele cuvinte; miercuri mi s-au oprit cuvintele în gît, şi eu am căzut la pămînt în genunchi şi mi-am predat viaţa lui Isus, care acum

e Mîntuitorul meu slăvit”. Imediat ce fata şi-a dat seama pe cine respinge, n-a mai putut rezista.

Mulţi oameni, dacă şi-ar da seama împotriva cui luptă, ar fi frînţi de durere şi ar cădea în faţa Domnului cu lacrimi de pocăinţă. Aşa a făcut şi Saul pe drumul Damascului cînd ll presecuta pe Cristos. Eşti tu, iubite cititor, pentru Isus şi alături de El? Sau împotriva Lui?

273) Un învăţător de la şcoala duminicală spunea odată elevilor săi că nimic nu este cu neputinţă pentru Dumnezeu. Un băieţel a obiectat că el ştie un lucru pe care Dumnezeu nu-l poate face. „Ce anume?” a întrebat învăţătorul mirat. „Dumnezeu nu poate să vadă păcatele mele prin sîngele lui Isus Cristos!” a răspuns copilul.

274) La închisoarea statului Ohio a venit într-o zi guvernatorul statului şi a adus cinci graţieri. Cei peste o mie de deţinuţi au fost aduşi în sala mare. După o scurtă introducere, guvernatorul a spus că a adus graţierea pentru cinci condamnaţi. Apoi a scos actele şi a citit primul nume: Ruben Johnson. Se făcuse o tăcere înmormîntală, dar nimeni n-a ieşit dintre rînduri. Guvernatorul ţinea actul în mînă şi a mai citit o dată numele, dar nici un răspuns. Apoi s-a îndreptat spre directorul închisorii şi l-a întrebat dacă au fost aduşi toţi deţinuţii. Acesta a răspuns că da, au fost aduşi toţi. El a strigat încă o dată: „Ruben Johnson să vină să-şi primească graţierea; de acum e liber”. Toţi se uitau în toate părţile după el. Capelanul închisorii, care era în faţă, s-a ridicat în picioare şi l-a văzut pe Ruben Johnson că şi el se uita în toate părţile. Capelanul l-a strigat: „Ruben, e pentru tine!” Dar Ruben a întors capul înapoi, crezînd că pe cel din spatele lui tot Ruben îl cheamă. L-a strigat încă o dată, dar Ruben nu putea crede că despre el era vorba. El era de 19 ani în închisoare. Abia a treia oară cînd l-a strigat capelanul şi a arătat cu degetul spre el, Ruben Johnson s-a ridicat şi-a păşit în faţă. Tremura ca varga de emoţie, căci nu se aştepta

la aşa ceva, Guvernatorul i-a întins graţierea, el a luat-o şi a vrut să treacă la locul lui. A trebuit din nou să-i strige: „Ruben, de acum eşti liber, nu mai eşti deţinut!“ Abia atunci s-a întors el spre uşă şi a plecat In cazul acesta, Ruben a fost iertat de toată vina lui atunci cînd i-a fost semnat actul de graţiere, dar el nu ştia nimic. Cînd i s-a făcut cunoscut lucrul acesta, el n-a priceput, nu şi l-a însuşit şi nu s-a bucurat de el. Graţierea exista, dar el n-o luase în posesie. Abia după ce a înţeles că tocmai el este cel chemat, s-a sculat şi a plecat.

Exact aşa este cu multe suflete. Graţierea lor a fost revărsată pe Golgota, dar ei nu ştiu nimic. Urmează apoi o vreme cînd aud strigarea Evangheliei, dar nu înţeleg că e pentru ei. Unii zăbovesc în această stare ani de zile. Binecuvîntaţi sunt cei ce înţeleg lucrul acesta!

275) Un teolog a citat exemplul unui călugăr în vîrstă de o sută de ani, dintr-o mînăstire din Palestina, care rostea cu fiecare respiraţie: „Ai milă de mine, Doamne!” Şi teologul a adăugat: „Sper că cu ultima mea răsuflare voi rosti şi eu aceste cuvinte!”

Eu însă sper că nu! Eu sper că voi zice: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!” Eu nu vreau ca accentul să cadă pe vina mea, ci pe graţia (harul) Lui nu pe mine, ci pe El!

Să presupunem că un copil ar umbla toată ziulica prin casă şoptindu-şi: „Tată şi mamă, aveţi mila de mine!” Atitudinea aceasta ar bloca relaţia dintre el şi părinţi tot aşa cum o blochează păcatul. Atitudinea de penitenţă trebuie să vină, şi să vină cu hotărîre, dar ea trebuie să ne treacă din penitenţă la iertare; iertarea să ne ducă la părtăşie, iar părtăşia la bucurie. Numai astfel a fost acceptat darul Iui Dumnezeu.

276) În Orient se povesteşte istoria unui om care a căzut odată într-un puţ adînc. Toate eforturile lui de a ieşi au fost zadarnice. La un moment dat, a trecut pe acolo un confucianist. Privindu-1, i-a zis: „Te afli într-o situaţie teribil de dificilă, tinere! Data viitoare ai grijă să nu mai ajungi din

nou aici!” Şi confucianism! a plecat mai departe. Puţin mai tîrziu, prin apropiere a trecut un budist şi, auzind strigătul de ajutor, s-a uitat în puţ şi a spus: „O, dragul meu, te afli într-o mare primejdie! Dacă te poţi ridica un pic să-mi ajungi mîna, te voi ajuta!” Dar în zadar s-a chinuit omul. În cele din urmă, budistul a plecat mai departe, fără să ajute pe omul căzut. În acest moment S-a apropiat şi Isus Cristos: „Prietene, dă-mi voie să te ajut în situaţia ta disperată!” i-a spus EI cu blîndeţe. Apoi a coborît în puţ, l-a luat pe umerii Săi pe omul rănit şi l-a adus la suprafaţă.

Numeroase religii recunosc situaţia dificilă a omului căzut în păcat. Dar singurul îucru pe care îl pot face este să-i dea sfaturi. Numai creştinismul oferă şi mijlocul de a-î elibera din păcat. Eliberarea nu este datorită eforturilor omeneşti, ci datorită lucrării lui Cristos. Omul nu se poate elibera singur, numai Dumnezeu poate face lucrul acesta şi-l face definitiv.

277) Păsările care zboară noaptea pe mare sunt orbite şi atrase de lumina reflectoarelor de la farurile de pe mal, şi ele zboară din ce în ce mai aproape către aceste reflectoare fatale, pînă cînd, în final, fără să bănuiască, sunt zdrobite de ele. Lumea, ca sistem condus de Satan, are multe lumini chiar frumos colorate — care exercită o anumită atracţie pentru orice om care locuieşte pe planeta Pămînt. Dacă însă nu luăm seama la avertizarea Scripturii („Lumea şi pofta ei trece”, l,Io,2:7), atunci cu siguranţă că apropierea exagerată de „lucrurile lumii” ne va fi fatală.

278) Cum putem fi mîntuiţi? în zilele noastre, mulţi nu cred în iertarea păcatelor pentru că n-au încercat mîntuirea prin Isus Cristos, Cei care au încercat aceastămîntuire ştiu ce este viaţa adevărată în Cristos.

„Acum patru ani”, povesteşte Sundar Singh, „călătoream în munţii Himalaia şi vorbeam oamenilor de acolo despre Isus Cristos şi despre mîntuirea dată nouă în dar prin moartea Sa. Oamenii îmi ziceau: ‚E$te cu neputinţă ca prin moartea unui

om să fie salvaţi alţii!” Atunci un om a strigat: ‚Eu ştiu că lucrul acesta este intr-adevăr posibil!” Credeam că omul acela este creştin, dar el nu ştia nimic despre Isus Cristos. Lucrul acesta m-a minunat, şi l-am întrebat: ‚Cum se face că tu crezi că prin moartea unui om pot fi salvaţi şi alţii?” El mi-a spus atunci că, cu trei ani în urmă, călătorind pe munte a căzut într-o prăpastie. ‚Tot corpul meu”, a zis el, ‚era zdrobit. Sîngele curgea din toate părţile şi eram pe punctul de a muri. Tatăl meu m-a dus la doctor care, cînd m-a văzut, a zis: ‚Nu pot face nimic pentru el. Dacă ar avea un os rupt, l-aş pune la loc; dacă ar avea vreo boală i-aş da medicamente; dar el a pierdut prea mult sînge. Sîngele este necesar vieţii; dacă îl pierdem, viaţa noastră este în pericol. Şi eu n-am de unde-i da sînge!” Tatăl meu a zis atunci: ‚Nu se poate face nimic pentru el?‘ Doctorul a răspuns: ‚Nu este decît un singur lucru de făcut; Dacă cineva este gata să-şi doneze sîngele său pentru el, I-aş putea scăpa!” Tatăl meu avea o aşa mare iubire pentru miner, că a fost gata numaidecît să-şi doneze sîngele. Doctorul i-a deschis atunci o venă, şi sîngele tatălui meu a fost introdus în corpul meu. Tatăl meu era un om bătrîn, el a murit, dar eu, fiul său, am fost scăpat de la moarte şi îi sunt recunoscător. Tatăl meu a murit pentru mine; el m-a iubit cu o dragoste aşa de fierbinte, încît a fost în stare să-şi dea viaţa pentru a o scăpa pe a mea!” Atunci am început să spun acestui om despre jertfa şi moartea lui Isus Cristos. El a înţeles cînd i-am spus: ‚Tot aşa cum ai căzut tu de pe munte şi ţi-ai pierdut sîngele din cauza rănilor, am căzut şi noi de pe muntele sfinţeniei din cauza păcatelor şi ne-am pierdut viaţa; am pierdut viaţa noastră spirituală prin rănile păcatului, dar Domnul Isus Cristos a murit pe cruce; sîngele Său s-a vărsat pentru noi toţi care trăim, şi toţi cei ce-L vor iubi din toată inima lor vor primi viaţă veşnică.

279) Marele artist Stenburg, după ce a trecut prin experienţa convertirii, tînjea să exprime iubirea lui Isus în aşa mod, încît oamenii să fie atraşi la Mîntuitorul pe care el

învăţase să-L iubească. Într-o zi, un gînd i-a străpuns sufletul: „Eu ştiu să pictez; penelul meu trebuie să predice această iubire!“ Artistul a căzut în genunchi şi s-a rugat ca să poată picta cu măestrie, şi în felul acesta tablourile sale să vorbească despre această iubire. Apoi s-a sculat de pe genunchi cu flacăra geniului aprinsă în el şi, sub influenţa Duhului Sfînt, a pictat un tablou al crucificării, despre care s-a zis că este o minune aproape divină! Cînd lucrarea a fost gata, el a refuzat s-o vîndă, ci a donat-o oraşului său natal, Diisseldorf. Ea a fost expusă în galeria publică, unde numeroşi cetăţeni veneau să vadă această capodoperă. Multe inimi au rămas în tăcere în timp ce priveau capul încoronat cu spini al Fiului lui Dumnezeu: durerea şi iubirea divină atît de ciudat împletite. Unii s-au întors la casele lor, cunoscînd deja dragostea lui Dumnezeu şi repetînd cuvintele pe care Stenburg le-a scris pe pînză: „Eu am făcut toate acestea pentru tine, dar tu ce-ai făcut pentru Mine?“ După mai mulţi ani, un tînăr nobil foarte talentat a trecut prin Diisseldorf şi a vizitat galeria unde era expus celebrul tablou. A privit ore în şir fără să-şi dea seama, şi mai ales fără să ştie că privirea Celui crucificat îl captează. Acest tînăr se numea Zinzendorf, şi el s-a predat Domnului acolo pe loc. El este întemeietorul misiunii Fraţilor moravieni.

Oare nu-ţi vei dezvălui şi tu iubirea pînă la închinare în faţa Aceluia care merită să troneze în mod absolut în vieţile noastre, pentru că le-a răscumpărat cu însuşi sîngele Său?

280) Un rege din Boemia, pe nume Vinceslav, obişnuia duminica să se ducă la o biserica într-un sat unde era cunoscut. Totdeauna îl însoţea unul dintre servitori. Într-o dimineaţă de iarnă cînd zăpada era mare, regele i-a spus servitorului că se vor duce la biserică. Pe drum, servitorul a obosit tot mergînd prin zăpadă. Regele a văzut că servitorul a obosit şi i-a zis să calce pe urmele lui ca să-î fie mai uşor.

Cristos, Regele nostru, de asemenea ne spune să călcăm pe urmele Lui. Numai aşa vom fi creştini adevăraţi.

281) In Caşmir, un om avea mai multe oi. Ciobanii le duceau Ia păscut, însă în fiecare seară lipseau două sau trei oi. Stăpînul i-a rugat pe oameni să le caute, dar ei, fiindu-le teamă de fiarele sălbatice, nu şi-au dat osteneala să le găsească. Omul, care îşi iubea turma, dorea să salveze oile cu orice preţ. „Dacă eu însumi", a zis stăpînul, „plec în căutarea oilor, nu mă vor recunoaşte, deoarece nu m-au văzut niciodată. Ele îi recunosc pe ciobani, care refuză să le caute. Va trebui în cele din urmă să devin asemenea unui berbec!" El a luat o blană de oaie, a pus-o pe spate şi a plecat în căutarea oilor rătăcite. Acestea, cînd î-au zărit, l-au luat drept una de-a lor şi l-au urmat. El le-a adunat şi Ie-a hrănit. Cînd toate au fost scăpate, stăpînul lor a dat jos blana de oaie; el nu era berbec, ci om.

La fel Dumnezeu Domnul nostru Isus Cristos care nu era om, S-a făcut cu totul asemenea oamenilor pentru a-i salva.

282) Savanţii şi filozofii care cred în evoluţie vorbesc despre supravieţuirea celor mai înzestraţi prin selecţie naturală. Aceasta o fi sau nu adevărat, dar cert este că există şi supravieţuirea celor mai puţin înzestraţi prin selecţie divină. Ea este dovedită prin transformarea a milioane de fiinţe: beţivi, adulteri, ucigaşi, care au fost smulşi din adîncul păcatului şi al nenorocirii. Ei au primit o viaţă nouă, de pace şi de bucurie, prin salvarea adusă de Isus Cristos, venit în lume ca să mîntuiască pe cei slabi.

283) „In anul 1921", povesteşte Sundar Singh, „a izbucnit un incendiu în pădurile munţilor Himalaia. În timp ce cea mai mare parte dintre oameni încercau să stingă focul, alţii s-au oprit şi priveau ce se petrece într-un arbore, Un cuib plin cu puişori, înconjurat de ramuri, urma să fie cuprins de flăcări, O pasăre foarte agitată zbura deasupra cuibului. ‚Cît de mult aş vrea să salvăm puişorii”, spuneau martorii dramei, ‚dar nu este posibil; focul e prea intens ca să ne putem apropia!” Eu am rămas acolo privind neputincios ca

şi ceilalţi spectatori, în curînd am văzut cuibul luînd foc. Gîndeam că în cele din urmă pasărea mamă va pleca de acolo, dar nu; ea s-a aruncat în flăcări şi şi-a întins aripile peste puişorii ei ca să-i apere. Victimă a dragostei sale, în cîteva clipe a fost transformată în scrum. Niciodată n-am văzut ceva asemănător! Atunci am spus vecinilor mei: ‚Această iubire minunată ne mişcă sufletul! Dacă ne-a fost dat să fim martorii unui astfel de devotament din partea unei creaturi aşa de mici, cu cît mai mare este dragostea şi devotamentul întîlnite la Dumnezeu, Creatorul! Aceeaşi dragoste infinită L-a determinat să părăsească cerul şi să ia formă omenească ca să ne pună la adăpost dîndu-Şi viaţa, murind pentru păcatele noastre".

284) Cel care este pîinea vieţii Şi-a început misiunea flămînd!

Cel care este apa vieţii Şi-a sfîrşit misiunea însetînd!

El a flămînzit ca un om şi i-a hrănit pe oameni ca un Dumnezeu!

El a fost obosit, şi totuşi e odihna noastră!

I s-a spus că are demoni şi a scos demonii!

El S-a rugat, şi totuşi ascultă rugăciunile!

EI a plîns, şi totuşi şterge lacrimile!

El a fost vîndut pentru 30 de arginţi, şi totuşi a răscumpărat lumea!

El a fost adus ca un miel la tăiere, şi totuşi e Păstorul cel Bun!

El moare şi totuşi dă viaţă, şi prin moarte nimiceşte moartea!

285) Un tînăr creştin stătea la căpătîiul unui bătrîn muribund, care era

şi el creştin. „Vrei să-ţi citesc cel mai dulce verset din Biblie?" a zis tînărul. „Da!“ Tînărul a deschis Cartea şi a început: „în Casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc!" „Citeşte mai departe, nu acesta

e cel mai dulce verset!" Tînărul a continuat: pentru ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi“. „Da, da, acesta e!“ a zis suspinînd bătrînul. „Nu locaşuri doresc eu, ci pe El însuşi!" Fericirea cerului va consta în prezenţa Iui Cristos!

286) Într-o mînăstire budistă din Kushan, în apropiere de Shanghai, se găsesc nişte cărţi neobişnuite. Ele sunt socotite cărţi sfinte şi sunt scrise cu sînge. Dar nu cu sînge de animal, ci cu sînge de om. În aceste cărţi e scrisă viaţa lui Buda. Călugării care le-au scris şi-au folosit sîngele pentru a face această lucrare. Sîngele obişnuit se spune se înnegreşte, datorită sării pe care o conţine, şi de aceea călugărul care doreşte să scrie cu sînge trebuie să-şi scoată sarea din organism. În acest scop, mai mulţi ani la rînd, el nu mănîncă nimic sărat. După ce corpul a fost pregătit astfel, călugărul, în rugăciune şi meditaţie, începe şi scrie viaţa Iui Buda. În fiecare zi dă drumul din venele lui unei cantităţi oarecare de sînge. Această lucrare continuă ani de zile. Mulţi dintre călugării aceştia mor din cauza pierderii sîngelui.

Cu noi creştinii lucrurile stau cu totul altfel: Domnul şi Mlntuitorul nostru Şi-a dat sîngele pentru noi. Iar noi scriem: ne desfăşurăm viaţa noastră creştină prin puterea sîngelui Său!

287) Martin Luther, marele reformator, căuta pacea sufletului său pe timpul cînd era numai călugăr în mînăstirea din Erfurt. Un bătrîn i-a arătat într-o zi un articol intitulat: „Eu cred în Cel ce uită păcatele!" „Da", a răspuns Luther, „eu cred lucrul acesta". „O", a zis bătrînul, „acum ştiu care este predica ta. Tu crezi în Cel ce iartă şi uită păcatele lui David, ale Iui Petru şi ale lui Pavel! Dar aceasta nu este destul. Noi trebuie să credem că propriile noastre păcate sunt uitate şi iertate!" La auzul acestor cuvinte, inima lui Luther s-a umplut de lumină şi a înţeles că poate să spună că Domnul este şi al lui. El uită şi păcatele sale.

Atunci cînd îl vom primi pe Mîntuitorul nostru personal,

Domnul va veni să locuiască cu pacea Sa în viaţa noastră. El va ierta şi va uita păcatele mele şi ale tale. Primeşte-L cît mai degrabă, pînă nu e prea tîrziu.

288) Un păgîn din Malabar (India), simţind povara păcatelor apăsîndu-i greu pe conştiinţă, a cerut povaţa unor preoţi brahmani ca să-l ajute să scape de păcat. Unul dintre ei i-a spus: „Să-ţi baţi cuie de fier în sandale şi să faci cu ele un drum de 500 km pe jos. Dacă vei pierde prea mult sînge sau vei avea dureri de cap, să stai puţin, apoi să mergi mai departe". Omul a ascultat şi a făcut ce i s-a spus. Pierind cu sandalele torturii, după o zi de mers, nespus de chinuitoare, omul s-a oprit sub un arbore mare, unde misionarii obişnuiau să ţină servicii de evanghelizare. Pe cînd se odihnea şi se gîndea cu groază la restul drumului, a văzut venind spre el un om. Era unul dintre misionari. Acesta, văzîndu-l în starea de plîns în care se afla, l-a întrebat unde se duce. Omul i-a povestit durerea sufletului. Atunci misionarul i-a predicat Evanghelia şi l-a adus la picioarele Domnului. Omul, cînd a auzit şi a înţeles că deja e mîntuit prin sîngele vărsat Ia cruce, a sărit în sus de bucurie şi a strigat: „Iată, lucrul acesta îl doream şi eu!" Şi într-o clipă a aruncat sandalele chinurilor, iar misionarul şi noul creştin s-au plecat pe genunchi pentru ca să mulţumească lui Dumnezeu pentru puterea Duhului Sfînt care deschide orice inimă păcătoasă şi dornică de mîntuire.

Ai fost şi tu la cruce? Ai spus şi tu atunci, sau poţi să spui acum că Isus este tot ce-ţi doreşti în viaţă?

289) Spurgeon a spus odată următoarea întîmplare: „Nişte credincioşi se străduiau să explice unui nebun calea mîntuirii. Dar lucrul acela era foarte greu. Deodată, unul dintre ei i-a zis: John, tu ai suflet?” ‚Nu\ a răspuns nebunul, ‚n-am suflet!” Auzind aceste cuvinte, credincioşii au rămas foarte descurajaţi. Şi deodată nebunul a exclamat: ‚Eu nu am^ suflet pentru că l-am pierdut; dar Domnul Isus a

găsit sufletul meu, şi eu îl am pe El pentru totdeauna în mine! Aşa că nu mai sunt eu, ci Cristos!” Cît l-au crezut ei de smintit, el a înţeles totuşi jertfa Domnului. Cu cît mai mult trebuie să înţelegem noi, marii pricepuţi, această jertfă minunată!"

290) Un membru al familiei unui mort, pe care medicul mesmerit (după numele lui Mesmer, un individ care a preconizat vindecarea prin magne tism) a încercat să-l vindece, dar fără să reuşească, s-a adresat acestuia: „Ei bine, domnul B. a murit în ciuda promisiunii dumneavoastră de a-l vindeca!” „Da", a răspuns medicul, „fiindcă în timpul tratamentului n-aţi urmărit progresele curei, şi el a murit vindecat!"

Există nenumăraţi oameni care mor „vindecaţi", trataţi fiind de anumiţi „medici cîrpaci" spirituali. Aceşti medici cîrpaci din punct de vedere spiritual sunt gata să dea clienţilor lor medicamente precum: autosugestie, concentraţie mintală deosebită, negarea diagnosticului, a durerii, şi alte metode sau medicamente ale psihologiei moderne. Toate acestea sunt date ignorindu-se adevăratul tratament dat prin sîngele Golgotei: acolo, El ~ Marele Medic a purtat păcatele şi bolile noastre. Acum, tu, dacă eşti într-un fel sau altul bolnav, apucă prin credinţă ceea ce a făcut deja Domnul Isus pe cruce, dacă vrei să trăieşti şi să nu mori vindecat!

291) Cardinalul Dubois, urmînd să fie supus unei operaţii, l-a chemat pe celebrul medic Boudon, chirurgul şef al spitalului Hoteîdieu, şi i-a zis: „Sper cel puţin că nu mă vei trata ca pe desculţii spitalului dumitale!" „Monseniore", i-a răspuns Boudon, „toţi aceşti desculţi sunt cardinali pentru mine!"

Dumnezeul nostru nu este un Dumnezeu părtinitor. Pentru El, toţi cei ce vin la El sunt egali copii ai Lui indiferent de poziţia lor socială, de rasă, etc. Cînd Naaman a venit la Elisei, a crezut că acesta o să-l întîmpine în cale şi o să-şi

pună mîinile peste el, o să se roage, etc. Dar Elisei a procedat ca şi cum ar fi fost un oarecare om de rînd. (Elisei era servul al lui Dumnezeu). De aceea, oricine ai fi tu, vino la Isus, şi El te va trata tot aşa cum l-ar trata, dacă s-ar întoarce la El, pe preşedintele ţării tale!

292) Un arcaş neîndemînatic se pregătea să tragă cu arcul într-o ţintă. Diogene s-a aşezat în faţa acestuia: „Aici", a spus el, „sunt în siguranţă deplina!"

Toate lucrările de salvare ale lui Dumnezeu pentru oameni au fost ţinte de atac pentru Satan. Dar spre nimic nu a tras el mai cu furie ca asupra ţintei numită Golgota. Prin ceea ce urma să fie făcut acolo, Satan a fost făcut inofensiv, cel mai slab arcaş care ar fi putut nimeri această ţintă. Să ne aşezăm deci cu deplină încredere în faţa Golgotei, a sîngelui vărsat acolo, pentru că acolo Satan este inofensiv.

293) Iphierate, căpitan ai atenienilor, i-a răspuns lui Harmondius cel tînăr care, ca să-l insulte, îl învinuia că era de origine umilă. (Se spune că era fiul unui cizmar). „Eu sunt primul din neamul meu", a răspuns Iphierate, „iar tu eşti cel din urmă din al tău!"

Noi cei mîntuiţi, cu toţii avem cea mai umila origine: păcătoşi şi buni de pedeapsa iadului. Prin ceea ce a făcut Domnul Ia cruce şi prin credinţă, noi am devenit copii ai lui Dumnezeu (Io.l:12). Cînd Diavolul vine să te ispitească cu originea ta că ai fost cel mai mare păcătos tu poţi să-i spui: „Da, ai dreptate! Dar acum eu sunt copil al lui Dumnezeu; pe cînd tu, Satan, cu toate că acum eşti stăpînul lumii, nu ai alt destin decît pierzarea veşnică!"

294) Mai mulţi zidari lucrau voioşi la faţada unei case cu mai multe nivele, cocoţaţi pe o schelă înaltă. Deodată, schela s-a prăbuşit, aruncînd în veşnicie sufletele zidarilor, în afară de doi care reuşiseră să se apuce de o scîndură răzîeaţă care era înfiptă în zid. Scîndura era şubredă, şi ei erau ameninţaţi cu prăbuşirea. Atunci cel mai în vîrstă a zis celui

mai tînăr tovarăş: „Petre, dă-ţi drumul, am copii mici!" După cîteva momente de şovăire, Petre a răspuns: „E drept". Şi dîndu-şi drumul, a murit şi el. Tatăl copiilor a scăpat cu bine. Fără îndoială, memoria acelui tînăr a rămas sfîntă, atît jpentru el, cît şi pentru soţia şi copiii Iui.

Intîmplarea aceasta ne aminteşte de Fiul lui Dumnezeu care „Şi-a dat drumul" din slăvile veşnice ale Tatălui Său. Nu merită El oare acum recunoştinţa mea şi a ta? Eu I-am dat de mult toată recunoştinţa vieţii mele. Dar tu?

295) Cînd celebrul profesor de botanică Naegeli din Mţnchen a sfîrşit ultima pagină a manuscrisului în care consemna ciudata şi minunata sa descoperire, nu l-a trimis la tipar, ci I-a ascuns în sertarul cel mai adînc al mesei sale de lucru. Atît de fantastică, atît de necrezut i se părea descoperirea pe care o făcuse, încît se temea că aducînd-o la lumină colegii şi specialiştii îi vor rîde în nas şi se vor gîndi imediat la înlocuirea lui ca bătrîn care poate fi capabil de asemenea năstruşnicii. De abia la cîţiva ani după moartea învăţatului s-a găsit într-un dosar prăfuit manuscrisul ascuns. Moştenitorii şi-au putut da seama atunci de ce bătrînul profesor s-a ferit să înştiinţeze lumea de descoperirea unui fenomen de care numele său va fi legat pentru totdeauna. Într-adevăr, e de necrezut: dacă se aruncă într-un vas cu apă o monedă obişnuită de cupru sau argint, apa aceea capătă proprietatea de a ucide toţi microbii şi toate plantele inferioare care se găsesc în ea. Cum? De ce? Mister!... Ceea ce este încă şi mai curios, este că apa aceasta în care mor microbii nu arată nici o urmă de argint sau cupru; nici moneda nu arată nici cea mai mică pierdere în greutate. Institutul bacteriologic din Frankfurt a întreprins cercetări amănunţite pentru a descoperi în ce constă această putere tainică a argintului. Spre surprinderea tuturor, s-a văzut că argintul se dizolvă în apa curată şi formează săruri. Energia acestor molecule infinit de mici, particulele de argint dizolvat, sunt cauza morţii bacteriilor. Există şi o limită. Un

volum de apă în care s-a pus argint, după cîtva timp va conţine 0,00001 procente din greutatea argintului; cantitatea unui degetar de apă poate ucide 5.000 de bacterii.

Tot aşa, cea mai mică picătură din sîngele Domnului Isus Cristos, lăsată să picure pe cea mai neagră inimă, este în stare să ucidă toţi viruşii păcatului. Eşti invitat cu dragoste să faci această experienţă!...

296) Ziua era caldă, şi un vînt răcoritor a permis locuitorilor să-şi strîngă recolta de pe ogoare. Agricultorii erau mulţumiţi privind rodul cules. Deodată, ei văd în zare un nor întunecat, urmat de o vîlvătaîe de flăcări. Departe, la vreo zece kilometri, ardea cîmpul. Inimile lor au început să bată mai repede, şi i-a cuprins o mare teamă. Cu toată depărtarea cea mare, erau în primejdie, pentru că vîntul sufla cu putere înspre ei, şi în curînd ar fi fost înconjuraţi de flăcări. Nimic n-ar mai fi putut să-i scape. Ei au luat un chibrit şi au dat foc la iarba uscată care îi înconjura. Dacă ai fost vreodată într-o astfel de situaţie, atunci ai fi ştiut că nu există altă scăpare. Îndată s-au întins flăcările şi au mistuit totul în jurul lor. Ei erau scăpaţi, pentru că vîlvătăile de foc care veneau din depărtări n-au mai avut ce să ardă şi s-au oprit. Aşa putem înţelege zicala care se spune în America de Sud: să stai acolo unde a trecut focul!

Iată o palidă ilustraţie a zilei în care se va desfăşura mînia lui Dumnezeu. Această zi se apropie. Plîngeţi pe aceia care nu se vor găsi pe locul unde a trecut „focul”. Este uşor să iei un chibrit şi să dai foc ierbii; dar este şi mai uşor să-L iei pe Mîntuitorul drept adăpost. Focul judecăţii lui Dumnezeu a căzut deasupra Fiului Său. El a promis că toţi cei care se vor adăpost în Isus vor fi veşnic la adăpost (Io.3:16). Dacă mînia lui Dumnezeu a căzut pe înlocuitorul nostru, ne va putea oare lovi şi pe noi? Nu! De aceea, prietene, „stai acolo unde a trecut focul!“

297) Un băieţaş a fost întrebat de cînd îl cunoaşte el

pe Mîntuitorul: „Din ziua în care albina a înţepat-o pe mama mea; din acea zi sunt sigur de mîntuire”. „Ia spune-mi şi mie cum vine asta!“ „Cu mult înainte de această întîmplare, mama mi-a spus despre jertfa Domnului Isus, mort pentru mine. Dar eu n-am înţeles lucrul acesta. Într-o după-amiază călduroasă de vara, în timp ce mama călca rufele în bucătărie, o albină furioasă a venit zumzăind spre mine. Albina voia să mă înţepe. Am încercat s-o alung cu batista, dar ea se învîrtea mereu în jurul capului meu. Am fugit speriat în bucătărie şi m-am ascuns sub şorţul mamei. Ea şi-a pus mîinile în jurul capului meu pentru a mă ocroti. De abia a făcut lucrul acesta, că albina a şi înţepat-o cu atîta furie, încît şi-a pierdut acul şi a murit pe braţul mamei. Mama simţea durerea provocată de înţepătura albinei. Imediat i-a venit gîndul să mă lămurească cu privire la mîntuire: ‚Vino acum, dragul meu[4], a spus ea, ‚vezi că albina m-a înţepat pe mine în locul tău; ea nu mai poate să-ţi facă nici un rău!” Priveam speriat înţepătura de pe braţul mamei, cînd ea mi-a spus mai departe:‚Lucrul acesta este o ilustraţie palidă a suferinţelor şi jertfei Domnului Isus lovit pentru păcatele noastre!” Atunci am înţeles că Domnul Isus a fost pedepsit în locul meu, iar eu am scăpat de osîndă!”

298) Un judecător dă o sentinţă unui hoţ: o condamnare Ia cinci ani închisoare. Pe hîrtie e simplu şi frumos, dar cinci ani de închisoare sunt cu totul altceva decît se vede pe hîrtie. Acolo, de la 5 dimineaţa, încep dorul, lacrimile, neliniştea şi suferinţa, apoi lipsurile, şi ţi se pare că a trecut o veşnicie cînd, uitîndu-te la ceas, vezi că e tot ora 5. Un judecător a ajuns el însuşi la închisoare şi a mărturisit că dacă ar fi ştiut cît de aspră este viaţa în închisoare, n-ar fi dat sentinţa aşa de uşor.

Isus, de sus din cer, ar fi putut foarte uşor să ne condamne. Dar El a vrut să cunoască realitatea vieţii omeneşti în corp, să cunoască experienţa vieţii, şi de aceea a venit pe pămînt, S-a născut în iesle, de mic a trebuit să fugă, să suporte

umilinţele vieţii unui copil sărac şi apoi toată viaţa de batjocură de la cei cărora îe dădea lumina. Ce greu trebuie să-I fi fost! Să fii Fiu de Dumnezeu şi la orice pas hulit de oameni!

299) Cum se face că mă vedeţi? De la un corp luminos pleacă particule luminoase numite fotoni. Eu sunt bombardat cu milioane de fotoni; o parte sunt absorbiţi, altă parte lovesc retina, şi se reflectă imaginea formată. După frecvenţa acestor unde se produce imaginea. Dacă am o faţă mînioasă, fotonii au plecat de la mine; imaginea luminoasă poate fi văzută de la depărtare prin televiziune; dar nu numai peste mări şi ţări, ci în întreg cosmosul. Razele de pe pămînt pleacă spre stele, şi imaginea ta va pleca şi se va prinde undeva, şi acolo va rămîne. Pot regreta gestul meu, dar nu-mi mai pot corecta imaginea, şi nici s-o mai iau înapoi. Dar care este atunci soluţia de a repara acest rău? Cum se face că nu pot vedea în timpul zilei stelele de pe cer? Oare ele nu sunt tot la locul lor? Ba da! Dar a apărut soarele, şi lumina Iui fiind mai puternică decît a stelelor, ele sunt acoperite.

Imaginea mîntuirii a apărut atunci cînd Isus a murit pe Golgota. Imaginea aceasta umbreşte, întunecă chiar imaginile păcatelor tale în aşa fel, incit ele nu se mai văd.

300) Cum se face ca mă auziţi? Prin mişcarea corzilor voastre vocale, se produc unde de aer care lovesc timpanele voastre şi se formează imaginea auditivă, şi voi mă auziţi. Undele sonore nu pleacă numai în alte ţări unde pot fi prinse prin radio, ci în tot cosmosul. Eu am vorbit urît; undele mele sonore vor pleca şi nu se vor mai opri decît la tronul lui Dumnezeu, Tot aşa şi cu păcatul săvîrşit: s-a dus..., nu-l mai pot repara. Şi atunci care este soluţia? La radio în timpul unui război o ţară transmite o emisiune, şi ţara inamică o bruiază de nu se mai aude nimic, acoperind toate ştirile. Şi pentru noi a apărut acest bruiaj, cînd Isus în chinurile cumplite de pe cruce a spus: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce

fac!“

301) După lungi şi istovitoare căutări zadarnice de a găsi pacea sufletului său în religia hindusă a părinţilor săi, Sadhu Sundar Singh s-a hotărît să-şi pună capăt zilelor. Sundar avea pe atunci 15 ani. Dar un tînăr hindus de 15 ani este cu mult mai dezvoltat decît un european de aceeaşi vîrstă, iar sinuciderea nu este condamnată în India aşa cum este la noi. Sundar s-a dus la tatăl său şi i-a spus: Am venit să-ţi spun adio, pentru că mîine dimineaţă voi muri!“ „Dar de ce vrei să te omori?“ „Pentru că religia hindusă nu mă poate mulţumi, nici bogăţia, nici belşugul, nici altă stare şi nici averea noastră! Toate acestea pot satisface necesităţile corpului, dar nu năzuinţele sufletului meu. Am trăit destul din mizerabila asta de viaţă; vreau să-mi pun capăt zilelor!“ Sundar şi-a pus planul la punct; linia căii ferate traversa extremitatea proprietăţii lor, şi în fiecare dimineaţă la ora 5 fix trenul trecea pe acolo. Dacă nu va găsi răspunsul aşteptat, el se va arunca înaintea trenului. Sundar s-a trezit la ora 3 dimineaţa. Era în 18 decembrie 1904. A făcut o baie rece, apoi a început să se roage: „Dacă există un Dumnezeu, atunci vreau să mi Se arate şi să-mi indice calea spre rezolvarea tulburării inimii mele, şi eu îl voi servi toată viaţa”. „Eram foarte hotărît”, mărturiseşte el mai tîrziu, „că dacă rugăciunea mea nu va primi răspuns, să merg înainte de a se crăpa de ziuă şi să-mi pun capăt zilelor punîndu-mi capul pe linia trenului. Am rămas în rugăciune o oră şi jumătate, sperînd să văd dacă apare Krishna sau Buda, sau vreun alt sfînt din religia hindusă, dar ei n-au apărut; şi nu mai aveam decît o jumătate de oră. Apoi am început să mă rog cu şi mai multă insistenţă, spunînd: ‚0, Dumnezeule, dacă exişti, descopere-mi-Te!‘ Deodată a apărut o mare lucire de lumină de parcă ar fi luat casa foc. Am deschis uşa, dar afară era întuneric. Şi atunci s-a petrecut un lucru pe care nu l-aş fi aşteptat niciodată: camera s-a umplut de o lumină minunată, care a luat forma unui glob, iar eu am văzut un bărbat viu şi

strălucitor în mijlocul acelei feerii. Nu era Buda, nici Krishna, ci era însuşi Cristos! Nu voi uita niciodată faţa Sa glorioasă ce părea plină de iubire, nici cele cîteva cuvinte pe care le-a rostit: ‚De ce Mă persecuţi? Eu am suferit pentru tine, Mi-am dat viaţa Eu sunt Salvatorul lumii!” Aceste cuvinte au fost scrise cu litere de foc în inima mea. Cristos pe care-L credeam mort, era viu şi stătea în faţa mea. Am văzut semnele cuielor! Fusesem inamicul Lui, dar acum am căzut în genunchi înaintea Sa şi L-am adorat. Acolo, inima mea a fost umplută de o inexprimabilă bucurie şi de o pace minunată. Sundar cel vechi a murit şi un Sundar nou s-a născut pentru a-L servi pe Cristos! Cînd m-am sculat, plin de bucurie, dispăruse totul. După cîteva minute, m-am dus la tatăl meu care încă dormea. I-am povestit vedenia pe care am avut-o şi i-am spus că m-am făcut ‚creştm‘“. Şi, într-adevăr, Sundar Singh a rămas pînă la dispariţia sa din 1929 unul dintre cei mai minunaţi servi ai lui Cristos pe care i-a cunoscut secolul 20,

302) Noi ştim ce este forţa păcatului şi forţa satanică, dar Mîntuitorul este mult mai puternic. „Intr-o zi“, povesteşte Sundar Singh, „stînd pe o stîncă am văzut sub mine o păsărică zburmd din ce în ce mai încet. Uitîndu-mă la mişcările ei, am observat un şarpe care o privea. Atrasă în gura morţii, mica păsărică era fără putere de rezistenţă. Am încercat s-o salvez aruncînd cu pietre, dar inutil. Şi am asistat la scena tragică pînă cînd păsărică s-a apropiat de gura reptilei. A fost dintr-odată înghiţită

Nimeni nu are atîta putere în sine însuşi ca să reziste păcatului. Dar să privim la Isus Cristos care poate să ne atragă spre El şi să ne scape de sub puterea lui Satan; numai El are întreaga autoritate asupra păcatului.

303) În Orient există următorul obicei cu privire la plata datoriilor: cînd cineva şi-a plătit datoria, cel căruia i se datora suma ia actul de datorie şi-l pironeşte la poarta

fostului său datornic, pentru ca toţi trecătorii să vadă că datoria a fost plătită.

Ce ilustraţie minunată a mîntuirii noastre! Iată crucea: uşa harului, dincolo de care se află lumea în stare de faliment, fără putinţă de a plăti ceea ce datorează Creatorului ei. Dar iată-L pe Domnul Isus ţinînd în mînă actul datoriei noastre. Întreaga noastră datorie a fost plătită de El prin pironirea trupului Său pe cruce. Coloseni 2:14.

304) Evreii povestesc o întîmplare mişcătoare în legătură cu groaznica noapte a celui dintîi Paşte. Într-o casa evreiască se găsea o fetiţă, singurul copil în vîrstă de vreo 10 ani. Ea era alintată şi iubită de toţi cei care o cunoşteau. Sîngele mielului pascal, pus pe stîlpii şi pragul uşii, trebuia să-i păzească viaţa de sabia nimicitoare a îngerului morţii. Fetiţa l-a întrebat pe tatăl ei, înainte de a se duce la culcare, dacă sîngele era pus pe stîlpii şi pragul uşii. Tatăl ei a încredinţat-o că toate erau în bună rînduiaiă. Fetiţa a adormit, dar somnul ei era neliniştit şi zbuciumat. În mai multe rînduri s-a trezit speriată din somn, pentru a pune eu groază aceeaşi întrebare: „Tăticule, sîngele este pus bine pe uşa casei?ʷ Dar tatăl a continuat s-o liniştească. Puţin înainte de miezul nopţii, fetiţa s-a sculat foarte tulburată. De data aceasta, nici un răspuns n-o mai putea linişti. Atunci tatăl a luat fetiţa în braţe şi a dus-o la uşă, pentru ca ea însăşi să se încredinţeze de prezenţa sîngelui răscumpărător de pe uşa casei. Spaimă mare! Uşa nu era stropită cu sînge! Ea era cu totul albă; servitorul însărcinat să ungă stîlpii cu sînge uitase de însărcinarea lui. Tatăl a alergat îngrozit să caute sîngele pentru a stropi uşa. Cînd totul a fost gata aşa cum poruncise Dumnezeu, atunci fetiţa ş-a dus liniştită la culcare. În curînd, ea a adormit un somn adînc şi liniştit. Îngerul nimicitor trecuse fără a se opri deasupra casei.

Tot la fel, numai crezînd în Cristos care a murit pe crucea Golgotei, numai aşa putem fi mîntuiţi! Dacă poţi spune: „El m-a iubit şi S-a dat ca jertfă pentru mine!", atunci Dumnezeu

îţi va răspunde: „Eu voi vedea sîngele şi voi trece pe lîngă tine, aşa că nu te va nimici nici o urgie!"

305) Un cetăţean roman a fost condamnat la moarte pentru crimele sale. Apărătorul său a fost fratele lui, un soldat viteaz, care-şi pierduse pe cîmpul de luptă ambele braţe. Acest frate, arătînd judecătorului corpul său fără braţe, a spus: „Este adevărat că fratelui meu i se cuvine condamnarea; dar vă rog să aveţi milă de el, în numele jertfei făcute de mine pentru patria mea!" Judecătorul s-a înduioşat de cererea apărătorului şi l-a iertat pe vinovat.
Cristos a murit pe crucea Golgotei pentru ca noi să avem viaţă. Din dragoste pentru Fratele nostru mai mare şi bizuindu-ne pe jertfa Sa avem iertare din partea lui Dumnezeu.

306) Într-o zi am intrat în cimitirul unui oraş din America de Sud. Acolo am văzut o persoană care era ocupată cu împodobirea unui mormînt al unui soldat. „Cine este înmormîntat aici?" am întrebat eu. „Fiul dumneavoastră?" „Nu, domnule". „Dar cine e? Tatăl dumneavoastră?" „Nu!" „Atunci, dacă îmi permiteţi să vă întreb: cine este în mormîntul pe care-l îngrijiţi şi-i împodobiţi cu atîta dragoste?" Omul cu care stăteam de vorbă mi-a povestit cu o voce tremurîndă de duioşie cele ce urmează: „Cînd a izbucnit ultimul război, a trebuit să plec şi eu Ia luptă, pentru că nu-mi găsisem înlocuitor. În clipa în care trebuia să intru pe poarta cazărmii, am fost oprit de un tînăr pe care nu-l cunoşteam, şi care mi-a zis:,Dumneata eşti părintele unei familii numeroase, şi soţia dumneavoastră n-ar putea-o hrăni singură! Eu sunt necăsătorit, n-am greutăţi familiale; lasă-mă să mă duc în locul dumitale!” Şi s-a dus. A luat parte la bătălia de la Chickamarga, unde a fost greu rănit, şi după cîteva zile a murit la spital. De abia acum am aflat că mormîntul lui este aici, şi după cum vezi, mă grăbesc să-i aduc prinosul recunoştinţei mele!" L-am lăsat acolo punînd

mai departe flori pe mormînt. Pe movila ridicată deasupra mormîntului, la cap, se găsea o cruce, pe care erau scrise următoarele cuvinte: „El a murit pentru mine!"

Poate că eşti mişcat de gîndul că un om a putut să se jertfească pentru altul. Dar, Domnul Isus mort pentru tine nu te mişcă? Cum sărbătoreşti amintirea morţii Lui? EI ştia că nu-L iubeşti, ştia că nu-ţi pasă de starea sufletului tău, dar nevrînd ca să fii pierdut, El a murit în locul tău. Nu te gîndeşti niciodată la El?

307) O boală nemiloasă secera vieţi nenumărate printre chinezi. Doctorul Burlow se străduia şi se lupta din răsputeri cu toată ştiinţa lui, dar nu putea nicidecum vindeca pe bolnavi. El nu mai avea altceva de făcut decît să trimită în America pe un bolnav pentru a fi studiată boala şi a se găsi medicamentul. Dar nici un bolnav nu putea suporta această călătorie. Atunci doctorul Barlow a recurs la un mare sacrificiu; a înghiţit o doză de microbi şi a plecat singur în America. Ajuns acolo prin mari greutăţi şi suferinţe^a fost primit cu multă bunăvoinţă şi ajutat de specialişti ca să se vindece. În felul acesta s-a găsit remediul bolii! Şi doctorul s-a întors triumfător că-i va putea vindeca pe bolnavii săi.

Şi Cristos S-a sacrificat pe Sine pentru noi ca să fim vindecaţi de microbii păcatului. Î-ai predat acestui Mare Medic viaţa ta?

308) Antonio Paleario, marele învăţat protestant, cînd a fost acuzat înaintea cardinalului inchizitor de la Roma, în anul 1570, a fost întrebat: „Care este primul lucru de căpetenie pentru mîntuire?" El a răspuns: „Cristos!" întrebat iarăşi: „Care este al doilea lucru!" Răspunsul a fost: „Cristos!" Din nou l-a întrebat: „Care este al treilea lucru?" Tot la fel: „Cristos!" Atunci duşmanii lui au spus: „Dacă omul acesta mai trăieşte, Biserica (catolică) se va distruge!" Şi pentru că el a crezut cu adevărat în Cristos, a fost întîi spînzurat, şi apoi ars. Dar care este acea biserică ce poate fi

distrusă dacă-L primeşte pe Cristos?

399) Cea mai neînsemnată musculiţă din arca lui Noe era tot aşa de bine adăpostită acolo ca şi marele elefant, pentru că nu mărimea şi tăria îi dădea siguranţa scăpării, ci arca, ce adăpostea la fel de bine şi pe elefant, şi pe musculiţă.

Nu tăria ta şi nu faptele tale te pot salva! De eşti bogat sau sărac, învăţat sau nu, asta nu contează! Eşti salvat numai prin sîngele Domnului Isus (Io.l: 17). Tu, iubite cititor, cum stai cu salvarea sufletului tău?

310) După ce-ai pornit pe calea credinţei, te vei aştepta să trăieşti o viaţă victorioasă, dar vei constata că imediat cazi din nou; te vei descuraja şi vei zice: Nu merge, nu pot să fiu învingător! Ascultă, prietene: Ai văzut .vreodată un copilaş care începe să meargă? Eu am văzut! Ce se întîmplă? Să observăm: Copilaşul cade. Ce urmează? Rămîne el jos pe duşumea pe spate şi spune: „Degeaba!... O să-i văd pe ceilalţi oameni cum merg, dar eu nu voi putea merge niciodată!"?... Nu, nicidecum! El plînge, apoi se ridică şi începe să meargă din nou. Poate că urinează o nouă cadele. Poate mai multe. Dar în ceie din urmă el va învăţa să meargă. Dar, de ce cade el? De ce se prăbuşeşte? Pentru că picioarele lui sunt slabe. Ele trebuie să se întărească.

Tot aşa este şi cu tine, prietene! Picioarele tale spirituale sunt slabe. N~ai ştiut ce-i victoria! De aceea, nu te mira că ai să cazi de cîteva ori la început. Nu te descuraja! Doar tu ştii că îsus este învingător! Dă-I deci laudă şi spune-I că El este Cel ce învinge prin tine! Mărturiseşte-ţi căderile tale lui Dumnezeu, şi roagă-L să te ierte. Spune-I că vrei să fii învingător. Deci, începe din nou! Ce se va întîmpla? Numaidecît, spre uimirea ta, vei constata că nu mai cazi. Acum eşti un creştin învingător din cauză că Isus trăieşte în tine,

311) În China, unei femei i-a murit soţul, dar ea, cu mintea rătăcită de această pierdere, a refuzat pur şi simplu

să-l înmormînteze. Zi după zi, el a stat în casă două săptămîni. „Nu“, spunea ea, „el nu e mort! Eu vorbesc cu el în fiecare zi!“ Ea nu voia să-l înmormînteze, deoarece, biata de ea, nu-l credea mort,

Cînd suntem noi gata să-i înmormîntăm pe cei dragi ai noştri? Numai . cînd suntem absolut siguri că ei au trecut din viaţă?! Atîta vreme cît este cea mai mică speranţă că ei sunt în viaţă, nu ne vom învoi nicidecum ca ei să fie înmormîntaţi. Tot astfel, cînd voi cere eu să fiu botezat? Cînd văd că modul lui Dumnezeu de a lucra cu mine este perfect şi că eu merit să mor; şi cînd cred cu adevărat că Dumnezeu m-a crucificat deja. Odată ce sunt pe deplin convins că în ochii lui Dumnezeu eu sunt cu totul mort, eu cer să fiu botezat! Eu zic: „Laudă Domnului, eu sunt mort! Doamne, Tu ai lichidat-o cu mine: acum înmormîntează-mă!“

312) De multe ori, în viaţa noastră se petrec lucruri cu totul şi cu totul neobişnuite şi inexplicabile, care ne fac uneori să credem că Dumnezeu ne urmăreşte.

Marele bărbat al credinţei, John Wesley, întemeietorul mişcării metodiste, a devenit ceea ce a fost datorită unei întîmplări cu totul neobişnuite din viaţa lui. În 7 februarie 1709, la miezul nopţii, un incendiu a cur prins casa parohială din Epworth, Anglia. Toţi copiii au fost evacuaţi în grabă, cu excepţia lui John, care încă nu avea 6 ani. El s-a trezit din somn şi a văzut că toată casa era în flăcări. N-a mai putut fugi pe uşă afară şi de aceea s-a dus la geam şi a început să strige în panică. Era la etajul 2. Oamenii l-au auzit, l-au văzut, dar nu aveau o scară la îndemînă pentru a-l salva. Atunci, în grabă, s-au urcat unul în spatele celuilalt, pînă au ajuns la băiat, l-au înşfăcat în grabă şi s-au dat jos. În momentul demolării scării vii din trupuri omeneşti şi cînd John a ajuns în siguranţă, exact în momentul acela s-a prăbuşit tavanul camerei unde aştepta el Ia fereastră. Micul John s-a făcut mare, dar el n-a uitat niciodată incendiul acela şi felul în care l-a salvat Dumnezeu. Acea întîmplare a stat la

baza închinării vieţii lui în totalitate Domnului.

Cîţi oameni nu sunt salvaţi în mod miraculos de către Dumnezeu! Cîţi dintre aceştia nu fac promisiuni lui Dumnezeu atunci cînd sunt la necaz, dar apoi uită cu desăvîrşire! Nu cumva şi tu, cel care citeşti aceste rînduri, ai făcut o promisiune sau o juruinţă (ori mai multe) Domnului, şi apoi ai uitat de ea cu totul?

313) Un negustor englez călătorea pe o corabie unde era un proprietar de sclavi. Proprietarul acesta avea (printre alţii) un sclav care ajunsese în acea situaţie pentru că fusese capturat prizonier de război. Negustorul englez, aflînd de nefericirea acestuia, s-a înţeles asupra preţului cu stăpînul sclavului ca să-l cumpere el. Sclavul auzise o parte a conversaţiei şi, cu ochii lucindu-i de mînie, s-a adresat negustorului: „Dumneavoastră spuneţi că sunteţi un cetăţean al Angliei libere, unul care este împotriva sclaviei, şi tocmai dumneavoastră mă cumpăraţi?" Sclavul ar fi vorbit în continuare, dacă negustorul, cu o privire liniştită şi plină de dragoste, nu l-ar fi întrerupt, zicînd: „Te-am cumpărat pentru a-ţi reda libertatea!" Sclavului, ruşinat, i s-au umplut ochii de lacrimi, s-a aruncat la picioarele binefăcătorului său şi a zis: „Mi-aţi cîştigat inima! Sunt pentru totdeauna sclavul dumneavoastră!"

Cititorule, atunci cînd ai auzit pentru prima oară vorbindu-se de Acela care vrea să te răscumpere, oare te-ai împotrivit Lui? Oare n-ai simţit ca El face lucrul acesta din dragoste pentru tine? inima ta nu se mişcă la gîndul că El te-a răscumpărat dîndu-Şi viaţa pentru tine? Spune-Î şi tu: „Vreau să fiu sclavul Tău pentru totdeauna!"

14. De la credinţa minţii la credinţa adevărată

314) Într-adevăr, credinţa că Dumnezeu că există nu ni-L face cunoscut şi nu reduce cu nimic distanţa care ne separă de El. Eşti de acord că este o mare deosebire în a şti că există o persoană şi a o întîlni? Cineva povestea despre un

medic pe care soţia sa îl invita adesea pentru a-i consulta copiii. Şi de fiecare dată cînd venea acasă, omul nostru nu înceta să-i laude meritele profesionale, imaginîndu-şi că medicul era înalt şi blond. Intr-o zi a avut ocazia să-î întîîinească, şi spre surpriza lui, a văzut că acesta era scund şi brunet!

Dumnezeul despre care spui ca-L cunoşti, doar ţi L-ai imaginat, ori L-ai văzut aievea?

315) Cuvîntul încredere cere acţiune. Iată un mic înţeles al acestei idei: Era o dimineaţă minunată. Niagara îşi prăvălea tumultuos apele în abis. Un cablu gros de sîrmă a fost întins de la un ţărm la celălalt pe deasupra cascadei. Charles Blondin, ce! mai mare acrobat din lume, urma să meargă pe acest cablu. Trenuri speciale de la Toronto şi Buffalo aduceau mulţimi mari de spectatori. Lucrul acesta s-a întîmplat în 30 iunie 1858. Ţinîndu-şi echilibrul cu o prăjină de vreo 20 de kg, el a păşit pe cablu. Cînd şi-a pus triumfător piciorul pe ţărmul celălalt, mulţimea a izbucnit în strigăte de bucurie care făceau un zgomot asemănător cu acela al cascadei, Îndreptîndu~se spre marea mulţime, el a făcut o propunere zguduitoare. El s-a oferit să treacă din nou peste cascadă cu un om în spate; dar cine să fie omul acela? Toţi discutau agitaţi. „Crezi că te-aş putea duce în spate peste cascadă?" a zis el către un om din apropierea lui. „Desigur că cred!" a răspuns ce! întrebat. „Vrei să te urci la mine în spate?" i-a zis acrobatul. „Eu?... Doar nu-s nebun să-mi risc viaţa!" „Dar tu ce zici?" l-a întrebat el pe Henry Colcord, impresarul său, „crezi că te pot duce dincolo?" „Cred! N-am nici o îndoială". „Atunci suie-te în spate!" „Numaidecît!" Poporul privea încremenit, parcă li se oprise şi respiraţia. Prăjina a început să se balanseze. Au pornit, şi cablul de sîrmă a început să se aplece sub greutatea lor. Pas după pas, încet dar sigur, înaintau fără ezitare. Ce încredere! Au ajuns la mijloc. Se aflau deasupra apelor ce clocoteau ca un cazan imens. Scena este înfiorătoare. Ei înaintează şi se apropie de

ţărmul canadian. O tăcere ca de mormînt i-a cuprins pe toţi privitorii. Încordarea era teribilă. Deoadată... o pauză. Cineva a lovit cablul în joacă, şi el a început să se legene înspăimîntător. Blondin i-a spus lui Colcord să coboare din spate, ceea ce el a şi făcut la repezeală, stînd cu un picior pe cablu şi cu mîinile pe umerii lui Blondin. „Harry!" i-a zis Blondin, „tu nu mai eşti Colcord, acum tu eşti Blondin. Fii o parte din mine! Nu încerca să te balansezi singur, pentru că atunci vom fi pierduţi amîndoi!" Colcord i s-a urcat din nou în spinare. Cablul se legăna sălbatic! Blondin a început să fugă... Cum îşi păstra echilibrul, nimeni nu ştia, dar el şi-l păstra. În cele din urmă a făcut şi ultimul pas, punînd piciorul pe celălalt ţărm. Spectatorii au început să chiuie, să ţipe de bucurie. Puternica încordare a nervilor luase sfîrşit.

Peste golful dintre timp şi eternitate este întins cablul mîntuirii. El nu s-a rupt niciodată. Isus Cristos este singurul care poate merge pe el. Poate ai auzit multe despre El, şi, ca primul om din întîmplarea de mai sus, tu crezi că Isus te poate trece de partea cealaltă. Dar El nu te poate duce pînă ce nu faci pasul hotărîtor de a te încrede în El cu totul. Tu poate crezi, dar trebuie să te „încrezi". O, prietene, spune-mi, te-ai încrezut tu în El? Ori crezi numai cu mintea şi n-ai reuşit încă să faci cel mai important pas? Dacă aşa este, nu ai vrea ca printr-un act hotărîtor de voinţă să-ţi pui încrederea în Domnul Isus? Dacă vrei, vei fi mîntuit. Vrei? Atunci fă lucrul acesta, şi fă-o acum!

316) In faţa hotelului din oraşul Philadelphia se înalţă măreaţă statuia lui William Penn, renumitul quaker, întemeietorul statului Pennsylvania. El era în reiaţii foarte bune cu „pieile roşii". De aceea, drept recunoştinţă pentru bunătatea lui, ei au avut intenţia ca într-o zi să-i facă un dar, terenul al cărui perimetru îl va trasa el într-o singură zi de mers. Penn i-a crezut pe cuvînt. A doua *zi* din zori, el a pornit pentru a se întoarce seara. Cîţiva indieni îl aşteptau zîmbind

maliţios: „Faţa palidă a făcut azi o plimbare lungă!“ au exclamat ei. Dar şi-au ţinut promisiunea, şi Penn a primit tot terenul pe care se găseşte astăzi oraşul Philadelphia.

Oare Dumnezeu să fie mai puţin fidel promisiunilor Sale? S-ar putea obiecta că această ilustraţie este de natură materială, în timp ce binecuvîntarea este de natură spirituală şi mult mai greu de a pune stăpînire pe ea. Dar nu primim noi mereu bucurii care nu sunt materiale?

317) Istoria misiunii „Lone Star" (Steaua singuratică) de la Angole în India este un exemplu măreţ de lucrare a Duhului în ţări îndepărtate. După 15 ani de lucrare, făcută într-un spirit de sacrificiu, nu se puteau număra decît vreo 12 credincioşi în această regiune. Aceasta era în anul 1853. Uniunea Misionară Baptistă, constrînsă de greutăţi financiare, a luat decizia să închidă această staţiune din Angole. Dar Dr. Colver a pledat convingător în favoarea micii biserici, cîştigată cu preţul atîtor eforturi. Dr. E. Bright, secretarul organizaţiei, a ţinut şi el o cuvîntare care se termina astfel: „Care este omul care va avea curajul să scrie sau să spună acestei mici biserici de zece credincioşi că baptiştii americani au hotărît să-i abandoneze?" Făcea paşi în stingă şi în dreapta, repetînd: „Cine va fi acela care va scrie această scrisoare?" In noaptea următoare, poetul creştin Samuel Smith nu putea dormi. Vedea înaintea lui harta geografica aflată în sala dezbaterilor şi pe care staţiunile misionare erau indicate cu nişte steluţe. Birmania era presărată cu multe steluţe, dar India nu avea decît una singură: cea a micii biserici din Angole. Luînd atunci hîrtia şi creionul, Dr. Smith a început sa scrie măreţul poem despre „Lone Star", a cărui temă este următoarea: „Străluceşte deci, stea singuratică, lumina ta se va răspîndî pe tot cerul Orientului... Mai străluceşte, stea singuratică, pînă ce miile, de tine atinşi, vor încorona pe Mmtuitorul, Domnul domnilor!" La masa de dimineaţă, preşedintele comitetului i-a cerut lui Dr. Smith părerea. Drept răspuns, acesta a citit

poemul. Emoţia i-a cuprins pe toţi cei ce ascultau, şi mulţi au vărsat lacrimi. La orizont se arata speranţa. Şi care a fost rezultatul? Credinţa acestor oameni a fost încununată de o mişcare minunată a Duhului. Peste 2.000 de persoane au fost botezate într-o singură zi. Treizeci de ani mai tîrziu, biserica din Angole număra 15.000 de membri: cea mai mare biserică baptistă din lumea de atunci!

318) O femeie se găsea într-o căruţă, ai cărei cai s-au speriat şi au luat-o la fugă, femeia ajungînd astfel într-o mare primejdie, dar a fost scăpată. Cineva a întrebat-o cum se simţea în timp ce fugeau caii. Ea a răspuns: „Nu mai ştiu cum mă simţeam, dar m-am încrezut în puterea lui Dumnezeu. Dar cînd s-au rupt hăţurile, mi s-a dus orice nădejde!"

Tot aşa facem şi noi: ne încredem în Dumnezeu atîta vreme cît ne ţine cureaua, adică atîta vreme cît avem venituri regulate. „Da“, zicea cineva, „este uşor să te încrezi în Dumnezeu cînd ai bani în buzunar!“ Eu susţin tocmai contrariul: dacă ne încredem în ceva care se vede, atunci unde mai e loc pentru credinţă? Nu! Credinţa nu e un lucru greu cînd toate ne merg bine! E mai greu să crezi cînd izvoarele văzute ne părăsesc. Da!... atunci trebuie să credem nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să credem!

319) „Era o iarnă foarte friguroasă; nu aveam de lucru, şi-mi lipsea şi plinea cea de toate zilele. Copiii îmi plîngeau de foame şi de frig. Zăpada era mare, şi drumul pe care-l aveam de făcut era prin întuneric. Un vecin mi-a spus că pot lua de la el nişte lemne dacă am nevoie; şi în cazul acesta, m-am gîndit la un foc mai bun în casă pentru a-i încălzi pe bieţii mei copii. Mi-am luat deci toporul şi am plecat să tai ceva lemne. Ele erau într-o groapă adîncă înzăpezită; nu-mi puteam da seama cît de adîncă era acea groapă. Dar în timp ce tăiam un lemn, securea mi-a alunecat din mînă şi s-a dus în adîncul zăpezii, fără nădejde de a o mai găsi. În acea deznădejde nu ştiam ce să mai fac: nemîncat, înfrigurat şi cu

securea pierdută... Cineva parcă îmi spunea: Omule, te poţi încrede şi acum în Dumnezeu? Şi tot sufletul meu părea să răspundă: Da, mă pot încrede! Şi Dumnezeu nu m-a lăsat în necaz; pînă la urmă m-a scos din încurcătură”[4].

Aceasta este adevărata credinţă! Trebuie să ne încredem în Dumnezeu şi atunci cînd se pierde securea. Este credinţa care rămîne intactă chiar atunci cînd toate speranţele sunt împotrivă; este credinţa care dă fericirea de a fi cu Dumnezeu chiar şi atunci cînd toţi oamenii îţi întorc spatele.

320) Un tînăr care se convertise abia de cinci săptămîni, şi care înainte se opusese cu violenţă Evangheliei, a asistat la mai multe serii de evanghelizări pe care Ie-a ţinut Watchman Nee în oraşul Shanghai. La sfîrşitul unui serviciu în care Nee a vorbit din Fapte 2:32-36, text care redă în esenţă faptul că noi am primit Duhul Sfînt pe baza înălţării Domnului Isus la Tatăl, el s-a dus acasă şi a început să se roage fierbinte: „Doamne, eu vreau puterea Duhului Sfînt! Acum am văzut că Tu ai fost deja glorificat; n-ai vrea să torni şi asupra mea Duhul Tău?” Imediat el s-a corectat şi a zis: „O, nu, Doamne, nu-i bine! Doamne Isuse, noi suntem părtaşi ai aceleiaşi vieţi, Tu şi cu mine, şi Tatăl ne-a promis două lucruri: glorie pentru Tine şi Duhul Sfînt pentru mine! Tu, Doamne, ai primit gloria; de aceea, este absolut de neconceput ca eu să nu fi primit Duhul Sfînt! Doamne, laudă Ţie! Tu ai primit deja gloria, şi eu am primit deja Duhul!” Din ziua aceea, puterea Duhului Sfînt a fost în mod conştient asupra lui.

Baza pe care o avem pentru înzestrarea cu Duhul Sfînt nu este rugăciunea noastră, postul nostru, stăruinţa noastră, ci înălţarea lui Cristos.

321) Cine ar putea spune cît de scumpe au fost pentru mama lui Moody promisiunile din leremia 19:11? Rămasă văduvă cu nouă copii mici, în sărăcie lucie, în pragul iernii, fără mîncare şi fără lemne de foc, toţi stăruiau pe lingă ea sa-

şi dea copiii în grija altora; dar era nu se putea despărţi de ei. Şi intr-o seară, după ce i-a culcat pe toţi, ea s-a prăbuşit pe genunchi şi şi-a vărsat Domnului toată durerea. După mult plîns, şi-a şters ochii de lacrimi >i, de pe genunchi, a întins mîna pe masa şi a luat Biblia soţului ei, ca Domnul să-i dea un cuvînt, A deschis la Ieremia 19, şi ochii i s-au oprit la versetul 11 care spune aşa: „Lasă pe orfanii tai! Eu îi voi ţine în viaţă, şi văduvele laie să se încreadă în Mine!” atunci, cu mîna tremurîndă, a luat un creion şi a încercuit acel verset. Cît de scump i-a fost acel verset toată viaţa! S-a încrezut în Domnul, n-a dat nimănui pe nici unul dintre copii, şi nici unul n-a murit de foame. Moody păstra ca pe o comoară deosebită acea Biblie cu versetul încercuit.

322) **Î**n timpul ultimului război, dintr-o unitate militară au scăpat doar doi cu viaţă. Unul era un frate credincios care mereu repeta promisiunea: „O mie să cadă alături de tine şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia!” Această promisiune a fost reazemul lui în cele mai grele situaţii prin care a trecut. Cît de scumpă i-a fost această promisiune nu se poate exprima în cuvinte omeneşti!

323) Un soldat a căzut grav rănit pe cîmpul de luptă. Era tînăr, dar se apropia de sfîrşitul vieţii. Spre seară, cînd a încetat focul inamic, un locotenent care a trecut pe acolo a văzut că viaţa îi era pe terminate şi l-a întrebat dacă are vreo ultimă dorinţă, oferindu-se să trimită o scrisoare la ai lui. Muribundul a clătinat din cap şi a spus că e orfan, că nu arc pe nimeni, dar dacă vrea, să bage mîna în raniţa lui, să scoată de acolo Noul Testament şi să-i citească textul din Ioan 11:27. Ofieţerul a căutat pasajul şi l-a citit: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimînte”. Şi tînărul cu ochii sticloşi, dar cu faţa senină, a mulţumit ofiţerului şi după cîteva clipe a trecut în veşnicie.

Cine ar putea să spună cît de scumpă a fost acea

promisiune pentru acest tînăr în ultimele clipe? Cu adevărat promisiunile lui Dumnezeu sunt nespus de mari şi scumpe. Oare tu le cunoşti? Sunt ele scumpe si pentru sufletul tău?

324) George MUller a scris în jurnalul său pe 1859: „în fiecare miercuri seara, eu şi cei ce mă ajută ne unim pentru rugăciune. Şi chiar zi de zi, eu am un timp anumit cînd caut să aduc în faţa Domnului în rugăciune lucrarea cu marea ei varietate de nevoi materiale şi spiritueal. In unele zile, am şi cincizeci de probleme pe care le supun Domnului şi obţin binecuvîntarea. Nu cer nimănui nici un ajutor pentru lucrare. Nu, chiar dacă aş obţine suma de 10.000 de lire printr-o aşa cerere, prin harul lui Dumnezeu n-aş cere-o. De ce? Pentru că mi-am dedicat cu bucurie viaţa preţiosului serviciu de a da lumii şi Bisericii o dovadă clară şi incontestabilă că este un lucru binecuvântat să te încrezi şi să-L aştepţi pe Dumnezeu; că El este acum aşa cum a fost totdeauna Dumnezeul cel viu Acelaşi cum este dezvăluit în Sfintele Scripturi, şi că dacă-L cunoaştem suntem împăcaţi cu El prin credinţa în Cristos Domnul, şi dacă cerem în Numele Lui ceva după voia Lui, El ne dă cu siguranţă, la vremea hotărîtă de El... Dumnezeu nu m-a înşelat niciodată în privinţa aceasta! Timp de patruzeci de ani am dovedit fidelitatea Lui faţă de această lucrare!"

325) Experimentarea promisiunilor lui Dumnezeu pare o aventură riscantă, este un fel de salt în gol, ca aceea a lui Dorel. Tatăl lui Dorel se dusese în pivniţă ca să taie lemne, iar băieţaşul a început să plîngă după tatăl său. De jos, din pivniţă, tatăl i-a strigat să nu plîngă, pentru că el e acolo, taie lemne. Dorel a apărut la gura pivniţei, dar nu 1-a văzut pe tatăl său în întuneric. De jos, tatăl său i-a strigat să se arunce în jos, că el îl va prinde în braţe; şi fără să stea mult pe gînduri, Dorel a sărit în gol, iar tatăl său l-a prins în braţe. O aşa credinţă exemplară experimentează promisiunile lui Dumnezeu!

326) Despre Hudson Taylor, care a devenit mai tîrziu

marele misionar, Dr. Howard Taylor, fiul său, a scris în cartea sa, „Secretul spiritual al lui Hudson Taylor" (titlul cărţii în 1. română e „Aventura credinţei"): „Pe deasupra tuturor, el a pus la încercare promisiunile lui Dumnezeu, şi a dovedit că este posibilă trăirea unei vieţi spirituale la cel mai înalt nivel. El voia să meargă misionar în China fără ca să aibă un salariu asigurat de o societate misionară, ci să depindă în totul de Dumnezeu. Această viaţă de dependenţă trebuia să înceapă de acasă. El era angajat la un medic credincios, dr. Harvey, care era cam uituc în ce priveşte plata. In fiecare sîmbătă, Taylor trebuia să-i amintească lucrul acesta, altfel rămînea neplătit. El s-a hotărît să nu-şi mai ceară salariul, ci se ruga Domnului să pună în inima medicului să-i dea plata, fără a o cere el. Sîmbătă seara trebuia să-şi plătească şi el chiria, şi de aceea joi şi vineri a stăruit în rugăciune pentru aceasta. Sîmbătă pe la ora 17, doctorul Harvey a terminat cu reţetele, şi după ce a luat loc în fotoliu a început să vorbească despre lucrurile lui Dumnezeu, în timp ce Taxlor fierbea nişte plante medicinale. Deodată, medicul a făcut o pauză, apoi i-a zis: ‚Nu-i aşa că astăzi trebuie să-ţi dau salariul?[4] Mai tîrziu, Taylor a scris despre lucrul acesta: ‚Nu vă puteţi imagina emoţia mea. A trebuit să înghit de două-trei ori pînă ce i-am putut răspunde! Ce mulţumit m-am simţit în momentul acela! Dumnezeu, desigur, mi-a auzit ruga şi I-a făcut ca în acest moment de mare nevoie pentru mine să-şi aducă aminte de salariu, fără vreun cuvînt sau sugestie din partea meaf ‚0, îmi pare rău că nu mi-ai adus aminte”, a zis doctorul. ‚Tu ştii cît sunt de ocupat. Dacă aş fi ştiut doar cu puţin mai înainte, pentru că acum după-amiază am trimis toţi banii în bancă, altfel te-aş fi plătit imediat!” M-am pregătit să plec acasă, şi tocmai cînd eram pe punctul de a stinge lumina, am auzit paşii doctorului în curtea dintre casa sa şi clinică. Rîdea foarte amuzat. Cînd a intrat, mi-a cerut să-i dau registrul cu datornicii şi a spus că este ceva curios: unul dintre cei mai bogaţi pacienţi ai iui a

venit să-şi plătească datoria. Niciodată nu m-ar fi impresionat aşa dacă n-ar fi fost vorba de mine! Suma plătită de bogătaş a fost trecută în registru, şi dr, Harvey era pe punctul de a pleca; deodată însă s-a întors şi mi-a înmînat cîteva bancnote pe care le primise, zicînd: ‚1a, Taylor, aceşti bani. N-am mărunţiş, dar ţi-l voi da săptămîna viitoare!”“ Primirea banilor în acea seară a fost rezultatul promisiunilor lui Dumnezeu, iar faptul că n-a primit banii mai devreme, ci seara tîrziu, a fost o dovadă deosebită că Dumnezeu poate lucra şi la ore neobişnuite, cînd pare aproape imposibil. De atunci, Hudson Taylor a depins total de Dumnezeu.

327) Ştiţi că toată lucrarea de binefacere în cele cinci orfelinate ale lui George Miiller a pornit de la o promisiune a lui Dumnezeu? Da, de la o promisiune pe care a experimentat-o toată viaţa, şi prin credinţă a hrănit peste cinci mii de orfani.

Pe la sfîrşitul anului 1835, inima lui Miiller a început să bată pentru orfani. Avea o mare întrebare: Dacă este voia lui Dumnezeu sau nu ca să deschidă un orfelinat. El ştia că Dumnezeu vrea să ajute orfanii, dar nu ştia dacă voia să-i ajute tocmai prin el. De aceea a început să se roage pentru cunoaşterea voii lui Dumnezeu. Pe data de 5 decembrie, înainte de a se ruga, a citit Psalmul 81, şi în timp ce medita asupra lui, a fost copleşit de versetul 10, ultima parte, care zicea: Deschide-ţi gura larg, şi ţi-o voi umple!" Atunci a căzut în genunchi şi şi-a deschis gura către Domnul, cerînd o casă unde să poată găzdui orfanii, 1.000 de lire pentru a-i hrăni şi pentru a plăti personalul necesar, şi ca Dumnezeu să pună pe inima unora să doneze mobilerul necesar şi haine pentru copii. Pe data de 10 decembrie a primit o scrisoare de la un frate şi o soră că ei se dăruiesc îngrijirii orfanilor, că îşi dăruiesc toată mobila pe care le-a dat-o Domnul şi că nu vor nici o plată, deoarece au credinţa că Domnul le va purta de grijă de toate trebuinţele. Această scrisoare a fost prima dovadă că Dumnezeu îşi împlineşte promisiunile făcute. Şi

George MUIler şi-a deschis gura larg pentru cinci mii de orfani, şi Domnul i-a umplut-o.

E minunată experimentarea promisiunilor lui Dumnezeu! Te-ai gîndit vreodată că şi tu poţi face o astfel de experimentare a promisiunilor lui Dumnezeu? Ce forţe ar deveni! Ce mari binecuvîntări pentru toţi!

328) Alexandru cel Mare a dat unui filozof, consilier de-al său, dreptul de a ridica de la casierie orice sumă. Odată, acesta s-a dus şi a cerut 10.000 de monede de aur. Împuternicitul n-a fost gata să-i dea, pentru că suma i s-a părut prea mare, şi s-a dus la împărat să-l întrebe. „N-am dat eu ordin să i se dea orice sumă?“ a strigat Alexandru cel Mare către administrator. „Mă onorează faptul că a cerut o sumă atît de mare!" a zis împăratul.

Aceasta este o ilustraţie palidă a acestei promisiuni mari: „Cereţi orice veţi vrea!" Cu cît cerem mai mult, Dumnezeu e onorat mai mult, pentru că îl considerăm în stare să facă. Numai necredinţa noastră limitează această promisiune. Nu te mulţumi să ceri doar lucruri mărunte şi puţine; cere lucruri mari, chiar imposibile; dar în acelaşi timp, să ai credinţă încrede-te în El necondiţionat!

329) Predicatorul Dr. Charles E. Fuller ţinea o serie de evanghelizări în Waterloo (Statele Unite). Era duminică seara, şi acest program trebuia să se transmită şi la radio pentru sute de mii de ascultători. Deodată a început o ploaie torenţială care prin căderea pe acoperişul de tablă producea un zgomot ce făcea imposibilă transmiterea programului. Atunci Fuller a păşit în faţa amvonului, a îngenunchiat cu umilinţă şi s-a rugat: „Tată, în Numele lui Isus, Te rog să binevoieşti a opri ploaia, ca să putem transmite acest program, pentru Numele Tău!" Numaidecît a încetat ploaia. În tot timpul programului nu s-a mai auzit căderea vreunei singure picături pe tabla acoperişului. Dar cînd serviciul a luat sf îrşit, ploaia a început din nou cu violenţă.

Promisiunea este: „Cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da!“ Această promisiune este însă pentru Enohii care umblă cu Dumnezeu şi pentru Ioanii care îşi reazimă capul pe pieptul lui Isus, spunea marele predicator Spurgeon. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu acordă acces nelimitat la bogăţiile harului Său decît celor care sunt întru totul ai Lui!

330) „De ce nu recunoşti că eşti inferior?" l-a întrebat cineva pe Un negru, la care el a răspuns: „Eu sunt un copil al lui Dumnezeu, şi din loialitate faţă de Tatăl meu nu pot să admit că sunt inferior!" Ca şi copil al lui Dumnezeu, el nu era inferior — el avea posibilităţi infinite.

Trebuie să avem credinţa adevărată, nu pe cea falsă. A avea adevărata credinţă nu înseamnă a ne ridica trăgîndu-ne de şireturile pantofilor. Mai degrabă, aceasta este o credinţă înrădăcinată în relaţia noastră cu Dumnezeu. Acel mare om al lui Dumnezeu care a fost Rufus Neseley a exprimat lucrul acesta în frumoasele cuvinte care urmează: „Duhul lui Dumnezeu mă face să-mi îndrept umerii şi şira spinării!"

331) **Î**n Statele Unite, acum 30-40 de ani, trăia o biată oloagă ce-şi ducea viaţa într-o cameră întunecată. Dar în camera aceea, legată de patul ei, fata oloagă se ruga şi concepea planuri de ajutorare a acelor ologi ca şi ea. Gîndul ei era îndreptat spre China, întrucît auzise că pe acele vremuri copiii ologi dm acea ţară erau înecaţi. Credinţa acelei fete oloage i-a mişcat şi impresionat pe mulţi. Banii au început să se strîngă, şi oloaga a iniţiat construirea unei case pentru copiii ologi.

O oloagă construieşte case pentru ologi! Cînd cred, atunci în realitate eu lucrez, pentru că eu devin un canal al infinitului. „Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!"

332) Da, nimic nu valorează ca şi credinţa! Şi chiar ceea ce s-a pierdut poate fi refăcut dacă nu este pierdută credinţa! De aceea, vă chem, ascultători ai Evangheliei, să vedeţi ca mai întîi de toate să nu vă pierdeţi credinţa.

Un om al lui Dumnezeu povesteşte: „într-o seară eram într-o vizită, şi cînd să plecăm, un frate care ne însoţea a spus:,Staţi, nu ştiu unde este cheia de la maşină, şi nu putem pleca![4]" Da, credinţa este cheia care te poate ajuta să mergi prin viaţă, fără ea nu poţi pleca!

333) „Noi predicam Evanghelia în India", povesteşte predicatorul penticostal T.L. Osborn, „cînd un om plin de necredinţă a venit la cruciadă. El a ascultat Evanghelia, dar n-a crezut. După ce am prezentat mesajul, ne-am rugat pentru marea mulţime. Deodată acest om L-a văzut pe ‚Isus‘ în picioare în faţa lui; Domnul i-a întins mîinile Sale, spunîndu~i: ‚Uită-te la mîinile Mele, Eu sunt Isus!‘ Văzîndu-L pe Domnul Isus şi mîinile Sale străpunse de cuie, necredinciosul I-a căzut la picioare, implorîndu-I milă. El a fost salvat în mod glorios, acceptîndu-L pe Isus Cristos în inima sa ca Mîntuitor personal. Noi am fost martori la astfel de minuni peste tot în lume, şi Domnul este gata să împlinească minunea de care ai nevoie acolo unde eşti, şi aceasta numai dacă tu crezi. Tot ceea ce ai nevoie din partea Domnului, dacă-I ceri s-o facă şi crezi că-ţi ascultă rugăciunea, El o va face pentru tine".

334) Tot T.L. Osborn, renumit pentru „vindecările" pe care le făcea, povesteşte: „Un om era surd de o ureche timp de 20 de ani. El a venit să-mi ceară să mă rog pentru el. L-am întrebat dacă el crede că Dumnezeu îi va vindeca,urechea.JB1 a răspuns că nu ştia. ‚Ştii că Dumnezeu a promis că te va vindeca?[4] ‚Nu, nu ştiu de aşa ceva”.‚Crezi că Dumnezeu este aşa de bun ca să-ţi împlinească una din promisiunile Sale?” ‚Da, desigur!” ‚Dacă eu pot să-ţi arăt în Biblie că Dumnezeu a promis să te vindece personal, crezi că o va face?” ‚Cu siguranţă”, a zis el. Mi-am îndreptat degetul spre el şi i-am citit aceste promisiuni: ‚Eu sunt Domnul care te vindecă!” (Ex,16:26). ‚Ce înseamnă te?‘ ‚Prin rănile căruia ai fost tu vindecat” (l.Pt.2:24). ‚Ce înseamnă tu?‘ ‚E1 este Cel

care îţi vindecă toate bolile tale!” (Ps.l03:3). ‚Ce înseamnă tale?” Omul a început să plîngă şi a strigat: ‚Acum cred! Văd că Dumnezeu a promis că mă vindecă! El o va face şi eu o cred!” Credinţa s-a născut în acest om auzind promisiunile lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune:‚Astfel, credinţa vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Dumnezeu!” (Rom.l0:17). Eu am atins urechea acestui om în Numele lui Isus, cerînd iui Dumnezeu să deschidă această ureche conform promisiunilor Sale. Vindecarea a fost imediată” (Nota bene: Nu ştim dacă T.L. Osborn l-a vindecat cu adevărat pe acest om, dar ştim că dacă interpretăm Biblia în felul lui, şi anume scoţînd textul din context, vom ajunge Ia un... pretext, şi vom putea face ca Biblia să spună exact ceea ce vrem noi, înşelîndu-ne singuri şi înşelîndu-i şi pe alţii).

335) Un frate tînăr în credinţă nu putea crede pasajul în care se vorbeşte despre Daniel în groapa cu lei. Odată, într-o iarnă foarte geroasă, fratele respectiv trecea cu sania trasă de cai pe la marginea unei păduri. În sanie era cu singurul copilaş pe care-l avea. Deodată, în faţa lui a apărut o haită de şase lupi, făcînd semicerc în calea lui! Părul i s-a ridicat măciucă sub căciulă. A sărutat copilul şi a coborît din sanie pentru a lua caii de hăţuri. A închis ochii; o ocolit puţin lupii şi şi-a zis: „Fie ce-o fi; Doamne, păzeşte-mă!” Aştepta din clipă în clipă să-i vadă pe lupi năpustindu-se asupra lui. Dar a continuat să meargă, şi nu s-a întîmplat nimic. Cînd a deschis ochii, lupii rămăseseră cu mult în urmă; făcuseră cerc şi, cu picioarele dinapoi, îşi aruncau unul altuia zăpadă. Atunci fratele, mulţumind lui Dumnezeu, a spus: „Nu mai am nici o îndoială, cred că Dumnezeu l-a păzit pe Daniel în groapa cu lei”.

Nici o îndoială, nici o lipsă de credinţă în viaţa ta de credincios, pentru ca Dumnezeu să nu fie nevoit să procedeze cu tine ca şi cu fratele de mai sus!

336) O credincioasă s-a rugat pentru soţul ei care era

necredincios, şi care era un beţiv notoriu, să nu moară înainte de a se pocăi. Ea nu numai că s-a rugat, dar a şi crezut că Dumnezeu o va asculta. S-a întîmplat că soţul ei s-a îmbolnăvit grav; fiind internat în spital, el a murit în timpul intervenţiei chirurgicale; a fost dus la morgă, iar soţia lui a fost anunţată. Soţia a venit şi a început să protesteze: „Nu, soţul meu nu se poate să fi murit; eu m”am rugat lui Dumnezeu să nu moară necredincios, deci el n-a murit!“ Medicii au declarat-o ieşită din minţi. Ea a fugit afară şi s-a dus la morgă şi s-a uitat pe geam; soţul ei, în pielea goală, tăiat pentru operaţie, se plimba printre ceilalţi morţi. Toţi au rămas înmărmuriţi. El se trezise din moartea lui clinică şi a mărturisit că a văzut scene din lumea de dincolo şi o voce care-l ameninţa dacă nu se va întoarce la Dumnezeu, ceea ce a şi făcut, după ce a ieşit din spital.

Nici o delăsare în credinţa noastră, pentru că „mare putere are credinţa celui neprihănit!"

337) Se spune că Napoleon, călărind pe marginea unei prăpăstii, a scăpat hăţurile din mînă. Calul a luat-o razna, şi viaţa împăratului era în pericol. Un soldat a observat lucrul acesta, s-a repezit şi a reuşit să oprească calul. Napoleon, revenindu-şi din emoţie, a zis soldatului: „îţi mulţumesc, căpitane!" Soldatul, ducînd mîna la chipiu, a răspuns: „Am înţeles, maiestate, să trăiţi!" Şi el s-a dus drept la popota ofiţerilor, la căpitanul care pînă atunci îi făcuse mizerii, l-a bătut pe umăr şi i-a spus: „Ce faci, camarade?" Căpitanul s-a uitat chiorîş la el: „Nu cumva ţi s-a făcut de carceră? Cum să fii tu camarad cu mine? Ai aceste trese de căpitan?" „Trese n-am, dar căpitan tot sunt!" „Cum eşti căpitan? Ce, tu ai făcut şcoala de ofiţeri?" „Nu, şcoală nu am făcut, dar căpitan tot sunt!" „Cum eşti căpitan? Tu ştii să comanzi o companie?" „Nu, nu ştiu, dar căpitan totuşi sunt!" „Cum eşti tu căpitan?" „Eu sunt căpitan pentru că Napoleon m-a numit căpitan!"

Tot aşa, nu-i nevoie de nici calificare din partea noastră.

Noi suntem copiii lui Dumnezeu, sănătoşi la suflet şi moştenitori ai vieţii veşnice prin simplul fapt că Isus Cristos vrea lucrul acesta.

338) Cred că: „Dumnezeu este dragoste".

Că: „dragostea stă nu în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre" (l.Io.4:8-9).

Că: „Dumnezeu a iubit atît de mult lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine vrede în Numele Lui să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Io.3:16).

Că: „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El" (Io.3:17).

Că: „Dumnezeu era în Cristos, împăcînd lumea cu Sine, neţinîndu-le în seamă păcatele..." (2.Cor,5:19)

Că: „EI este Jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi" (l.Io.2:2).

Că: „El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a luat asupra Lui. Prin rănile Lui suntem vindecaţi" (Is.53:6).

Că: „Dumnezeu a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor" (Is.63:6).

Că: „atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său" (Rom.5:10).

Că: „Dumnezeu ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos" (l.Cor.5:18).

Că: „în El vi se vesteşte iertarea păcatelor" (Fap.l3:38).

Că: „oricine crede în EI, este iertat prin El de toate lucrurile" (Fap,13:38).

Că: „El a făcut ispăşirea pentru păcatele norodului" (Evr,2:17).

Că: „avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor" (Col.l:14).

Că: „Cristos ne-a dobândit o răscumpărare veşnică"

(Evr.9:12).

Că: „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine" (Gal.2:20).

Că: „sîngele lui Isus Cristos, Fiul Iui Dumnezeu, ne curăţă de orice păcat" (l.Io.l:7).

Că: „acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sunt în Cristos Isus" (Rom.8:l).

Că: „cine crede în Fiul, are viaţa veşnică" (lo.3:36).

Că: „Cristos, după ce S-a adus ca jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L aşteaptă" (Evr.9:28).

Că: „dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mină, ci este veşnică" (2.Cor.5:l).

15. Şi oamenii mari ai omenirii au crezut!

339) Un ziarist l-a întrebat pe celebrul Einstein despre părerea lui cu privire Ia Isus: „în ce măsură aţi fost influenţat de creştinism?" „De copil am primit o creştere biblică şi talmudică. Eu sunt evreu, dar figura strălucitoare a Nazarineanului m-a impresionat puternic!" „Credeţi că a existat Isus Cristos?" „Fără nici o îndoială! Nimeni nu poate citi Evangheliile fără să simtă existenţa lui Isus! Puterea personalităţii Sale radiază din fiecare vorbă a Sa... Nimeni din omenire nici un om măcar n-a vorbit atît de dumnezeieşte ca El!"

340) Un copil din popor — ilustrul Kant găsea plăcere în a spune că el a devenit ceea ce a fost prin grija pioasă a mamei sale. Această femeie, cu toate că era simplă şi fără învăţătură, ea l-a învăţat totuşi cea mai mare ştiinţă, cea a moralei şi a virtuţii. Ea i-a povestit ce a cunoscut dînsa din minunile naturii, ajutîndu-I să-L cunoască şi să-L iubească pe Dumnezeu. „Eu nu voi uita niciodată", zicea el la bătrîneţe, „ea a făcut să se nască sămînţa binelui care se găseşte în

sufletul meu!"

341) Vestitul muzician Haendel, fiind pe patul de moarte, a cerut să i se citească Psalmul 91. După aceea, el a zis: „Este frumos! Acest psalm e o hrană care înviorează. Mai citeşte-mi şi l.Corinteni 15, Da", a adăugat el la sfîrşit, „aceasta este Evanghelia: mântuit prin har, prin credinţa în Isus Cristos. Numai în Tine, Doamne Isuse, mi-e speranţa". A murit şoptind aceste cuvinte: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu!" Iată ce înseamnă a avea un Mântuitor!

342) Un nobil s-a dus să vadă cum execută Josiah Wedgewood superbele lui vase de pămînt. Unui ucenic tînăr i s-a spus să-l însoţească pe însemnatul oaspete pentru a face un tur prin fabrică. În timp ce se plimbau prin întreprindere, nobilul şi-a dat drumul gurii sale murdare, ridiculizînd Biblia şi luînd în deşert lucrurile sfinte. La început, tînărul a fost şocat de ceea ce auzea din gura oaspetelui, dar după un timp a început să rîdă şi să se distreze de murdăriile nobilului. Wedgewood, care era un creştin autentic, şi care-i însoţea, a fost foarte necăjit văzînd ce se întâmplă cu ucenicul său. La sfârşitul turului, nobilul a întrebat dacă poate cumpăra o vază specială pe care o admirase. Wedgewood i-a spus că i-au trebuit multe ore pentru a lucra şi colora acea vază. În timp ce-i înmîna nobilului preţioasa vază, a lăsat în mod deliberat să-i cadă din mîini, aşa că aceasta s-a spart. Înjurând cu mînie, nobilul a spus: „Pe aceasta o remarcasem şi aş fi dorit-o; şi iată acum, datorită lipsei tale de grijă, făcută cioburi la pămînt!" „Domnule", i-a spus Wedgewood, „există lucruri cu mult mai preţioase ca cea mai scumpă vază. Eu pot să fac imediat alta, dar dumneavoastră nu veţi mai putea reda niciodată ucenicului meu inocenţa inimii pe care i-aţi murdărit-o cu batjocurile dumneavoastră!"

Chiar dacă Dumnezeu poate să cureţe şi să refacă, influenţele rele marchează pentru totdeauna un caracter. Să veghem şi să fim vigilenţi la subtilele şi distructivele influenţe

care sunt în jurul nostru!

343) Victor Hugo a spus: „Când voi merge în mormânt, voi putea spune împreună cu alţii: Mi-am sfârşit lucrul! Dar nu voi putea spune: Mi-am sfârşit viaţa! Lucrul meu va începe iarăşi în dimineaţa viitoare. Mormîntul nu este o cărare oarbă, ci un bulevard deschis. Se pierde aici în amurg şi se deschide dincolo în zorile unei noi vieţi!"

Da, dacă viaţa s-ar sfîrşi la mormînt, atunci ni s-ar face o mare nedreptate. De ce a aşezat Creatorul în inimile şi în gîndirea noastră dorul după o viaţă veşnică, fără să ne-o dea? Pentru sete există apă; pentru foame există pîine; dar pentru setea de a trăi veşnic nu există decît mormîntul? Nu, Dumnezeul cerului nu este nedrept să facă lucrul acesta. El e dragoste şi a venit în Cristos să ne dea viaţă din belşug“.

344) Vestitul medic, profesorul Simson, devenit celebru prin descoperirea cloroformului, a fost vizitat într-o zi de un ziarist. După multe întrebări puse de ziarist, asupra originii, studiilor şi gusturilor sale personale, el a pus cîteva întrebări şi asupra cercetărilor ştiinţifice. „Domnule profesor, care este cea mai însemnată descoperire a dumneavoastră?” Omul de ştiinţă s-a gîndit o clipă, apoi privind ţintă în ochii ziaristului, i-a răspuns plin de convingere şi tremurând de emoţie: „Vreţi să ştiţi care este cea mai mare descoperire a mea? Poate că n-o să mă credeţi! Descoperirea mea cea mai mare este că, în Cristos Isus, mi-am găsit Mîntuitorul. Numai această descoperire îşi va păstra pentru mine valoarea şi dincolo de mormînt”.

Care este pentru tine cea mai mare descoperire, dragul meu cititor? Ai reuşit tu oare să descoperi în Isus Cristos pe Mîntuitorul tău personal, care este puntea de trecere de la pierzare la viaţă veşnică?

345) Un chirurg trebuia să-şi opereze propriul fiu. Judecata impersonală a omului de ştiinţă din el îi spunea să ia bisturiul şi să taie; dar dragostea de tată îl făcea să-i fie milă

să-şi rănească propriul fiu. Tensiunea poate fi acută şi foarte chinuitoare, dar ambele atitudini: şi cea a omului de ştiinţă (chirurg), şi cea a inimii de tată, sunt pe deplin justificate. Cînd în cele din urmă omul se decide şi începe operaţia, el trebuie să fie totalmente chirurg, rece şi ştiinţific.

în viaţă nu este necesar să fii chirurg pentru ca să fii un tată bun, cu toate că uneori prinde bine să fii şi chirurg. Nici nu e necesar să fii tată ca să fii un bun chirurg, deşi uneori lucrul acesta te ajută în unele privinţe. Tot astfel, noi putem fi buni creştini fără să fim şi oameni de ştiinţă, şi viceversa; dar în acest secol al ştiinţei noi am vrea să fim amîndouă.

16. Născut a doua oară în Cristos

346) Cînd Summerfield era predicator tînăr, a întîlnit un teolog vestit, care l-a întrebat: „Domnule Summerfield, te rog spune-mi unde te-ai născut?" „în Dublin şi în Liverpool", a răspuns tânărul. Învăţatul a rămas foarte uimit de acest răspuns şi i-a zis: „Cum se poate una ca asta?" Atunci tînărul predicator, după un moment de tăcere, i-a zis: „Tu eşti învăţător în Israel şi nu cunoşti aceste lucruri?"

Iubitul meu cititor, tu cînd şi unde te-ai născut a doua bară? (Io.3:5)

347) Albert de Gândi, duce de Retz, vorbea într-o zi cu doamna de Joyeuse, favorita iui Henric II, despre răutatea oamenilor. „Numai inutilitatea primului potop”, a spus ducele, „L-a împiedicat pe Dumnezeu să mai trimită altul!”

Noi ştim că pe Dumnezeu ÎI împiedică a mai trimite un potop însuşi legămîntul Său că nu va mai trite altul. Dar este de necontestat că oamenii au fost tot atît de răi după potop ca şi înainte. A trebuit să treacă mult timp pentru ca să apară curcubeul dragostei Sale Domnul Isus Cristos care a curmat răutatea oamenilor, omorînd cu El pe cruce izvorul răutăţii oamenilor firea veche şi dînd posibilitatea unei naşteri din nou pentru împărăţia lui Dumnezeu (Io,3:3-5).

348) Sofia Lyons Burke s-a născut în New York din părinţi criminali. Dar viaţa ei a întrecut cu mult viaţa părinţilor ei. La şase ani era o hoaţă de buzunare, iar cariera ei de criminală i-a adus la sfîrşit porecla de „regina hoţilor”. Ea făcea spargeri nu numai în ţara ei, ci şi în capitalele Europei. Şeful de poliţie a oraşului New York a declarat că ea nu mai poate să se facă cinstită. Dar care păcat nu poate fi spălat de harul mîntuitor? Şi Sofia nu numai că a fost schimbată de acest har, dar a şi trăit o viaţă folositoare timp de patruzeci de ani, în aceşti ani a agonisit o avere frumoasă prin muncă cinstită, pe care a cheltuit-o prin acte de caritate. După moartea ei, faimosul detectiv Pinkerton a zis: „Eu cred că prin binele pe care l-a făcut ea în aceşti ani a şters cu totul crimele ei din trecut!” Intr-adevăr, naşterea din nou schimbă complet o inimă păcătoasă.

349) Marele om al lui Dumnezeu, Spurgeon, fiind întrebat despre botezul său în apa, a declarat următoarele: „L-am făcut deoarece cred ca este o rînduială prescrisă de Domnul Isus Cristos, pe care El a pus-o lămurit în legătură cu credinţa, spunînd: Cine va crede şi se va boteza va fi mîntuit (Mc.l6:16). N-aveam credinţa superstiţioasă că botezul mă va mîntui, pentru că eu eram dinainte mîntuit. Nu căutam spălarea păcatelor mele prin apă, ci credeam că păcatele mele erau deja spălate în sîngele Domnului Cristos. Botezul celui credincios îl priveam numai ca un simbol al curăţirii sufleteşti, o emblemă a îngropării cu Domnul şi ca o exteriorizare a naşterii din nou. Nu mi-am pus încrederea în botez, dar deoarece m-am încrezut în Mîntuitorul, socoteam ca o datorie să-L ascult pe Domnul meu şi să urmez exemplul pe care ni l-a dat în propriul Său botez în Iordan. N-am împlinit prescripţia exterioară pentru a deveni baptist, ci pentru că voiam să fiu creştin în felul apostolilor Domnului, deoarece ei credeau şi se botezau”.

17. Izgoneşte frica, temerile, suspiciunea,

relativismul, prejudecăţile

350) Un mexican a văzut un şarpe şi exact în aceeaşi clipa s-a înţepat la un picior într-o sîrmă ghimpată. EI a crezut că a fost muşcat de şarpe, şi deodată a intrat într-o criză caracteristică muşcăturii de şarpe: a făcut spume la gură, s-a simţit rău şi era cît pe ce sa moară. A fost consultat de un medic, care a constatat că nu-l muşcase şarpele; a încercat să-l convingă de lucrul acesta, şi omul şi-a revenit imediat. Frica a produs simptomele otrăvirii prin muşcătură de şarpe. Astfel, frica va produce simptomele lucrului de care te temi.

351) Un arab, mergînd călare pe cămila sa prin deşert, la o răscruce s-a întîlnit cu Moartea. „Unde mergi, urîto?“ a întrebat-o arabul. „Mă duc la Bagdad să omor o mie de oameni", a fost răspunsul celei care purta o coasă pe umăr. Arabul înnebunit a luat-o la fugă cu cămila, doar-doar va ajunge mai repede ca ea în Bagdad ca să dea de ştire oamenilor că vine Moartea şi să se ascundă fiecare pe unde poate. Nu după mult timp, arabul s-a întîlnit din nou cu Moartea. „Mincinoaso! Ai spus că omori doar o mie, şi cînd colo ai omorît zece mii!" a insultat-o arabul, „Să avem iertare, arabule", a spus Moartea, „eu mi-am ţinut cuvîntul şi n-am omorît decît o mie. Restul au murit de frică!"

Frica este tovarăşa cea mai bună a Diavolului. Cu ajutorul ei, Diavolul îşi paralizează victimele, pentru ca apoi să le poată suge sîngele. Domnul îsus ne-a învăţat să avem îndrăzneală. „îndrăzniţi, pentru că Eu am biruit lumea!" Aşa ne-a spus El. EI l-a învins şi pe Satan şi toate armele lui. De cine să ne mai fie teamă?

352) **O** femeie deosebit de înzestrată intelectual a început să se teamă de viaţă; s-a retras în sine şi a făcut din această retragere strategia ei de viaţă. Dar, cînd s-a retras în sine şi a refuzat să se mai exteriorizeze într-o viaţă activă, natura a început sa se răzbune: au început să i se anchilozeze

genunchii, şi ea a devenit o invalidă confirmată de medici. Dar nu numai genunchii au început să i se anchilozeze; şi celulele creierului ei au început să se deterioreze din cauza îngrijorării, neliniştii şi fricii. Aşa după cum s-a exprimat medicul: „Celulele creierului ei sunt mîncate de frică!" Ea a devenit imposibilă pentru sine însăşi şi pentru alţii. Forţele vieţii începeau să se descompună sub acţiunea retragerii ei, a fugii ei de viaţă. Aşa că doctorii au decis sa izoleze partea aceea a creierului care se preocupă de prevederea viitorului, deoarece partea aceea era deteriorată de acum de frică şi îngrijorare, şi să lase partea aceea să se atrofieze, astfel încît restul creierului să poată funcţiona fără teamă şi îngrijorare. Frica şi îngrijorarea trebuiau extirpate: fie cu bisturiul, fie cu puterea curăţitoare a credinţei. Ea a refuzat credinţa: „Eu am fugit de ea prea multă vreme. Dacă dumneavoastră aţi fi venit la mine cu ani în urmă, poate că m-aţi fi vindecat de starea mea, dar acum nu mai văd nici o altă posibilitate decît operaţia!"

Retragerea în sine, negativismul sunt infecţioase şi deteriorează celulele creierului, înmoaie ţesuturile, otrăveşte sufletul. Dacă vrei să trăieşti din abundenţă, trebuie să decizi ca acestea să nu mai aibă nici un loc în tine.

353) Doamna R. În vîrstă de 25 de ani suferea de artrită. Umblase din Ioc în loc de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite căutîndu-şi sănătatea. Nu mai avea încredere în doctori, căci consultase deja vreo cincizeci. Era într-o stare mentală disperată şi plină de temeri; îi era teamă că n-o să se facă bine, îi era teamă să nu-şi piardă casa, îi era teamă să nu piardă dragostea soţului, îi era teamă că nu va mai putea umbla niciodată. Era convinsă că viaţa este o pierdere totală pentru ea şi era plină de un real sentiment de vină. De multe ori asistentele medicale ieşeau plîngînd din salonul ei, deoarece ea le spunea că nimic n-o face bine, era atît de greu s-o mulţumească cineva sau ceva. Primul ei pas către

Dumnezeu a fost să se încreadă în El în privinţa unor temeri simple. Ea a început să coopereze, aşa încît asistentele nu se mai temeau să-i poarte de grijă. Apoi ea a început să umble. Mai tîrziu, cînd o prietenă răutăcioasă i-a scris ca soţul ei o înşală, ea a manifestat toate semnele unui ulcer gastric. Dar ea a predat şi întristarea aceasta lui Dumnezeu, şi simptomele de ulcer au dispărut. Apoi i-a sosit soţul, şi lucrurile s-au clarificat. De atunci, durerea i-a revenit de două ori: odată cînd şi-a ieşit din fire din cauza socrului ei, dar imediat ce s-a împăcat cu el a lăsat-o durerea.

Pacienta aceasta mărturiseşte că înainte cu doi ani de a contracta artrita a început să fugă de viaţă din cauza unui conflict sentimental, şi timp de doi ani, în care soţul ei a fost student, ea a trăit o viaţă dublă, pierzînd serile prin cafenele pînă tîrziu, bînd ca să nu se mai gîndească şi furnind ţigară după ţigară. În felul acesta, ea a ajuns să vadă că acest fe! de viaţă al ei a fost ceea ce i-a ruinat sănătatea şi i-a cauzat artrita, că deci cauza bolii ei nu era fizică, ci spirituală. Ea mărturiseşte în concluzie: „Am ajuns înapoi la normal cu ajutorul lui Dumnezeu!"

Păcatul este anormalul: este o încercare de a trăi împotriva vieţii, şi lucrul acesta este imposibil.

354) Unul dintre cei mai de seamă pastori din SUA în anii 1940-1950 era Dr. Shir Key din San Antonio, Texas, un suflet de mare putere. Dar el n-a fost dintotdeauna aşa. El povestea că în copilărie avea vîrful degetelor hipersensibile şi că în cele din urmă mama lui i-a lăsat să-i crească unghiile mari, ca să-î protejeze buricele degetelor, într-o zi, învăţătorul de la şcoala l-a chemat în faţa clasei şi l-a obligat să-şi taie unghiile. Umilirea aceasta i-a creat ură împotriva şcolii, şi astfel el a inventat o boală care să-î ţină acasă. Boala aceasta închipuită era o durere a şoldului. Această boala la început închipuită a devenit reală, şi în cele din urmă atît de gravă, îneît doctorul a hotărît să pună şoldul în ghips. Cînd băiatul a văzut că povestea se agravează aşa de mult, n-a mai

putut rezista şi a spus mamei sale adevărul. El n-a mai trebuit să se mai ducă la doctor. S-a făcut sănătos tun, dar în copilărie era să oiogească pentru toată viaţa. Retragerea negativistă a fost oprită la timp printr-o privire curajoasă a lucrurilor în faţă.

Tu eşti făcut în structura ta lăuntrică pentru realităţi creatoare. Cînd te dai înapoi de la acestea, te frustrezi pe tine însuţi!

355) Un medic trata un pacient a cărui viaţă funcţiona numai cu jumătate din capacitatea ei. „Dumneata ai fost crescut de femei!” i-a spus medicul. „De unde ştiţi?'“ a replicat pacientul foarte mirat. „Eu văd toate ‚nu‘-uriîe care ţi-au fost spuse înainte de vîrsta de cinci ani făcîndu-şi acum efectul în dumneata!“ Era adevărat! El fusese crescut de către nişte mătuşi nemăritate, cu concepţii foarte greşite despre educaţie. Acele „nu‘-uri i-au rămas în subconştient şi i-au determinat comportamentul, inhibîndu-l, oprindu-l de la a fi o personalitate creatoare şi umblîndu-l de temeri.

în istorisirea refuzurilor lui Faraon de a lăsa îsraeliţii să plece, se spune ca la un moment dat ţara s-a umplut de „muşte cîineşti” (adică ţînţari) (Ex.8: 24), Multe vieţi sunt ruinate de lucruri mici, şi cel mai temut dintre ele este cuvîntul „nu“ Dacă eşti un negativist, să ştii că nu mergi bine! Trebuie să fii eliberat şi să devii un pozitivist. Spune următoarea rugăciune: „O, Dumnezeule, Tu care vrei ca eu să ‚vreau”, ajută această voie a mea să voiască voia Ta, Ajută-mă să cuplez micimea mea cu măreţia Ta, timiditatea mea cu măreţia Ta, reţinerea mea cu expresivitatea Ta, teama mea cu fidelitatea Ta, şî atunci nimic nu-mi va putea sta în cale”.

356) Un student a dat unui profesor o carte apologetică creştină cu rugămintea de a-i spune opinia despre acea carte. După cîteva luni, profesorul i-a restituit cartea şi i-a spus că a citit-o, şi că „ea conţine unele dintre cele maî zdrobitoare argumente pe care le-am citit vreodată,

şi nu ştiu nimic ce-ar putea să le combată. Totuşi”, a adăugat el, „eu nu Ie pot accepta!” „De ce?“ a întrebat studentul. „Din cauza concepţiilor mele despre lume şi viaţă!“ Presupunerile lui i se păreau mai puternice decît dovezile. Oamenii sunt încătuşaţi de propriile lor prejudecăţi.

357) Un om a ajuns obsedat de ideea că e mort. Soţia şi prietenii l-au dus la un medic psihiatru. Acesta s-a decis să-l vindece folosind un fapt care contrazicea părerea lui că e mort. Medicul i-a spus adevărul simplu: că un mort nu sîngerează. Apoi i-a dat să citească nişte cărţi cu un conţinut medical, cu descrieri de autopsii. In final, după săptămîni de efort cu acest tratament, pacientul a zis: „Bine, m-aţi convins că oamenii morţi nu sîngerează!“ Atunci medicul i-a înţepat un deget, şi sîngele a început să curgă. Văzînd că sîngele curge cu forţă, el a strigat cu faţa crispată: „Doamne, Dumnezeule, uite totuşi că un mort sîngerează!“

Prejudecăţile sunt cauza necredinţei. Cercetează marea minune a schimbării vieţii multor oameni decăzuţi, lucrare pe care Cristos Domnul o poate face azi, şi te vei convinge că El este Fiul lui Dumnezeu şi că este intr-adevăr cine a zis El că este.

35B) O mamă nu voia ca fiica ei să se căsătorească; ea era egoistă şi dorea să aibă atenţiile fiicei sale. Fiica ei a aşteptat pînă la 31 de ani, apoi s-a căsătorit. La nunta ei, mama a leşinat. Prin mila faţă de sine şi-a produs o serie de boli. La un moment dat însă, soţul ei s-a îmbolnăvit de cancer. Luptînd pentru el şi îngrijindu-1, ea a uitat de sine şi s-a făcut sănătoasă, şi sănătoasă a rămas. Ea a schimbat baza relaţiilor ei cu semenii de la un interes egoist la interes pentru alţii şi şi-a corectat relaţiile; s-a corectat pe sine însăşi.

Poate ca tensiunea ta vine din faptul că ţii atît de mult îa cei dragi ai tăi, încît ai vrea să Ie trăieşti tu viaţa în locul lor. Predă~i pe cei iubiţi ai tăi dragostei lui Dumnezeu.

359) Un grup de americani din statele sudice ale SUA s-au dus în Brazilia după războiul de eliberare a negrilor, ca să nu mai trăiască cu ei liberi. Ironia cerului a făcut să fie eliberaţi negrii şi în ţara unde se refugiaseră. Grupul acela a degenerat din cauza prejudecăţilor. Englezii din India, dispreţuindu-î pe indieni, au fost pedepsiţi cu chinul nesiguranţei a ceea ce Ii se va întîmpla, pe cînd europenii din Fiîipine, zicîndu-îe localnicilor: „Fratele meu!“ au fost răsplătiţi cu ospitalitate.

Agreează, şi vei fi agreat de o lume agreabilă.

360) Diogene venise Ia Atena ca să studieze; s-a dus la filozoful Antistene, care l-a alungat, protestînd că nu mai are nevoie de alţi discipoli. Dar Diogene nu s-a lăsat convins şi venea zilnic pe la el. Atunci Antistene, ca să scape de el, l-a ameninţat cu un baston. Diogene a plecat fruntea şi i-a zis: „Loveşte! Atîta timp cît vei vorbi, nu vei găsi niciodată un baston atît de tare ca să mă facă să plec de lîngă tine!” Din clipa aceea, Diogene a fost admis la şcoala filozofului.

Mulţi, cînd vor să întreprindă ceva pentru Domnul, se opresc la primul obstacol, spunînd că nu e voia Domnului să meargă mai departe. Nu-şi pun problema că Satan ar fi putut pune această piedică. Isus, cînd a fost alungat de gadareni, n-a renunţat la lucrare, ci a plecat senin de acolo, trecînd de cealaltă parte a mării Galileii, unde a vindecat-o pe femeia cu scurgere de sînge şi a înviat-o pe fiica lui Iair. Nu ceda în faţa ţelului fixat prin Duhul Sfînt. Domnul îţi va da victorie!

18. Nu te lăsa pradă obstacolelor, ci mergi înainte cu Cristos

361) Stanley Jones relatează despre o femeie, soţia unui profesor, care n-a pus mîna pe pensulă pînă la vîrsta de 50 de ani. Atunci s-a trezit şi a început să picteze, şi tablourile ei au ajuns imediat renumite atît în SUA, cît şi în străinătate. Ea a adunat în jurul ei un grup de femei care pînă la 50 de ani nu făcuseră nimic însemnat, dar care după

această vîrsa au început să devină creatoare. Una dintre ele şi-a ales sculptura, şi deşi pînă la 50 de ani nu-şi încercase niciodată forţele în această artă, a devenit profesoară de sculptură într-un mare colegiu, şi sculpturile ei sunt expuse atît în America, cît şi în Europa. Nu este prea tîrziu niciodată ca să devii o personalitate creatoare. Indiferent de ceea ce ţi se întîmplă, sau cînd ţi se întîmplă, niciodată nu este prea tîrziu ca să devii creativ.

Nu este prea tîrziu niciodată ca să devii creştin.

362) Faptul că n-a avut o pregătire universitară l-a făcut pe Rabindranath Tagore, marele poet indian, să devină cea mai mare personalitate literară a Indiei. El a fugit de lipsa pregătirii universitare — înainte! El putea să se retragă în sine şi să-şi pîîngă lipsa de şcoală; în locul acesteia, el a transformat lipsa ei într-un imbold, a devenit superior în sine însuşi şi a întemeiat un nou tip de institut de învăţămînt.

Isus le-a spus ucenicilor Săi că atunci cînd vor fi alungaţi dintr-un oraş, sa fugă în oraşul următor. Cu alte cuvinte, dacă trebuie să fugi, fugi înainte — către noua oportunitate de pe lista ta. Unii fug înapoi; dar creştinul cînd fuge, fuge totdeauna înainte. Dacă simţi impulsul să fugi, atunci fugi înainte!

363) Cîţiva artişti se adunaseră Ia o ferma ca să picteze un peisaj. Fermierul, văzînd cum lucrează, a luat şi el o pînză, vopsele şi o pensulă, pierind şi el peisajul acela. Profesorul, văzîndu-i tabloul, a întrebat imediat cine l-a pictat. Fermierul a fost astfel „descoperit", devenind un pictor celebru în peisaje. Trezirea lui a avut loc la 60 de ani.

Isus este marele „Trezitor". Pa vel vorbeşte de „îndemînarea" (adică stimulentul) care este în Isus Cristos. El stimulează centrul creator din fiecare dintre noi, făcîndu-l mai întîi conştient de Dumnezeu şi apoi de infinitele posibilităţi în Dumnezeu.

364) Un pastor şi-a pierdut reputaţia prin imoralitate.

Căderea lui în dizgraţie Iui l-a afectat profund pe fiul Iui, care era tot pastor. Acesta se simţea ca stigmatizat de fapta tatălui său. A început să se retragă în sine, simţind că cei din jur se uită urît la el. Misionarul american în India, Stanley Jones, a stat de vorbă cu el şi i-a atras atenţia că în lista strămoşilor lui isus se află scrise aceste cuvinte despre cel mai de seamă strămoş al Său: „David i-a născut pe Solomon din nevasta lui Urie". Ce stigmat! Dar Domnul Isus nu S-a plîns niciodată că a avut o genealogie pătată şi nu S-a lăsat lovit de sentimente de inferioritate. El a luat materia primă a vieţii şi a transformat-o 'intr-o nouă posterioritate. Pastorul şi-a predat autocompătimirea, şi-a ridicat din nou capul în sus şi a fost eliberat.

Şi tu trebuie să faci la fel. Semnul acesta — nici o compătimire trebuie imprimat în viaţa ta, pentru totdeauna. Tu poţi spune: De azi înainte să nu mă mai tulbure nici o autocompătimire. Eu am imprimată în mine o libertate de aşa ceva!"

365) Persoana care a descoperit şi le-a arătat celor din statul Arkansas florile lor sălbatice este o introvertită, o femeie anchilozată de artrită. Cu toate că mîinile ei sunt răsucite, ea a pictat cu măiestrie 500 de specii. Universitatea din Harward doreşte să cumpere această colecţie, dar din 1945 există o mişcare populară ca ea să fie cumpărată de statul Arkansas. Domnişoara Whitefieîd îşi ridica cu veselie degetele răsucite şi povestea cum prin legea compensaţiei a fost în stare să picteze liniile acelea delicate. Voioşia şi îndemînarea ei nu pot fi redate în cuvinte. Ea a găsit har în închisoarea ei de acasă. O femeie anchilozată cunoaşte mai mult despre florile sălbatice şi despre locurile unde cresc ele decît oricine altcineva din statul ei.

Tu poţi fi un vultur al înălţimilor albastre spirituale, chiar şi în cea mai întunecată celulă din închisoarea unde te-ar fi condamnat viaţa. Toate limitările noastre, închisorile noastre, pot fi locuri unde găsim har.

366) Stanley Jones, marele misionar din India, recunoaşte că el a fost totdeauna recunoscător pentru faptul că şi-a făcut studiile într-un colegiu mic, neînsemnat, deoarece aceasta l-a lăsat cu sentimentul că este nepregătit. Cei care au făcut studiile într-o instituţie renumită se simt în siguranţă; lor le este suficient ca să spună numele Universităţii în care au studiat ca să treacă drept oameni deosebit de culţi. Stanley spune că el n-a avut un asemenea sentiment de siguranţă; consecinţa a fost că toata viaţa s-a străduit să se cultive, pentru ca să devină un om cult. Strădania aceasta l-a făcut ca să înveţe ca în orice moment, cu orice ocazie şi în orice discuţie să scoată ceva care să-l cultive. Pe piatra funerară a cuiva au fost scrise aceste cuvinte: „A murit urcînd!" Iar Stanley Jones a spus că ar dori ca pe a sa să scrie: „A murit învăţînd!“ Limitarea i-a devenit libertate. El a găsit har în „închisoare".

367) Două femei bogate ale căror soţi erau oameni de afaceri în exploatări forestiere au plecat să locuiască în pădurile din nordul SUA. Ambele proveneau din oraşe mari. Una dintre ele şi-a construit în pădure o casă ca la oraş şi şi-a adus acolo servitoare şi servitori, invitînd orăşeni la sfîrşitul de săptămînă, şi a încercat să întreţină în jurul ei viaţa de Ia oraş cu tot tumultul ei. Ea a decăzut. Închisoarea la care era sortită a pătruns în interiorul fiinţei ei. Cealaltă a trăit în relativă simplitate, a început să se intereseze de oamenii de acolo, de munca lor şi de preocupările lor, devenind una de-a lor, rîdicîndu-le nivelul moral. Ea era fericiţă, pentru că era lumina şi sarea acelei situaţii. Ea a găsit har în ceea ce putea să fie o închisoare.

Nu are nici un rost să lupţi împotriva inevitabilului. Apucă-l şi fă-l util.

368) Un poet s-a bîlbîit în prima seară cînd şi-a citit în public o poezie, iar a doua zi se simţea de parcă toată lumea l-ar fi arătat cu degetul. El s-a dus acasă şi a scris cea mai

inspirată poezie a sa, despre a fi în stare să suporţi insuccesul. Poezia a ajuns la un om în spital care îşi pierduse şi mîinile şi picioarele, inspirmdu-l pe acesta să devină un orator public, dar şi poetul a devenit la rîndul lui un orator de mare succes, închisorile de diferite feluri pot face să afli har în ele. Tu ca şi creştin adevărat ştii cum să procedezi în orice situaţie critică.

369) Dr. Mar ia McCraken este complet oloagă din cauza paraliziei infantile. Facultăţile de medicină din America au refuzat s-o primească ca studentă, spunînd că niciodată nu va putea practica medicina. Ea a plecat în China, unde a studiat medicina, luîndu-şi doctoratul la Pekin. A fost şefă de promoţie. Apoi s-a întors la Philadelphia, oraşul unde i se refuzase intrarea la medicină şi a practicat medicina (intr-un scaun pe rotile) într-o instituţie pentru copii ologi. In închisoarea ologiei ei, ea a aflat har!

Şi tu poţi afla har în orice închisoare în care a vrut să te închidă viaţa!

370) Stanley Jones povesteşte despre un tînăr care a venit la centrul lor de studii biblice neavînd braţe. El mînca şi scria cu degetele de la picioare. Cînd a venit vremea lucrului manual, el a refuzat să fie scutit. A zugrăvit un perete exterior al unei case stînd într-un picior şi lucrînd cu celălalt picior pînă la înălţimea capului. El era pastor la o biserică în cadrul unei Universităţi, El a aflat har în închisoare!

Pentru creştin nici o situaţie nu trebuie să i se pară de deznădăjduit. Chiar şi în privinţa aceasta, „toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede!"

371) Marile mişcări din omenire se nasc în perioade critice. Oamenii află har în închisoare. Dr. Kenneth S. Latourete a arătat cîteva mari mişcări care s-au născut în perioade de întuneric. În anul 1789 a izbucnit revoluţia franceză urmată de războaiele lui Napoleon care au durat

între anii 1792 şi 1815. În perioada acelor ani de necaz s-au întîmplat următoarele evenimente: în anul domniei teroarei din Paris a fost organizată Societatea Misionară Baptistă ca urmare a lucrării lui WilHam Carey.

În 1799, cînd Napoleon se întorcea în Franţa din Egipt şi căuta sa rupă comunicaţiile Angliei cu India, s-a format Societatea Misionară a Bisericii Anglicane.

In 1804, cînd Napoleon ameninţa cu invadarea Angliei ameninţare a cărei magnitudine a fost echivalentă doar cu cea a invincibilei Armada şi de cea hitleristă din 1940 s-a organizat Societatea Biblică pentru Anglia şi Străinătate.

Într-o vreme cînd Noua Anglie, stat din SUA, încerca din greu să-şi păstreze neutralitatea în războaiele napoleoniene şi cînd SUA era în ajunul celui de-al doilea război cu Anglia, s-a format Bordul American pentru Misiune.

În anul 1912, cînd porturile americane erau blocate de englezi, primul grup de misionari au plecat cu vaporul în India.

Şi tu poţi să transformi cel mai greu moment din viaţa ta într-o glorie! Priveşte numai la Isus.

19. Eşti mîntuit prin pocăinţă (prin har sau graţie), nu prin fapte

372) Să presupunem că m-aş atîrna de un lanţ cu zece verigi. Deodată, lanţul se rupe, iar eu cad. La examinare constat că numai o verigă s-a rupt, nu toate zece! Totuşi, lanţul s-a rupt!

Aşa e şi cu păcatul! Mulţi se ţin de Lege care are 10 porunci. Calci una, eşti tot aşa de vinovat ca şi cînd le-ai fi călcat pe toate. Oare ai păzit tu toată Legea? N-ai călcat nici una dintre aceste porunci şi nu eşti vinovat de nici un păcat? Nu te întreb care e păcatul, n-are importanţă! Poate să fie omor, minciună, curvie sau furt, dacă ai călcat-o pe una, pe toate le-ai călcat. Eşti numit „vinovat" şi eşti clasificat cu cei mai mari păcătoşi ai lumii. Mînia lui Dumnezeu atîrna

deasupra ta, pentru că eşti sub condamnarea lui Dumnezeu.

373) „în linişte şi odihnă va fi mîntuirea voastră!“ (Is.30:15).

într-un loc oarecare din Africa de Est, care a fost un centru real de trezire, a venit un timp de răcire spirituala, şi mărturiile pline de bucurie de odinioară ale celor ce se adunau păreau că au dispărut. Atunci a venit printre ei un credincios african din altă parte, om plin de rîvnă şi care credea că „ştie totul". El i-a acuzat pe ei şi răceala lor, zicînd: „Nu e de mirare că oraşul din vecinătate este păgîn de-a binelea şi că voi n-aţi făcut nimic ca să mergeţi acolo şi să le predicaţi Evanghelia!" I-a îndemnat să meargă acolo şi să facă întruniri în aer liber. În legătură cu aceasta, un om ai lui Dumnezeu i-a răspuns cu multă înţelepciune: „Ai perfectă dreptate; suntem reci! Ne-am recunoscut în faţa lui Dumnezeu şi ne pocăimi Dar nu vom începe să luptăm ca să facem cutare sau cutare lucru pentru a primi din nou binecuvîntare, nici chiar să predicăm în stradă. Pocăindu-ne, ne vom odihni ca păcătoşi în jertfa Iui Cristos, pînă ce Domnului îi va face plăcere să ne întîlnească din nou!" Intr-adevăr, Dumnezeu i-a găsit în curind, şi Duhul Sfînt a început să lucreze din nou în mijlocul lor, şi fiecare a putut să-L glorifice iarăşi că L-au văzut din nou pe Isus. Paharul lor era aşa de plin, că atunci cînd s-au dus în oraşul păgîn din apropiere ca să-şi facă cumpăraturi, n-au putut face altceva decît să-L mărturisească pe Domnul Isus la toţi aceia pe care-i întîlneau în prăvălii sau altundeva. Şi nu peste multă vreme cineva s-a întors la Domnul primind mîntuirea apoi altul şi altul. În locul acela a început o lucrare a harului. În felul acesta, ei au descoperit eficacitatea căii de pocăinţă şi a odihnei; în felul acesta L-au adus pe Cristos printre ei.

374) Calea biruinţei este totdeauna prin pocăinţă. Isus nu poate fi Viaţa pentru noi decît în măsura în care ne pocaim de lucrurile firii, aşa cum ni le dezvăluie Dumnezeu. A

încerca doar să ne încredem în El mai deplin şi să ne odihnim în El fără o recunoaştere a păcatului acolo unde există nu aduce niciodată victorie victoria Sa. Numai cînd mă pocăiesc de faptul de a încerca eu însumi să fiu viţa, abia atunci este El viaţa pentru mine! Numai cînd mă pocăiesc de lipsa de iubire primesc iubirea Lui; numai cînd îmi mărturisesc îngrijorarea şi lipsa păcii am pacea Lui; numai cînd îmi mărturisesc neliniştea primesc îndelunga Sa răbdare; numai cînd îmi mărturisesc ura am libertatea Lui, etc.

375) Watchman Nee povesteşte: O femeie din China s-a ars rău la o mină după care a fost dusă la spital. Pentru a preveni o contracţie foarte gravă datorită cicatrizării, medicii au găsit cu cale că este necesar sa-i facă un transplant de piele, luînd o bucată de piele din altă parte şi „grefînd-o“ pe suprafaţa arsă; dar încercarea a fost în zadar, pentru că datorită vîrstei şi subnutriţiei, pielea ei era uscată şi nu se prindea. Atunci o soră de caritate s-a oferit să-i cedeze o bucată de piele din pielea ei, şi operaţia a fost încununată de succes. Noua piele s-a unit cu cea veche, şi femeia s-a dus acasă cu mîna vindecată complet, dar a rămas un petic de piele albă pe braţul ei galben şi zbîrcit, pentru a putea să spună ceea ce se întîmplase. Mă întrebaţi: Cum s-a putut prinde o bucată de piele străină pe braţul femeii? Nu ştiu, dar ea s-a prins şi a crescut acolo. Dacă un chirurg pămîntean a putut lua o bucăţică de piele de pe un corp şi a putut s-o „altoiască[44] pe un altul, nu poate oare Chirurgul Divin să-mi implanteze viaţa Fiului Său în mine? Eu nu ştiu cum o face! „Vîntul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine şi încotro se duce. Tot aşa e cu cine este născut din Duhul“ (Io.3:8). Noi nu putem spune cum a făcut Dumnezeu lucrarea Sa în noi, dar ea e făcută. Noi nu putem face nimic şi nici nu trebuie să facem nimic pentru realizarea ei, deoarece prin învierea Domnului Isus, Dumnezeu deja a realizat lucrul acesta,

376) Tot Watchman Nee spune: Să presupunem că mă duc într-o librărie, aleg o carte în două volume, plătesc preţul total şi, după ce am plătit, iau unul dintre volume, omiţînd din nebăgare de seamă să-l iau şi pe celălalt de pe tejghea şi plec acasă. Acolo descopăr greşeala şi ce credeţi că fac? Mă întorc la librărie, dar nici prin gînd nu-mi trece să plătesc din nou volumul pe care nu-l luasem. Îi spun librarului că am cumpărat două volume, şi pe unul l-am uitat pe tejghea; îi cer permisiunea să-mi iau şi volumul al 2-lea, şi fără să mai plătesc plec acasă fericit, cu averea sub braţ. N-ai face şi tu la fel într-o asemenea situaţie? Dar tu te afli într-adevăr într-o asemenea situaţie! Dacă ai îndeplinit cele două condiţii — credinţa şi pocăinţa exprimată în mod public ai dreptul la două daruri, nu numai la unul. Pe unul deja l-ai luat iertarea păcatelor; de ce nu l-ai lua şi pe al doilea? Spune-I Domnului: „Doamne, eu am îndeplinit condiţiile pentru primirea iertării păcatelor şi a darul Duhului Sf înt, dar din prostie nu I-am luat decît pe primul. Acum, în sfîrsit, vin la Tine să iau şi darul Duhului Sfînt si-Ţi mulţumesc pentru El!“

377) Un soldat credincios şi-a mărturisit credinţa printre camarazii lui. Bineînţeles că n-a fost tolerat şi în scurt timp a fost scos în faţa companiei pentru a fi tras la răspundere. Acolo a fost întrebat de către căpitanul său ce înseamnă „pocăinţa[44] aceea. Soldatul a răspuns calm şi prompt: „Pocăinţa înseamnă trei comenzi ca şi la armată: 1) Stai, 2) stînga-mprejur, şi 3) înainte marş!“

Şi într-adevăr, aceasta înseamnă pocăinţa!

1) Stai!... din mersul voii minţii tale blestemate[44] (Rom.l:28). Opreşte-te puţin, stai şi socoteşte-te!

2) La stînga-mprejur!... Dacă ai merge tot înainte după pornirile inimii

tale păcătoase, ai merge la prăpăd. De aceea, după ce te-ai oprit, fă o întoarcere de 180 de grade, o schimbare fundamentală a atitudinii în tot comportamentul tău; o schimbare de mentalitate (în greacă, metanoia = pocăinţă).

3) După ce ţi-ai schimbat radical felul de trai prin schimbarea de 180 de grade, acum porneşte înainte! Nimic să nu te întoarcă de pe această cale, şi nici măcar să nu-ţi mai întorci capul înapoi ca soţia lui Lot ca să priveşti ceea ce-aî lăsat în urmă.

378) Cînd vapoarele de cursă lungă trec peste Ecuator, marinarii obiş nuiesc sa sărbătorească acest eveniment printr-o masă bogată şi jocuri. Sa ne imaginăm: Un călător pe un astfel de vapor, necunoscător şi îndoielnic care, mirmdu-se de pregătirile pentru sărbătoare, întreabă: „Dar de ce se fac aceste pregătiri?" „Cum, dumneavoastră nu ştiţi că peste puţin timp vom trece linia?" „Ce linie? Ce vreţi sa spuneţi cu asta?" „Dar bine, domnule, dumneavoastră nu ştiţi că Ecuatorul împarte pămîntul în două, iar noi imediat vom trece dincolo?" „Să fie oare adevărat lucrul acesta? Eu unul n-am văzut niciodată Ecuatorul!" „Ecuatorul nu se vede, domnule, dar de acum înainte schimbăm emisfera, adică trecem de cealaltă parte a pămîntului!" „Adevărat!.., Dar ce deosebire este? Oare nu-i tot acelaşi pămînt... adică pămîntul nostru rotund?" lată că vine noaptea, şi marinarul îi arată călătorului nedumerit cerul, „Priviţi, domnule! Nici una dintre constelaţiile din nord, cum ar fi Ursa Mare, Ursa Mică, Orionul, etc., pe care le cunoaşteţi nu se mai văd; chiar şi Steaua Polară a dispărut, iar în locul ei priviţi acum constelaţia ‚Crucea Sudului” după care ne călăuzim acum. Deci acum ne găsim sub un alt cer!"

La fel este şi în lume: o linie nevăzută, dar la fel de reala ca Ecuatorul pămîntesc, care îi desparte pe oameni în mîmuiţi şi nemîntuiţi. Această linie este pocăinţa întoarcerea la Dumnezeu prin Cristos, Cei care trec această linie ~ acest „Ecuator" ~ cîteodată prin furtuni şi greutăţi se vor bucura mult.

379) În Shanghai, un tînăr, fiul unui judecător, în timp ce conducea maşina în mod necorespunzător regulamentului

de circulaţie, a fost ridicat de poliţie. A fost dat în judecată. În sala de judecată, pe banca magistraţilor, tânărul l-a văzut pe tatăl său. Tmărul a fost întrebat: Numele, domiciliul, profesia, etc. Uimit, el i s-a adresat tatălui său, zicînd: „Tată, vrei să zici că nu ma cunoşti?" Tatăl sau a bătut cu ciocănelul în masă şi i-a răspuns aspru: „Tinere! Nu te cunosc: Spune-mi domiciliul..." Desigur că el, zicînd aşa, nu căuta să-i arate că nu-l cunoaşte. Acasă în familie îl cunoştea, dar în locul acela şi atunci nu l-a cunoscut. Deşi tînărui era fiul său, el a trebuit să treacă prin judecată şi a fost amendat.

Tot aşa şi Tatăl ceresc: astăzi ne cunoaşte, ne ştie pe fiecare în parte şi zilnic ne îndeamnă la pocăinţă. Dar dacă nu vrem să ascultăm de El aici pe pămînt, în ziua judecăţii nu ne va mai cunoaşte, şi atunci se va da sentinţa: „Plecaţi de la Mine, blestemaţilor, în iazul de foc care a fost pregătit lui Satan şi îngerilor lui!"

380) Dacă Domnul Isus n-ar fi viu, dacă n-ar fi Dumnezeu, eu n-aş fi venit ca să-L mărturisesc pe Acela pe care L-am persecutat acum cîţiva ani, spune Sundar Singh, marele creştin din India. Aşadar, dacă Domnul Isus poate să Se arate într-un mod aşa de minunat paginilor care nu-L ctmosc, cu atît mai mult Se poate arăta acelora care-L cunosc deja de mult timp. Singurul lucru de căpetenie este ca să-I dăm o parte din timp pentru rugăciune, şi El ni Se va arăta. Se apropie vremea cînd Domnul Cristos va veni cu îngerii Săi şi va zice multora dintre cei care se cheamă creştini: „Nu vă cunosc! Vă ştiu numele, ştiu cine sunteţi şi că aţi cunoscut viaţa şi faptele Mele, dar n-aţi vrut să Mă cunoaşteţi pe Mine însumi. De aceea, nu vă cunosc!" Atunci cînd veţi vedea gloria Sa, vă va părea rău că n-aţi crezut în El ca în Dumnezeul vostru, dar va fi prea tîrziu. V-aţi lăsat amăgiţi de către cei necredincioşi, de către raţionalişti, care vă zic să nu credeţi în dumnezeirea Sa. Atunci va fi prea tîrziu să vă mai pocăiţi. Astăzi aveţi ocazia minunată să vă întoarceţi la El şi să-L primiţi ca Domn şi Mîntuitor al sufletelor voastre. De

acum să-L găsiţi pe Mîntuitorul prin rugăciune şi atuncio vom putea să ne reîntîlnim cu toţii într-o zi la picioarele Sale în gloria Sa. Dumnezeu ne-a trimis în această ţară pentru a-L mărturisi, nu pentru altceva; şi mărturisindu-L, vă spun că minunile mari pe care le-a făcut El pentru mine poate să le facă şi pentru voi. Voi nu veţi trăi pentru totdeauna în această lume; peste puţin timp va trebui s-o părăsiţi, şi vă veţi înfăţişa înaintea Tribunalului lui Dumnezeu. Dar înainte de a vă înfăţişa, cît mai sunteţi în această lume, împăcaţi-vă cu Mîntuitorul vostru. Şi acum cel din urmă cuvînt al meu este acesta: Vă rog, cu stăruinţă, faceţi-va în toate zilele puţin timp pentru rugăciune şi veţi cunoaşte fiecare în parte pe Mîntuitorul; El vi Se va dezvălui, şi veţi fi mîntuiţi,

381) Acum cinci ani, povesteşte Sundar Singh, mă găseam împreună cu un prieten medic, cînd am văzut un biet om plîngînd. „Ce ai?" l-a întrebat medicul, „Am căzut, mi-am rupt braţul, şi mă doare tare!" „Nu te teme, durerea o să-ţi treacă peste o săptămînă, şi braţul o să se vindece îndată ce o să ţi-l pun la ioc". „Dar la început să faceţi sa nu mă mai doară", a zis rănitul, „apoi puteţi să faceţi tot ce doriţi!" „Cum crezi tu că pot să fac aşa ceva? Durerea vine de la osul fracturat, şi numai cînd va fi pus te locul lui în ghip n-o să te mai doară". Sunt foarte mulţi asemenea oameni. Îndoielile noastre spirituale şi suferinţele sufletului nostru sunt cauzate de păcat. Rezolvă-ţi problema cu Dumnezeu prin pocăinţă şi credinţă, şi după aceea durerile şi suferinţele vor dispărea.

382) Un frate a avut o vedenie. Se părea că a ajuns la poarta raiului şi urma să intre. Deasupra porţii era o tăbliţă pe care era scris: „Sunt necesare 1.000 de puncte pentru a intra aici!" E! a bătut, a venit îngerul străjer şi l-a întrebat ce doreşte şi ce a făcut pe pămînt pentru a aduna cele 1.000 de puncte. Fratele a început: „Am predicat Evanghelia!" „Pentru asta ai un punct!" „Am făcut bine tuturor!" „Mai ai un punct!" „Am fost exemplu de trăire creştină pentru toţi care m-au

cunoscut!" „Şi pentru asta ai un punct!" Atunci fratele a oftat adînc, spunînd: „O, Doamne Isuse, numai harul Tău mă poate ajuta să intru, pentrucă n-am să ajung niciodată pînă la 1,000 de puncte. Am spus despre tot ce-am făcut eu, şi iată că n-am acumulat decît trei puncte!" Atunci îngerul a zis: „Aceasta îţi aduce 997 de puncte; intră în bucuria Stăpînului tău!" „Numai Harul, numai Harul/Mă păstrează ne-ncetat,/El mă face, El mă ţine/Credincios cu-adevărat!"

383) Un om a venit la un pastor şi l-a întrebat: „Domnule pastor, ce trebuie să fac pentru ca să fiu mîntuit?" Fratele pastor i-a răspuns: „Ai venit prea tîrziu, totul a fost făcut; tu nu mai poţi face nimic!" Omul a început să plîngă: „Cum, chiar nici o posibilitate nu mai există pentru mine? Nu mai pot face nimic?" „Nimic, absolut nimic", a răspuns pastorul, „totul a fost făcut acum 2.000 de ani de către Domnul Isus! Nimic n-a lăsat nefăcut; tu doar trebuie să-ţi însuşeşti prin credinţă ce a făcut El!"

„Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă..., nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni!" (Ef.2:8-9)

384) Un nobil englez care a construit o biserică frumoasă o arăta unui predicator, zicînd: „Acum, domnule, nu crezi că acest dar măreţ mă va ajuta în viaţa de veci?" Predicatorul, după un moment de gîndire, i-a răspuns: „Şi cît a costat această frumoasă clădire?" „Aproape 13.000 de lire!" „Şi dumneavoastră credeţi", a răspuns predicatorul, „că Dumnezeu vinde viaţa de veci cu 13.000 de lire?"

Se poate cumpăra cu bani fericirea de dincolo? Oare cîţi nu şi-ar asigura-o! Dar îndurarea Domnului e mai puternică şi mai adîncă. Ea merge dincolo de înţelepciunea noastră; ea întrece priceperea noastră omenească. Domnul nu vinde, ci dăruieşte viaţă eternă!

385) O mare mulţime de privitori şi ascultători erau adunaţi în sala Azilului de Surdo-muţi din New York, sărbătorind aniversarea institutului.

Unul dintre privitori a scris pe tabla care era pusă în faţa băncilor în care stăteau copiii nefericiţi următoarea propoziţie: „Nu credeţi că este prea aspru şi greu să fii surdo-mut?" Atunci una dintre fetiţe s-a sculat şi a scris pe tablă, în văzul tuturor, minunatul răspuns: „Cînd cîntarea îngerilor va pătrunde pînă la urechile noastre fermecate de frumuseţea lor, atunci ne va părea prea puţin rău că urechile noastre n-au fost tulburate de zgomote pămînteşti!"

Te vei bucura şi tu de cîntarea oştilor cereşti? Vei lăuda şi tu pe Domnul în mărire? Sileşte-te prin pocăinţă să audă şi urechile tale cîntarea lor şi bucură-te ca şi glasul tău îl vei putea uni cu al lor ca să-l slăveşti pe Cel Preaînalt.

386) Un vestitor al Evangheliei a coborît în timpul prînzului într-o mină de cărbuni, pentru a vorbi minerilor de dragostea lui Dumnezeu. După ce le-a vorbit despre mîntuirea care se poate căpăta prin har, predicatorul a dat să plece, deoarece oamenii trebuiau să înceapă lucrul. Mai înainte de a se urca în cabina care trebuia să-l scoată la suprafaţă, s-a întîlnit cu maistrul. Predicatorul l-a întrebat despre gîndurile pe”care le are cu privire la mîntuirea pregătită de Dumnezeu, „Ei, este prea ieftină! Nu pot să cred într-o astfel de religie!" „Cum ieşiţi din mină?" l-a întrebat predicatorul pe maistru. „Foarte uşor! Intru în această cabină, şi în felul acesta sunt scos afară". „Şi durează mult pînă ajungeţi sus?" „Deloc, doar cîteva secunde!" „Atunci este foarte simplu şi uşor! Dumneavoastră contribuiţi cu ceva la lucrul acesta?" „Cu nimic!" a răspuns maistrul! „V-am mai spus, eu nu fac altceva decît să intru în cabină". „Dar cei care au făcut această lucrare au avut mult de lucru?" „Desigur, a fost un lucru mare, greu şi costisitor. Mina de cărbuni este la o adîncime de 600 de metri sub pămînt, iar patronul minei a făcut investiţii mari pentru a ne pune la dispoziţie acest mijloc de transport!" „Atunci de ce credeţi că mîntuirea este prea ieftină? Uitaţi că Dumnezeu, ca să ne scoată din groapa pieirii, a plătit un preţ scump, însusi viaţa Fiului Său?"

Isus a plătit păcatele noastre; tot ceea ce trebuie noi să facem este sa primim această jertfă (Ef.2:8-9).

387) Un hindus, frămîntat de problema păcatelor sale, s-a dus să se consulte cu mai mulţi brahmani pentru a fi sfătuit de către ei în ceea ce priveşte iertarea păcatelor. Dorea mult ca să ştie cum poate să fie iertat de toate păcatele făptuite. Toţi l-au sfătuit că trebuie să-şi chinuiască trupul, „Bate în ghetele tale cuie care să treacă cu vîrful prin talpă şi încalţă-te cu ele, şi în felul acesta să mergi pe vîrful acestor cuie pînă la malul rîului Godaveri cam cinci pînă la şase sute de km depărtare. Dacă te vei îmbolnăvi pe drum, opreşte-te pînă clnd vei fi în stare să continui drumul. Poate că, ajuns la capătul drumului, vei primi iertarea păcatelor tale!” Sărmanul hindus era atît de dornic de iertarea păcatelor, încît a început acest drum plin de chinuri şi suferinţă. Intr-o zi, răpus de durere, s-a trîntit la umbra unui copac. Şi chiar în locul acela venea adeseori un misionar. Intrînd în discuţie cu omul chinuit, i-a spus: „Sîngele Fiului lui Dumnezeu ne curăţă de orice păcat!" Apoi i-a vorbit despre păcat, i-a arătat urîţenia lui şi neputinţa lui de a-şi ispăşi păcatele. Omul nostru sorbea cu nesaţ cuvintele rostite şi, descălţînduse de ghetele lui şi aruncîndu-le departe, a strigat în gura mare: „De asta aveam eu nevoie 1 De sîngele lui Isus Cristos!“

20, Mîntuirea cere acţiune prin credinţă din partea ta

388) Un om însetat stă în faţa unui izvor. „Nu", spune el, „nu voi atinge nici o picătură de apă cită vreme sunt încă în viaţă!“ 1 se poate spune: „Trebuie să bei apă, pentru că altfel vei muri!" El protestează: „E prea crud să mi se spună aşa ceva!" Desigur că omul nu avea dreptate, pentru că setea lui era consecinţa inevitabilă tocmai a desconsiderării unei legi a naturii omeneşti.

La fel este şi cu calea mîntuirii şi a păcii sufleteşti; trebuie ca să păşeşti pe această cale şi să te încrezi în Domnul Isus.

389) Un om se află pe mare. În faţa lui este întinsă o hartă maritimă. Cercetmd această hartă, omul poate ajunge la ţinta călătoriei sale, utîlizînd şi o busolă. Deasupra lui, printre nori, se vede Steaua Polară, care indică nordul pe busola sa. „Nu", spune călătorul, „nu vreau să am de a face cu stelele! Nu cred nici în Polul Nord, nici în Polul Sud. Nu voi da nici o atenţie acestui mic ac al busolei, fiind un ac ca oricare altul. Nu cred nici în harta maritimă, şi nu vreau să am nimic de a face cu ea! Navigaţia pe mare este o invenţie a oamenilor, numai ca să cîştlge bani, şi eu nu vreau să mă iau după asemenea înşelătorii!" Ca urmare a acestei atitudini, omul nu va ajunge niciodată în portul pe care şi l-a luat ca punct de destinaţie. El va spune: „E aspră, foarte aspră soarta mea!" Putem fi oare de acord cu acest om? Unii oameni spun: „Nu vreau să citesc Scriptura! Nu vreau să dau crezare afirmaţiilor voastre despre Cristos! Nu cred în asemenea lucruri!" Acestora, Cristos le spune: „Cine nu Va crede va fi osîndit" (Mc.l6:16), Asemenea oameni susţin că nu vor să aibă de a face cu Cristos, nici cu sîngele vărsat de El, dispreţuind orice credinţă. Numai că acestor oameni le va fi foarte greu să nesocotească aceste realităţi prin dispreţul lor sarcastic atunci cînd se vor afla în pragul morţii!

390) Reverendul Ryhum, celebrul profesor de studii biblice de la sfîrşitul secolului 19, ne relatează un incident din viaţa sa: „Puţin timp după ce Domnul mă chemase să lucrez pentru El, am învăţat o lecţie foarte preţioasă despre credinţă. Mulţi oameni erau bolnavi în oraşul nostru, şi trei membri ai familiei mele au fost atacaţi de friguri. Am simţit cum mă cuprinde boala şi mă doboară. În patul meu, cu febră mare şi cu dureri teribile, m-am apropiat de Domnul într-o strînsă comuniune şi I-am reamintit că El mă chemase la o lucrare de care eram incapabil, avînd în vedere starea mea actuală. Neputînd sa chem nici un prezbîter care să creadă în vindecarea divină, am început să fac apel la Domnul, citind minunatele Sale promisiuni, din numărul cărora: ‚Dacă

rămîneţi în Mine, şi cuvintele Mele rămîn în voi, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da!‘ (Io.l5:7). Mi-am examinat consacrarea, şi am cerut Domnului să mă cerceteze El însuşi. Eram gata să fac totul pentru El şi am strigat:,Doamne, eu rămîn în Tine, şi cuvintele Tale rămîn în mine; deci această promisiune este pentru mine. Depun cazul meu în mîinile Tale şi Te rog din inimă, vindecă-mă!” Apoi am aşteptat ca să se facă lucrarea, dar nu s-a produs nici o schimbare. În final, am spus:,Doamne, de ce nu sunt vindecat?” Răspunsul a fost imediat: Да-Mă pe cuvînt şi scoaiă-te!‘ Eu am strigat: ,Amin, Doamne, o fac!” Şi fără nici o secundă de ezitare, m-am sculat! Mi se părea că-mi va plesni capul de durere, dar în ciuda slăbiciunii mele, am încercat să mă îmbrac. Eram pe jumătate îmbrăcat, cînd am simţit o uşoară ameliorare. Am căzut pe genunchi şi I-am mulţumit Domnului. Simţindu-mă mult mai bine, eram *îndemnat* să aduc mulţumiri Domnului spunîndu-I că El mă vindecase. În 20 de minute, orice febră mă părăsise. Am început să lucrez, şi din acel moment m-am simţit sănătos. Eu sunt convins că dacă aş fi rămas culcat,” refuzînd să acţionez cu îndrăzneală după Cuvîntul lui Dumnezeu, prin credinţă, ar fi trebuit să suport stagiul lung al acestei boli. Lui Dumnezeu I se cuvine toata lauda! Aceasta m-a învăţat o lecţie foarte utilă: încrederea în Dumnezeu şi în Cuvîntul Său. Eu am descoperit un lucru: Cînd acţionezi cu credinţă, în ciuda tuturor simptomelor contrare, Dumnezeu va împlini totdeauna Cuvîntul Său! Iacob spune: ,Aşa cum trupul fără suflet este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă” (Iac.2:26). De-a lungul Bibliei, oamenii credinţei au fost de asemenea oameni ai ,acţiunii”. Cei care au ,crezut” Cuvîntul Iui Dumnezeu sunt cei care au ,acţionat” după Cuvîntul Lui!“

391) Un distins ambasdador din Londra vorbea într-o zi cu un prieten despre marile probleme ce frămîntă lumea. La un moment dat, ambasadorul s-a oprit şi a zis prietenului său: „Cred că pentru lumea de azi n-a mai rămas nici o

speranţă în afară de întoarcerea la învăţăturile lui Isus!" Acesta a spus un lucru foarte bun, dar nu era destul numai atît, pentru că ambasadorul, după mai puţin de un an, şi-a pus capăt zilelor. El a admirat vorbele, dar nu le-a pus în practică. Foarte mulţi oameni din generaţia noastră spun exact acelaşi lucru; dar ei înşişi nu se întorc la Dumnezeu ca să aibă un început bun spre o lume nouă.

392) Imaginează-ţi un om cu mîinile şi cu picioarele legate în fundul unei celule. El a cerut să i se acorde un recurs. Directorul închisorii îi aduce dovada că iertarea îi este acordată în mod deplin. Reacţia acestui om va fi desigur următoarea: 1) A fi recunoscător; 2) A părăsi închisoarea în cel mai scurt timp posibil, acum că este liber să plece în mod legal. Directorul închisorii îi citeşte documentul, dă ordin să fie dezlegat, deschide larg poarta închisorii şi-i spune: „Eşti liber, du-te în pâce!" Dar omul răspunde: „Eu ştiu că documentul spune că sunt graţiat, şi eu cred fiecare cuvînt din el, dar sunt totuşi în închisoare 1“ „Porţile sunt deschise, ieşî!“ insistă directorul. „Ziceţi că porţile sunt deschise şi că dacă aş fi afară aş fi liber; dar eu nu sunt afară![41] „Ieşi!“ strigă din nou directorul, „nu crezi că iertarea este reală?[44] „O, ba da, cred fiecare cuvînt, dar mi se pare că nu voi ieşi niciodată de aici!" Iertarea nu ar avea nici o valoare pentru un asemenea om, pentru că el nu vrea să acţioneze în consecinţă. In acelaşi fel, nu vor profita de promisiunile lui Dumnezeu toţi aceia care refuză să acţioneze conform acestor promisiuni. Puţin contează cît te rogi, cerşeşti, plîngi şi chiar posteşti, dacă nu acţionezi după Cuvîntul lui Dumnezeu; credinţa ta este moartă şi nu-ţi va servi la nimic. Puţin contează cîte persoane se roagă pentru tine; propria ta necredinţă face ca rugăciunile lor să fie nefolositoare dacă nu acţionezi după Cuvîntul Iui Dumnezeu. Refuzul tău de a acţiona după Cuvîntul Său nu este în realitate decît refuzul de a accepta răspunsul la rugăciune. Cînd nu acţionezi după promisiunile Sale, aceasta arată că tu nu crezi că ai primit.

21. Biserica ta locul minunatei părtăşii

393) O mamă din SUA a avut un copil pe care l-a abandonat. El a fost luat de o echipă de medici care l-au crescut complet izolat de societate. Pe la trei ani au observat că el a început să se arate nervos, supărăcios, etc. Nu după mult timp, copilul a murit. S-a constatat că el a murit datorită faptului că nu se putea exprima vocal, din cauză că fusese izolat de societate. Şi tu, dacă te izolezi de fraţi, o să mori. Nu se poate concepe viaţă spirituală fără comuniune. Izolarea aduce moartea.

22. Cristos Cel ce-ţi satisface toate nevoile

394) Dacă nu intervine o situaţie oarecare, numele mare al lui Dumnezeu se mişcă de jur împrejur într-un cerc închis: „Eu sunt Cel ce sunt!" ceea ce înseamnă că El este de necuprins. Dar în clipa în care apare nevoia şi necazul omului, El devine exact ceea ce-i lipseşte acestuia. Deci, pînă la urmă verbul din propoziţia nedefinită: „Eu sunt” primeşte un obiect; propoziţia este completă, iar Dumnezeu este descoperit şi cunoscut. Ne lipseşte pacea? El zice: „Eu sunt pacea voastră!" (Ef.2:14). Ne lipseşte puterea? El zice: „Eu sunt puterea voastră”. Ne lipseşte viaţa spirituală? El zice: „Eu sunt viaţa voastră!” Ne lipseşte înţelepciunea? El zice: „Eu sunt înţelepciunea voastră!“ ş.a.m.d.

395) Numele de „lehova” (Iahve) (Cel care este, sau: EI este şi Eî va fi, sau; Cel care există de Ia Sine) seamănă cu un cec în alb. Cînd apare orice nevoie, credinţa ta poate să-l completeze cu ceea ce urmează să fie; exact ceea ce-ţi lipseşte. De altfel, nu tu eşti acela care îi ceri Lui această favoare, ci El este Acela care stăruie de tine. El te îndeamnă să ceri. „Pînă acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu; cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Io.l6:24)

Întocmai după cum apa caută mereu adîncimile ca să Ie

umple, tot aşa Dumnezeu caută mereu nevoi ale omului ca să le împlinească. Unde apare o trebuinţă, Dumnezeu este de faţă. Unde este necaz, durere, tristeţe, suferinţă, încurcătură, lipsă de înţelepciune, tiranie, acolo apare „Eu sunt", voind să se dăruie şi să umple nevoia ivită. În felul acesta, rezultă că nu cei flămînzi caută plinea, ci Plinea îi caută pe cei flămînzi; nu cei întristaţi caută bucuria, ci mai degrabă Bucuria îi caută pe ei; nu cei goi caută plinătatea, ci mai degrabă Plinătatea caută suferinţele goale. Şi El nu este numai acel rezervor care stîmpără nevoile noastre, ci EI însuşi devine împlinirea lor. El este veşnic! „Eu sunt ceea ce lipseşte poporului meu!"

396) Numele misterios „lehova" (Eu sunt Cel ce sunt) nu se asociază numai cu orice nevoie a noastră, ci oriunde este păcat acolo Se află Isus şî lucrul acesta este ceva mult mai minunat. Nevoia nu este totdeauna ceva de condamnat, şi noi putem să-L înţelegem pe Dumnezeu ca fiind mişcat şi atras de nevoile omenirii. Dar păcatul omenirii cu siguranţă că nu duce altundeva decît la judecată. Dar nu se întîmplă aşa, pentru că Dumnezeu este ceea ce este, şi adevărul glorios este că, acolo unde e păcat, prin harul Său, Isus e totdeauna de faţă, căutînd să ierte şi să repare toată stricăciunea pe care a produs-o păcatul. Pe EI nu-L uimeşte slăbiciunea omenească, pentru că S-a obişnuit cu ea, ci din contră, este atras de ea şi ştie ce să facă în acest sens. Căci în Sine şi prin sîngele Său, El este răspunsul la toate.

Aşa se face că ori de cîte ori ne gîndim la Isus, trebuie să ne gîndim ca la Cineva a cărui venire a fost condiţionată numai de către ofensiva păcatelor noastre. El este primul şi ultimul răspuns cu privire la păcat. Dar Dumnezeu, dîndu-L ca răspuns păcatelor noastre, L-a făcut şi răspunsul la toate nevoile noastre, atît spirituale, morale, cît şi materiale, căci: „cum nu ne va da fără plata împreună cu El toate lucrurile?” (Rom.8:32)

Astfel, Isus a înmănunchiat în Sine toate înţelesurile

Numelui compus al lui Iehova din Vechiul Testament, împlinindu-le şi cuprinzîndu-le pe toate în Numele pe care îl poartă în cele din urmă: Isus „Eu sunt mîntuirea voastră!”

397) La început, cînd au apărut căile ferate în Marea Britanie, unele oraşe au refuzat să admită căi ferate care să ie traverseze, temîndu-se că scînteile de la locomotivă le vor aprinde avuţiile. Prin urmare, staţiile au fost construite la periferia oraşelor, fiind foarte incomode pentru generaţiile următoare de orăşeni.

Nu tot aşa este cu „Calea”care este „Cristos”, pentru că ea vine la noi, la sărăcia şi lipsurile noastre, şi îl putem descoperi aşa cum suntem şi în starea în care ne găsim.

398) Un inginer, care locuia în China într-un oraş foarte mare, şi-a părăsit patria şi a plecat în Orientul îndepărtat. El plecase de doi sau trei ani, şi în lipsa lui soţia i-a fost infidelă şi a fugit cu cel mai bun prieten al său. Cînd s-a întors, a aflat că şi-a pierdut soţia cu doi copii şi pe cel mai bun prieten. La încheierea unui serviciu divin pe care l-am ţinut, omul acesta zdrobit de durere şi-a descărcat inima. „De doi ani“, a zis el, „zî şi noapte inima mea a fost plină de ură. Sunt creştin şi ştiu că trebuie să iert pe soţia mea şi pe prietenul meu, dar cu toate că încerc să-i iert, pur şi simplu nu pot. In fiecare zi mă hotărăsc să-i iubesc, dar de fiecare dată nu reuşesc. Ce pot face?” I-am răspuns: „Să nu faci nimic!” „Ce vreţi să spuneţi?” a întrebat el înfiorat. „Să continuu să-i urăsc?” Atunci i-am explicat: „Rezolvarea problemei constă în faptul că atunci cînd Domnul Isus a murit pe cruce, El a purtat nu numai păcatele tale, ci şi pe tine. Dumnezeu L-a crucificat pe Fiul Său, şi tot atunci l-a crucificat şi pe omul cel vechi din tine. Eul cel neiertător, acela care nu poate iubi pe cei ce ţi-au greşit, acel ‚eu‘ a fost crucificat şî îndepărtat din cale. Pe cruce, Dumnezeu S-a ocupat de întreaga situaţie, şi de aceea pentru tine n-a mai rămas nimic de făcut. Tu trebuie numai să spui:‚Doamne, nu

pot ierta, nu pot iubi, dar Te încredinţez pe Tine să ierţi şi să iubeşti în locul meu şi să săvîrşeşti aceste fapte în mine”‘. Omul şedea năucit, şi el a zis: „Toate aceste lucruri sunt aşa de noi pentru mine! Eu simţeam că trebuie să fac ceva”. O clipă mai tîrziu a adăugat: „Dar totuşi ce pot face?” I-am răspuns: „Dumnezeu aşteaptă pînă încetezi tu să faci ceva. Cînd încetezi tu, atunci Dumnezeu va zice: ‚Ai încercat să salvezi pe cineva de la înec? Sunt două posibilităţi: Fie că trebuie să-l loveşti ca să-şi piardă cunoştinţa, fie că-l laşi să se zbată pînă îşi pierde puterile şi apoi să-I tragi la mal, altfel amîndoi veţi fi pierduţi. Dumnezeu aşteaptă ca toată rezerva ta de putere să se epuizeze complet, înainte ca Ei să te poată elibera; de îndată ce încetezi să mai faci ceva, El va face totul. Dumnezeu aşteaptă ca tu să disperi". Prietenul meu inginer a sărit în sus şi a zis: „Frate, am înţeles. Slavă Domnului, acum totul este în regulă! Nu mai am nimic de făcut, El a făcut totul". Şi cu faţa radiind de bucurie, a plecat fericit,

399) Dr. F.B. Meyer istoriseşte cum a descoperit el secretul regal al însuşirii lucrurilor spirituale. Într-o zi, pe cînd vorbea unui număr mare de copii, aceştia deveneau din ce în ce mai indisciplinaţi. Răbdarea i-a ajuns în curînd la capăt, şi el a simţit eă e gata să se supere, fiindcă el totdeauna avea multă greutate să-şi stăpînească mînia. Ruşinat de înfrîngerea sa şi incapabil de a o remedia, el a strigat către Dumnezeu în lăuntrul său: „Răbdarea Ta, Doamne!" Chiar în acel moment i s-a părut că ceva din răbdarea înviorătoare a Domnului Isus Cristos a coborît în inima lui. Orice mînie şi orice nelinişte s-a risipit cu totul, şi el a fost în stare să-şi ducă pînă la sfîrşit adunarea. Această experienţă a fost atît de însemnată, atît de izbitoare, iar izbăvirea atît de deplină, încît a fost conştient că descoperise un secret preţios. De atunci, el folosea mereu această formulă: „... Ta, Doamne!", punînd în locul punctelor cuvîntul care se potrivea în situaţia respectivă. Dacă suferea de

singurătate, el striga: „Prietenia Ta, Doamne!" Dacă era cuprins de teamă, zicea: „Pacea Ta, Doamne!" Dacă era ispitit să cadă în vreun păcat, el spunea: „Curăţia şi puterea Ta, Doamne!" Dacă simţea dorinţa să-l critice pe aproapele său, zicea: „Iubirea Ta, Doamne!" El a trăit adevărul că Domnul Isus Cristos este răspunsul la toate nevoile noastre. El avea dovada, după cum o avem şi noi, că există o deosebire fundamentală între credinţa care cere şi credinţa care primeşte. Numai cei ce primesc domnesc în viaţă!

400) Cu ocazia marelui incendiu din Londra, o mare parte a oraşului a fost distrusă. Cîtva timp după aceea, puteai admira nişte flori ciudate, exotice, crescînd pe unele terenuri goale, specii care nu se mai văzuseră prin acele părţi. Seminţele care au stat ca adormite în pămîntul rece al Nordului deodată au încolţit, pline de viaţă, datorită căldurii degajate de foc.

Focul lui Dumnezeu căzînd peste un credincios va îndeplini în zece minute ceea ce omul n-ar fi făcut în zece ani.

401) Două surori s-au mutat într-o casă nouă. Totul era instalat, şi Ia bucătărie o mulţime de aparate electrice, inclusiv cuptor electric, şi ele aşteptau să-şi facă slujba. Cînd cele două surori au^ vrut să înceapă gătitul, au văzut cu surprindere că nimic nu funcţionează. În cele din urmă s-a descoperit că instalaţia electrică a casei nu fusese racordată la stîlpul din stradă. Întreaga aparatură era inutilă fără cuplarea la sursa de putere.

Viaţa vine prin cuplarea la sursa de energie. Un pastor negru a spus odată: „Citeşte din plin; gîndeşte drept; roagă-te fierbinte, şi apoi dă-i drumul!" S-ar părea că totul este bine, numai că „da-i drumul" trebuia pus la început. Dă-i drumul puterii să curgă în tine, pentru ca apoi sa-i poţi da drumul să se reverse din tine spre alţii.

402) Elementul chimic „seleniu" are o proprietate

interesantă: el nu conduce electricitatea decît dacă este în prezenţa luminii. Lăsînd să cadă un fascicul de lumină asupra lui, din rău conductor de electricitate devine bun conductor. Însă conductibilitatea lui electrică este şi în funcţie de intensitatea luminii: cu cît lumina este mai intensă, cu atît cantitatea de electricitate transportată este mai mare. La întuneric, seleniul nu conduce electricitatea.

Firea noastră pămîntească este ca şi seleniul ia întuneric. Ea nu lasă nimic bun să pătrundă şi să treacă prin ea la alţii. Dar cu cît lumina lui Dumnezeu pătrunde la noi şi în noi, cu atît devenim mai buni conductori de toate cele bune pentru cei din jurul nostru. În om sunt resurse nebănuite; el a fost creat după chipul lui Dumnezeu, şi numai lasîndu-L pe EI să Se desfăşoare în noi şi prin noi vor ieşi acestea la iveală.

403) Skanderberg (de naţionalitate albaneză) a cîştigat douăzeci şi trei de bătălii, dînd dovada unei puteri neobişnuite, astfel că el a atribuit spadei Iui virtuţi supranaturale. Mahomed И î-a cerut lui Skanderberg să-i trimită spada sa, şi acesta i-a trimis-o, Mahomed, după ce a examinat-o, i-a trimis-o înapoi, spunîndu-i că nu poate înţelege cum de a putut el săvîrşi atîtea vitejii cu această spadă, fiindcă el avea altele mai bune. „Cred", a răspuns Skanderberg, „dar cînd i-am trimis spada nu i-am trimis şi braţul meu!"

„Dacă noi ne-am lăsat ca simple unelte în mîna lui Dumnezeu, şi prin noi se fac lucrări mari, să nu credem că noi suntem cineva! Dumnezeu e totul, pentru că în El şi prin El acţionează braţul cu putere!"

404) Cînd era tînăr, hindusul Abdus Subhan a fost un fanatic al religiei sale. El era însetat după Dumnezeu. El nu voia doar să cunoască ceva despre subiectul „Dumnezeu", ci şi să-L cunoască pe El personal. De aceea, el s-a întors spre misticism. Dar nici aici nu şi-a putut stîmpăra setea sufletească, într-o zi, i s-a împrumutat un Nou Testament, dar

i s-a spus că această carte este stricată, blasfematoare, rea. El însă a fost cuprins de dorinţa nestăpînită de a cunoaşte personal conţinutul ei. Citind-o, s-a convins de realitatea cărţii şi de misterul lui Dumnezeu, descoperind în acelaşi timp pe Isus Cristos Mîntuitorul. Dar, pentru el, a-L urma pe Isus nu era lucru uşor, pentru că trebuia să înfrunte injuriile şi afronturile oamenilor. Dar nici aceasta nu l-a

oprit în loc. Iată ce scrie el mai tîrziu: „Acceptînd creştinismul, am acceptat să fiu condus de Aceia care este în stare să schimbe viaţa noastră şi să ne întărească în slăbiciunile noastre. El m-a ajutat să înving tot ce-mi distrugea mai înainte viaţa. El mi-a dăruit pacea inimii şi harul unei vieţi glorioase. El mi-a asigurat,dreptul de cetăţenie" în cer. Cred că, de fapt, creştinismul înseamnă: ‚Cristos![1], iar a deveni creştin înseamnă să trăieşti o viaţă în strînsă legătură cu El“,
Transformarea vieţii este cea mai mare dovadă că el, creştinismul, este o realitate.

405) Noi credem că viaţa creştină este „o viaţă schimbata", dar nu-i aşa! Ceea ce ne oferă Dumnezeu e „o altă viaţă" -„o viaţă substituită", adică înlocuită cu alta. „Cristos este Cel care ni Se substituie în interiorul nostru". „Şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine". Această viaţă nu este ceva pe care noi trebuie s-o producem. Este propria viaţă a lui Cristos reprodusă în noi. Aceasta înseamnă că viaţa lui Cristos este plantată în noi de către Duhul Sf înt la naşterea noastră din nou. „Reproducerea" merge mai departe: înseamnă că acea viaţă nouă creşte şi devine vizibilă progresiv în noi, pînă cînd însuşi chipul lui Cristos începe să fie reprodus în vieţile noastre. Aceasta vrea să spună apostolul Pavel cînd le vorbeşte galatenilor despre „durerile naşterii,... pînă ce va lua Cristos chip în voi!" (Gal.4:19)
Daţi-mi voie să ilustrez lucrul acesta cu o altă istorioară:

Locuiam odată în America în casa unei familii creştine, şi curînd după sosirea mea, cei doi soţi mi-au cerut să mă rog pentru ei. I-am întrebat de motiv, şi ei mi-au răspuns: „O, în ultima vreme n-am fost cum trebuie. Suntem atît de iritaţi din cauza copiilor, şi în ultima vreme amîndoi ne-am ieşit din fire de foarte multe ori. Ne dăm seama că-L necinstim pe Dumnezeu; vreţi să-L rugaţi pe Dumnezeu să ne dea răbdare?" „Eu nu pot face lucrul acesta", am zis eu. „Ce vreţi să spuneţi?" m-au întrebat ei, „Vreau să spun", am răspuns eu, „că un lucru este sigur, şi anume că Dumnezeu nu ne va asculta rugăciunea", Cînd au auzit aceste cuvinte, mi-au zis uimiţi: „Vreţi să ziceţi că noi am ajuns atît de departe, încît Dumnezeu nu ne va asculta dacă îi vom cere să ne facă răbdători?" „Nu, nu vreau să spun chiar lucrul acesta! Dar aş vreau şi eu să vă întreb: ‚V-aţi rugat vreodată ca El să vă dea răbdare? V-aţî rugat! Dar v-a răspuns Dumnezeu?" „Nu!" „Şi ştiţi de ce? Deoarece nu aveţi nevoie de răbdare". Atunci ochii soţiei au străfulgerat: „Ce vreţi să spuneţi?" a spus ea vizibil iritată. „N-avem nevoie de răbdare cînd ne ieşim din fire de dimineaţă pînă seară? Ceea ce spuneţi dumneavoastră nu are sens. De fapt, ce vreţi să ziceţi?" Eu am răspuns repede: „Nu de răbdare aveţi nevoie, ci de Cristos 1“

Şi acesta este adevărul! Dumnezeu nu-mi va da mie umilinţă sau răbdare sau sfinţenie sau iubire ca daruri separate aie graţiei Sale. El nu este un distribuitor cu amănuntul, distribuindu-ne graţia Sa în pacheţele, măsurindu-i un pic de răbdare unui nerăbdător; un pic de iubire unui neiubitor; un pic de umilinţă unui om mîndru, în cantităţi pe care noi să le luăm şi să le folosim ca pe un fel de capital. El a dat un singur dar care să satisfacă toate trebuinţele noastre: pe Fiul Său Isus Cristos. Şi eu privesc la El şi-JL las să-Şi trăiască viaţa Lui în mine, iar El va fi umil şi răbdător şi iubitor şi toate celelate virtuţi de care am nevoie în locul meu. Aduceţi-vă aminte de Cuvîntul din prima epistolă a lui Ioan: „Dumnezeu ne-a dat viaţă veşnică, şi

această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa" (l.Io.5:ll-12). Viaţa lui Dumnezeu nu ne este dată ca un articol separat: Viaţa lui Dumnezeu ne este dată în Fiul Său. „Este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom.6:23). Relaţia noastră cu Fiul este relaţia noastră cu viaţa.

406) Un cuplu care a divorţat după doisprezece ani de căsătorie spunea aşa: „Noi am studiat multe cărţi privitor la căsătorie; am consultat experţi; am încercat terapia colectivă, şi în cele din urmă tensiunea a crescut atît de mult, încît a trebuit să divorţăm, pentru a-i cruţa pe copii de rănile pe care şi aşa le-am pricinuit pînă atunci". Apoi cei doi soţi au devenit creştini, şi descoperind că Dumnezeu are un plac de căsătorie desăvîrşit, s-au recăsătorit în biserica. După cîţiva ani, au declarat că în viaţa lor nu mai fuseseră atît de fericiţi ca acum! Secretul a constat în a lăsa pe Dumnezeu să facă una din cei doi au mărturisit ei mai tîrziu.

„Două fiinţe umane nu vor putea deveni niciodată prin propriile lor eforturi una singură, indiferent cît s-ar sili. Dar cînd ambii se supun lui Dumnezeu, El va face din ei unul singur, iar căsătoria lor va deveni într-adevăr ,o casă de piatră[4]. Deosebirea dintre prima noastră căsătorie şi cea de a doua este deosebirea dintre noapte şi zi, sau mai exact dintre iad şi rai!"

Această scurtă mărturisire a unor soţi divorţaţi ar putea fi repetată de mii de ori, dar nu cu acelaşi deznodămînt. Divorţul cu mînia chinul şi vătămarea personală care îl însoţesc nu e răspunsul cel mai potrivit. Mai degrabă, este o scăpare provizorie de simptomele unei boli care n-a fost niciodată diagnosticată, darmite tratată! în plus, mulţi confirmă faptul că dacă n-ai reuşit în prima căsătorie, sunt tot mai puţine şanse să reuşeşti în a doua,

407) Evanghelistul R.H. Hill a primit odată o sumă de bani să-i dea unui predicator străin. El a găsit cu cale să nu

trimită toţi banii odată. A trimis o scrisoare cu o sumă mai mică, sorind în ea: „Vei primi şi alţii!" Peste puţin timp i-a trimis altă sumă, adăugind din nou: „Vei primi şi mai mult!" Apoi i-a trimis o altă sumă mică, tot cu conţinutul: „Vei primi şi mai mult!" Şi aceasta s-a repetat pl&ă i-a trimis toţi banii. Pînă a primit toţi aceşti bani, sărmanul predicator a fost cucerit de aceste cuvinte: „Vei primi şi mai mult!"

Fiecare binecuvîntare venită de la Dumnezeu este însoţită de aceste cuvinte: „Vei primi şi mai mult!" „îţi iert păcatele, dar vei primi şi mai mult!" „Te fac drept şi nevinovat în faţa judecăţii prin jertfa luijCristos, dar vei primi şi mai mult!" „Te primesc ca fiu născut din nou în împărăţia Mea, dar veri primi şi mai mult!" „îţi dau în fiecare zi har îndestulător şi îmbucurător, dar vei primi şi mai mult!" „Te voi susţine în clipa morţii, cînd vei trece în lumea spirituală, îţi voi deschide porţile cerului Meu, unde vei primi şi mai mult!"

Ce minunat este izvorul binecuvântări or cereşti! Cum să nu-L lăudăm şi să nu-L preamărim pe Mîntuitorul nostru pentru aceasta!

408) Fridrik Douglas, vestit orator sclav, vorbea cu confraţii lui pe timpul cînd sclavia nu era încă desfiinţată. Atunci lui i se părea că situaţia lor este din cale-afară de încurcată. Foarte trist, el a zis: „Omul alb e împotriva noastră, guvernul e împotriva noastră; eu nu mai văd pentru poporul negru nici o speranţă, şi asta mă umple de amărăciune". În clipa aceea, o femeie s-a sculat de la locul ei şi a zis: „Fridrik, a murit oare Dumnezeu?" întrebarea i-a zguduit pe cei de faţă, şi toţi au izbucbit într-un imn de preamărire lui Dumnezeu.

„Noi credem în Dumnezeul cel viu!" spune apostolul. Şi intr-adevăr, Dumnezeul cel viu a fost acela care i-a eliberat pe copiii Săi de sub jugul sclaviei.

409) Care este ziua cea mai lungă? Ea depinde de paralela unde ne află. La New York, cea mai lungă zi are 15

ore, în Canada are 16 ore, la Londra are 16 ore, în Germania are 17 ore, în Suedia are 18,5 ore; în Rusia are 19 ore; în Finlanda are 22 ore; în Norvegia are 2 luni; în insulele Spitzberg are de la 3 luni Ia o jumătate de an; iar în Noul Ierusalim, pentru toţi aceia care cred în Domnul Isus, ziua va fi veşnică. „Căci acolo nu va mai fi noapte!"

410) Am văzut odată o păsărică nefericită luptîndu-se mînioasă cu sinea sa cea din oglindă. Dintr-odată ea s-a oprit, a ascultat chemarea din grădină şi astfel a părăsit zadarnica luptă cu ea însăşi, zburînd în libertate.

Tot aşa, Isus vine la cei ce se luptă unii cu alţii şi cu sine, plini de zbucium şi confuz, şi le adresează chemarea la o viaţă completă: „Fericiţi sunt cei ce renunţă în duh!" Ei ascultă apelul, renunţă la viaţa închircită în egoism şi cîntă fericiţi în paradisul lăuntric în paradisul deja recîştigat.

411) Un judecător de la Curtea Supremă din India a renunţat la slujbă, la familie, la prieteni, Ia toate, stînd gol pe ţărmul Gangelui „sfînt“, lingă bordeiul său, în necontenită meditaţie. Nu voia să vorbească eu nimeni, ca să nu fie întrerupt în căutarea lui Dumnezeu.

El închipuia inima Indiei bătînd în direcţia izbăvirii; şi deşi reprezenta o inimă, trebuind respectat ca atare, totuşi el nu pulsa nici un şuvoi de viaţă caldă, vindecătoare în sufletul admirabilei ţări. Cît despre folosul lui propriu, puteai vedea de pe paloarea crescîndă a feţei sale că lent, tacit, comitea o sinucidere spirituală, cu atît mai vinovată, cu cît el a respins Vestea Bună despre jertfa de pe Golgota. El se apropia de viaţa vegetativă, nu de cea spirituală. I se părea că acea pustnicie e descătuşarea de viaţă, dar orice om cu bun simţ putea vedea că de fapt era o mare reducere a vieţii.

Creştinism nu înseamnă ascetism. Isus a fost cel mai sociabil Om. A-L găsi pe Dumnezeu înseamnă a te pierde pe tine însuţi ca ego şi a te regăsi integrat în Domnul Isus, stînd la dispoziţia semenilor tăi.

412) „Am văzut odată“, povesteşte Stanley Jones, „nişte devotaţi trăgînd un car cu idolul aşezat ca un paşă, iar omul înjugat ca un dobitoc. Dar şi mai îngrozitor: Frînghiile carului erau agăţate de eî prin nişte cîrlige care se înfigeau adînc în came; simbolul acestei religii ce zdrobeşte sub ea fiinţele omeneşti. Tot în India era un alt car şi mai grotesc... Multe din instituţiile ei sunt tîrîte de trupurile şi minţile oamenilor, în loc ca ei să-i ajute ca o maşină cuminte. Oare trăsurile aurite ale bogaţilor leneşi nu-şi înfig cîrligele în trupul muncitorilor exploataţi de ei în fabrici?

„Nu omul a fost făcut pentru sabat, ci sabatul pentru om“, a spus marele nostru Mîntuitor, Eliberatorul tuturor împilaţilor în vreun fel din toate timpurile. El a fost întemeietorul, Animatorul şi Purtătorul ideilor de libertate.

„Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face liberi" (Io.8:32), „Eu sunt Adevărul..." (Io.l4:6).

Te simţi în vreun fel împilat? Dacă da, atunci să ştii că-ţi lipseşte Isus; numai El te poate face liber.

413) Bonaparte, purtînd eterna lui manta cenuşie, urca din greu, călare pe un catîr, în tovărăşia unei călăuze, muntele Saint Bernard. Călăuza, un flăcău tînăr, necunoscîndu-î pe Napoleon, vorbea cu el foarte sincer, şi i-a expus plin de naivitate particularităţile grelei sale existenţe, şi mai ales mîhnirea pe care o simţea de a nu putea, din lipsă de mijloace, să se însoare cu o fată din partea locului.

Primul consul, în vreme ce-l asculta, mai stătea de vorbă cu trecătorii care urcau şi ei muntele. In sfîrşit, Napoleon a ajuns la mănăstirea Saint Bernard, unde toţi călugării l-au primit cu voie bună. Abia coborît de pe catîr, împăratul a scris un bilet pe care l-a încredinţat călăuzei sale, spunînd să-l înmîneze administratorului armatei, dar a rămas la poalele muntelui. Seara, călăuza întorcîndu-se acasă, a aflat cu surprindere ce personaj importane era călătorul pe care-l dusese. În adevăr, Napoleon îi dăruise o casă, cîteva hectare de pămînt şi, în sfîrşit, mijloacele de a se însura, înfăptuindu-i

astfel toate visele modestei sale ambiţii.

Chiar dacă încă nu-L cunoşti întru totul pe împăratul împăraţilor, pe Isus, spune-I Lui toate năzuinţele vieţii tale; vorbeşte cu El, cere-I tot ce-ţi trebuie pentru a te realiza spiritual, şi El te va binecuvînta. Această binecuvîntare te va duce apoi la o cunoaştere şi mai profundă a Sa.

414) Un procuror hindus din Asan a primit o telegramă urgentă să se deplasesze la o localitate inundată pentru a da indicaţii ce măsuri de salvare trebuie luate. Inconştienţa lui religioasă a fost atît de tiranică, încît a amînat cu două zile plecarea, din cauza unor obligaţii religioase.

Ce fel de Dumnezeu este Acela care preferă prescripţiile în locul ajutorării la timp a sinistraţilor, de servitorii Lui pot oficia ceremonii! Dar se vor trezi că o aşa religie nu va mai putea înşela masele şi nici nu-şi va mai putea prelungi existenţa prin pasivitate.

Într-un loc din India, 1336 de preoţi au stat timp de două săptămîni citind texte pentru înlăturarea pericolului antireligiozităţii crescînde. Religia care nu e în stare să dea omenirii ceea ce se aşteaptă de la ea va fi înlăturată cu siguranţă. Numai Isus este Acela care satisface întreaga personalitate umană. Isus nu este o Religie, ci este Relîgia-Persoană.

415) Apele canalului Mînecii se întindeau înaintea ochilor vestitului înotător Webb. Dorind să facă ceea ce nimeni nu făcuse pînă la el, s-a afundat în apele spumegînde ale mării şi, după sforţări de nespus, a ajuns să pună piciorul pe ţărmul francez. Astfel a trecut el înot din Anglia în Franţa. Tot el a mai făcut şi alte lucruri îndrăzneţe, şi peste tot îl urmărea norocul. El a început să se încreadă în steaua lui.

Plecînd în America, şi privind valurile furioase ale cascadei Niagara, a vrut să încerce să le treacă înot. Cu toate sfaturile prietenilor săi să nu facă lucrul acesta, totuşi încredinţîndu-se soartei, s-a aruncat în apă. Dar vai!... Vîrtejul apel l-a prins

şi nu i-a mai dat drumul. Astfel a dispărut din ochii miilor de privitori care stăteau în siguranţă pe malul fluviului, neputînd să-î ajute cu nimic.

Lînga ţărmul marelui fluviu Sf. Laurenţiu se aflǎ o stîncă ce apare puţin la suprafaţa apei şi care nu este luată în seamă de către marinari. Această stîncă se numeşte „Dincolo nu-i scăpare"!

Înotînd pe apele înspumate ale fluviului numit „Existenţă pămînteană", fiecare ajunge o dată la stîncă numită „Dinolo", adică viaţa veşnică. Foarte important este felul în care abordăm această „stînca“. Doar în compania unei singure Persoane se poate trece cu succes această barieră. Domnul Isus Cristos, El care a învins moartea, este singurul care „a mai fost pe acolo", are toată experienţa necesară şi Se oferă fiecărui om, pe gratis, să-l treacă dincolo. Este cea mai mare nebunie să respingi această ofertă unică.

416) Cel mai mare fluviu din lume (ca debit de apă), Amazonul, care se varsă în Oceanul Atlantic, are apă atît de multă încît, pe o întindere de mulţi km depărtare de vărsarea lui în ocean apa oceanului este dulce.

O corabie cu pînze, care venea din Europa, a fost silită din cauza timpului urît să stea mai multă vreme pe ocean. Apa de băut se terminase, şi cei de pe corabie n-au mai avut apă de 24 de ore. Spre bucuria lor cea mare, au zărit o altă corabie, şi prin semne i-au cerut apă. Răspunsul a sosit repede: „Coborîţi găleata, aveţi apă dulce în jurul vostru!" Ei nu ştiau că trec prin apropierea locului unde fluviul Amazon se varsă în ocean.

Cititorule, poate că-ţi spui şi tu: „Sunt însetat după pace, după iertare, după dragoste: Ce să fac ca să fiu mîntuit?" Nu ştii că oceanul dragostei lui Dumnezeu te înconjoară? Cristos îţi stă la dispoziţie! Ia-L ca Mântuitor şi Domn al vieţii tale!

417) Se spune că un cerşetor a cerşit 21 de ani, stînd mereu în acelaşi loc. După moartea sa, nişte oameni au făcut

săpături în locui acela şi au găsit că cerşetorul şi-a îngropat acolo banii. Intr-adevăr s-a găsit acolo o comoară, dar a unui rege mort cu mult timp în urmă. Bietul cerşetor a şezut atîta vreme pe o mare comoară, neştiind nimic despre ea.

Tot aşa, oamenii se mulţumesc să cerşească mulţumire de la lucrurile acestei lumi şi nesocotesc pe Dumnezeu, comoara adevăratei şi veşnicei mulţumiri, care i-ar face cu adevărat fericiţi. Şi cît de aproape este El de fiecare!

418) Un înţelept din india nu ştia carejdin cei doi copii ai săi era mai deştept pentru ca să-i lase mai multă avere. În cele din urmă s-a hotărî t să-i pună la încercare. I-a chemat la el şi a dat fiecăruia cîte un ana (monedă indiană), Apoi le-a zis: „Doresc să cumpăraţi fiecare cu acest ban ceva care să umple casa noastră!" Amîndoi s-au dus la tîrg. Unul a căutat să vadă care marfă este mai ieftină şi a aflat că pietrele sunt cele mai ieftine. A cumpărat cîte a putut primi de un ana şi a venit acasă. Dar ele nu i-au ajuns nici măcar să acopere duşumeaua, dar să mai umple casa! Celălalt a cugetat mai mult, şi i-a venit o idee: să cumpere luminări. Acestea sunt ieftine în India, aşa că a cumpărat mai multe. Seara a pus cîte una în fiecare cameră, şi le-a aprins. Lumina lor a umplut întreaga casă.

Şi noi vrem să umplem casa sufletului nostru cu ceva, dar orice am cumpăra, ea tot goală rămîne. Numai dacă vom aduce lumina lui Cristos în ea se va umple ,şi vom fi fericiţi.

23 . Nu te îngrijora!

419) Un om duce în fiecare zi saci cu făină în spinare. El ia zeci de kg deodată, şi ce duce într-o zi se ridică la sute şi chiar mii de kg, ceea ce într-un an face o greutate foarte mare. Dacă acest om ar socoti la data de 1 ianuarie greutatea pe tot anul, şi ar zice: „fmi este cu neputinţă să duc o greutate atît de mare!", atunci i-ai aduce aminte omului că nu trebuie să ducă această povară toată o data, ci, pentru aceasta, el va întrebuinţa toate zilele din an.

Dacă te uiţi la toate grijile şi nevoile care pot să vină, vei striga: „Cum s-o scot la capăt cu toate?" Dar ele nu vin toate deodată, ci rînd pe rînd; şi dacă vine un necaz sau grijă, vine şi puterea de care ai nevoie. Pas cu pas şi zi de zi, drumul este străbătut şi cu răbdare ne facem datoria.

Nu te îngrijora înainte de vreme!

420) O femeie bogată a intrat în casa unui muncitor sărac, şi cînd a văzut camera plină de copii, a zis: „Aici sunt guri multe; dar hrană nu-i!“ Ca şi cum Dumnezeu ar fi creat nevoia, dar n-a vrut s-o şi satisfacă!

După un timp oarecare, femeia bogată plîngea lîngă sicriul singurului ei copil. Femeia muncitorului sărac cu numeroşii ei copii a fost chemată în casa femeii bogate, care era plină cu de toate, şi i-a dat ajutor cu ocazia înmormîntării. Atunci ea, în faţa atîtor bogăţii, dar cu singurul copil în sicriu, şi-a zis: „Aici este mîncare multă, dar unde sunt gurile?"

Mai degrabă am vrea sa-i vedem pe copiii noştri toţi în jurul mesei noastre sărace decît să avem prînzuri alese, dar copii pierduţi!

421) Un bătrîn credincios pe care l-am vizitat pe cînd eram pe patul de moarte, mi-a spus că nu are nici o grijă şi a adăugat: „In toată viaţa mea eu nu m-am chinuit niciodată cu griji, pentru că mi-am făcut regula aceasta: ‚Să nu duc grijile cu mine în casă“\ Aşa se cade să facem mereu cînd ne curăţim ghetele la uşă, ar trebui să ne lăsăm şi grijile afară la uşă, şi cu ajutorul unei rugăciuni făcute cu credinţă, să le lăsăm în ţărîna care este hrana şarpelui, nu a noastră. Ce ajutor avem de pe urma grijilor? Ele nu au adus unui sărac nici un ban şi nu au făcut rost celui flamînd vreo bucată de pîine.

422) Se spune că atunci cînd arde un grajd, cea mai mare greutate o au oamenii din partea cailor. Aceşti cai, dacă s-ar lua pe urma celor ce vor să-i salveze scoţîndu-i din flăcări, ar fi bine; dar animalele acestea rămîn încremenite

din cauza spaimei.

Unii par să se complacă în propriile lor îndoieli, temeri şi griji. Nu pot fi urniţi de la ele, de parcă au crescut odată cu ele. Oare teama noastră de mînia viitoare ne va scăpa de ea? Nu-i nici un fel de speranţă în privinţa aceasta!

423) Doi jucători de baschet, foarte buni prieteni, jucau la echipe diferite. Ambii erau experţi în bătutul mingii, ambii doreau cu ardoare să cîştige campionatul. Echipele celor doi erau pe acelaşi loc, în fruntea clasamentului, şi urmau să joace împreună meciul decisiv. Unul dintre ei a recurs la o strategie, desigur, imorală: cînd echipele au intrat pe teren, a refuzat să mai vorbească cu prietenul său de joc. Celălalt băiat, bietul de el, a început să se frămînte, întrebîndu-se cu ce l-a putut supăra chiar aşa de tare pe bunul său prieten. Şi din cauza îngrijorării, el a început să facă greşeli în joc şi a pierdut meciul, îngrijorarea i-a furat îndemînarea.

Este ştiut faptul că cei ce trăiesc în îngrijorare permanentă au pieptul îngust. Omul credinţei respiră profund aerul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, speranţa lui Dumnezeu.. Omul îngrijorării se teme să inspire adînc, se teme de aerul proaspăt vindecător, de speranţa în Dumnezeu vindecătoare. Prin urmare, el se prăbuşeşte pe sine, se asfixiază, uneori chiar mortal. ‚Mi-a fost teamă şi m-am dus de mi-am ascuns talantul’, a zis omul din pilda lui Isus. Şi lucrul acesta se întîmplă pretutindeni aceia care se tem îşi îngroapă talentele şi adesea se îngroapă pe ei înşişi prematur. Îngrijorarea îl transformă pe omul de opt cilindri în om de patru cilindri.

424) Dr. George Matthew Adams povesteşte despre un om care şi-a programat o oră pe zi numită „ora îngrijorărilor".

Imediat după cină se retrăgea în bibliotecă să se îngrijoreze din toate puterile. Dar aceasta nu se putea face după orar. Ideea era absurdă!

Un alt om avea un „copac al îngrijorărilor" în curte, în faţa casei, unde el îşi atîrna toate îngrijorările sale înainte de a intra în casă.

Pentru creştini acest copac al îngrijorărilor este crucea! Atîrnă-ţi toate îngrijorările tale în ea!

425) O dată un tînăr necredincios a călătorit prin nişte cîmpii împreună cu unchiul său. S-au rătăcit şi au fost nevoiţi să se roage de un ţăran să-i primească să doarmă la eî acasă. Ţăranul i-a aşezat într-o cameră, iar el în alta. Lor le-a fost frică de ţăran şi s-au hotărît să doarmă pe rînd, iar unul din ei stătea de veghe cu revolverul în mină. Tînărul necredincios, care a stat primul la pîndă, a văzut prin crăpătura uşii că ţăranul deschide Biblia şi citeşte , apoi îngenunchează şi se roagă. Atunci s-a dus la patul unchiului său şi i-a spus: „N-ai nici o frică! Omi acesta crede în Dumnezeu, se roagă şi citeşte Biblia, şi deci nu ne va face nici un rău!"

426) Un student de la Universitate a venit la Torrey cu o problemă legată de călăuzirea lui Dumnezeu. El a spus: „Nu pot să-mi dau seama care este voia lui Dumnezeu, m-am rugat, dar Dumnezeu nu-mi arată care este voia Lui!" Aceasta se petrecea în luna iulie. Torrey l-a întrebat în legătură cu ce ar vrea să ştie voia lui Dumnezeu: „Despre ce ar trebui să fac vara viitoare!" „Ştii ce ar trebui să faci mîine?" i-a zis Torrey. „Da!" „Ştii ce ar trebui să faci la toamnă?" „Da, să-mi termin cursurile! Dar ceea ce vreau să ştiu este ce va trebui să fac după ce voi termina cursurile universitare! “Atunci Torrey i-a explicat că ceea ce trebuie el să ştie pentru prezent i-a fost arătat cu prisosinţă de Dumnezeu şi că după ce va face ce i s-a arătat, Dumnezeu îl va călăuzi şi în pasul următor.

Nu te îngrijora ce ar trebui să faci săptămîna viitoare! îndeplineşte ceea ce ţi-a arătat Dumnezeu că trebuie să faci azi. Săptămîna viitoare se va îngriji de ea El însuşi. Ascultă de Duhul lui Dumnezeu azi!

427) Un mare şi puternic împărat roman trecea Marea Adriatica într-o corabie mică. Nu peste mult timp a izbucnit o furtună, şi cîrmaciu, s-a neliniştit pînă într-atît, că tremura. Atunci împăratul văzîndu-1, i-a zis: „Nu te teme, tu duci în corabie pe împăratul!"

Oare nu trebuie să fim noi şi mai liniştiţi ca şi copii ai Domnului, cînd vin asupra noastră furtunile persecuţiilor? Nu ne spune şi nouă Domnul acest lucru: „Nu te teme cînd în corabia vieţii tale îl ai pe Dumnezeu!"?

428) Un vapor a naufragiat datorită lovirii de stînci. Doi naufragiaţi se luptau cu moartea. Deodată unul începe să cînte. Celălalt îl apostrofează: „Măi omule, tu sigur eşti nebun; cum poţi să cînţi cînd moartea te înhaţă?" Dar el a răspuns: „Nu sunt nebun! Eu am dat cu piciorul de stîncă!"

Tu eşti credincios. Tu eşti cu piciorul pe Stîncă (Mt.7:24). De ce te temi? De ce te zbaţi cu îngrijorare?

24. Dumnezeu te va ocroti în orice ioc şi în orice situaţie!

429) Un ţăran care slujea lui Dumnezeu a strîns o sumă de bani pe care a vrut să o dăruiască pentru misiune. Într-o zi a plecat în oraşul din apropiere pentru a preda banii la misiune. Drumul trecea printr-o pădure singuratică şi întunecoasă, dar el călătorea liniştit în drumul său. Deodată a venit dintr-un tufiş un hoţ, care i-a prins calul de căpăstru şi i-a cerut călăreţului

toţi banii care îi avea la el. Ţăranul s-a înspăimîntat, dar nu a dorit să-i dea banii acestui hoţ. Ce putea să facă? în sinea lui a spus: „Doamne, Tu ştii că eu am aceşti bani pentru lucrarea Ta! Ajută-mi! Arată-mi un drum de scăpare!" „Deci unde ai banii?" a răsunat dur şi nerăbdător glasul hoţului. „Sau vrei cumva să te justifici? îţi spun că trebuie numai să fluier, şi 10 oameni vor veni aici să-mi ajute!" a spus hoţul. „Şi eu trebuie numai să suspin şi la porunca învăţătorului va

veni o legiune de îngeri ca să vă împiedice să-mi faceţi rău!" Hoţul s-a speriat şi a luat-o la fugă, el la îngeri nu se gîndise. Ţăranul credincios şi-a continuat calea bucuros, fericit şi mulţumind lui Dumnezeu că i-a ascultat rugăciunea şi suspinul. „îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El, şi îi scapă din primejdie!" (Ps.34:7)

430) Reformatorul Johann Brenz urma să fie arestat la porunca regelui Carol al V-lea. O trupă de călăreţi erau deja în drum spre Stuttgart, cînd contele Ulrich a primit această veste printr-o rudă a lui. Noaptea tîrziu l-a chemat pe Brenz la el şi i-a spus de planul duşmanului. Contele spunea totodată: „Eu nu vreau să fiu vinovat de sîngele dumneavoastră, salvaţî-vă cum vreţi şi cum puteţi! Eu nu pot să vă ascund pentru că trebuie să jur că nu ştiu unde sunteţi! Mergeţi în numele lui Dumnezeu! El să vă ocrotească viaţa!" Cu toate că vestea a fost zguduitoare şi neaşteptată, totuşi Brenz plin de credinţă a plecat în linişte. Contele i-a strigat din urmă cu adîncă emoţie: „Dacă sunteţi plăcut lui Dumnezeu, atunci va veghea asupra vieţii dumneavoastră!" Ajuns acasă, Brenz s-a aruncat pe genunchi şi s-a predat lui Dumnezeu într-o rugăciune sinceră. Cînd s-a ridicat i s-a părut ca cineva îi spunea: „ia o pîine şi du-te în oraşul de sus, unde vei găsi o uşă deschisă, intră acolo şi ascunde-te sub acoperiş". Brenz a luat aceasta drept o îndrumare dumnezeiască şi a plecat. Dar el a găsit toate uşile închise pînă la ultima. A intrat aici fără să-l observe cineva şi a ajuns sub acoperiş unde s-a ascuns după nişte lemne. În ziua următoare, regele a ocupat oraşul şi ieşirile din el, şi i-a cerut contelui predarea lui Brenz. La jurămîntul acestuia, că el nu ştie unde e, regele a ordonat o percheziţie totală de 14 zile. Brenz auzea din vorbele celor din jur despre această percheziţie. În sfîrşit, în ultima zi, au ajuns la casa unde era el ascuns. Pe genunchi, rugîndu-se încet, auzea armele şi pe cei ce-I căutau din cameră în cameră pînă ce-au ajuns la acoperişul unde se afla el. De multe ori au lovit cu armele în

lemnele acelea, şi Brenz trebuia să se ferească de lovituri. După această percheziţie, comandantul a spus regelui că nu crede că Brenz mai este la Stuttgart. Dar cum a putut să trăiască Brenz 14 zile cu o pîine? Dumnezeu, care l-a ţinut în viaţă cîndva pe Ilie, hrănindu-l prin corbi, şi mai tîrziu prin văduva din Sarepta Sidonului, acest atotputernic Păzitor ordonase unei găini să-l îngrijească pe Brenz. Începînd din prima zi, găina se strecurase la picioarele lui Brenz, făcînd cîte un ou, şi aceasta s-a întîmplat în fiecare zi, astfel că Brenz avea mîncare la oră fixă. Dar în a 15-a zi găina n-a mai venit. După ce a dat laudă lui Dumnezeu, Brenz a ieşit din ascunziş şi s-a dus la conte. Acestuia nu-i venea să-şi creadă ochilor. „Cum v-a mers?" „Bine!" a răspuns Brenz, „Cine v-a hrănit în timpul acesta lung?" „Dumnezeu", a răspuns Brenz, şi i-a povestit mai departe întîmplarea cu găina, „Şi cum aţi scăpat de duşmani?" „Tot bine, căci Dumnezeu a avut grijă de mine".

„Încredinţează-ţi soarta în mîna Domnului, încrede-te în El, şi. El va lucra" (Ps,37:5).

431) În secolul trecut, un oraş din America a fost cuprins de boala febrei albastre. Carele mortuare ale oraşului n-aveau linişte zi şi noapte, cărînd în continuu pe morţi la cimitir. Intr-o familie a murit tatăl, sora şi un frate al ei, şi a rămas numai mama cu un copilaş. Copilul a spus odată mamei sale: „Tata a murit, fratele şi sora au murit; ce va fi cu mine dacă vei muri şi dumneata?" Ce putea ea să-i răspundă copilului, care sc uita întrebător în ochii ei? „Dacă mama va muri", a spus ea, „va veni Domnul Isus să Se îngrijească de tine". Întrebarea copilului a fost profetică. Peste puţin timp mama a căzut bolnavă şi a murit. Carul mortuar a dus-o la cimitir. Copilul familiei sărace a fost uitat de toată lumea. El a ieşit în stradă, dar cînd a văzut lume multă umblînd în toate părţile, a fugit fricos înăuntru. Aici era pustiu. Dar somnul nu i-a venit. Au trecut mai multe ore, şi el s-a sculat pe la miezul nopţii şi s-a dus la cimitir, aşezîndu-se pe mormîntul mamei,

şi a piîns pînă ce a adormit. În zorii zilei, un domn a trecut pe acolo şi văzîhdu-i i-a zis: „Scoaîă-te! Ce faci aici?" „Mama mi-a spus că va veni Domnul isus să mă ia, şi-L aştept!" Acel domn era credincios şi a priceput durerea copilului. „Am venit eu să te iau!" a spus domnul acela. „Desigur că vii de departe, de-ai ajuns aşa de tîrziu!" a spus copilul. „Şi desigur, Domnul Isus te-a trimis îndată ce-a murit mama!"

De pe muntele Măslinilor, Domnul isus i-a trimis pe ucenicii Săi cu Evanghelia în lumea pierdută. Dar ucenicii şovăie să meargă pentru ca să aducă la Domnul suflete pierdute. Ni se potrivesc şi nouă cuvintele copilului! Lumea din Africa, Asia şi Europa ne-ar putea spune: „Cum de-aţi întârziat aşa de mult? Veniţi de departe, sau de ce?"

432) Se spune despre un credincios adevărat că a ajuns acasă la Domnul. După ce a fost primit, Domnul Isus l-a luat deoparte şi i-a zis: Priveşte în urmşă şi vezi urmele tale de pe pămînt pînă aici!" El s-a uitat, şi într-adevăr, se vedeau două perechi de paşi, şi nu numai una. Domnul i-a spus: „Cealaltă pereche de urme sunt ale Mele! Niciodată nu te-am lăsat singur, cu nici un chip nu te-am părăsit!" „Dar cum, Doamne?" a spus credinciosul. „Iată că eu zăresc un sector, şi ah! îmi amintesc că aceîa a fost cel mai greu din viaţa mea, unde se vede numai o singură pereche de urme. Chiar atunci m-ai lăsat singur?" „Uită-te mai bine!" i-a spus Domnul. „Acele urme singure nu sunt ale tale, ci ale Mele; prin locul acela te-am luat în braţe!"

Cu adevărat, cei ce s-au predat Domnului „nu mai duc lipsă de nici un bine". Toată viaţa sunt purtaţi în carul de biruinţă.

433) Odată, povesteşte un student al colegiului din Delhi, cînd stăteam împreună cu Sadhu la Bereri, aproape de Kotgarh, am văzut înainte de a ne culca lumini în vale; erau nişte oameni care urmăreau un leopard. La miezul nopţii, Sundar s-a trezit şi a ieşit afară, coborînd pe scara de lemn. Ştiind că deseori Sundar îşi petrece nopţile în rugăciune, şi

văzînd că timpul trece, iar eu amintindu-mi de leopardul care dădea tîrcoale prin împrejurimi, am devenit îngrijorat. M-am sculat şi am privit marginea pădurii pe fereastră. Sadhu se găsea la o mică distanţă de casă, cu privirea îndreptată spre pădurea întunecasă. Era o noapte splendidă: cerul scăpăra de stele, şi un vînt uşor făcea să foşnească frunzele arborilor. Am fixat cu privirea silueta liniştită a lui Sadhu, cînd deodată ea mi-a fost atrasă de ceva care se mişca în partea dreaptă a sa. Un animal se apropia de el. Mi-am dat seama că era un leopard. M-am îngrozit, şi n-am putut nici măcar să strig. Atunci Sundar s-a întors spre animal şi i-a întins mîna cu un gest plăcut. Întocmai ca un cîine fidel, leopardul s-a culcat nu departe de el şi şi-a plecat capul subjugat de o putere nevăzută. A fost o scenă stranie, pe care n-o voi putea uita niciodată. După această scenă, Sadhu s-a întors şi s-a culcat. Eu am rămas treaz, gîndindu-mă: „Cine a dat acestui om o asemenea putere asupra animalelor sălbatice?" Dimineaţa, acest tînăr l-a întrebat pe Sadhu dacă în faţa acestei fiare nu s-a înfricoşat. „De ce să-mi facă rău acest leopard", a răspuns Sundar, „fiindcă Eu nu-i eram duşman, şi atîta timp cît mă încred în Isus Cristos, n-am motiv să-mi fie frică!"

434) În foarte multe cazuri, Dumnezeu a venit în ajutorul credinciosului său minunat Sadhu Sundar Singh. Astfel, în localitatea Kanyan, nimeni nu părea doritor să-l asculte şi nici să-i dea o bucăţică de pline. Cînd a în noptat era obosit şi flămînd, n-a găsit nici un adăpost ca să doarmă, şi nici fructe sălbatice ca să-şi stîmpere foamea. Atunci s-a culcat sub un arbore şi a aţipit. La miezul nopţii a fost trezit de o uşoară atinge, văzînd doi oameni, unul de o parte şi celălalt de alta, oferindu-i de mîncare şi apă. Crezînd că erau doi tîrgoveţi, el a luat cu recunoştinţă ceea ce i s-a oferit, dar cînd a vrut să le mulţumească, au dispărut fără urmă.

Cuvîntul lui Dumnezeu spune că: „îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă din primejdie".

435) Într-o împrejurare, Sadhu Sundar Singh era Ia Kapahontazi, unde îl predica pe Cristos. Oamenii au fost atît de furioşi pe el, că l-au prins şi l-au legat strîns într-o pătură şi l-au azvîrlit afară din tîrg. Un străin care trecea pe acolo şi văzînd în ce stare se află, i s-a făcut milă de el şi I-a ajutat să se dezlege. În ziua următoare s-a întors în acelaşi loc, predicînd pe Cristos ca şi mai înainte. De data aceasta, locuitorii acestui oraş l-au legat de mîini şi de picioare, fixîndu-l solid de un copac. Orele treceau, şi Sundar slăbea epuizat de strînsoarea membrelor şi de foame. Deasupra lui, în copac, atîrnau fructe, dar pentru el era imposibil să Ie atingă. A sosit noaptea, şi el, istovit de oboseală, a adormit. Cînd s-a trezit, spre marea lui surprindere, se găsea culcat lîngă trunchiul copacului, eliberat de legături, şi lîngă el, pe pămînt, erau cîteva fructe. O scăpare miraculoasă, o intervenţie divină, care a venit în ajutor servului său fidel.

436) Într-o zi, Sundar Singh a fost anunţat că unii voiau să-i asculte spusele; el a plecat numaidecît, însă a luat o direcţie greşită, rătăcindu-se în junglă. Ajuns la marginea unui rîu, nu l-a putut trece, pentru că apa era prea repede şi i se părea adîncă. Se însera, şi din pădurea apropiată fiarele ieşeau după pradă. Ce putea face el singur, dezarmat, decît să-şi verse inima lui Dumnezeu printr-o rugăciune fierbinte. Apoi s-a culcat şi a adormit. Dar cu primele licăriri ale zilei., el a observat pe celălalt mal un om care îl striga: „Voi veni în ajutorul tău!“ Omul acela s-a azvîrlit în apa, şi trecînd apa înot pînă la el, l-a luat pe Sundar în spate şi l-a trecut pe celălalt mal al rîului. Acolo era un foc mare, şi Sundar a putut să-şi usuce hainele. Deodată, ciudatul său însoţitor a dispărut, iar el a rămas singur la adăpost de sălbăticiuni. Ce minunată a fost încă o dată grija şi dragostea lui Dumnezeu faţă de el!

437) După ce asupra lui Sundar Singh au fost folosite toate metodele de constrîngere pentru a-l face să renunţe la

creştinism, dar fără să-l poată clinti de pe poziţie, tatăl său a încercat să-l omoare prin otrăvire. Iată cum sau întîmplat lucrurile: Urît de tatăl său, el s-a hotărît să părăsească definitiv casa. A plecat cu îmbrăcăminte uşoară pe el şi cu atîţia bani cît să-i ajungă pînă la staţia următoare. În această situaţie, el şi-a amintit că la Kampur sunt nişte creştini care au trebuit să fugă de persecuţie, părăsind localitatea lor de baştină. El s-a dus acolo şi s-a îndreptat spre casa unui hindus. Abia sosit, sărmanul băiat, pe atunci Sundar avea doar 15 ani, a căzut grav bolnav. Consultîndu-l un medic, a constatat că el este otrăvit. Otrava fusese amestecată în hrana pe care o mîncase înainte de a pleca de acasă cu scopul ca el să moară înainte de a ajunge la ţinta călătoriei. Era preferabil mai bine să moară decît să dezonoreze familia. Soţia pastorului a stat tot timpul la căpătîiul bolnavului. Doctorul a spus că nu mai este nici o speranţă de salvare, doar ca va veni a doua zi la funeralii. Sundar suferea cumplit; dar cu toată starea sa disperată, el era convins că Dumnezeu nu-l va lăsa să moară înainte de a face ceva pentru El. El i-a cerut doctorului să-i citească povestirea învierii Domnului Isus din Evanghelia după Marcu, Medicul, care nu era creştin, şi-a bătut joc de absurditatea acestei povestiri. În dimineaţa următoare, Sundar s-a simţit foarte bine, astfel că a ieşit la soare în faţa casei. Medicul, stupefiat de această situaţie, găsindu-l în viaţă în ciuda prognosticului său, a făcut stînga-mprejur fără să spună un cuvînt. Iar cîţiva ani mai tîrziu, cînd Sundar lucra ca misionar la Burma, cineva a venit la el şi i-a zis: „Mă recunoaşteţi?“ „Da!“ a răspuns Sundar. „Ultima oară v-am văzut cînd eram în pragul morţii“. Atunci medicul i-a povestit că miraculoasa sa vindecare l-a impresionat atît de mult, încît a cumpărat o Biblie şi a început s-o citească. EI a devenit creştin şi a început o lucrare la Burma.

438) Doi băieţi vorbeau într-o zi despre răpirea profetului Ilie la cer intr-un car de foc. Unul zicea: „Îmi

închipui că profetul Ilie a avut mare curaj; mi-ar fi fost frică să călătoresc într-un car de foc!“ „O!“ a zis celălalt, „mie nu mi-ar fi frică deloc dacă aş şti că Dumnezeu conduce carul!” Aşa se gîndesc şi adevăraţii creştini. Ei nu au nici o grijă şi nu le pasă dacă ar trebui să călătorească la cer, fie şi într-un car de foc, ştiind că Dumnezeu este Conducătorul carului.

25. Fii recunoscător pentru tot ce-a făcut Cristos pentru tine!

439) O mamă văduvă avea un fiu la care ţinea foarte mult. Ea a trudit din greu ca să şi-l crească. Singura ei dorinţă era ca băiatul ei să ajungă un om învăţat, inginer de exemplu. Ocupaţia prin care cîştiga existenţa amîndorura era că ea spăla rufe la cei înstăriţi. Prin munca ei simplă a reuşit să-şi ţină băiatul la universitate. Băiatul acesta era de o competenţă extraordinară, aşa că a reuşit să-şi ia diploma de doctor în ştiinţe. La festivitatea înmînării diplomei, el a adus-o pe mama lui şi a aşezat-o pe primul rînd. Cînd rectorul universităţii i-a înmînat diploma, el a luat-o, a înaintat puţin, a chemat-o pe mama lui pe podium, şi în mîinile ei crăpate de sodă a pus diploma, spunînd: „Ea este cea care merită diploma. Dacă eu sunt ceea ce sunt, am ajuns unde am ajuns numai şi numai prin ea“.

Ce gest frumos! Dar cum ar trebui să te porţi tu faţă de Isus, care S-a lăsat crucificat de bunăvoie pentru tine? Nu-i aşa că El ar merita cele mai deosebite consideraţii din partea ta, adoraţia şi închinarea ta?

440) Şi muţii şi surzii au biserici unde se pot închina lui Dumnezeu.

Asemenea biserici sunt cîteva în America şi sunt cunoscute sub denumirea „bisericile tăcerii". Cele mai bine organizate se află în Philadelphia, Chicago şi New York. Ele au predicatori, diaconi, corişti şi membri. Tot serviciul se conduce în limba semnelor şi în tăcere. Rugăciunile, întrebările, răspunsurile, discuţiile, cmtările, toate sunt

conduse într-o atmosferă de tăcere. Predicatorul predică prin semne. Coriştii, în loc să-şi înalţe vocile spre Dumnezeu, înalţă braţele, folosind semnele surdo-muţilor. Cîntă şi dau laudă lui Dumnezeu. Una dintre aceste biserici are aproape trei sute de membri, toţi surdo-muţi. Amvonul e aşezat în aşa fel, ca predicatorul să poată fi văzut uşor din toate părţile, iar membrii să poată vedea cît mai bine predica redată prin semne. Coriştii sunt aşezaţi în aşa fel, ca mişcările mîmilor să poată fi văzute uşor de toţi ceilalţi. Tu ai toate facultăţile intelectuale normale date în dar de Creator. In ce fel şi cum îi dai laudă Creatorului?

441) La o mare întrunire naţională hindusă care s-a ţinut în India, mulţi vorbitori dintre cei mai buni s-au perindat unul după altul, ţinînd discursuri frumoase. Ultimul vorbitor a fost Mahatma Gandhi. Cînd s-a urcat pe platformă, aşa mic cum era, mulţimea a amuţit. Toată cuvîntarea lui a fost dintr-o singură frază: „Omul căruia eu îi datorez cel mai mult, şi la fel şi întreaga Indie, este un om care n-a călcat niciodată în India, Omul Isus Gustos!" Aceasta este mărturisirea celor care odată au fost păgîni. Tu care te mîndreşti cu numele de creştin, cui datorezi mai mult: părinţilor, prietenilor, norocului, sau lui Dumnezeu? Apostolul Pavel a spus: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt" (LCor.l5:Î0).

26, Caută să omoşti şi să-ţi preţuieşti Biblia!

442) Cuvîntul „Domn" se găseşte scris în Biblie de 1853 ori. Cuvîntul Dumnezeu" de 4350 ori. Psalmul 117 este exact mijlocul capitolelor din Biblie. Cel mai lung verset din Biblie este Estera 8:9, iar cel mai scurt loan 11:35. În Psalmul 107 se află patru versete identice, şi anume 8,15, 21 şi 31. Fiecare verset din cele 26 ale^ Psalmului 136 se termină cu propoziţia: „Căci în veac ţine îndurarea Lui". În Biblie nu se găsesc cuvinte compuse de mai mult de şase silabe. Isaia 37 este la fel cu 2.Regi 19. Cuvîntul „roabe" se

găseşte scris o singură dată în loel 2:29. Cuvîntul „Dumnezeu" nu se află scris niciodată în cartea Estera. În Biblie sunt 3.586.483 litere, 773,893 cuvinte, 31.375 versete, 1.189 capitole şi 66 de cărţi ale Bibliei.

443) Întreg conţinutul Bibliei vorbeşte în esenţă despre o singură Persoană, Domnu Isus Cristos Mîntuitorul nostru. El este tema unică atît a Vechiului, cît şi a Noului Testament: în Geneza El este „sămînţa femeii; în Exod, El este Mielul pascal; în Levitic este jertfa pentru păcat; în Numeri este Stînca atinsă prin lovitură; în Deuteronom este Profetul mai mare decît Moise; în Iosua, este Căpetenia oştirii Domnului; în Judecători este Eliberatorul; în Rut este Rudenia noastră; în Samuel, Regi şi Cronici este Regele promis; în Neemia şi Ezra este Reziditorul poporului sfînt; în Estera este Ajutorul care vine din altă parte; în Iov este Răscumpărătorul meu cel viu; în Psalmi este Totul în toţi şi în toate; în Proverbe este Modelul nostru; în Eclesiast este Scopul nostru; în Cîntarea cîntărilor este Iubitul; în Profeţii mari şi mici este Prinţul care vine; în Evanghelii este Cristosul care a venit să ne caute şi să ne mîntuiască; în Fapte este Cristosul cel înviat; în epistole este Cristosul care şade la dreapta lui Dumnezeu; în Apocalipsa este Cristos care vine şi va domni.

444) Un fost canibal a spus odată unui propagandist ateu: „Ce, Biblia nu este adevărată? Eu o iau în casă, mă aşez şi cvitesc, şi ea face ca inima mea să tresalte de bucurie. Cum poate fi aceasta o minciună, cînd eu eram unul care mînca oameni, un beţiv, un hoţ şi un mincinos. Dar această Carte mi-a vorbit şi m-a făcut un om nou. Nu, această Carte nu e o minciună! Propagandiştii atei ar fi fost mîncaţi de băştinaşii din multe locuri ale lumii dacă mai înainte nu ar fi predicat pe acolo misionarii creştini. În timp ce aceşti propagandişti răspîndesc ateismul, ar trebui să fie recunoscători creştinismului care a creat civilizaţia,

pregătindu-le libertatea ca ei să poată activa. Un ateu respectabil este unul care se înclină în faţa bisericii cu recunoştinţă pentru ceea ce omenirea datorează creştinismului. Dasr a scuipa în fîntîna din care ai băut tu şi toată lumea civilizată este groaznic de nedrept.

445) O dată, o tînără femeie a avut o discuţie cu marele pictor satiric Hogarth, în timpul cînd acesta lucra. Ea şi-a exprimat dorinţa de a învăţa să deseneze caricaturi, la care Hogarth i-a răspuns: „Vai, tînără doamnă, acesta nu este un talent de invidiat! Ascultă sfatul meu şi nu desena niciodată caricaturi. Eu, tot făcînd caricaturi, mi-am pierdut bucuria frumuseţii, şi nu mai văd niciodată o faţă corectă, frumoasă, ci numai una denaturată. Eu nu am niciodată satisfacţia de a privi faţa de om ca fiind divină!“

Cei ce caricaturizează adevărata religie sunt în aceeaşi situaţie. În oglinda denaturată a minţii lor, chiar şi îngerii par să aibă trăsături diabolice. Ei nu-şi dau seama că dacă Biblia ar fi pusă deoparte, ca o carte fără valoare, toată literatura renumită a lumii ar pieri odată cu ea. Ce ar rămîne din: Dostoievski, Tolstoi, Milton, John Bunyan, Walter Scott şi Anatole France?

Tennyson a spus de cartea lui Iov că-i poemul cel mai frumos pe care l-a citit vreodată. În lucrările lui sunt trei sute de idei şi fraze luate din Biblie.

Poemul Iui Byron „întuneric" a fost inspirat de cartea profetului Ieremia.

446) Dacă fac cunoştinţă cu un om, aceasta nu înseamnă că eu îl cunosc pe acel om. Văd numai îmbrăcămintea şi încălţămintea lui, şi din tot corpul lui numai capul şi mîinile îi sunt vizibile. Şi chiar dacă l-aş vedea gol, tot nu-l cunosc, pentru că sufletul lui rămîne o taină pentru mine.

Textul literar al Bibliei este numai un veşmînt exterior.

Alegoriile ei constituie trupul; iar adevărurile spirituale îi sunt sufletul. Frumuseţea tainelor ei este dezvăluită numai celor ce iubesc pe Dumnezeu, celor ce doresc să-şi deschidă ochii şi inimile pentru Duhul Lui Cel Sfînt.

O privelişte frumoasă este percepută de ochiul anatomic şi interpretată de creier. Exact în acelaşi fel afirmă şi apostolul Pa vel că lucrurile duhovniceşti sunt deosebite într-un mod duhovnicesc şi sunt mijlocite de către Duhul lui Dumnezeu. Cine nu are Duhul Sfînt, nu poate cunoaşte Biblia.

447) Un tîmplar din Los Angeles a lucrat doi ani de zile de dimineaţa pî~ nă noaptea tîrziu ca să construiască o Biblie din lemn. Fiecare filă este construită dintr-o scîndură subţire avînd înălţimea de 1 metru, în care sunt imprimate literele. Cartea conţine: 8048 de pagini, are greutatea de 547 kg., şi o grosime de 2,5 metri. Cea mai mică Biblie are lungimea cît un băţ de chibrit, adică 4,5 cm., lăţimea de 3 cm., şi grosimea de 2 cm. Această cărticică a fost tipărită în Anglia, şi are 878 de pagini, în care se mai găsesc şi tablouri cu subiecte biblice. Numai cu o lupă se poate citi în ea, şi cîntăreşte 20 de grame.

448) În apropierea unui pod şedea o vînzătoare de fructe, şi dacă nu avea clienţi, şedea cu Biblia în poală citind în ea. „In ce carte citiţi dumneavoastră? a întrebat-o un cumpărător", „în Biblie în Cuvîntul lui Dumnezeu!" „Dar de unde ştiţi că Biblia e Cuvîntul lui Dumnezeu? Cine v-a povestit?" „Ea însăşi!" a răspuns femeia. „A vorbit Dumnezeu cu dumneavoastră?" Vînzătoarea a rămas puţin cam îngîndurată, pentru că trebuia să dovedească că Biblia e Cuvîntul Iui Dumnezeu. Atunci ea a arătat spre soare şi i-a spus: „Domnule, puteţi dovedi că acela este soarele?" „Bineînţeles că da, peпtruca el îmi dă căldură şi lumină!" „Foarte bine, dovada că Biblia e Cuvîntul lui Dumnezeu constă în faptul că ea îmi dă căldura şi lumina lăuntrică!"

449) În Ohio există o Biblie coptă. Ea este veche de

cîteva sute de ani, şi aparţine unei familii creştine de pe vremea marilor prigoniri împotriva credincioşilor evanghelici. Un decret de Stat a fost dat pentru strîngerea Bibliilor şi arderea lor. Prin tot felul de mijloace, credincioşii au căutat să salveze de la distrugerea finală preţioasele exemplare. Astfel, o credincioasă n-a ştiut să facă altceva mai bun, decît să înfăşoare Sfînta Scriptură într-un şervet, apoi să învelească totul cu un aluat gros de pîine, şi s-o pună în cuptor cu celelate pîini. Cînd aluatul s-a copt, femeia l-a pus laolaltă cu celelalte plini şi a încredinţat totul în mîna Domnului. Casa i-a fost controlată din pod pînă în pivniţă de către comisarii trimişi să adune Bibliile. Negăsind nimic, s-au retras. Femeia a scos Biblia din învelişul ei şi i-a dat iarăşi cinstea cuvenită.

450) Frederic cel Mare, regele Prusiei, a cerut o dată duhovnicului său: „Dă-mi o dovadă că Sfînta Scriptură este inspirată de Dumnezeu!" Preotul a răspuns: „Evreii, maiestate!" Evreii şi istoria lor miraculoasă constituie o extraordinară dovadă a adevărului profeţiilor biblice,

451) Marx a scris o carte intitulată: „Problema evreiască". Evident că el avea potenţialul cu care materialismul istoric dotează pe un gînditor. Cum se face că el, trăind în a doua jumătate a secolului 19, n-a avut nici o idee că evreii, aşa cum sunt risipiţi printre popoare, se vor întoarce în ţara lor?

Lenin a trăit în secolul 20. Mişcarea sionistă exista şi devenea din ce în ce mai puternică. EI, marele geniu al omenirii, nu considera deloc probabil că evreii vor fi adunaţi laolaltă în patria lor şi nici n-a menţionat pe sionişti. El n-a luat notă de această mişcare şi nicidecum nu se aştepta să triumfe.

Cu toate acestea, poporul evreu în dezvoltarea sa n-a atras atenţia nici antisemitismului lui Marx, şi nici indiferenţei lui Lenin. Ei, fără să ştie, cu toţii au împlinit poruncile Bibliei,

care cu zeci de secole în urmă au prevăzut întoarcerea lor în ţara mamă.

452) Se povesteşte că pe cînd Palestina era sub conducerea turcească, un paşă crud a interzis evreilor să aprindă luminări în timpul nopţii. Oraşele erau învăluite cu totul în întuneric. Dar în Sefod, ferestrele rabinului Iosef Caro străluceau noaptea. Rabinul citea Scripturile. Paznicii au raportat paşei ce se întîmplă. El s-a dus imediat la casa rabinului şi l-au văzut citind Biblia în timp ce toată casa era luminată de o luminiscenţă venind din pereţi deşi nu era aprinsă nici o luminare. Pereţii casei erau acoperiţi cu licurici, şi aceştia îi dădeau lumina. Atunci rabinul i-a dat paşei explicaţia: „Legea Iui Dumnezeu luminează nu numai vieţile celor ce o studiază, ci şi pe licuricii care ascultă!"

453) Un amănunt din relatările Evangheliei care dovedeşte exactitatea ei istorică, precum şi vechimea ei, se află în Evanghelia după Ioan 19:34. Ni se povesteşte „că atunci cînd unul din soldaţi a străpuns cu o suliţă coasta Domnului Isus, pe cînd era răstignit, îndată a ieşit din ea apă şi sînge". Nu se menţionează cauza; dar evanghelistul Ioan a fost martor ocular, şi el a scris ceea ce a văzut. Nici el, şi nici altcineva din acea vreme nu ar fi putut explica ce s-a mtimplat. Numai după 18 veacuri, doctorul Simpson, descoperitorul cloroformului, a arătat că Isus a murit din cauza unei extrarazări de sînge. Cînd cineva moare din cauza aceasta, atunci braţele îi sunt date în lături (aşa cum au fost ale Domnului Isus pe cruce) şi sîngele pătrunde în pericard, împiedicînd inima să mai bată. Sîngele rămîne acolo un timp scurt, el se separă în ser (apă); şi cheagul (globulele roşii din sînge). Cînd soldam! a străpuns pericardul Domnului Isus a ţîşnit sînge şi apa.

454) Cîte promisiuni conţine Biblia, nu ştim precis. După unii cercetători, pe paginile ei s-ar afla circa 30.000 de promisiuni, Ţinînd în socoteală că în Biblie avem un total de

31.173 de versete, ne revine aproape o promisiune la fiecare verset. Cineva poate obiecta că nu există în fiecare verset cîte o promisiune; dar trebuie să ţinem cont că sunt versete eu 3-4 promisiuni. După alţii, cifra ar fi ceva mai mică. Revista „Visul" din 4 decembrie 1956 relatează că profesorul Everet R. Storms din Ritohener Canada ~ în timpul citirii Bibliei din scoarţă în scoarţă pentru a 27 oară s-a devotat notării promisiunilor. Acest studiu i-a luat un an şi jumătate. Storms a ajuns la ur mătorul rezultat: 7.787 promisiuni făcute de Dumnezeu; 2 promisiuni făcute de Dumnezeu-Tatăl lui Dumnezeu-Fiul; 9.991 promisiuni făcute de oameni altor oameni; 290 promisiuni făcute de oameni lui Dumnezeu; 21 promisiuni făcute de îngeri oamenilor; una făcută de om unui înger şi *2* făcute de un duh rău Domnului. Tot în Biblie sunt şi 9 promisiuni făcute de Diavolul. Profesorul Storms ne dă un total de 8.810 promisiuni. Acestea sunt promisiuni explicite clare. Dar trebuie să ţinem seama că şi profeţiile şi Legămintele sunt promisiuni, şi că aproape fiecare verset din cele 2.461 care formează Psalmii au un potenţial de promisiuni, după cum şi cele 915 versete din Proverbele lui Solomon. Astfel că cifra lui Storms e cu mult depăşită.

455) Marele predicator Spurgeon istorisea cum o credincioasă bătrînă avea Biblia ei însemnată pe margini cu litera: „P", şi alte versete cu literele: „P" şi „D". Cînd a fost întrebată ce înseamnă literele acelea, sora a răspuns: „P“ înseamnă: „probat" adică versetul respectiv l-a pus la probă; iar „P“ şi „D“ „probat şi dovedit". Adică: „experimentat şi dovedit adevărate". Fă şi tu aceasta cu promisiunile Domnului.

456) Un credincios spunea odată: „Aş vrea să ştiu dacă se referă la mine ceea ce scrie în Isaia 41:10: ‚Nu te teme ,căci Eu sunt cu tine, nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău. Eu te întăresc şi tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare[4]. Şi

iarăşi: ‚Cheamă-Mă şi îţi voi răspunde!‘“ Ieremia 33:3 îmi vorbeşte el mie? Pot pretinde aceasta pentru mine?" Apoi: „Dacă rămîneţi în Mine, şi dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da!" (io.l5:7). Acestea au fost scrise pentru mine? Aceasta ar însemna că eu îl pot chema şi că El Se obligă să-mi răspundă! El îmi va răspunde?" Da, acestea toate sunt pentru tine, oricine ai fi. Biblia conţine toate acestea, numai în folosul tău, aşa ca şi cum ai fi singura fiinţă de pe pămînt. „Pînă acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu, cereţi şi vi se va da, pentru ca bucuria voastră să fie deplină!" (Io.6:24). Toate acestea îţi aparţin. Despre aceasta nu este îndoială. Îţi aparţin exact aşa cum cecul care a fost completat şi furnizat de comerciant îţi aparţine. Tu poţi să-l schimbi la bancă. Şi după cum acest cec îţi aparţine, tot aşa îţi aparţin toate făgăduinţele lui Dumnezeu. Dacă eşti în strîmtorare poţi să mărturiseşti cu curaj: „Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele mele, după bogăţia Sa, în glorie, în Isus Cristos!" (Fil.4:19). Dacă eşti bolnav, poţi să mărturiseşti cu curaj: „Prin rănile Lui, am fost vindecat!" (l.Pt.2:24). Credinţa în Cuvîntul lui Dumnezeu este credinţa în Dumnezeu. Dacă credinţa ta trebuie înărită, atunci hrăneşte-te din Cuvîntul lui Dumnezeu. Cine nu crede în Cuvîntul lui Dumnezeu nu crede în Dumnezeu. Poziţia noastră faţă de Cuvîntul Iui Dumnezeu este hotărîtoare. Întîmpinîndu-l pe Diavolul cu: „Este scris!", toate bolile, neputinţele, durerile şi simptomele se vor da în lături, Spune ce spune Dumnezeu! Satan nu poate suporta aceasta. EI este un duşman învins şi el ştie aceasta de cînd l-a învins Isus şi a purtat biruinţa asupra morţii. Satan a fost preocupat mereu să împiedice ca Biserica să descopere aceasta. El a trebuit şi trebuie să se supună la poruncile bărbaţilor, care folosesc împotriva sa Cuvîntul iui Dumnezeu şi el o va face şi pe mai departe. Dacă el observă că noi am descoperit secretul Cuvîntului: „Este scris!", capitularea lui este sigură, şi el ştie aceasta.

457) Un mare redactor de ziar a arătat spre două pupitre de la masa lui şi a zis: „De o parte a acestei mese este o Biblie, şi de cealaltă parte, o maşină de scris. Eu încerc să fac în aşa fel, ca ambele părţi ale acestei mese să vorbească acelaşi lucru; pentru că eu ştiu că dacă ceea ce scriu în editorialele mele coincide cu ceea ce scrie în Biblie, ceea ce scriu eu va rămîne, dar dacă ceea ce scriu este în dezacord cu cartea aceasta, va pieri!" Aceasta este credinţa noastră! Tot ce este corect are imprimat pe el: „înviere". Tot ce este rău are imprimat: „Moarte!"

458) Soţia unui necredincios şi-a cumpărat o Biblie. Insă bărbatul ei, îndată ce a văzut Biblia în casă, a apucat-o şi a tăiat-o în două cu securea. A luat jumătate din ea şi a aruncat-o la picioarele femeii, spunînd: „Din cauză ca jumătate din averea noastră e a ta, iată că îţi dau şi de aici jumătate". Cealaltă jumătate a aruncat-o printre lucrurile lui. După mai multă vreme, venind un timp ploios şi fiind nevoit să stea mai mult în casă, omul nostru a început să scotocească după ziare vechi, pentru ca citind în ele să-şi mai omoare timpul. Dar din întîmplare, el a găsit jumătatea lui de Biblie, şi tot din întîmplare, a deschis-o chiar la „pilda fiului risipitor". El a citit şi i s-a părut foarte interesant, dar istorisirea continua pe cealaltă jumătate de Biblie care nu mai era la el. Călcîndu-şi pe fire, s-a dus la soţie, a cerut cartea şi a sfîrşit de citit pilda. Încă înainte de a termina, Cuvîntul lui Dumnezeu i-a străpuns inima, şi un nou fiu risipitor s-a întors la Tatăl Ceresc.

459) Misionarii din Nanking China, au distribuit Noi Testamente soldaţilor japonzi. La început, ofiţerii japonezi s-au bucurat de aceasta, dar mai tîrziu au venit ia misionari şi le-au zis: „Vă rugăm să nu le mai daţi oamniîor noştri Noul Testament, pentru că atunci cînd citesc, cartea aceasta le scoate spiritul de luptă din ei; soldaţii noştri care au citit nu mai vor să lupte". Spiritul lui Cristos şi spiritul războinic nu

pot sta laolaltă. Oricît am răsuci textul biblic, nu putem obţine aprobarea lui Cristos pntru război. Cînd se argumentează pentru aceasta, se foloseşte de obicei pasajul de la templu, după ce Domnul a intrat triumfal în Ierusalim. Dar să fim foarte atenţi: „... a răsturnat mesele schimbătorilor de bani!" aceasta înseamnă că Domnul a folosit forţa fizică împotriva unor obiecte neînsufleţite; apoi cu un bici a scos afară oile şi boii folosind forţa fizică asupra animalelor. Dar asupra omului, EI a folosit forţa morală. Nu există nici un text biblic care să ne spună că El aprobă violenţa războiului sau a altor acte asemănătoare.

460) Cînd Hanibal, după războaiele punice, a rămas numai cu un ochi, a chemat doi pictori şi le-a cerut să-i facă tabloul. Unul din ei l-a prezentat din faţă, făcîndu-l ca avînd amîndoi ochii buni. Celălat l-a pictat din profil, cu partea unde-i era ochiul bun ascunzîndu-i astfel defectul. Nu Ja fel este făcut portretul Domnului Isus de către cei patru evanghelijti. Ei îl prezintă pe Isus în glorie cînd poporul ll cînta osanale, dar tot ei II prezintă şi atunci cînd, ca cel din urmă tîlhar crucificat, EI strigă după ajutor: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?"

461) Împăratul Diocleţian în eforturile sale de a distruge creştinismul a publicat un decret care pedepsea cu moartea pe toţi posesorii Bibliei. Chiar şi din membrii familiei, dacă ştiau şi nu denunţau pe cei ce se făceau vinovaţi de acest lucru ilegal, erau executaţi. Doi ani mai tîrziu, împăratul se lăuda astfel: „Am exterminat complet toate scrierile creştine...!" Dar mai tîrziu, Constantin cel Mare a promis o recompensă pentru fiecare exemplar de Biblie care-i va fi adus. Şi în timp de 24 de ore, i s-au adus nu mai puţin de 50 de exemplare!

462) În timpul călătoriilor sale, Charles Darwin a vizitat Ţara de Foc, Cele văzute acolo au fost descrise în cartea sa: „Călătoria pe vasul Beagle“. El a descris starea

mizerabilă a populaţiei, cu un nivel de viaţă şi cu un moral extrem de scăzut, apreciind ca aceşti oameni sunt incapabili a profita de vreun ajutor. După cîţiva ani, Darwin s-a reîntors în aceleaşi ţinuturi, la oamenii aceia înapoiaţi; dar, spre uimirea lui, a văzut că în timpul lipsei sale, Biblia a fost răspîndită printre locuitori, şi viaţa lor era acum transformată. În locul răutăţii şi imoralităţii se manifesta acum o vitalitate radiantă, o activitate utilă şi moralitate. Influenţa Bibliei e copleşitoare, atît asupra individului, cît şi asupra societăţii. Pretutindeni unde a pătruns ea, a adus lumină şi progres.

463) În anul 1924, un grup de americani ofereau un premiu de 100 dolari celui ce va putea dovedi prezenţa unei erori ştiinţifice în Biblie. Această ofertă a fost menţinută timp de 15 ani. Revistele şi ziarele din 27 de ţări au publicat acest anunţ. Sute de persoane au scris scrisori pentru a semnala erori aparente; dar li s-a răspuns într-o astfel de manieră, încît toţi s-au declarat bătuţi exceptînd unul singur. Acesta a ajuns pînă la justiţie, pretinzînd că asociaţia îi datorează 100 de dolari. Cazul a fost judecat de Curtea de Stat de la New York, după cele mai stricte dispoziţii legale. Decizia Tribunalului a fost că nu există nici o dovadă care să contrazică adevărul Bibliei. După 15 ani, premiul a fost din nou publicat de presă, cu deosebirea că valoarea lui a crescut Ia suma de 1000 dolari. Din nou s-a găsit o persoană care să-şi revendice drepturile pînă la Tribunal. Şi din nou, Tribunalul după examinarea celor 53 de pretinse erori a decis că nici una nu rezistă probei. Plîngerea împotriva Bibliei a fost respinsă, şi nici cei 1000 de dolari nu au fost daţi. Precizia ştiinţifică a Bibliei este extraordinară. Cine acceptă să mai consulte astăzi o lucrare ştiinţifică mai veche de 50 de ani? Sau cine îndrăzneşte să urmeze sfaturile unei cărţi de medicină din secolul trecut? Toate sunt perimate din pricina descoperirilor moderne. Biblia însă, şi azi, mai prezintă date ştiinţifice şi istorice de necontestat.

464) Biblia e uimitor de modernă, nu numai în ce priveşte natura şi universul, ci în aceeaşi măsură şî faţă de celelalte domenii ale ştiinţei. Domeniul tehnicii, al ingineriei, a progresat foarte mult în epoca noastră. Ori, Biblia conţine unele indicaţii precise cu privire la existenţa unui nivel foarte ridicat al tehnicii. Dr. H. Rimner povesteşte un incident care ilustrează acest lucru în mod frapant. El a vorbit în faţa unui grup de ingineri despre celebrul cort al lui Moise. Acest mare bărbat al Israelului a deţinut soluţia multor probleme care mai frămîntă şi azi pe specialişti problemelor deşertului spune Dr. Rimner. Să nu uităm că Moise a fost în stare să clădească un edificiu stabil pe nisip.

465) În domeniul medicinei, Biblia conţine date care au fost descoperite şi recunoscute abia recent. Multe suferinţe ar fi putut fi evitate dacă s-ar fi înţeles şi respectat unele principii medicale expuse în această carte. Întîmplarea următoare reprezintă unul din numeroasele exemple ce se pot cita în legătură cu aceasta: Într-o seară, un domn a venit acasă obosit, după o plimbare făcută călare. Vremea rece i-a provocat o tuse, care l-a agitat puternic, prin care i s-a urcat temperatura. Prescripţiile medicului au dus la extragerea repetată de sînge, care a dus la agravarea bolii. Pierderea de sîngelui a epuizat pe bolnav şi astfel domnul care nu era altcineva decît primul preşdinte al Americii, George Washington a şi murit. Partea ironică a povestirii este tocmai în faptul că în casa acestui mare bărbat de Stat s-a găsit o carte veche în care scria: „Viaţa trupului este în sînge!“ (Lev.l7:11). Omul care a spus: „Este imposibil să guvernezi lumea fără Dumnezeu şi Biblie!“ a murit avînd în casă cuvintele ce i-ar fi putut slava viaţa.

466) În 1787, prin mările din Sud, o navă plutea spre Tahiti. La capătul a 16 luni de călătorie, misiunea era încheiată, puieţii de palmieri erau încărcaţi, şi s-a dat din nou ordinul îmbarcării. Marinarii s-au răzvrătit, şi cît timp au stat

pe insulă, ei s-au ataşat de femeile indigene şi nu le venea să le mai părăsească. Rămînînd acolo, ei au format o colonie şi treptat s-au sălbăticit şi ei, trăind în orgii, certuri şi lupte, omorîndu-se unul pe altul pînă n-a mai rămas decît unul singur dintre cei de pe vas şi anume: Alexandru Smith, cu o familie de indigeni. Într-o zi, Smith a descoperit într-un cufăr o Biblie. Citind din ea, a aflat drumul ce duce la Dumnezeu. Viaţa i s-a transformat, şi el a împărtăşit această experienţă şi celorlalţi, şi astfel s-a născut o comunitate creştină chiar în locul acela. Bolile, crimele, ignoranţa, închinarea la idoli s-au diminuat rapid şi colonia a progresat. După circa 20 de ani, o navă ce a acostat pe această insulă a constatat o civilizaţie şi o viaţă morală neobişnuită pentru zona respectivă. Creştinismul este revoluţionar. Acolo unde este trăit cu adevărat, el schimbă radical societatea. Merită să fie încercat!

467) La o Universitate dintr-un oraş oarecare se practica un obicei frumos: în holul mare se afla o cutie pentru întrebări şi răspunsuri. Studenţii îşi puneau acolo diferitele lor întrebări, şi tot dintre ei, care se pricepeau dădeau răspunsul. Un student a pus următoarea întrebare: „Unde se găseşte istoria lui Ioel şi Sîsera?“ Cînd s-a deschis cutia, şi au căutat să dea răspunsurile, pe bileţelul cu această întrebare, un alt student a scris: „în Biblie, păgînule!“ Epitetul a fost usturător. Poate nu i-a plăcut cînd a citit răspunsul; dar din moment ce nu-şi cunoştea Biblia, merita el să fie numit creştin? Cei care susţin că Biblia e o carte ticluită de unii scriitori ar trebui s-o citească mai îndeaproape şi s-ar convinge ei înşişi de adevăr. Sunt foarte mulţi care n-au citit-o nici o dată şi fac afirmaţii fără s-o cunoască.

468) Un colonel din armata turcă a întrebat o dată pe Dr. Cyrus Hamlin — misionar american la Constantinopol care sunt dovezile că Biblia este adevărată? Colonelul i-a zis: „Ai fost vreodată în Babilon?” „Da“, a zis colonelul, „şi am să

vă povestesc un incident curios: Ruinele Babilonului abundă în vînat. O dată m-am dus acolo la o vînătoare şi am angajat un şeic cu oamenii lui să mă ajute. La asfinţitul soarelui, toţi arabii şi-au strîns corturile pentru plecare. M-am dus la şeic şi am protestat, dar totul a a fost în zadar, ‚Aici, nu eşti în siguranţă[1], a zis el, ‚şi nici un muritor nu îndrăzneşte să rămînă aici după apusul soarelui. Strigoi şi stafii ies din găuri, din ruine după ce se întunecă şi pe oricine îl prind, devine unul de-al lor. Nici un arab nu rămîne aici unde sunt ruinele Babilonului după asfinţitul soarelui !"" Dr. Hamlin a luat Biblia şi a citit colonelului ultimele patru versete din Isaia 13: „Şi astfel Babilonul, podoaba împăraţilor, falnica mîndrie a caldeilor, va fi ca Sodoma şi Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-şi va mai întinde cortul acolo şi păstorii nu-şi vor mai ţărcui turmele acolo; bufniţele îi vor umplea casele, struţii vor locui acolo şi stafiile se vor juca acolo; şacalii vor urla în casele lui împărăteşti pustii şi cîinii sălbatici în casele lui de petrecere”. Cînd misionarul a închis cartea, colonelul a zis: „Exact asta e istoria lui!“ Dr. Hamlin a dat din cap şi a zis: „Nu, aceasta e profeţia! Cuvintele acestea au fost scrise în timp ce Babilonul era în toată gloria sa!“ Nimeni, oricît de necredincios ar fi, dacă dispune de bun simţ, nu poate să nu vadă realitatea Scripturilor din minunata împlinire a profeţiilor.

469) Intr-un mare oraş industrial din Anglia, la o moară mare, un ateu vorbeşte muncitorilor despre contradicţiile Bibliei, despre miturile şi poveştile din ea. El zicea: „întreaga istorie a lui Isus şi toate scrierile despre El sunt doar poveşti, mituri şi legende”. Un morar bătrîn şi analfabet l-a întrerupt, zicîndu-i: „Aş vrea să întreb şi eu ceva”. „Da“, a încuviinţat ateul. „Pînă acum cîtva timp am fost un păcătos mare, un blestem pentru mine şi familia mea, un blestem pentru toţi cei ce m-au cunoscut. Apoi am auzit istoria Domnului Isus şi I-am deschis inima scumpului

Mîntuitor. Acum sunt un om nou şi trăiesc o viaţă nouă. Sunt fericit în Domnul şi sunt o binecuvântare pentru familia mea. Dacă Biblia aceasta e falsa, dacă ea este numai mituri şi legende, atunci ce s-a întîmplat în inima mea? Ce s-a întîmplat cu sufletul meu? Ce m-a smuls din adîncimile de noroi şi m-a pus în faţa Domnului cu picioarele pe stîncă?” Bietul ateu n-a mai avut nici un răspuns.

470) Pe vremuri, în unele comunităţi creştine se practica obiceiul ca în ziua căsătoriei, tinerilor căsătoriţi să li se dăruiască o Biblie, şi aceasta din partea comunităţii respective. O tînără pereche au primit şi ei o Biblie la cununia lor, din care ei au citit un scurt timp, apoi au pus-o deoparte, fiindcă între ei au intervenit neînţelegeri şi certuri, şi în cele din urmă s-au despărţit. Ei şi-au împărţit corect şi în bună înţelegere toate lucrurile, pînâ au ajuns la Biblie. Bărbatul a zis: „Biblia o iau eu“. Femeia a zis la fel: „Biblia îmi aparţine mie”. Şi neînţelegîndu-se a cui să fie, bărbatul a luat Biblia şi a tăiat-o în două bucăţi. Femeia a primit Vechiul Testament, iar bărbatul a luat Noul Testament. Au trecut de atunci ani de-a rîndul. Femeia s-a dus într-o zi la predicatorul care le oficiase căsătoria. I-a dat Vechiul Testament şi i-a spus: „Acum ştiu de ce s-a desfăcut căsătoria noastră. La mine a fost vina: şi vă rog să-mi daţi pentru această jumătate de biblie una întreagă, şi rugaţi-vă pentru mine ca toate lucrurile să devină din nou bune”. Şi Domnul a ascultat rugăciunea aceasta. Nu mult după aceea a venit şi bărbatul ia predicator, mărturisind: „Eu ştiu acum de ce n-am putut trăi împreună. Vina era la mine”. Atunci predicatorul a dat cele două părţi ale Bibliei să fie legate din nou, punînd-o din nou în mîna celor doi soţi. Şi îngerii din cer s-au bucurat de pocăinţa celor doi soţi. Şi acum o întrebare pentru cei credincioşi: Unde ai pus Biblia ta? Este ea pusă în vreun dulap, prăfuită şi neîntrebuinţată? Dacă aşa este cazul, atunci caut-o din nou, citeşte în ea cu rugăciune şi credinţă, şi El te va binecuvînta. Aşadar, să citim Biblia cu Mîntuitorul

în inimă şi sub călăuzirea Duhului Sfînt. Şi astfel vom avea parte de binecuvîntările lui Dumnezeu, care este gata să le dea tuturor celor ce primesc Cuvîntul Său, Biblia, şi prin al cărui conţinut se poate răspunde la multe întrebări privitoare la viaţa aceasta trecătoare, ca şi la cea veşnică. Cît de mult preţuia apostolul Pavel Biblia se poate vedea în cuvintele pe care i le scrie lui Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţeleopciune în neprihănire (dreptate), pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrarea bună” (2.Tim.3:16-17).

471) În anul 1816, un om, un singur om, zăcînd pe patul lui de boală, a chemat şi a adunat în jurul lui conducătorii mai multor culte creştine şi le-a prezentat marea necesitate şi răspundere de a organiza în America o societate pentru răspîndirea Bibliei. Pentru acest act creştinesc, numele lui Elias Boudinot va rămîne pentru totdeauna legat de existenţa Societăţii Biblice Americane. Peste 750 de milioane de Biblii au fost tipărite şi răspîndite de la fondarea acestei societăţi. Acum, în 1975, această societate este solicitată sa producă şi să distribuie 75 de milioane de Biblii pe an, şi numărul acesta creşte în fiecare an. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o. Lumina aceasta este adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume" Io.l:5). Biblia este mesajul Iui Dumnezeu către sufletul nostru, este mesajul lui Dumnezeu către întreaga omenire. Noi avem toate motivele pe baza cărora să putem admite, accepta şi crede că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu. Biblia oferă lumină deplină pentru drumul vieţii noastre. Ea este scrisoarea mult aşteptată de acasă. In Biblie ne vorbeşte însuşi Dumnezeu, ea ne dezvăluie pe Tatăl nostru divin, ea este mesajul de sus care ne cheamă înapoi în anturajul lui Dumnezeu.

472) Matca este pe drept numită regina albinelor. Prin ea se perpetuează specia. Ea se naşte din aceleaşi ouă ca şi albinele lucrătoare. Celula în care se dezvoltă este diferită de a albinelor şi este hrănită cu lăptişor de matcă, o substanţă produsă de albine, dar care este mult mai nobilă decît mierea. Şi tu vei ajunge ce vei ajunge în funcţie de ceea ce te hrăneşte. Dacă te hrăneşti cu Cuvîntul lui Dumnezeu vei ajunge un fiu al lui Dumnezeu.

473) O societate misionară şi-a trimis misionari la băştinaşii din Groenlanda, Ei au încercat ia început să facă educaţie acestor triburi înapoiate de eschimoşi, ca apoi să le poată predica Evanghelia. Zis şi făcut. Dar cu cît se căzneau mai mult să-î educe, ei tot mai sălbatici păreau. Atunci misionarii s-au hotarît să plece acasă. Indigenii, împreună cu şefii lor, i-au condus pînă la vapor. Unul dintre misionari, în semn de rămas-bun, le-a citit din Biblie de pe puntea vasului despre moartea Domnului Isus,. Toţi au rămas adînc impresionaţi, şi şeful lor a zis: „Este adevărat ce scrie acolo? Se poate să fie adevărat?" şi a mai adăugat: „Acum, dacă lucrurile acestea sunt adevărate, voi nu veţi mai pleca acasă, pînă nu ne veţi spune toate lucrurile despre acest Isus". Atunci misionarii s-au întors şi le-au vestit Evanghelia prin care toţi L-au primit pe Domnul Isus ca Mîntuitor personal al lor. Dragul meuj nu-ţi fie teamă de a începe cu Cuvîntul lui Dumnezeu şi a sfîrşi tot cu el. In Cuvînt există multa putere, şi chiar aşa cum spune însăşi Biblia: „Căci nici un cuvînt care este de Ia Dumnezeu nu este lipsit de putere" (Lc.l:37).

474) Înţelegerea Bibliei atuunci cînd o citeşti este cel mai important lucru, depinzînd de revelaţia Duhului Sfînt şide metoda pe casre o foloseşti. Mai jos se dă o indicaţie practică şi eficace. Încearcă s-o foloseşti. Începe de la Geneza şi parcurge toată Biblia capitol după capitol. Citeşte fiecare capitol de cîteva ori şi apoi răspunde la întrebările următoare în legătură cu capitolul respectiv:

1) Care este subiectul principal a! capitolului? Formulează conţinutul principal al acelui capitol într-o singură frază.

2) Care este adevărul clar sau cel mai clar şi mai distinct din acel capitol?

3) Care este cea mai bună învăţătură?

4) Care sunt oamenii principali menţionaţi?

5) Care este cel mai bun verset?

6) Ce ne învaţă capitoiui respectiv despre Isus Cristos?

Parcurge toată Biblia în felul acesta,

475) Un băieţaş care se îndoieşte de sfaturile înţelepte ale tatălui său numai pentru că ele apar iraţionale pentru mintea lui de copil nu este un filozof, ci un nebun. Cel mai mare dintre gînditorii omenirii nu poate fi numit nici măcar copil pe lîngă Dumnezeul cerului. Şi a te îndoi de afirmaţiile lui Dumnezeu aflate în Cuvîntul Său, pe motivul că ele apar iraţionale pentru minţile noastre înguste nu demonstrează că eşti un filozof, ci un nebun. Din moment ce suntem încredinţaţi că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu, este normal că învăţăturile ei clare trebuie să constituie pentru noi sfîrşitul tuturor controverselor şi discuţiilor.

476) Teoria lui Copernic, aşa de universal acceptată astăzi, a fost proclamată pentru prima dată întîmpinînd greutăţi foarte mari. Dacă această teorie era adevărată, în cazul acesta, planeta Venus ar fi trebuit să aibă faze ca şi luna. Dar cu cele mai bune lentile din vremea aceea, nu s-a putut descoperi vreo fază. insă argumentul pozitiv pentru această teorie a fost aşa de puternic, încît a fost acceptat în ciuda acestei obiecţii aparent fără răspuns. După ce s-a executat o lentilă mai putertnică, s-a observat într-adevăr că Venus avea faze. Toată dificultatea a survenit aşa cum se ivesc toate dificultăţile în Biblie, prin faptul că omul nu cunoaşte anumite lucruri. In conformitate cu logica obişnuită şi recunoscută în price domeniu al ştiinţei, dacă dovada unei teorii este decisivă, această teorie este crezută de oamenii

raţionali, în pofida oricărui număr de dificultăţi în detalii mai puţin importante. In cazul nostru, dovada că Biblia e Cuvîntul lui Dumnezeu, şi că ea este o revelaţie vrednică de încredere dată de Dumnezeu însuşi cu privire la scopurile şi voia Sa, la datoria şi destinul omului, la relaţiile spirituale şi veşnice, este categorică.

477) O metodă detaliată şi foarte eficientă pentru studierea Biblici pe capitole, cu excepţia unora, este următoarea:

1. Citeşte fiecare capitol pentru studiu de 5 ori, cel puţin o dată cu voce tare, şi de fiecare dată vei găsi ceva nou.
2. împarte capitolul în diviziuni naturale şi găseşte titluri pentru fiecare diviziune.
3. Scrie faptele principale ale capitolului respectiv în ordinea relatării lor.
4. Fă o notă asupra persoanelor despre care se relatează şi asupra caracterului lor.
5. Notează învăţăturile principale ale capitolului. Este bine să clarifici aceste învăţături în felul următor: despre Dumnezeu, despre Isus Cristos şi despre Duhul Sf înt.
6. Caută adevărul central al capitolului.
7. Caută versetul cheie, dacă există vreunul.
8. Alege cel mai bun verset şi memorează-I.
9. Notează ce adevăr nou ai învăţat. Scrie ce adevăr deja cunoscut ţi s-a revelat într-o nouă lumină.
10. Scrie ce lucru definit ai hotărît să faci ca rezultat al studierii fiecărui capitol.

478) La o regină a Angliei s-a prezentat o comisie din Persia. Şi, printre altele, a întrebat-o cărui fapt se datorează că poporul englez se bucură astăzi de o civilizaţie aleasă. Regina n-a stat prea mult pe glnduri, ci dintr-un sertat a scos o Biblie, spunîndu-le: „Poporul meu englez crede şi citeşte această Carte, şi de aceea a ajuns unde a ajuns. Şi într-adevăr, nivelul de cultură şi civilizaţie al unui popor depinde

de atitudinea luată faţă de Biblie".

479) Un copil mic întreabă într-o zi pe mama sa: „Mămico, este adevărat că Biblia este Cartea lui Dumnezeu?" „Da“, a răspuns mama. „Atunci de ce n-o trimitem înapoi la Dumnezeu? Pentru că şi aşa noi n-o citim niciodată". Ce pot spune copiii tăi despre felul în care îţi utilizezi Biblia? Ştiu ei că acolo se află mana ta zilnică ce le-o împărtăşeşti şi lor, sau că ea este o Carte sfîntă şi bună de ţinut pe raft?

480) Liszt, cînd călătorea cu trenul şi mergea ca să ţină undeva un concert, lua cu sine pianul într-un vagon aparte, unde cînta mereu. Odată întrebat de ce el, mare compozitor, se supune exerciţiilor, şi la maturitatea geniului său, el a răspuns: „Dacă nu exersez o zi, simt că am pierdut ceva din dexteritatea obişnuită. Dacă nu exersez două zile, cunoscătorii îşi dau seama de o oarecare deficienţă. Dacă nu exersez mai multe zile, publicul ar putea să mă dezaprecieze".
Eu nu am nevoie să meditez sau să cercetez Scripturile şi alte scrieri, zic unii care se dac mari beneficiari ai revelaţiei directe şi imediate. E-adevărat, revelaţia are mare rol în ţinerea unei predici bune. Dar dacă aceasta este însoţită de cercetarea Scripturii, aşa după cum ne-a învăţat Domnul Isus, şi aceasta în fiecare zi cu perseverenţă, nu din cînd în cînd, rezultatele vor fi mult mai bune.

481) Un fabricant de săpun necredincios şi un vestitor al Evangheliei mergeau alături pe acelaşi drum. Fabricantul i-a zis: „Evanghelia pe care o predici tu n-a făcut mult bine, pentru că este multă răutate în lume, şi mii de oameni nedemni". Predicatorul n-a zis nimic. Peste puţin timp aub trecut pe lîngă un copil care se juca în noroi, „lată", a zis predicatorul, „săpunul n-a făcut mult bine în lume, pentru că este multă murdărie şi foarte mulţi oameni murdari". „Ei bine", a răspuns fabricantul, „săpunul este de folos numai atunci cînd e întrebuinţat". „Tot aşa este şi Evanghelia,

Vestea cea Bună", a răspuns evanghelistul.

482) În Paris era o familie olandeză foarte săracă. Foarrte greu îşi cîştigau strictul necesar existenţei. Ei nu ştiau că în casa lor se găseşte o comoară mare. Într-o zi, mama a început să facă curat într-un dulap nebăgat în seamă. În dulap, ea a dat peste un tablou vechi. El era aşa de mare, că nu putea fi agăţat pe nici un perete, şi nu avea nici ramă. Mama, fiind curioasă, a chemat un expert să-l vadă. Ea a aflat în felul acesta că tabloul fusese făcut de marele pictor Vermeer, care a trăit în secolul 17. Acest tablou a fost evaluat şi vîndut cu două milioane de dolari. Astfel, această familie a devenit dintr-odată cea mai bogată din ţară. Ceea ce este interesant e că şi vestitul pictor a trăit foarte sărac. Şi după ce a murit, soţia lui a fost silită să dea ca garanţie unui brutar tablourile pictate de soţul ei, în orice caz, mulţi oameni din zilele noastre se aseamănă cu acea familie săracă din Paris. Ei trăiesc o viaţă săracă şi nefericită cînd comoara stă lîngă ei. Şi această comoară este Biblia, care e mai scumpă decît tot aurul din lume. In ea se află vestea măreaţă a mîntuirii prin Cristos. Totuşi, ea stă uitată în multe familii, ca şi tablourile lui Vermeer, în timp ce o sărăcie mare pustieşte viaţa spirituală a familiei. Ferice de cei ce se folosesc de această avuţie nepreţuit de mare.

483) Odată s-a scufundat un vapor englez în apele Oceanului Pacific. 39 de marinari s-au refugiat într-o barcă. Înainte ca vasul să se scufunde, ei n-au putut lua nimic ca merinde din acel vas. Pentru ca să se ţinăîn viaţă, ei fost nevoiţi să pescuiască şi să adune apa de ploaie într-o prelată. Rupţi de oboseală, au zărit în sfîrşit ţărmul. Ei şi-au închipuit că ar fi insula Witi. Au căzut într-o panică foarte mare, ştiind că dacă lucrurile stau aşa, ei sunt pierduţi, pentru că pe acea insulă erau canibali. Aceştia obişnuiau să-i omoare şi să-i mănînce pe naufragiaţi. Cu toate acestea, ei s-au oprit pe acel ţărm. Deodată, unul a strigat: „Suntem salvaţi! Iată aici

o Biblie". Ei n-au greşit luînd Biblia ca o garanţie sigură că nu li se va întîmpîa nici un rău. Locuitorii de acolo, trecuţi la creştinism, i-au primit bine pe naufragiaţi.

484) Pe vremea lui George Washingrton, marele general american, Bibliile erau foarte rare şi foarte scumpe. Într-o zi, generalul Washington a plecat să viziteze unele locuri necunoscute. Ajungînd în faţa unei case modeste, generalul şi însoţitorul său au intrat cerînd de mîncare. Nimeni nu ştia că unul dintre cei doi călători e marele general, stimat şi iubit de toţi. Stăpînul casei le-a dat ce-a avut la îndemînă. Şi în timp ce mîncau, cei doi străini au observat în casă un copilaş care părea cam trist. Ei au căutat să intre în vorbă şi l-au întrebat: „Ce-ţi lipseşte, băieţaş? Doreşti ceva?" „O Biblie", a răspuns el. Mama copilului, ruşinată de pretenţia Iui, şi ca să-l facă să-şi uite dorinţa, i-a spus: „Lasă, nu te necăji, căci săptămîna viitoare vom merge la oraş, şi am să te duc să-l vezi pe generalul Washington", „Mai bine mi-ar plăcea să am o Biblie", a răspuns băiatul. Unul dintre străinii care mîncau a tresărit şi a părut mirat de vorbele copilului, şi a zis: „Doresc să-ţi iubeşti totdeauna Biblia aşa cum o iubeşti acum". A doua zi, copilul a primit o Biblie foarte frumoasă, şi pe prima pagină erau scrise cuvintele: „Din partea lui George Washington". Tu cît de mult iubeşti Biblia?

485) Prin mintea noastră trec zilnic circa zece mii de gînduri. Dumnezeu doreşte ca dintre acestea cît mai mult să fie hrănitoare din punct de vedere spiritual. Scriptura are multe de spus despre minte şi meditaţie, această primă şi extrem de importantă parte a rădăcinii sufletului nostru. Trebuie să ştim că exersîndu-ne mintea în meditaţii asupra Cuvîntului lui Dumnezeu, noi împărtăşim însăşi viaţa lui Cristos.

486) După trei mii de ani s-a dovedit că Saul era un un mare tactician. Un exemplu unic în felul său ne arată cît de

precisă este Biblia, chiar şi în cele mai mici detalii, cît de demne de crezut sunt datele şi informaţiile oferite de ea. Maiorul Vivian Gilbert ne-a lăsat în memoriile sale următoarea mărturisire: în primul război mondial, un maior de brigadă din armata lui Allenby căuta cu luminarea un nume din Biblie. Detaşamentul său primise ordinul să cucerească un sat pe partea stîncoasă a unei văi. Satul purta un nume care îi suna familiar: Micmaş. În cele din urmă s-a oprit la 1 Samuel 13:16 şi a citit: „Saul, fiul său Ionatan şi poporul care se afla cu ei se aşezaseră la Ghebea lui Beniamin, şi filistenii tăbărau la Micmaş". Se povesteşte apoi cum a reuşit Ionatan şi slujitorul care îi purta armele să ajungă la straja filistenilor: „Era un pisc de stîncă de o parte şi un altul de cealaltă parte; unul purta numele Boţet, şi celălalt Sene" (1 Sam.14:4). Ei s-au căţărat pe aceste stînci şi au omorît străjile, au ucis 20 de oameni pe întinderea de aproape jumătate pogon de pămînt. Trupele trezite de această încăierare au crezut că sunt înconjurate de Saul. A intrat groaza în ţară, în tabără şi în popor (1 Sam.14:15). Atunci Saul a atacat cu tot efectivul tabăra duşmanilor. Domnul l-a izbăvit pe Israel în ziua aceea (1 Sam.14:23). Maiorul s-a gîndit că această trecere printre stînci trebuie să existe, iar la capătul ei acea jumătate de pogon de pămînt. L-a sculat pe comandant pentru a citi încă o dată textul şi a trimis cîteva patrule în recunoaştere. Ele au găsit trecerea care era păzită destul de prost de turci. Şi din vîrful crestei au putut zări la lumina lunii un mic platou. Comandantul şi-a schimbat planul de atac. În loc să-şi desfăşoare tot detaşamentul, el a trimis o singură companie pe întuneric, şi cîţiva turci care au apărut au fost imediat imobilizaţi. Stîncile au fost escaladate, şi cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, compania se afla în posesia platoului. Turcii, treziţi din somn, au luat-o la fugă, crezînd că sunt încercuţi de armata lui Allenby. Astfel, după mii de ani, trupele engleze au reeditat tactica lui Ionatan şi Saul, conchide maiorul Gilbert.

27) Fii un creştin autentic şi nu numai cu numele!

487) Într-o zi, un ofiţer a zis în faţa plutonului sau: „Să iasă afară croitorii!" Au păşit afară cîţiva soldaţi. Ofieţerul a început să-i întrebe pe fiecare unde a învăţat croitoria şi cît se pricepe. Ajungînd la un soldat, î-a întrebat: „Şi tu eşti croitor, băiete?" „Eu nu sunt croitor". „Atunci de ce-ai ieşit în faţă?" „Pe mine mă cheamă Croitoru, dar nu sunt croitor". Aşa e şi cu cei mai mulţi creştini din zilele noastre: ei îşi zic creştini, dar nu sunt creştini.

488) Sunt cîteva secole de atunci, cînd un rege din Orient, după ce invadase mai multe ţinuturi fără nici o înfrîngere, se apropia de teritoriul stăpînit de un şef tînăr, plin de elan, nunmit Abu Taber. Regele, auzind vorbindu-se despre valoarea adversarului său, se gîndea să nu-l omoare. A delegat un om pe care l-a trimis să încheie pacea cu el, punîndu-i anumite condiţii. La auzul acestor propuneri, Abu Taber l-a chemat pe unul dintre soldaţii săi şi i-a întins un pumnal. „înfige-l în pieptul tău". Omul a ascultat fără să deschidă gura şi a căzut mort la picioarele suveranului său. Adresîndu-se altuia dintre oamenii săi, i-a zis: „Aruncă-te de pe prăpastia aceasta în Eufrat". Fără nici o ezitare, acest slujitor s-a aruncat în gol şi a pierit înecat. Întorcîndu-se apoi spre trimisul înmărmurit, Abu i-a zis: „Du-te şi spune stăpînului tău că eu pot conta pe 500 de asemenea oameni. Şi dacă mai persistă în intenţiile sale, în mai puţin de 24 de ore va fi legat în lanţuri alături de cîinii mei". Regele, bazîndu-se pe superioritatea efectivului său militar, şi-a continuat înaintarea, dar numărul mare de oameni ai săi nu puteau face faţa ferocităţii slujitorilor fideli ai lui Abu Taber. Înaintea sfîrşitului zilei, regele ambiţios era în lanţuri, alături de cîinii lui Abu. Ceea ce contează este calitatea.

489) Vance Havner spunea: „Biserica a progresat atîta timp cît a purtat cicatrice, dar n-a întîrziat să se piardă îndată ce a început să-şi înalţe steaguri stăpînă pe sine.

Timpul cînd creştinii erau daţi ca hrană leilor era mai glorios decît aceia cînd ei au început să ia abonamente la spectacole”.

490) Un regiment de infanterie medieval după un popas în junglă a uitat să-şi ia toba. Un şacal venind pe acolo a mirosit pielea tobei, care era îmbîcsită cu ulei pentru a suna mai bine. El a gîndit: „Acum am şi eu ceva mai mult de mîncare”. S-a apropiat, a dat cu laba în tobă, şi ea a făcut: Bum! S-a speriat şi s-a tras înapoi. Dar luîndu-şi inima în dinţi s-a apropiat din nou, a prins-o cu amîndouă labele dinainte, înfigîndu-şi colţii în ea. Toba a răsuflat puţin şi a arătat că este goală goală de tot pe dinăuntru. Aşa este o religie formalistă. Pe dinafară promiţătoare, dar goală, goală pe dinăuntru. Apocalipsa 3:17.

491) Mozart, cînd a fost întrebat cum îşi primeşte inspiraţiile muzicale, a răspuns: „Eu însumi nu ştiu, şi nu voi putea afla niciodată lucrul acesta. Cînd sunt într-o stare deosebit de bună, sau într-o noapte fără somn, atunci gîndurile vine năvala cel mai bine. De unde şi cum, nu ştiu şi nu pot afla”. El stătea relaxat şi acordat la muzica, iar muzica îşi cînta melodiile în el. Tu ca şi creştin adevărat eşti sigilat cu acest semn al iui Isus, receptivitatea? De acum încolo nu vei mai trăi o viaţă nervoasă, supraîncărcată, agitată. Vei fi relaxat, receptiv şi liber. Eşti o conductă cuplată la resursele divine nelimitate.

492) În Texas, unde adeseori ploaia este atît de necesară, cineva l-a întrebat pe un fermier ce părere are despre cîţîva nori care pluteau pe cer. El s-a uitat în sus, a dat din cap şi a răspuns: „Aceştia nu sunt altceva decît goliciune purtată de vînt“. Cîţi dintre noi nu suntem echivalentul moral şi spiritual al acestor nori? Cînd oamenii au nevoie de ploaia atît de împrospătătoare a vieţii abundente, noi nu suntem decît goliciunea purtată de vînt. Un predicator a spus odată în acest sens: „Cînd aud

foîosindu-se cuvin tui,adecvat”, mă face să mă cutremur, pentru că acesta este un cu vînt pe care eu nu-l cunosc în practică. Eu nu sunt adecvat. Eşti tu adecvat?

493) Un pastor de culoare s-a d\is la o biserică pentru a ţine o predica de probă. La sfîrşitul serviciului, unul dintre membrii bisericii s-a apropiat de el şi i-a zis: „Frate, a fost o predică minunată. Ceea ce ne întrebăm noi acum este aceasta: Trăieşti dumneata după cum predici?” Ferice de ce! ce face aşa, pentru că atunci vorbirea şi purtarea lui vor fi cu putere. Altfel, ele se anulează una pe alta.

494) „Iată, sunt soldat!“ a strigat un tînăr după ce a îmbrăcat o haină militară. Zile întregi a purtat el uniforma pe stradă, fără să cunoască regulile de comportare şi de lupta ale unui soldat. El se considera soldat de luptă, dar lumea rîdea de el: „Ce bandit, ce puşlama!“ a strigat un trecător. „Ridicol!”

Mulţi îmbracă haina creştină numai pentru că trăiesc într-o aşa-zisă lume creştină. Alţii, doar pentru a salva aparenţele. O persoană inteligentă nu judecă doar după aparenţe. Şi totuşi, mulţi judecă la fel şi creştinismul. Mulţi sunt cei care fac paradă de creştinismul lor, dar în realitate ei nici nu ştiu ce înseamnă a fi creştin. Ei nu caută decît plăcerile şi fala lumii. Mulţi proclamă sus şi tare că sunt ucenicii lui Isus Cristos, dar nu-I urmează învăţăturile. Un exemplu tipic îl avem în cruciadele care аил masacrat mii şi mii de oameni nevinovaţi. Armata cruciată proclama că ea li servea pe Cristos, dar ei serveau propriilor lor idei. Mesajul iui Cristos a fost unul de pace, bucurie, dragoste, viaţă şi iertare, şi nu jaf şi cotropire cum au fost cruciadele în totalitate.

495) Într-o zi, în biroul pastoral al bisericii unde obişnuia să meargă preşedintele Roosevelt, a sunat telefonul, şi a răspuns pastorul. De la capătul celălat al firului, cineva a întrebat: „Vă rog, ştiţi cumva dacă duminica viitoare preşedintele Roosevelt va fi la biserică?” „Încă nu ştiu dacă

preşedintele Roosevelt va fi prezent duminică la biserică, dar ştiu că va fi prezent Dumnezeu, şi aceasta va fi cu mult mai important”, a răspuns pastorul. Cîţi nu se amăgesc mergînd îa biserică pentru a vedea pe cineva, a asculta pe un om mai deosebit, chiar dacă el nu e un om spiritual, sau pentru a vedea un program frumos. Domnul Isus vrea un singur lucru de la noi: „Să ne stringent în Numele Lui” (Mt.l8:20), şi: „Să-l slăvim, să-L lăudăm” (Ps.l22:4).

496) Religiile spun: Faceţi binele şi veţi deveni buni. Creştinismul susţine: Trăiţi în Cristos şi veţi avea viaţă. Veţi face binele. Semnificaţia răscumpărării şi a sîngeluî care ne spală păcatele este că noi suntem altoiţi în Cristos: „Eu în ei, şi ei în Mine”. Este o ramură sălbatică împlîntată pe un arbore. Odată altoit, seva cea bună a arborelui circulă prin ramură de-a lungul ei, şi fructele devin bune. Adevăraţii creştini nu sunt cei ce-L mărturisesc pe Cristos, ci cei ce-L posedă,

497) Un negru din America cu domiciliul în oraşul New York şi pe care-l chema Sambo a cerut să fie primit ca membru într-o bisertică aristocratică. Dar cererea i-a fost respinsă. Însă omul stăruia să fie primit, spunînd că Domnul Isus îi porunceşte să stăruiască în direcţia aceasta. I s-a dat sfatul să mai întrebe o dată pe Domnul, şi poate că va primi un alt răspuns. După un timp oarecare, negrul a venit din nou cu aceeaşi cerere, spunînd că la rugăciunea făcută din nou, a primit acelaşi răspuns din partea Domnului.

Prezbiterii bisericii l-au respins a doua oară, dîndu-i sfat sa mai încerce: Poate că oricum va primi un alt îndemn. Revenind a treia oară şi cu o voce impunătoare le-a zis prezbiterilor: „I-am povestit Domnului Isus cum mi-aţi povăţuit dumneavoastră. Şi El mi-a răspuns: Nu-i nimic de făcut, Sambo, pentru că şi Eu am încercat de cîteva ori să fiu primit în biserica aceasta, dar n-am reuşit". „Iată, Eu stau la uşă şi bat..." este cuvîntul adresat de Domnul Isus unei

biserici şi nu unui necredincios, cum sunt tentaţi unii să creadă. Cercetează-te, oricine ai fi, Domnul Isus este El prezent în biserica din care faci parte?

498) Un nebun era în serviciul unui creştin lumesc. Într-o zi, stăpînu! 1a trimis în ţarină să semene orz. Nebunul s-a dus şi a semănat ovăz. Cînd s-a apropiat timpul secrerişului, stăpînul a ieşit la cîmp să vadă holdele. Cînd a zărit lanul de ovăz, l-a întrebat mirat pe servitor: „Eu ţi-am spus să semeni orz! De ce-ai semănat ovăz?" „Am crezut că dacă semăn ovăz va creşte orz". „Cum ai putut crede aşa ceva?" a zis stăpînul. „Foarte bine, tu care eşti mai înţelept ca mine semeni în ogorul vieţii tale păcatul şi aştepţi să răsară mlădiţele virtuţii şi să-şi aducă rod îmbelşugat. Aşa am crezut că pot face şi eu cu ogorul tău".

Biblia ne spune: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera" (Gal,6:7). Culeg oamenii^ struguri din spini sau smochine din mărăcini? Matei 7:16. Cine seamănă vînt va secera el oare zi cu soare. Cine seamăbă blestem va secera el oare binecuvîntare?

499) Poetul Malherbe, deşi nu era credincios, era foarte bun şi caritabil, într-o zi, în timp ce-l binecuvînta un sărac căruia îi dăduse cîţiva gologani, Malherbe i-a spus: „încetează, prietene! Nu prea cred să ai credit în cer, de vreme ce Dumnezeu te-a părăsit aici pe pămînt".

Dumnezeu nu părăseşte pe nimeni, chiar dacă aparenţele ar arăta lucrul acesta. Adevărul este cu totul altul. Chiar prin faptul că poetul a dat săracului bani, lucrul acesta arată că Dumnezeu i-a dat aceşti vbani. Iar fapta acestui poet nu este altceva decît o schelă folosită pentru înălţarea zidirii lucrărilor lui Dumnezeu. Tu, creştin sau necreştin, oricum ai fi, eşti o piatră folosită la construirea templului lui Dumnezeu, sau eşti o simplă schelă?

500) La o recepţie dată în palatul arhiepiscopului din

Paris, discuţia alunecă deodată asupra ducelui. „Dar, în sfîrşit, sanctitate", 1-a întrebat monseniorul Oliver, episcop de Expres, pe arhiepiscop, „dacă vi s-ar da o palmă, ce-aţi face?" „Monseniore", a răspuns arhiepiscopul, „ştiu foarte bine ce-ar trebui să fac, dar nu ştiu ce-aş face".

Cunoşti toată învăţătura Domnului Cristos, şi ştii cine a fost Cristos, şi cum trebuie să te comporţi ca şi creştin adevărat, dar oare o faci? Creştin adevărat este acela care trăieşte tot ce-a spus Isus. „Cine zice că rămîne în El trebuie să trăiască cum a trăit Isus" (l.lo.l:20).

501) Într-o zi, contele de Narbonne, care a fost trimis în misiune secretă, a intrat deodată în salonul în care se afla Napoleon, care era înconjurat de curtenii săi. Era timpul recepţiei. „A, iată-l şi pe Narbonne, îmi pare bine să te văd", a spus Napoleon zîmbind, „Ei, ce se mai spune despre mine pe acolo?" „Sire", a răspuns favoritul, închinîndu-se respectuos, „sunt unii care spun că maiestatea voastră e un adevărat zeu". „Un zeu e cam mult!" exclamă împăratul, izbucnind în rîs. „Dar oare toţi cred asta?" a întrebat el după ce s-a oprit din rîs. „N-am să ascund maiestăţii voastre", a spus Narbonne înclinîndu-se din nou, dar ceva mai adînc decît prima dată, „că sunt alţii care spun că împăratul francezilor e un diavol". La auzul acestor cuvinte, Napoleon şi-a încruntat sprîncenele. „Dar nici unul nu îndrăzneşte să spună că maiestatea voastră este un om", a spus curtezanul, temîndu-se să nu-l fi jignit pe împărat. Chipul împăratului s-a înseninat. „Mă linguşeşti", a spus el cu zîmbet prietenos. Trăgîndu-î uşor de ureche, o dovadă de prietenie pe care n-o acorda decît intimilor săi, i-a zis: „Din fericire, tămîia ta este de bună calitate şi nu ameţeşte".

Omul a fost creat pentru a fi om şi nu altceva. În grădina Eden, la îndemnul diavolului, omul a vrut să devină Dumnezeu. Dar prin chiar însăşi această îndrăzneală, cît şi prin alte practici demonice, omul a coborît la cea mai de jos treaptă, adică s-a făcut pe sine un fiu al diavolului (Io.8:44).

De aceea, Sfînta Carte are în vedere în permanenţă a ne aminti că trebuie să fim oameni (l.Cor.l6:13). Napoleon, într-adevăr, de multe ori a fost văzut ca un zeu, mai ales atunci cînd cîştiga victorie după victorie, sau ca un demon cînd s-a văzut că în urma cuceririlor lui rămîne doar jaf, cotropiri, lacrimi, durere. De aceea, cînd francezilor li s-a cerut să spună care a fost cel mai mare om pe care l-a avut Franţa, ei n-au răspuns imediat „Napoleon". Mai degrabă ei sunt de acord la unison că cel mai de seamă om al lor este Pasteur, omul care o viaţa întreagă s-a jertfit pentru semenii săi. Cînd Pilat n-a mai avut ce spune despre Domnul Isus Cristos, ci a vrut să-L caracterizeze printr-un singur cuvînnt, a declarat: „Iată Omul!" (Io.l9:55), Ca urmaşi al lui Cristos, să căutăm să fim oameni totdeauna.

502) Sofocle spunea într-o zi că trei versuri ale lui îl costaseră trei zile de lucru. „Trei zile!" a exclamat un poet mediocru. „în intervalul acesta eu aş fi făcut o sută", „Da", a răspuns Sofocle, „dar ele n-ar fi dăinuit nici trei zile". În lucrarea lui Dumnezeu, calitatea este aceea care primează, şi nu cantitatea. Mai bine trei versete trăite, decît o sută învăţate ostentativ.

503) Cardinalul Mazarin, pe care mania relogioasă l-a făcut vizionar, s-a dus într-o zi la Ludovic al XiV-lea a că-l înştiinţeze că arhanghelul Gabriel îi apăruse însărcinîndu-l s-o izgonească pe domnişoara de la Valliere. „Şi mie mi-a apărut”, a răspuns regele, „şi m-a asigurat că eşti un nebun”.

Despre profeţii mincinoşi, Domnul nostru a vorbit în repetate rînduri. Noi trăim timpurile sfîrşitului, şi printre noi abundă vizionari neautorizaţi de Domnul Să ne rugăm Domnului pentru ca toţi cei ce-L aşteptăm să avem darul deosebirii duhurilor, fără de care suntem expuşi pericolului de a fi infectaţi de profeţii falşi,

504) Sirienii din India de Sus sunt de secole creştini ai denominaţiunii lor, dar nu ai lui Cristos, exceptînd ca în toate

cazurile, sau pretutindeni, o infimă minoritate ce progresează în viaţa creştină. Creştinii, pietrificaţi în forme moarte, ţin neapărat să asiste la frîngerea pîînii, chiar dacă nu se împărtăşesc. Şi ei contează pe folosul magic al participării la această ceremonie. Dangătul clopotului îi cheamă de pretutindeni. Unul se certa de zor cu vecinul său, dar nu voia să curme cearta cînd a auzit clopotul. Mai mult, a spus soţiei să continue cearta pînă vine el de Ia biserică. „Ce mai slujbă!” a zis el întors acasă, luîndu-şi cearta de unde şi-o lăsase. Bisericismul, forma, dogma omoară. Ele îl îndepărtează pe om de Cristos. Numai pocăinţa zilnică de faptele moarte, părtăşia, dragostea ne ţin aproaope de Cristos.

505) Japonezii au o metodă ingenioasă de a închirci copacii uriaşi din păduri pentru ca să-i poată ţine într-un vas mic. Ei taie rădăcina principală a copacului, reducîndu-i hrănirea numai la rădăcinile de la suprafaţă. Fiecare suflet este condamnat pipermcirii pînă cînd dobîndeşte rădăcina-pivotantă, adică religia-Isus, prin care din nou ne împlîntăm adînc în Dumnezeu, sorbind de acolo substanţa primordială, fără de care nu poate subzista duhul. Rădăcinile superficiale mai exploratoare decît extrem de preţuitele noastre rachete cu care sondăm cosmosul nu vor fi în stare niciodată să satisfacă setea noastră după El. Pe moment, da, ele satisfac ceva, dar acel ceva este un firav mers pe orizontală. Viaţa din belşug are nevoie însă în primul rînd de o relaţie puternică pe verticală, relaţie intimă cu Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. Toate celelalte vor rezulta din aceasta.

506) Doi atenieni candidau pentru aceeaşi funcţie. Unul, în cuvîntările sale lungi şi frumoase, a făcut multe promisiuni alegătorilor săi. Al doilea a zis doar atît: „Doresc să împlinesc toate cele promise de antevorbitorul pe care l-aţi ascultat”. Ce credeţi? Care a fost ales? Ca şi creştin, nu căuta să vorbeşti multe, ci fă tot ceea ce-ţi stă în putinţă,

lucruri care aduc laudă Iui Dumnezeu.

507) „Nu este aşa, mămico”, a spus un băieţel mamei sale, „că duminica este o zi sfîntă, pentru că în această zi se iubeşte?” „Dar se iubeşte în toate zilele, dragul mamii, în toate zilele tatăl tău şi cu mine vă iubim pe tine şi pe frăţiorul tău mai mic”, i-a spus mama. „Da, da, dar dumneata nu ai timp sa ne spui lucrul acesta în celelalte zile, numai duminica ne iei pe genunchi şi ne povesteşti lucruri bune şi frumoase din Biblie. De aceea zic eu că duminica este ziua în care se iubeşte”.

508) Într~o noapte, un om care mergea cu bicicleta a fost călcat de un tren. Pentru aceasta, acarul a fost dat în judecată. După o amplă cercetare, el a rămas liniştit. El a declarat că semnalizase neîncetat cu lanterna, dar în zadar. A doua zi, un prieten i-a spus: „Ai fost minunat de liniştit ieri, Tom, Mă temeam la început c-ai să şovăi”. „Nu”, a răspuns Tom, „mie doar de-un lucru mi-era frică: Să nu mă întrebe judecătorul dacă lanterna era aprinsă sau nu”. Mulţi creştini sunt doar nişte lămpi stinse, în timp ce ei ar trebui sa fie lumini pentru Cristos. Tu arzi de dragul Lui? Luminezi, ori eşti o lanternă stinsă?

509) Pe cînd mă plimbam printr-o grădină, am dat peste un crin şi un cartof care creşteau unul lînă altul. Atunci am zis crinului: „De ce creşti tu lînă acest cartof simplu şi urît? Tu eşti frumos şi mirositor, şi oamenilor le place să te aibă cu ei şi în casele lor”. Crinul a răspuns: „Da, este adevărat ca eu sunt frumos, curat şi gingaş la vedere, iar parfumul meu e foarte tare, e îmbătător. Dar rădăcinile mele sunt noduroase şi urite, aşa că le ţin ascunse. Tot ceea ce am mai bun pun afară, spre a fi de folos. Eu insuflu nevinovăţie în sufletele oamenilor, dar ei au nevoie şi de cartof. Eu nu mă ruşinez de el, pentru că el dă hrană oamenilor”. M-am îndreptat apoi către cartof şi i-am zis: „De ce creşti lingă crin? El n-are nimic altceva mai bun, decît flori şi parfum,

care nu pot da hrană. Şi, la fel, partea lui din pămînt nu se poate folosi”. Iar cartoful, umil, mi-a răspuns: „Este adevărat că fructul meu, ascuns în pămînt, nu e văzut, dar susţine viaţa şi dă putere oamenilor. Ei însă nu au nevoie numai de hrană. Ceea ce produc ei dă naştere numai forţei animalice. Omul are nevoie de ceva mai mult; el trebuie să aibă viziuni, inspiraţii şi idealuri înalte spre a fi un adevărat om. Astfel, eu sunt fericit ca lîngă mine poate creşte crinul, cu frăgezimea, frumuseţea şi parfumul său plăcut, pe care eu nu le pot da”. Intr-un colţ al grădinii, singur la o parrte, stătea un spin. Nimic nu creştea în jurul lui, şi nimeni nu se apropia de el, nici un fiuturaş şi nici o păsărică. Atunci m-am dus la el şi l-am întrebat: „De ce creşti singur la o parte? De ce nu te apropii de crin şi de cartof?” Cam răstit, spinul mi-a răspuns: „Eu nu am nimicjde a face cu cartoful şi cu crinul. Eu nu sunt responsabil de viaţa oamenilor. Îmi place să cresc singur ca să primesc toată lumina soarelui, tot aerul şi toată ploaia. Şi toată puterea pe care o primesc o concentrez în spinii mei cu care înţep pe oricine se apropie de mine, sau ar încerca să ia ceva de la mine“. Oare nu tot aşa este şi în grădina vieţii tale? Unii prin arătarea lor sunt lipsiţi de o prezentare frumoasă, însă ei au ceva ascuns. E-adevărat că sunt lipsiţi de admiratori, că nu sunt luaţi în seamă, dar ei nu sunt geloşi, pentru că ei ştiu că au ceva ce nu au alţii. Ei ştiu că rodul lor ascuns, copt în umbră, susţine viaţa şi întăreşte pe mii şi mii de oameni. De aceea pot trăi împreună şi coopereează spre binele altora. Ceea ce e mai trist este că mai sunt şi spini. Aceşti oameni nu se pot împăca cu nimeni. Ei vor totul pentru ei, eî nu pot da nimic bun şi nu ştiu decît să înţepe şi să rănească. Orice vorbă şi orice faptă a lor nu e decît un spin. Tu din care faci parte?

28. Fii preocupat tot timpul de curăţia ta morală!

510) Am auzit odată un cuvânt care mi s-a înfipt adînc în inimă. Dacă ar avea fiecare om o fereastră pe frunte, în

dosul căreia aleargă .şi se încîlcesc gîndurile, astfel ca oricine să ie poată vedea, ar fi o mare goană după sticle întunecate care nu permit străbaterea luminii. Cum s-ar speria femeile văzînd gîndurile soţilor lor! Niciodată n-ar fi visat că soţii au asemenea gînduri de infidelitate, şi mulţi bărbaţi s-ar speria la fel dacă ar putea privi gîndurile soţiilor lor. Negreşit, oamenii şi-ar pierde respectul faţă de semenii lor dacă ar şti realitatea din inima fiecăruia. De oameni putem să ne ascundem gîndurile, putem avea înaintea lor o spoială frumoasă şi evlavioasă, dar Dumnezeu priveşte adînc în inimile noastre şi citeşte toate gîndurile. Recunoaştem noi oare că tocmai privirea noastră în lumea gândurilor arată cît de păcătoşi şi stricaţi suntem noi din fire? Am tras noi oare învăţătura din acest adevăr că nimic nu ne poate ajuta, decît să venim la Domnul Isus care ne curăţă şi ne sfinţeşte?

511) Şahul Persiei avea un mare vizir, un om foarte drept. Într-o zi, vizirul s-a dus la palatul şahului, şi pe drum întâlnit o ceată de răzvrătiţi. Aceştia s-au apropiat de vizir, dîndu-l jos de pe cal, şi au început să-l ameninţe. Ba unii mai obraznici l-au apucat şi de barbă. Cînd a izbutit să scape, vizirul s-a refugiat la şah, rugîndu-l să ţină seama de nemulţumirile poporului şi să nu pedepsească pe copiii răzvrătiţilor. A doua zi, un băcan a venit fuga la vizir şi i-a spus: „Luminate vizire, am venit să-ţi spun că cine te-a tras ieri de barba; este vecinul meu şi-l cheamă Nagi. Trimite să-l aducă aici şi pedepseşte-Γ, Vizirul a trimis îndată să-l cheme pe Nagi, şi acesta a bănuit că a fost denunţat. A venit cu moartea în suflet şi s-a aruncat la picioarele vizirului. Vizirul I-a ridicat şi i-a zis: „Te-am chemat nu pentru a te pedepsi, ci ca să-ţi pun în vedere că ai un vecin rău. Te-a pîrît. Fereşte-te de el“.

512) Trăiau odată doi vecini, unul răUj care umbla în căile diavolului, şi altul bun, care umbla în căile Domnului. Intr-o zi, vecinul rău, ca să-şi bată joc de vecinul său, a

umplut un coş cu tot felul de murdării şi i l-a aruncat în curte, zicînd: „Iacă aşa, să aibă de mîncare". Vecinul bun, văzînd aceasta, s-a dus la tîrg, a cumpărat un coş nou şi, venind acasă, l-a umplut cu tot felul de poame bune din grădina sa. Pe urmă, a chemat la gard pe copilul vecinului şi i-a zis: „Dă acest coş tatălui tău şi spune-i că fiecare dă ce poate şi ce are". Tatăl, care asculta după uşă, văzînd fapta vecinului şi auzindu-i vorbele, a fost cuprins de ruşine şi a venit la gard, întînzind mîna vecinului său, şi i-a zis: „Tu eşti mai bun decît mine, iartă-mă. De acum încolo să fim prieteni". Şi aşa a şi fost.

513) Odată, Stanley Jones a stăruit pe lîngă un politician să renunţe la legătura lui cu o femeie, deoarece prin aceasta el îşi strica propria lui familie, familia altuia şi deforma propria lui viaţă. Pentru a respinge apelul oferit, el i-a povestit despre un general englez care a fost îndemnat de grupul de Oxford să accepte cele patru absoluturi formulate de ei: 1. absolută onestitate; 2. absolută puritate; 3. absolută lipsă de egoism; şi 4. absolută dragoste. Dar el n-a fost pregătit să-şi clădească viaţa pe ele. Aşa că pentru a respinge îndemnul acesta, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, a spus că va organiza o altă mişcare rivală, mişcarea grupului de Cambridge, ale căror principii vor fi opusul: 1. absolută necinste; 2. absolută necurăţie; 3. absolut egoism şăi 4. absolută ură. Politicianul se aştepta ca Stanley Jones să rida. Dar în loc de aceasta, el i-a răspuns: „De ce nu? De ce nu treci de partea răului şi să-l faci absolut? De ce eşti atît de tatonant şi de ezitant? De ce nu păcătuieşti fără nici o frînă?" „O, nu", a răspuns el, „aceasta n-ar merge". „Ei", i-a răspuns Stanley Jones, „tu ţi-ai trădat poziţia. Răul este de aşa natură, încît trebuie să aibă suficient bine în jurul să ca să poată pluti la suprafaţă. El e un parazit pe un anume bine. Râul pur ar fi autodistructiv. Nu poţi construi o societate pe necinste absolută, căci atunci n-ar mai crede pe altcineva, nici pe absolută necurăţie, căci atunci societatea ar putrezi, nici pe

absolut egoism, căci atunci nimeni nu s-ar mai gîndi la ceilalţi, nici pe ura, pentru că ura e centrifugă. Astfel, fiecare om necinstit e un parazit pe cinstea unui om cinstit, a cărui cinste ţine societatea laolaltă, suficient de mult pentru ca omul necinstit să-şi poată practica necinstea. Fiecare om impur e un parazit pe puritatea unui om curat, a cărui puritate fereşte societatea de putrezire şi o face suficient de teribilă, aşa încît omul impur să-şi poată practica impuritatea în ea. Răul n-ar putea exista dacă n-ar exista suficient bine în care el să-şi înfigă rădăcinile.

514) Doi tineri căsătoriţi de curînd aveau o căsnicie foarte frumoasă, căci se iubeau mult, se respectau şi se ajutau reciproc. Satan, văzîndu-i aşa fericiţi, şi-a zis: „Lasă că am eu ac de cojocul lor!“ Deci, printr”o babă, a venit la soţie cînd soţul era la serviciu şi i-a zis: „Tu nu ştii, draga mea, că soţul tău nu te iubeşte chiar aşa de mult? Ba chiar te înşală". Soţia, mirată, a rămas pe gînduri. S-a dus baba la soţ şi i-a spus acelaşi lucru. Azi aşa, mîine aşa, a băgat intrigă în casa lor, şi au ajuns oamenii să se certe tot mereu. Într-o zi a venit baba şi i-a spus soţiei: „Vrei ca soţul tău să te stimeze ca şi mai înainte? Atunci ia briciul acesta, şi taie o şuviţă din părul lui, şi adu-mi-o". Tot atunci s-a dus şi la soţ, şi i-a spus că soţia sa i-a pus gînd rău şi că vrea să-i taie capul cu briciul. Venit omul acasă, s-a aşezat la masă, şi cînd soţia a vrut să-i taie şuviţa, a prins-o de mînă şi i-a zis: „Vrei să mă omori? Bine, de azi încolo n-o să mai stai cu mine în casă". Aşa se întîmplă ori de cîte ori unul dintre soţi sau amîndoi ascultă de îndemnurile lui Satan şi nu privesc la Cristos.

515) Se zice ca odată toţi cîinii au fost lupi. Într-o zi, un lup rănit, îngrijit de mîna blajină a unei femei, s-a domesticit şi a rămas devotat omului, atrăgînd şi pe alţii semeni de-ai lui să-şi stăpînească ura faţă de om, căci lîngă el o duce mai bine. Chiar dacă ceilalţi lupi îi dispreţuiesc c-au devenit sclşavi. Ce a urmat de atunci încoace? Lupii rămaşi

sălbatici pot fi exterminaţi cu totul, ca în Anglia, pe cînd cîinii au devenit varietăţi superbe, animale domestice cele mai răspîndite de pe glob, cu un ataşament ce ne lasă în urmă chiar şi pe noi oamenii. Şi de aici învăţăm cum cei blînzi moştenesc pămîntul încă de acum. Miiitariştii, exploatatorii altora şi în general toţi egoiştii vor fi cu siguranţă expulzaţi din împărăţia mileniului, consideraţi nevrednici să mai moştenească tot ei pămîntul. Îl vor locui cei blînzi cu metode noi de conducere.

516) Membrii unui comitet s-au dus la gară să-l întîmpine pe noul predicator, deşi nu-l văzuseră niciodată, nici pe el, nici vreo fotografie a lui. Zărind pe un bărbat cu o înfăţişare jalnică, s-au repezit la el, întrebîndu-l dacă nu cumva este predicator. Acesta le-a răspuns: „Vă înşelaţi. Am mutra asta din cauza unor dureri la stomac". Nici el, nici ei n-au nimerit-o cu definirea aspectului unui adevărat predicator. Erau prea obişnuiţi cu grimasele şi cu tonul nenatural din predici.

517) Antoine Hondar de la Motte, tot atît de cunoscut pentru blîndeţra, cît şi pentru talentul şi spiritul său, a orbit la sf îrşitul vieţii sale. Intr-o zi, pe cînd era într-o adunare, a călcat pe picior un tînăr care i-a dat o palmă. „Domnule", i-a spus la Motte, „vei fi cu siguranţă foarte mîhnit că m-ai lo-

vit. Sunt orb“. Creştinul este omul orb faţă de plăcerile lumeşti. Dar dacă cineva, pe tine care te pretinzi creştin convins, te-ar călca pe bătătură, cum ai reacţiona? Cu bllndeţe ca şi Antoine Hondar, eventual întorcînd şi celălalt obraz, sau ai protesta energic?

518) Poetul francez Saurin avea un fel ciudat de a-şi alcătui bibioteca şi foarte opus bibliomaniei. Astfel, cînd cumpăra o carte, fie chiar şi in 12 volume, dacă nu găsea în ea decît 6 pagini bune, le păstra pe acestea, iar restul le arunca în foc. „Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este

bun", ne sfătuieşte apostolul Pavel în l.Tesaloniceni 1:19. Creştinul adevărat trebuie să ştie să selecteze bunul din tot ce i se oferă, şi mai ales acum, în timpul din urmă, cînd printre noi s-au răspîndit atîţia profeţi falşi, noi trebuie să avem darul deosebirii duhurilor. Fără acest dar vom fi uşor înşelaţi.

519) Regele Filip al Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare, era însoţit totdeauna de doi oameni, pe care-i plătea ca să-i spună în fiecare dimineaţă: „Filip, adu-ţi aminte că eşti om", şi să-l întrebe apoi seara: „Filip, ţi-ai amintit că eşti om?" Nici unei vieţuitoare de pe pămînt nu trebuie să-i spui să fie ceea ce este, lupului să fie lup, cîinelui să fie cîine, boului să fie bou. Ele sunt ceea ce trebuie să fie: lupi, cîini, boi. Numai omului, pentru că el a decăzut de la starea iniţială de după creaţie, numai lui trebuie să-i spui să fie om. Pe pămînt a fost unul care S-a ridicat din plin la înălţimea acestei staturi (lo,19:5). EI, Omul, ne îndeamnă şi pe noi să fim oameni (LCor.l6:13). Primiţi îndemnul!

520) Teodoric, regele ostrogoţilor, partizan al lui Arie, avea un consilier catolic căruia îi acorda toată încrederea. Acest consilier a crezut câ-şi va putea asigura tot mai mult favoarea stăpînului său renunţînd la religia lui ca să îmbrăţişeze arianismul. Teodoric a poruncit să i se taie capul. Dacă omul acesta nu e fidel lui Dumnezeu, cum oare îmi va fi mie fidel, care nu sunt decît om? Făţărnicia este mult urîtă de Dumnezeu; dreptatea este unul din atributele fundamentale ale Lui. De fapt, peste tot unde în versiunea biblică a lui Cornilescu apare apare „neprihănire" trebuie tradus „dreptate". Cine nu este drept cu Dumnezeu nu piate fi drept cu oamenii, şi cine nu este fidel oamenilor nu poate fi fidel lui Dumnezeu (l.lo.4:20).

521) În ajunul expediţiei sale conmtra perşilor, Alexandru cel Mare a împărţit numeroase daruri prietenilor săi. Şi pentru că a cheltuit toate rezervele visteriei imperiului

sau, a fost luat la întrebări. „Dar ţie ce-ţi păstrezi?" l-a întrebat Predieas. „îmi păstrez speranţa", a răspuns monarhul. „Ei bine, o vom împărţi cu tine", l-a asigurat Predieas, „noi care suntem tovarăşii tăi de arme". Şi Predieas a refuzat darul pe care Alexandru dorea să i-l facă. Speranţa este cea mai bună soră a credinţei şi a dragostei. Avînd-o şi crezînd totodată în ceea ce speri, tu eşti deja în posesia lucrurilor sperate, şi atunci se face a o păstra chiar şi atunci cînd nu mai ai nici un lucru de pe acest pămînt, Şi este înţelept a refuza lucrurile materiale dacă acestea te condiţionează pentru a-ţi menţine speranţa şi credinţa vie în ceea ce a spus Domnul Isus.

522) Două doamne priveau cum ploaia torenţială udă pe un sergent la postul său. „E numai un sergent". După concepţia lor, doar un ofiţer ar fi vrednic de compătimit. Imediat după aceea, ele se indignau, istorisind cum unii din clasele sociale superioare lor le ofereau exemple de snobism, dar snobiosmul lor spre cei inferiori nu şi-l aminteau, deşi îl dovediseră în aceiaşi moment. Deseori simţim durerea de clasă socială, iar nu durerea omenească.

523) Iubirea lui Caton pentru adevăr era atît de binecunoscută, încît şi azi se spune sub formă de proverb, cînd e vorba de un fapt care nu e demn de crezare: însăşi Caton dacă ar fi spus lucrul acesta, nu poate fi crezut. Domnul este adevărul (Io.l4:6). Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu (l.Pt.4:ll). Tu cum eşti cunoscut între colegii tăi de muncă, în familie, în societate, ca unul care spune numai adevărul, sau unul care mai vorbeşte şi altceva?

524) Montesquieu a făcut următorul scurt şi frumos elogiu despre principele Eusebiu de Savoia, pe care l-a văzut într-o călătorie Ia Viena: „Niciodată nu l-am auzit pe principele acesta rostind altceva decît ceea ce trebuia să spună". Domnul a spus prin Cuvîntul Său: Nici un cuvînt

nefolositor să nu vă iasă din gură, şi dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele Iui Dumnezeu. Despre tine ca şi creştin convins, pot oare oamenii să mărturisească măcar ca şi despre Eusebiu de Savoia?

525) În Arabia creşte o plantă foarte rară şi curioasă, numită de beduini „planta rîsului". Arabii strîng seminţele acestei plante, pe care le pisează, pînă ce devin o făină foarte fină. Cineva care absoarbe o cantitate cît de mică începe imediat, ca din senin, să rîda, să joace şi să ţipe ca un om ieşit din minţi, cel puţin o oră. Apoi urmează o stare de oboseală mare şi adoarme. La trezire nu-şi dă seama ce a fost cu el, şi nici de gesturile făcute sub influenţa acelei beţii. Nici cel mai serios din lume nu scapă de această demenţă dacă se atinge de această plantă. Şi ne mirăm că pomul din grădina Eden a conţinut acea toxină care a ucis în om nemurirea şi a distrus elementele gloriei, luminii şi ale vieţii.

526) Cînd dr. Gatson era copil, privea cu mirare pe bătrînii bisericii care împărţeau Cina Domnului. Un om bătrîn cu părut alb, cu faţa blîndă şi cinstită atrăgea totdeauna respectul său. Într-o zi, plimbîndu-se pe drum, l-a văzut pe acest bătrîn spărgînd pietre. Cînd a spus tatălui său despre această ciudată descoperire, acesta i-a zis: „Omul acesta ocupă un post înalt în biserică, deşi e cel mai sărac om din oraş, dar este şi unul dintre cei mai sfinţi". Gatson a învăţat astfel că cel mai de seamă lucru în lume e un caracter a cărui cunună e predarea deplină şi necondiţionată în braţul Domnului isus.

527) Era noapte. Un gospodar dormea liniştit în casa lui. Hoţii au venit să-l jefuiască. Clinele care era legat în curte, simţind hoţii, a început să latre. Omul a ieşit din casă, dar n-a văzut nimic. Cîinele a început din nou să latre. Omul a ieşit din nou, dar nici de data aceasta n-a văzut pe cineva. Aşa s-a întâmplat de cîteva ori, pînă cînd omul, supărat, a luat arma şi a împuşcat cîinele. Acum pot să mă odihnesc

liniştit, şi-a zis el, pentru că n-o să mă mai supere potaia. Dar hoţii au venit apoi nestigheriţi şi i-au jefuit casa. Ceea ce este cîinele pentru curtea omului este conştiinţa pentru om. Ea îţi dă de veste cînd se apropie păcatul şi îţi zice: „Nu-l face". Dacă nu vrei să ţii seama de această voce, şi dacă mai dai în ea cu învăţăturile stricate ale lumii, şi cum mintea ta stricată, treptat această voce va fi redusă la tăcere. Paguba este a ta. Cîndva, el se va trezi în tine şi va urla fără să-l poţi opri.

29. Veghează tot timpul asupra vieţii tale de credinţă!

528. Dacă cineva a păcătuit... (l.Io.2:l) Fără a fi o obişnuinţă sau o viaţă normală de păcat, omul poate păcătui. Lucrul acesta seamănă cu acele unei busole. Indicatorul arată totdeauna nordul, dar există şi factori care îl dereglează, îi abat direcţia. Dar aceasta e numai pentru moment, e ceva incidental, şi apoi revine la normai. Tot aşa stau lucrurile şi cu cel credincios. El nu trăieşte în păcat, dar poate cădea în păcat. Dacă se întâmplă din greşeală acest lucru, el are în Cristos un Avocat. El obţine ispăşirea, şi păcatul e iertat.

529) Dacă cineva a păcătuit... (l.Io.2:l) Cum să înţelegem lucrul acesta, mai ales că tot apostolul Ioan ne spune că: Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte (l,Io,5:18). Se poate face o comparaţie luînd oaia şi porcul. În faţa acestora stă o groapă cu noroi. Oaia s-a apropiat prea ţâre de groapă, şi de aceea a căzut acolo. Scroafa însă nu trebuie să cadă în groapă. Ea însăşi intră de cum o vede. Ţinta ei este mocirla în care intră de bunăvoie. Şi care este urmarea? Oaia, cum a scăpat de noroi, fuge cît mai departe de locul acela, nu rămîne în mocirlă. În schimb scroafa iubeşte mocirla, îi place un astfel de loc. Abia o scoţi de acolo. Nu face nici pe departe eforturi ca să scape, întrucît se află în mediul ei favorit. Ea caută mocirla. Tot aşa stau lucrurile şi cu cel credincios. Ei se aseamănă cu oaia; dacă din greşeală cade, se sileşte imediat să se ridice. Îşi mărturiseşte păcatul şi se întoarce la Dumnezeu. El rîvneşte

după curăţirea în sîngele preţios al lui Isus, apoi fuge de păcat. Omul nemîntuit, ca şi scroafa, se bălăceşte în noroiul păcatului. El iubeşte acest mediu, este elementul său natural. Scroafa stă acolo pentru că acolo este locul ei. La fel şi omul păcătos. În acest fel se poate face deosebirea între oaie şi porc, dintre un om păcătos şi cel mîntuit. Amîndoi pot păcătui, dar numai unul stăruie în păcat.

530) Toată uşurătatea şi neseriozitatea copiilor lui Dumnezeu ar înceta dacă ei şi-ar da seama de măreţia comorii ascunse în el, de Duhul Sfînt care locuieşte în ei (2.Tim.l:14). Dacă ai numai o bancnotă în buzunar, te poţi plimba lejer prin oraş, discutînd cu unul sau cu altul şi jucîndu-te cu bastonul. Nu contează prea mult dacă-ţi pierzi banii, fiindcă nu ai mare lucru. Dar dacă ai 50 de bancnote la tine, poziţia ta este cu totul alta. Şi întreaga ta comportare, întreaga ta simţire şi gîndire este diferită. Va fi o mare bucurie în mima ta, dar nu va mai fi plimbarea aceea nepăsătoare. Din cînd în cînd te vei opri să pipăi şi să vezi dacă mai ai comoara, şi apoi îţi vei continua drumul solemn şi cu gravitate.

531) Către Camera Senatului american duce un metrou care are o singură linie pentru dus şi întors. Stanley Jones a făcut în acest sens următoarea remarcă: „Acum văd eu de ce atîţia senatori au o gîndire unilaterală. Nimic din ce se spune nu le schimbă gîndirea; ei merg şi se întorc pe aceeaşi linie". Vorbind serios, mulţi dintre noi suntem aşa. Ne intră în cap o idee şi apoi ne agăţăm de ea ca un cîine de o rădăcină. Convingerile puternice pot degenera în opinii încăpăţînate. Un teolog scoţian s-a rugat odată: „Doamne, dă să am totdeauna dreptate, căci eu nu mă schimb niciodată". Cine are totdeauna dreptate şi nu se schimbă niciodată este totdeauna greşit.

532) Unei fete îi era teamă de cuvîntul „mamă". Ori de cîte ori vedea cuvîntul acesta scris, sau îl auzea rostit, era

cutremurată de frică şi cuprinsă de revoltă. S-a aflat că mama ei fusese foarte crudă cu ea, şi prin urmare, pentru ea cuvîntul mamă avea un conţinut de groază şi de revoltă. Ea a fost eliberată doar atunci cînd a fost ajutată să înţeleagă ce trebuie să exprime cuvîntul „mamă", şi că de fapt exprimă gingăşie şi dragoste înţelegătoare, şi aceasta este realitatea în mii şi mii de cazuri. Relaţia dintre cuvînt şi faptă a fost corectată, şi fata a fost vindecată de reacţia ei. Problema aducerii cuvintelor într-o mai intimă legătură cu faptele pe care simbolizează poate avea consecinţe foarte serioase.

533) Un preot a zis poporenilor săi: „Voi nu vreţi să ascultaţi de cruce, voi nu vreţi să trăiţi frumos, aşa că am să scot crucea din biserică". Şi aşa a şi făcut. Numai că oamenii s-au revoltat aşa de tare împotriva lui, încît a fost obligat să o aducă înapoi. Dar cînd a adus-o înapoi, a adus-o anulată, zicînd: „Eu v-o aduc înapoi, dar v-o aduc cu o linie trasă pe ea, pentru că voi aţi anulat crucea". Crucea aceasta anulată a fost copiată mai tîrziu ca un original. Caută să afli în viaţa ta cruci anulate, hotărîri modificate şi reduse, promisiuni ţinute pe jumătate, alergări încetinite spre ţintă. Nu lua crucea numai ca s-o anulezi mai tîrziu!

534) Seara, pe la ora 8, a sosit acasă aşa de obosit şi istovit. Toată ziua a avut necazuri la serviciu, şi acum era dornic după o întîlnire prietenoasă şi amabilă din partea soţiei sale. Însă soţia sa, pe care a întîlnit-o pe treptele casei, arăta supărată. Îmbrăcămintea avea o înfăţişare neplăcută, iar părul ci era dezordonat. La salutul lui, ea a răspuns fără amabilitate, cu vocea stinsă, de nu se înţelegea nimic, şi îndată a plecat la bucătărie. El s-a dus după ea în bucătărie, cu gîndul de a-i istorisi toate necazurile pe care avusese, aşteptînd ca soţia să-l îmbărbăteze, însă aşteptarea lui a rămas fără un rezultat pozitiv, apoi a plecat în sufragerie. Acolo, în spatele sobei, se afla un scaun vechi şi înalt, în care, pe vrenuri, stătea tatăl său. Acest scaun se numea scaunul

îngrijorărilor, fiindcă acolo se retrăgea tatăl său cînd era împovărat de mulţimea greutăţilor provenite din afacerile sale. Şi iată că în acel moment au apărut în cameră tatăl şi mama lui, care au adresat fiului lor cuvinte grele şi vulgare. După această scenă urîtă, fiul stătea cu capul plecat, şi după un suspin adînc, şi-a luat pălăria din cuier, plecînd la circiumă. După patru ore de stat acolo, s-a îmbătat. Acum, el nu mai era amabil ca înainte, ci din cauza alcoolului a devenit agresiv. Această tristă istorioară este un avertisment serios pentru femei, ca şi pentru bărbaţi, căci dacă s-a ajuns aici, vina este de ambele părţi. Şi în cazul acesta Ion Plugarul are cuvinte destul de înţelepte că Ion este tot aşa de vinovat ca Ioana. In această tristă situaţie s-a ajuns şi din cauza părinţilor lui, care în loc să contribuie la stingerea neînţelegerii care era între fiu şi noră, ei au contribuit la dezastrul acestei căsnicii. În această lume sunt mulţi părinţi care nu pot înţelege un lucru: Că din momentul în care fiii şi fiicele lor au întemeiat o căsnicie, ei nu mai au dreptul să le poruncească şi să se amestece în căsnicia lor. Nerespectîndu-se acest fapt, se va ajunge la lucruri ca cele arătate mai sus, şi atunci se va căuta cine este vinovatul de situaţia creată, aruncîndu-şi vina unul pe celălalt. Iar la întrebarea, a cui este vina, noi putem răspunde cu toată siguranţa că, în cazul de mai sus, vina este în primul rînd a soţiei, apoi a părinţilor, şi în cele din urmă a soţului dezamăgit.

535) Era o tînără credincioasă undeva într-un oraş din România. Am cunoscut-o. Abia terminase universitatea. A suferit mult pentru credinţa ei. Am auzit-o rugîndu-se, am auzit-o recitind o poezie, şi m-am pomenit cu ochii plini de lacrimi. Erau dovezi că Domnul Isus este în inima ei. Intr-o zi s-a întîînit cu un tînăr cu vorbă dulce, cu situaţie frumoasă, şi acesta i-a cerut mina. Dar el era necredincios, era un împotrivitor. Ea a ascultat de glasul sentimentelor ei şi s-a căsătorit cu el. Azi, n-o mai auzi recitind, n-o mai auzi la rugăciune, nu mai are Biblie, nu mai are timp să participe la

serviciile divine foarte scumpe altădată. Cine L-a luat pe Domnul din inima ei? Ca ea, multe alte tinere, mulţi alţi tineri, cu aceleaşi experienţe, ar putea să spună: „L-au luat pe Domnul.,.“ Aşa cum Maria Magdalena L-a aflat din nou pe Domnul, şi voi, dragi tineri, veniţi 1a El, primiţi-l pe El, şi veţi avea parte de cele mai frumoase promisiuni cereşti. Dacă nu, veţi avea parte de cele mai teribile şi mustrări de conştiinţă, lacrimi şi mustrări amare. Împrieteneşte-te deci cu Dumnezeu, şi vei avea parte de pace, fericire şi bucurie. Domnul să te ajute la aceasta!

536) Un oraş era situat într-o poziţie dificilă din punct de vedere al alimentării cu apă. Viaţa oraşului era în pericol. Atunci, experţii au construit un complicat sistem de aducţiune capabil să aducă apa din vîrful celui mai apropiat munte pînă în oraş. Viaţa a început să pulseze cu putere, dar, deodată, apa în întreg oraşul s-a oprit cu desăvîrşire. Au controlat tot sistemul de conducte prin exterior, dar n-au găsit nici un defect. Un bătrîn le-a spus să caute ia gura conductei. Au căutat, şi într-adevăr, conducta era înfundată chiar 1a începutul ei. Au luat murdăria de acolo, şi apa binefăcătoare a început să curgă din nou, dînd viaţă oraşului. Apa este Cuvîntul lui Dumnezeu. Conducta reprezintă legătura ta cu Dumnezeu. Controlarea conductei pe dinafară înseamnă apelarea Ia religia falsă pentru rezolvarea problemelor vitale. Pentru o perfectă legătură cu Dumnezeu, trebuie ca pe conductă să nu fie nici un corp străin, nici o murdărie, nici un păcat.

537) O fată tînără avea o oglindă. De cîte ori se uita în ea, bucuria ei nu avea margini, căci oglinda răsfrîngea frumuseţea şi frăgezimea feţei sale. Dar anii au trecut, obrajii s-au ofilit, şi fata uitîndu-se în oglindă, s-a mîniat şi a făcut-o praf. Motivul? îndrăzneala oglinzii de a o arăta aşa cum era, îmbătrînită şi zbîrcită. Avem şi noi fiecare cîte o oglindă în viaţa noastră spirituală. Ea ne arată aşa de lămurit

slăbiciunile, dar mulţi dintre noi, tocmai din cauza aceasta, spargem oglinda minunată, neîngăduind să arate că suntem mai răi decît ne credem. Ar trebui în umilinţă să strigăm către Domnul, ca şi psalmistul în Psalmul 26:2

538) Undeva există o pictură vestită, înfăţişînd un tînăr care joacă şah cu Satan. Pictura simbolizează nepăsarea cu care se avîntă tinerii în viitoarea lumii şi-şi vînd sufletul pentru cîştigurile de o clipă. Bucuria şi privirea fără grijă a tînărului, inconştienţa de ceea ce-l aşteaptă, precum şi privirea vicleană şi satanică a diavolului nu vor putea fi uitate niciodată de cei care au văzut tabloul Ce bine ar fi dacă tinerii noştri ar privi la cruce, să vadă nu strălucirea trecătoare şi înşelătoare a lumii, ci lupta pe viaţă şi pe moarte a Domnului Isus cu diavolul pentru sufletul omului.

539) Un alchimist care se fălea că a găsit mijlocul de a face aur a cerut o recompensă papei Leon X. Acest papă, protectorul artelor, a părut că acceptă propunerea, şi şarlatanul nu mai putea de bucurie, convins că va obţinme o sumă frumoasă. Cînd a revenit însă să-şi ia răsplata, Leon X i-a dat o pungă mare goală, spunîndu-i că de vreme ce ştia să facă aur, n-avea nevoie decît de o pungă goala. Cîţi nu sunt dintre aceia care se fălesc că deţin toate secretele unei trăiri din belşug, şi mai ales a unei puteri prin Duhul Sfînt de a face minuni! Dar atunci cînd li se dă punga goală, pentru a o umple cu aur, adică sunt puşi în faţa lucrurilor concrete ca să le rezolve prin puterea lui Dumnezeu, ei se fac de ruşine. Cercetează-te! Puterea pe care zici că o ai vine din Duhul, sau este o iluzie firească ce va dispărea atunci cînd vei fi pus în faptului concret de a exercita această putere?

540) Schems-El-Nasli, regele ţinutului Mazanderan din vechea Persie, avea multe calităţi. În schimb era iute la mînie, şi-şi condamna totdeauna supuşii la moarte pentru cea mai neînsemnată vină. În cele din urmă, poporul s-a revoltat. După ce l-au condamnat la spînzurătoare, călăul i-a spus:

„lată ce ţi se întîmplă pentru că ai ucis atîţia oameni". Schems-El-Nasli a răspuns: „Te înşeli. Mor pentru că am ucis prea puţini. Dacă n-aş fi cruţat pe unul singur dintre voi, n-aş fi fost astăzi aici". Se poate ca după ce te-ai pocăit să fii foarte tragic în a condamna orice păcat pe care-l vedeai în tine. Dar trecînd timpul şi încrezîndu-te în tine, ai început să mai treci cu vederea anumite păcate, pe care acum le numeşti greşeli, şi dintr-odată o greşeală din aceasta te-a adus pe marginea gropii. Trebuie să ştii că nu faptul că ai fost categoric cu păcatul te-a adus aici, ci însăşi îngăduinţa ta din ultima perioadă faţă de un păcat anume pe care l-ai îngăduit în viaţa ta. De aceea, întoarce-te, vezi că de fapt greşeala aceea era păcat, şi pocăieşte-te ca să nu mori.

541) Alcibiade, ambiţiosul general atenian, avea un cîine de o frumuseţe neobişnuită, pe care îl cumpărase cu un preţ mare. Într-o zi i-a tăiat coada, ceea ce i-a făcut pe prietenii lui să-l dezaprobe şi să-i spună că toată lumea îl copleşea cu sarcasme pentru această faptă, „Asta şi vreau", a răspuns e! rîzînd. „în timp ce atenienii se vor ocupa de coada cîinelui meu, nu vor spune nimic rău pe seama mea". Cîţi aşa-zişi creştini n-au început să-şi taie cozile la cîini, adică să se ocupe de alte lucrări care abat privirile mulţimii de la ei, cum ar fi: organizări de coruri, orchestre, chiar evanghelizări (nu că acestea n-ar fi importante). Ca şi adevăraţii creştini, să fim atenţi a nu abate privirile criticilor de la noi, pentru că numai aşa avem posibilitatea a ne corecta în fiecare zi şi a fi tot mai plăcuţi Domnului.

542) Artaxerxes, regele Persiei, pierzînd o bătălie, a fost silit în retragere să mănînce smochine uscate şi pîine de secară. A găsit excelentă această modestă hrană. „O, zei!" a exclamat el, „de ce plăcere m-am lipsit pînă acum din cauza atîtor mîncăruri scumpe!" Cîteodată, în timpuri de persecuţie, creştinii gustă trăiri atît de aproape de Domnul Isus, încît li se pare că sunt chiar în cer. Atunci Cuvîntul este

savurat ca un deliciu deosdebit. Cîntările simple (fără orchestră şi coruri) îi ridică pînă deasupra realităţii, şi atunci ei exclamă ca şi Artaxerxes: „O, Doamne, cum ne-am lipsit noi în libertate de asemenea bucate delicioase, mulţumindu-ne cu aşa-zisele mîncăruri gustoase ce ni le dădeam noi, şi nu Domnul (predici bombastice, poezii desuete, coruri pompoase)? Tu în momentul de faţă cu ce te hrăneşti?

543) Diogene discuta într-o zi cu multă seriozitate, şi nimeni nu-l asculta. Atunci, a început să debiteze tot felul de năzbîtii, şi o mulţime de oameni s-au apropiat de el ca să-l asculte. „Aşa sunteţi cu toţii“, le-a spus filozoful. „Vă înflăcăraţi cînd vi se spun prostii, şi rămîneţi de piatră cînd vi se rostesc cuvinte înţelepte"... „îşi vor da învăţători după poftele lor...“ Aşa a spus Domnul îsus despre religioşii timpului din urmă. Oricît le-ar vorbi cineva din Duhul lui Dumnezeu, ei rămîn nepăsători. Cunosc un caz cînd un frate spiritual a vorbit unei adunări moarte despre venirea Domnului, iar ei căscau şi se uitau cu nedumerire unii Ia alţii şi la cel ce ie vorbea. Dar cînd pastorul acelei biserici, un mort mai sadea decît toţi din biserică, le-a vorbit, ei au ascultat cu interes poveştile lui. Ia seama la ce asculţi şi cum asculţi!

544) Cel mai mare pericol este să te laşi amăgit de ceea ce falsifică viaţa ca gîştele sălbatice atrase de nişte cartonaşe tăiate cu contururi de gîscă şi pictate dibaci, sau ca vînătorul de struţi, care se deghizează în struţ ca să se apropie mai bine de grupul lor. Aşa procedează profeţii falşi, diavolul dîndu-le tîrcoale (l,Pt.5:8), săvîrşind pînă şi minuni în stare să-i înşele chiar şi pe cei aleşi, fără ca eu sau altul să pretindem că numai noi am fi exceptaţi. Domnul are grijă de falşii profeţi să se demaşte singuri prin vorbe, gesturi, fapte. Dacă eşti atent, îi bagi de seamă şi eşti dator să-i divulgi ca să scape şi alţii de ei.

545) Am văzut într-o dimineaţă soarele răsărind la

apus. Cel puţin aşa mi s-a părut mie. L-am văzut bine: un disc de aur uriaş. Curînd Insă mi-am dat seama că apune luna, şi că strălucirea ei minunată era reflecţia luminii soarelui gata să răsară. Multe sisteme care au acum lustrui vieţii prospere se dovedesc că au lumina doar împrumutată de la Cristosui glorificat sus. Ele nu sunt zori care răsar. Sunt sateliţi care apun, strălucind cu puterea ultimelor clipe dinainte de a dispărea. Toate religiile care acum sunt de mult stinse au cunoscut ultima pîlpîre, apoi inevitabila epuizare. Reînvierea păgînismului propriu-zis cu idoli prea deochiaţi în dezmăţ a fost readusă pe scenă de către împăratul Iulian Apostatul. După aceea au fost înlocuiţi treptat cu alţii, mai acceptabili creştinătăţii moarte, pentru ca în epoca Renaşterii să fie dezgropaţi şi adoraţi de arta zisă creştină. Se spune că multe statui indecente de atunci sunt azi în Vatican.

546) Un om şedea într-o seară în casă şi privea pe fereastră să vadă steaua cea mai strălucitoare de pe cer. El însă a rămas mirat, căci deşi cerul se întunecase, iar o mulţime de stele mult mai mici se vedeau pe el, totuşi această stea nu apărea. Deodată însă, un vînt a mişcat creanga care se pleca în faţa ferestrei, şi iată steaua. Ea a fost acoperită tot timpul de o singură frunză. Tot astfel, cînd oamenii nu văd iubirea şi gloria lui Dumnezeu, motivul e un lucru pămîntesc ce le acoperă. Iubirea lui Dumnezeu există totdeauna. Totuşi, se poate ca un lucru foarte mic din lumea aceasta s-o acopere şi să n-o vedem. Trebuie să înlăturăm din viaţa noastră orice lucru care ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu.

30. Nu te lăsa furat de modernismul epocii în care trăieşti!

547) Se spune că în timpurile vechi, pe cînd papa de la Roma i-a arătat lui Toma de Aquino toată măreţia şi strălucirea Vaticanului, i-a spus cu mîndrie: „Nu putem spune ca Petru:‚Argint şi aur n-am‘“. La aceste vorbe, Toma a spus:

„Dar oare putem spune: ‚Ce am îţi dau: în Numele lui Isus Cristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!‘?“ în zilele noastre, cînd lumea se orientează aşa de mult după lucrurile din afară, vedem de multe ori calitatea înlocuită cu cantitatea; oameni în locul „unui om“, organizaţii în locul Duhului Sfînt; învăţătură în locul harului lui Dumnezeu; bani în loc de putere spirituală şi răscumpărararea prin simpla înţelegere a principiilor creştine în loc de mîntuirea prin Cristos. În ochii multora, spiritul de organizare (nu chemarea lui Dumnezeu) este privit ca o condiţie principală pentru succesul în via Domnului, întocmai ca în viaţa economică, politică şi socială a unei ţări.

548) Despre Sf. Augustin se spune că a fost un om foarte învăţat, dar necredincios. Într-o zi, plimbîndu-se cu un prieten al său, a dat peste un sătean de rînd care citea Biblia. „Ce faci acolo, nene?“ l-a întrebat Augustin. „Citesc în Cartea Vieţii“, a răspuns omul, şi a continuat să citească cu voce tare din Evanghelie. Pe Augustin l-a impresionat mult această întîmplare. Mergînd mai departe, a zis către prietenul său: „Ce înseamnă, prietene, acest lucru? Oamenii simpli intră în împărăţia lui Dumnezeu, iar noi oamenii culţi rămînem afară!“... Şi din acea clipă, Augustin a primit alţi ochi şi altă vedere, apucînd pe calea mîntuirii şi ducînd o viaţă de creştin adevărat. Aşa e şi în zilele noastre. De multe ori cei învăţaţi n-au ochi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Împărăţia lui Dumnezeu e şi azi ascunsă celor înţelepţi şi pricepuţi şi e dezvăluită celor neînvăţaţi (Mt 11:25). Mai ales, felul cum se face şi se înţelege cultura de azi e o piedică pentru împărăţia lui Dumnezeu, precum spune Biblia în Ioan cap.14, cu orbul din naştere.

549) O tînără a spus lui Billy Graham, marele evanghelist: „La una din întrunirile dumneavoastră, eu m-am hotărît pentru Cristos. Cîteva zile mai tîrzîu trebuia să mă duc Ia o petrecere. Mi-am pus rochia, m-am privit în oglindă

şi mi s-a părut că Isus Se uită la mine. M-am dus la dulap şi m-am schimbat, iar acum mă îmbrac ca şi cînd Isus însuşi m-ar însoţi în fiecare seară“. Să ne îmbrăcăm ca să-I facem plăcere lui Isus Cristos cu modestie şi bun gust. Putem fi eleganţi, puşi la punct, dar nu după ultima modă! Să nu avem acel aer ţipător, care este atît de urîtî

550) Într-un oraş din Noua Anglie, o biserică nu putea suferi faptul că templul altei denominaţiuni avea un clopot mai mare. A cumpărat alt clopot mai mare decît al bisericii cu care era în competiţie. Aceasta s-a ambiţionat la rîndul ei şi şi-a schimbat şi ea clopotul cu altul mai mare decît vecina. Întrecerea a durat pînă la a 4-a repriză, cînd ditamai clopotul s-a crăpat cînd au început să-l tragă.

Fastul şi orchestraţia de multe ori trîmbiţează găunoşenia spirituală, poleită cu artă. Fanfară şi fanfaronadă! Undeva, preotul stă în spatele idolului şi se tîrguieşte cu închinătorul cît să-i dea pentru ca să-i asculte ruga; în felurite alte forme, mai delicate, anumite voci, din motive cu totul străine de Evanghelie, se dau drept glasul Domnului.

31. Păzeşte cu stricteţe Cuvîntul lui Dumnezeu în viaţa ta şi ascultă-1!

551) E foarte important de ştiut că exista măsuri sacre şi măsuri profane. Piramida nu-şi dezvăluie secretele decît măsurînd-o cu vechiul cot, care nu se mai întîlneşte decît în Biblie. El e ideal dedus din a zecea milioana parte a distanţei de la pol la centrul pămîntului. Fiecare popor îşi are şi azi măsurile lui particulare, pe lîngă centrul internaţional. Înţeleptul Solomon nu s-a luat după haosul măsurilor naţionale. Nici nu şi-a pus problema aceasta, să cerceteze care măsură e mai bună, de vreme ce avea „măsura sfîntului locaş" lăsată de Dumnezeu, naturală, potrivită minunat cu proporţiile normale ale creaţiei Sale. Solomon nu s-a consultat cu inginerii egipteni sau babilonieni, deşi în ţările acestora erau temple faimoase. Tot aşa, credinciosul se ţine

numai de ceea ce e scris în Cuvîntul lui Dumnezeu, unica normă după care se lasă călăuzit, altfel cade în nesiguranţa provocată de atîtea deosebiri de păreri. Vechiul cot, de obîrşie divină, reprezintă şi modelul neştirbit pe care-I avem în Noul Testament asupra chestiunilor ce dau naştere la discuţii. Dacă ne folosim numai de acesta, e cu neputinţă să se işte nedumeriri.

552) Educatorul celor doi fii ai unui guvernator îşi istorisea pelerinajul său spiritual. El se număra printre cele mai frumoase caractere din India. A venit ca soldat incult, întorcîndu-se aici la Dumnezeu, şi mintea i s-a trezit şi s-a hotă rit să se cultive, pentru a fi cu atît mai folositor în lucrarea Domnului. Zilnic mergea 8 mile pe jos, ca să asiste la o lecţie de limbă. Profesorii rîdeau de el, spunîndu-i că nu-l vor admite la examen, cursurile fiind doar pentru ofiţeri. El s-a încăpăţînat să frecventeze, susţinînd că va fi admis cînd vor vedea ce poate. A devenit membru al Universităţii din Madras, director de colegiu, etc. Secretul perseverenţei lui a fost citirea versetului: „Iată, îţi pun înainte o uşă pe care nimeni n-o poate închide" (Ap.3:8). Domnul ne deschide uşi, dar noi suntem aceia care ni le închidem singuri; iar dacă Duhul ne şopteşte să folosim un prilej rar, ne facem că nu auzim.

553) O americancă bogată s-a urcat la bordul unui vapor care o ducea spre Europa, însoţită de o negresă bătrînă, sclava ei. Americanca a spus rîzînd căpitanului vasului: „Presupun că atunci cînd ajungem în Europa, cu mătuşa Chloe, ea va fi o cetăţeană liberă". „Stimată doamnă", a răspuns căpitanul, „ea s-a urcat pe bordul unui vas european, şi este liberă". De aceea, sclava nici n-a mai părăsit acel vas. Nu era numai speranţa libertăţii care s-o facă îndrăzneaţă, ci însăşi libertatea de care se bucura deja. Tot aşa şi noi nu mai e vorba de o speranţă, ci de afirmaţia Evangheliei „Cine crede în Fiul are viaţă veşnică" (Io.3:36),

Să începem să ne bucurăm de Cuvîntul Sfînt cum se cuvine.

32. Fii ascultător de Dumnezeu: ascultarea face mai mult ca jertfele

554) „Ascultarea face mai mult decît jertfele" (l.Sam.! 5:22).

„Ducele de Wellington, acela care î-a înfrînt pe Napoleon, era odată cu mai mulţi prieteni la vînătoare. Au ajuns la poarta unei ferme, unde stătea de pază un băiat. „Deschide poarta, băiete!” a strigat ducele. „N-o deschid”, a răspuns băiatul, „tata mi-a poruncit să nu deschid nimănui”. „Eu sunt ducele de Wellington şi nu îngădui nimănui să mi se împotrivească”, a zis ducele cu asprime. Băiatul l-a salutat atunci cu respect. „Acum vrei să deschizi?” a întrebat ducele. „Nu”, a răspuns băiatul din nou. „Marele duce nu va voi ca un sărman băiat ca mine să fie neascultător faţă de tatăl său”. Wellington i-a întins băiatului mîna şi a zis celor ce-l însoţeau: „Ne întoarcem, domnilor. Dacă aş avea o mie de băieţi ca acesta, aş cuceri lumea”. Suntem noi ascultători în totul de Domnul?

555) Doi tineri cu un caracter integru au venit în legătură unul cu altul. După ce au ajuns să se cunoască mai bine, şi-au dat seama de atracţia iubirii dintre inimile lor. Amîndoi s-au dedicat Cuvîntului lui Dumnezeu şi rugăciunii în această problemă a iubirii. După o perioadă de aşteptare după ajutorul Domnului, tînărul a primit cuvintele:«... Nu este după lege pentru tine să te căsătoreşti cu ea...”, în timp ce fata a început să manifeste o stare de nelinişte în această situaţie. Timp de cîteva ore, o agonie le-a cuprins inimile. Chemarea iubirii şi chemarea lui Cristos se aflau în conflict. În cele din urmă, fiecare a triumfat şi, în acea răceală sfîşietoare a hotărîrii de a se despărţi, cu inimile ca de gheaţă, ei şi-au depus jertfa la picioarele lui Isus. Unul dintre cei care i-a privit în tot acest timp a spus că au fost nechibzuiţi, întrucît chiar aşa cum spunea unul dintre ei, se

potriveau de minune. Dar căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre şi gîndurile Sale sunt prea înalte pentru ca locuitorii pămîntului să le poată pătrunde. În mai puţin de trei luni, tînăra credincioasă a primit chemarea Domnului să plece ca misionară, chemare la care tînărul nu ar fi putut răspunde din mai multe motive. Amîndoi au cunoscut atunci de ce nu era voia lui Dumnezeu ca ei să se căsătorească, şi amîndoi s-au bucurat că pretenţiile egoiste ale eului au fost renegate, iar planul Domnului a rămas în picioare, Oricît de mare ar fi sacrificiul pe care trebuie să-l faci pentru a asculta voia Domnului, chiar într-o situaţie ca cea descrisă mai sus, merită să-l faci!

556) Un. vestitor al Evangheliei a fost poftit la o nuntă regală. Şi pentru că era foarte bine venit la curte, a îndrăznit să ceară permisiunea de a mai aduce încă un prieten cu el. Lucru cam greu a cerut el, dar cererea i-a fost ascultată. În ziua nunţii, evanghelistul a venit, şi la timpul cuvenit, s-a aşezat la masă ca toţi ceilalţi. Cînd însă oamenii au prins la chef şi au început să vorbească mai puţin cuviincios, vestitorul Evangheliei s-a sculat să plece. „De ce pleci?” l-au întrebat mesenii. „Pentru că prietenul meu mi-a zis să plec”. „Cine este acel prieten, căci noi te vedem singur?” „Prietenul meu este Domnul Isus”. Cititorule, asculţi tu de vocea îui Isus?

557) Noi credem că omul este făcut pentru libertate, şi aşa este. Numai că libertatea vine doar prin ascultare. Eu sunt liber de poliţie numai dacă ascult de legile pe care aceasta le prezintă înăuntrul societăţii. Cu cît este mai mare unitatea de care ascult, cu atît este mai largă libertatea de care mă bucur. Dacă ascult de legile unei anumite ţări, eu sunt liber între graniţele ei. Cînd sunt disciplinat faţă de împărăţia lui Dumnezeu şi ascult de legile ei, atunci eu sunt liber între limitele acelei arii. Dar aria ei este universală; prin urmare eu sunt universal liber. Creştinul disciplinat faţă de

împărăţia lui Dumnezeu este singura persoană universal liberă. El e o persoană cosmică.

558) O soţie povesteşte următoarele: „Soţul meu nu era înainte creştin. Dacă lăsam lucrurile după Tom, n-ar mai fi existat în căminul nostru nici citirea Bibliei, nici rugăciunea copiilor dinaintea culcării, ca să nu mai vorbim de frecventarea bisericii. Eu doream să mă supun soţului meu, dar îmi spuneam că mai întîi el trebuie să fie ‚în ordine”. Într-o zi s-a întîmplat ceva grav în familia noastră: unul dintre copiii noştri a fost prins fumînd marihuana la şcoală. Eu am rămas complet neputincioasă şi am dat imediat vina pe soţul meu pentru că nu-şi luase locul de conducător spiritual al casei, fapt care a dus la slăbirea autorităţii noastre ca părinţi şi neglijarea disciplinei. M-am îndreptat spre Dumnezeu în rugăciune şi am strigat: ‚îmi pare rău că am încercat să iau locul Iui Tom de cap al acestei familii. Doamne, dacă pe el l-ai făcut cap, nu am să mai joc acest rol de acum încolo. Am obosit şi m-am plictisit să mai răspund eu de copii. Vreau, Doamne, să cobor din postul acesta chiar acum şi, dacă vrei să se facă ceva în situaţia actuală, va trebui, Doamne, să-l pui pe Tom să întreprindă ceva, nu pe mine”. Cînd Tom a venit acasă de la serviciu şi i s-a relatat incidentul, el a întrebat: ‚Şi şi acum ce-ai de gînd să faci?” ‚Nimic. În sfîrşit mi-am dat seama că tu eşti capul acestei case”. Am dormit bine noaptea următoare şi a doua zi dimineaţa cînd m-am sculat, l-am găsit pe Tom umblînd de colo pînă colo prin cameră, cu semnele unei nopţi nedormite pe faţă. El a mărturisit că-şi petrecuse mai toată noaptea revizuindu-şi lipsa de răspundere pentru copii şi dorinţa de remediere a situaţiei pentru viitor, pînă intr-acolo, încît m-a asigurat că doreşte să frecventeze biserica şi să ia parte ia închinarea în familie. Apoi şi-a dres glasul şi a spus: ‚Nu ştiu dacă îl înţeleg pe Dumnezeu exact aşa cum îl prezintă Biblia, însă pentru copiii noştri cred că e bine să cunoască ce scrie în Biblie, iar restul e treaba lor ce fac‘“.

Această soţie şovăise ani de-a rîndul să se dea la o parte, întrucît crezuse că e mai bine să existe conducerea ei spirituală decît nimic. În realitate, conducerea spirituală greşită e mai rea decît absenţa oricărei conduceri. Cînd o soţie abdică benevol la tron în familie şi îşi acceptă rolul pentru care a creat-o Dumnezeu, El este Cel ce va umple vidul creat cu o adevărată autoritate şi conducere. Soţia se supune soţului ei nu pentru că n-ar fi puternică şi vrednică de încredere în sine, ci pentru că are credinţa că Dumnezeu va conduce EI familia prin soţul ei!

559) O femeie poseda o voce minunată de cîntăreaţă. Ea era adesea rugată să cînte în biserică, sau Ia diferite ocazii. Soţul ei prefera însă ca ea să stea mai mult acasă, întrucît aveau cîţiva copii mici. Odată pastorul ei a întrebat-o: „Cum mai merge cîntatul tău pentru Domnul?“, la care ea a răspuns: „Am ajuns, în fine, să învăţ să cînt doar atunci cînd vrea Dumnezeu”. „Bine”, a zis pastorul, „dar de unde ştii tu cînd vrea El să cînţi şi cînd nu?” Ea a zîmbit şi a spus plină de siguranţă şi bucurie: „Dumnezeu mi-a dat un soţ care să-mi fie cap. Aşa că nu am altceva de făcut decît să-l întreb pe Jim. Dacă el spune: ‚Nu\ atunci ştiu că Dumnezeu nu vrea să cînt. Dacă Jim spune: ‚Da‘, sunt sigură că Domnul vrea să Se folosească de mine şi de vocea mea. E atît de simplu şi merge de minune”. Multe femei preiau conducerea spirituală a căminelor lor, deoarece cred că aceasta e datoria lor. Dar Dumnezeu nu aceasta le-a spus soţiilor. Aceasta se cheamă: „conducere prin neprezentare”adică, dacă nu a preluat soţul, atunci preia soţia. Dumnezeu însă doreşte să redea conducerea aceleia dintre părţi căreia i-a destinat-o.

560) A trăi Cuvîntuî lui Dumnezeu exact aşa cum l-a lăsat Dumnezeu pentru noi, indiferent de situaţia în care ne aflam, iată secretul tuturor victoriilor. O femeie a trăit o „viaţă de cîine” împreună cu soţul ei timp de 20 de ani. Nemaiputînd suporta, s-a dus la pastorul ei şi l-a întrebat ce

să facă. Pastorul i-a zis: „Eşti gata să te supui soţului tău aşa cum te îndeamnă Petru?” (l.Pt.3:l). „Dar soţul meu nici măcar nu este credincios supunerea nu ar însemna nimic pentru el. Pe desupra, el este un mare amator de curse de cai, ceea ce eu nu pot să sufăr”. „Da, îmi dau seama că aşa este”, a spus pastorul, „dar aici se spune să te supui totuşi. Poţi face lucrul acesta cu credinţa că Dumnezeu îşi va onora Cuvîntuî scris?” Neavînd ce face, femeia a fost de acord, lucru pe care-l refuzase timp de 20 de ani. Soţului aproape nici nu-i venea să creadă. „Apoi dacă tu ai venit cu mine la curse”, a spus el mai tîrziu, „de ce n-aş veni şi eu cu tine la biserică?” Şi s-a dus. Şi de prima dată Dumnezeu l-a cucerit şi a făcut din el un minunat copil al Său. Şi în căsnicie, Cuvîntuî lui Dumnezeu şi numai el este cel după care dacă vom trăi nu vom da greş. A ştiut Dumnezeu de ce a spus' ca soţia să fie supusă soţului, iar soţul să-şi iubească soţia! Deci să respectăm întru totul Cuvîntuî scris şi vom fi fericiţi încă de pe pămîntul acesta!

561) Magistratul Angran d‘Alleray, adus în faţa Tribunalului revoluţionar, acuzat că expediase ajutoare emigranţilor, a mărturisit cu multă nobleţe că a trimis într-adevăr bani ginerelui său. „Oare nu cunoşteaţi legea care vă oprea?” i-a întrebat unul dintre juraţi. „Eu”, a răspuns bătrînul, „cunosc una mai sacră, aceea a naturii, care porunceşte părinţilor să-şi ajute copiii”. Cu toate acestea, Angran d‘Alleray a fost condamnat la moarte. Sunt legi şi legi. Ca şi creştin, tu eşti un om model în toate; inclusiv în a te achita de toate îndatoririle cetăţeneşti, respectînd legile ţării în care te afli. Dar dacă legile acestea se contrazic cu legile fixate de Dumnezeu în creaţia Sa (în natură), tu trebuie să fii foarte atent: nu asculta mai mult de oameni decît de Dumnezeu! (Fap.4:19). Apoi să-ţi mai aduci aminte că Domnul Isus a fost condamnat datorită faptului că a fost acuzat de călcarea unei legi: „Noi avem o lege, şi după legea aceasta, El trebuie să moara!” (Io.l9:7). Orice lege care

condamnă un om „care mergea din loc în loc, făcînd bine” (Mt.9:35) este o lege satanică.

Tu să nu te supui legilor satanice!

562) Un om, împreună cu fiul său, duceau la tîrg un măgar. „De ce nu vă urcaţi unul pe măgar, să nu mergeţi amîndoi pe jos?” a zis primul trecă

tor. Imediat omul l-a suit pe fiul său călare pe măgar. N-au mers mult, şi un alt trecător a spus: „Ce om!... Copilul bun de picioare stă călare, iar tu mergi pe jos!” Acum omul nostru a dat jos copilul, şi s-a urcat el. Al treilea trecător a clătinat din cap, zicînd: „Uite cum călăreşte leneşul acesta, şi bietul copil abia merge după el!” La aceasta, omul a oprit animalul şi î-a suit la spatele său pe copil. „Aşa-i că nu e al dumitale măgarul acesta?” a întrebat alt trecător. „Ba e al meu”, a răspuns omul. „Nu cred, pentru că ţi-ar fi milă de el şi nu v-aţi urca amîndoi în spatele bietului dobitoc”, a fost răspunsul trecătorului, Acum ce era să mai facă? S-au dat jos, au legat măgarul la picioare şi l-au luat pe o prăjină să-l ducă în spate la tîrg. Toţi cîţi i-au văzut au rîs în hohote. Aşa se întîmplă oricui vrea să facă tuturor pe plac. Cine va încerca să joace după fluierul fiecăruia va ologi de amîndouă picioarele. Cei sfinţiţi prin jertfa Mielului fără cusur, care au fost răscumpăraţi cu preţul mare al Golgotei, nu vor căuta să cunoască voia lumii, ci voia Tatălui Divin. Ei sunt călăuziţi de Duhul Sfînt în tot adevărul (Io,16:13; 14:26; l,Io.2:20), Da, cei credincioşi n-au nevoie să cunoască părerile oamenilor; ei sunt luminaţi şi învăţaţi de Duhul Sfînt în toate lucrurile (l.Io.2:27).

33. Fii cinstit şi drept; nici un compromis In viaţa ta!

563) Un cioban a făcut un tîrg cu un măcelar. S-a înţeles să primească în fiecare dimineaţă 1 kg de came în schimbul căruia ciobanul să-i dea un kg de brînza. După cîteva zile, măcelarul 1-a chemat pe cioban la o parte şi i-a

zis: „Ascultă, bade, nu e frumos!... Din brînza dumitale totdeauna lipseşte ceva. De cîte ori am cîntărit-o, n-a ieşit la socoteală. Nu e lucru frumos şi nici creştinesc!" „Să mă ierţi, nene măcelare", a răspuns ciobanul, „dar eu nu sunt vinovat cu nimic, căci iată cum stă treaba: eu nu am cîntar acasă, ci numai o cumpănă veche, şi totdeauna am făcut aşa: am pus carnea dumitale pe un taler şi brînza mea pe altul, şi cit a tras carnea dumitale de-o parte, atîta brînză am pus şi eu pe cealaltă parte. Ca să fie lucrul cu dreptate". Măcelarul s-a înroşit ca racul, ştiind că el măsura totdeauna carnea cu lipsă, şi din cauza aceasta trebuia acum să primească şi el cu lipsă. Aşa se împlineşte Scriptura care zice: „Cu ce măsură măsuraţi, cu aceea vi se va măsura" (Mt.7:2).

564) Un beduin călătorea odată prin pustiu pe o cămilă. Un om l-a oprit, spunîndu-i: „Te rog, fă-mi loc pe spatele cămilei, deoarece am de făcut un drum lung". Proprietarul cămilei i-a onorat cererea, şi străinul s-a suit în spatele lui. Deodată, cu o mişcare dibace, străinul î-a zvîrlit pe proprietar de pe cămilă şi a fugit. Proprietarul a strigat după el: „Nu-mi pare rău că mi-ai furat animalul. Mai am multe cămile. Sunt trist că în felul acesta ai făcut să fie mai greu pentru oricine, în viitor, să ajute un om întîlnit în drum". Platon era de părere că autorii de cărţi ar trebui să se considere ca preoţi. Răul de a utiliza neadevăruri constă nu numai în a prezenta minciuna drept adevăr, ci şi în faptul că oamenii, în cele din urmă, pierd încrederea în alte cărţi.

565) Să presupunem ca cineva se duce Ia un birou de voiaj şi se interesează de modul în care se poate face o călătorie. I se spune că zilnic pleacă un tren sau avion deci poate să ajungă cu eî la destinaţia dorită. „Dar aş vrea să rămîn şi acasă, ca să mă ocup de afacerile mele în timpul călătoriei", a spus clientul. Atunci, desigur, funcţionarul de la agenţia de voiaj îi va spune omului să-şi vadă mai departe de treburile lui şi să nu mai încurce oamenii cu asemenea

năzbîtii.

A te preface şi a susţine că te încrezi pe deplin în Cristos, pentru că El te-a eliberat de păcat, în timp ce eşti hotărît să stărui în păcate înseamnă că-ţi baţi joc de Cristos. Să evităm a ne face vinovaţi de o asemenea vorbire lipsită de respect la adresa Domnului. Să nu ne închipuim acum că Isus cel sfînt e gata să fie ocrotitorul păcatelor noastre, adică noi să le facem, şi El să le patroneze!

566) Pastorul protestant dintr-un orăşel în Elveţia voia odată să ţină enoriaşilor săi o predică frumoasă cu privire la minciună. Dar el dorea ca să-i pregătească bine pentru acest lucru. Astfel, într-o duminică, el le-a spus de la amvon: „Iubiţi fraţi, iubite surori, ca să puteţi pricepe mai bine predica mea de duminica viitoare, vă rog să citiţi capitolul 17 din Evanghelia după Marcul" Duminica viitoare, înainte de a vorbi despre minciună, pastorul i-a întrebat pe ascultătorii săi: „Cine dintre dumneavoastră a citit capitolul 17 din Evanghelia după Marcu?" Toate mîinile s-au ridicat. „N-aş fi putut să aleg un subiect mai bun pentru predica mea de astăzi! Căci Evanghelia după Marcu n-are decît 16 capitole".

567) Un fermier a lăsat un viţel de-aî vecinului său să se amestece cu cireada lui şi l-a vîndut împreună cu ai săi. Dar,,, ori de cîte ori voia de acum să se uite spre Dumnezeu, ei nu vedea nimic altceva decît viţelul. Numai cînd a mărturisit şi a plătit preţul viţelului a găsit el pace cu sine însuşi şi cu Dumnezeu.

568) Marele împărat şi general Alexandru Macedon avea în armata sa un soldat care-i purta numele, pe care-l chema tot Alexandru. Însă soldatul acesta era un neisprăvit, un pierde-vară care nu făcea cinste împăratului. Împăratul l-a tolerat cît l-a tolerat, dar într-o zi l-a chemat la el şi i-a spus: „Nu mai merge: de azi înainte ori îţi schimbi numele, ori te faci un adevărat Alexandru!" Să ştii bine: tu te numeşti „creştin" (dacă te numeşti) după Numele lui Cristos. Astăzi

Cristos îţi spune: „Ori trăieşti ca un adevărat creştin, ori dacă nu, atunci îţi schimbi numele!"

569) Un tînăr credincios care făcuse un progres spiritual vizibil şi care trăia de partea victorioasă a experienţei creştine s-a ataşat de o tînără care venise să locuiască în acel cartier. Ea i-a ascuns faptul că avusese o aventură amoroasă în oraşul ei natal Bine versată în arta iubirii, ea a făcut pe tlnăr să cadă pradă înşelăciunii ei. În ce priveşte tînărul, a început să-şi făurească vise de viitor, aşa cum nu rareori li se Intîmplă tinerilor s-o facă. Apoi a venit prăbuşirea; adevărul a ieşit Ia iveală. Tînărul zguduit şi năucit de cele întîmplate şi cu un profund sentîmenţ^de regret şi imputare faţă de sine că n-a vegheat aşa cum trebuie a spus: „îmi dau seama acum că toate acele vise nu erau sfinte; nu era potrivit pentru mine nici să mă gîndesc la ea, nici s-o iubesc, şi totuşi, cît de greu îmi va fi să alung din mine toată întîmplarea aceasta, pentru ca din nou condiţiile sfinte să poată stăpîni în viaţa mea!"

Fugi de flirt! Este nedemn şi este periculos. Este un joc absurd pe marginea prăpastiei! „Oricine se uită la o femeie ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima Iui" (Mt.5:28). Aşa a spus Mîntuitorul cu multă vreme în urmă, şi acolo unde nu există un adevărat schimb reciproc, o adevărată sinceritate cu privire la ţel, există în schimb multă necurăţenie.

570) O tînără era logodită cu un băiat dintre cei mai buni: nobil, generos şi modest, cu cele mai înalte idealuri. Apoi s-a întîmplat că nişte soldaţi au venit într-o tabără din apropiere. Tînăra a întîlnit din întîmplare un tînăr vorbăreţ, cu cîţiva ani mai în vîrstă decît ea, care mai tîrziu s-a dovedit că flirtase cu tot atîtea fete cîte zile sunt într-o lună. El a făcut „dragoste" cu ea! Cu ceva de felul acesta nu se întîlnise la logodnicul ei! O, ce fior, ce emoţii! Rezultatul n-a întîrziat să sosească, ea ajungînd la concluzia că de fapt niciodată nu

fusese îndrăgostită de logodnicul ei, şi astfel a strigat logodna. La scurt timp după aceasta, soldatul a părăsit-o, şi ea a devenit o fată înnebunită şi exaltată, pentru ca în curînd să se transforme într-o epavă nervoasă, pe care nici doctorul şi nici pastorul n-o mai puteau ajuta. Şi povestea aceasta adevărată încă nu se termină aici. Experienţa ne învaţă că, în cele mai multe cazuri, stîrnirea pasiunii la un grad atît de copleşitor va duce în cele din urmă fie la formarea unor obiceiuri murdare, fie la căderea rapidă a omului la un nivel total inferior, cu ocazia căruia ultimul dram de puritate va fi pierdut pentru totdeauna. Prima plată a păcatului este aceea că făptaşul cade mai adine în păcat, lucru pe care cu regret l-a descoperit şi această fată spre ruşinea ei. Fie ca nici un cititor să nu creadă că aceste cuvinte sunt o exagerare; fie ca orice tînără credincioasă să fugă de flirt!

571) Mulţi tineri credincioşi care sunt în pragul căsătoriei şi care au un partener necredincios au spus: „Dar pot să-l cîştig pentru Cristos!" Aceasta însă este o iluzie falsă. Se spune că o tînără l-a vizitat pe Spurgeon şi a discutat cu el, aducînd argumente pe linia aceasta. Drept răspuns, el a invitat-o să se urce pe masă. Mirată, fata a făcut în cele din urmă aşa, după care predicatorul a rugat-o să-l ridice pe el sus pe masă. „Imposibil", a răspuns ea. „Exact", i-a răspuns predicatorul, „dar eu în schimb pot să te trag în jos“. Şi într-o secundă ea a fost din nou cu picioarele pe podea. Cu gravitate, servul Domnului a avertizat-o că dacă refuză să-L asculte pe Dumnezeu, niciodată nu va fi în stare să-l ridice pe tînăr, ci acesta o va coborî pe ea, cu siguranţă. Două persoane nu pot umbla împreună dacă nu există o comuniune între ele la nivelul cel mai profund. Feriţi-vă de această dezastruoasă confuzie în iubire.

572) Cineva a spus: „Dumnezeu nu poate schimba istoria", dar El pare să facă lucrul acesta atunci cînd este vorba de a ierta păcatele. Scriptura afirmă că au fost 480 de

ani de la ieşirea lui Israel din Egipt pînă la al patrulea an de domnie a lui Solomon, cînd acesta a început să construiască templul Domnului (l,Re.6:l). Dacă socotim că Israel a petrecut 40 de ani în pustie, că a avut nevoie de 20 de ani sub Iosua pentru a cuceri Canaanul, că a fost sub judecători 450 de ani (Fap.l3:19), că Saul a domnit 40 de ani şi David tot 40 şi că ne aflăm în al 4-lea an al domniei lui Solomon, în care a început construirea templului, atunci avem în total nu 480 de ani, ci 594. Un istoric a calculat perioada de neascultare din vremea judecătorilor ca fiind de 114 ani, exact diferenţa de ani dintre cifrele de mai sus. Fiii lui Core spuneau: „Tu ai iertat nelegiuirea poporului Tău, i-ai acoperit toate păcatele" (Ps.85:2). Presupunînd că această explicaţie este corectă, Dumnezeu socoteşte perioada de timp de la Exod pînă la începutul construirii templului ca fiind de 480 de ani, deşi istoricul spune că a fost vorba de 594 de ani.

Cînd Dumnezeu şterge ceva din memoria Sa, El şterge acel lucru din relatarea istoriei! îndreptăţirea înseamnă nu numai că Dumnezeu a şters din memoria Sa păcatele noastre, dar şi că le-a şters din istorie.

573) Decanul unei facultăţi ne povesteşte cum, pe vremea copilăriei sale, se juca cu un prieten al său, legănîndu-se amîndoi pe un buştean. Totul a mers bine pînă cînd lui i-a venit ideea să sară de pe buştean cînd partea lui de buştean era jos; buşteanul a căzut brusc în partea cealaltă şi băiatul celălalt s-a lovit. Băiatul celălalt a refuzat să se mai joace cu el. După multe stăruinţe, au reluat balansul, dar de data aceasta băiatul acela i-a făcut lui figura şi i-a lăsat să cadă la fel. Atunci nici unul n-a mai îndrăznit sa se încreadă în celălalt, şi jocul s-a terminat pentru totdeauna. Un băiat a încălcat legea prieteniei, şi în cele din urmă a pierdut prietenia celuilalt băiat şi a pierdut jocul. „Nu poţi să-ţi mănînci prietenul şi să-l şi ai".

Nu poţi încălca legea dragostei fără ca să fii rănit, întocmai cum nu poţi încălca legea gravitaţiei şi să scapi teafăr,

574) Un hoţ de drumul mare a ieşit în calea unui credincios. Acesta i-a dat portmoneul şi i-a zis: „Chiar aşa mare nevoie ai de bani? Uite, îţi mai dau nişte bani!" şi i-a mai întins încă un portmoneu ascuns în altă parte. Apoi i-a zis: „Dacă vrei să-ţi găseşti un serviciu, am sa te ajut eu". Hoţul a lăsat arma în jos, a dat omului banii înapoi şi i-a zis: „Eu nu-ţi pot lua banii tu eşti creştin".

575) Băieţii dintr-un trib indian din America, care trăiau prin păduri, erau puşi să îndure greutăţi mari pentru ea să-şi dovedească vrednicia. Una dintre aceste greutăţi prin care trebuiau să treacă era urcarea munţilor. Fiecare trebuia să urce cît de sus putea, şi de acolo să aducă o ramură de arbore care creştea la acea înălţime, pentru ca să arate cît de sus a urcat Odată, un grup de tineri viteji, puternici şi îndrăzneţi au pornit să urce munţii. Îndată s-au cufundat în pădurile care acopereau coastele şl vîrfurile munţilor. Au trecut multe ore pînă s-au întors. Membrii familiilor lor stăteau să vadă cînd se vor întoarce. Ei s-au întors unul cîte unul, obosiţi şi frînţi, avînd fiecare cîte o ramură în mînă, care arăta cît de sus au urcat. După un timp, toţi s-au întors, afară de unul care era mai vrednic şi mai eroic. În sfîrşit, l-au văzut şi pe el apărînd într-un colţ al pădurii. In mîna lui nu era nici o ramură verde, însă faţa lui strălucea. Şeful tribului l-a întrebat aspru: „Unde îţi este ramura?” Tînărul viteaz a răspuns: „Nu am ramură, însă am văzut marea!“ Ei se urcase pînă acolo unde nu mai era nici un arbore şi nu s-a oprit pînă în vîrful muntelui, de unde a văzut pentru prima dată oceanul nesfîrşit. El n-a adus cu sine o ramură, ci amintirea priveliştei glorioase a mării!

Şi în viaţa de credinţă se întîmplă la fel Unii dintre creştini se urcă pe muntele cunoaşterii Iui Cristos (Fil3:10) abia pînă la un loc, şi după foarte puţin timp se întorc înapoi cu o ramură mică ce arată nereuşita lor în viaţa de credinţă. Alţii urcă puţin mai sus, aducînd cu ei dovezile victoriilor cîştigate. Însă din cînd în cînd se află cîte un călător

singuratic care urcă cu mari greutăţi pînă în vîrful muntelui. El nu se opreşte pînă nu ajunge în vîrful muntelui şi poate să vadă dincolo marea albastră a Eternităţii. Din această clipă, viaţa sa nu mai e aceeaşi. Pădurea nu va mai putea să acopere vederea glorioasă a Canaanului Ceresc.

576) Un ofiţer a fost luat prizonier într-un război. În timpul şederii lui în lagărul de prizonieri, a citit Biblia şi a devenit creştin. Cînd s-a întors în ţara lui, prietenii care au aflat despre întoarcerea lui la Dumnezeu i-au făcut mustrări aspre. Dar el îe-a răspuns: „N-am făcut nimic altceva decît ce a făcut Bernadotte, vechiul meu preten”. „Da, dar el a făcut acest lucru ca să capete o coroană”. „Tot aşa am făcut şi eu, numai că Bernadotte şi-a schimbat părerile ca să ajungă la coroana Suediei, pe cînd eu mi~am schimbat părerile ca să capăt coroana cerească, coroana vieţii”. Mulţi aleargă şi se zbat pentru o coroană ce se poate veşteji (şi ce e mai trist, fac şi compromisuri religioase, cum a fost cazul de mai sus povestit). Dar noi, ca şi creştini autentici, să facem totul pentru dobîndirea coroanei care nu se poate veşteji.

577) În America de Sud există o plantă minunată, care, dacă găseşte un loc umed, îşi aşează rădăcinile în pămînt şi înverzeşte cîtva timp. Îndată însă ce acel ioc se usucă, ea îşi scoate rădăcinile, se face ghem şi se lasă purtată de vînt, pînă ce ajunge în alt loc umed, unde face acelaşi lucru. Ea călătoreşte şi se opreşte, mai ales unde găseşte apă. După toate călătoriile ei, nu este altceva decît un ghem de rădăcini şi frunze uscate. Aşa se întîmplă cu cei care beau numai la fîntîna acestei lumi. Ei beau şi însetează iarăşi. Purtaţi de vîntul pasiunilor şi dorinţelor, merg de la fîntînă la fîntînă. Nu tot aşa sunt adevăraţii creştini. Ei sunt statornici; ei sunt asemenea bradului ce stă pe culme, avînd rădăcinile înfipte în Stînca Veacurilor Cristos. Nici secetă, nici furtună, pe ei nu-i poate vătăma.

578) Un ţăran credincios a fost rugat odată de către

un negustor, „credincios" şi el, să-l găzduiască în casa lui cîteva zile. Cu această ocazie, ţăranul a petrecut cîteva ore pe zi în prăvălia negustorului, care era lipită de casa lui. Aici a început să nu-i miroase bine. Vedea cum se fac în prăvălie mici lucruri necinstite, vedea că negustorul lucra împotriva conştiinţei sale. Ba mai primea marfă fără factură, ba lăsa să plece din prăvălie o marfă fără bon, ca să nu plătească taxele, şi aşa mai departe. Atunci el l-a luat la o parte pe fratele său în credinţă, negustorul, şi l-a întrebat: „Păi creştineşti sunt lucrurile acestea, frate? Acestea sunt lucruri necinstite!" Negustorul i-a răspuns: „Dumneata eşti ţăran, nu ştii. Aşa fac toţi negustorii. Cu cîte angarele avem, nu am putea ţine negutoria daca nu am mai face şi cîte una ca aceasta!" Ţăranul i-a răspuns atunci simplu: „Dar dacă fără lucruri necinstite nu se poate ţine negustoria, nu ar fi oare mai bine să te laşi de negustorie?" Aici negustorul s-a revoltat: „Păi dacă mă las de negustorie, nu am din ce să trăiesc". În mintea ţăranului nu a încăput socoteala negustorului. De aceea a întrebat iarăşi: „Oare nu-i mai bine să mori de foame, să nu mai trăieşti, decît să faci lucruri necinstite?" La asta negustorul nu se gîndise. Nu se gîndise serios omul că mai bine este să fii sărac şi gol în persecuţii decît să faci cel mai mic păcat.

579) Se spune că unui piţigoi i s-a oferit un viermişor în schimbul unei pene. S-a învoit şi a făcut tîrgul Apoi i s-a propus ca tîrgul acesta să continue, şi piţigoiului i s-a părut o afacere bună. Nu va mai trebui să alerge toată ziua după cîte un vierme,,, şi ce-i dacă dă cîteva pene? Dar într-o zi piţigoiul s-a trezit îngrozit că a rămas fără pene şi că nu mai poate să mai zboare. El şi-a vîndut puterea de a zbura pe viermi. El era ţinut acum la pămînt.

Povestea aceasta se petrece mereu sub ochii noştri; puterile sufletului, capacitatea lui de a se avînta spre zări, sunt vîndute pe lucruri fizice. În scurtă vreme, omul este un suflet mort, înconjurat de lucruri moarte.

580) Mai demult, se pare că oamenii nu aveau sare pură aşa cum avem noi astăzi. Sarea pe atunci conţinea tot felul de impurităţi ca: grăunţe de nisip, resturi vegetale, etc. Era posibil atunci ca sarea să-şi piardă puterea de a săra. Reziduurile deveneau atunci fără nici un gust, şi astfel fără nici o valoare. Nu mai putea fi folosită atunci nici măcar pentru îngrăşat pămîntul. In starea aceasta era folosită cîteodată numai pentru a fi presărată jos spre a însemna drumul sau aşa cum spune Domnul: „Nu mai era bună de nimic, ci numai să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni" (Mt.5:13).

Tîlcul acestei ilustraţii este foarte clar. Viaţa creştinului are un singur scop, o singură ţintă: aceea de a-L glorifica pe Dumnezeu, a se lăsa „turnată ca o jertfă de băutură” pentru EI. Creştinul îşi poate însă „pierde gustul” atunci cînd caută să-şi adune comori pe pămînt, sau îşi caută propriul său confort şi plăceri, sau încearcă a-şi „face lui însuşi un nume”, ori risipindu-şi viaţa şi talanţii pentru a obţine lucruri nevrednice de chemarea sa, lucruri pămînteşti. Dacă un credincios pierde din vedere ţinta principală a vieţii sale, pierde totul. Atunci nu mai poate servi nici ca un lucru util, nici ca podoabă, ci soarta lui este ca a sării care şi-a pierdut gustul: este călcat în picioare de oameni prin batjocurile, dispreţul şi ocara lor.

581) Un copilaş de 8-10 ani, pe cînd se mai făcea religie în şcoală, n-a vrut să-şi facă cruce cînd i-a cerut preotul. Părinţii lui erau credincioşi. El a văzut că părinţii lui credincioşi nu făceau acasă aşa ceva şi nici pe el nu l-au învăţat să facă, atunci cînd cu atîta gingăşie l-au învăţat să se roage, să cunoască Biblia. Preotul l-a bătut groaznic. A venit însă vremea cînd preotul se afla într-o grea situaţie. Copilul care putea interveni l-a ajutat cu dragoste. Preotul a putut să vadă religa adevărată.

Să nu-L mărginim pe Dumnezeu la nevoile noastre. El tronează cu măreţie deasupra tuturor acestor nevoi! Cum se

comportă copiii tai în societate? Fac ei numai ceea ce văd în familie, şi dacă fac, rezultă din aceasta că au primit o creştere, o' educaţie creştină?

582) În Anglia, pe malul oceanului era un far ce călăuzea vasele din larg spre ţărm. Farul era o construcţie metalică foarte solidă. Construcţiile metalice rezistă cel mai bine dintre toate tipurile de construcţii la cutremure şi furtuni; ele pot rezista pînă la 11,4 grade pe scara Richter. Dar, într-o dimineaţă, după o furtună puternică, marinarii au zărit farul îa pămînt, în timp ce alte construcţii neînsemnate din apropiere erau în picioare. Aşa ceva era de neconceput. Ce se întîmplase? Oamenii care erau de serviciu în far, pentru a nu se coborî de fiecare dată pentru alimente şi alte lucruri, au legat o sfoara de vîrful unui stîlp din apropiere şi de vîrful farului, pe care făceau transportul acestora. În timpul furtunii, în sfoară, care era încastrată la ambele capete, au luat fiinţă tensiuni de tracţiune, care au răsturnat farul.

La fel se întlmplă şi în viaţa spirituală a multora. Lucruri mici, neînsemnate (ce este o sfoară pe lingă un far metalic?) care ne leagă de lumea înconjurătoare, în timpul unei furtuni, ne pot dărîma. De aceea, să dăm la o parte orice legătură, oricît de neînsemnată ar fi cu lumea aceasta pentru a putea sta neclintiţi pe Stînca veacurilor Cristos.

583) Un chinez a încercat să ispitească pe un creştin îndemnîndu-l să facă un oarecare păcat. Cînd acesta a refuzat, chinezul l-a întrebat pentru ce nu vrea să facă. Nu va şti nimeni. „Ba da, fapta mea va fi văzută de trei inşi: eu, tu şi Dumnezeu”. Apostolul Pavel scrie evreilor: „... totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de a face”. Toate faptele noastre vor ieşi la lumină, ca uleiul la suprafaţa apei. Nimic nu va rămîne ascuns.

584) Într-o zi, pe cînd Stanley Jones explica Predica de pe Munte unui auditoriu de hinduşi şi musulmani, în faţa sa,

iată ca au sărit doi inşi de la C.I.D. (Serviciul Poliţiei Secrete engleze — pe atunci India mai era sub tutela engleză) care notau ce se vorbea, ca să trimită guvernului spre a cerceta dacă există ceva dăunător în ceea ce se expunea! Un guvern „creştin” a trimis agenţi hinduşi şi mahomedani ca să vadă dacă Predica de pe munte nu-i cumva periculoasă! Ideile ei de bază sunt idei de libertate pentru toţi oamenii, din toate categoriile şi clasele sociale. Poliţia secretă a orînduirii economice moderne îşi trimite agenţii să vadă dacă în această predică nu se află ceva periculos pentru orînduirea lor occidentală. Da, se află. Ea loveşte direct în inima concurenţei egoiste pe care se bazează viaţa economică modernă şi cere ca oamenii să coopereze în dragoste, în loc să piară în luptă.

585) În bătălia de la Lavenna împotriva veneţienilor, Gaston de Foix a fost grav rănit şi, simţindu-şi sfîrşitul aproape, a cerut să î se facă slujba de maslu (slujbă catolică /ortodoxă prin care oamenii grav bolnavi sau pe moarte sunt unşi cu mir). I s-a propus ca această ceremonie să fie făcută în taină. „Nu”, a spus Gaston de Foix, „de vreme ce armata n-a putut să mă vadă murind ca un viteaz, este bine să mă vadă murind creştineşte”.

Nu accepta nici un compromis în ce priveşte trăirea vieţii tale creştine. Trăieşte la lumină toate aspectele vieţii tale creştine; în felul acesta vei fi privit ca un creştin model, ca un om vrednic de urmat,

586) Într-o dimineaţă de primăvară, pe vremea cînd Neva e foarte periculoasă din cauza dezgheţului, ţarul Nicolae 1 a văzut de ia una din ferestrele palatului său de iarnă o mulţime numeroasă contempiînd cu uimire un om care prin salturi multiple pe gheţuri alerga spre malul opus. Ţarul a trimis pe aghiotantul său spre a se informa; acesta a plecat şi s-a întors spunînd: „Sire, e un ţăran care a făcut prinsoare pe 25 ruble că va trece Neva înot”. „Să I se dea

imediat 25 de lovituri de beţe”, a replicat ţarul, „un om care îşi riscă viaţa pentru o sumă aşa de mică e în stare să facă orice pentru bani!”

Iuda L-a vîndut pe învăţătorul său pentru infima sumă de 30 de monede de argint; i se cunoaşte sfîrşitul. Toţi aceia care trădează o fac de obicei pentru o sumă de nimic. Nu cumva eşti şi tu pe cale să faci un compromis, părîndu-ţi-se că faci o afacere rentabilă? Gîndeşte-te!

587) Temistocle avea un fiu care abuza de slăbiciunea mamei sale. „Copilul meu, pe care îl vedeţi cît e de mic“, a spus într-o zi rîzînd celebrul general către nişte prieteni, „e arbitrul Greciei; căci el stăpîneşte pe mama lui, mama lui mă stăpîneşte pe mine, eu îi stăpînesc pe atenieni, care la rîndul lor îi stăpînesc pe greci!“

„Vulpile mici strică viile în floare" (Cînt.2:15). Aşa zisele „păcate mici" (în Biblie nu există păcate mari şi păcate mici) sunt acelea care aduc în final supremaţia diavolului asupra celor care ie acceptă. Ce este o minciună? Cine nu spune (fie chiar şi din neatenţie) o minciună mică, neînsemnată? Cine? Să băgăm bine de seamă! Prima minciună o aduce pe a doua, a doua pe a treia, şi iată, lanţul robiei este gata; din om Hber al lui Cristos ai devenit un sclav. Să nu acceptăm nici un compromis în viaţa noastră de credinţă!

588) În Laos, ţară nouă în plin progres, trebuia să urmeze la tron un creştin. Cum populaţia e în parte necreştină, el a refuzat domnia, pe motivul că nu poate trece prin ceremoniile păgîne ale încoronării. Parlamentul l a rugat totuşi să accepte şi să considere ritualul ca o simplă formalitate. Le-a răspuns că nu e nici aşa de acord, deoarece această „rezervă mintală" e o necinste spirituală, nedemnă de un supus al Regelui regilor. Tot restul vieţii a fost nevoit să trăiască din 15 rupii (5 dolari, în primele decenii ale secolului 20) pe luna, ca un cetăţean dintre cei mai de jos. Nimic mai regesc decît refuzul de a primi bogăţii şi onoruri

cu preţul unei singure minciuni, făţărnicie pe care creştinii de rînd o practică nu odată în viaţă!

589) Un patron avea în serviciul său un om pe nume Ion. Într-o zi, acesta s-a pocăit, a venit la patron să-i mărturisească că a furat înainte ceva din prăvălia lui. Patronul i-a zis: „Bine, măi Ioane, ce te face să vii să-mi spui că ai furat, căci eu nu te-am prins; şi acum te pot da afara? Nu era mai bine da^ că tăceai?" „Nu, domnule patron, căci m-am întîlnit cu Isus şi n-am mai putut răbda să tac ştiindu-mă vinovat. Acum mă simt liber, puteţi fi sigur că nu vă voi mai fura, pentru ca m-am pocăit". Tot aşa şi eu pot să vă spun că m-am întîlnit cu o Persoană vie, care m-a smuls din moarte şi m-a adus la viaţă.

590) Un turc, posesor al unei ferme de păsări, a venit la Hogea şi i-a spus: „Hogea, eşti omul lui Allah, ajută-mă! A dat molima în curcanii mei. Mi-au murit o sută. Ce mă sfătuieşti?" Hogea a cerut mai întîi pitacul de rigoare, s~ a rugat lui Allah şî apoi i-a spus: „Uite ce sfat am de la Dumnezeu: să presari curcanilor sare sub coadă şi-i vei scăpa de molimă". Turcul a făcut aşa, dar a doua zi a găsit altă sută de curcani morţi. Din nou a venit la Hogea. Acesta iar a încasat încă un pitac ca să-i dea un sfat bun şi i-a recomandat de data aceasta să pună-n apa curcanilor puţin oţet, că aşa molima va înceta. Turcul a împlinit şi acest sfat şi i-au murit alţi o sută de curcani. Şi aşa, în fiecare zi turcul venea la Hogea după un sfat, plătea onorariul, i se recomanda un tratament şi curcanii mureau, pînă cînd într-o zi i-au murit ultimii curcani. Plîngînd, turcul a venit ia Hogea: „Sunt nenorocit de tot, mi-am pierdut toata averea, ce sfat îmi sai? "Hogea i-a răspuns: „Iubitul meu, eu sfaturi mai am destule; păcat însă că tu nu mai ai curcani!" Aşa şi medicii cîrpaci din domeniul religios: recomandă sfaturi peste sfaturi, numai că biata omenire nu mai are putere să le suporte.

591) Se spune despre hermină animalul mic din a

cărui blană se fac hlamidele regale că se prinde de multe ori vie. Vînătorii o caută în vizuina ei şi-i înconjoară cuibul cu noroi; animalul mititel, alb şi curat, ştiind că-şi va murdări blana gingaşă dacă va ieşi să-şi scape viaţa, preferă mai bine să fie prinsă în viziună decît să-şi păteze îmbrăcămintea albă.

Mai bine să suferim ocara lumii şi suferinţele provocate de ea decît să ne pătăm haina sufletului spălată în sîngele răscumpărător.

592) Cel mai important element al unei corăbii cu pînze este catargul principal. De trăinicia lui depinde trăinicia corăbiei. De aceea, constructorii de corăbii se preocupau ei înşişi de creşterea copacului din care făceau catargul. Ei mergeau pe culmile cele mai bătute de furtună, alegeau un copac care li se părea mai zvelt, iar pe toţi ceilalţi îi tăiau. De-a lungul anilor, în vreme ce vînturile băteau din nord, sud, est şi vest, copacul creştea tot mai puternic, datorită rezistenţei opuse forţelor potrivnice, în cele din urmă se dovedea a fi potrivit pentru a fi catargul principal al unei corăbii. Dacă ar fi fost posibil să vedem în interiorul copacului, am fi văzut că seva curge mai abundent în timpul furtunii. Fricţiunea generală de aplecare a copacului într-o parte şi alta produce căldură, făcînd ca pomul să extragă mai multă hrană atunci cînd fructul este deja format. Dacă am putea fotografia în interiorul pomului în timpul acesta, urcarea sevei ar părea ca o ploaie de jos în sus. Adversităţile în umblarea noastră cu Dumnezeu sunt parte a procesului nostru de maturizare. Dumnezeu Ie permite pentru a ne întări şi a ne face mai rodnici. Experienţele pe care Dumnezeu le îngăduie în viaţa noastră ne cheamă la un grad mai înalt de împărtăşire cu viaţa lui Cristos, şi noi ştim că El ne va asigura resursele în orice moment. Adversităţile reprezintă deci pentru creştini ocazii de a obţine mai multă hrană de la Dumnezeu!

34. Fii creştin disciplinat şi echilibrat!

593) Vinul nu este o necesitate pentru viaţă, ci este o împlinire a poftelor şi a dorinţelor trupeşti. Şi dacă este aşa noi citim la Romani 8:6-8, De aici putem vedea că vinul a fost oprit pentru oamenii care erau conduşi de Duhul Sfînt, şi este condamnat de Cuvîntul lui Dumnezeu. Unul dintre împăraţi, pe cînd bea vin şi se bucura, a fost cîntărit de Dumnezeu şi găsit uşor, i s-a luat moştenirea, i s-au numărat zilele şi a fost omorît, Dar dacă este aşa, de ce a dat Dumnezeu vin pe pămînt? S-a făcut vinovat Dumnezeu cu aceasta că ţi-a dat mere, pere, prune, grîu, secară, orz, porumb? Dacă din grîu sau secară se face rachiu sau spirtul cel mai puternic, atunci vina este aruncată tot asupra dragostei şi bunătăţii lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu a dat apă, este El vinovat că tu te arunci în ea spre a te îneca? Bine, dar dacă treaba stă astfel, pot eu vinde strugurii şi prunele mele altora ştiind că respectivii vor face din ele alcool? Să zicem că ai nişte Biblii de vînzare. Cineva vine să le cumpere. Tu însă ştii că el vrea să le ardă. Ce vei face? Nu le vei vinde, desigur! Dar să zicem că ai avea o farmacie, şi vine cineva să cumpere un acid sau un oarecare medicament. Tu însă ai aflat de la alţii că el vrea să se otrăvească. El te roagă şi-ţi plăteşte foarte mult. Ce vei face? Nu-i vei vinde, desigur. Aşa face orice creştin adevărat.

594) „Cînd aud despre dans, parcă mi se aşează ceva greu în gît, aducîndu-mi aminte că unui predicator, mult mai mare decît mine, i-a fost tăiat gîtul cu ocazia unui dans, Oricît de plăcut i-a fost lui Irod dansul, el a însemnat moarte pentru Ioan Botezătorul. Multe familii bune, multe fete tinere, multe vieţi curate, multe case bogate şi-au găsit ruina, moartea şi osînda veşnică în sălile de dans! Dumnezeu judecă faptele după motivele care le provoacă. De aceea, fiecare tînăr sau tînără, fiecare bărbat sau femeie care dansează să-şi pună înaintea lui Dumnezeu întrebarea sinceră: „De ce dansez?” Sunt sigur că se va ruşina şi va roşi în faţa Atotputernicului de răspunsul pe care i-l va da conştiinţa.

595) Într-un sat trăia o bătrînă, care folosea des vorba „închide uşa“, şi de aceea i s-a zis „Mătuşa închide uşa“. Porecla aceasta şi-o căpătase astfel: Ori de cîte ori ai ei plecau undeva, ea le spunea: „Dumnezeu să-ţi ajute să închizi bine uşile”. Iar dacă vreunui o întreba „care uşi”, ea răspundea: „Ori pe unde vei merge, bagă bine de seamă să-ţi închizi uşile urechilor la toate şoaptele ispititoare ale diavolului. Pe urmă să-ţi închizi uşile ochilor, adică să nu citeşti cărţi rele sau să priveşti unde nu trebuie. Tot aşa cu uşa gurii, Adu-ţi aminte de vorba psalmistului: ‚Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele şi păzeşte uşa buzelor mele” şi mai adu-ţi aminte de ceea ce a spus Mîntuitorul, că în ziua judecăţii omul va da socoteală de orice vorbă nefolositoare care-i va ieşi din gură. Dar mai presus de toate, închide bine uşa inimii tale împotriva ispitelor rele. Uşile tale să fie deschise numai pentru Dumnezeu. Dacă vei face aşa, va fi bine de tine“.

596) O tînără care nu vedea nimic rău în dans s-a hotărît odată să facă o lucrare de mărturisire de la om la om. În timpul dansului, pe cînd aluneca pe pardoseală cu partenerul ei, s-a întors brusc spre el şi l-a întrebat dacă e creştin. „Creştin? Nu! Oare tu eşti?” „Da“, a răspuns tînăra, „eu sunt creştină[1]”. „Dar bine, pentru Numele lui Dumnezeu, ce cauţi aici?” a fost întrebarea lui neaşteptată.

Vai, da, lumea aşteaptă ca creştinul să fie deosebit. Altfel cum s-ar cunoaşte cineva ce este? Dacă nu există nici o linie de despărţire, cum vor şti oamenii de care parte suntem noi? Dacă ne îmbrăcăm ca lumea, sau dacă facem faptele lumii, cum ar putea cunoaşte cineva că noi suntem sau nu creştini? Trebuie să existe o deosebire!

597) Watchman Nee povesteşte următoarele: „Spre sfîrşitul unei veri am fost pentru o vreme mai îndelungată într-o staţiune de odihnă în ţinuturile mai muntoase ale Chinei, unde era greu de găsit loc la vreo cabană. Am găsit

totuşi un loc potrivit, dar trebuia să iau masa în altă parte, la o familie a unui mecanic. În primele două săptămîni cît am luat masa la ei, n-am făcut altceva decît să rostesc de fiecare dată cîte o binecuvîntare pentru mîncare. Apoi într-o zi mi s-a dat ocazia să le vestesc pe Domnul Isus. Ei au ascultat cu inima deschisă şi au venit la El cu credinţă simplă pentru iertarea păcatelor, Ei au fost născuţi din nou, şi o nouă lumină şi bucurie a intrat în vieţile lor, căci convertirea lor a fost una reală. Am avut de grijă să le explic clar ce s-a întîmplat cu ei şi apoi, cînd s-a răcit vremea, a venit timpul să plec şi să mă întorc înapoi la Shangai. În lunile de iarnă omul avea obiceiul să bea vin la masă şi uneori chiar făcea abuz. După plecarea mea, odată cu venirea iernii a apărut şi vinul pe masă; în ziua aceea, aşa cum le era de acum obiceiul, soţul a plecat capul să spună mulţumirea pentru mîncare dar cuvintele nu voiau să vină. După vreo două încercări zadarnice, el s-a întors spre soţie: „Ce-i necazul, de ce nu ne putem ruga astăzi? Ia Biblia şi vezi ce scrie acolo despre băutul vinului”. Eu le lăsasem o Biblie, dar deşi femeia ştia să citească, nu ştia unde să caute, şi oricît a răsfoit paginile Bibliei, n-a găsit nimic despre vin. Ce era de făcut? în Biblie nu găseau nimic, eu eram departe, şi nu ne puteam întîlni decît peste multe luni, aşa că soţia i-a zis: „Bea-ţi vinul; o să-l întrebăm noi pe fratele Nee cum stau lucurile în privinţa aceasta cînd ne vom întîlni”. Dar omul nu putea găsi cuvinte pentru rugăciunea sa către Domnul, aşa că în cele din urmă i-a spus soţiei: „Ia vinul de aici!” Şi după ce ea a luat vinul de pe masă, amîndoi s-au rugat uşuraţi şi au cerut binecuvântarea pentru mîncare. Mult mai tîrziu, cînd el mi-a făcut o vizită la Shangai, şi-a povestit întîmplarea în felul Iui simplu, folosind expresia pe care noi o folosim curent în China: „Frate Nee”, mi-a spus el. „Şeful din mine nu m-a lăsat să beau vin!” „Foarte bine, frate”, i-am răspuns eu, „să asculţi totdeauna de Şeful din tine!”

Mulţi dintre noi ştim că Isus Cristos este viaţa noastră. Noi

credem că Duhul Iui Dumnezeu îşi are reşedinţa în noi, dar faptul acesta arc slab efect asupra caracterului nostru, întrebarea este: îl ştim noi ca Persoană vie şi lî recunoaştem noi în calitate de „Şef“? \

598) Un hindus dintr-o castă superioară se va simţi mustrat de conştiinţă dacă-SC va atinge de un om dintr-o castă inferioară. Pe un creştin l-ar mustra conştiinţanofcmiai dacă ar fi tentat să facă o asemenea deosebire între oameni, Ceea ce ne acuză, ceea ce ne spune că suntem vinovaţi sau nu, este conştiinţa. Numai că şi aici este punctul culminant conştiinţa noastră aprobă ceea ce a fost învăţată să mustre şi invers. Conştiinţa stă de pază valorilor pe care le pui tu în natura ta morală. Este important deci să vezi ce valori ai acolo. Conştiinţa trebuie să fie educată şi formată Ia picioarele lui Cristos. Numai atunci este ea călăuză sigură.

599) Stăteam odată pe vîrful unui deal (povesteşte Stanley Jones în cartea sa „Viaţă din belşug[4]') şi priveam în vale. Ici şi colo se zăreau porţiuni izolate de apă. Dar acestea nu erau lacuri separate, ele erau porţiuni ale unui riu şerpuitor din care eu nu puteam să văd deodată decît anumite fragmente.

Cultele creştine sunt părţi ale unui rîu continuu; Biserica este mai mare decît cultele. A crede că noi am delimitat harul lui Dumnezeu In cadrul cultului nostru este tot atît de absurd ca şi a crede că porţiunea de apă delimitată prin sfori, pentru înotători, este oceanul.

600) În răsăritul Londrei trăia Fr. Charrington, un vestit comerciant de băuturi alcoolice. Prin comerţul acesta, el a ajuns foarte bogat. Fiul său a fost trimis la şcoli înalte şi a ajuns învăţat. Odată, acest fiu a trecut pe îîngă una dintre cîrciumile tatălui său, fără să ştie a cui e. În uşa ei, era o mamă în zdrenţe care îşi chema soţul, ce şedea la masă, să vină să-i dea ceva bani pentru copii. Beţivul a venit la uşă şi i-a dat o aşa lovitură în piept, încît ea a căzut jos în nesimţire.

Tînărul Charrington s-a înfuriat foarte tare de situaţie, dar deodată a observat că numele tatălui său era înscris deasupra uşii. Îndată a simţit că familia sa e vinovată de ceea ce se întîmplase cu acea femeie. EI a spus mai tîrziu: „Lovitura care a aruncat pe acea femeie la pămmt m-a aruncat şi pe mine afară din comerţul băuturilor alcoolice". El s-a dus acasă şi a spus tatălui său că trebuie sa rupă orice legătură cu comerţul alcoolului. Tatăl său a murit, şi fiul s-a retras din societatea care monopoliza acest comerţ. Prin aceasta a pierdut suma de circa 200 milioane de lire. Însă el nu s-a oprit doar la atît. A părăsit casa sa luxoasă şi s-a mutat într-o parte a Londrei unde erau cei mai mulţi beţivi. Aici a deschis o sală unde a ţinut predici evangheîistice prin care chema pe beţivii de acolo la o viaţă curată.

În 1886 a construit o sală mare, care şi azi e un monument măreţ al lucrării sale. In acea sală dădea săracilor beţivi cîte un ceai gratuit, şi apoi le predica Evanghelia. Rezultatul a fost că mii de oameni au semnat declaraţii că nu vor mai bea niciodată şi sute de suflete L-au găsit pe Cristos. Întreaga viaţă şi-a jertfit-o luptînd împotriva alcoolului. El a murit la vîrsta de 85 de ani, însă lucrarea lui continuă în Londra.

601) Intre Moody şi Spurgeon, aceşti doi oameni ai lui Dumnezeu, a fost o mare prietenie. Odată Moody, venind din America, a trecut prin Londra şi a vrut să-l vadă pe Spurgeon. Acesta însă avea obiceiul să se închidă în fiecare zi cîte va ore în camera sa, pentru a studia Biblia, în acest timp nu primea pe nimeni. Soţia sa i-a spus lui Moody că Spurgeon nu-l poate primi. „Nu se poate; trebuie să mă primească", a spus Moody, „încearcă", i-a spus ea lui Moody, „du-te şi bate la uşa lui". Moody s-a dus şi a bătut la uşă. Dinăuntru s-a auzit: „Nu primesc pe nimeni". „Trebuie să mă primeşti! Aici e Moody, prietenul tău". „Să fie înger din cer şi nu-l primesc", a spus Spurgeon. „E mai mult decît un înger", a răspuns Moody, „e fiu al lui Dumnezeu". Aceasta l-a mişcat pe Spurgeon, şi i-a deschis uşa.

602) Se spune despre un copil că, atunci cînd a fost întrebat al cui e, a răspunsîn felul următor: „Al dracului" „Cum te cheamă?" „Satan". „Unde stai?" „în iad!" Făcut curios prin aceste răspunsuri, omul s-a interesat mai îndeaproape şi a aflat eă mama copilului striga soţului ei: „Drace"; copilului îi spunea mereu „Satan", şi cînd se certau în casă, ţipa: „Casa noastră este un iad". Copilul a luat lucrurile chiar aşa cum fuseseră spuse. In ce fel avea să vorbească el, ajuns mare? Ce fel de lucruri învaţă copiii noştri de la noi? Mintea lor fragedă prinde ca o bandă de magnetofon tot ceea ce se spune în jurul lor; iar la adolescenţă, să nu ne mirăm dacă se vor exprima aşa cum au auzit că se vorbeşte în jurul lor. Apostolul Favel în epistola către efeseni ne spune cum trebuie să vorbim între noi: Cu psalmi, cu cîntări de laudă şi cu cîntări duhovniceşti, iar în altă parte Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: „Cine vorbeşte să vorbească cuvintele lui Dumnezeu",

603) Joe Louis şi Nova s-au întâlnit pentru un meci de box. Ei reprezentau două idei. Louis era expresia clocotitoare după libertate a negrilor. Cînd dădea o lovitură, conştient sau inconştient, lovitura aceea era pentru libertatea unei rase oprimate. Nova, care căpătase o spoială de misticism indian, credea că cine este acordat la cosmos poate da o lovitură cosmica, avînd sprijinul cosmosului. S-a întîlnit deci „pumnul rasial" cu „pumnul cosmic". Pumnul rasial l-a făcut knock-out pe cel cosmic. De ce? Ei bine, unul din motive a fost faptul că Louis avea o cauză concretă: libertatea rasei sale, aici şi acum. Nova avea un ideal vag; înceţoşat, neîntrupat în nimic. Idealul lui vag şi neîntrupat a cedat în faţa cauzei întrupate.

Pune-ţi lucrul acesta la inima. Dacă ideile tale sunt vagi, ceţoase, neîntrupate, şi fără contact cu realitatea concretă, atunci tu vei fi împins la o parte de mişcări care au obiective concrete, de indivizi care au însărcinări precise de împlinit. Biserica ta să-şi pună şi ea la inimă lucrul acesta. Viitorul aparţine unor mişcări care sunt angrenate la acţiuni concrete

şi realizabile.

604) O maimuţă mamă obişnuieşte să care după ea corpul în putrefacţie al puiului mort. O astfel de durere este de compătimit, inutilă şi primejdioasă, dar nu mai mult ca a unei mame umane care suferă să-I predea lui Dumnezeu pe iubiţii ei care au trecut din viaţă. O astfel de mamă, la ani de zile după ce i-a murit copilaşul, mai avea încă în sîni lapte suficient pentru doi gemeni. Medicii care o tratau fizic nu au putut opri lactaţia. Un prieten înţelegător a văzut ce se întîmplase: lăuntric, mama nu-şi predase copilul, nu renunţase la el; el era, ca să zicem aşa, încă la pieptul ei. Prietenul a ajutat-o să înţeleagă, ea şi-a predat copilul în mîinile lui Dumnezeu, s-a relaxat, şi lactaţia s-a oprit. Mama a fost eliberată. Mulţi oameni în vîrstă îşi strică propriile lor vieţi şi pe cele ale altora prin jelirea inutilă a celor plecaţi. Predării lui Dumnezeu pe iubiţii care au murit. Nu-i jeli într-un regret inutil.

605) Ziceam: „Voi veghea asupra căilor mele ca să nu păcătuiesc cu limba; îmi voi pune frîu gurii cit va sta cel rău înaintea mea“ (Ps.39:l).

Un judecător în timpul cînd judeca un proces a fost jignit de intervenţiile nelalocul lor ale unui avocat nepoliticos. In timpul mesei, cineva l-a întrebat pe judecător, cum de a avut răbdare şi nu l-a pus la punct pe avocat. Judecătorul şi-a pus cuţitul şi furculiţa deoparte, şi apoi a zis: „în oraşul în care locuiesc, este o femeie văduvă al cărei cîine, ori de cîte ori luna străluceşte pe cer, iese la poartă şi latră toată noaptea la lună". După ce a spus aceasta, a început să mănînce liniştit. Cei din jur erau foarte uimiţi. „Ei bine, domnule judecător”[4], î-a întrebat cineva, „ce s-a ales pînă la urma de cîine şi de lună?“ „Oh, luna străluceşte şi acum“, a răspuns el calm.

Adesea este destul de greu să rabzi cuvintele de batjocură şi insultă, dar în cele mai multe cazuri locul credinciosului

este să nu se angajeze în discuţii inutile. Puterea ne va fi dată numai dacă vom privi la Mîntuitorul Isus (vezi l.Petru 2:23).

606) O maimuţa l-a văzut pe stăpînul ei bînd rachiu, şi din curiozitate a băut şi ea. A doua zi, stăpînul ei a vrut s-o îmbete ca să facă haz de năzdrăvăniile ei, dar maimuţa a refuzat băutura. La porunca apăsată a stăpînului s-a apropiat de el, ţinîndu-şi încă labele pe frunte, semn că o durea capul.
Cînd stăpînul a silit-o să bea, ea a fugit urcîndu-se pe acoperişul casei şi rămînînd acolo în ciuda tuturor chemărilor şi ameninţărilor stăpînului ei. Atunci stăpînul a vrut să tragă în ea cu puşca, dar maimuţa s-a ascuns după coş. În cele din urmă, stăpînul s-a urcat după ea s-o prindă şi s-o dea jos, dar maimuţa a intrat în coş, preferind să fie afumată şi pîrlită de căldura focului decît să bea rachiu. Ferindu-se să se îmbete cu băutură, maimuţa s-a dovedit maj înţeleaptă decît mulţi oameni. „Nu vă înşelaţi... beţivii... nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (l.Cor.6:9-10).

607) Aceste trei obiceiuri simple: lectura şi meditaţia asupra Cuvîntului lui Dumnezeu, exprimarea pe sine lui Dumnezeu prin rugăciune, şi învăţătura dată altora, dacă Isus nu a putut trăi fără ele, cum am putea noi? Tu şi eu avem nevoie de ceaiul acela de dimineaţă pur şi tonic. Începe ziua bine şi o vei sfîrşi bine. Cineva m-a întrebat cum mi-am menţinut eu viaţa spirituală; care a fost secretul? Am răspuns că am reuşit aceasta făcînd două lucruri: 1. Mai întîi respectîndu-mi orele de rugăciune, Mi-am format obiceiul cînd eram student. Anumite ore nu aparţin zilei; ele sunt extra. Ele aparţin obţinerii de resurse pentru ziua respectivă. Dacă neglijez orele acelea, ziua respectivă mă neglijează pe mine. 2. Al doilea secret al meu este că urmăresc un lucru pe care nu-l pot face aceasta în mod voit. Astfel sunt obligat să mă întorc mereu la Dumnezeu pentru resurse. Viaţa devine atunci ceea ce a hotărît să facă un student cînd l-a auzit vorbind pe un mare om al lui Dumnezeu: „Am să fac din viaţa

mea un miracol!" Şi a făcut.

608) Un tînăr a fost condamnat la moarte; în ziua executării Iui, înainte de execuţie, în faţa tuturor, i s-a permis să vorbească mamei sale. Sunt multe lucruri pe care un om le-ar putea spune mamei sale în asemenea clipe. El a ales însă numai cîteva cuvinte: „Dumnezeu să te bată pentru felul cum m-ai crescut".

Care e responsabilitatea ta ca părinte creştin faţă de copiii pe care ţi i-a dat Dumnezeu? în nenumărate locuri din Biblie este menţionată expresia: „Tu şi casa ta" (Gen.7:l; Ios.24:56; Fap.l6:3 etc.). Deci dacă ai „casă" (familie), mîntuirea nu te priveşte numai pe tine, ci pe toată casa ta. Iar apostolul Pavel în epistola către efeseni scrie: „Şi voi, părinţilor, nu întărîtaţi la mînie pe copiii voştri, ci creşteţi-i în mustrarea şi învăţătura Domnului" (Ef. 6:4).

609) Unui frate întors de curînd la Domnul (fost beţiv) i-a venit odată pe cînd trecea pe lîngă o circiumă pofta să bea un pahar de vin. Neputînd rezista ispitei, a intrat. Odată cu el a intrat şi un colonel de securitate. Fratele a cerut un pahar de vin şi s-a aşezat la o masă. Colonelul a cerut doar un pahar cu apă. Barmanul a reacţionat: „Cum apă, domnule colonel; doar nu v-aţi pocăit?" Fratele, auzind numele de pocăit şi că numai pocăiţii cer apă ia circiumă, s-a ruşinat puţin, dar a trecut cu vederea. Colonelul însă a răspuns: „Cum să mă pocăiesc, domnule barman? Un pocăit nici măcar nu intră într-o circiumă!" Atunci fratele, adine mustrat în cugetul lui, a ieşit afară repede, uitînd de paharul său de vin. Şi niciodată nu i-a mai venit poftă de alcool. Psalmul 1 spune că acel om este fericit care nici măcar nu se aşează, nici măcar nu se duce la un Ioc cu cei răi. Tu, ca şi credincios al Domnului Isus, ţine cont şi de lucrul acesta.

610) O soţie credincioasă avea un soţ necredincios. Femeia a venit acasă de la adunare şi l-a întrebat pe soţul ei necredincios, cum se explică un anumit verset din Scriptură.

Soţul a ripostat: „Cum, tu pe mine mă întrebi aşa ceva? Lasă-mă în pace şi întreabă pe predicatorul vostru!" „Da, dragul meu, dar în Biblie spune că soţia, dacă nu înţelege ceva din Scriptură, să întrebe pe soţul ei acasă (l.Cor.l4:34-35). Dacă nu poţi acum să-mi răspunzi, vino te rog cu mine la adunare, învaţă şi despre aceste lucruri, pentru ca să fii un soţ competent din toate punctele de vedere". Şi el, pentru că într-un fel fusese atins în orgoliul lui de bărbat, s-a dus la adunare. Duhul lui Dumnezeu l-a cucerit şi în felul acesta s-a întors şi el la Dumnezeu. Tu, ca soţie, ştii cum să te comporţi în mod creativ faţă de soţul tău, chiar dacă acesta este necredincios?

611) Kozac era un bătrîn polonez care nu ştia carte, dar care era un fumător fără pereche. Nu trecuse mult timp de cînd luase hotărîrea să-L urmeze fidel pe Domnul Isus; o singură patima însă îl mai stăpînea: fumatul, într-o noapte a visat că stătea de vorbă cu Domnul Isus chiar despre fumat. Dimineaţa i-a cerut soţiei ţigări. A aprins una, dar spre marea lui mirare, ţigara era amara, piperată, insuportabilă. Kozac a înţeles că el nu va mai putea fuma niciodată. Rodul Duhului este: „.... Înfrînarea poftelor". În viaţa ta, mai există vreo poftă neînfrînată? Lasă-L pe Duhul Sfînt să rodească în tine, şi vei fi liber!

612) O mamă avea doi fii pe care-i iubea foarte mult. Visul şi ambiţia ei era ca aceşti doi fii ai ei să intre în slujba Domnului, dar amîndoi copiii cînd au crescut mari s-au dus la marină. Ea nu putea înţelege cauza, pînă cînd un prieten i-a atras atenţia asupra unui tablou ce reprezenta un vapor măreţ pe mare, care era atîrnat deasupra căminului, în sufragerie. În fiecare zi din viaţa ior, băieţii priviseră acel tablou; fuseseră captivaţi de el şi astfel s-a născut în ci o dragoste de neînvins pentru mare, şi dorinţa aceasta a determinat cursul vieţii lor. Tablourile pe care le vedem în fiecare zi din viaţa noastră, precum şi tablourile pe care le

vedem din cînd în cînd, au o putere extraordinară în formarea vieţilor noastre.

613) Un creştin (american) se plimba într-o zi pe stradă, cugetînd la revenirea Domnului său. In timp ce cugeta, el fuma o ţigară. Deodată i-a venit gîndul: „Ţi-ar plăcea să-L întîlneşti acum pe Cristos, cu ţigara în gură?" El şi-a răspuns cinstit: „Nu, nu mi-ar plăcea". El a aruncat acea ţigară, şi niciodată n-a mai fumat alta.

Nu lua parte Ia nici o distracţie în care nu ai vrea să fii găsit amuzîndu-te, dacă Domnul ar veni atunci. EI poate veni în orice moment. Fericit este acela pe care, cînd va veni El, îl va găsi veghind, pregătit şi bucuros, gata să-i deschidă numaidecît (Lc.l2:36-40).

614) R.A. Torrey povesteşte următoarele: Un om a venit la mine şi mi-a spus că Dumnezeu l-a călăuzit să se căsătorească cu o anumită femeie. El mî-a spus că această femeie este o creştină predată şi că ei au fost foarte atraşi unul de celălalt şi au socotit că Dumnezeu îi conducea spre căsătorie, însă eu am replicat omului: „Dumneata ai deja o soţie". „Da", mi-a zis el, „însă noi n-am trăit niciodată fericiţi, şi nu mai stăm împreună de mulţi ani". „Dar", am răspuns eu, „aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile. Dumnezeu ne-a spus în mod distinct în Cuvîntuî Său datoria soţului faţă de soţia sa, şi cît este de greşit înaintea Lui ca un bărbat să divorţeze de soţia lui şi să se căsătorească cu alta". „Da, însă Duhul Sfînt ne conduce unul către celălalt". I-am răspuns: „Oricare ar fi duhul care vă conduce să vă căsătoriţi, el în nici un caz nu este Duhul Sfînt, ci duhul celui rău. Duhul Sfînt nu călăuzeşte niciodată pe cineva să nu dea ascultare Cuvîntului lui Dumnezeu". Tot ce considerăm a fi călăuzirea lui Dumnezeu, trebuie verificat prin Cuvîntuî lui Dumnezeu. Biblia este voia lui Dumnezeu revelată oamenilor. Orice călăuzire care contrazice învăţătura simplă a Bibliei cu siguranţă că nu poate fi călăuzirea Duhului Sfînt. Duhul Sfînt

nu Se contrazice.

615) Se spune că odată doi boi trăgeau un car pe un drum pietros. Roţile carului scîrţîiau foarte tare. Atunci un bou s-a întors îndărăt către ele şi le-a spus: „Ce faceţi aşa mare gălăgie? Vedeţi, noi ne îndeplinim tăcuţi datoria grea".

Sunt mulţi membri ai bisericilor care se aseamănă cu aceste roţi. De obicei, darul de a cîrti şi a murmura e dat celor care nu fac nimic, ci primesc de-a gata ceea ce fac alţii. Nimic n-a supărat pe Dumnezeu aşa de mult în pustiu ca murmurul lui Israel.

616) Mulţi lucrători mari au început cu unelte simple. Ferguson şi-a făcut ceasornicul de lemn minunat de exact numai cu un briceag. Dr. Wolston, un vestit chimist, a fost rugat să-şi arate laboratorul său. El a arătat un colţ al camerei lui unde era o tavă veche, conţinînd cîteva pahare, o balanţă şi un cimpoi. Acestea erau tot ce avea. Wilkie, marele artist, a învăţat să deschidă o uşă de hambar cu un baston aprins. Benjamin West a făcut cele dinţii perii din părul unei pisici. Franklin a descoperit paratrăznetul cu ajutorul unui smeu de sfoara căruia a legat o cheie şi o basma de mătase, Clifford şi-a dezlegat prima problemă de matematică pe o bucăţică de piele în prăvălia unui pielar. Acesta e principiul dumnezeiesc: Cel care a fost fidel în lucruri mici va fi fidel şi în lucruri mari.

617) O mamă se pregătea să plece ia plimbare cu fiul ei. Cînd era gata de plecare, a izbucnit o furtună scurtă şi după ea s-a revărsat un puhoi de ploaie ca nişte valuri mari. Mama s-a uitat afară cam supărată. „Ascultă, micuţule“, a zis ea, „să mergem pe genunchi şi să ne rugăm să înceteze ploaia, ca să putem ieşi la plimbare". După cîteva clipe de gîndire, copilul a întrebat: „Mamă dragă, Dumnezeu e acela care trimite ploaia?" „Da", a răspuns mama. „Atunci eu cred că ar fi mai bine să nu-L tulburam", a răsunat glasul cuminte şi plin de adîncă învăţătură pentru mama nemulţumită.

De cîte ori nu murmurăm şi noi în viaţă! Dar să ne aducem şi noi totdeauna aminte de acest mic martor care a crezut de cuviinţă să nu-L tulbure pe Dumnezeu în lucrarea Sa, pentru că el credea că Dumnezeu numai lucruri cuminţi poate săvîrşi.

618) In pădurile tropicale din India de Est există o floare pe care, dacă o iei separat, miroase foarte urît; dar în buchet cu alte flori, miroase minunat. Multe virtuţi, luate separat de angrenajul cu restul moralei, dau duhoare de moarte, ca de exemplu: rîvna fără pricepere sau pricepere fără rîvnă.

619) Cineva, voind să smulgă o taină senatorului Metelîus, acesta i-a răspuns: „Daca aş şti că secretul acesta e cunoscut de cămaşa mea, i-aş da numaidecît foc". A şti păstra secretele încredinţate ţie înseamnă a-ţi ţine limba în frîu, înseamnă a poseda metoda îmblînzirii ei (într-un fel), care este mai rea decît fiarele junglei (Iac.3:7-8). Şi mai înseamnă a proceda în felul în care proceda Domnul Isus (Io.l8:21) şi cum ne învaţă Cuvîntul Sfînt (Prov. 25:9). Tu cum păstrezi secretele încredinţate ţie de adunarea din care faci parte?

620) Mă uitam cu mila la nişte furnici înaripate care, ieşind din pămînt, zburau drept spre lumina lămpii, care le ardea aripile. Fără aripi, se tîrau iarăşi pe pămînt. Aşa fac cei ce, la atracţia sexului, în loc să se înalţe spre ideal, îşi ard avîntul prin mărginirea la pofte, nesupuse în legătură cu Cel ce le-a dat (l.Tim.4:4). Se mulţumesc cu o mică înălţare de la pămînt, urmată de hruba animalică.

621) Un om copleşit de datorii, murind la o vîrstă înaintată, împăratul August a dat ordin să i se cumpere salteaua căci, spunea el, trebuia să fie bună, de vreme ce putuse sa doarmă atîta vreme pe ea în situaţia în care se afla.

Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Să nu datoraţi nimănui nimic". Şi Cuvîntul lui Dumnezeu se aplică în toate domeniile:

şi în cel spiritual şi în cel material. Dacă datorezi cuiva cinstea, respectul, frica, dă-i-le! De asemenea, stai o clipă şi vezi dacă nu cumva datorezi cuiva o carte pe care te faci că ai uitat s-o restitui, sau poate ceva bani, sau poate o promisiune pe care de ani de zile o tot faci, dar n-o împlineşti. Să nu te pomeneşti că dormi pe salteaua nepăsării! „Să nu datoraţi nimănui nimic!"

622) Celebrul general teban Epaminondas, poftit de unul din prietenii săi la un ospăţ mare, a cerut să i se aducă mîncăruri obişnuite; şi fiindcă prietenul său a întrebat de ce procedează astfel, învingătorul de la Mantineea a răspuns: „Ca să nu uit la tine cum trebuie să trăiesc la mine!" Cumpătarea este unul din atributele care trebuie să-l caracterizeze pe un creştin autentic, însuşi Domnul ne-a îndemnat la aceasta prin traiul Său modest. Sunt mulţi aşa-zişi creştini care trăiesc pentru a mînca şi care nu mănîncă pentru a trăi! A te îmbuiba cu mîncăruri este un păcat (Lc.21:34), Tu, cînd ţi se dă ocazia ce faci? Te apuci să înfuleci, sau procedezi cu cumpătare în orice situaţie, pentru a nu uita cum trebuie să trăieşti în general?!

623) Un risipitor s-a plîns lui Socrate că n-avea bani: „împrumută-tc de la tine", i-a răspuns filozoful, „scăzînd din cheltuiala zilnică". Cîţi creştini nu sunt mînaţi de datorii pe toate planurile! Şi Domnul nostru ne-a spus să nu datorăm nimănui nimic. Tu cum stai cu datoriile? Poate eşti dator cuiva cinstea şi nu i-o dai? Sau poate eşti dator cuiva cu bani şi prea puţin te interesează? Noi trebuie să fim liberi şi în privinţa aceasta.

624) Într-un loc din India, în fiecare an, bogătaşii oraşului pornesc cu alai şi muzică spre un loc de pelerinaj. Şi pleacă pe jos, într-o călătorie obositoare, cu praf şi zăduf. După ce merg eîteva mile pe jos, se întorc cu trenul. Mulţi dintre noi pornim binişor cu demonstraţii de autorenunţare şi terminăm cu autoîngrăşarea (îmbuibarea)! Renunţăm la

multe, pentru slujirea Domnului, dar ne trezim înghiontîndu~ne spre locurile dintîi de la ospeţe (Lc.l4:7) în goană după titluri, ahtiaţi să se vorbească despre noi. Înţeleg această căutare a gloriei (Rom.2:7) rodită de Creator în orice creatură, dar greşeala constă în faptul că o vrei de la oameni, nu pentru veşnicie, de la Cel ce-o poate da. Concurenţa la sporturi este transpusă de apostol la alergarea după premii cereşti, numai cu condiţia să nu pui piedici celorlalţi, dimpotrivă, cum fac unii sportivi, cedezi prilejul altuia mai bun decît tine, cînd e In joc interesul echipei.

625) Hanibal, la vîrsta de 9 ani, în faţa unui altar din Cartagina a jurat eternă ură Romei, duşmanul străvechi al patriei sale. După ani de zile a subjugat Roma, realizînd apriga dorinţă din copilărie.

În tinereţea lui, Lincoln privind într-o piaţă mîrşavul negoţ de sclavi, palid de revoltă, a spus unui prieten: „Înaintea lui Dumnezeu, promit că, dacă El îmi va da putere, voi lovi fără cruţare în acest negoţ". Cînd s-a semnat proclamaţia de emancipare a negrilor, el ducea la capăt ceea ce-i preocupase mereu gîndul începînd cu ziua victoriei sale.

Cînd Stanley Jones era copil a văzut într-o carte cu poze un copilaş indian ţinînd în braţe un pui de leopard şi privind spre el cu o expresie de nedescris. Alături era scris: „Însetînd după cunoaştere". El a mai privit multe poze, dar aceea i-a urmărit anii vieţii şi şi-a spus cuvîntul în toate hotărîrile lui. Felul de-a concepe un adevăr ne îndrumă atitudinea faţă de viaţă, care, la rîndul ei, determină felul nostru de a fi.

626) La o demonstraţie de la Calcula, făcută cu un singur scop, erau arborate două lozinci contradictorii: „Sus cu revoluţia!" şi „Jos cu revoluţia!" Nu conta daca e sus sau jos, revoluţia să fie!

Isus ne învaţă că cel ce dispreţuieşte trecutul va fi el însuşi nesocotit de viitor. Avem atîta nevoie de trambulina adevărurilor conservate de trecut, de realizările bune ale

înaintaşilor, de pe care să ne azvîrlim în viitor. Felul acesta de considerare, pînă se infiltrează cere răbdare, însă se va dovedi ca e stîncă, în timp ce pripeala revoluţionară se va spulbera ca nisipul.

627) Un cosciug foarte sărăcăcios urmat de o mulţime de strîngători de zdrenţe murdare de prin gunoaie (pe care le cumpără aproape pe nimic fabricile de hîrtie), era dus, la Paris, spre Montparnasse, cimitirul săracilor. În cosciug era trupul doctorului Genson, medic renumit, avînd altădată o numeroasă şi distinsă clientelă. Însă, ca om de lume plăcîndu-i petrecerile şi devenind beţiv de frunte, a ajuns „doctorul strîngătoriîor de zdrenţe de prin gunoaie", într-o mahala mizerabilă a Parisului. După coborîrea coşciugului în groapă au fost ţinute cîteva cuvîntări. Vorbitorii erau: un fost prefect, un fost avocat şi un fost notar, ajunşi strîngători de zdrenţe prin lăzile de gunoi de pe maidanele Parisului; aceasta ca urmare a păcatului beţiei. „Nenorocirea urmăreşte pe cei ce păcătuiesc, dar cei neprihăniţi vor fi răsplătiţi cu fericirea" (Prov.l3:21). „Nu te uita la vin cînd curge roşu şi face mărgăritare în pahar; el alunecă uşor, dar pe urmă ca un şarpe muşcă, si înţeapă ca un bazilici" (Prov.23:31-32)

628) În istoria tinereţii lui Cirus, regele Persiei, povestită de Xenofon, citim ca micul principe a avut poftă să servească el însuşi, într-o zi, băutura bunicului său Astiage. El a săvîrşit slujba paharnicului cu mare îndemînare. „Sunt foarte mulţumit de tine, fiul meu“, i-a spus Astiage. „Nu se poate închipui un slujitor mai bun. Însă dacă ai venit să ţii locul paharnicului Secas, pentru ce n-ai gustat mai întîi din vin, aşa cum face el?" „Mi-a fost frică de otravă", a răspuns micul principe, „fiindcă la marele ospăţ pe care maiestatea voastră l-a dat cu ocazia zilei tale de naştere, am văzut în mod neîndoielnic că Secas vă otrăvise pe toţi". „Ce vrei să spui?" „Am observat că după ce aţi băut puţin, v-aţi ieşit din

minţi cu toţii. V-am văzut pe toţi făcmd nişte prostii pe care nu le-aţi fi iertat unor copii. Aţi ţipat cu toţii fără să vă înţelegeţi; aţi cîntat împreună nebuneşte, şi cînd cînta cîte unul singur, atunci toţi ceilalţi afirmaţi în cor că acela cînta de minune, deşi nici unul din voi nu-l ascultaserăţi măcar. Fiecare îşi lăuda puterile sale, dar cînd a fost vorba să vă sculaţi la dans, nimeni nu s-a putut ţine pe picioare". „Cum?" a întrebat Astiage. „Oare nu se întîmplă tot la fel şi tatălui tău?" „Niciodată, a răspuns Cirus. „Dar atunci ce i se întîmplă atunci cînd el bea?" „I se stinge setea!" a replicat băiatul.

629) În vremurile vechi, cînd regii mai aveau bufoni, un rege s-a mîniat pe supuşii săi, fiindcă erau răi şi nu voiau să se îndrepte, cu toate ca el se trudea să le dea o mulţime de sfaturi. Bufonul, care auzise despre mînia regelui, i-a spus că i se întîmplă şi lui cum i s-a întîmplat într-o dimineaţă unei servitoare. Spălînd treptele unei scări, servitoarea s-a mîniat, fiindcă treptele se murdăreau mereu. Ea a început cu spălatul de jos în sus. Regele a înţeles această înştiinţare făcută în glumă de bufon şi a început mai întîi cu propria sa casă, şi apoi cu supuşii săi, şi totul s-a îndreptat.

630) O firmă comercială din Frankfurt căuta un tînăr pentru serviciul dc curier. După mai mulţi candidaţi, s-a prezentat un tînăr de 16 ani. Funcţionarul însărcinat cu prezentarea candidaţilor pentru acest post a clătinat din cap spunînd: „Puţină speranţă", fiindcă pînă atunci se prezentaseră 52 de persoane. Totuşi a vrut să încerce şi l-a introdus pe tînăr la şeful său. Acesta s-a întreţinut cu tînărul despre una şi alta, şi scoţînd ţigările, a spus: „Ia tinere, o ţigară şi fumează". Tînărul însă a răspuns: „Vă mulţumesc, dar eu nu fumez". Şeful a replicat tînărului: „Ce, tu nu fumezi? Ia şi fumează, nu fi prost!" La aceasta, tînărul a răspuns: „Nu. Vă mulţumesc, n-am fumat pînă acum şi nici n-o să fumez". Atunci şeful i-a întins mîna şi i-a spus: „Pe tine

te angajez. Tu eşti al 53-lea care s-a oferit pentru angajare şi eşti primul care a refuzat ţigara. Pe tine te pot angaja cu siguranţă; tu eşti creştin, aşa că pot conta pe tine!" Şi în momentul acela şeful a aruncat ţigara, zicînd: „Nici eu nu mai fumez".

35. Lasă-te zdrobit de EL Umileşte-te!

631) Să nu credem că va fi suficient să fim zdrobiţi o singură dată, şi cu aceasta vom putea trece pe poartă. Nu, nicidecum! Alegerea va continua şi ni se va impune necurmat, căci astfel Dumnezeu va pune mereu la încercare măsura noastră de sinceritate în umbletul nostru cu El în lumină. Dacă, de pildă, cineva ne va jigni sau ne va face vreun rău, atunci vom avea de ales între a accepta răul sau nedreptarea care ni s-a făcut, ca un mijloc de har, pentru a ne umili şi a ne pleca, sau a ne împotrivi, înţepenindu-ne grumazul mai departe, făcîndu-ne că n-am înţeles ce vrea să ne înveţe Domnul prin aceasta. În tot răstimpul zilei, Dumnezeu ne va pune la încercare în mii de feluri, spre a vedea dacă dorinţa noastră de zdrobire e reală, sau nu. Va fi inutil atunci să pretindem că suntem zdrobiţi înaintea lui Dumnezeu, dacă purtarea noastră în relaţiile cu aproapele nostru nu va dovedi aceasta! Căci Dumnezeu ne încearcă aproape totdeauna prin aproapele nostru. În viaţa creştinului nu există întîmplare! Dumnezeu ne îngăduie sa-I cunoaştem voia prin întîlnirea noastră cu cei din jurul nostru, şi prin numeroasele lor pretenţii faţă de noi. Dacă suntem în conflict cu noi înşine pentru faptul că ne vine greu să ne lăsăm zdrobiţi adeseori, să ne întoarcem atunci privirile spre calvar, să contemplăm pe Cristos zdrobit pentru noi, şi vom fi atunci gata a fi şi noi zdrobiţi pentru El. Pragul de sus al „uşii zdrobiţilor" este stropit cu sîngele Domnului Isus. Cînd ne plecăm pentru a trece pe această uşă, sîngele acesta „ne curăţă de orice păcat". Nu e suficient numai să ne plecăm pentru a trece, ci trebuie să fim şi curăţiţi, căci numai cei

curaţi au dreptul a trece pe calea cea sfîntă. Poate tu, cititorule, nu ai cunoscut niciodată pe Isus ca pe Mîntuitorul tău personal; sau, poate că îl cunoşti de ani de zile. Dar, oricum ar fî, eşti întinat de păcatul mîndriei, al poftelor, al invidiei, al urii, necurăţiei şi atîtea altele... Dacă vei fi gata să predai toate acestea Aceluia oare le-a purtat odată pentru tine, vei putea auzi şi tu acel murmur dulce şi hinecuvîntat, rostit odată pe cruce: „S-a săvîrşit!" Inima ta va deveni atunci mai albă ca zăpada... Astfel, vom putea ajunge pînă la acel drum croit, pînă la acea Cale Sfîntă. Ea se va întinde înaintea noastră îngustă, dreaptă, abruptă, scăldată în lumină, ducînd spre Ierusalim. De amîndouă părţile se aflä un abis întunecos, care ţine pînă la capătul drumului, dar pe drum totul e lumina. În spatele nostru, Crucea nu mai pare acum întunecată şi de temut, cî ea e acum iluminată de o lumină cerească. De-a lungul drumului, nu-l vom mai găsi numai pe Mîntuitorul; ci îl vom vedea atunci din plin, umblînd alături de noi, pe calea cea Sfîntă, plin de viaţa învierii. El ţine în mînă un ulcior plin cu Apă Vie, şi Se apropie de noi, cerîndu-ne să-I întindem cupa, adică inima noastră, spre a o umple. El o pătrunde cu privirea Sa spre a vedea dacă noi am fost curăţiţi prin sîngele Său. Apoi o umple cu Apă Vie. Vom putea atunci înainta pe cale în bucurie şi laudă, plini de viaţă nouă. Căci aceasta e trezirea: cînd tu şi cu mine suntem umpluţi clipă după clipă cu Duhul Sf înt, cu dragoste pentru semenii noştri, dorind arzător să-i ştim şi pe ei mîntuiţi. Da, negreşit, vom avea mai multe lupte ca mai înainte, mai multe oprelişti dureroase firii noastre vechi, dar vom fi în stare atunci să-i aducem lui Isus fiecare păcat cu simplitate spre a fi curăţiţi, şi spre a primi în schimb darul fără plată al plinătăţii Sale. El va putea atunci să lucreze necurmat în noi lucrarea Sa. Dacă umblăm cu El va umplea neîncetat cupa noastră, aşa încît va fi întotdeauna plină pînă la revărsare. De acum înainte, viaţa noastră de creştini va fi un drum cu El pe înălţimile Căii Sfinte, o viaţă supusă totdeauna voinţei Sale şi curăţită

neîncetat prin sîngele Său, nu o căutare de emoţii deosebite, ci o viaţă de împlinire a voii Iui Dumnezeu zi de zi în noi. Aceasta e adevărata sfinţenie.

632) Starea noastră cea mai înaltă o atingem numai în supunere. S-a zis că în inima fiecăruia există o foaie albă formular conceput de Dumnezeu dar neconceput de om şi necompletat Din pricina celui din urmă, Dumnezeu tînjeşte aşa de mult după noi şi aleargă neobosit, şi din pricina primului noi nu vom fi niciodată mulţumiţi numai cu lucruri pămînteşti sau chiar cu slujirea. Numai Dumnezeu însuşi poate completa acel formular care e făcut după modelul Său, Dacă ne vom supune, vom dobîndi o imagine nouă a vieţii. Vom avea un zel înnoit de a trăi chiar şi în împrejurările cele mai groaznice. Încordarea va scădea de îndată ce în noi accentul se va muta de pe „făcînd" spre „fiind". Situaţia poate rămîne aceeaşi, dar noi ne-am schimbat. Dacă scopul nostru principal este părtăşia cu Dumnezeu, atunci putem avea părtaşie cu El în bucătărie, în serviciu, în boală, şi în orice situaţie, oricît ar fi de grea şi oricît de mult ne-ar încerca. Orice avem de făcut, chiar sarcinile cele mai grele şi neplăcute, trebuie făcute pentru Dumnezeu şi gloria Sa. Lupta, robia şi insuccesele de pînă acum s-au dus, vom fi împăcaţi cu Dumnezeu şi cu noi înşine.

633) Este semnificativ că două cuvinte sunt traduse pentru termenul „sărac" din versetul 3 din Matei 5. Unul se referă la un muncitor, sărac fără să vrea, şi celălalt se referă la un cerşetor, care şi-a ales această stare. Muncitorul sărac nu are venituri care să-i prisosească; cerşetorul nu posedă însă absolut nimic. Aici este întrebuinţat cel de-al doilea termen, pentru a vorbi de sărăcia spirituală. Trebuie să acceptăm atitudinea cerşetorului în spirit, a omului care nu are nimic în faţa harului lui Dumnezeu.

634) Unul din elementele care nu poate lipsi de la lampa cu ulei este fitilul. Fără el, nici vorbă de lumină, nici

vorbă de legătură între ulei şi flacăra. Fitilul nu există decît pentru a fi consumat. Cu cît el va fi cruţat, cu atît lampa nu va lumina. Fitilul n-are nici o putere; eî nu poate lumina de la sine, singurul lucru care iese din el este un fum înecăcios, ce nu face altceva decît pete negre. El este de folos numai ca intermediar între ulei şi flacără. Totdeauna dependent, eî nu este în stare să-şi păstreze propria rezervă de ulei. El este mereu ameninţat de dispariţie: despărţindu-î de ulei, lumina se va schimba în întuneric. Dînd lumină, viaţa credinciosului se consumă cu încetul. Ori de cîte ori Domnul Isus vindeca pe cineva, simţea că o putere ieşea din El. Se spunea despre El: „Rîvna pentru casa Ta Mă mănîncă" (Ps. 69:10; Io,2:17). Dacă nu suntem gata să fim consumaţi, nu putem ajunge niciodată ca Ioan Botezătorul, nişte lumini care ard şi luminează. Trebuie să dispărem cu totul, dîndu-ne pe noi înşine; în schimb, avem siguranţa că: „Chiar dacă omul nostru din afară va trece, totuşi omul nostru dinlăuntru se înnoieşte din zi în zi" (2,Cor.4:16). În Vechiul Testament, una din funcţiile preoţilor era de a înlătura, cu nişte beţişoare de aur curat depunerile formate pe fitil; fără această operaţie, lumina ar fi fost prea slabă. Se întîmplă ca Marele nostru Preot să fie nevoit să utilizeze foarfeci de aur pentru a înlătura din vieţile noastre tot ce le împiedică să răspîndească lumina. El împlineşte această lucrare prin Cuvîntul Său, lucrînd cu putere în inima noastră, prin Duhul Sfînt. Să ne bucurăm de această slujbă, oricît de dureroasă ar fi ea pentru noi.

635) Una este să fii copil al lui Dumnezeu şi cu totul alta este să fii un slujitor al lui Cristos. Dacă trimit pe copilul meu în grădină ca să lucreze, o să facă poate mare pagubă; nu este el totuşi copilul meu iubit? Da, dar nu este un slujitor deprins cu grădinăritul, lată toată deosebirea: rudenia şi slujirea sunt două lucruri deosebite. Asta nu înseamnă că un copil al lui Dumnezeu n-are nimic de făcut, nimic de suferit sau nimic de învăţat, ci numai că slujba şi suferinţa lui sunt

strîns legate în căile lui Dumnezeu. Cei care se arată mult în public trebuie să aibă acea umilinţă, acel cuget aşezat, acea minte supusă şi umilă, acea voinţă frîntă, acel glas duios, care sunt roadele frumoase ale suferinţei sub mîna lui Dumnezeu. Cei care iau un loc de frunte, fără să aibă, mai mult sau mai puţin, însuşirile menţionate, îşi vor pierde cumpătul mai curînd sau mai tîrziu.

636) Împăratul Teodosius omorîse 7.000 de oameni din pricina unei răscoale în Tesalonic. Îndată după aceea voia să se ducă la biserică în Milano. Episcopul Ambrosiu, care-l mustrase mai înainte printr-o scrisoare, l-a oprit şi i-a zis că nu poate să facă parte din turma lui Cristos, pătat astfel de sînge. Împăratul supărat s-a legat de pilda lui David, spunînd că şi el a săvîrşit omor. Ambrosiu i-a răspuns: „Urmează pe David şi în pocăinţă, cum l-ai urmat în păcat".

Aşa fac mulţi oameni: Cînd păcătuiesc, îndată zic: „Şi David a păcătuit!" Dar ştiu numai de păcatele lui David. De pocăinţa lui habar n-au. Nu cumva ai făcut sau faci şi tu la fel, cititorule?

637) O scriitoare suedeză dorea ca Dumnezeu să-i arate care va fi pasul următor în cariera sa. In cele din urmă, într-o clipă de abandon, care a intervenit în starea ei de autodominare, i s-a părut că îl aude pe Dumnezeu spunîndu-i: „Cum aştepţi tu să-ţi mai vorbesc, după ce M-ai ţinut cu căluşul In gură atîta vreme?" Dacă îl ţii pe Dumnezeu cu căluşul în gură încontinuu, să nu te mai aştepţi ca El să-ţi vorbească în perioada de criză!

638) Egoistul nu o poate scoate la capăt cu sine însuşi, şi din această cauză el nu o poate scoate la capăt nici cu ceilalţi. Egoistul aruncă de obicei întreaga vină pentru necazurile sale pe alţii, sau pe împrejurări. Motivul pentru care el nu se poate împăca cu ceilalţi oameni este că el e în dezacord cu sine însuşi. In timpul războiului civil, un tînăr din sudul Americii care venise să-şi viziteze fratele care era

rănit într-un spital din Washington a ieşit în fugă din salonul fratelui său şi s-a izbit de preşedintele Lincoln, fără să ştie cine este acesta. Atunci tînărul i-a spus furios: „Nu poţi să te dai la o parte din calea unui gentleman?" La care Lincoln şi-a dat seama dintr-o străfulgerare că ceva era defect în lăuntrul tînărului, căci altfel n-ar fi fost într-un atît de brutal dezacord cu toţi ceilalţi. Cineva a exprimat fenomenul acesta astfel: „Vrei să ştii care sunt punctele slabe ale cuiva? Observă care sunt defectele pe care le descopere el altora". De obicei el va scoate în evidenţă ceea ce este rău în alţii ca o compensaţie pentru ceea ce este rău In sine însuşi. Ccrcul vicios trebuie spart. Cum? Fie de către persoana respectivă printr-o predare de sine unui centru de viaţa mai larg, fie printr-un act de iubire din partea altcuiva.

639) Să zicem că ai cumpărat un automobil nou, foarte modern, de ultimul tip. Suma iniţială de plată e uriaşă şi aceasta nu e decît începutul. Pe lîngă preţ însă mai trebuie să ţii cont şi de cheltuielile de întreţinere. Schimbarea regulată a uleiului şi a lubrifianţilor sunt recomandate ca obligatorii chiar de producător. Se mai cer şi anumite revizii periodice pentru buna funcţionare a maşinii. Aşa că maşinile, oricît de noi şi frumoase ar fi, nu se păstrează dacă nu sunt îngrijite cum trebuie. Căsătoria intră în aceeaşi categorie. Nu uitaţi, în căsătorie nu se atinge niciodată „un"-itate dintr-odată! în căsnicie, soţul şi soţia sa găsesc într-o asociere strînsă, iar nevoile lor sunt într-o interdependenţă atît de mare, încît este practic imposibil să te separi!

640) Stelele cînd îmbătrînesc implodează, adică, în loc să explodeze, să se extindă expansiv în afară, ele descresc ca volum, se fac pitice, poate cît un măr, dar cu densitatea de milioane de tone pe centimetru cub. Spormdu-li-se fantastic densitatea, ele nu mai radiază doar lumina văzută de noi, ci şi regulate semnale radioscopice, pînă cînd ating maximum de concentraţie, cînd explodează ca „nove“, stele mari. Din

acest exemplu înţelegem foarte bine deviza Mântuitorului „Prin moarte la viaţă”. Prin interiorizare, umilire, pierderea în tine însuţi, cucereşti exteriorul, devii cu adevărat mare.

641) Un hindus proeminent spunea altuia, diplomat al Universităţii din Oxford, despre un creştin, că e atît de umil. „Da, fiindcă în adîncul fiinţei lui e un sentiment de superioritate ce-i dă puterea de a se umili[1]”. Prin siguranţa că e cum nu se poate mai privilegiat „copil al Tatălui Ceresc”, îşi poate permite luxul de a se umili fără prea multă greutate, cum a făcut şi Fiul Unic al lui Dumnezeu; sau ca un prinţişor deghizat în haine simple, ca sa zburde în praf şi noroaie, ca ceilalţi copii şi se simţea cu atît mai bine cu cît putea ascunde mai mult adevărata lui poziţie. Acasă, în palat va putea să facă baie mai bine decît ei; are destule haine de terfeleală aici, la joacă. Creştinul n-are nevoie să se afirme ca cei nesiguri, în mod strident, căci la vremea ei, suita vieţii regale vine să-l dezvăluie, şi-n faţa lumii uimite arata cu cine a avut de-a face fără să-l recunoască (l.Tes.lrlO).

642) Frederic al И-lea, după ce i-a învins pe arabi în Sicilia, a auzit că Sf. Francisc de Asisi trece prin apropiere, l-a chemat la palatul său, ca să-i arate fastul: masă bogată, uniformă strălucitoare, tacîmuri de aur, cîntareţi. Toţi se veseleau. Francisc tăcea. Împăratul l-a întrebat: „La ce te gîndeşti?” „Sire, mă gîndesc cît de fericit e fratele Mazilius, care se poate ruga acum liniştit în mijlocul pădurii”. După un timp de tăcere, împăratul l~a întrebat din nou la ce se gîndeşte. Francisc a răspuns: „împărate, mă gîndesc cît de fericit trebuie să fie acum fratele Agen, care îngrijeşte de un lepros”. A treia oară a spus: „Ce fericit e fratele Bernard care ajută unei văduve să-şi cureţe grajdul şi apoi îi va instrui copiii în învăţătura lui Isus“.

Sub aspectul „sărăciei în duh” se înţelege în primul rînd o astfel de stare de spirit: să-ţi găseşti fericirea în treaba măruntă care îţi este încredinţată, prin care foloseşti

societăţii, în funcţia de contabil, de gospodină, de profesoară, de pictor, de hamal. Sa suporţi totul, neplîngîndu-te de nimic, decît de faptul că te mai plîngi şi că nu eşti mulţumit.

36. Leapădă-te de tine însuţi!

643) Înţeleptul Antisthene a fost întrebat ce a dobîndit de pe urma filozofiei. „Folosul”, a răspuns el, „de a putea sta de vorbă cu mine însumi”. Iar Socrate a spus: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”

Cuvîntul lui Dumnezeu în Romani capitolul 7 ne îndeamnă la o cunoaştere a noastră şi la lepădarea omului vechi, producător de păcate. Pentru a ne lepăda de noi înşine, trebuie să ne cunoaştem (că nimic bun nu locuieşte în noi) (Rom.7:18). Pentru a ne cunoaşte, trebuie sa stăm de vorbă cu noi înşine! Tu ai încercat vreodată să stai de vorbă cu tine însuţi?

644) Francisc L. Booth Tucker, tînăr şi strălucit ofiţer, ocupa un loc înalt In serviciul civil din India. Viitorul lui era foarte promiţător. Întîlnind însă pe Domnul Isus Cristos, el s-a hotărît să se supună cerinţelor Lui. Dezgustat de egoismul lui, dorea să ajute moral şi spiritual populaţia nenorocită care-l înconjura. Auzind vorbindu-se de Armata Salvării de curînd înfiinţată, şi impresionat de felul în care această mişcare ajunsese să pătrundă în clasele de jos, el şi-a dat demisia, s-a întors în Anglia, pentru a se ataşa trup şi suflet de noua mişcare. După un timp de formare, el s-a întors în India ca misionar în servicul Armatei Salvării. În acest timp, cu toate eforturile, ei nu a ajuns să intre în legătură cu dezmoşteniţii ţării; era incapabil să ducă cu bine sarcina pentru care sacrificase totul. După ce s-a rugat cu insistenţă, F. Tucker a decis să adopte costumul indigenilor, să se îmbrace şi să meargă să cerşească în felul sfinţilor lor şi să trăiască din ceea ce aceşti oameni sărmani voiau să-i dea. F. Tucker a pornit în plină vară, cu un tovarăş, străbătînd cu picioarele goale drumurile fierbinţi. Indigenii, care nu

purtaseră niciodată încălţăminte, erau, fireşte, pregătiţi contra căldurii. Însă cei doi călători ai noştri nu au întîrziat să sufere groaznic din cauza picioarelor lor acoperite cu băşici. Ajunşi aproape de o localitate, intr-un moment de căldură toridă a zilei, ei au sperat să găsească puţină apă şi hrană, însă intrarea în sat le-a fost interzisă. Zdrobiţi de oboseai şi de descurajare, ei s-au întins la umbra unui copac şi au adormit adînc. În timpul somnului, cîteva persoane s-au apropiat de ei din curiozitate. Un om, mirat, cînd a văzut picioarele lor însîngerate, a spus către ceilalţi: „Aceşti oameni trebuie să se intereseze cu sinceritate de noi, prin faptul că nu se tem să sufere pînă In acest hal pentru a ne aduce veştile lor! Ei sunt cu siguranţă buni, şi noi le-ara făcut rău!“ Cînd misionarii s-au trezit din somn, au fost invitaţi în sat, unde, după ce le-au fost îngrijite picioarele răănite atît de rău, li s-a dat să mănînce. Numai atunci ii s-a dat ocazia atît de aşteptată să vestească Evanghelia membrilor acelui trib. Trezirea n-a întîrziat, s-a întins şi a cuprins 25.000 de suflete. Nu datorită calităţilor incontestabile ale lui Francisc Tucker s-a deschis inima acestor oameni, ci din cauza slăbiciunii lui extreme. Devenind slab, atunci a avut putere. Slăbiciunea lui a devenit arma pe care puterea lui Dumnezeu avea s-o folosească. „Căci cînd sunt slab, atunci sunt tare“~ spune apostolul Pavel (2.Cor.l2:10).

645) În palatul din NUrnberg se află o galerie de oglinzi» cu o mie de exemplare. Cînd intri acolo, o mie de mîini se vor întinde spre tine sâ te cuprindă. Dacă surîzi, mii de surîsuri vor răspunde surîsului tău; dacă plîngi, o mie de perechi de ochi vor plînge împreună cu tine. Dar toate aceste mîini, toate aceste surîsuri şi aceste plînsete sunt ale tale. Aşa e omul mîndru; în întregime ocupat cu sine, înconjurat numai de sine, întemniţat în sine însuşi.

646) Un creştin s-a lăudat cu maturitatea lui în Cristos, cu viaţa lui de profundă lepădare de sine. Cineva, ca

să-l încerce, i-a spus: „închipuieşte-ţi că suntem într-o casă, iar eu îţi arăt pe geam, în curte, un bolovan de piatră. Ce constatare vei face, cu privire la spusele mele?" „Bineînţeles, voi confirma existenţa bolovanului de piatră". „Dar dacă ţi-aş arăta în curte un bolovan de aur, tu ce constatare ai face?" „Voi confirma existenţa bolovanului de aur şi voi face deosebirea netă dintre piatră şi aur". „Destul! Atîta timp cît tu mai faci deosebire între piatră şi aur, tu nu eşti lepădat de tine însuţi, tu nu eşti lepădat de tot ce ai" (Lc.9:23; Mt.l6:24).

647) Cum trebuie să se manifeste în lume un ucenic al lui Cristos cu adevărat lepădat de sine însuşi? Ca un om mort! „Căci voi aţi murit" (Col. 3:3), spune marele apostol Paveî. Şi tot el spune în altă parte: „Noi am murit faţă de păcat" (Rom.6:2). Şi cum se manifestă un om mort? Nicidecum! El este pasiv la toate provocările din jur. O discuţie între două persoane: „Ştii tu", a spus una, „ce-ar face morţii dintr-un cimitir daca i-ai lăuda?" „Nu ştiu, de unde aş putea să ştiu?" a spus cealaltă. „Ca să te convingi, du-te în cimitir şi spune aşa, plimbîndu-te printre morminte: ,0, voi morţilor, ferice de voi! Cine este ca voi? Cine are odihna voastră? Cine are liniştea voastră, pacea voastră?! Voi sunteţi fericiţi, morţilor, ferice de voi!‘“ Persoana provocată s-a dus în cimitir şi a spus morţilor de acolo aşa cum a fost învăţată să spună, apoi s-a întors la ce! care o trimisese. A fost întrebată ce a văzut, ce a constatat, întrebare la care ea a răspuns că nu a văzut nici o reacţie din partea morţilor. „Bine", a spus cealaltă, „acum reîntoarce-te şi spune aşa morţilor: .Morţilor blestemaţi! Cine este mai nefericit ca voi? Voi, oase îngălbenite, trupuri mîncate de viermi, cine este într-o stare mai nefericită ca voi? Voi nu mai vedeţi lumina soarelui, trăiţi la întuneric, iar tăcerea vă e tovarăş. Nimeni n-ar mai avea soarta voastră!'" Persoana provocată s-a reîntors în cimitir, a spus morţilor blestemul, apoi a revenit la cea care o trimisese şi i-a spus că nici de data aceasta nu a văzut din partea morţilor nici măcar cea mai mică reacţie.

„Vezi, uite-aşa este un creştin cu adevărat lepădat de el însuşi, mort faţă de firea pămînteaseă. Pe acesta, şi dacă-l lauzi, şi dacă-l blestemi, orice î-ai zice, el nu reacţionează, pentru că â murit, şi viaţa lui este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu".

648) Doua femei dintr-un sat nemţesc au învăţat un cîine mare să tragă la un cărucior, cu care aduceau lapte la oraş. Cîinele dresat a făcut pînă la o vreme ispravă bună, dar cîinele tot cîine rămîne. Într-o dimineaţă, în drum spre oraş, cîinele a văzut un iepure şi îndată a luat-o la fugă după el, răsturnînd laptele în drum. Toate strigătele femeilor au fost zadarnice; în cîine s-a trezit firea lui de cîine alergător după carne de iepure. Exact aşa se întîmplă cu cei ce cred că se pot face mai buni fără să-şi schimbe firea cea veche, fără să treacă prin ceea ce se cheamă naştere din nou. Păcat de strădaniile lor.

649) Un vînător iscusit a prins un purcel de mistreţ şi l-a îmblînzit. Purcelul s-a făcut mare, omul l-a îngrăşat şi se părea că mistreţul şi-a pierdut firea cea sălbatică. Dar tocmai pe cînd a sosit vremea să-l taie, porcul a şters-o la pădure. S-a trezit în el firea cea veche de mistreţ. Păcat de bucatele cheltuite pe el! Exact aşa se întîmplă şi cu cei ce cred că se pot face buni fără să-şi schimbe firea cea vche, fără să treacă prin ceea ce se numeşte naştere din nou şi lepădare de sine (2.Cor.5:17; Lc.9:23).

650) Noi rostim uneori tot felul de cuvinte neplăcute despre noi înşine; dar ce simţim noi oare cînd alţii spun aceleaşi cuvinte despre noi? Se întîmplă apoi ca lucurile defavorabile pe care, unoeri, le spunem despre noi înşine, să nu fie sincere; şi de acest lucru ne dăm seama cînd un altul rosteşte aceleaşi lucuri despre noi. Unii par să refuze sarcina care li se cere s-o împlinească numai pentru a se vedea solicitaţi cu stăruinţă s-o accepte. Toate acestea dau dovadă că în noi mai există foarte multă modestie falsă; şi falsa

modestie nu este decît o fiică a mîndriei, a orgoliului din noi; iar orgoliul (mîndria) este un vlăstar puternic aî firii pămînteşti, a omului vechi din noi. Domnul fsus îi pofteşte pe toţi aceia care vor să vină după El să renunţe la ei înşişi, la omul cel vechi, la natura păcătoasă (Lc.9:23; Mt.l9:24).

651) Petru cel Mare, ţarul Rusiei, a dat un ordin prin care toţi nobilii care îi vor maltrata pe servitorii lor să fie pedepsiţi cu aceeaşi pedeapsă cu care i-au lovit pe ei. Într-o zi, Petru l-a lovit atît de tare pe un grădinar al său, incit acesta a căzut la pat şi a murit. Atunci, necăjit, a spus: „Am învins naţiuni şi am civilizat popoare, dar pe mine nu m-am putut învinge". Alexandru cel Mare a cucerit popoare şi ţări puternice, dar patimile nu şi le-a putut înfrînge. Cezar a învins în o sută de bătălii, dar a căzut victimă dorinţei de a deveni împărat.

Cel mai greu lucru de înfrînt este eul nostru. De aceea, Domnul Isus pune ca primă condiţie în a-L urma pe El înfrîngerea eulut (Lc.9:23).

652) Cînd suntem expuşi criticii, cum reacţionăm? Căutăm să ne îndreptăţim? Critica ridică în noi amărăciune şi împotrivire? Devenim imediat combativi? Astfel de reacţii dovedesc că suntem stăpîniţi de mîndrie. Nu putem suporta să auzim vorbindu-se despre noi în termeni dezaprobatori. Un duh umil va accepta să fie judecat de oricine şi va scoate profit din aceasta, căci ştie că nu există fum fără foc şi că cea mai aspră critică are, în general, şi o parte de adevăr, de care el va beneficia. O astfel de atitudine de a accepta să fii judecat de oricine, de a nu reacţiona criticii la adresa persoanei tale dovedeşte că noi suntem lepădaţi de noi înşine, şi că . urmăm exemplul trasat de Domnul Isus.

653) Un teolog scoţian Cairns — avea obiceiul să zică: „Voi mai întîi, eu după aceea!" într-o zi, cînd se pregătea să urce la amvon, ascultătorii au început să-l aplaude călduros. El s-a dat atunci la o parte şi a lăsat ca omul care-l urma să

treacă înaintea lui, apoi a început el însuşi să bată din palme. El nici nu-şi dădea seama că aplauzele erau pentru el. Aşa este omul lepădat de el însuşi. Aşa este omul fericit!

654) Suferinţa trebuie să fie un mijloc de îndreptare şi un leac. Dacă însă ar fi să-ţi alegi singur suferinţa, atunci ea n-ar putea să-şî ajungă ţinta trebuitoare pentru îndreptarea ta. Am auzit că nişte călugăriţe ale unui ordin călugăresc dorm în fiecare noapte în sicriile în care vor fi înmormîntate şi care sunt rezemate de perete, aproape în picioare. Obişnuinţa face ca somnul într-o astfel de poziţie să ajungă în curînd cu putinţă, ba poate chiar plăcut; dar „omorârea cărnii" cum se zice este mai mult simulată, decît adevărată. Femeile acestea nu merită milă, pentru că ar putea foarte bine să doarmă în paturi, ca nişte oameni întregi la minte. Într-o mînăstire din Bruxelles am văzut bicele cu care călugării se biciuiesc singuri. Poate că le face plăcere dacă se lovesc reciproc cu biciul. Dar o biciuire pe care ţi-o faci singur nu poate aduce decît o suferinţă aparentă. O durere pe care tu ţi-o alegi singur nu este, îndeobşte, o durere serioasă; în cele din urmă, o astfel de durere poate să ajungă chiar să ne placă. Dacă sufăr de bunăvoie, suferinţa aceasta nu contribuie cu nimic la lepădarea de mine însumi; dacă însă, în fiecare zi, rabd durerea după voia Domnului, cum ar fi sărăcia sau singurătatea, dacă beau paharul suferinţei şi zic: „Facă-se voia Ta!" atunci preamăresc pe Dumnezeu şi am binecuvîntare din suferinţa mea.

655) Un mare boier era pe patul de moarte; era foarte frămîntat cu privire la veşnicia lui. In chinuri şi-a adus aminte că Ion, servitorul său care îngrijeşte turma de porci, este credincios şi că nu odată l-a rugat şi pe el să se predea Domnului. A chemat în grabă pe servitor şi l-a întrebat ce trebuie să facă pentru a fi mîntuit. „Stăpîne", a spus Ion porcarul, „numaidecît trebuie să vă duceţi la cocina porcilor, sa îngenuncheaţi acolo şi sa spuneţi: O, Doamne, ai milă de

mine păcătosul". Boierul nici n-a vrut să audă de aşa ceva. Dar boala îl chinuia tot mai tare. După cîteva zile s-a hotărît să facă ce i-a spus Ion. L-a chemat şi i-a spus că e gata să renunţe la tot ce are şi să se ducă în cocină. „Acum nu mai e nevoie, stăpîne", a spus Ion, „Dumnezeu a vrut de la dumneata doar renunţarea aceasta". In viaţa de credinţă sunt lucruri Ia care Dumnezeu ne cere să renunţăm. Uneori s-ar putea ca Dumnezeu să nu ne ceară o renunţare de fapt, ci numai una de drept. Dar oricum, noi să trăim în aşa fel, încît să îndeplinim condiţia aceasta: Oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu" (Lc.l4:33),

656) „O nenorocitul de mine!" strigă Pavel. „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" şi este bine cînd cineva ajunge să strige în felul acesta. Nu există nimic mai muzical în urechile Domnului. Acest strigăt este cel mai spiritual şi cel mai scriptural strigăt pe care îl poate scoate un om. Şi el îl scoate numai atunci cînd ştie că el nu mai poate face nimic şi cînd renunţă să mai ia decizii noi. Pînă acum de fiecare dată cînd a dat faîiment a luat o nouă hotărîre şi şi-a dublat şi redublat voinţa de a învinge. În sfîrşit, el a descoperit că n-are rost să tot ia hotărîri, şi a strigat de disperare: „O, nenorocitul de mine!" Este situaţia unui om care se trezeşte din somn într-o clădire în flăcări şi vede că nu mai are nici o ieşire; strigătul Iui nu mai este după ajutor, ci e un strigăt de disperare. Ai ajuns tu la această disperare de tine însuţi, sau mai tragi încă speranţă că dacă citeşti şi te rogi vei fi un mai bun creştin? Cititul Bibliei şi rugăciunea nu sunt rele, ferească Dumnezeu sa spun eu asta, dar e rău că te încrezi chiar şi în ele pentru victorie. Ajutorul nostru e în Acela care e subiectul acelei lecturi şi rugăciuni. Încrederea noastră trebuie să fie numai în Cristos. Din fericire, „nenorocitul" nu rămîne numai la a-şi deplînge nenorocirea, el pune o întrebare foarte bună, şi anume: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" „Cine?" Pînă acum el căutase un anumit lucru; acum speranţa lui este într-o Persoană. Pînă acum el

căutase înlăuntrul său o soluţie a problemei; acum el priveşte dincolo de sine, căutînd un Mîntuitor, El nu mai vrea să încerce; toată speranţa lui este acum în Altul.

657) Pe vremea cînd a fost scrisă epistola către romani, un criminal era pedepsit într-un mod deosebit, şi teribil. Trupul celui ucis era legat de trupul ucigaşului, cap la cap, mină la mină, picior la picior, şi ucigaşul era lăsat aşa pînă murea şi el. Ucigaşul putea să meargă unde voia el, dar ori unde ar fi mers trebuia să tîrască cadavrul celui ucis după el. Ar putea exista o pedeapsă mai îngrozitoare? Şi totuşi aceasta este ilustraţia pe care o foloseşte apostolul Pavel în Romani 7:24. Este ca şi cînd el ar fi legat de un cadavru propriu! sau „trup de moarte"şi n-ar putea să se elibereze. Oriunde ar merge, el este apăsat de teribila sa povară. În cele din urmă, el n-o mai poate purta şi strigă: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi?" Şi apoi, într-o străfulgerare, strigătul lui de disperare se transformă într-un cîntec de laudă. El a găsit răspunsul la întrebarea sa: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru!" (Rom.7:25).

658) Watchman Nee: Tendinţa naturală este aceasta: înainte, eu îmi foloseam mintea ca să scrutez cu ea istoria, afacerile, chimia, problemele mondiale, literatura, poezia. Mi-am folosit mintea ascuţită ca să scot maximumul posibil din studiile mele. Dar acum dorinţa mea fost schimbată, aşa încît de aici înainte eu folosesc aceeaşi minte în exact acelaşi fel în lucrurile lui Dumnezeu. Eu deci mi-am schimbat subiectul interesului, dar n-am schimbat metoda de lucru. Aici este tot necazul. Interesele mele au fost total schimbate (lăudat să fie Domnul pentru aceasta!), dar acum eu utilizez ca să studiez Corinteni şi Efeseni aceeaşi putere pe care am utilizat-o mai înainte ca să studiez istoria şi geografia. Dar puterea aceasta nu-i din noua creaţie; şi Dumnezeu nu va fi satisfăcut cu această simplă schimbare de interese! Necazul cu mulţi

dintre noi este că noi am schimbat canalul prin care ne sunt dirijate energiile, dar n-am schimbat sursa acestor energii.

659) Dacă aşezi o prăjitură delicioasă în faţa a doi oameni care tocmai au terminat un prînz înbelşugat, care va fi reacţia lor? Ei vor vorbi despre ea, îi vor admira aspectul, vor discuta reţeţa, vor face aprecieri despre preţul ei vor face orice altceva decît să o mănînce! Dar dacă ei vor fi cu adevărat flămînzi, atunci nu va trece mult şi prăjitura va dispare. Şi aşa este şi cu lucrurile spiritului. Nici o lucrare adevărată nu va începe într-o viaţă fără ca mai întîi să se fi creat un sentiment al necesităţii. Dar cum se poate face acest lucru? Noi nu putem injecta altora apetit spiritual cu forţa; noi nu-i putem obliga pe oameni să fie flămînzi. Foamea trebuie produsă, şi ea poate fi produsă în alţii numai de aceia care poarta în ei întipărirea lui Dumnezeu.

660) Să presupunem că guvernul ţării noastre s-ar hotărî să acţioneze drastic în problema băuturilor alcoolice şi ar dori ca toata ţara să devină abstinentă. Cum credeţi că ar acţiona el? Ce-am face noi în această privinţă? Credeţi că dacă am cutreiera toate prăvăliile, restaurantele şi depozitele şi am sparge toate sticlele cu băuturi alcoolice, am rezolva problema? Cu siguranţă că nu! Desigur că va trebui să distrugem toate băuturile deja fabricate, dar în spatele acestora stau fabricile, distilăriile şi cazanele de ţuică, şi dacă noi ne scăpăm doar de produsul lor de pînă acum şi pe ele le lăsăm neatinse, producţia va continua, şi problema n-ar fi rezolvată. Nu, nu, mai întîi ar trebui distruse toate berăriile, distilăriile şi cazanele de ţuică din toată ţara, pentru a putea rezolva efectiv şi permanent problema.

Noi suntem fabrica; acţiunile noastre sunt produsele. Sîngele Domnului Isus a avut de-a face cu problema produselor, adică a păcatelor noastre. Aşa că problema a ceea ce am făcut este rezolvată, dar Se va fi oprit oare Dumnezeu acolo? Ce se întîmplă cu ceea ce suntem? Păcatele

noastre au fost produse de noi. Problema lor a fost rezolvată? Credeţi voi că Domnul ne va fi curăţit păcatele şi după aceea va fi lăsat în seama noastră să rezolvăm problema fabricii care produce păcatele? Credeţi voi că, după ce va fi îndepărtat produsele, ne va fi lăsat pe noi singuri să lichidăm sursa de producţie? Este destul să punem întrebarea în felul acesta că şi avem răspunsul. Cu siguranţă că El nu va fi făcut treaba numai de jumătate şi să fi lăsat cealaltă jumătate nefăcută. Nu, El a măturat păcatele noastre, dar în acelaşi timp a lichidat şi fabrica ce producea asemenea lucruri. Lucrarea încheiată a lui Cristos s-a dus în realitate pînă la rădăcina problemei noastre şi a rezolvat-o. Nu există jumătăţi de măsură la Dumnezeu. El a făcut totul ca domnia păcatului să fie nimicită total. „Ştiu bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului" (Rom.6:6). Ştim bine! Da, dar ştii tu bine? Sau: „Nu ştiţi" (Rom.6:3). Fie ca Domnul să Se îndure de noi şi să ne deschidă ochii.

661) Un predicator dorea să facă şi el lucrarea pe care a făcut-o Moody odinioară. El se ruga intens şi muncea din greu, dar rezultatele în stil Moody refuzau să apară. Apoi a ajuns la concluzia că atunci cînd Dumnezeu l-a ales pe Moody, El a ales un om mai mare şi că Dumnezeu de la el a avut o lucrare la nivelul lui, nu la cel al lui Moody.

Tu nu eşti făcut să te tîrăşti în noroi, nici să pluteşti în văzduh: tu aparţii pămîntului, însă cînd stai cu picioarele pe acesta, trebuie să umbli drept şi să-ţi îndeplineşti cu demnitate sarcinile pe care le ai de îndeplinit.

662) Oraşul Lyons, din statul Iowa (SUA) era aşezat într-un ioc unde fluviul Mississipi era foarte îngustat şi unde credeau locuitorii oraşului — calea ferată urma inevitabil sa fie construită şi unde urma să se contruiască podul peste rîu. De aceea, ei au cerut societăţii căilor ferate un preţ

exorbitant pentru terenul lor. În consecinţă, Societatea Căilor Ferate a decis ca linia să treacă nu pe la Lyons, ci pe la Clinton, care oferea societăţii teren pe gratis. Urmarea a fost că oraşul Clinton a prosperat şi s-a dezvoltat, iar Lyons a sărăcit. Cînd tu trăieşti într-o stare de referinţă la tine, automat te închizi, te izolezi de călăuzirea lui Dumnezeu şi, prin urmare, de resursele Lui. Dacă trăieşti într-o stare de referinţă la eul tău, vei sfîrşi în sărăcie de tine însuţi.

663) Trăieşti tu pentru Domnul, sau pentru tine însuţi? Un prieten american, acum la Domnul, a visat încă din copilărie să ajungă o zi în care să i se zică: „Dr. Paul”. Cînd era încă băieţandru a început să viseze la ziua în care va intra în universitate, apoi îşi imagina cum îşi va lua întîi licenţa şi apoi doctoratul în filozofie. Atunci, în sfîrşit va fi ziua în care toţi îl vor saluta ca pe Dr. Paul. Domnul l-a mîntuit şi l-a chemat în slujbajSa ca predicator. Şi în scurtă vreme el a devenit pastor la o biserică mare. Intre timp şi-a luat licenţa, şi acum studia pentru doctorat, dar în ciuda splendidului progres în studii şi a remarcabilului succes ca pastor, el era un om nemulţumit. EI era un lucrător creştin, dar viaţa Iui nu era ca a lui Cristos, el avea spiritul lui Dumnezeu înlăuntrul său, dar el nu se bucura de prezenţa Duhului şi nu experimenta puterea Lui. EI şi-a zis în sine: „Eu sunt predicator al Evangheliei şi pastor al unei biserici. Eu le spun oamenilor să iubească Cuvîntul Iui Dumnezeu, dar eu însumi nu-l iubesc cu adevărat. Eu îi îndemn să se roage, dar eu însumi am prea mică înclinaţie să mă rog. Eu le spun să trăiască o viaţă sfîntă, dar propria mea viaţă nu este sfîntă. Eu îi avertizez să nu iubească lumea, dar deşi în afară eu fug de ea, în adîncul inimii ea îmi este tare dragă". În tulburarea lui, el a strigat către Domnul, şi L-a rugat să-t facă şi pe el să cunoască puterea Duhului Sfînt înlăuntrul său. Dar deşi s-a rugat luni de zile, nici un răspuns nu i-a venit. Atunci a postit şi L-a implorat pe Domnul să-i descopere unde este piedica în propria sa viaţă. Răspunsul n-a întîrziat să vină, şi el a fost

următorul: „Eu aş dori să te fac să cunoşti puterea Duhului Meu, dar inima ta este dăruită unui lucru pe care Eu nu vreau ca tu să-l ai. Tu mi-ai predat Mie totul afară de un singur lucru, şi lucrul acela îl ţii pentru tine: doctoratul tău". Ei bine, pentru voi sau pentru mine puţin contează dacă lumea ni se adresează cu numele nostru simplu, dacă pune un dr. Înainte, dar pentru el acest lucru era însăşi viaţa lui. El şi-l visase din copilărie şi trudise pentru el toată tinereţea lui, şi acum lucrul acela pe care îl preţuia el mai mult era la un singur pas de el. Două luni de zile şi era al lui. Aşa că s-a apucat să discute cu Domnul: „Este vreun rău în faptul de a fi un doctor în filozofie? Nu va fi o mai mare glorie pentru Numele Tău să ai un Dr. Paul ca predicator al Evangheliei, în loc de un simplu Paul?" Dar Dumnezeu nu-Şi schimbă gîndul, şi toată argumentaţia lui Paul a rămas zadarnică: Domnul continua să-i spună aceiaşi lucru. Ori de cîte ori se ruga, el primea acelaşi răspuns. Atunci, văzînd că argumentaţia dă greş, el a început să se tîrguiască cu Domnul. I-a promis că va merge acolo sau dincolo, că va face cutare sau cutare lucru, numai Domnul să-i permită să-şi ia doctoratul; dar totuşi, Domnul a rămas neschimbat. Şi în această perioadă Paul devenea tot mai flămîhd după plinătatea Duhului. Starea aceasta de lucruri a continuat pînă înainte cu 2 zile de examenul final de doctorat. Era sîmbăta, şi el s-a aşezat să-şi pregătească predica pentru ziua următoare. Dar, oricît căuta, nu putea găsi nici un mesaj. Ambiţia lui de o viaţă era tocmai în pragul realizării, dar Dumnezeu i-a arătat clar că el trebuie să aleagă între puterea pe care o căpăta prin diploma de doctor şi puterea Duhului Sfînt, umplîndu-i viaţa. In seara aceea, ei a cedat, „Doamne", a spus el, „sunt gata să rămîn simplu Paul toate zilele vieţii mele, dar vreau să cunosc puterea Duhului Sfînt în viaţa mea". S-a ridicat de pe genunchi şi a scris o scrisoare către comisia de examinare, cerîndu-le să-l scuze că va absenta de la examenul de luni şi le-a spus şi motivul. Apoi a plecat la culcare, foarte fericit,

dar fără a fi conştient de vreo experienţă neobişnuită. În dimineaţa următoare s-a urcat la amvon şi a spus bisericii că pentru prima dată în şase ani n-are o predică pregătită; şi le-a explicat cum s-a întîmplat lucrul acesta. Dumnezeu a binecuvîntat mărturia lui mai mult decît oricare aita dintre predicile lui bine pregătite, şi din ziua aceea Dumnezeu l-a avut în stăpînirea Lui într-un mod cu totul nou, căci el a cunoscut de atunci separarea de lume, nu numai ca un lucru exterior, ci şi ca o realitate lăuntrică adîncă, şi ca rezultat al acesteia, binecuvîntata prezenţă şi putere a Spiritului a devenit experienţa lui zilnică. Dumnezeu aşteaptă o rezolvare a tuturor controverselor noastre cu El. La Paul, controversa a fost pe tema diplomei lui de doctorat, dar la noi poate fi ceva cu totul diferit. Predarea noastră completă Domnului se leagă în general de un anumit lucru din viaţa noastră, şi Dumnezeu aşteaptă lucrul acela. El trebuie să-l aibă, deoarece EI trebuie să aibă tot ce este al nostru. Am fost foarte impresionat de ceea ce a scris un mare lider naţional în autobiografia sa: „Eu nu vreau nimic pentru mine însumi, eu vreau totul pentru ţara mea". Dacă un om este în stare să vrea ca ţara lui să aibă totul şi el nimic, nu putem noi să-I spunem lui Dumnezeu: „Doamne, eu nu vreau nimic pentru mine însumi, eu vreau totul pentru Tine? Eu vreau ceea ce vrei Tu şi nu vreau să am nimic în afara voii Tale". Numai cînd ne luăm noi locul de slujitori îşi poate EI lua locul de Domn. El ne cheamă să ne devotăm pe noi înşine cauzei Sale. El ne cere sa ne predăm necondiţionat pe noi înşine voii Sale. Eşti tu gata de aceasta?

664) Un alt prieten al meu (spune Watchman Nee) a avut o controversă cu Domnul înainte de a se converti, el s-a îndrăgostit, şi îndată ce s-a convertit a căutat să o cîştige şi pe fată pentru Cristos, dar ea refuzat să aibă dea face cu lucrurile spirituale. Dumnezeu i-a spus clar că trebuie să rupă relaţiile cu fata, dar el o iubea mult, aşa că a căutat să evite problema aceasta, continuînd însă ca şi noi înainte să-L

slujească pe Domnul şi să cîştige suflete pentru El. După o vreme însă, el a devenit conştient de nevoia lui de a avea sfinţenia, şi această conştienţă a marcat începutul unor zile negre. El se ruga pentru plinătatea Spiritului, ca să poată avSa putere să trăiască o viaţă sfîntă, dar Dumnezeu se părea că-i ignoră cu hotărîre cererea. Într-o dimineaţă, a predicat într-un alt oraş şi a vorbit din Psalmul 73:25. „Pe cine altul am în cer afară de Tine? Şi pe pămînt nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decît în Tine“. La întoarcerea acasă, s-a dus la o oră de rugăciune unde, spre surprinderea lui, o soră s-a ridicat şi a citit acelaşi text din care el predicase cu cîteva ore mai înainte, fără însă ca ea să ştie lucrul acesta. După ce a citit textul, ea a pus întrebarea: „Putem noi spune cu adevărat: Pe pămînt nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decît în Tine?“ Era putere în cuvîntul acela. El a izbit drept la ţintă, în inima lui, şi a trebuit să admită că nu putea spune cu adevărat că nu dorea pe nimeni altcineva nici în ceruri nici pe pămînt în afară de Domnul. Acolo şi atunci a văzut că pentru el totul depindea de voinţa lui de a renunţa la fata pe care o iubea. Pentru unii probabil că lucrul acesta n-ar părea atît de greu, dar pentru el era totul. Aşa că s-a apucat să se tîrguiască cu Domnul: „Doamne, mă voi duce în Tibet şi voi lucra acolo pentru Tine, numai să mă laşi să mă căsătoresc cu fata aceasta”. Dar Domnul părea mult mai interesat de relaţiile lui cu fata decît de mersul lui în Tibet, şi oricît a argumentat el, n-a putut produce nici o schimbare în atitudinea Domnului. Controversa a continuat luni de zile, şi ori de cîte ori se ruga băiatul pentru plinătatea Duhului, Dumnezeu îi arăta în aceeaşi direcţie. A venit însă o zi cînd graţia Lui a triumfat şi tînărul s-a uitat la El şi a recunoscut: „Doamne, eu pot spune acum cu adevărat că pe pămînt nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decît în Tine”. A fost răsăritul unei zile noi în viata lui.

665) Celebrul matematician francez Charles Sturm, pe cît era de distrat, pe atît era de modest. Printre

nenumăratele servicii aduse ştiinţei, Sturm este autorul unei teoreme care îi poartă numele. Într-o zi, sosind momentul ca să demonstreze elevilor săi şi neştiind cum să facă pentru a vorbi cît mai puţin despre el, a şoptit roşind cu o emoţionantă modestie: „Şi acum domnilor, am ajuns la teorema al cărui nume am onoarea să-l port!”

Mulţi creştini după ce s-au convertit, şi încă nu s-au lepădat de ei înşişi, vor ca numele lor să fie cît mai cunoscut. Şi pentru a-şi îndeplini acest scop, folosesc orice mijloace, inclusiv trîmbiţarea cu gura lor proprie a „realizărilor” şi a numelui lor. Apostolul Pavel spune: „Cunosc un om în Cristos care acum 13 ani a fost răpit.,” atunci cînd vrea să spună ceva despre el. Deci „un om”, fără a-i da numele şi: „acum 13 ani“, după 13 ani de la eveniment. Cîtă modestie! Tu cum procedezi faţă de numele tău? Ţi-l trîmbiţezi sau laşi renumele tău în seama Domnului?

666) Am văzut odată un sadhu (călugăr indian) stînd toată ziua nemişcat şi absent la orice s-ar fi întîmplat în jurul său. Am mai observat că totdeauna îşi alegea un loc foarte expus privirii trecătorilor. Am vizitat alt sadhu ce stătea pe un pat de cuie. S-a purtat cu mine nu numai cu indiferenţă, ci chiar dispreţuitor. Mă aşteptam ca un om care se leapădă de tot ce are, purtînd de bunăvoie zdrenţe, să nu se mai sinchisescă de aspectul lui. Vrînd însă să-l fotografiez, a sărit de pe pat ca să-şi aranjeze ţinuta! Parcă la creştinii convinşi, omul vechi din ei e mai bun? De cîte ori cuvîntările noastre nu le alcătuim pentru cîştigarea sufletelor sau pentru edificarea fraţilor, ci mai degrabă le alcătuim pentru a fi răsplătiţi cu admiraţie. Mai ales la rugăciunile publice, unde se obişnuieşte să se aprobe cu cîteva amin-uri, chiar în cursul rugăciunii sau cu alte expresii ce ung inima vorbitorului!

667) Un rabin, pe cînd se plimba odată pe stradă, s-a întîlnit cu împăratul Frederic al Prusiei care se plimba şi el. Împăratul l-a întrebat: „Unde mergi, rabine?“ „Asta n-o mai

ştiu”, a răspuns rabinul. „Intreabă-mă unde am fost, dar unde merg nu-ţi pot spune“. Împăratul s-a necăjit: „Cum să-şi bată un rabin joc de mine?” L-a chemat la poliţie ca să capete 25 de bice. După ce a ieşit de acolo, împăratul l-a întrebat: „Ei, rabine, acum îmi spui unde mergi?” Rabinul i-a răspuns: „Oare nu ţi-am spus eu bine că nu ştiu unde mă duc? De unde să ştiu c-o să ajung la poliţie?”

Aşa este cu fiecare dintre noi. Începem ziua, dar nu ştim cum o sfîrşim, că eu pot muri, pot fi accidentat, pot păcătui, pot avea o bucurie, pot avea o lumină nouă. A lua crucea în fiecare dimineaţă, înseamnă să primeşti cu drag dinainte totul, şi să răspunzi cu iubire şi încredere la toate.

668) O fată tînără strica zilnic în camera ei pînza de păianjen. „Draga mea”, i-a zis cineva, „degeaba, la nimic nu-ţi foloseşte îndepărtarea acestei pînze care zilnic se reface; numai dacă omori păianjenul nu vei mai vedea pînza la loc“.

Tot aşa, nu ajunge ca păcatele noastre să fie iertate; trebuie să omorîm în noi omul cel vechi care le comite. Foarte mulţi credincioşi şe înşală crezînd că e suficient să le fie iertate păcatele pentru ca să fie mîntuiţi. Cît timp însă însăşi natura vinovată, păcătoasă nu a fost lichidată, ei sunt pierduţi.

37. Odihneşte-te (şezi) In Cristos!

669) O fetiţă a fost de curînd salvată, mîntuită. „Fetiţo”, a întrebat-o profesorul, „unde este acum I$us?“ Ea întîi s-a gîndit, apoi şi-a ridicat ochii spre profesor, şi cînd a privit în sus la faţa lui, a răspuns zîmbind plină de fericire: „Domnul Isus este în inima mea”. „Bine”, a spus profesorul, „Isus este în inima ta. Dar ce vei face dacă va veni Satan şi va bate la uşa inimii tale?” Din nou ea a căzut pe gînduri şi apoi a dat un răspuns pe care puţini creştini ar fi putut să-î dea: „L-aş trimite pe Domnul la uşă!” închipuie-ţi, dragul meu, că tu astăzi dai greş în a pătrunde secretul victoriei. Mîine va veni Satan şi va bate la uşa inimii tale. Este vechea ta ispită, păcatul care te stăpîneşte cîteodată. Te repezi la uşă? Satan

se apleacă şi priveşte prin gaura cheii şi cînd vede că vii, zîmbeşte. De multe ori te-a învins şi ştie că are să te învingă şi acum. Tu nu deschizi uşa larg. Nimeni nu păcătuieşte în felul acesta. Doar o întredeschizi puţin, ca să poţi vorbi cu el şi în felul acesta tu de fapt te întorci înapoi la păcatul tău vechi ca la ceva dulce şi plăcut din trecut. Tu stărui încă, chibzuieşti asupra ispitei, cînd deodată, fără să-ţi dai seama de ceea ce se întîmplă, Satan pune piciorul în deschizătura uşii şi încet se strecoară înăuntru, Iată-te deci din nou învins! Acum, să presupunem că tu ai înţeles secretul victoriei Satan vine ca şi mai înainte şi bate iar la uşa inimii tale. Tu începi să strigi: „Isus, Isus!" „Da, fiul meu, ce s-a întîmpîat?" „Doamne, la uşă e Satan cu vechiul meu păcat". „Da, fiul meu, ştiu. Ce vrei să fac?" „Doamne, vreau să mergi la uşă şi să răspunzi Tu în locul meu lui Satan". „Bine, fiul meu. Tu stai liniştit şi încrede-te în Mine. Eu voi merge şi voi trata cu adversarul tău". Isus Se apropie de uşă. Din nou Satan se apleacă şi priveşte prin gaura cheii. De data aceasta însă, el vede apropiindu-Se Fiul lui Dumnezeu, despre care ştie bine că l-a învins totdeauna şi că-l va învinge şi acum. Isus deschide uşa larg şi iese în prag. Mă îndoiesc că-l va mai găsi pe diavol! Liniştit, Domnul Se va întoarce. „Copilul meu", spune Domnul, „ai cîştigat victoria". „Eu am cîştigat victoria, Doamne? Tu ai cîştigat-o". „Nu, fiul meu, tu ai cîştigat victoria!" „Dar, Doamne, eu n-am făcut nimic. Am stat doar aici şi m-am încrezut în Tine. Tu eşti Cel care ai cîştigat victoria", „Da, fiul meu, aceasta este calea pe care mergem împreună, în lupta de zi cu zi pe care trebuie s-o dai în viitor. Nu ai altceva de făcut decît să stai liniştit şi să te încrezi în Mine. Eu voi ieşi afară ia luptă şi apoi voi veni înapoi să-ţi dau bucuria victoriei".

670) Viaţa creştină de la început şi pînă la sfîrşitul ei se bazează pe acest principiu şi anume: a unei complete bizuiri pe Domnul Isus. Harul pe care vrea să ni-

l dea Dumnezeu nu cunoaşte hotare. El ne va da totul, dar noi nu vom putea primi nimic dacă nu ne odihnim în El. Şederea este o atitudine de odihnă. Cînd s-a terminat ceva, munca încetează şi noi şedem. E ceva de neînchipuit, dar adevărat, că noi numai atunci înaintăm în viaţa creştină cînd învăţăm înainte de toate să şedem. Ce înseamnă în realitate să şezi? Cînd umblăm sau stăm în picioare, noi purtăm pe picioare toată greutatea corpului, dar cînd şedem, nu contează cît de grei suntem, pentru că şedem. Noi obosim cînd umblăm, sau cînd stăm în picioare, dar ne simţim odihniţi cînd am şezut puţin. Mergînd sau stînd în picioare noi pierdem foarte multă energie, dar cînd şedem ne liniştim imediat din cauză că povara nu mai apasă pe muşchii şi nervii noştri, ci pe ceva din afara noastră. Aşa se întîmpla şi în domeniul spiritual, să şedem înseamnă să ne odihnim întreaga noastră greutate pe noi înşine, viitorul nostru, totul în Domnul. Noi îl lăsăm să poarte El toate problemele noastre şi încetăm a le mai purta noi înşine.

671) La facerea lumii, Dumnezeu a lucrat din ziua întîi pînă în a şasea şi în a şaptea zi S-a odihnit. Putem spune plini de încredere că El a fost foarte ocupat în cele şase zile. Pe urmă, după ce a terminat ce Şi-a propus, El a încetat să lucreze, cea de-a şaptea zi devenind zi de odihnă a lui Dumnezeu; aceasta a fost odihna Domnului. Dar ce s-a întîmpîat cu Adam? Unde era el faţă de odihna lui Dumnezeu? Ni se spune că Adam a fost făcut în ziua a şasea. Este clar deci că el nu a luat parte la cele şase zile de muncă, pentru că a luat fiinţă numai la sfîrşitul lor. De fapt, ceea ce pentru Dumnezeu era ziua a şaptea, pentru Adam era ziua întîi. Pe cînd Dumnezeu a lucrat şase zile şi S-a bucurat de odihnă în a şaptea, Adam şi-a început viaţa în odihnă; pentru că Dumnezeu înainte de a Se odihni lucrează, pe cînd omul trebuie mai întîi să intre în odihna lui Dumnezeu, şi numai atunci poate să lucreze. De altfel, Adam şi-a putut începe viaţa în odihnă pentru că lucrarea de creaţie a lui Dumnezeu

a fost completă, şi aici este de altfel Evanghelia: că Dumnezeu S-a dus mai departe şi... a sfîrşit de asemenea lucrarea de mîntuire şi că noi nu mai trebuie să facem absolut nimic ca s-o merităm, ci putem intra prin credinţă direct în lucrarea săvlrşită de El.

672) Noi nu lucrăm pentru Dumnezeu, ci Dumnezeu lucrează pentru noi. Dumnezeu ne oferă starea noastră de odihnă. El ne prezintă starea Fiului Său, şi apoi ne zice: „Luaţi loc". Ceea ce ne oferă El nu cred că poate fi exprimat mai bine decît prin cuvintele de invitare la un mare banchet: „Veniţi, căci iată, toate sunt gata" (Lc.l4:17). În felul acesta ne începem viaţa creştină, nu făcînd, ci prin descoperirea a ceea ce Dumnezeu a făcut deja.

673) Cum pot primi puterea Duhului pentru slujbă? Trebuie să mă trudesc pentru aceasta? Trebuie să mă lupt cu Dumnezeu pentru ea? Trebuie să-mi mîhnesc sufletul postind şi luptîndu-mă cu mine ca să o merit? Niciodată! Nu aşa învaţă Scriptura. Cugetaţi din nou cum am primit noi iertarea păcatelor! In Efeseni (1:6-8) ni se spune ca aceasta s-a făcut „după bogăţiile harului său". Şi acest har ni s-a dat „din plin, fără plată, prin Cel preaiubit". Noi n-am făcut nimic ca să merităm iertarea. Noi avem răscumpărarea în Isus Cristos „prin sîngele Său". Ea este a noastră pe baza celor făcute deja de EL Aceasta este Evanghelia mîntuirii noastre (Ef.1:13). Care este baza evanghelică a coborîrii Duhului Sfînt? Această bază o constituie înălţarea Domnului Isus la cer. Eu am primit iertarea păcatelor pentru că Domnul Isus a murit pe cruce în locul meu: şi pentru că El este înălţat pe tron, am primit puterea Duhului (Ef.2:33). Deoarece Duhul Sfînt a fost dat pentru că a fost înălţat Isus, de aceea acest dar nu depinde de ceea ce sunt sau ce fac. Eu nu am primit iertarea pentru că am făcut ceva, şi nici nu voi primi Duhul prin faptul că voi face ceva. Eu primesc totul nu umblînd, ci şezînd altfel zis, prin odihna mea în Domnul. Prin urmare,

după cum nu trebuie să aştepţi pentru experienţa iniţială a mîntuirii, tot aşa nu e nevoie să aştepţi pentru revărsarea Duhului Sfînt. Ingăduie-mi să te asigur că nu trebuie să te lupţi cu Dumnezeu pentru acest dar, nu o luptă disperată, nu ţinînd adunări de aşteptare. Vei primi Duhul nu datorită a ceea ce faci, ci prin faptul că Domnul Isus a fost înălţat la ceruri (în care aţi crezut şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt care fusese făgăduit Fap.l:13). Acest fapt face de asemenea parte din Evanghelia mîntuirii noastre”.

674) Cum pot fi eu sigur că sunt „în Cristos”? Pot fi sigur, pentru că Biblia afirmă că aşa e şi că Dumnezeu a făcut aceasta: „Şi voi prin El (Dumnezeu) sunteţi în Isus Cristos” (2.Cor.l:30) şi: „Cel ce ne întăreşte împreună cu voi, în Cristos şi care ne-a uns este Dumnezeu” (2.Cor.l:21). Deci aceasta a fost săvîrşită de El în înţelepciunea Sa suverană, ca să fie văzută, crezută şi acceptată şi în care noi să ne bucurăm. Dacă pun o bancnotă de un dolar între paginile unei cărţi, după aceea, orice i s-ar întîmpla cărţii, i se va întîmpîa şi preţioasei bancnote din ea, oriunde duc cartea, bancnota merge şi ea. Istoria celor două a devenit una şi aceeaşi. Dumnezeu, tot aşa de eficace, L-a sădit în noi pe Cristos. De aceea tot ceea ce I s-a întmpîat Lui ni s-a întîmplat şi nouă. Toate experienţele Lui au fost şi ale noastre. „Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului“ (Rom.6:6). Aceasta este istoria. Istoria noastră s-a scris înainte de a fi născuţi. Crezi aceasta? E adevărat! Crucificarea noastră faţă de păcat s-a bazat nu pe ceea ce putem noi face, ci pe ceea ce a făcut EI deja pentru noi în Cristos Isus. Noi am aflat secretul vieţii sfinte, cînd ajungem să pătrundem şi să ne odihnim în acest adevăr (Rom.6:11).

675) Experienţa odihnei depline în Cristos mai înainte de a umbla sau a lupta este cunoscută foarte puţin de

creştini. De exemplu, dacă cineva spune ceva foarte neplăcut despre tine şi tu eşti de faţă, cum reacţionezi? Strîngi buzele, scrîşneşti din dinţi, înghiţi cu greu şi te stăpîneşti cu greu; şi dacă cu un efort mai mare ai reuşit să maschezi toate semnele de resentiment, şi să te porţi faţă de el politicos, simţi că ai cîştigat o victorie mare. Dar resentimentele rămîn, ele au fost numai mascate. Care este necazul? Necazul este acela că tu încerci să umbli înainte de a te odihni, şi aceasta este cu siguranţă o cale a înfrîngerii. Ingăduie-mi să-ţi repet încă o dată: nici o experienţă creştină nu poate începe prin umblare, ea trebuie totdeauna să înceapă cu odihnă. Secretul eliberării de păcat nu constă în a face ceva, ci să te odihneşti în ceea ce a făcut Dumnezeu!

676) Care este puterea ascunsă a vieţii creştine? De unde îşi trage ea puterea? Ingăduie-mi ca într-o propoziţie să-ţi dau răspunsul: Secretul creştinului este în odihna în Cristos. Puterea lui provine din situaţia pe care i-a dat-o Dumnezeu. Toţi cei ce şed pot umbla, pentru că în gîndirea Domnului una urmează de la sine celeilalte. Noi şedem totdeauna cu Cristos ca să putem umbla înaintea oamenilor. Părăsind o clipă locul nostru de odihnă în El, imediat ne vom poticni, şi mărturia noastră în lume va fi sărăcită. Dar să rămînem în Cristos, şi situaţia noastră în El ne va da puterea să umblăm aici vrednici de £1. Dacă doriţi o ilustrare a acestui fel de progres, gîndiţi-vă înainte de toate nu la un alergător în concurs, ci la un om în maşină, ori şi mai semnificativ, la un invalid într-un scaun pe rotile. Ce face el? Merge, dar el şade! Avansarea lui rezultă din locul unde a fost plasat. Desigur, aceasta nu este nici pe departe o imagine a vieţii creştine, dar ne poate sluji să ne amintească faptul că purtarea şi comportarea noastră depind fundamental de odihna noastră interioară în Cristos.

677) Ţinta ispitei este întotdeauna aceea de a ne determina să facem noi ceva. In primele trei luni ale

războiului pe care Japonia l-a purtat în China, chinezii au pierdut multe tancuri, aşa că nu mai puteau face faţă maşinii de război japoneze. Atunci a fost pusă la punct următoarea tactică: Atunci cînd veneau tancurile, se trăgea asupra lor un singur proiectil, dintr-o ambuscadă. După un destul de îndelungat timp, se trăgea un alt proiectil şi apoi, după o altă tăcere, se trăgea un altul. Ce se întîmpla atunci? Conducătorul tancului nu-şi putea da seama de unde vin proiectilele şi, dorind să descopere locul, scotea capul afară prin turelă; şi atunci un alt proiectil bine ţintit îi era sfîrşitul. Atîta vreme cît rămînea ascuns, el era în perfectă siguranţă. Întreaga tactică era concepută spre a-l face să iasă la iveală. Exact în acelaşi fel ispitele diavolului sunt menite la început nu să ne facă să comitem cine ştie ce păcate mari, ci doar să acţionăm noi înşine atunci cînd suntem în primejdie; şi îndată ce păşim afară din ascunzătoarea noastră, ca să facem ceva pe această bază, el a cîştigat victoria asupra noastră. Dar dacă noi nu ne mişcăm, dacă nu ieşim din ascunzătoarea noastră în Cristos ca să păşim în cîmpul deschis al cărnii (al firii pămînteşti), el nu ne poate învinge.

678) Atîta vreme cît noi încercăm să facem ceva, El, Domnul, nu poate face nimic. Dumnezeu vrea să ne demonstreze că noi nu putem face absolut nimic, şi pînă cînd nu vom recunoaşte pe deplin lucrul acesta, disperarea şi deziluzia noastră nu va înceta. Noi cu toţii avem nevoie să ajungem Ia punctul unde să spunem: „Doamne, eu nu sunt în stare să fac nimic pentru Tine, dar eu mă încred în Tine ca să faci Tu totul în mine”. Eram odată undeva în China, spune Watchman Nee, cu un grup de fraţi. Intr-o zi ne-am dus să facem o baie în rîu. Pe cînd ne scăldam, unui frate i s-a produs un cîrcel la picior, şi am văzut dintr-odată că începe să se scufunde, aşa că m-am îndreptat iute spre alt frate care era expert înotător şi i-am strigat să-l salveze, dar spre uimirea mea, el n-a făcut nici o mişcare. Disperat, am început să strig la el: „Nu vezi că omul se îneacă? De ce stai? Sa!

vează-1!“ Dar bunul nostru înotător tot nu se mişca. Calm şi recules, stătea pe loc şi se uita la sinistrat, părînd că nici nu-l vede. Între timp, vocea bietului frate devenea tot mai slabă şi eforturile lui erau tot mai slabe, şi se vedea că mult nu mai rezistă. Mi-am zis atunci în mine: „îl urăsc pe omul acesta. Uite cum îl lasă pe bietul frate să se înece sub ochii lui, şi el nu face nici o mişcare ca să-l salveze”. Dar cînd bietul om era gata să se scufunde, din cîteva mişcări înotătorul a fost lîngă el, şi în cîteva clipe l-a scos afară din apă... I-am spus: „încă n-am văzut niciodată un creştin care să-şi iubească atît de mult viaţa ca tine. Gîndeşte-te de la cît chin l-ai fi scăpat pe fratele acela dacă te-ai fi gîndit mai puţin la tine şi mai mult la el”. Atunci înotătorul mi-a explicat şi m-a făcut să văd că el îşi cunoştea meseria mai bine decît i-o cunoşteam eu. „Dacă m-aş fi dus mai repde”, mi-a spus el, „m-ar fi apucat şi m-ar fi strîns atît de tare, încît ne-am fi înecat amîndoi. Un om care se îneacă nu poate fi salvat pînă cînd nu este total epuizat şi pînă cînd încetează să mai facă cel mai mic efort ca să se salveze”. Cînd noi renunţăm să mai facem ceva, Dumnezeu preia El cazul. El aşteaptă pînă cînd ajungem noi la capătul resurselor noastre, aşa încît să nu mai putem face nimic pentru noi înşine. Carnea nu este bună de nimic. Dumnezeu a declarat-o a fi bună numai de moarte. Folosirea repetată a micului cuvînt „eu” în epistola către romani capitolul 7 ne dă cheia falimentului: „Căci binele pe care eu vreau să-l fac, eu nu-l fac, ci răul, pe care eu nu vreau să-l fac, iată ce fac eu” (Rom.7:19). „Nenorocitul” din Romani 7 a încercat să împlinească el însuşi pretenţiile legii lui Dumnezeu, şi acesta a fost motivul dezastrului. Să-L chemăm pe Domnul în viaţa noastră ca să realizeze Bl totul în noi, să putem afirma şi noi ca apostolul Pavel: „Pot totul în Cristos”.

38. Predă-te deplin Domnului!

679) Ateii n-au nici un sens în viaţă, pentru că ei nu cred în viaţa viitoare care este adevărata viaţă. Dar mulţi

dintre ei au o deosebită rîvnă şi nu ştiu cărei cauze s-o închine. Iată ce scrie un ateu într-o împrejurare: „Dacă aş avea o convingere deplină aşa cum milioane de oameni în lume pretind că o au ~ că a cunoaşte şi a trai după principiile unei religii în viaţa aceasta îmi poate influenţa destinul într-o viaţă viitoare şi veşnică, atunci această religie ar deveni totul pentru mine în viaţă. Atunci aş lepăda orice plăceri pămînteşti şi le-aş considera ca un gunoi, orice griji pămînteşti le-aş considera nebunie, orice gînduri şi simţăminte pămînteşti, deşertăciuni. Atunci religia mea ar fi primul gînd cu care m-aş scula dimineaţa şi cel din urmă cu care aş adormi. Aş lucra neobosit zi şi noapte pentru a face să înainteze cauza aceasta. Singura grijă pentru ziua de mîine ar fi pentru mine numai gîndul la veşnicie. Aş socoti că pentru un singur om cîştigat pentru cer face să sufăr o viaţă întreagă pe pămînt. Nici un gînd sau teamă de consecinţe, ca: pierderi, pagube sau suferinţă drept rezultat al unei vieţi de consacrare totală acestei cauze nu ar fi în stare să mă intimideze ca să nu-mi continui mărturia despre un astfel de Salvator. Viaţa aceasta, cu toate bucuriile, plăcerile ca şi durerile ei nu ar mai ocupa nici pentru o singură clipă gîndurile mele. Toată strădania mea ar fi atunci îndreptată numai spre veşnicie, ca şi spre sufletele veşnice din jurul meu, care în curînd se vor duce, fie către fericirea lor veşnică, fie către pierzarea lor veşnică. Atunci m-aş duce în toată lumea şi aş vesti în ocazii favorabile şi nefavorabile, iar deviza mea ar fi aceasta: „Ce ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?”

Tu spui că L-ai cunoscut pe Isus şi că El intr-adevăr reprezintă idealul vieţii tale. Dar te-ai consacrat oare cu totul acestei cauze?

680) Adunarea s-a terminat. Fratele care a vorbit a arătat credincioşilor lucrarea pe care o face Domnul Isus în ţările păgîne, prin copiii lui, predaţi cu totul în slujba Sa. La sfîrşit i-a îndemnat pe ascultători să se roage pentru

credincioşii din acele ţări ale lumii şi să-i ajute cu daruri. In vreme ce se cînta o cîntare, un frate cu o tavă în mină a trecut printre rînduri şi a strîns banii pentru lucrarea Domnului în ţările păgîne. A ajuns în faţa unui băiat de vreo 12-14 ani. „Te rog, lasă tava mai jos”, a spus el celui cu tava. Acesta a lăsat-o. „Te rog, mai jos”, a spus din nou băiatul. Iar fratele i-a îndeplinit dorinţa şi a pus tava pe duşumea. „Bani n-am”, a spus băiatul, „dar vreau ca eu însumi să mă dau pentru lucrul Domnului printre păgîni!” Şi s-a suit pc tavă.

Eşti şi tu gata să te predai Domnului, în slujba Lui? „Daţi mădularele voastre ca pe nişte unelte ale neprihănirii” (Rom.6:13),

681) O fetiţă din China vedea adesea pe un misionar mergînd în vizită la cei bolnav^ şi mîngîin<ype cei întristaţi. El avea totdeauna un cuvînt bun pentru ea. Într-o zi, ea a auzit pe o misionară din satul vecin vorbind despre un Om care a fost totdeauna bun şi care mergea din sat în sat „făcînd binele". Întrebată dacă ştie cine e acest Om, ea a răspuns: „Eu... Îl cunosc. E misionarul din satul nostru".

O viaţă sfîntă ne va face asemenea lui Cristos. S-ar putea spune şi despre tine acest lucru?

682) Regele Eduard al VlI-lea era în vizită la un nobil englez de la ţară. Fetiţa mică a acestui nobil a intrat în camera unde era regele, s-a urcat pe genunchii lui şi l-a întrebat: „Ştii să ghiceşti?" „Ştiu",' a spus regele. „Spune-mi atunci ce este mai alb decît zăpada?" Regele a rămas uimit şi a mărturisit că într-adevăr nu ştie. Atunci micuţa a zis: „Un suflet spălat în sîngele lui Cristos e mult mai alb decît zăpada" (Ps.51:7). A avut dreptate această fetiţă? E şi sufletul tău mai alb ca zăpada?

683) Nici un olar nu poate să facă ceva din lutul care nu se lasă deloc prelucrat atunci cînd acesta încearcă să-l modeleze (Ier.l8:6). Dacă olarul nu poate să facă vasul pe care-I doreşte, înseamnă că în lut este ceva care nu poate

suferi atingerea mîinîi lui. Dar de îndată ce acea piedică a fost înlăturată, iar lutul cedează în totul, olarul poate să facă orice fel de vas. Tot aşa este şi cu viaţa ta şi a mea. Dacă suntem gata să fim folosiţi de Dumnezeu, spre gloria şi măreţia Lui, dacă puterea Lui stă gata să vină şi să rămînă peste noi, dacă El este gata să binecuvînteze lucrarea noastră de evanghelizare şi de cîştigare de suflete, atunci vieţile noastre trebuie să fie puse în mod absolut la dispoziţia Lui,

684) Ce-ar putea să facă un doctor pentru un bolnav, atît timp cît bolnavul refuză tratamentul lui? Bolnavul trebuie să se lase cu totul în mîinile doctorului şi să vrea în totul să primească sfaturile ce i se dau de către doctor. Numai aşa poate fi vreo speranţă de însănătoşire. Atîta timp însă cît bolnavul face ceea ce vrea el, nu ia medicamentele şi refuză sfaturile pe care î le dă doctorul, nu se poate face mare lucru pentru el. El trebuie să se lase în mîinile doctorului. Tot aşa este cu tine şi cu mine. Pînă cînd nu ne punem total la dispoziţia lui Dumnezeu, El nu poate să facă mare lucru pentru noi. Dumnezeu doreşte să-i predai viaţa ta, şi El nu va fi niciodată mulţumit de tine, pînă ce, la fel ca un sclav, ca un sclav supus, nu te vei pune în întregime la dispoziţia Lui. Atunci El te va putea folosi spre gloria Lui,

685) Ce nu este sfinţenia?

1. Ea nu este eliberarea de ispită. Se poate să fii mai ispitit acum cînd trăieşti o viaţă sfîntă decît înainte, Atîta vreme cît mai fost prea periculos pentru împărăţia lui Satan, el nu şi-a bătut prea mult capul cu tine. Dar din momentul în care ai început să cunoşti acest lucru, el va face tot ce-i va sta în putinţă ca să te doboare. Deci sfinţenia nu-ţi asigură în nici un chip eliberarea de ispită.
2. Ea nu este o garanţie care sa te asigure că nu mai poţi păcătui. „Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă". În viaţa aceasta nu există pentru creştini nici o stare

în care să aibă siguranţă că nu mai pot păcătui. Acela care se ridică cel mai sus poate cădea cel mai jos. Fereşte-te deci de o falsă siguranţă, pentru că sfinţirea nu este o garanţie care să te asigure că nu mai poţi păcătui,

3. Ea nu este o eliberare treptată de păcat. Niciodată n-a fost acesta drumul lui Dumnezeu spre victorie. Problema păcatului a fost tratată, rezolvată, terminată odată pentru totdeauna. Puterea păcatului a fost zdrobită, şi tu să nu mai cedezi în faţa ei.

Ce este sfinţenia?

1. Ea este o experienţă care are loc în mod instantaneu, în urma unui moment critic. Aceasta înseamnă că ea are un început, şi dacă o poţi considera ca un proces care dă rezultate pe tot parcursul vieţii, trebuie să recunoşti însă şi faptul că în natura ei există şi asemenea momente critice.

2. Întîi trebuie să existe un început; trebuie să fie un punct de pornire. Pentru copiii Iui Israel, trecerea Iordanului a fost exact o astfel de experienţă, în istoria lor era atunci o oră critică. Dimineaţa au fost pe partea pustiei, seara au fost pe malul celălalt.

3. Ea este o transformare în tot cursul vieţii, după asemănarea lui Cristos. „Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (Col.3:18). Noi ne schimbăm din ce în ce mai mult, după chipul Lui, pînă cînd în cele din urmă, cînd Se va arăta El, vom fi ca El.

686) Să nu laşi ca Satan să-ţi răpească binecuvîntarea prin înşelăciune, făcîndu-te să aştepţi vreun semn sau vreo sfinţire supranaturală. Vei cunoaşte bucuria şi mîngîierea Duhului Sfînt dacă vei porni la drum crezînd, mărturisind şi lucrînd prin credinţă. Rînduiala lui Dumnezeu în privinţa sfinţirii este aceeaşi ca şi în privinţa mîntuirii. Întîi „faptul", al doilea „credinţa", al treilea „sfinţirea". Insă Satan

totdeauna răstoarnă ordinea divină şi îţi spune să aştepţi sfinţirea mai întîi. Dar cum poţi să simţi pînă n-ai crezut şi cum poţi să crezi pînă ce nu cunoşti ceva, ca să-l crezi? Iată cîteva fapte: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (l.Io.l:9). Condiţia este ca tu să mărturiseşti. Ai îndeplinit condiţia? Atunci de ce-L faci mincinos pe Dumnezeu? „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sîngele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat“ (Uo.l:7). Care este deci condiţia? „Dacă umblăm în lumină!“ Şi ce se întîmplă atunci? „Sîngele iui isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat", „Dar“, vei spune tu, „eu nu simt că sunt curat". Da, şi nu vei simţi niciodată, pînă ce mai înainte de toate nu vei crede Cuvîntul lui Dumnezeu şi nu vei lucra prin credinţă. Tot aşa este şi cu sfinţirea. Fă-ţi partea ta şi Dumnezeu Şi-o va face pe a Lui. Tu desparte-te şi predă-te, şi Dumnezeu te va umple. Aşa vei cunoaşte şi vei trăi o viaţă de sfinţire.

687) Punîndu-mă pe mine pe altarul lui Dumnezeu, aduc acum şi pe cei dragi ai mei, fiul meu sau fiica mea, tatăl meu sau mama mea. Dacă Domnul are nevoie de copilul meu pentru cîmpul misionar din străinătate, poate să-l ia. Dacă EI îmi cere să părăsesc părinţii, eu ascult. Chiar dacă El ar hotărî să-l ia pe cel drag la Sine, eu cutez să murmur: „Facă-se voia Ta". „De ce nu sunt fericită?" a întrebat o doamnă bogată pe cînd stătea de vorbă în casa ei cu marele misionar Dr. Jonathan Goforth din China. „Aţi predat totul?" a întrebat liniştit omul lui Dumnezeu. „Da, după cît ştiu, am predat totul". „Sunteţi sigură?" a insistat Goforth, „că tot ce aveţi este pe altar?" „Cred că tot ce am este pe altar", a răspuns din nou femeia. „Aţi vrea ca Dumnezeu să vă ia fetiţa şi s-o trimită în China?" a întrebat misionarul, punîndu-şî mîna pe capul ei. „Să-mi ia Dumnezeu fiica şi s-o facă o misionară în China? Aş spune nu. Vreau s-o am aici lingă mine!" a exclamat mama. „Cu toate acestea, dumneavoastră îmi

spuneţi că aţi predat totul, şi nu l-aţi dat nici propriul dumneavoastră copil lui Dumnezeu. Cum puteţi să aşteptaţi de la Dumnezeu pace şi binecuvîntare? Dumneavoastră staţi între Dumnezeu şi voia Lui cu privire la fiica dumneavoastră şi îi spuneţi: ‚Pînă aici poţi veni, dar nu mai mult. Ai casa mea, poţi să ai banii mei, poţi să mă ai pe mine, dar nii Te atinge de fiica mea‘. Doamnă, asta numiţi dumneavoastră predare?"

688) Un tată care avea trei fii ca brazii s-a dus la regele lui care tocmai făcuse o convocare generală la război şi a spus: „Maiestate, servul tău pune la dispoziţia ta şi ă armatei tale toâte bunurile ce-i aparţin: cai şi care, boi pentru tracţiune, alimente felurite şi gustoase, iar mai presus de orice: cei trei fii ăi mei, şi singurii, îi dau să moară pentru Patrie!" Regele, fără a fi prea entuziasmat, a spus:„Bine! Toate astea sunt bune, dar dumneata însuţi nu Vrei să te înrolezi în oaste?" Tatăl a amuţit, pentru că nu se aşteptase la una ca ăsta şi nici n-ar fi vrut să moară el însuşi pentru regele lui.

Mulţi creştini de astăzi au spus că au dat tot lui Cristos, dînd pe ultimul, sau singurul copil pentru Cristos. La fel ca regele din istorioară, Cristos nu pare să fie entuziasmat pînă nu renunţăm la noi înşine şi ne dăruîm cu totul Lui (Mt.l8:24; Lc.9:23).

689) Un creştin a decis să predea totul Iui Cristos, inclusiv inima sa, cu toate ungherele ei; a venit înaintea Domnului şi a spus: „Doamne, îată-mă. Îţi dau azi inima mea, pentru că Tu aşa ceri (Prov.23:26). Şi pentru aceasta, uite, ia această legătură mare cu chei, cheile de la toatecompartimentele inimii mele!" Domnul Se uită la fiinţa aceasta şi spune: „în aceasta legătură cu chei ai pus toate cheile fiinţei tale?" Creştinul a oftat şi a spus: „lartă-mă, Doamne! Am mai păstrat şi pentru mine una mică, mică de tot. Dar ce este cheita aceasta mică, minusculă faţă de

marele mănunchi de chei pe care Ţi l-am dat?"

Domnul este acela care cercetează inimile. Tot El este acela care nu doreşte nimic altceva de la noi decît inima (Prov.23:26). Însă El nu este mulţumit decît atunci cînd inima este „întreagă a Lui"! (2.Cr.l6:9).

690) Dr. Graham Scroggie din Edinburgh vorbea odată despre întîietatea Domnului Isus în viaţa noastră şi dreptul Lui de a-Şi lua acest loc. La sfîrşitul adunării, s-a apropiat de el o tînără, creştină cu numele, care a fost foarte mişcată. „Şi de ce nu te predai?" a întrebat Scroggie. „Mi-e teamă că dacă m-aş preda, ar trebui să fac două lucruri", a răspuns fata. „Şi care sunt aceste lucruri?" „Eu cînt la pian într-o sală de concerte şi mi-e teamă că va trebui să renunţ la aceasta!" „Şi celălalt lucru?" „Mi-e teamă că Dumnezeu o să mă trimită misionară în China!" Dr. Scroggie a lucrat cu înţelepciune cu fata îngrijorată. Deschizîndu-şi Biblia la Faptele apostolilor 10:14, el a explicat tinerei fete absurditatea răspunsului lui Petru. Un sclav nu porunceşte niciodată. Să spui: „Nicidecum" este imposibil. „Acum", a spus Dr. Scroggie, „vreau să ştergi cuvîntul,nicidecum” şi să laşi cuvîntul,Doamne”, sau dacă nu, să ştergi,Doamne” şi să Iaşi,nicidecum”". Dîndu-i creionul lui, el s-a depărtat de ea, ieşind afară. Mai tîrziu s-a înapoiat. Privind peste umărul ei, a văzut pagina udată de lacrimi, iar cuvîntul „nicidecum" era tăiat. Cu ochii luminaţi de bucurie, ea a părăsit biserica şi s-a dus acasă repetînd de mai multe ori cuvîntul „Doamne". Ea n-a mai vrut de atunci să dicteze. Ea era acum ucenica Lui, iar El, Domnul şi Stăpînul ei. De acum înainte va fi: „Da, Tată!" şi: „Doamne, ce vrei să fac?“

691) Am văzut mii şi mii de portocali. Dar n-am auzit niciodată pînă acum un portocal spunînd: „Mi-e frică să nu dau mere pădureţe în loc de portocale". Portocalul în mod normal produce portocale. Niciodată nu face greşeala să producă mere pădureţe. De ce? Pentru că în ramurile Iui este

sevă de portocale. Ce este înăuntru, aceea iese ia iveală. Seva dinlăuntru se reproduce sub formă de portocale.

Tot aşa este şi cu tine. Dacă Isus Cristos locuieşte în interiorul tău în plinătatea Lui glorioasă, rezultatul va fi o viaţă de victorii.

692) În Australia există o plantă la fel ca şi griul I se spune năriu. E un fel de grîu sălbatic din care se poate face pîine. E o pîine gustoasă, plăcută, care stîmpără imediat foamea. Dar!... dar peste trei zile, cel care a mîncat şi s-a săturat din ea e cuprins de dureri şi moare in chinuri groaznice. Mai este şi un fel de lut în India şi China pe care oamenii îl mănîncă de foame. El satură, dar pe urmă toţi mor de otrava lui.

Întocmai aşa e şi cu pîinea pe care o dă lumea. E un fel de „năriu" care place şi satură în aparenţă, dar pe urmă otrăveşte şi omoară sufletul.

693) Odată, Watchman Nee călătorea cu trenul şi se afla în compartiment cu alţi trei călători care nu erau creştini. Ca să treacă vremea, aceştia au vrut să joace cărţi, şi pentru că le lipsea un al patrulea, l-au invitat şi pe fratele Nee să li se alăture. „îmi pare rău că trebuie să vă decepţionez", le-a spus el, „dar nu pot să joc cărţi, deoarece nu mi-am adus miiniîe cu mine". „Ce vrei să zici?" l-au întrebat ei cu nedumerire. „Această pereche de mîini nu-mi aparţin", le-a spus el, şi apoi a început să le explice transferul de proprietate care avusese loc în viaţa sa. Acel frate îşi considera trupul său ca aparţinînd în întregime Domnului.

Aceasta este adevărata sfinţenie. Pavel spune: „Daţi mădularele voastre roabe ale dreptăţii, ca să ajungeţi la sfinţirea voastră" (Rom.6:19). Transformaţi acest lucru într-un act hotărît! „Daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu!"

694) În lucrarea măreaţă de slujire a Domnului nostru nu ni se cere să dăm nici talentele noastre, nici aptitudinile noastre naturale, ci pe noi înşine. Watchman Nee, marele om

al lui Dumnezeu, chinez de origine, a înţeles foarte bine lucrul acesta, dăruindu-se fără nici o rezervă Domnului.

Iată cum descrie el lucrul acesta: „în anul 1929 m-am întors din Shangai în oraşul meu natal Foochow (Fuciou). Într-o zi mă plimbam pe stradă rezemîndu-mă de un baston, foarte slab şi cu sănătatea zdruncinată; la un moment dat m-am întîlnit faţă-n faţă cu un fost profesor de liceu. M-a luat cu el într-o cofetărie şi ne-am aşezat la o masă. S-a uitat lung la mine, de sus pînă jos şi de jos pînă sus, şi apoi mi-a zis:,Ascultă: pe vremea cînd erai elev îa noi, noi ne-am gîndit foarte mult la tine şi speram că tu vei realiza ceva foarte mult în viaţă. Vrei să-mi spui că asta eşti ce-mi văd ochii?” Şi cînd îmi punea această întrebare răscolitoare se uita ţintă la mine. Trebuie să mărturisesc că, auzindu-1, prima mea dorinţă a fost să mă prăbuşesc şi să plîng. Cariera mea, sănătatea mea, totul era distrus, şi eu stăteam în faţa bătrînului meu profesor care mă învăţase dreptul în şcoală şi care mă întreba: ,Eşti încă în starea aceasta deplorabilă, fără nici un succes, fără nici un progres, fără nimic de arătat?” Dar chiar în clipa următoare şi trebuie să admit că atunci mi s-a întîmplat pentru prima dată în viaţă am cunoscut dintr-o dată ce înseamnă să ai,Spiritul gloriei” odihnindu-Se peste tine. Gîndul de a fi în stare să-mi torn viaţa pentru Domnul meu mi-a inundat inima de glorie. Nimic altceva nu mai era asupra mea, decît spiritul gloriei. Am putut atunci să-mi ridic privirile în sus şi să zic fără nici o rezervă:,Doamne, îţi mulţumesc! Acesta este cel mai bun lucru cu putinţă; ştiu că am ales calea cea mai bună!” Profesorului meu i se părea o totală risipă să-I slujesc Domnului, dar Evangheliile de aceea există să ne aducă pe fiecare din noi la o adevărată estimare a valorii Lui".

695) Creştinul ştie că cu cît te apropii de Dumnezeu, cu atît mai mult eşti conştient de păcatul tău. În această privinţă creştinul se aseamănă cu omul de ştiinţă; cu cît acesta avansează în descoperirile sale, cu atît mai numeroase şi mai

măreţe devin misterele încă nedescoperite. La fel se întîmplă cu credinciosul — cu cît mai mult ajunge să semene cu Cristos, cu atît mai mult descoperă imensitatea distanţei care-i separă de El. Exemplul tînărului misionar David Brainerd este concludent în privinţa aceasta. El a lucrat ca misionar printre pieile roşii din Statul Delaware, în SUA, la începutul secolului 19. Jurnalul şi scrisorile sale dezvăluie o comuniune intensă cu Cristos. Cu toate suferinţele fizice suportate, datorate unei infirmităţi din cauza căreia a şi murit la vîrsta de 29 de ani, el şi-a dăruit viaţa fără nici o rezervă misiunii lui. El călărea traversînd păduri dese, sălbatice, predica şi dădea învăţătură fără încetare, dormea sub cerul înstelat şi se considera fericit de a nu avea nici locuinţă şi nici o viaţă de familie. Jurnalul lui zilnic este plin de afecţiune pentru „dragii mei indieni” şi de laude şi rugăciuni îndreptate spre Mîntuitorul Său, lată, am putea spune, un om sfînt de prima categorie, a cărui viaţă şi lucrare nu au cunoscut decît foarte puţin păcatul! Ei bine, nu! Cînd citeşti amintirile lui zilnice, vezi că el se plînge neîncetat de corupţia lui morală, de lipsa lui de rugăciune şi de dragoste pentru Dumnezeu. El se numeşte „un vierme sărăcăcios", „un cîine mort", „o epavă fără nici un fel de valoare". Nu exista la el nimic morbid, nici falsă modestie. El pur şi simplu trăia atît de aproape de Cristos, încît era conştient de trista realitate a naturii sale păcătoase.

Totuşi, Isus Cristos, care a trăit mai aproape de Dumnezeu decît oricine, nu cunoştea păcatul. El însă este excepţia care întăreşte regula!

696) Care este oare secretul vieţii creştine? N-are rost să mi se arate o piesă de teatru ca „Hamlet" sau „Regele Lear", şi apoi să mi se spună: „Scrie şi tu o astfel de piesă!" Shakespeare putea să o scrie, nu eu! De asemenea, n-are rost sa mi se arate o viaţă ca viaţa lui Isus şi să mi se spună sa trăiesc şi eu aceeaşi viaţă: Isus putea să trăiască o asemenea viaţă, nu eu. Dar dacă geniul lui Shakespeare ar veni în lume,

atunci aş putea să scriu opere asemănătoare cu a lui, La fel, dacă Duhul lui Isus vine să locuiască în mine, şi eu pot trăi o viaţă ca a Lui.

Acesta este secretul îndreptăţirii creştine. Adică, nu noi ne străduim să trăim cum a trăit Isus, ci El, prin Duhul Său vine şi trăieşte în noi. Să-L avem ca exemplu nu ajunge; avem nevoie de El ca Mîntuitor, care prin moartea Lui ispăşitoare iartă păcatele noastre şi prin Duhul Lui ne izbăveşte de puterea păcatului.

697) Un evanghelist, scriind fiicei sale misionare, a făcut următoarea declaraţie: Eu trăiesc încă o dată prin tîne“. Desfătarea bătrânului câştigător de suflete era mare: viaţa şi munca sa se revărsa în viaţa plină de elan a fiicei sale.

Tot aşa astăzi, într-ип sens mult mai adînc, Mântuitorul lumii trăieşte din nou în viaţa poporului său, umblînd prin picioarele credincioşilor Săi, lucrând prin mîinile lor şi vorbind prin buzele lor. Ţinta dragostei de pe Calvar, scopul învierii Sale şi puterea Duhului Sfânt din ziua Cincizecimii îşi găsesc împlinirea în viaţa bărbatului şi a femeii care pot spune cu umilinţă: „Pentru mine a trăi este Cristos“ (Fil.l:21).

698) Moody a fost fidel în lucrurile mici, şi de aceea Domnul i-a încredinţat lucruri mari. Se spune că în viaţa lui a adus peste un milion de suflete pierdute la Domnul.

Dr. R.A, Torrey, încercînd să explice secretul succesului lui Moody, ne dă şapte cauze: 1. Moody a fost un om pe deplin predat lui Cristos; 2. Eî a fost un om al rugăciunii; 3. A fost un cercetător devotat al Cuvântului lui Dumnezeu. De multe ori se scula, dormind numai cinci ore pe noapte ca să citească Cuvântul şi sa se roage; 4. El a fost foarte umil, încercînd întotdeauna să dea întâietate altora; 5. EI n-a fost iubitor de bani. Publicarea cărţilor de cântări făcute de el şi de Sankey a adus un câştig de sute de mii de dolari. El a jertfit aceşti bani pentru lucrarea Domnului; 6, El a fost plin de dragoste faţă de sufletele pierdute; 7. El a fost înzestrat

cu puterea Duhului Sfânt. Iată şapte lucruri pe care le poate avea fiecare credincios.

699) Jim Eliott a fost primul misionar care a pătruns adînc cu Evanghelia între sălbaticii din Ecuador, şi care apoi a murit acolo ca martir, străpuns de săgeţile otrăvitoare ale băştinaşilor. El era cu totul o torţă vie pentru Cristos.

Într-o zi, pe când medita asupra Cuvântului din epistola către evrei 1:7 „El face dintr-o flacără de foc slujitori al Lui“, a notat în jurnalul său: „Dar sunt eu oare inflamabil? O, Doamne, izbăveşte-mă de zgura şi de impurităţile care mai sunt în inima mea, de tot ce constituie altceva în afară de dragoste pură pentru Tine. Fă ca inima mea să fie cu totul absorbită de uleiul Duhului Tău, ca un burete, pentru ca să ajung cu adevărat ca o flacără în mîna Ta. Numai că... ştiu bine că flacăra este un lucru de scurtă durată, ceva foarte trecător; ea nu are de obicei viaţă lungă. O, suflete al meu, vei putea tu oare purta aceasta: o viaţă scurtă? în mine locuieşte Duhul Aceluia care a trăit înaintea mea o viaţă scurtă, fiindcă rîvna pentru casa lui Dumnezeu îl consuma. O, flacără vie a lui Dumnezeu, fă din mine forţa Ta!“

Dacă Domnul nostru are vreun preţ în ochii noştri, atunci desigur, El trebuie să aibă tot preţul, toată preţuirea care I se cuvine unui astfel de Mântuitor! Dacă învăţătura Sa e vrednică a fi crezută şi primită, ea este vrednică a fi crezută în mod eroic, şi nu cu jumătăţi de măsură!

700) Jim Eliott, marele misionar al Ecuadorului, a scris următoarele, încă pe vremea cînd era student la Wheaton College: „Sunt gata să-mi dau viaţa pentru triburile sălbatice din Ecuador“. Tot el scria altădată o rugăciune în jurnalul său: „O,'Tată Ceresc, ia Tu viaţa mea, da, chiar şi sîngele meu dacă doreşti şi consumă-le în focul Tău. Nu doresc să-mi cruţ viaţa, căci ea îţi aparţine, şi numai Tu o poţi salva, dacă găseşti cu cale. Ia-o Tu, Stăpîne, şi toarn-o ca o jertfă de băutură, dacă ea poate ajuta la mântuirea altora. Căci orice

sînge vărsat este de preţ numai atunci cînd e vărsat pe altarul Tău“.

Aceasta este exact atitudinea pe care trebuie s-o aibă orice ucenic aşa cum ne învaţă Domnul: „Oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine o va mîntui“ (Lc.9:24). Şi cu cît ne gîndim mai mult la acest lucru, cu atît mai logic ni se pare. Mai întîi fiindcă vieţile noastre nu ne aparţin. Ele aparţin Aceluia care a plătit pentru ele cu preţul sîngelui Său preţios. Şi atunci, ce drept mai avem să căutăm a reţine cu forţa ceea ce aparţine Altuia?

701) R.C. Chapman, un om foarte bătrîn, dar creştin cu multă rîvna pentru Domnul său, a fost întrebat odată: „Aţi îndemnat vreodată tineretul să facă ceva pentru Mântuitorul?'“ „Nu“, a răspuns acesta. „Atunci ce le-aţi spus?" „Le-am spus să facă totul pentru Domnul şi Mîntuitorul Ior“,

Nu ceva, ci totul. Cine e pe deplin predat, va face tot ce-i va sta în putinţă pentru ca mîntuirea să fie predicată. Nu numai o parte din viaţa noastră doreşte Domnul s-o aibă sub controlul său, ci toată.

702) O bandă de tîlhari din Franţa au făcut o spargere şi au furat o mare sumă de bani, în valoare de 3 milioane de dolari. Era însă o mare problemă: suma era cuprinsă în monede care nU valorau mai mult de 2 dolari fiecare, dar care cîntăreau nu mai puţin de 17 tone în totalitate. Ziarele pariziene au dus ştirea hoţiei peste tot. Dar ele arătau de asemenea, tuturor, că hoţii trebuie reperaţi după pungile cu monede pe care le poartă, că ei vor putea cumpăra lucruri mărunte cu „măruntişul” furat, şi nimic altceva. Articolele conchideau: „Pedeapsa îe este inclusă în însuşi succesul repurtat”. Hoţii aceia posedau ceea ce am putea numi o mare bogăţie săracă. Ei erau bogaţi, dar nu-şi puteau cheltui banii pentru lucruri valoroase.

Situaţia lor aminteşte de nişte oameni care-şi cheltuiesc

viaţa acumulînd lucruri materiale, în timp ce nici măcar nu se gîndesc la eternitate. Ei sunt bogaţi material, dar săraci spiritual. Cu atît mai de folos este Cuvîntul Domnului Isus: „Stringeţi-vă comori în ceruri, unde nu le mănîncă moliile şi rugina, şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură” (Mt.6:20).

703) La o staţiune misionară din Africa, pe frontispiciul clădirii în loc de firmă era un tablou: Un bou, un altar şi un jug. Dedesubt scria: „Gata pentru amîndouă”.

Cel care a intrat în oastea lui Cristos nu mai are preferinţe egoiste; El este lepădat de sine însuşi (Lc,9:23). În orice clipă, el trebuie să fie înarmat şi gata de luptă, de muncă, gata pentru a trage la jugul lui Cristos (Mt.ll:29), dar în acelaşi timp gata pentru a fi „turnat ca o jerftă de băutură” (2.Cor.4:6).

39. Cristos fericirea ta

704) Există o poveste despre un om bogat care era foarte bolnav. I s-a spus că se va vindeca numai dacă va purta cămaşa unui om fericit. El a trimis pe servitorii săi să găsească un om fericit şi să cumpere de la el cămaşa, oricît de mult ar costa. Insă servitorii n-au putut găsi un om fericit! Fiecare era invidios pe fericirea altuia, sau dorea mai mult decît poseda, sau era ros' de ambiţii de neatins. După multă căutare, au găsit în sfîrşit un tăietor de lemne gol pînă la mijloc, care-şi făcea munca lui grea cu voioşie, cîntînd în acelaşi timp cîntarea: O, cît mă simt de fericit ca am Mîntuitor. Ei l-au întrebat: „Eşti fericit?“ La care el a răspuns: „Pe deplin”, Atunci i s-a oferit o sumă mare pentru cămaşa lui.

Din nefericire, n-avea cămaşă!

705) Călătorind odată cu vaporul, povesteşte Stanley Jones, am observat doi oameni care îşi începeau ziua cu totul diferit Unul dintre ei, un om de afaceri, se scula devreme, cobora în sala comună, apuca cu nerădbare buletinul de ştiri

şi-l întorcea la partea cu raportul de ia Bursă. Faţa i se lumina Şâu i se întuneca după ceea ce citea în raport. Fericirea lui depindea de fluctuaţiile Bursei, şi de aceea era fluctuantă. Celălalt om ieşea pe punte în fiecare dimineaţă, în meditaţie. Faţa lui arăta totdeauna calm, echilibru şi putere. Fericirea lui nu depindea de relaţiile externe, nu era impusă fluctuaţiilor vremelnice.

Tu eşti fericit? Fericirea ta este legată cumva de vreo „bursă" (sau de un alt lucru pămîntesc) sau este legată de veşnicia lucrurilor spirituale?

706) Un negustor avea un şantier de deşeuri. Muncea cu îndîrjire, cumpărînd şi vînzînd toate vechiturile din oraş. Dar într-o zi a descoperit că sub şantierul său se afla un zăcămînt petrolier. A angajat lucrători care să foreze puţuri, şi curînd aurul negru a ţîşnit din abundenţă. Abia acum bietul său şantier de vechituri a devenit o adevărată mină aducătoare de bogăţie.

În pasajul „fericirilor" din Predica de pe Munte, noi avem o mină de aur. Pentru mulţi, aşa ceva pare prea frumos ca să fie adevărat de aceea ei urmează drumul, apucă ce pot, adunînd toate rămăşiţele dintr-o viaţă superficială, umblînd după confort, bani şi plăceri trecătoare. Oamenii nesocotesc astfel valoarea şi promisiunile cuprinse în aceste taine ale fericirii, trec pe lingă o viaţă strălucitoare, rămînînd săraci din punct de vedere spiritual, zbătîndu-se într-o mare sărăcie de care ei înşişi sunt răspunzători.

707) Domnişoara Rockefeller, fiica vestitului milionar din America, a .fost întrebată de cineva: „Dumneavoastră, desigur sunteţi foarte fericită şi mult invidiată de toate femeile, nu-i aşa?" „Fericită?" a întrebat ea, „se poate oare fericirea cumpăra cu bani? Nu sunt oare multe lucruri care ne fac nefericiţi şi pe care nu le putem schimba în fericire prin bani? Nu, eu nu sunt fericită şi puteţi să spuneţi acest lucru tuturor acelora care ziceţi că ne invidiază".

Oamenii într-adevăr fericiţi sunt numai cei descrişi în Psalmul 144:15.

708) Cineva spunea într-o zi lui Diogene: „Fericitule Diogene, care faci parte din casa lui Alexandru şi te înfrupţi din ospeţeîe regelui!" „Spune mai degrabă ‚nefericitule Diogene”", a replicat cinicul filosof, ‚„care nu poţi prinzi şi nici cina decît atunci cînd binevoieşte Alexandru”!“

Fericirea nu depinde de favoruri, de belşug material şi nici măcar de relaţii (care sunt foarte la modă în ultimul timp). S-ar putea ca, necăjindu-te, de mult timp, sa devii „mîna dreaptă” a unui mare prelat pămîntesc, după ce ai ajuns aici, să te plîngi ca Diogene! De aceea, mulţumeşte-te cu starea la care te-a ridicat Dumnezeu şi dacă e să cauţi „relaţii", caută să devii cît mai intim cu Dumnezeu.

40. Să-L iubeşti pe Cristos mai mult decît orice!

709) Ce î-a împins pe David Brainerd să meargă la indienii din acel pustiu întins şi atît de înfiorător? Ce l-a făcut să-şi părăsească căminul la vîrsta de 24 de ani ca să locuiască în inima pădurilor sălbatice şi lipsite de drumuri? Ce i-a dat putere ca, deşi boinav pe moarte de tuberculoză, slab şi anemic din lipsă de hrană, din cauza lungilor şi istovitoarelor drumuri făcute călare şi a nopţilor întunecate şi lipsite de adăpost, petrecute în pădure, sub ploi torenţiale, să continue a înainta lună de lună să spună iubiţilor lui indieni că Dumnezeu i-a iubit, că i-a iubit atît de mult, că L-a dat pe Fiul Lui, pe singurul lui Fiu să moară pentru ei?! Ce I-a făcut, mă întreb? Datoria? Nici vorbă de aşa ceva! Nici un om nu ar simţi că e datoria Iui să facă atît de mult. Nu! Nu! Era „dragostea". David Drainerd L-a iubit pe Domnul lui şi a dorit să arate lucrul acesta!

710) Într-unul din marile oraşe ale Franţei, unde Doamna Both Clibborn ţinea adunări de evanghelizare, a venit într-o zi la aceasta soţia unui francez foarte bogat. Ea

ţinea în mînă o sticluţă pe care scria: „Otravă", în inima ei luase hotărîrea nestrămutată de a-şi curma viaţa. Ea era numai una din sutele de persoane din acea ţară fără de Dumnezeu care se duc în mormînt prin sinucidere. Înainte de a comite însă aceasta s-a hotărît să se ducă s-o vadă pe aceea din toată Franţa căreia simţea că poate să i se destăinuie şi să-i privească faţa în momentul cînd avea să treacă din viaţă. Să ascultăm ce spun propriile ei cuvinte: „Era chiar a doua zi după ce mă plînsesem soţului meu. Surprins şi iritat, el a răspuns: ‚Ei bine, ce mai doreşti? Ai portmoneul meu, şi casa mea, mănînci la masă cu mine. Toată averea, toată cinstea pe care poate s-o dea aceasta sunt ale tale, şi tot te mai plîngi?” ‚Da, pentru că eu doresc să am inima ta\ ‚0‘, a exclamat el, ‚asta nu poţi s-o ai. Ea aparţine alteia. Poţi să ai orice altceva, dar inima mea, dragostea mea, aceasta este imposibil"“.

Şi noi putem să-I dăm lui Cristos tot ce avem, şi totuşi El să fie nemulţumit. Dragostea cere dragoste. Nimic altceva nu e de-ajuns. Şi acum, cu aceeaşi voce blîndăji stăruitoare şi cu aceeaşi inimă plină de dor, El vine la tine şî la mine şi îl auzim din nou punî.nd întrebarea care constituie „proba supremă", şi El cere din nou un răspuns: „Mă iubeşti?" (Io.21:15). Dacă ar apărea Isus Cristos chiar acum în mijlocul nostru şi ne-ar pune personal această întrebare: „Mă iubeşti?" la fiecare în parte, ce-am spune? Ce I-am răspunde? Cît de răscolitoare ar fi! Am încerca s-o ocolim? Sau suntem îndrăgostiţi de Isus Cristos? „Noi îl iubim", spune Ioan. Îl iubeşti? îl iubesc?

711) Hudson Taylor călătorea într-o zi cu trenul de-a lungul Franţei. O pereche de tineri căsătoriţi s-a aşezat în acelaşi compartiment cu el. Soţia nu putea să-şi ia ochii de Ia soţul ei şi din privire îi înţelegea toate dorinţele. În întregime preocupaţi unul de altul, erau cu totul străini de prezenţa tovarăşului lor de călătorie. Şi în sufletul său, Hudson Taylor şi-a spus: „De ce nu am şi eu o astfel de dragoste pentru

Domnul meu?"

Dragostea de la început este minunată. Dumnezeu vrea ca dragostea noastră pentru El să fie mereu o „dragoste dintîi". Lucrul reproşat Bisericii din Efes este tocmai acesta: „Dar ce am împotriva ta, este că ţi-ai pierdut dragostea dinţii" (Ap.2:4). Noi cu ce fel de dragoste îl iubim pe Domnul nostru?

712) Raymond Jull, nobil spaniol, strălucit profesor universitar din secolul 13 a renunţat la un viitor plin de promisiuni pentru a se consacra evanghelizării musulmanilor. În două rinduri a fost expulzat din patrie şi închis timp de un an şi jumătate într-o temniţă. La bătrîneţe, l-au prins şi l-au omorît cu pietre. Murind, el a rostit aceste ultime cuvinte: „Numai lsus“. Puţin înainte de moartea sa, el a spus: „Cel ce nu iubeşte pe Domnul Isus nu trăieşte, şi cel ce trăieşte prin Domnul Isus Cristos nu va muri niciodată!" In ziua întoarcerii sale la Dumnezeu, el a rostit această dorinţă: „Doamne, mă predau Ţie şi îţi ofer pe soţia mea, copiii mei şi tot ce am!" El L-a iubit pe Domnul Isus şi numai pe El, pînă la moarte.

Noi cum îl iubim pe Domnul?

713) Mulţi zic: „N-am cap pentru profeţie!" Se poate, dar inimă pentru Cristos? Dacă îl iubeşti pe Cristos, vei iubi şî venirea Lui, chiar dacă nu eşti în stare să cercetezi profeţia. O soţie care-şi iubeşte soţul poate sa n-aibă cap să priceapă toate afacerile soţului ei, dar dacă lipseşte el de acasă, inima ei va fi numai la întoarcerea lui. Poate să nu înţeleagă nimic din registrele lui comerciale, dar îi cunoaşte pasul şi glasul. Credincîosul cel mai nepriceput şi fără carte, dacă îl iubeşte pe Domnul Isus, poate să aibă dorul fierbinte ca să-L vadă. Iată speranţa Bisericii!

714) O femeie inteligentă cu un caracter minunat şi cu înzestrări excelente şi-a iubit tatăl foarte mult. Cînd el a murit, ea n-a mai avut pe nimeni care să-l iubească cu adevărat, şi astfel dragostea ei frustrată s-a întors către sine

însuşi. Aceasta i-a tulburat nervii şi a dus şi la mai multă frustrare. Această dragoste frustrată putea fi eliberată şi împlinită numai dacă se concentra asupra lui Cristos, Eternul şi împlinitorul.

Dragostea noastră supremă fiind legată de El şi împlinită de El va da iubirilor noastre mai mici, legitime şi ele, sensul şi locul care li se cuvine. Ele vor fi sfinţite de această dragoste supremă. Tu vei îndrăzni să te iubeşti pe tine dacă îl iubeşti pe Cristos în mod suprem!

715) Dr. Paul Scherer povesteşte despre o femeie strălucită, creierul unei bande de vînzători de droguri, care asculta la radio ca să capete argumente împotriva lui Dumnezeu; căci ea nu numai nu voia creadă în Dumnezeu, ea îl ura. In timpul acela ea trebuia să ia o doză de somnifere de trei ori mai mare decît cea normală, pentru ca să poată dormi noaptea! Odată a auzit nişte cuvinte care i-au zdrobit duşmănia. Ea s-a convertit. Atunci a început lupta pentru eliberarea de dependenţa de droguri. Mereu, mereu era pe punctul de a leşina, din cauza lipsei lor, dar ea le-a refuzat cu hotărîre. Ea s-a dus la membrii bandei ei şi le-a spus ce s-a petrecut cu ea. Mărturisirea ei a destrămat banda. Cinci dintre ei au murit pe front, unde au plecat să ajute răniţii, „ca să plătească au zis ei — pentru ceea ce făcuseră pînă atunci spre distrugerea altora". Ea este acum o creştină plină de viaţă, angajată în lucrări de binefacere într-un mare oraş.

O mare loialitate şi dragoste au zdrobit puterea celor vechi. Iubeşte-L pe Cristos şi fă ce-ţi place, căci atunci îţi va face plăcere numai ceea ce este bine. Tu vei fi liber!

716) O mamă voia să ştie care dintre cei trei fii ai ei o iubeşte mai mult. Unul dintre fii a adus o mare tablă de marmură, frumos lucrată, pe care era scris numele mamei. Celălalt i-a adus un buchet minunat de flori; al treilea, a venit în faţa mamei şi i-a spus: „Scumpă mamă, eu nu ţi-am adus nici flori, nici plăci de marmură, dar ţi-am adus inima mea; pe

ea stă scris numele tău".

Iubirea preţuieşte mai mult decît toate comorile pămîntului. Domnul cheamă pe orice om Ia El: „Fiule, dă-mi inima ta“ (Prov.23:26). Să avem în inimile noastre scris Numele Lui.

717) Un creştin, binecunoscut pentru evlavia sa şi spiritul său plin de bunătate, călătorea odată în tovărăşia unui domn necredincios care a început să povestească o oarecare întîmplare, însoţind-o cu nişte înjurături groaznice, amestecînd în ele numele Diavolului. La urmă a început să pomenească numele lui Dumnezeu în legătură cu povestirea-i murdară. Atunci creştinul s-a supărat şi i-a zis: „Destul, domnule; ai tot dreptul şi libertatea să pomeneşti numele stăpînului dumitale, Diavolul, dar nu-ţi dau voie să iei în deşert numele Stăpînului meu divin!"

Cine e stăpînul vieţii tale? Dumnezeu sau Diavolul? Cui îi serveşti tu în viaţă? Se tulbură şi sufletul tău atunci cînd e vorbit de rău Numele Domnului de către credincioşii fii ai Diavolului?

718) În marele incendiu din Chicago care a distrus aproape întreg oraşul, Moody, marele evanghelist modern, şi-a pierdut tot avîntul. Cineva l-a întrebat: „Mi se pare că dumneavoastră aţi pierdut In acest loc tot ce aţi avut". „Nu, nu", a răspuns Moody, „eu nu L-am pierdut pe Cristos. El a rămas viu în sufletul meu".

Cînd valurile necazurilor trec peste capetele noastre, să nu uităm că avem o avere mult mai mare decît cea pe care o pot strica moliile şi rugina, E viaţa noastră în Cristos. Aceasta nu o vom pierde niciodată, dacă rămînem credincioşi pînă la sfîrşit.

719) John a lucrat la o asociaţie de ingineri ca să-şi facă ceva bani să meargă la şcoală. Stăpînuî său a fost atras de hărnicia lui. Într-o zi, stăpînul l-a chemat în biroul său şi l-a întrebat ce are de gînd să facă. După răspunsul lui John, că vrea să meargă la Universitatea din Glasgow şi să devină

predicator, stăpînul a rîs şi a zis: „Eu am ceva mult mai bun pentru tine. Am o ofertă de la stăpînire pentru tine, să mergi la şcoala noastră naţională de ingineri; aici vei primi o bursă; dacă semnezi contractul pe 7 ani, va fi a ta“. Spre mirarea stăpînului, faţa lui John s-a luminat şi a zis: „Nu se poate face angajamentul numai pentru 3 sau 4 ani? Eu nu pot să mă leg pentru 7 ani“. „Şi pentru ce?“„Pentru că m-am angajat la un alt stăpîn!" „Ce înseamnă aceasta?" a întrebat stăpînul. „Isus Cristos. Eu am promis să lucrez toată viaţa pentru El ca predicator, şi sper că peste 7 ani voi putea duce la îndeplinire acest plan. Dar, domnule, în tot cazul, eu vă mulţumesc pentru grija ce mi-o purtaţi!" Aceasta l-a mlniat pe stăpîn. El s-a întors către casier şi i-a zis: „Martin, plăteşte acestui băiat salariul pe o săptămînă. Ori va primi propunerea mea, ori va fi dat afară din serviciul meu. Alege" a strigat el întorcîndu-se către John. „Am ales", a răspuns acesta liniştit, dar hotărît.

Şi John G. Pîaton a devenit unul dintre cei mai mari misionari din toate timpurile.

720) Dr. Henry von Byke ilustrează printr-o legendă interesantă gradul de iubire al celor ce-L slujesc pe Dumnezeu. Un înger s-a prezentat în faţa lui Dumnezeu şi I-a adus la cunoştinţă că în oraşul Lupon sunt trei oameni renumiţi pentru sufletul lor bun. Unul este vorbitor, celălalt învăţat, iar al treilea un om însemnat pentru faptele lui bune. Îngerul a spus că oraşul e binecuvântat din pricina acestor 3 oameni, dar el ar fi curios să vadă care din ei îl iubeşte mai mult pe Dumnezeu. Atunci a primit însărcinarea să propună acestor trei oameni să meargă într-un sătuleţ îndepărtat, prin zăpadă mare, căci acolo vor găsi de lucru pentru Domnul, Cel care se va dovedi că iubeşte mai mult pe Dumnezeu va fi încoronat cu o coroană de aur. La scara amvonului, îngerul l-a întîînit pe predicator şi i-a spus însărcinarea. Predicatorul a făcut feţe-feţe şi, privind buimăcit în jur, a răspuns: „Dar... pentru ce să merg?" Atunci îngerul s-a dus la casa învăţatului

şi i-a propus şi lui sa meargă. Învăţatul a întâmpinat propunerea cu multă neplăcere, bîlbîindu-se: „Dar cum să merg?" îngerul a plecat gînditor şi l-a întîînit pe al treilea om bun. Acesta se grăbea vesel pe străzile oraşului. Luînd cunoştinţă de porunca Domnului, a întrebat repede: „Cînd să plec?“Atunci îngerul, tresăltînd de bucurie, şi-a luat coroana de aur de pe frunte şi a pus-o pe capul acestui copil al lui Dumnezeu.

Tu cum răspunzi chemărilor iui Dumnezeu: de ce; pentru ce; unde; cum; etc.? Sau eşti gata să spui ca şi Isaia: „Iată-mă, trimite-mă!”?

41. Cristos: prioritatea numărul unu a vieţii tale

721) Astăzi nu prea auzim vorbindu-se despre nevoia de a-L vedea pe Dumnezeu. In acest sens, numai cînd răsfoim paginile trecutului ne dăm seama de lipsa noastră de accent atît pe trăirea, cît şi pe predicarea Evangheliei. În zilele de demult, chiar în timpul întunecimii spirituale, aflăm că au existat oameni care au fost cuprinşi de o pasiune mistuitoare dorul de a vedea pe Dumnezeu. Ei aveau doar un singur ţel, şi acesta era să-L cunoască pe Dumnezeu. Ei erau setoşi şi ştiau că numai Dumnezeu putea să le potolească setea. Cînd citim cum căutau ei pe Dumnezeu, aflăm că unii au bătătorit căi ciudate. Vedem că au trăit în deşert sau în peşteri, sau se retrăgeau în mănăstire. În dorul lor după acea sfinţenie „fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu[4]” (Evr,12:14), ei se puteau dezbrăca de orice avuţie sau îşi chinuiau trupul, torturîndu-1. Uneori erau fanatici, alteori erau preocupaţi de ei în chip bolnăvicios. Acum, îi vedem pe mulţi dintre ei ca pe nişte suflete sărace, călăuzite greşit, fiind în robia legii şi a ascetismului. Dar să ne reamintim întotdeauna că aceste lucruri au fost făcute în dorul şi căutarea după Dumnezeu; şi ca să-L poată vedea pe Dumnezeu, ei puneau accentul pe sfinţirea personală.

În prezent, situaţia se deosebeşte foarte mult. În ceea ce

priveşte Biblia şi mesajul Evangheliei, noi avem mai multă lumină. De multe ori, privind în urmă, dispreţuim pe cei din vechime care căutau adevărul în felul acesta. Dar faptul grav este că odată cu lumina mai mare pe care o avem, aceasta nu a adus cu sine o dorinţă mai fierbinte de a vedea pe Dumnezeu. De fapt, efectul pare să fie tocmai contrar aşteptărilor. Foamea adîncă după Dumnezeu lipseşte în mod clar, şi s-ar părea că în viaţa de credinţă ne-am abătut de la scopul care era Dumnezeu însuşi spre altceva mult mai puţin. Azi distingem două lucruri. Înainte de toate, în loc de a sublinia sfinţenia pentru a-L vedea pe Dumnezeu, accentul se pune pe „slujire". Am ajuns să considerăm viaţa creştină ca o slujire cît se poate mai deplină şi mai eficace. Au cîştigat în importanţă metodele şi tehnicile prin care noi sperăm să facem cunoscut mesajul lui Dumnezeu. Ca să ducem la bun sfîrşit această slujbă, avem nevoie de putere, dar în loc să tînjim după Dumnezeu, dorul nostru se îndreaptă mai degrabă după puterea de a-L sluji mai bine. Slujirea a ajuns în aşa măsură centrul cugetării noastre, că adesea starea bună a unui credincios înaintea lui Dumnezeu se judecă după succesele lui în lucrare sau după alte lucruri asemănătoare. Apoi, azi se tinde să se pună accentul pe căutarea trăirilor spirituale lăuntrice. In timp ce un mare număr de creştini se mulţumesc să trăiască în stare de „căldicel[14], este bine că unii încep să se preocupe de viaţa lor creştină. Cu toate acestea, interesul nu izvorăşte aşa de mult din foamea după Dumnezeu, ci din dorul de a descoperi o trăire a unei bucurii, puteri şi fericiri lăuntrice, şi în celedin urmă ne trezim căutînd mai degrabă aceste lucruri decît pe Dumnezeu însuşi. Ambele scopuri amintite sunt departe ca cerul de pămînt de marele scop pe care Dumnezeu l-a plănuit pentru om, şi anume acela de a-L glorifica pe El şi de a-I fi plăcuţi Lui neîncetat, Acestea nu-L mulţumesc nici pe Dumnezeu şi nu ne mulţumesc nici pe noi.

722) Noi ne gîndim prea puţin la sursa energiei

noastre şi prea mult la teiul spre care ne este dirijata, uitînd că la Dumnezeu scopul nu scuză niciodată mijloacele.

Pentru a ilustra acest lucru, să luăm spre exemplificare un caz ipotetic: Domnul A. este un foarte bun orator; el poate vorbi curgător şi foarte convingător despre orice subiect, dar în probleme practice el este un foarte prost administrator. Domnul B. pe de altă parte este un slab orator: el nu se poate explica clar, ci se încurcă în cuvinte, se învîrte în jurul subiectului şi nu e în stare să pună punctul pe i; dar el este un splendid administrator, de foarte mare competenţă în toate problemele de afaceri. Ambii aceşti oameni se convertesc şi ambii devin creştini, plini de rîvnă. Să presupunem că eu îi invit la o adunare mare pentru a vorbi, şi ambii acceptă. Ce se va întîmpla acum? La amîndoi le-am cerut acelaşi lucru, dar care dintre ei credeţi că se va ruga mai cu foc? Aproape cu siguranţă că domnul B. De ce? Din cauză că el nu este orator, în probleme de oratorie el nu are resurse proprii pe care să se bizuie. El se va ruga: „Doamne, dacă Tu nu-mi vei da putere pentru acest lucru, eu nu-l voi putea face". Desigur că şi domnul A. se va ruga, dar probabil că nu în acelaşi fel ca domnul B., deoarece el are o aptitudine naturală pe care se bizuie. Acum sa presupunem ca, în loc să le cer să vorbească, le cer să se ocupe amîndoi de latura administrativă a unui congres creştin. Ce se va întîmpla? Poziţia va fi exact inversă. Acum domnul A. se va ruga cu foc, căci el ştie bine că n-are nici o pricepere în probleme organizatorice. Şi domnul B. se va ruga, dar probabil că nu cu atît de mult simţ al urgenţei, căci deşi ştie că are nevoie de Domnul, el nu este prea conştient că are nevoie de El în problemele de afaceri, aşa cum simte domnul A.

Vedeţi voi diferenţa dintre darurile naturale şi cele spirituale? Orice lucru pe care îl putem face fără rugăciune şi fără o dependenţă totală de Dumnezeu trebuie să vină din izvorul acela al vieţii naturale care este colorat (pătat) de carne (firea pământească). Noi trebuie să vedem lucrul

acesta în mod clar. Desigur că nu este posibil să spunem că numai aceia sunt potriviţi pentru o anumită lucrare cărora le lipseşte darul natural pentru ea. Elementul esenţial este acesta: fie că suntem înzestraţi în mod natural, fie că nu noi trebuie să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale creştinii trebuie să cunoască atingerea crucii în moarte asupra a tot ceea ce este de ia natură şi să-şi cunoască totala lor dependenţă de Dumnezeul învierii.

724) Odată, firma „Standard Oii Company" căuta un reprezentant pentru Orientul îndepărtat, şi, din motive de încredere, s-a gîndît să ofere acest post unui misionar, care se găsea oricum în ţara respectivă, pentru misiunea sa. Atunci l-a invitat, oferindu-i frumosul salariu de 10,000 de dorari. Omul nostru a refuzat. Atunci i-a ridicat oferta la 25.000 de dolari, dar şi atunci a refuzat. Apoi 50.000 dolari, şi omul a refuzat din nou. „Dar care e la urma urmei motivul refuzului acesta încăpăţînat al dumitale?((a fost întrebat. El a răspuns: „Salariul pe care mi-l oferiţi e mare, dar postul oferit e prea mic; căci Dumnezeu mi-a oferit postul de lucrător al Său, vestitor al Evangheliei Sale. Cum mă voi coborî de Ia o aşa înălţime?"

Chemarea creştinului este cea mai nobilă şi mai înaltă dintre toate chemările, şi dacă ne-am da cu adevărat seama de importanţa ei, atunci întreaga noastră viaţă ar lua un alt curs. Nu am mai spune atunci: „Am fost chemat sa fiu inginer", sau „Chemarea mea este să fiu doctor", „a mea sa fiu inginer", etc. Atunci ne-am vedea mai degrabă „chemaţi să fim apostoli iar toate celelalte „chemări" le-am socoti ca mijloace de existenţă şi nimic mai mult,

725) John Mott, marele misionar şi om de stat american, era în Japonia pentru lucrul său în slujba lui Cristos. Atunci cînd preşedintele Coolidge i-a oferit postul de ambasador al ţării sale în Japonia, Mott a răspuns: „Domnule preşedinte, Dumnezeu mi-a oferit postul de ambasador al Său

şi de aceea nu mai pot primi o a doua ofertă".

„Căci noi suntem lucrători împreună cu Cristos" sau ambasadorii Lui, aşa se consideră un adevăr creştin. Ce şansă mai mare ar fi putut avea un muritor ca tine? De aceea rămîi în slujba Marelui Stăpîn şi respinge orice ofertă a lui Satan.

726) Celebrul medic englez Addison, fiind ocupat într-o zi în biroul său, s-a pomenit cu unul dintre servitorii săi, care îi spune înspăimîntat: „Arde casa!" „Du-te", a răspuns calm savantul, „şi spune soţiei mele! Ştii bine că eu nu mă ocup cu grija casei!"

A fi preocupat numai de Domnul este un lucru minunat. Adevăraţii crestini aşa şi sunt în orice împrejurare: fie acasă, fie la serviciu, fie pe stradă şi fie în adunare ei „zi şi noapte cugetă la legea Lui“ (Ps.l:2). Aşa eşti şi tu? Pentru a te verifica, supune-te următorului test simplu: presupune că eşti la adunare, profund preocupat cu glorificarea Domnului. Deodată, cineva s-ar apropia de urechea ta şi ţi-ar spune: „îţi arde casa!" Cum ai reacţiona: ai continua să cînţi mai departe laudă Domnului, spunînd să se ocupe de lucrul acesta cei de acasă, sau ai fugi imediat la locul dezastrului?!

727) Prinţul Bernardotte al Suediei, fost moştenitor al tronului, l-a cedat în favoarea fratelui său, pentru că a socotit că e mai de folos să continue a distribui Sfînta Scriptură prin închisori. O doamnă l-a întrebat odată: „Dumneavoastră sunteţi cel ce a pierdut coroana?" El a răspuns: „Am cîştigat alta incomparabilă".

Într-adevăr, ziua morţii lui Napoleon e scrisă în istorie, dar clipa cînd Bernardotte a fost asasinat pe cînd era ca „făcător de pace" între evrei şi arabi e încrustată regeşte în marea piramidă a lui Keops.

42. Fii un creştin darnic!

728) Dr. Oswald Smith, pastorul Bisericii poporului din

Toronto, Canada, povesteşte cum în timp ce se afla pentru evanghelizări în Minneapolis, la terminarea unui serviciu a venit la el un domn bine îmbrăcat, mare om de afaceri, i-a strîns mîna şi i-a spus: „Tot ce sunt şi tot ce am vă datorez dumneavoastră". Apoi i-a istorisit cum locuind în Toronto a ajuns fără lucru. Din cauza aceasta s-a cufundat în datorii. Neputînd să mai găsească de lucru, a fost părăsit de cele două fiice ale sale, după un timp l-a părăsit şi soţia, şi el a devenit un vagabond. „într-o zi", spunea el, „am trecut pe Bloov Street pe lingă Biserica poporului şi am auzit cîntîndu-se. Neavînd ce face am intrat şi m-am aşezat în fundul sălii. Era o întrunire misionară şi dumneavoastră eraţi la amvon. Atunci aţi făcut unele dintre cele mai uimitoare declaraţii pe care le-am auzit în viaţa mea. Aţi spus: ‚Daţi şi vi se va da. Niciodată nu-L veţi putea bate pe Dumnezeu în dărnicie. Dumnezeu nu va fi niciodată Eram un ruinat, un nimeni, şi dumneavoastră aţi spus că dacă dau, voi primi. Spre a mă convinge că ce aţi spus este adevărat, am luat un plic de dărnicie de la un uşier şi am pus ceva în el, făgăduind lui Dumnezeu că îi voi da un procent din tot ce-mi va da în zilele următoare. Îmi era uşor să promit, pentru că nu avem nimic. Dar spre mirarea mea lucrurile au început să se schimbe rapid. În timp de cîteva ceasuri am găsit de lucru. Cînd am primit primii bani am dat procentul promis lui Dumnezeu. La. scurt timp am primit o slujbă mai bună, cu plată mai mare şi am putut da mai mult. În fiecare săptămma cînd primeam Bănii, dădeam întîi procentul Domnului. Am ajuns la un costum bun de haine. Fiind mai bine îmbrăcat şi avînd slujbă, soţia s-a întors la mine. La scurt timp au venit şi fetele. Am primit o nouă ridicare a salariului şi mi-am putut plăti toate datoriile. Pe scurt, azi am ajuns un om de afaceri bine înstărit. Nu mai avem datorii, avem casa noastră şi un cont la bancă. Ceea ce aţi spus cînd eram cu. totul şi cu totul ruinat, e absolut adevărat”.

„Daţi şi vi se va da! Ba încă vi se va turna în sîn o măsură

bună, îndesată şi clătinată, care se varsă pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, vi se va măsura" (Lc.6:38).

729) Alexandru H. Kerr la vîrsta de 14 ani s-a pocăit la una din predicile lui Moody. În 1902 a citit o carte intitulată „Sceptrul lui Iuda şi dreptul de întîi născut al lui Iosif" unde a dat peste juruinţa lui lacov: „îţi voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da“. După douăzeci de an, lacov se întoarce acasă cu servitori şi cu cirezi mari de vite. Cu unele îndoieli, dar cu dorinţa sinceră de a proba adevărul Bibliei despre promisiunile lui Dumnezeu, pe data de 1 iunie 1902 Kerr a făcut o promisiune că va da a zecea parte din banii pe care Dumnezeu îl va ajuta să-i agonisească pentru lucrarea lui Dumnezeu. Pe atunci avea doar o mică căsuţă luată cu bani din bancă şi mai avea o droaie de datorii. Kerr a spus de multe ori că dacă necredincioşii de azi ar vrea să probeze dacă există sau nu Dumnezeu şi dacă promisiunile lui sunt adevărate, ar trebui numai un an de zile să folosească metoda zeciuielii faţa de Dumnezeu şi s-ar convinge pe deplin că El e acelaşi ieri, azi şi în veci. În timp de trei luni, Kerr a fost copleşit de binecuvântări materiale. În acelaşi an a început o mică fabrică de sticlă, care cu vremea a ajuns una din cele mai mari din Statele Unite. Fabrica se afla la San Francisco. Cînd a fost cutremurul mare la San Francisco, un prieten i-a zis: „Kerr, tu eşti ruinat". Kerr însă i-a răspuns: „Nu cred; sau dacă sunt, atunci Biblia nu este adevărată. Eu ştiu că Dumnezeu nu-Şi calcă promisiunile”. El a întrebat telegrafic de starea fabricii sale din San Francisco şi a primit răspunsul: „Fabrica dumneavoastră este în mijlocul focului şi fără îndoială este distrusă”. Dar la o săptămînă a primit o nouă telegramă care spunea: „Pe o distanţă de doi kilometri de o parte şi de alta a fabricii totul e prefăcut în scrum, însă fabrica dumneavoastră a scăpat în chip miraculos”. Numaidecît s-a urcat în tren şi a mers să vadă la faţa locului, deoarece clădirile erau din lemn cu două etaje, iar înăuntru avea multă motorină şi ulei cu care funcţiona fabrica deci

mult material inflamabil. Focul, în chip miraculos, a ocolit gardul fabricii sale, care a refuzat să ia foc, fiind doar înnegrit de fum. Cu o simplă vopsire, tot gardul a fost restaurat în curtea fabricii, nici un borcan măcar nu a fost crăpat din cauza focului. În 1912, el a scris un tractat „Leacul lui Dumnezeu contra sărăciei" şi un altul „Regulile băneşti ale lui Dumnezeu pentru prosperitatea ta financiară". Fiecare borcan sau sticlă ce pleca din fabrica sa purtau unul din aceste tractate. Pîna în 1924 cînd a murit, Kerr a distribuit mai mult de 5.000.000 de astfel de tractate. Kerr s-a ridicat din sărăcie şi a devenit milionar probînd promisiunile lui Dumnezeu.

Tu nu vrei să-L pui pe El la încercare?

730)Robert Le Tourneau a fost băiat sărac şi fără pregătire. Nu avea decîrtrciasă primară. A încercat să facă o afacere şi s-a pomenit îngropat într-o datorie de 60.000 dolari. Atunci un prieten i-a zis: „De ce nu vrei să te întovărăşeşti cu Dumnezeu în această întreprindere?" Aceasta i-a sunat cam fantastic, dar cum nu avea altă şansă decît falimentul, a acceptat această idee şi din suma de 6.000 dolari ce o avea ca rezervă 5.000 a dat pentru Dumnezeu. Era ultima carte pe care o mai putea juca. A promis Domnului că dacă ti salvează afacerile, îi va da totdeauna a zecea parte. În scurt timp, comenzile au venit cu grămada şi el a putut plăti toată datoria. Fabrica lui de maşini grele a crescut şi a ajuns cunoscută pe plan mondial. Azi e milionar şi îşi îndeplineşte promisiunea, cu o mică diferenţă că azi dă nouă zecimi din cîştig pentru Dumnezeu.

„Puneţi-Mă la încercare", zice Domnul. Şi aceasta e în cele băneşti. Ascultă, fratele meu, aceasta provocare a Domnului. Îndrăzneşte şi pune-L la încercare, şi vei vedea că îşi îndeplineşte promisiunile. Aceasta îţi va da convingerea că El e un Dumnezeu viu şi atotputernic. Crede şi ascultă Cuvîntul Său, ca să ţi se deschidă zăgazurile cerurilor şi sa ai parte de belşug, de binecuvântări.

731) „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima" (Ps.l39:23). O poveste indiană spune că un tată a dorit ca Dumnezeu să-i arate cum este inima fiecăruia dintre cei cinci fii ai săi. Şi a dat fiecărui copil cîte un ban, pe care să-l pună în cutia pentru săraci. Dumnezeu a dat după aceea părintelui putinţa să vadă ce a ajuns banul pus de fiecare. Unul din copii a dat banul de silă. Banul acela s-a prefăcut în fior rece, pentru că rece era şi inima acelui fiu. Altul a dat banul cu nepăsare, căci îşi zicea că şi cu el şi fără el, tot una este. Banul acela s-a prefăcut în tinichea subţire şi fără preţ. Altul a ţinut ca banul să cadă cu zgomot în cutie pentru ca să fie auzit şi de alţii. Acela era un fariseu, iar banul lui s-a prefăcut în ban fals. Altul a dat banul gîndindu-se la binele săracilor şi-i părea rău că nu are mai mult să dea. Banul lui s-a prefăcut în argint. Al cincilea s-a gîndît: „Dumnezeu m-a făcut. Al Lui sunt cu tot ce am. Dacă dau, dau din ce este al lui Dumnezeu şi ca sa fac voia Lui". Banul acestuia s-a prefăcut în aur curat.

Cînd dăm ceva, însemnat lucru este cum dăm!!

732) Dacă Evanghelia trebuie dată lumii, atunci cineva trebuie să plătească pentru aceasta lucrare. Este la fel ca şi cu apa. Apa este gratuită, dar trebuie să plăteşti pentru că este adusă prin ţevi. Tot aşa este şi cu mîntuirea. Ca s-o poţi trimite trebuie făcute cheltuieli şi trebuie s-o trimitem repede pînă la cele mai îndepărtate părţi ale pămîntului. De aceea, în vorbirea apostolului Pavel, dărnicia devine un har pentru creştin, iar dacă noi suntem creştini nou-testamentali, atunci sa dăm, şi să dăm, şi să dăm din toată inima,

733) Se spune ca, odată, un bogat care iubea foarte mult banii a stat de vorbă cu Luther şi i-a spus: „De ce munceşti aşa de mult pentru traducerea şi răspîndirea Bibliei? Nu ştii că Evanghelia nu plăteşte camătă?“ Atunci Luther i-a spus următoarea fabulă: „Odată, leul, regele animalelor, a dat un ospăţ foarte mare, la care şi-a invitat toţi

supuşii. Mesele erau încărcate cu cele mai scumpe şi mai gustoase mîncăruri. Toţi se înfruptau pe nemestecate. Porcul însă s-a apropiat şi el, a gustat din toate, dar nu i-a plăcut nici una. Atunci s-a întors către stapînul casei şi l-a întrebat: Dar, nu cumva aveţi şi nişte lături? Tot aşa e şi cu noi“, a continuat Luther.

În faţa oamenilor lumeşti noi întindem bogăţiile harului lui Dumnezeu, însă lor, ca porcului, le trebuie altceva: „lăturile[1]” banului şi ale păcatului. Atît animalele, cît şi omul se cunosc după gust!“

734) Odată s-a pocăit un om care era vestit pentru zgîrcenia sa. Cînd a mers la botez, şi-a luat punga cu bani în mînă. Cînd a intrat în apă, a introdus şi punga cu el. Oamenii l-au întrebat de ce a făcut lucrul acesta. El a răspuns: „Banul meu trebuie sfinţit Domnului. Nu vreau să fiu numai jumătate al lui Cristos. Bu şi tot ce am vreau să jertfesc pentru El“.

Punga ta, iubite cititor, a fost botezată? Aî adus-o şi pe ea Ia picioarele Domnului?

735) Un om bogat a refuzat să dea o parte a casei părinteşti surorii sale care purtase de grijă părinţilor la bătrîneţe. Partea aceea costa cam 600 dolari. Ei devenise egoist şi ranchiunos şi a refuzat ca partea aceea să fie dată surorii sale. Rezultatul a fost că s-a îmbolnăvit de ulcer stomacal. Fratele lui, care era medic, Ta chemat la telefon (telefon care a costat 5 dolari) şi i-a spus că ulcerul său se datoreşte resentimentelor sale şi egoismului său. Fratele său a fost atît de impresionat de faptul că doctorul a fost gata să cheltuiască 5 dolari, numai ca să-i dea lui un sfat, încît a decis să renunţe la resentimentele sale şi ulcerul s-a vindecat.

Omul este o unitate, şi el nu poate să fie bolnav într-o parte, fără să transmită boala şi celorlalte părţi. Întregul om trebuie răscumpărat. Şi Evanghelia oferă vindecare pentru trup, curăţire pentru minte, de toate conflictele şi diviziunile ei,

iertare şi părtăşie pentru suflet întreaga persoană fiind astfel unificată şi coordonată şi făcută eficace.

736) În anul 1942, o doamnă din Bucureşti a avut o putină cu brînză, care începuse să se strice puţin. Să arunce brînza i-a părut rău, mai ales pe vremea aceea cînd erau mulţi săraci. De aceea a fost foarte bucuroasă cînd un sărac a intrat la ea în curte. Imediat i-a dăruit toată brînza. Acesta a plecat foarte bucuros, iar doamna s-a dus de a cumpărat pentru ea altă brînză proaspătă. Noaptea următoare însă a avut un vis: se făcea că a murit, s-a dus în cer şi a văzut acolo o masă mare întinsă. În capătul ei şedea Avraam, Isaac şi lacov. La masa aceea erau strînşi toţi credincioşii. Plină de bucurie, ea a alergat într-acoîo şi a vrut să ocupe un loc. Dar un înger a tras-o de mînecă şi i-a arătat o altă masă, mai joasă, cu cuvintele: „Doamnă, dumneata şezi colea şi mănîncă-ţi brînza dumitale stricată!"

Să ne fie şi nouă de învăţătură, să nu dăm săracilor „brînză stricata".

737) Studenţii filologi au descoperit că dacă te uiţi peste vreo zece cuvinte noi (dintr-o limbă străină) exact înainte de a adormi, subconştientul va începe să lucreze cu ele. Dimineaţa, fără nici un efort, vei şti cam şase dintre ele. Rezultă deci că subconştientul lucrează uneori cu o reală eficacitate. Nu e intenţia lui Dumnezeu ca subconştientul nostru să se ocupe cu lucruri de nimic. De aceea e si porunca clară a cuvîntului lui Dumnezeu (Ios.l:8; Ps,l:3).

Noi suntem chemaţi să medităm zi şi noapte la Cuvîntul lui Dumnezeu. Pentru a putea realiza acest lucru, trebuie să folosim subconştientul. Trebuie să ne asigurăm că ultimul gînd care predomină în subconştientul nostru la sfîrşitul zilei e o porţiune oarecare din Cuvîntul lui Dumnezeu.

738) „Nu vă strîngeţi comori pe pămînt, unde le fură hoţii şi le mănîncă moliile", a spus Domnnul Isus. C.T. Studd, marele evanghelist a hotărît sa aducă lui Cristos întreaga sa

avere, socotind ca cel mai mare har al vieţii lui faptul că poate să împlinească în mod literal ceea ce tînărui bogat de altădată nu putuse..." El socotea aceasta un act de simplă ascultare faţă de porunca lui Dumnezeu aşa cum o arată, negru pe alb, Sfînta Scriptură. Şi, după ce şi-a împărţit cea mai mare parte din avere trimiţînd-o diferitelor cîmpuri de misiune din lume, şi-a mai păstrat o sumă de 3,400 lire sterline, pentru a-şi începe noul menaj cu tînăra sa parteneră cu care urma în curînd să se căsătorească. Ea însă nu s-a lăsat învinsă de logica calculelor pe care le-a făcut viitorul ei soţ, ci l-a întrebat: „Dar, dragul meu CharHe, oare nu poruncise Domnul tînărului bogat să vîndă tot ce avea? Suntem oare noi ascultători pînă la capăt, dacă ne păstrăm pentru noi înşine o sumă atît de mică?[11] ,„Vinde tot ce ai[1]aşa a spus Isus[11], a răspuns Studd logodnicei sale. „Б adevărat...[14] şi a rămas pe gînduri, „Prea bine, deci vom începe să ascultăm de această poruncă a Domnului chiar de la căsătoria noastră[11]. Şi atunci, a trimis şi restul banilor păstraţi pentru nuntă în lucrarea Domnului...

739) O întîmplare din viaţa lui Sadhu Sundar Singh, pe cînd era copil: „într-ozi, tata mi-a dat ceva bani de buzunar. Am alergat la piaţă, să-i cheltuiesc. În drum am întîlnit o femeie bătrînă săracă, căreia îi era frig şi foame. Ea mi-a cerut de pomană şi eu am avut o astfel de milă, încît i-am dat toţi banii. Reîntorcîndu-mă acasă, i-am spus tatălui mei că trebuie să procure acelei femei sărmane o pătură, altfel va muri de frig. El m-a respins, pe motiv că o ajutasem, şi că acum era rîndul vecinilor să-i dea partea lor. Cînd am văzut că refuză să vină în ajutorul ei, am luat pe nevăzute din portofelul său 5 rupii, cu intenţia să cumpăr pătura. Mai întîi am avut o mare satisfacţie că arn putut să ajut acea femeie, dar curînd gîndul că eram un hoţ m-a tulburat. Învinovăţirea conştiinţei mele s-a mărit cînd tata, descoperind lipsa banilor, m-a întrebat dacă i-am luat eu, iar eu am tăgăduit. Am scăpat de pedeapsă, dar conştiinţa m-a pedepsit toată

noaptea şi m-a împiedicat să mai dorm. Cum s-a crăpat de ziuă, am alergat la tata, i-am mărturisit furtul şi minciuna mea şi i-am înapoiat banii. Greutatea care îmi apăsa inima, a căzut numaidecît, şi tata în loc să mă pedepsească, m-a luat în braţe şi mi-a spus cu lacrimi în ochi: ‚Fiul meu, totdeauna am avut încredere în tine, şi azi iată proba că nu m-am înşelat[1]. Nu numai că mi-a dat cele 5 rupii, dar a mai adăugat încă una pentru mine[11].

Iată modul de a gîndi şi a se comporta al unui copil păgîn (hindus). Oare copiii noştri care sunt crescuţi în mod creştin se poartă aşa?

740) Există o specie de maimuţe foarte proaste care sunt prinse de vînători în felul următor: Li se aşează în cale nişte vase cu grăunţe, care au nişte găuri foarte strimte. Ele îşi introduc mîna înăuntru şi iau în pumn grăunţe. Dar avînd grăunţele în mîna, n-o mai pot trage afară. Să lase grăunţele din mînă nu se îndură. Şi stau aşa pînă vin vînătorii şi le prind.

Aşa e şi zgrîcitul. Să se despartă de averile sale nu se îndură. Să le folosească spre binele Iui şi al altora, nu-l Iasă inima. Ci stă cu ele astfel în mînă pînă cînd e prins cu totul de Satan. De bună seamă, zgîrciţii sunt cei mai iubiţi păcătoşi ai Diavolului. Căci pe aceştia el reuşeşte să-i nimicească în mod desăvîrşit. Zgîrcenia îi face să nu se bucure deloc de această lume şi să aibă parte de iazul de foc.

741) Zgrîcitul se aseamănă cu un riu care poartă nisipul din munţi, zi de zi, şi îl aşează la gura sa, unde se varsă în mare. Astfel, încetul cu încetul gura sa e închisă şi corăbiile şî vapoarele nu mai pot circula pe el. Tot astfel, zgrîcitul aduna averi şi legîndu-şi inima de ele, ea se închide spre lucrurile spirituale în aşa fel, că harul lui Dumnezeu nu mai poate intra în viaţa lui. Iubirea lui de bani a făcut un zid de netrecut între ei şi Dumnezeul său.

742) Într-o zi, un agricultor a venit la un nobil foarte

bogat, care era cunoscut pentru iubirea sa mare de bani. Plătindu-i arenda, agricultorul i-a zis nobilului: „Domnule, iată un şiling; te rog lasă-mă să-ţi văd comorile". Nobilul îngîmfat i-a .dat voie. Omul a intrat în visterie şi după ce a ieşit de acolo, s-a dus Ia bogat şi i-a zis: „Domnule, ţi-am văzut toate comorile şi să ştii că din clipa aceasta şi eu sunt tot atît de bogat ca tine". „Cum asta?" a întrebat nobilul. „Iată cum: tu niciodată nu te foloseşti de acei bani de aur şi argint din visteria ta. Singurul lucru pe care-l faci cu ei e că te uiţi la ei. Acum şi eu i-am privit întocmai ca tine, şi deci şi eu sunt tot atît de bogat ca tine".

Cei mai păcăliţi oameni din toate timpurile au fost şi sunt zgîrciţii, pentru că ei strîng ban peste ban, numai pentru plăcerea de a-i vdea grămadă. Ei nu-şi îndeplinesc nevoile zilnice ale lor şi nici ale altora. Nu-şi zidesc casa nici aici şi nici dincolo.

743) Cînd mareşalul de La Ferte şi-a făcut intrarea la Metz, evreii au venit şi ei să-l întîmpine. 1 s-a spus că erau în anticameră: „Nu vreau să-i văd pe tîlharii ăştia", a răspuns mareşalul; „ei L-au ucis pe Dumnezeul meu; să nu-i lăsaţi să intre". Spunîndu-li-se că domnul de La Ferte nu putea să-i primească, evreii au răspuns că le părea rău şi că-i aduceau un dar de 4.000 de taleri. Faptul a fost comunicat imediat mareşalului: „Poftiţi-i numaidecît. La urma urmei, bieţii oameni nu L-au cunoscut pe Stăpînul meu cînd L-au crucificat".

Evreii, într-adevăr, nu L-au cunoscut pe Mîntuitorul cînd L-au crucificat: ei însă au rămas în atenţia lui Dumnezeu ca popor al Său. Dar a fi antisemit, sau de partea lor, după cum auzi sunetul talerilor, aceasta înseamnă păgînism sadea, păgînism săvîrşit cu bună ştiinţă. Nu cumva ataşamentul tău faţă de Cristos este influenţat de sunetul banilor?

744) Leopold, duce atotputernic al Lorenei, era un principe bun şi generos. Unul din miniştrii săi I-a înştiinţat că

supuşii lui îl ruinau: „Cu atît mai bine", a răspuns el, „voi fi cu atît mai bogat, de vreme ce ei vor fi fericiţi!"

A fi bogat, pentru fericirea altora, iată justa înţelegere a folosirii bunurilor pămînteşti.

745) Compozitorul BoYeldieu, autorul „Califului din Bagdad", era foarte darnic cu săracii. Dărnicia aceasta era întreţinută în inima lui bună de o amintire din copilăria sa, pe care şi-a petrecuse la Rouen. Tatăl lui îi dădea săptămînal 30 de centime ca să-şi cumpere zaharicale. Într-o zi cînd se ducea la şcoală, un biet bătrîn i-a cerut milostenie. BoYeldieu avea la el 30 de centime. Chipul săracului l-a impresionat şi el i-a spus: „Ţine 30 de centime. Atîta am". Moşneagul i-a mulţumit de mii de ori şi apoi i-a zis: „Băiete, ţine minte ce-ţi spun eu, dărnicia ta îţi va aduce noroc". Şi într-adevăr, ori de cîte ori BoYeldieu avea succes la operă, prezicerea săracului din Rouen îi venea în minte.

Noroc în limbajul noutestamental se traduce har. Cel darnic din Noul Aşezămînt dă tot, ca şi femeia (văduva) săracă de la poarta templului (Mc. 12:41-44) şi ca şi BoYeldieu. „Cine seamănă puţin, puţin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera". „... Căci pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu" (2.Cor.9:6~7).

746) Intr-un cerc de detractori ai lui Talleyrend, unul dintre aceştia a întrebat de unde agonisise celebrul diplomat o avere atît de mare. Tocmai atunci a sosit şi Talleyrend, care i-a satisfăcut pe loc curiozitatea: „Te miri de unde am avere?" a răspuns diplomatul. „Ei bine, află că i-am vîndut pe toţi aceia care m-au cumpărat!"

De fapt, aproape toate bogăţiile acestui pămînt nu se agonisesc decît prin jaf şi necinste. De aceea, Domnul Isus Se exprimă în felul în care Se exprimă la adresa bogaţilor (Lc,18:25). Şi tot de aceea El ne învaţă să ne stringent comori în cer şi nu aici pe pămînt.

747) Un bogătaş arăta prietenilor săi un splendid

spital modern pe care-l construise. Toţi erau entuziasmaţi, afară de unul singur. Întrebat de ce tace, a răspuns cu glas înăbuşit: „Te înşeli dacă crezi că opera acesta de binefacere muşamalizează realitatea celor săraci şi îmbolnăviţi prin metodele tale de afaceri. Spitalul tău nu ispăşeşte năruirea muncitorilor tăi. E ca şi cum ţi-ai cumpăra o indulgentă, ca să continui cu păcatul, fals asigurat că eşti în regulă".

Cînd dăruieşti în Numele Domnului, nu procentajul dat trebuie calculat, ci ceea ce-ţi rămîne. Dacă se trece peste strictul necesar, strîngi pentru tine, lucru contrar învăţăturii Predicii de pe Munte.

748) Un tînăr a fost ales predicator la o biserică de pe malul mării. Era încîntat de frumuseţea mării şi se gîndea adeseori la bătrînul său tată, care în viaţa lui încă nu văzuse marea. Tatăl era un ţăran, care avea mult pămînt şi care avea un singur gînd: cum să cultive mai bine pămîntul. Predicatorul l-a invitat la el pe tatăl lui pentru cîteva zile, şi bătrînul a sosit. Fiul era nerăbdător să-l ducă jos la mare, ca să vadă ce va spune tatăl lui despre ea, observînd în ascuns expresia feţei tatălui. Mare i-a fost mirarea cînd tatăl a spus: „Vai, ce pagubă de atîta pămînt! N-am putea face ceva ca să devină roditor?"

Ce pagubă, că aşa de mulţi nu pot să vadă frumuseţea lucrărilor lui Dumnezeu, pentru că singurul lor gînd în viaţă e numai cîştig şi avere!

749) Spurgeon, marele vestitor al Evangheliei, spunea despre el însuşi următoarele: „Cunosc un băiat în Cristos care se hotărîse să dea pentru lucrul Domnului a zecea parte din tot ce cîştiga. Cînd a primit un premiu în bani pentru o lucrare scrisă a socotit ca nu poate să dea mai puţin de a cincea parte din premiu. De atunci nu a putut niciodată să se lipsească de bucuria de a da a cincea parte din tot ce a cîştigat".

Cititorule, nu ai nimic de cîştigat de la acest băiat?

43. Fii un creştin iertător!

750) O femeie cu o educaţie foarte înaltă şi cu toate cărările vieţii deschise înaintea ei era neîmpăcată şi înfrîntă deoarece nu-i putea ierta fetei sale că se căsătorise şi o lăsase singură. Resentimentul ei se manifesta sub formă de compătimire de sine pentru că fusese lăsată singură pe lume. Viaţa i-a devenit imposibilă şi ei şi celor din jurul ei din cauza acestui resentiment fundamental.

Este evident că a nutri resentimente şi ură echivalează cu a arunca un fier ruginit în maşina fină a vieţii. Tu ai fost structurat pentru a fi cu voie bună cu alte cuvinte pentru dragoste creştină. Filipeni 4:4. Cînd încerci cealaltă cale, maşinăria vieţii se strică, sau dacă nu, funcţionează atît de prost, încît te lasă epuizat şi ineficace. Ura este nisip aruncat în maşinăria vieţii. Dragostea este ulei şi viaţa funcţionează mai bine cu ulei decît cu nisip. Cel ce iubeşte, îi iubeşte pe alţii şi pe sine; cel ce urăşte, îi urăşte pe alţii şi pe sine.

751) O tînără armeancă şi fratele ei au fost atacaţi de nişte turci pe o stradă. Fata a scăpat fugind peste un zid, dar fratele ei a fost prins şi ucis de turci sub ochii ei. Ea era soră medicală, şi mai tîrziu, lucrînd într-un spital, a recunoscut într-unul dintre pacienţi şi pe ucigaşul fratelui ei. Primul ei gînd cînd l-a văzut a fost „Răzbună-te!“ Turcul era foarte bolnav, între moarte şi viaţă, şî n-ar fi ştiut nimeni. Omul era absolut în mîinile ei. Dar în loc să se răzbune, ea a hotărît să-l ierte, în Numele Iui Isus. Ea a luptat pentru viaţa lui, aducîndu-l înapoi la sănătate. Cînd turcul era în convalescenţă, fata i-a spus cine este ea. El s-a uitat cu uimire la ea şi i-a zis: „Atunci de ce nu m-ai omorît cînd eram în mîinile tale?" „N-am putut, pur şi simplu, pentru că eu sunt creştină, şi Domnul meu Şi-a iertat duşmanii cînd aceştia II crucificau. Eu trebuie să fac la fel în Numele Lui“. „Atunci", a zis turcul cu uimire, „dacă asta înseamnă să fii creştin, vreau să devin şi eu unul".

Iată ce înseamnă a ierta în Numele lui Isus. Nu contează cîtă nedreptate ţi-a făcut cineva; în Numele Lui şi pentru Numele Lui, tu poţi ierta nedreptatea şi răul şi poţi să ai doar bunăvoinţă faţă de cei ce ţi-au'greşit. Nu e uşor, dar poate fi realizat cu ajutorul Lui.

752) Un soţ şi o soţie se certau în permanenţă. Cearta jncepea de obicei de la aparatul de radio. Ea dorea muzică, iar el dorea ştiri. Într-o zi, el a fost schimbat de Dumnezeu lăsînd lumina Lui să-i lumineze fiinţa. Cînd s-a întors acasă şi a sosit momentul de transmisiune, el s-a dus la radio şi a pus muzica. Soţia s-a uitat la el cu uimire şi a spus: „Dar... acum e ora buletinului de ştiri", „Da", a răspuns el, „dar eu ştiu că ţie-ţi place mai mult muzică să asculţi". Ea abia îşi putea crede urechilor, şi în cele din urmă apreciind gestul lui, s-a dus la radio şi l-a fixat la buletinul de ştiri! Din acel moment problema s-a rezolvat între ei, fiecare gîndindu-se la celălalt.

Caută ca în fiecare zi să-i faci un bine persoanei împotriva căreia nutreşti resentimente. Consumă-i ura şi opoziţia prin bunăvoinţa ta.

753) O tînără doamnă bănuia că un anumit resentiment pe care îl nutrea împotriva pastorului ei era cauza sentimentului de goliciune spirituală. Ea a scris o scrisoare în care îşi cerea scuze pentru aceste resentimente şi a păstrat-o la sine mai multe zile, sperînd că simplul fapt că a scris-o va fi suficient. Dar inima aceasta e ceva foarte necruţător, ea nu va zice pace acolo unde nu este pace. Numai cînd ea a lăsat să cadă scrisoarea în cutia poştală a primit pace şi uşurare.

Nu face niciodată pentru Dumnezeu lucruri numai de jumătate. Dumnezeu este un „întreg", şi El nu Se va mulţumi decît cu lucruri întregi: o mărturisire întreagă (completă), o voinţă deplin predată Lui, un om integru.

754) O soră misionară din Japonia mergea pe trotuar, cînd o rafală de vînt i-a suflat pardesiul, care a fost prins

imediat de un taxi care trecea pe lîngă trotuar, şi femeia a fost tîrîtă sub roţi şi grav rănită. În spital ea a cerut ca şoferului să nu i se facă nimic, deoarece a fost un accident involuntar. Şoferul a fost foarte impresionat, a participat la înmormmarea ei şi a devenit creştin.

Tu ca şi creştin eşti sigilat cu spiritul iertării. Fierul roşu a intrat adînc şi nu mai poţi nutri niciodată dorinţa răzbunătoare şi nici resentimente.

755) În oraşul Stanton din Anglia există o biserică (Harold Church) în care se află următoarea inscripţie: „în anul 1753, cînd pretutindeni în ţară lucrurile sfinte au fost distruse sau profanate, această biserică a fost zidită spre gloria lui Dumnezeu de Sir Shirîey, a cărui singură laudă a fost aceea de a fi făcut cele mai bune lucrări în cele mai rele timpuri; şi n-a deznădăjduit în cele mai dezastruoase timpuri".

Cînd lumea arată ce are mai rău, creştinii arată ce au mai bun. Tu procedezi la fel?

756) Se spune că în timpul primului război mondial, doi copii belgieni îşi ziceau rugăciunile pe un cîmp. Ei au început „Tatăl nostru" şi au ajuns pînă la: „şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi..." şi aici s-au oprit. „Nu putem spune:,precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”". Aceasta ar fi însemnat să-i ierte şi pe germani care le ruinaseră ţara în război. Pe cînd şovăiau să spună mai departe, au auzit o voce îndărătul lor continuînd: „După cum iertăm şi noi greşiţilor noştri". Uitîndu-se înapoi să vadă cine s-a unit cu ei în rugăciune, copiii l-au văzut pe fostul rege al Belgiei, Albert!

A ierta este ceva dumnezeiesc. Spiritele mici, anemice, nu pot ierta; dar marile spirite, oamenii mari ai lui Dumnezeu, pot ierta pe oricine şi oricît de mult li s-ar fi greşit. Tu poţi să ierţi?

757) Bărbaţii unei biserici au organizat o cină

împreună, şi nefiind obişnuiţi cu asemenea mese, dădeau ordine contradictorii bucătarului negru. Acesta s-a plîns că nu mai ştie ce se facă. Atunci cineva l-a întrebat: „Henry, dacă-i aşa de greu cu bărbaţii, ce te faci cînd sunt aici femeile?" La care el a răspuns: „Ei bine, atunci pur şi simplu îmi scot mintea din viteză, o fixez pe liber şi mă duc încotro sunt împins".

Sunt foarte mulţi aceia care „îşi scot mintea din viteză", o pun pe liber şi merg unde îi împing împrejurările. Ei nu au simţul de a fi conduşi. Sau ei permit ca noţiunile altora să le determine condiţia lor. În loc să fie dirijaţi de Cristos, ei sunt dirijaţi de împrejurări. Isus ne-a avertizat să nu permitem ca alţii să ne determine conduita: „Dacă cine te loveşte", nu lua armele lui; rămîi la ale tale. Cea mai bună răzbunare pe care o poţi avea asupra unui adversar este să nu fii ca el.

758) În senatul din Atena, într-o zi, pe cînd senatorii discutau o problemă, o vrabie urmărită de un uliu în zbor s-a refugiat pe toga unui senator, a zburat la pieptul lui. Senatorul a pus mîna pe pasăre şi a trîntit-o la pămînt omorînd-o. Ceilalţi senatori s-au scandalizat. O pasăre şi-a căutat un refugiu, şi-a încredinţat viaţa lui, şi el n-a fost vrednic de încrederea ce i s-a acordat; ce urmare a acestui fapt senatorul a fost exclus din Senat.

Dar oare cum să fie altfel considerat omul căruia Dumnezeu îi încredinţează adevărul Său, aşa cum încredinţează semănătorul o sămînţă pămîntului, şi omul nu e vrednic de încrederea acordată?

759) Cursurile unui liceu au fost suspendate disciplinar. Elevii altor licee, care au comis aceeaşi infracţiune, erau deja exmatriculaţi. La acesta însă, timp de două săptămîni, directorul n-a scos un cuvînt. Apoi, în capelă, le-a vorbit aşa: „Voiam sa vă exmatriculez, dar glasul Domnului îmi şoptea: Iartă-i. M-am împotrivit Lui pînă acum, cînd să mă supun. ‚Vă iert. Continuaţi cursurile cuminţi"“.

Fiecare elev era cu ochii înlăcrimaţi. Şi Sinaiul şi Golgota le vorbiseră prin directorul creştin.

Dreptatea lui şi cerinţele drepte ale legii, prin aplecarea spre ei cu milă, le-a cîştigat inimile.

760) Într-o zi, Antonio Simon, odiosul gardian al lui Ludovic al XVII-lea i-a spus acestuia pe cînd se afla în închisoarea Temple: „Capet, dacă regaliştii te-ar elibera, ce-ai face?“ „Te-aş ierta“, a răspuns simplu tînărul şi nefericitul principe.

A ierta înseamnă a proceda după principiile lui Dumnezeu. Iertînd greşelile duşmanului, creştinul face ceva ieşit din comun. Şi, de fapt, numai procedînd aşa „vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul Iui“. Domnul Isus spune lui Petru să ierte greşitului său pînă la de 70 de ori cîte 7. Prin aceasta, de fapt, Domnul arată că noi trebuie să iertăm orice greşeală, cît de mare ar fi ea, şi ori de cîte ori ni se va greşi.

761) Un soldat din armata americană a fost condamnat la moarte. Nefericitul, prin economiile sale, fusese de cîţiva ani sprijinitorul părinţilor săi bătrîni. Generalul Washington, aflînd dragostea soldatului pentru părinţii săi, a schimbat pedeapsa şi l-a izgonit numai din regiment: „Dacă îl lăsăm să moară, spunea el, riscăm să omorîm trei persoane în loc de una!“

A lucra după dreptate este un lucru nobil; dar a lucra după principiul dragostei este un lucru spiritual. Atunci cînd în adunare suntem nevoiţi să dăm sancţiuni asupra celor ce păcătuiesc, trebuie să ne gîndim bine şi să studiem lucrurile, pentru ca pedeapsa dată să nu afecteze şi oameni complet nevinovaţi.

762) Fiul lui Harun-al-Raşid s-a plîns împotriva unui om care o calomniase pe mama sa, cerînd să fie condamnat. „Fiule", i-a răspuns Harun-al-Raşid, „vei face mai mult rău mamei tale decît calomniatorului însuşi lăsînd să se creadă că ea nu te-a învăţat să ierţi".

Creştinul e urmaşul lui Isus. Domnul l-a învăţat pe Petru să ierte ori de cîte ori e nevoie (Mt.l8:21-22). Iertînd, „îngrămădeşti cărbuni aprinşi pe capul duşmanului tău", pe cînd răzbunlndu-te, arăţi că eşti mai rău decît el.

763) Un japonez, întors la Domnul, a descoperit un praf pentru curăţatul dinţilor. Acest praf se vindea foarte bine, şi de aceea se găseau oameni care îl falsificau. Un astfel de falsificator a fost prins într-o zi, condamnat şi băgat la închisoare. Cînd creştinul a auzit că familia celui care i-a făcut rău sc găseşte în mare sărăcie, a fost cuprins de milă şi s-a hotărît să le trimită in fiecare lună un dar, fără ca ei să ştie de unde vin banii. Trei ani au trecut astfel, şi familia se întreba cu uimire, cine poate fi omul care le făcuse atît de mult bine. În sfîrşit, într-o zi, familia a prins pe un tînăr care se pregătea să arunce în curte o punguliţă cu bani. Ea a început să-l descoasă şi la urmă a aflat numele celui ce-l trimisese. Atunci ea a început să plîngă şi s-a dus la închisoare, unde a povestit întîmplarea soţului ei, care şi el la rîndul lui a fost adînc mişcat. Acesta, imediat ce a părăsit închisoarea, s-a dus la creştinul care i-a făcut atîta bine şi i-a mulţumit. Creştinul însă L-a lăudat pe Dumnezeu că-l adusese pe duşmanul lui la pocăinţă şi de atunci au rămas cei mai buni prieteni.
„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine" (Rom,12:21).

764) O tînără fată creştină din America de Sud a fost prinsă în pădure de un duşman al tatălui său, care i-a tăiat amîndouă mîinile. Mulţi ani au trecut, timp în care s-au închis rănile fetei. Într-o zi a sosit la uşa tatălui ei un cerşetor care a cerut de milă. Fata a recunoscut în el pe omul care îi tăiase mîinile, şi de îndată a poruncit să i se aducă pîine şi lapte. Apoi l-a poftit să stea sa manînce. După ce cerşetorul a terminat masa, fata a aruncat jos ştergarul care acoperea vederii braţele ei ciunte şi ridicîndu-le în sus, a strigat: „Eu

m-am răzbunat".

Ce răzbunare măreaţă! Domnul a spus: „Dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănînce!"

765) Un atenian, care ducea un lemn mare pe umăr, l-a izbit cu putere pe Diogene şi apoi a început să strige: „Păzea!" Peste cîteva zile, Diogene l-a întîlnit pe acelaşi om şi l-a lovit cu un baston, strigîndu-i la rîndul său: „Păzea!“ Aceasta este legea talionului. Diogene a fost un mare om al antichităţii, dar în relaţiile cu oamenii îl vedem că tot după această lege s-a condus.

Cîtă deosebire între el şi Isus, simplul, neînvăţatul, rusticul tîmplar din Nazaret. El Isus nu numai că a discreditat legea talionului, dar a şi abrogat-o, instituind legea iubirii: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc” (Mt.5:44). El a şi trăit această lege cînd pe cruce a spus despre cei ce-L crucificau: „Tată, iartă-i, că nu ştiu ce fac!” (Lc.23:34). Tu, de acum înainte, după care lege vrei să trăieşti?

44. Fii un creştin bun şi blînd!

766) „O, Dumnezeule!” spunea marele poet persan Saadi, „nu mă rog Ţie decît pentru cei răi, căci ai făcut destul pentru cei buni, dîndu-le bunătatea“.

Bunătatea este din Dumnezeu. Numai Dumnezeu este bun în adevăratul înţeles al cuvîntului. Bunătatea este un rod al Duhului (Gal.5:22). Cei ce sunt buni înseamnă că sunt plini de Duh, îl au în ei pe însuşi Dumnezeu; ce le-ar mai trebui?

767) Un negustor de sclavi a cumpărat la insistenţa unui sclav al său creştin un alt sclav cu toată dragostea. Stăpînul l-a întrebat ce fel de rudă îi este de se comportă aşa cu el. „Nu îmi este nici o rudă, că-mi este cel mai mare duşman. El, pe cînd eram eu copil, era negustor de sclavi. El m-a smuls de la sînul familiei mele şi m-a vîndut. Dar eu vreau să-i arăt că-l iubesc şi că un creştin adevărat se răzbună prin dragoste”.

45. Fii receptiv la bucuriile şi suferinţele altora!

768) O mamă evlavioasă şi cu teamă de Dumnezeu avea două fetiţe frumoase şi drăgălaşe. Ea se îngrijea mult de creşterea copilelor sale şi în fiecare seară, înainte de culcare, le întreba dacă au făcut în ziua aceea cuiva vreun bine sau vreo bucurie. Într-una din zile, fetiţa cea mare a răspuns la întrebarea mamei sale: „Mamă nu-mi aduc aminte ca să fi făcut astăzi cuiva vreun bine. S-a întîmplat însă că o fetiţă, care este cu mine, a ajuns astăzi cea dintîi în clasă. Eu m-am bucurat de aceasta şi uitîndu-mă la ea am rîs, iar după aceea am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o. Atunci ea mi-a zis că eu sunt foarte prietenoasă şi buna cu ea. Aceasta e tot ce am făcut astăzi, mamă dragă”. Cealaltă fetiţă i-a istorisit mamei sale următoarea întîmplare: Unei fetiţe care şedea la şcoală lingă mine i-a murit un frate mai mic. Cînd lucram tema pe care ne-o dăduse profesorul, am văzut pe fetiţa aceasta că se ascunde după carte şi începe să plîngă... Eu, văzînd aceasta, m-am întristat, mi-am ascuns şi eu faţa după carte şi am plîns. Fetiţa s-a uitat atunci la mine, se părea că este mîngîiată şi a zis: „Nu ştiu de ce, dar tu eşti atît de bună faţă de mine”. Mama a sărutat fetiţele şi le-a zis: „Să plîngem cu cei ce plîng şi să ne bucurăm cu cei ce se bucură” (Roma.2:15).

Făcînd aceasta ne arătăm iubirea faţă de ei şi urmăm exemplul Mîntuitorului nostru.

769) Un bogătaş german protestant, dar necredincios, auzea adesea vorbindu-se despre un locuitor de pe proprietăţile sale, un om sărac, care era vestit pentru marea lui cunoştinţă a Sfintei Scripturi, pentru viaţa lui sfîntă şi pentru înţelepciunea cu care ştia să răspundă la tot felul de întrebări. Întîlnindu-i într-o zi, bogatul l-a oprit, zicîndu-i: „Prietene, aud despre tine că cunoşti Biblia din scoarţă-n scoarţă! Aş vrea să ştiu acum şi eu de la tine lucrul acesta: Cîţi metri de stofă I-ar trebui lui Dumnezeu ca să Se îmbrace,

deoarece în Biblie stă scris că El este atît de mare, încît umple cerurile şi pămîntul?“ (Is.66:l). Ţăranul s-a gîndit o clipă, tot învîrtindu-şi căciula în mină, apoi a răspuns respectuos: „Eu cred că trei sau patru metri I-ar ajunge! În tot cazul, din cinci metri de stofă hainele I-ar ieşi chiar ceva mai lungi, şi i-ar rămîne o bucată bună!” „Cum aşa? Ce spui tu? Doar n-ai să mă poţi face să cred că ai citit asta în Biblie!“ a strigat bogatul mirat, „Iertaţi-mă, dar exact aşa stau lucrurile! Dumneavoastră cunoaşteţi poate următorul cuvînt rostit de Domnul Isus Cristos, care este ,Dumnezeul cel adevărat şi viaţă eternă” (l.Io.5:20): ,Adevărat vă spun că, ori de cîte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti micuţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut” (Mt.25:40). Iată deci de ce cred eu că trei, patru sau cel mult cinci metri de stofă ar ajunge pentru a îmbrăca pe Dumnezeu, îmbrăcînd un om sărman, însă cu adevărat creştin. Dumnezeu ne identifică cu acesta!“

770) Moody a avut o mare milă faţă de oameni. Odată, pc moşia sa din Horthfield lucra un muncitor la fîn, şi era foarte cald. Moody a văzut că omul era foarte obosit şi sudorile curg pe el. S-a apropiat de el şi i-a spus: „Astăzi să lucrezi numai pînă la amiază. Plata însă o vei primi pentru toată ziua. Şi cît timp vor ţine aceste călduri, vei lucra numai o jumătate de zi, iar plata o vei primi întreagă”.

E bine să urmăm în aceasta pe Moody şi să nu fim religioşi şi buni numai duminica în adunare, ci şi în lucrul nostru de toate zilele să fim miloşi şi buni faţa de aproapele nostru.

46. Să fii servul tuturor!

771) Un frate din sudul Chinei avea o orezărie între dealuri. În timpul secetei el folosea o roată cu palete acţionată de o moară, ca să scoată apă din rîu şi să o aducă pe ogorul său. Vecinul său avea mai Ia vale două ogoare şi într-o noapte a făcut o spărtură în digul ce-i despărţea şi a dat drumul apei. Cînd fratele a reparat spărtura şi a pompat

mai mult apă, vecinul a făcut din nou la fel, şi aceasta s-a repetat de trei, patru ori, aşa că el s-a consultat cu fraţii şi a zis: „Am încercat să rabd şi să nu iau nici o măsură, dar acum este bine?“ După ce s-au rugat împreună pentru aceasta, unul dintre ei a răspuns: „Cu siguranţă că dacă încercăm să facem numai ceea ce se cuvine, suntem creştini foarte slabi. Noi trebuie să facem mai mult decît se cuvine". Fratele a fost foarte mirat şi mişcat. Dimineaţa următoare, el a pompat apă pentru vecin şi după masă pentru el. După aceea, apa a rămas pe cîmpul său. Vecinul sau s-a mirat aşa de mult cînd a văzut lucrul acesta, a început să caute motivul şi după cîtva timp el a devenit de asemenea creştin.

Să nu vă bazaţi pe dreptul vostru. Noi nu reprezentăm nimic, nu avem nimic de cerut sau de întrebat. Noi trebuie doar să dăm.

772) Se spune că undeva exista un muzeu cu toate obiectele întrebuinţate de Domnul Isus cînd a fost pe pămînt: cămaşa, crucea, cununa de spini, lancea cu care a fost străpuns, etc. Dintre toate lipseau însă ligheanul şi ştergarul cu care Domnul spălase şi ştersese picioarele ucenicilor Săi. Un vizitator nedumerit l-a întrebat pe ghid unde sunt şi de ce lipsesc. Ghidul i-a răspuns: „Acestea mai sunt încă întrebuinţate de adevăraţii urmaşi ai Lui".

Eşti tu gata să iei ligheanul şi prosopul de sclav şi să fii într-adevăr servul tuturor aşa cum te-a învăţat Domnul tău?

773) În munţii Anzi, cînd doi ţapi sălbatici s-au întîlnit pe o cornişă îngustă pe unde este imposibil să se treacă unul pe lîngă celălalt, şi unde nici unul nu se mai poate întoarce înapoi, unul a îngenunchial şi l-a lăsat pe celălalt să treacă, spre salvarea amîndurora.

Poate că tu va trebui să îngenunchiezi şi să-i laşi pe ceilalţi să treacă peste tine. Să-ţi intre bine în gînd: tu nu îngenunchiezi la cererea oamenilor; îngenunchierea ta este o aplecare la picioarele lui Cristos. Ea este voluntară şi pentru

cauza Lui.

774) Fiul unui mare judecător, un medic specialist foarte talentat, a plecat ca medic misionar în China, în timp ce trata cazuri de tifos, într-o regiune infectată, a contractat şi ei boala aceasta şi era deja grav bolnav. Cînd a auzit că o femeie foarte săracă era în primejdie de a muri dacă nu i se făcea cezariană, a poruncit sa fie dus în sala de operaţii. Acolo, doi bărbaţi l-au sprijinit, unul de o parte, iar unul de cealaltă, în timp ce el a făcut operaţia, prin care el a salvat viaţa femeii şi a copilului ei. Dar şocul acesta a fost prea mult pentru el: în două zile a fost mort. Lui i-a păsat! Poate că femeia aceea n-a ştiut niciodată de jertfa lui şi poate nu i-a păsat, dar lui i-a pasat, şi aceasta este de-ajuns!

Creştinii sunt oameni cărora le pasă!

775) Un plutonier major din armata engleză din Egipt îşi istoriseşte întoarcerea la Domnul în felul următor: „în aceeaşi companie cu mine era un gradat care se pocăise în Malta înainte de a veni aici. Eu şi tovarăşii mei i-au produs acestui credincios foarte multe zile amare. Diavolul a pus mîna pc mine şi mă folosea ca să-i fac viaţa acestui credincios un adevărat chin. intr-o seară ploioasă, credinciosul a intrat în dormitor la noi şi, înainte de a ne culca, s-a plecat pe genunchi ca să se roage. Cizmele mele erau încărcate cu noroi. Eu le-am luat şi i-am aruncat una în cap, iar alta în spate, însă el a continuat să se roage mai departe liniştit. În dimineaţa următoare mi-am găsit cizmele curăţate şi lustruite frumos lîngă patul meu. Aşa s-a răzbunat el pe mine. Acest fapt mi-a frînt inima, şi în acea zi m-am predat Domnului".

„Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine", spune Cuvîntul sfînt prin gura apostolului Paveî. Să procedăm şi noi după acest principiu şi vom cîştiga pe mulţi pentru Cristos.

776) Oraşul Galyeston, Texas, avea avantajul enorm de a fi situat într-un golf şi lîngă un port minunat. Dar trei

familii din Galyeston au început să se lupte între ele pentru dominarea oraşului. În cele din urmă, s-au distrus una pe cealaltă. Oraşul rămas mic. Oraşul Houston n-avea nici unul din avantajele lui Galyeston, deoarece era aşezat cincizeci de mile mai sus, pe un rîu şerpuitor, şi totuşi Houston i-a luat-o înaintea celuilalt oraş şi a devenit cel mai mare oraş din Texas. Secretul? Conducătorii din Houston au ştiut să coopereze!

Legea vieţii este: Cooperează, sau te vei dezintegra şi vei muri. Legea aceasta este inexorabilă. De aceea, creştinismul a fost corect cînd a început ca o orînduire cooperatoare: o mişcare de grup, o celulă a unei noi ordini mondiale.

777) În anul 1852, două grupuri de caravane cu căruţe acoperite cu coviltir au plecat din Omaha peste vastele întinderi către Vestul îndepărtat. Multe zile ele au mers în paralel, apoi s-au despărţit. O caravană a scris pe căruţele lor: „Căutători de Dumnezeu", celălalt grup, care reprezenta goana după aur, a scris pe căruţe „Căutători de aur“. Grupul acesta din urmă era individualizat competitiv cu atitudinea exprimată prin zicala: „Fiecare pentru sine". Grupul dintîi era o societate de ajutor reciproc, căutînd binele tuturor şi binele fiecăruia. Aceste două concepţii şi atitudini au fost supuse încercării vieţii pentru a se vedea pe care o aprobă viaţa. „Căutătorii de aur" au găsit aur, dar acesta le-a curs printre degete ca apa. Aurul lor e acum în cea mai mare parte în mîinile bancherilor. „Căutătorii de Dumnezeu" s-au aşezat pe un pămînt sterp şi sărac, l-au dezvoltat şi formează azi (în 1945) o cooperaţie care posedă bunuri în valoare de trei miliarde cinci sute de milioane de dolari.

Viaţa a aprobat o societate de ajutor reciproc şi a condamnat o societate egoistă fără scrupule.

778) Un mic vagabond de pe străzile Londrei s-a apropiat timid de un medic şi i-a zis: „Vii să-ţi arăt unde trăim noi?" El l-a luat pe medic de mînă şi l-a dus pe nişte străduţe

înguste şi murdare, unde, în nişte cotloane, băieţii dormeau în cutii sau pe sub scări, înghesuiţi unii în alţii ca să-şi ţină de cald. În noaptea aceea, doctorul a înţeles chemarea vieţii lui, a înţeles că el aparţine acestor copii, şi îndată a început organizarea caselor pentru vagabonzi, case care azi îi poartă numele („Casele Dr. Bernardo") prin care mii de băieţi au fost binecuvîntaţi de Domnul.

Dacă Dumnezeu te face sa vezi o nevoie, vederea ei este invitaţia Lui ca tu să rezolvi invitaţia Sa.

779) Cînd Franklin Roosvelt în plină tinereţe şi-a pierdut picioarele datorită paraliziei, soţia sa a fost aceea care a alungat întunericul şi groaza dezastrului şi l-a îndemnat să intre în viaţa politică. Ea nu ştia pe atunci că prin acest act i-a dăruit viziunea care urma să-l ducă pînă la Casa Albă unde trebuia să joace un rol de mare forţă în eliberarea unei naţiuni de sub tiranie.

Este privilegiul cel mai mare pentru trăirea vieţii pe pămînt a avea o soţie credincioasă şi plină de cutezanţă. Adevăraţii soţi credincioşi sunt aceia care trăiesc unul pentru altul, care suferă unul pentru altul, dar care şi acţionează unul pentru altul.

780) Literatura ebraică păstrează pentru noi o întîmplare din timpurile decalogului. Intîmplarea aceasta a avut loc între doi fraţi evrei. Unul era căsătorit şi avea mai mulţi copii. Al doilea era necăsătorit. Ei aveau holdele lor, moştenite de la părinţi, una lîngă alta. După seceriş, fratele necăsătorit şi-a spus în sinea sa: „Eu nu sunt căsătorit şi nu am copii, eu nu am nevoie de toată recolta pămîntului meu". Noaptea, el s-a dus la holda lui, a luat mai multe căpiţe de grîu şi le-a mutat pe holda fratelui său. Cîteva zile mai tîrziu, fratele lui mai mare s-a dus şi el la miriştea sa şi a mutat pe ogorul fratelui său mai multe căpiţe de grîu în dorinţa de a-şi ajuta fratele mai tînăr. Intr-o noapte au ajuns, fără să ştie unul de altul, cam în acelaşi timp la holdele lor. Fiecare cu

vreo doi, trei snopi în braţe a pornit spre ogorul celuilalt. In lumina lunii au ajuns sa se vadă unul pe altul. Fiecare, cu snopii în braţe, se gîndea să facă un bine şt să-l ajute pe fratele său, fără ca acesta să ştie. Fiecare era mînat de o iubire caldă şi curată, de un devotament sfînt pentru fratele lui. Ei au lăsat snopii lor jos şi s-au luat în braţe, sărutîndu-se ca doi fraţi mişcaţi de puterea dragostei. Ei nu au ridicat între ei ziduri despărţitoare, ci poduri de sfîntă dragoste, poduri pe care s-au întîlnit ca fraţi adevăraţi.

O, iubire curată; o, iubire sfîntă, ce minunate sunt lucrările tale! Cît de fericiţi sunt oamenii care folosesc puterea ta ca să zidească poduri de bunăvoinţa şi interes sfînt pentru alţii!

781) Pe o stîncă seacă creşte un arbore cu frunze uscate. Rădăcinile sale mari abia pătrund prin crăpăturile stîncilor. Mai multe luni nu se vede nici un mugure pe el. Crengile lui par moarte şi uscate. Este arborele laptelui. Dacă tai în trunchiul lui, începe să curgă din el, un lapte hrănitor şi dulce. Dimineaţa, la răsăritul soarelui, e timpul cînd dă lapte mai mult. Atunci negrii fug din toate părţile cu vase mari să ia lapte. Unii îl beau pe loc, alţii îl duc acasă la copiii lor.

Oare nu se aseamănă un credincios cu acest pom minunat? Lui i se pare că e aşa de slab şi de sărac, totuşi are în el o fîntîna de apă vie care izvorăşte binecuvîntare pentru cei din jur. Împrejurările sunt contra lui. El creşte într-un pămînt sec şi duşmănos. Totuşi el e fericit şi roditor. Căci viaţa sa nu atîrnă de împrejurări pămînteşti, ci de legătura sa cu Domnul. De aici primeşte el laptele bunătăţii şi al iubirii pe care îl împarte celor din jurul său.

782) În veacul al cincilea exista o clasă de medici, porecliţi de oameni ca „Martiri fără argint". Aceştia erau medicii care nu primeau bani de la bolnavi, dar îi consultau şiri vindecau, cu condiţia ca bolnavii lor să primească pe Isus Cristos ca Mîntuitor.

Iată o metodă de a ne pune în slujba oamenilor. Nu se cere neapărat să fii medic. Poţi face orice lucru neînsemnat pentru cineva fără a-i pretinde bani, doar cu permisiunea de a vorbi despre Mîntuitorul; şi Duhul Sfînt care converteşte oamenii va avea grijă de cel căruia i-ai vestit pe Isus.

783) Cineva a întrebat pe copilul unui medic: „Tata-i acasă?[M] „Nu“, a fost răspunsul. „Dar unde-l pot găsi?[44] „Nu vă pot da o indicaţie precisă. Dar sunt sigur că-i în vreun loc cu bolnavii sau accidentaţii, aducînd alinare şi vindecare. Tatăl meu totdeauna ajută pe cineva'“.

Aşa-i şi Isus. Acum ca şi altădată, El străbate oraşe, sate, predicînd, vindecînd, mîngîind. Unii-L caută pe Isus în cer şi nu-L găsesc. Cred şi eu că nu-L găsesc. Dacă ar pomi pe urma lui Isus prin casele întunecaţilor, decăzuţilor, necăjiţilor şi bolnavilor, dacă ar avea drept ideal în viaţă să fie luminător şi binefăcător, ar fi imposibil să nu se întîlnească cu Isus prin locuri de dureri.

784) O veche fabulă plină de adevăr spune că Abu ben Adhem, un arab, a avut un vis. A văzut un înger scriind într-o carte. „Ce scrii tu acolo?[44] l-a întrebat. Îngerul i-a răspuns: „Numele acelora care îl iubesc pe Domnul“. „E şi al meu acolo?[44] a întrebat Abu. „Nu[44], a răspuns îngerul, „Atunci[4]”, s-a rugat umil Abu, „dacă nu sunt socotit printre cei ce-L iubesc pe Domnul, scrie-mi numele printre cei care-l iubesc pe aproapele lor[44]. În noaptea următoare, îngerul i-a reapărut în vis şi i-a arătat lui Abu cartea de aur, şi iată că, spre marea lui mmgîiere, numele lui era scris printre aceia care-L iubesc mai mult pe Domnul Isus.

El, din dragoste pentru noi, S-a jertfit şi ne-a lăsat o poruncă: „Iubiţi-vă unii pe alţii[44].

785) Un soldat trimis în patrulă de domnul de Vauban a fost împuşcat în coapsă. Cu toate că sîngeîe îi curgea din belşug din rană, el a raportat foarte liniştit tot ce observase la inamic. Domnul de Vauban a vrut să-i răsplătească vitejia

şi i-a oferit o sumă însemnată de bani. „Nu, monseniore[44], i-a spus soldatul refuzîndu-I, „răsplata mi-ar micşora fapta![44]

Orice faceţi, să faceţi din toată inima ca pentru Domnul[44] (Col,3:23), Atunci cînd tu — creştin autentic faci o faptă oarecare spre gloria Iui Dumnezeu, să nu te aştepţi la răsplată din partea oamenilor. Şi vai, cît de tentaţi suntem a ne atrage răsplata imediat, după orice lucru săvîrşit! Trebuie să ştim bine: pentru un creştin, răsplata nu numai că micşorează fapta noastră, dar o şi anulează. Aceasta, chiar aici jos pc pămînt; şi dacă aşa stau lucrurile pentru aici, la ce să te mai aştepţi pentru dincolo?

47. Caută să spui şi altora despre Isus al tău, ca şi ei să fie salvaţi!

786) Într-o noapte furtunoasă, în întuneric bezna, luptînd cu valurile furioase, un vapor s-a apropiat de portul oraşului Cleveland, călăuzit de singura lumina ce venea de la far. Căpitanul, îngrijorat, a întrebat cîrmaciul dacă e sigur că portul e Cleveland, căci nu se vedeau luminile de jos de la ţărm. Cîrmaciul era sigur de localitate, dar lipsa luminilor călăuzitoare de la ţărm era o mare piedică pentru el. „Poţi ajunge la ţărm?" a întrebat căpitanul. „Trebuie", a răspuns cîrmaciul, „ori pierim". Dar, în întunericul nopţii, cu toată dibăcia lui, vaporul s-a lovit, şi multe vieţi au pierit în apele tulburate, Relatînd întîmplarea, Moody s-a adresat ascultătorilor zicînd: „Iubiţi ascultători, Tatăl nostru va purta grija luminii din Farul vieţii. Noi sa ne silim să ţinem aprinse felinarele noastre mici de jos de la ţărm, ca nu cumva lipsa lor să producă pieirca multora".

Printre ascultători se afla în acea seară P. Bliss, binecunoscutul' compozitor de imnuri bisericeşti. Impresionat de întîmplarea auzita, Bliss a fost inspirat sa compună imnul: Focul dragostei lui Isus. Versul 2 şi 3 descriu foarte viu întîmplarea tristă din acea noapte vijelioasă.

787) Dr. C. Malan, un vestitor al Evangheliei din

Geneva, Elveţia, a spus cum odată, mergînd cu trenul la Paris, un călător a început sa atace credinţa. Dr. Malan la toate i-a răspuns scurt cu cîte un verset din Biblie, Orice citat era ignorat de celălalt, căutînd să-şi susţină argumentele sale. La toate primea din nou cîte un alt verset. Înfuriat, călătorul i-a zis: „Nu vezi că nu cred în Biblia ta? Ce rost au aceste citate?" Răspunsul a fost din nou cuvmtul lui Dumnezeu: „Dacă nu credeţi că Eu sunt", zice Domnul Isus, „veţi muri în păcatele voastre" (Io.8:24). După cîţiva ani, Dr. Malan a primit o scrisoare care între altele spunea: „Dumneavoastră aţi luat sabia Duhului şi m-aţi străpuns, da, m-aţi străpuns. De cîte ori am încercat să parez loviturile tăişului şi să fac să mă loviţi cu mîna, nu sa folosiţi oţelul cerului, îmi dădeaţi o altă lovitură. Atunci m-aţi făcut să simt că lupt nu cu dumneavoastră, ci cu Dumnezeu". La sfîrşitul scrisorii era semnătura călătorului din tren, care se convertise.

Nu este aceasta o împlinire minunată a promisiunii „Cuvîntul Meu nu se va întoarce fără rod"?

788) O discuţie înfocată între Kurt Olney, mare necredincios, şi un tînăr predicator. Olney avea o minte ascuţită, o logică puternică şi argumente cu grămada. El a spus: „Eu nu cred în inspiraţia Bibliei[14]. Predicatorul i-a răspuns cu Evrei 9:27: „Oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după moarte vine judecata[41]. „Eu pot să-ţi dovedesc că nu există judecată după moarte[44], a spus Olney indignat. „Dar oamenii mor[44], a zis predicatorul şi a citat din nou versetul. „Ăsta nu-i argument[44], a spus iarăşi Olney. „Mi se pare că nu cunoşti destule despre Biblie, de aceea nu poţi s-o aperi[44]. „Poate că aveţi dreptate[44], a fost răspunsul blînd al predicatorului, „dar vă rog să nu uitaţi că oamenilor le e rînduit să moară, iar după moarte vine judecata[44]. În noaptea următoare, cuvîntul „judecată[44] a fost ca un piron bătut în mintea lui Olney. Simţul vinovăţiei l-a cuprins, şi gînduî la condamnare a început să-l frămînte. Ce se va face el dacă

totuşi Biblia are dreptate? Dar dacă există Dumnezeu, în ciuda argumentelor sale? Dar dacă va fi o judecată? Dimineaţa s-a dus la predicator şi l-a întrebat ce să facă ca să fie salvat.

S-a împlinit promisiunea „Cuvîntul Meu nu se va întoarce la Mine fără rod[44].

789) Un om spunea într-o zi unor prieteni ai săi: „M-am întors Ia Dumnezeun printr-o muscă![44] „Cum aşa?[44] a întrebat unul din prieteni. Omul a povestit: „Mă duceam la adunare, nu de alta, dar să ascult cîntările. Cînd vestitorul Cuvîntului începea să vorbească îmi astupam urechile cu degetele, într-o duminică, stînd aşa în împietrire, o muscă mi s-a pus pe nas. Am dat-o la o parte şi mi-am astupat urechile din nou. Ea s-a întors din nou, şi din nou am alungat-oDar tocmai atunci am auzit cuvintele: „Cine are urechi de auzit să audă ![44] Aşa de tare m-au atins în suflet aceste vorbe, că n-am mai dus degetele la urechi. Şi de atunci mi s-au deschis şi urechile sufletului şi m-am întors la Dumnezeu. De aceea am zis că printr-o muscă m-am întors la Dumnezeu[44].

790) Hudson Taylor povesteşte că un mic chinez, a cărui mamă murise, a fost primit la şcoala misionară. El a rămas aici mai mulţi ani şi a învăţat să cunoască pe Isus Cristos ca pe Mîntuitorul său. La vîrsta de 14 ani, el a mers să petreacă vacanţele la tatăl său. Intrînd într-o după-masă într-un templu din sat, el s-a uitat Ia idoli. Un bătrîn de 65 ani a urcat cu un pas şovăitor treptele templului şi a depus cîteva bucăţi de tămîie înaintea idolului, după care s-a pus în genunchi şi a început să se roage. Băiatul s-a gîndit: „fată un bătrîn care nu mai are mult de trăit şi care nu cunoaşte drumul către cer. Dar eu nu sunt decît un copil, şi nu îndrăznesc să-i spun nimic[44] (într-adevăr, tinerii chinezi au un foarte mare respect pentru persoanele în vîrstă, şi a învăţa pe un bătrîn este socotită o obrăznicie). „Ce trebuie să fac?[44] s-a întrebat el, „nu este nimeni care să-i spună ceva[44]. Inima

lui a fost atît de mişcată, că i s-au umplut ochii de lacrimi; şi băiatul s-a simţit împins sa se apropie de bătrîn. „V-aţi simţi jignit dacă v-ar vorbi un copil?[44] i-a zis el. „Eu sunt tînăr, şi dumneavoastră sunteţi foarte bătrîn[44]. „De ce plîngi?[44] a întrebat bătrînul, „nu pot să-ţi ajut cu ceva?[44] „Dacă plîng, domnule, este că sunt foarte mîhnit gîndindu-mă la dumneavoastră[44]. „La mine, de ce?[44] „Pentru că dumneavoastră sunteţi bătrîn; pentru că nu puteţi să mai trăiţi mult şi nu cunoaşteţi drumul spre cer![44] „Cum? Tu cunoşti drumul spre cer?[44] „Eu ştiu că Isus m-a salvat şi că El vrea să vă salveze şi pe dumneavoastră[44]. „Cine este lsus?“ a întrebat bătrînul. Băiatul i-a povestit atunci istoria iubirii lui Dumnezeu, şi inima bătrînului s-a înmuiat de tot. „Băiete, eu am mai mult de 60 de ani şi nu am auzit niciodată astfel de lucruri. Hai acasă ca sâ povesteşti şi soţiei mele aceeaşi istorie[44]. Prin mijlocirea acestui băiat, amîndoi au fost aduşi la picioarele Domnului. Patru ani mai tîrziu, Hudson Tayîor i-a găsit pe bătrîni, care i-au zis: „Dacă n-ar fi fost acel băiat, noi am fi încă în întuneric şi beznă[44].

791) Un tînăr convertit îa Cristos nu-cunoştea nimic cu privire la evanghelizarea personală, ci numai un pasaj din Sfînta Scriptură. Apropiindu-se de un necredincios, l-a invitat să vină la Cristos: „Dar eu nu cred în Isus[44], a răspuns necredinciosul. „Bine[44], a spus noul convertit, „dar Biblia spune că cine crede nu va fi condamnat![44] „Dar eu nu cred în Biblie[44], a continuat necredinciosul. „Cu aceasta însă nu vei schimba Biblia[44], a fost răspunsul prompt al celui credincios, „pentru că însuşi Dumnezeu ne spune atît de clar: Cine crede nu va fi condamnat[44]. „Pentru Dumnezeu, nu ţi-am spus că nu cred în El? Dumnezeu nu există[44], a repetat necredinciosul. „Bine, dar să ştii că cine crede nu va fi condamnat 1“ Luîndu-şi repede pălăria, necredinciosul, cu o furie crescîndă, a părăsit clădirea şi a plecat Injurînd întruna. Atunci tînărul creştin, puţin descurajat, umilit, a început să se roage cu înflăcărare, recunoscîndu-şi puţinele cunoştinţe biblice şi

cerînd Duhului Iui Dumnezeu să lucreze. Şî El a lucrat. Cel necredincios ajungînd acasă, s-a trîntit obosit în pat, dar n-a putut adormi. Ceva îl chinuia. Ceas după ceas s-a zvîrcolit şi s-a întors de pe o parte pe cealaltă. Toate părerile şi argumentele necredinţei sale din trecut se prăbuşeau una după alta, în timp ce el auzea mereu cuvintele solemne ale celui credincios: „Cine crede nu va fi condamnat[44], în cele din urmă, nemaiputînd suporta, s-a dat jos din pat, a căzut în genunchi şi a început să strige către Dumnezeu: „O, Dumnezeule, dacă exişti, salvează-mă!

Arata-mi-L pe Fiul Tău şi ajută-mă să cred". Şi n-a trecut mult timp şi el a simţit prezenţa Domnului Isus.

După cum se vede, Cuvîntul lucrează totuşi repede şi cu putere. Este mai tăietor ca o sabie cu două tăişuri. Şi numai pe acesta a promis Dumnezeu că1 va binecuvînta şi-l va folosi. Nu argumentele tale, ci Cuvîntul Său. Cuvîntul este totul. Nici măcar cunoştinţele de limbă nu sunt esenţiale. Interpretul unui mare predicator a fost odată un beţiv, dar Dumnezeu a străpuns inimile ascultătorilor.

792) Renumitul predicator englez, Tom Scott, şi-a publicat observaţiile sale referitor la „Întîmpîărilе pelerinului". Apoi a întrebat pe una din membrele bisericii sale dacă a înţeles cele scrise de el asupra cărţii lui John Bunyan. „O, da", a spus femeia, „pe Bunyan îl înţeleg foarte bine, şi sper ca într-o bună zi, prin harul Iui Dumnezeu, să pot înţelege şi lămuririle dumneavoastră referitoare la această călătorie a Pelerinului".

Nu ar fi dureros pentru cineva care explică cuiva Biblia, să-l depărtăm de aceasta prin „parafrazările, explicaţiile şi lămuririle lui confuze"? Să lăsăm Cuvîntul lui Dumnezeu să vorbească aşa natural, cum e El, inimilor oamenilor.

793) John Wesley, întemeietorul metodismului, a fost oprit pe drumul mare şi jefuit. Wesley i-a zis: „Vezi, într-o zi vei regeta felul acesta de viaţă. Dar atunci adu-ţi aminte

că ,sîngele lui Isus te curăţă de orice păcat”". După mai mulţi ani, Wesley predica într-o biserică, iar la terminare a venit la el un om, care l-a întrebat dacă îşi aduce aminte cum odată a fost jefuit la drumul mare. „Acel verset pe care mi l-aţi spus atunci mi-a schimbat viaţa. Azi sunt un copil al lui Dumnezeu".

Să vestim Cuvîntul în orice împrejurare. Cuvîntul lui Dumnezeu nu se întoarce fără rod.

794) Un evanghelist scoţian a plecat pe un timp de ploaie pe stradă să împartă broşuri. EI Ie-a împărţit pe toate pînă i-a rămas numai una. Atunci s-a rugat lui Dumnezeu să-i arate care e persoana cea mai potrivită căreia să i-o dea. Un domn venea spre el. S-a apropiat de acesta, şi 1-a întrebat dacă vrea să primească broşura: „Mulţumesc, o primesc", a răspuns omul. „Dumneata eşti omul pe care l-am auzit predicînd ieri aici în stradă?" „Da, eu sunt", a fost răspunsul evanghelistului. Omul a intrat sub umbrelă şi evanghelistul l-a întrebat dacă vrea să fie mîntuit. Omul a răspuns că da, însă se teme că n-o să poată rezista pînă la sfîrşit. Evanghelistul i-a arătat din mai multe versete din Biblie puterea lui Dumnezeu de a menţine în credinţă pe cei ce sunt ai Lui. Ei s-au plecat amîndoi pe genunchi sub umbrelă şi omul şi-a predat inima şi viaţa lui Isus.

Maternitatea „Naşterii din nou" este „în tot locul" şi condiţiile din jur pot fi „oricare". De aceea, să nu pregetăm a arăta oamenilor posibilitatea naşterii din nou indiferent de condiţii, împrejurări ,etc.

795) Un om luînd o funie, a încercat să desfacă nodurile care erau pe ea. Munca sa îi cerea mai multe ore. Băieţaşul său, care îl privea, a petrecut celălalt capăt al funiei după un copac şi a făcut un laţ. El şi-a băgat capul acolo şi, în timp ce tatăl său era prins cu lucrul, micuţul s-a strangulat. Mama, văzînd scena, a alergat, strigînd: „Nenorocire, băiatul nostru moare, iar tu în loc să-l salvezi,

desfaci nodurile funiei". Şi copilul şi-a pierdut viaţa.

Aşa este şi rezultatul cercetărilor inutile. Ar valora mai mult să foloseşti timpul pe care îl consacri lor pentru a salva milioane de suflete pierdute.

796) Un marinar luat prizonier a stat multă vreme închis pe un vas duşman. La urmă i s-a dat drumul. Cînd a ajuns în ţara sa, a întîlnit pe cineva care avea de vînzare o colivie plină cu păsărele, a întrebat cît costă şi apoi Ie-a cumpărat pe toate. Ce mare a fost însă mirarea negustorului cînd marinarul a deschis colivia şi rînd pe rînd a dat drumul păsărelelor. Acesta însă l-a lămurit: „După ce am gustat amarul robiei, mă bucur acum de fericirea libertăţii! De această fericire vreau să fac parte tuturor acelora care tînjesc în robie".

Cititorule, ai şi tu pe inimă izbăvirea semenilor tăi din robia păcatului? Dacă ai gustat dulceaţa libertăţii, împarte-o şi altora! Vesteşte-le pe Domnul Isus, Marele Izbăvitor!

797) Dr. J.W. Beagle a petrecut o noapte într-un loc singuratic cu o călăuză şi cu o familie din tribul Navajo, în partea de miazănoapte a Noului Mexic. În zorii zilei, cînd cerul era străpuns de razele roşiatice ale soarelui ce răsărea, tatăl familiei s-a oprit în uşa cortului împreună cu cei doi fii ai lui şi a salutat prin plecăciune pe strălucitorul astru. La întrebarea doctorului cu privire la acest fapt, ei au răspuns ca se închină Marelui Spirit. „Dar cine e acest spirit?" a întrebat doctorul. Navajo a clătinat din cap şi a răspuns că nu ştie. „Nimic", a spus doctorul, „nu m-a impresionat în viaţă atît de mult ca şi acest Navajo, care se închina şi nu ştia cui".

Sunt mulţi care nu ştiu cui se închină. Noi care cunoaştem pe Dumnezeu trebuie să-i învăţăm.

798) Moody povesteşte următoarele: „Mi-aduc aminte de un om care avea 28 de ani, dar care nu ştia să citească. El locuia la marginea provinciei Illinois din America şi-şi petrecea tot timpul său cu vînatul, pescuitul şi alte

asemenea. Copilaşul lui a mers la şcoala duminicală şi a învăţat să citească, (mai demult, în şcolile duminicale din Anglia şi SUA se făcea şi alfabetizarea celor care nu ştiau să citească). De aceea, într-o duminică, copilul l-a rugat pe tatăl său să meargă cu eî. Cînd rugăciunea sa a fost împlinită şi cînd tatăl a ajuns acolo, n-a fost mai puţin mirat cînd a văzut că toţi copiii ştiau să citească. Atunci s-a ruşinat şi n-a vrut să se mai ducă, însă soţia l-a înduplecat. El a fost mîntuit şi a învăţat să citească, cu toate că i-a venit foarte greu. EI a devenit unul din cei mai neobosiţi lucrători pentru Domnul din America. El a înfiinţat 1180 de şcoli duminicale în Statele Ohio, Missouri, Indiana şi în sud-vestul Americii. EI străbătea ţara călare şi cînd ajungea la o mică colonie, cerea îngăduinţa ca să întemeieze o nouă şcoală duminicală. Astfel a fost lucrarea acestui om, care a ajuns la adevăr numai prin influenţa unui copilaş”.

799) Un tată ţăran a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru fiul său, numai să-l vadă doctor. Au trecut ani, şi cu sacrificii mari, tatăl şi-a văzut fiul pe băncile facultăţii. Băiatul lui a devenit unul dintre cei maî eminenţi studenţi. Astfel s-a născut în inima tatălui dorinţa de a merge la oraş, Ia Universitate şi să-şi vadă el cu ochii lui băiatul coborînd treptele sălilor de curs înconjurat de ceilalţi colegi ai lui. A pus harnaşamentele pe cei, s-a urcat în căruţă şi a plecat. Cînd a ajuns în oraş, la Universitate, s-a întîmplat că băiatul lui tocmai cobora treptele clădirii universităţii, înconjurat de un grup de studenţi gălăgioşi şi veseli. Inima lui de tată a zvîcnit cu putere de bucurie şi emoţie. Şi-a lăsat căruţa şi a fugit de s-a aruncat de gîtul băiatului său. Dar acesta l-a dat la o parte, s-a tras înapoi şi a spus: „Ia priviţi ce obrăznicie! Un murdar ca el se dă drept tatăl meu. Lăsaţi-l băieţi, şi haideţi să plecăm”. Tatăl a înţeles că fiului i-a fost ruşine de el, şi a plecat. Ceva în inima Iui s-a rupt şi nu după mult timp a murit de inima rea.

Tu ştii desigur că Dumnezeu este Tatăl tău. Dar pentru că

acum, în epoca noastră ştiinţifică, Dumnezeu şi credinţa în El nu mai sunt Ia modă, sunt ceva perimat, poate şi tu te ruşinezi de El. Nu uita însă că El e categoric: „Pe cine nu Mă mărturiseşte înaintea acestui neam curvar, nici Eu nu-î voi mărturisi înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri”[1].

48. Lucrarea prin Duhul pentru EI

800) Un om din Londra a vizitat două biserici. Dimineaţa s-a dus la City Temple, chiar în inima marii metropole. A ascultat una din cele mai frumoase predici care i-a fost dat s-o audă, şi pe cînd ieşea afară a fost auzit exclamînd: „Ce predică minunată!" Seara s-a dus la Tabernacolul lui Spurgeon, renumit în toată lumea, faima fiindu-i adusă de Spurgeon, prinţul predicatorilor. Pe cînd ieşea, a fost auzit din nou exclamînd: „Ce Cristos minunat!"

Dacă scopul tău e să ţii predici bune, ar fi bine să renunţi la acest lucru. Lumea nu are nevoie de predici. Ea are nevoie de un mesaj, şi e o mare diferenţă între o predică, şi un mesaj. Ca să înveţi să predici, te poţi duce la un seminar, dar ca să ai mesaj de adus, trebuie să te duci la Dumnezeu. Predicile nu vor influenţa niciodată adunarea, dar mesajele, da. Predicile apelează la mintea omului, mesajele la inima lui. Lucrul de care au nevoie astăzi oamenii nu sunt predicile bune, ci mesajele bune. Trebuie să mergem să-L ducem pe Cristos, Mîntuitorul cel viu.

801) Mulţi predicatori ţin predici impresionante grandioase, şi după aceea se miră de ce membrii adunării nu se ridică la nivelul acestor predici. Consider că este de-a dreptul imposibil să-i convingi pe alţii despre ceea ce tu însuţi nu eşti. Dacă vrei să obţii rezultate spirituale, tu însuţi trebuie sa fii spiritual. Nu aştepta ca alţii să trăiască ceea ce le ceri tu. E cazul să împlineşti mai întîi tu! De aceea, „ia seama la tine însuţi". Predicatorul (mesagerul) este, dacă se poate, mai mult ca predica. Predicatorul trebuie să fie mai mult decît ora aceea în care vorbeşte. 20 de ani formează un

predicator. Dar predica adevărată e lucru de o viaţă întreagă. Predica e sfîntă cînd şi omul e sfînt. Predica creşte pe măsură ce creşte şi omul. Oamenii morţi rostesc predici moarte, fără viaţă. Şi predicile acestea ucid la rîndul lor. Totul depinde de viaţa spirituală a predicatorului. Cel care predică pentru o situaţie în societate nu va avea succesul spiritual scontat. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie focul care să-i mistuie interiorul. El trebuie să simtă nevoia absolută ca să predice. Predica trebuie să fie viaţa lui. De aceea „ia seama la tine însuţi!"

802) Dumnezeu ne promite semănatul şi seceratul, dar omul trebuie să pregătească terenul, trebuie să are, să semene, sa secere, ca Dumnezeu să-Şi poată face lucrarea. Dumnezeu Se îngrijeşte de hrana noastră, dar noi trebuie s-o găsim, s-o mîncăm şi s-o bem. Sunt unele lucruri pe care Dumnezeu nu le poate face fără ajutorul nostru. Legile ştiinţei au existat dintotodeauna, dar noi trebuie să le descoperim, să le experimentăm, să Ie interpretăm în interesul nostru spre a le folosi, atît pentru noi, cît şi pentru gloria lui Dumnezeu.

Domnul nu poate face unele lucruri dacă noi nu colaborăm. Sunt munţi întregi de marmoră, dar totuşi ei niciodată nu au clădit o biserică. Munţii sunt plini de fier, dar ei niciodată nu au făcut măcar un ac. Aceasta este treaba noastră, noi trebuie să muncim.

803) Un învăţător al unei şcoli duminicale din Boston a observat într-o duminică în grupa sa un băiat străin; după înfăţişare părea a fi de la ţară. Dădea impresia unui băiat greoi, nesimţitor, şi parcă nici nu cunoştea Biblia, neputînd să găsească măcar Evanghelia după Ioan. Băiatul era supărat, văzînd cît de deştepţi erau ceilalţi băieţi şi cît de bine cunoşteau ei Biblia. Era un tînăr necopt, neştiutor, de 17 ani, dar învăţătorul său avea o inimă fierbinte, plină de iubire pentru Isus şi sufletele pierdute. Într-o zi, acesta s-a dus în

atelierul de cizmărie unde lucra acest băiat şi l-a întrebat: „N-ai dori să fii şi tu între creştini?" Nimeni încă nu vorbise vreodată astfel cu el, nimeni nu se îngrijise de sufletul său. E! a răspuns: „Ba da, aş dori din toată inima". Atunci învăţătorul şcolii duminicale l-a lămurit ce înseamnă a fi creştin, şi apoi a spus: „Să ne rugam". Ei au îngenunchiat într-un colţ din fundul atelierului, şi în ziua aceea băiatul a devenit creştin. Băiatul acela era Dwight Lyman Moody! Dacă Edward Kimball, acel învăţător al şcolii duminicale, sar fi dat înapoi de la această lucrare personală, unde ar fi văzut lumea un Moody şi marea lui lucrare?

804) După ce şi-a predat inima lui Cristos, Moody a dorit să facă ceva pentru Mîntuitorul său. Niciodată nu s-a gîndit că ar putea predica. De aceea, a crezut ca şcoala duminicală ar fi cel mai bun loc de lucru pentru el. S-a dus la conducătorul şcolii duminicale din biserica sa şi l-a rugat să-i dea o clasă. Dar conducătorul n-a avut mare speranţă în Moody. De aceea l-a refuzat într-un mod fin, spunîndu-i că deocamdată nu are clasă vacantă, toate clasele avînd învăţător. Moody însă nu s-a dat bătut. „Daţi-mi un colţ în biserică", a spus el, „şi mă voi îngriji eu de elevi". Cine putea să-i refuze aşa ceva? După ce a primit un colţ în biserică, Moody s-a dus să-şi caute elevi. A mers în mahalaua oraşului, unde erau cei mai săraci copii. Acolo, o ceată de copii se jucau pe stradă. Cînd însă a încercat să se apropie, toţi copiii au fugit în toate părţile. Ce era să facă? S-a dus acasă. A luat cartofi şi i-a prăjit. Apoi şi-a umplut buzunarele cu cartofi prăjiţi şi, astfel înarmat, a plecat din nou spre mahala. Cînd a ajuns aproape de copii, a luat un cartof şi l-a aruncat jos lîngă ei. Ei î-au prins şi au găsit că era un cartof prăjit. Rupţi fiind de foame, au început să se bată pentru el. Atunci Moody a dat drumul la alt cartof, şi tot aşa din aproape în aproape, pînă a ajuns între copii. Aici s-a făcut prietenul lor. Apoi i-a rugat să vină la şcoala duminicală. Le-a fixat un ioc unde să se întâlnească duminică pentru a-i conduce la biserică. Toţi

au promis că vor veni. Dar duminică dimineaţa n-a găsit decît un singur băiat la locul fixat. Moody însă nu s-a descurajat. A ţinut prima oră cu un singur băiat. A luptat pînă ce clasa lui a ajuns cea mai mare din şcoala duminicală, şi el a fost ales conducătorul şcolii duminicale.

805) Venind odată în Anglia, împreună cu soţia sa, şi ajungînd pe la Dublin, Moody s-a întîlnit cu Harry Moorehouse, băiatul predicator, care i-a spus că ar vrea să se ducă la Chicago ca să predice acolo. Moody nu a dat nici o importanţă dorinţei acestui tinerel de 17 ani, „încă nebărbierit"-după cum afirma însuşi Moody. Nici măcar dorinţa de a se întoarce împreună în America nu i-a satisfăcut-o Moody, nepunînd nici un preţ pe spusele băiatului. Dar după cîtvea săptămîni după ce Moody a ajuns acasă la Chicago, iată că s-a pomenit cu o scrisoare de la Harry M. prin care acesta îl anunţa că sosise în America şi că vrea să predice în biserica Iui. În sîmbăta în care s-a anunţat băiatul, Moody trebuia să plece undeva. A chemat pe prezbiterii adunării şi Ie-a spus despre băiat, şi ca el s-a gîndit că n-ar prea avea rost să-l pună să vorbească, pentru că s-ar putea să strice mai mult decît să zidească, dar totuşi, pentru că a venit tocmai din Anglia, să-l lase să vorbească scurt. Harry M. a ţinut prima sa predică în America în biserica lui Moody din Ioan 3:16. Adunarea a rămas stupefiată, prezbiterii adunării înmărmuriţi la predica tinerelului, care nu era pe puncte: 1,2,3, ci era un tot unitar foarte documentat în Scripturi, axat pe un singur lucru: „Dumnezeu vă iubeşte". Cînd Moody s-a întors, s-a interesat despre băiat cam în felul acesta: „Ce v-a spus irlandezul acela? Cum îi place poporului?" Dar prezbiterii n-au avut ce să zică, decît să-i spună lui Moody impresia profundă pe care o lăsase băiatul Data următoare, Moody a observat că toţi îşi aduseseră Bibliile cu ei. Harry a început cam aşa: „Prieteni, dacă veţi deschide la Ioan capitolul 3:16 veţi găsi textul meu". A urmat o predică extraordinară. Moody afirmă: „N-am

ştiut pînă atunci că Dumnezeu ne iubeşte atît de mult. Inima a început să mi se frîngă şi nu mi-am putut reţine lacrimile. Cuvintele lui au fost ca o veste dintr-o ţară îndepărtată. Le-am sorbit". A treia, a patra, a cincea şi a şasea seară, Harry a vorbit din acelaşi text. A venit a şaptea seară, şi el s-a suit la amvon. Toţi ochii erau îndreptaţi spre el. Toţi erau curioşi să ştie de unde va predica. El a început: „Toată ziua am căutat după un nou text, dar n-am putut găsi altul aşa de bun ca cel vechi, şi astfel vă rog să deschideţi la ioan 3:16". Astfel a ţinut a şaptea predică din acelaşi text. Aceasta a fost o descoperire pentru Moody privind bogăţia Bibliei, aşa cum nici nu visase. De atunci, el a început să devină un cercetător foarte adînc al Bibliei.

806) Moody a fost chemat într-o zi ia un bolnav, care l-a rugat să-l ajute să moară. Moody i-a citit capitolul 3 din Evanghelia după Ioan. Cînd a ajuns la versetul 14 şi 15, bolnavul I-a oprit şi l-a întrebat: „Scrie aceasta aici?“ „Da“. El l-a rugat să-i mai citească încă o dată acele cuvinte. Atunci bolnavul s-a ridicat puţin în sus şi i-a zis: „N-aţi vrea să-mi mai citiţi încă o dată tot capitolul?" Acum Moody s-a uitat lung la bolnav. Ochii bolnavului erau închişi, dar faţa lui strălucea. Bolnavul a mai stat aşa cîteva ore, ca şi cum aceste versete i-ar fi fost acum perna lui de odihnă, şi pe urmă a fost luat de Domnul acasă. Lucrul acesta s-a întîmplat în America. Ce să zicem de sărmana noastră ţară, unde Evanghelia e aşa de puţin răspîndită! Doamne, în bunătatea Ta şi în îndurarea Ta nesfîrşită, îngăduie răspîndirea Evangheliei Tale şi în ţara noastră! Umple tot mai mult de rîvnă şi pricepere pe credincioşii Tăi şi foloseşte-i în lucrare după voia Ta!

807) Un misionar a ajuns în Africa într-un orăşel unde trebuia să predice Evanghelia. Era însoţit de un grup de circa 400-500 corişti, toţi bărbaţi. Primarul oraşului i-a dat voie să vestească Evanghelia într-o sală mare. Misionarul trebuia să predice Evanghelia în condiţii foarte grele, căci înaintea lui

sosise un preot budist, care vorbise oamenilor despre Buda. În aceeaşi zi în care misionarul trebuia să predice, preotul budist, un foarte bun orator, a ţinut o predică strălucită. Misionarul nostru, care nu era un orator prea bun, s-a suit la amvon cu inima îndoită, şi a pus pe amvon schiţa de predică pe care o avea. Ferestrele fiind deschise, căci era foarte cald, o pală de vînt a luat schiţa de pe masa unde se afla. Pus în această grea situaţie, misionarul aproape că şi-a pierdut cumpătul. Deodată, în sala mare, au răsunat acordurile unui cîntec creştin. Melodia era cerească, captivantă, şi a umplut de pace inimile ascultătorilor, Cînta corul venit odată cu misionarul, care încerca să salveze situaţia. În acest timp, misionarul s-a recules, şi-a refăcut schiţa, şi a început predica. La sfîrşitul predicii, de pe buzele tuturor au răsunat cuvintele: „Isus Cristos!"

Ai încercat tu să-L faci cunoscut pe Isus Cristos? Da? în acest caz, cred că ai experimentat că ori de cîte ori te poticneşti, te încurci, simţi „mîna Domnului" care te ajută să-ţi povăţuieşti paşii.

808) Să nu uităm două lucruri, mai întîi noi trebuie să-L acceptăm pe Domnul Isus în viaţa noastră prin credinţă şi pocăinţă ca să fim mîntuiţi şi să-L cunoaştem pe Domnul Isus Cristos, iar în al doilea rînd trebuie să-L facem cunoscut şi altora. Intr-un an, In luna februarie (povesteşte un frate misionar indian), efam în Palestina; stăteam pe malul Iordanului şi mă gîndeam cum această apă dulce curge continuu în marea Moartă, dar această mare ramîne moartă, pentru că ea nu-şi trimite apa mai departe, pentru a face să rodească şi alte ţari. Tot aşa, sunt biserici creştine amorţite, precum şi creştini care sunt morţi. Li se dă neîncetat apa vie bogată a Domnului Isus Cristos, şi cu toate acestea ei sunt morţi. De ce? Pentru că ei ţin totul pentru ei fără a da nimic altora, ca şi marea Moartă, Dumnezeu să ne dea îndemnul de a-i ajuta pe alţii. Să nu cîrtim. „Am prea puţin, nu am atît pentru a împărţi cu alţii". Căci apa Iordanului curge fără

încetare; ea nu se opreşte niciodată, Aceasta este o lecţie pentru voi. Cum a fost şi pentru mine în Palestina. Să nu fiţi asemănători cu marea Moartă, să aveţi bunăvoinţa de a face şi altora parte de binecuvîntările pe care le-aţi primit întrebuinţaţi în slujba Domnului îsus Cristos învăţătura voastră curată, educaţia voastră şi iubirea voastră, ca şi banii voştri, şi atunci veţi primi binecuvîntări din ce în ce mai mari, şi Domnul Isus va fi cu voi totdeauna. Am constatat că dacă sacrificăm ceva pentru Domnul Cristos, primim de la El de mii de ori mai mult. Să fim totodeauna gata de a lucra pentru Mîntuitorul nostru şi de a-l ajuta pe aproapele nostru. Dumnezeu să ne ajute a-L cunoaşte pe El care s-a coborît din cer pentru a ne salva. Iar după ce am fost salvaţi noi înşine, sa nu fim ca marea Moartă, ci să ştim să dăm şi altora la rîndul nostru.

809) Au fost odată doi tineri care şi-au amînat căsătoria pentru un an, cu scopul de a dărui toate economiile lor pe cele 12 luni lucrării misionare. Ei mărturisesc că bucuria Domnului în timpul acestor luni, precum şi un simţămînt sacru al binecuvîntării Sale asupra unirii lor finale, au însemnat mai mult decît o răsplată pentru sacrificiul făcut. Dar care va fi bucuria lor atunci cînd în veşnicie vor zări sufletele răscumpărate salutîndu-i pe târîmul ceresc şi aşteptîndu-i ca să binecuvânteze vieţile lor, care au servit drept unelte prin care Cristos le-a fost făcut cunoscut. Asemenea acte de sacrificiu îl apropie pe învăţător foarte mult de inimile noastre, iar El prin prezenţa Sa extrage din viaţă acele esenţe ascunse ale iubirii care fac dragostea divină.

810) Se spune despre un predicator metodist de culoare care l-a auzit pe John Wesley predicînd, că cea mai mare dorinţă a inimii sale a fost să viziteze biserica în care John Wesley a fost păstor. Domnul a făcut posibil ca acest predicator să ajungă la Londra. El s-a dus fără întîrziere la

acea biserică istorică, din care acest serv mare a lui Dumnezeu a cîştigat două continente pentru Dumnezeu. El a privit piatra memorială dedicată Iui John Wesley după moartea sa. El şi-a întins mîinile ca să atingă această piatră. Lacrimile au început să-i curgă pe faţă atunci cînd s-a rugat şi a strigat către Dumnezeu: O, Doamne, fă tu lucrul acesta din nou, fă tu lucrul acesta din nou".

Aceasta este rugăciunea noastră astăzi: „Fă Tu, Doamne, lucrul acesta din nou. Atinge-Te, Doamne, cu mîna Ta puternică, revarsă-Ţi Duhul Tău Sfînt peste noi, vindecă toate bolile din sufletul nostru şi din corpul nostru, umple-ne, Doamne, cu Duh de viaţă nouă, ca să putem deveni şi noi martori vii pentru cauza Ta cea mare din lume. O, Doamne, atinge-mă cu puterea Ta miraculoasă. Fă lucrul acesta din nou, şi noi vom lăuda şi glorifica Numele Tău Cel Sfînt“.

811) Dr. R.A. Torrey încerca într-o zi să convingă pe un avocat că răspunderea de a vesti Evanghelia este şi a lui, nu numai a predicatorilor, a preoţilor, a misionarilor, etc. Acesta încerca să nege această însărcinare sf întă, spunînd: „Este misiunea ta ca pastor, ca teolog, să faci aceasta, să predici Evanghelia; a mea e să mă ocup de problemele legii”. Cu toate că era un membru fidel şi devotat al bisericii, el a crezut că Evanghelia trebuie vestită numai de către oamenii care sunt închinaţi amvonului. Atunci Torrey a spus avocatului să citească Fapte 8:1: „Saul se învoise la uciderea lui Ştefan. În ziua aceea s-a pornit o mare prigoană împotriva bisericii din Ierusalim, Şi toţi, afară de apostoli, s-au împrăştiat prin părţile Iudeii şi ale Samariei“. „Nu ţi-am spus eu<(, a zis avocatul, „că este sarcina apostolilor şi a predicatorilor să predice Evanghelia?” Apoi Dr, Torrey a luat Sfînta Scriptură, a pus-o în mîna avocatului, spunîndu-i: „Te rog citeşte singur versetul 4 din acelaşi capitol al Faptelor: Toţi cei ce se împrăştiaseră mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvîntul. Te rog citeşte încă o dată: Toţi cei ce se împrăştiaseră... În afară de apostoli mergeau din loc în Ioc

şi propovăduiau Cuvîntul“. Avocatul nu a mai putut invoca alte argumente. Şi Torrey care a fost pastor la marea biserică înfiinţată de Moody făcuse studii de drept. Toţi cei care sunt în Cristos, toţi care sunt creştini, sunt în acelaşi timp preoţi ai lui Dumnezeu, chemaţi să predice Evanghelia împărăţiei (Regatului) lui Cristos celor din jurul lor.

812) Un tînăr creştin obişnuia să meargă la un teren de fotbal şi să împartă acolo broşuri evanghelistice. Nu reuşea însă să împartă la toţi oamenii care intrau pe diferite porţi şi se ruga Domnului să pună în inima altor creştini să vină să-l ajute. Într-o zi, pe cînd se apropia de porţile terenului, a văzut mirat că un alt tînăr i-o luase înainte şi împărţea broşuri. Întrebîndu-l de ce face acest lucru, i-a răspuns: „Odată, am primit aici de la un străin o broşură şi prin ea L-am găsit pe Mîntuitorul meu. Atunci m-am simţit dator sa dau şi eu altora lumina pe care am găsit-o“.

Iubite cititor, prin jertfa altora a ajuns Evanghelia Ia tine. Eşti tu gata s-o dai mai departe?

813) A. Burgers, un credincios din Walmer, Anglia, a făcut următoarea mărturisire: „în tinereţea mea, eu am lucrat pe o moşie la ţară. Odată, pe cînd mulgeam vacile, am auzit pe un tînăr care cînta pe stradă lîngă carul său. Am simţit un imbold lăuntric să merg la acel tînăr şi sa-i vorbesc despre sufletul sau. Am plecat. L-am rugaţ să-L primească pe Domnul Isus ca Salvator personal. Tînarul mi-a promis aceasta. Apoi am plecat şi nu ne-am mai întîlnit unul cu celălalt. Între timp, au trecut 30 de ani. Atunci, eu am plecat în altă parte a ţării la o serbare a şcolii duminicale. Aici am găsit că învăţătorul clasei de băieţi era tocmai tînărul căruia îi vorbisem despre Salvatorul. Din clasa lui, patru tineri au devenit predicatori, şi el era foarte fericit în lucrarea Domnului”, Iată o întîmplare autentică, un exemplu pentru mulţi. Trebuie să-L vestim pe Cristos oriunde şi oricînd.

814) La o casă misionară din Londra, o doamnă

bogată, care din nenorocire era surdă, a contribuit mult prin averea ei la ţinerea de servicii divine pentru aducerea la Cristos a celor pierduţi. Într-o zi, a fost întrebată de un predicator: „Prin ce luaţi şi dumneavoastră parte la această lucrare nobilă şi sfînta?” Ea a răspuns: „Cu adevărat, nu pot face altceva decît să zîmbesc celor care vin să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu!“ După cum a putut să constate şi predicatorul, acest procedeu simplu, dar plăcut, a atras foarte mulţi oameni aproape de Domnul. Să zîmbeşti tuturor, arătînd dragostea pe care le-o porţi, e cel mai mare magnet care învinge forţa celui rău şi înmoaie inimile cele mai împietrite. O faţă voioasă, un cuvînt de mîngîiere, pot aduce raze de soare în inimile pustiite de păcat. Ce fel de creştin eşti tu? Cu faţa iluminată de zîmbet ori întunecată de duşmănie?

815) Doi oameni, Wilberforce şi J. Milner, au citit într-o zi cartea: „Răsăritul şi progresul religiei în suflet”, prin care Wilberforce a fost întors la Domnul şi a devenit apărătorul libertăţii sclavilor din Imperiul Britanic. O privire în cartea de cîntări pentru copii a Dr. Watts l-a scăpat pe W. Scott de sinucidere. Cartea „Călătorii” a căpitanului Cook a făcut din William Carey un misionar pentru India, care a dat Biblia în limba lor la peste douăsute de milioane de oameni. Scrisorile lui Carey fiind publicate, aй trimis pe Henry Martyn ca misionar în India şi Persia. Cartea lui Buchanan „Steaua Răsăritului“ l-a trimis pe Adoniram Hudson din America In Burma şi a dat Societăţii Misionare Americane pe cel mai mare misionar al timpului ei. Cartea Iui Dr. Dick „Filozofia şi împărăţia viitoare” l-a trimis pe David Livingstone ca evanghelist al lui Cristos pe Continentul Negru. Oamenii insuflaţi de Duhul lui Dumnezeu ştiu să scrie şi să vorbească după plăcerea Lui. Aceştia au o influenţă bună şi hotărîtoare asupra multor aleşi ai lui Dumnezeu.

816) Un om îngîmfat s-a ridicat odată în adunarea

unde predica Moody şi a început să relateze experienţele sale cu Domnul: „Eu am fost pe muntele schimbării la faţă". „Cîte suflete ai adus la Domnul anul acesta?" l-a întrebat deodată Moody. Întrebarea a fost fulgerător de neaşteptată. „Păi, nu ştiu..." „Dar ai adus vreunul?" a stăruit Moody. „Nu ştiu", a răspuns omul. „Atunci nici nu vrem să ascultăm experienţele dumitale de pe munte. Omul care se urcă atît de sus încît nu mai poate privi la sărmanul păcătos e totdeauna un mîndru şi un îngîmfat!"

Adesea suntem răpiţi şi noi în rugăciunile şi închinăciunile noastre pe înălţimile liniştii şi păcii. Dar e primejdios lucru să rămînem acolo. Valea umilinţei e mai potrivită atunci, căci ea ne readuce între cei care mai au nevoie de mîntuire. Şi cîţi nu sunt dintre aceştia?!!

817) Cînd generalul teban Felopide s-a dus pe cîmpul de luptă, soţia sa, cu ochii în lacrimi, l-a rugat să vegheze asupra lui. „Iată un sfat bun numai pentru simplii soldaţi", i-a răspuns el; „cît despre generali, trebuie sfătuiţi să vegheze asupra altora!" Tu nu eşti un simplu soldat în armata Iui Cristos. În tine, El Şi-a pus toată încrederea. Tu eşti mai mult decît un general: tu eşti un „împreună lucrător cu EI". Tu trebuie să te îngrijeşti de vieţile multora, ca şi ei să afle adevărata viaţă!

818) La un cowboy din America a venit un misionar care i-a vorbit despre intrarea lui Isus în Ierusalim, călare pe o măgăriţă neîncercată. La urmă, misionarul l-a întrebat ce a înţeles din toată povestirea. El a răspuns că, se vede că Isus a fost un foarte bun călăreţ. Misionarul s-a supărat cînd a văzut că numai atît a înţeles el din toată predica lui. Dar cowboy-ul i-a spus: „Domnule misionar, trebuie să ştiţi că şi cel mai bun cowboy, dacă ar fi călărit pe o măgăriţă neîncercată care să meargă prin mijlocul unei mulţimi ce să aclame întruna, şi să i se mişte pe la urechi ramuri de palmier, nar fi putut cu nici un chip să strunească acea măgăriţă şi ar fi ajuns repede sub

ea. Numai Isus a putut face lucrul acesta. Ar fi bine să-L socotim şi „Regele cowboy-lor"! Da, într-adevăr, Domnul Isus a fost un atlet şi la trup şi la suflet Despre El citim că: „Creştea în înţelepciune şi în statură", şi de asemenea: „Tu eşti Cel mai frumos dintre toţi oamenii".

819) La o conferinţă creştină din Elveţia, un bătrîn povesteşte întoarcerea sa la Dumnezeu: Sunt unul dintre puţinii supravieţuitori ai naufragiului vaporului „Titanic". Mă luptam cu valurile îngheţate, căutînd să-mi scap viaţa, cînd, pe lîngă mine, evanghelistul Horper şi el se lupta cu valurile mă întreabă: „Domnule, eşti mîntuit?" „Nu", am răspuns eu. Atunci el mi-a strigat: „Crede în Domnul Isus şî vei fi mîntuit", Şi apa l-a tras la fund. Peste cîteva clipe el a fost azvîrlit din nou în aer. Era iar lingă mine, aproape un muribund. Dar m-a întrebat din nou: „Ai apucat mîntuirea? Sîngele lui Isus Cristos te curăţă de orice păcat", mi-a spus el, şi cu aceste cuvinte s-a înecat. Eu sunt ultimul convertit al evanghelistului Jean Horper. Nu ştiu dacă Horper va fi fost vreodată sau dacă a avut licenţă în teologie, dar un astfel de om înseamnă după mine un adevărat păstor. Păstor e omul dominat de o pasiune: să aducă suflete la păşunea vieţii veşnice. Cel care are această pasiune şi capacitatea respectivă, e păstor şi fără ordinare şi studii universitare.

820) Sundar Singh a fost izgonit dintr-un loc unde încercase zadarnic să predice Evanghelia. Neavînd unde să înnopteze, s-a refugiat într-o peşteră. Chinuit de foame şi de sete, el a cerut ajutorul lui Dumnezeu, după care a găsit în apropiere cîteva buruieni care i s-au părut cea mai delicioasă mîncare pe care o gustase vreodată. Puţin după aceea, a văzut o ceată de oameni înarmaţi cu ciomege îndreptîndu~se spre refugiul său. Reculegîndu-se, el s-a rugat: „Facă-se voia Ta; în mîinile Tale îmi încredinţez duhul". Curînd s-a făcut linişte în jurul său. A deschis ochii şi a văzut ceata depărtîndu-se. Oare ce se întîmplase? Atunci s-a culcat şi a

adormit. A doua zi, aceeaşi mulţime de yreo 50-60 de oameni a reapărut, dar de data aceasta fără ciomege şi fără pietroaie. Acum era sigur că voiau sa-l ucidă: „Iată, sunt fericit să-mi dau viaţa pentru Salvatorul; faceţi cu mine ce vreţi". Un bărbat s-a apropiat de el şi a început să-i vorbească: „Am vrut să te omorîm aseară, însă azi am venit să te întrebăm ceva: Noi am văzut pînă acum oameni din multe ţări: chinezi, hinduşi, europeni. Pe toţi îi deosebim, dar aşa oameni ca cei care înconjurau ascunzătoarea ta nu cunoaştem. Am vrea să ştim din ce ţară sunt. Niciodată n-am văzut făpturi mai minunate. De aceea n-am avut curajul să ne năpustim asupra ta". Atunci Sadhu a înţeles că Dumnezeu îşi trimisese îngerii să-l păzească. El nu-i văzuse, dar în ochii mulţimii erau vizibili. Acei oameni l-au rugat pe Sadhu să vină la ei şi să le vorbească despre Dumnezeu, şi mulţi au fost conduşi la Cristos.

821) Un predicator s-a urcat la amvon şi, în loc să predice, tăcea de un timp destul de îndelungat. Şi adunarea se uita la el şi aştepta. Tăcere şi de-o parte şi de alta. Un bătrîn l-a întrebat deodată de ce s-a urcat la amvon şi tace. El a răspuns: „Eu tac pentru că în aceste clipe caut să înţeleg dacă ascultătorii aşteaptă ceva de la mine sau de la Dumnezeu".

Tu cînd predici, cauţi sa spui ceva de la tine, sau laşi pe Dumnezeu să vorbească prin tine?

822) Predicatorul Lyman Baker, ajungînd odată la o biserică la ţară, a văzut că din cauza timpului furtunos, toţi fuseseră împiedicaţi să vină la biserică, afară de unul singur, care era un străin. Păstorul, cu toate acestea, a ţinut serviciul şi predica. Cu 25 de ani mai tîrziu, un om l-a oprit pe L. Baker pe strada unui oraş şi i-a zis: „Va aduceţi aminte că aţi predicat odată unei adunări formate dintr-un singur om? Acel om sunt eu. Predica dumneavoastră a fost mijlocul care m-a făcut să-L primesc pe Domnul, Mîntuitorul meu!“ Să nu ne

descurajăm. O sămînţă semănată va aduce roade, dacă vom avea credinţă.

823) Eduard al VH-lea, regele Angliei, a dat o atenţie deosebită lucrării lui William Booth, întemeietorul Armatei Salvării. Odată, regele a vizitat mahalalele Londrei, deghizat, şi a rămas foarte mişcat de mizeria pe care a văzut-o. De aceea l-a interesat mult cînd a auzit că William Booth lucrează pentru ridicarea morală şi spirituală a acestor mahalale. În 24 iunie 1904, regele l-a primit în audienţă pe William Booth, comandantul Armatei Salvării, care a fost întotdeauna un om simplu. Acesta s-a dus la Palat fără a se îmbrăca în haine pompoase. Lîngă palat, a observat că mîinile îi sunt murdare de la lucrul greu de la care venea. A observat în curtea palatului un bazin cu apă şi s-a dus să se spele. Regele l-a văzut şi a venit la el. I-a întins mîna şi I-a zis: „Faceţi un lucru mare, domnule general, un lucru glorios în reformarea mahalalelor oraşului“. Astfel au început să discute mult. După un timp, regele 1-a întrebat: „Ce distracţie aveţi?“ „Salvarea sufletelor“, a răspuns William Booth. Avea dreptate. Cea mai mare distracţie şi bucurie a vieţii sale a fost să vadă sufletele pierdute aduse la Cristos. Ai şi tu o astfel de distracţie, iubite cititor?

824) In marea şi frumoasa clădire, Palatul de Cristal din Londra, cînd era aproape de terminare, cei ce s-au angajat în lucrare au vrut să vadă dacă sala era acustică sau nu. Pentru aceasta au venit şi l-au rugat pe Spurgeon, marele predicator, să vină şi sa-şi dea părerea. Spurgeon s-a dus însoţit de unul din diaconii lui. Ajuns la Palatul de Cristal, Spurgeon s-a suit pe estradă, iar diaconul s-a dus într-o galerie. Spurgeon a repetat o dată versetul: „Adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvîntul care zice: Isus Cristos a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintîi sunt eu“. Atît a spus, şi s-a dat jos, iar diaconul, cu toate ca nu era un specialist, a putut să se pronunţe. De

atunci au trecut 20 de ani. Într-o zi, un om a bătut la uşa lui Spurgeon. El venise mînat de dorul de a-şi mărturisi păcatele şi a-L accepta pe Isus. „Acum 20 de ani“, a început omul, „eu eram sus sub cupola Palatului de Cristal şi v-am auzit spunînd nişte cuvinte de salvare. V-am auzit spunînd de Unul care îi salvează pe cei păcătoşi. Eu sunt un păcătos şi aş dori din toată inima să primesc salvarea''. Spurgeon i-a arătat calea salvării sau mântuirii, l-a condus la Isus, şi acel om a devenit unul dintre cei salvaţi ai lui Cristos!

825) Un misionar, fiind întrebat dacă poate aduce vreo dovadă despre puterea crucii, a răspuns: „Cînd am ajuns In insulele Fiji, primul lucru pe care l-am făcut a fost să ard mîinile, picioarele şi capetele a opt victime ale căror trupuri au fost fripte la o sărbătoare fioroasă şi mîncate de canibali. Am reuşit ca nu peste mult timp sa-i văd pe aceşti cruzi mâncători de oameni, care luaseră parte la masa cruntă, luînd parte la Cina Domnului". Oare ceea ce a îndreptat Domnul, prin servul Său, în Insulele Fiji printre păgîni, nu poate El îndrepta oriunde?"

826) Un misionar a dat unui om din Traquevar să traducă Noul Testament în limba malaburică. Cînd omul acela a ajuns Ia locul de la l.Ioan 3:1: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numească copii ai lui Dumnezeu", n-a vrut să traducă cuvînt cu cuvînt. El a spus aşa: „Nu, asta e prea mult: Dumnezeu sa ne numească copii ai Săi! Vreau mai bine să traduc aşa: ...să ne îngăduie să-I sărutăm picioarele". Dar chiar şi aşa, tot este un lucru minunat. Cine suntem noi ca să merităm dragostea Lui, pîna acolo încît să ne numească copii ai Săi? Daca ne uităm la noi, vom striga întruna: „Nevrednici! Nevrednici!" Dacă însă privim spre bunătatea şi iubirea Lui, vedem ca totul e numai dar şi numai har; şi cînd e vorba de dar şî har, atunci nu merge după vrednicia sau nevrednicia noastră, ci după harul Său. Iată ce nu poate sa priceapă omul firesc şi în acelaşi timp, iată ce face fericit pe

omul spiritual. Voi cei ce sunteţi copii ai harului ceresc, bucuraţi-vă de acest har minunat şi duceţi păcătoşilor pierduţi vestea că, cu toate păcatele lor, este har şi pentru ei.

49. Fii un creştin exemplar: sare şi lumină!

827) În conformitate cu teoria relativităţii, la viteza luminii orice ceas se opreşte, deoarece masa prezintă o inerţie infinită la orice efort de a o accelera. Nu este aşadar logic că în Biblie Dumnezeu este numit „lumina", iar creştinii sunt numiţi şi ei „lumina lumii"?

828) O pereche, soţ şi soţie, locuiau de multă vreme într~un far, pe un colţ de stîncă, înconjuraţi de apa mării. Un vizitator a venit să vadă farul şi, privind pe fereastră peste imensitatea mării, a întrebat-o pe femeie: „Nu vă e frică în timpul nopţii, cînd bate vîntul şi valurile izbesc farul? Nu vă temeţi că farul şi toate cîte se află în interiorul lui vor fi duse într-o zi de apele furioase ale mării? în ce mă priveşte, vă spun sincer că mi-ar fi frică să-mi încredinţez viaţa turnului subţire plasat în mijlocul valurilor. Femeia i-a răspuns ca nu-i venise niciodată un asemenea gînd. Că, locuind atîţia ani în clădirea farului, se simţise tot atît de bine şi liniştită ca oriunde pe pămînt. Iar cînd soţul ei a fost şi el întrebat, dacă nu e şi el îngrijorat cînd suflă uraganul, a răspuns: „Atunci am o singură grijă: să ţin lămpile farului meu curate şi luminoase, tocmai pentru ca să nu naufragieze vreun vapor”. La fel se întîmplă şi cu credinciosul matur. El poate spune umil: „Ştiu în cine mă încred şi sunt încredinţat că Domnul mă va păstra pînă într-o anumită zi“. Pentru el, adevărul e Evanghelia. Singura lui grijă e ca lumina credinţei să ardă mereu, pentru ca şi alţii să se folosească de pe urma ei, să le fie o binecuvîntare.

829) Un băieţel de 5 ani împreună cu tatăl său au vizitat o mănăstire. Pe geamurile mănăstirii sunt pictate în culori diferite personaje biblice. Afară este timp frumos, şi

soarele pătrunde în mănăstire prin geamurile pe care sunt pictate aceste personaje, îndeosebi cele noutestamentale. Băieţaşul l-a întrebat pe tatăl său: „Tăticule, cine sunt cei pictaţi pe geamuri, prin care trece lumina?”[4] Tatăl a răspuns neatent: „Aceia sunt sfinţii din Biblie”. Ajuns acasă în orăşelul natal, în prima duminică, la şcoala duminicală, învăţătorul a pus o întrebare copiilor după ce le-a vorbit despre sfinţenie, despre oamenii care au fost sfinţi: „Copii, care dintre voi ar putea să-mi spună ce e acela un sfînt?“ Băieţelul nostru s-a ridicat şi a spus: „Sfînt e un om prin care trece lumina”.

Într-adevăr, aceasta este definiţia cea mai bună a sfîntului. „Voi sunteţi lumina lumii”, a spus Domnul Isus. Dar noi, în noi, nu avem cum să fim lumina lumii. Tot Domnul Isus a mai spus: „Eu sunt lumina lumii”. Noi trebuie să lăsăm să treacă prin noi această lumină, în aşa fel încît să poată ajunge la cei din jurul nostru.

830) Un predicator negru s-a ridicat de pe o bancă într-un tren în Germania nazistă, a cedat locul unei doamne germane în vîrstă, iar el a stat în picioare patru ore. Cînd doamna germană era pe punctul de a se da jos, a vrut să-i mulţumească, dar ea nu-i ştia limba, şi el n-o ştia pe a ei. În cele din urmă, ea a scos o bucăţică de hîrtie, şi a scris pe ea atît: Isaia 58:11. Negrul şi-a scos Biblia, s-a uitat la ea în locul respectiv, a înţeles urarea, a zîmbit şi a dat din cap mulţumitor.

Isaia, un evreu, a ajutat un negru şi o germană să se înţeleagă în Germania nazistă! Un mare duşman al creştinilor, Celsius, scria cu ciudă: „Creştinii aceştia se iubesc chiar şi înainte de a se cunoaşte”. Aşa este!

831) Într-o noapte furtunoasă, în întuneric, luptînd cu valurile furioase, un vapor se apropia de portul oraşului Cleveland, călăuzit de singura lumină ce venea de la far. Căpitanul îngrijorat a întrebat cîrmaciul dacă e sigur că

portul e Cleveland, căci nu se vedeau luminile de jos de la ţărm. Cîrmaciul era sigur de localitate, dar lipsa luminilor călăuzitoare de la ţărm era o mare piedică pentru el. „Poţi ajunge la ţărm?“ a întrebat căpitanul, „Trebuie”, a răspuns cîrmaciul, „ori pierim”. Dar în întunercul nopţii, cu toată dibăcia lui, vaporul s-a lovit de stînci şi multe vieţi au pierit în apele tulburi, Relatînd întîmplarea, Moody s-a adresat ascultătorilor zicînd: „Iubiţi ascultători, Tatăl vostru va purta grija luminii din Farul vieţii. Noi să ne silim să ţinem aprinse felinarele noastre mici de jos de la ţărm, ca nu cumva lipsa lor să producă pieirea multora”. Printre ascultători se afla în acea seară P, Bliss, cunoscutul compozitor de. imnuri bisericeşti. Impresionat de întîmplarea auzită, Bliss a fost inspirat să compună cîntarea „Focul dragostei lui Isus”.

832) Un misionar fiind trimis într-o ţară depărtată să vestească Evanghelia, conducătorul acelei ţări nu i-a dat voie sa facă acest lucru; atunci misionarul a cerut să-i dea voie să locuiască în acea ţară promiţînd că nu va vorbi nimic oamenilor despre Crisîos. După mai multă vreme, a murit atît misionarul, cît şi conducătorul ţării respective. La cîrma ţării a venit un rege mai îngăduitor. Atunci au început să vină mulţi misionari în acea ţară pentru a-L vesti pe Cristos. Dar oamenii locului au spus misionarilor că ei L-au cunoscut pe Cristos, căci acesta trăise mulţi ani printre ei, şi că murise tot acolo. Ei vorbeau despre misionarul creştin care trăise printre ei.

Oare viaţa ta este o lumină pentru cei din jurul tău? Oamenii îl văd în tine pe Cristos?

833) Pe bordul unui vas englez se afla un comerciant malaez. Intr-o zi a venit la căpitanul vasului şi i-a cerut un tractat. Căpitanul 1-a întrebat ce vrea să facă cu tractatul. Maîaezul a răspuns: „Obişnuiesc să am la mine tractate multe. Cînd negustorii albi vin să cumpere de la mine marfă, le dau mai întîi cîte un tractat. Dacă omul îl citeşte cu

seriozitate şi respect, ştiu că e om cinstit, care nu mă va înşela, dar cel care-l aruncă, rîzînd cu dispreţ, nu va cumpăra nimic de la mine, pentru că eu îl consider mai rău ca un păgîn“. Iată cum putem fi o lumină în faţa oamenilor. Ei văd faptele noastre şi ne judecă după purtarea noastră faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu, iubite cititor, veghează asupra vorbelor şi faptelor tale, căci Dumnezeu nu Se lasă batjocorit“. „Ce seamănă omul, aceea va şi secera” (Gal.6:5).

834) În Bulgaria există o aşa-zisă „Vale a Trandafirilor” unde cresc numai trandafiri aduşi din Viena. Mirosul acestei văi, în timpul înfloririi trandafirilor, e aşa de puternic, încît dacă stai în această Vale numai cîteva minute, tot restul zilei se va simţi mirosul plăcut al trandafirilor. Aşa sunt şi creştinii care îl urmează pe Domnul. Apostolul spune că trebuie să fim o mireasmă plăcută pentru cei din jurul nostru. Viaţa noastră trebuie să fie atît de frumoasă, încît să pară că suntem nişte flori mirositoare, care răspîndim în jurul nostru numai bucurie şi mîngîiere.

835) În timpul călătoriei sale prin India, un om stătea în timpul unei nopţi întunecoase în cabina din barcă, deoarece se simţea rău. Dar un strigăt de ajutor l-a făcut să sară în picioare. El a auzit un zgomot mare afară, dar nu a ieşit afară pînă cînd nu a auzit din nou strigătul şi mai stăruitor de ajutor al străinului aflat în pericol. „Ce pot eu face?” s-a întrebat el. Dar Iuînd lampa de pe peretele cabinei, a ieşit şi a privit în largul oceanului. Nu peste mult timp a auzit un strigăt de bucurie. Cel aflat în pericol scăpase. A doua zi a auzit că lumina lămpii lui mici a ajutat la salvarea de la înec a unui om care se zbatea pe marea furioasă.

E viaţa ta o mică luminiţă care să lumineze calea celor fără Dumnezeu în întunericul păcatului? Poate ea scăpa de Ia pierzarea veşnică vreun suflet?

836) Un naţionalist hindus referindu-se la caracterul unui inginer britanic spunea: „Dacă Atotputernicul mai lasă

Imperiul Britanic să mai trăiască (pe atunci cînd acesta mai trăia), o face din cauza unor oameni cum este colonelul W“. Un prim-ministru musulman din India, cu privire la doi indieni creştini, mari demnitari, spunea: „Dacă necinstea şi corupţia au fost abolite din viaţa publică a statului respectiv, acest fapt se datorează caracterului şi exemplului dat de aceşti doi indieni”. În timpul unor tulburări hindusomusulmane din India, un marajah (mare rege) hindus, l-a făcut atent pe prim-ministrul ţării: „În criza aceasta să asculţi tot ce-ţi va spune M. Am deplină încredere în integritatea şi caracterul lui“. M. era un influent creştin indian, de fapt conducătorul statului, în tot timpul acelei crize. Un indian, dintr-o castă superioară, a zis: Din respect pentru nobleţea de caracter a creştinilor din Paria (pleava societăţii indiene) am fost nevoiţi să nu mai aruncăm expresii degradante nici unui alt paria”. Un apologet a spus: „Ceea ce e sufletul pentru corp, aceea e creştinismul pentru societate”. Plecînd sufletul, corpul rămîne ca scoica în descompunere, chiar dacă cochilia îşi păstrează frumuseţea. Despre tine, acolo în societatea unde te-a aşezat Dumnezeu, se poate spune acelaşi lucru?

837) Un artist spunea prietenului său predicator: „Noi artiştii ne silim să dăm spectatorilor impresia că ceea ce se reprezintă pe scenă ar fi realităţi. Voi însă, predicatorii, deşi aveţi de prezentat cele mai mari şi mai interesante realităţi, parcă vă siliţi să faceţi din ele teatru, ca şi cînd aţi îndemna pe ascultători să nu ia în serios cele auzite, căci sunt piese pe care aveţi obligaţia să le declaraţi oratoric. Domnul ştia că religia, care trebuia să salveze lumea din deşertăciune, poate ea însăşi deveni lucrul cel mai de nimic, tot atît de searbăd ce şi sarea fără gust. De aceea, nu-i de mirare cînd oamenii „o calcă în picioare[1]” cu dezgust. Dacă eşti chemat să fii sare, indiferent ce funcţie ai ocupa în biserica ta: predicator, diacon, profet, evanghelist, uşier, etc., atunci fii sare!!

838) Consulul Poetus a fost condamnat la moarte pentru că luase parte la o conspiraţie împotriva lui Claudiu. Soţia iui şi-a înfipt în faţa lui un pumnal în piept şi, scoţîndu-l din rană, l-a întins spunînd: „Poetus, non dolet[11] (Poetus, nu doare), Poetus, vazînd aceasta, urmat exemplul soţiei lui.

Mare este puterea exemplului! Pe cărarea care duce la cer, mulţi au fost cîştigaţi pentru Isus prin procedeul acesta. Unii creştini murind în arenele romane au consituit grăitoare exemple pentru cei din veacurile următoare. Apostolul Pavel murind decapitat, Petru crucificat cu capul în jos, Ioan izolat în Patmos, etc., tot pentru credinţa lor, sunt exemple care parcă vor să spună: „Urmaţi-ne, căci se merită![11]

Tu ce fel de exemplu eşti printre creştinii care te înconjoară?

839) Cînd s-a terminat marele baraj de la Assuan pe Nil, înalt de Ш m, care face posibilă o minune de irigare a Egiptului, autorităţile au invitat pe cîţiva şefi africani din interior ca să-l viziteze. Ei au fost plimbaţi în automobile în jurul barajului, dar interesul lor n-a fost trezit decît atunci cînd unul dintre ei a zărit o mică fîntînă arteziană. Repede au coborît toţi din automobile, s-au adunat în preajma apei ce ţîşnea. Trepidau de interes şi bucurie.

Problemele mai vaste, ce va fi cu noi în veşnicie, depăşesc chiar cele mai vaste imaginaţii. Dar ceea ce-i interesează acum pe fraţi şi pe necredincioşii care aşteaptă prin noi rezolvarea întrebărilor lor arzătoare e să vadă la noi aceste jeturi de apă vie, care „ţîşnesc pînă în viaţa veşnică[11] (Io.l4:4), nespus mai exploratoare decît preţuitele noastre rachete, prin care sondăm cosmosul.

840) Intr-o zi, pe cînd vestitul pastor reformat Oberlin lucra în biroul său, a auzit un mare scandal în comună. Zărind pe fereastră un străin pe care populaţia comunei îl umplea cu injurii şi ameninţări, a coborît repede în stradă şi a intrat în mijlocul mulţimii. Din toate părţile se striga: Un

ovrei, un ovrei, ăsta-i un ovrei![11] Cu destulă greutate servul Domnului a putut să facă linişte, pentru a mustra pe aceia în mijlocul cărora se afla de curînd pastorul, spunîndu-le să se arate mai vrednici de numele frumos de „creştin“ pe care îl purtau. Apoi, luînd pe umeri legătura cu marfa omului, l-a luat de mînă şi l-a condus în casă din „curtea templului” comunei, scăpîndu-l astfel de ticăloşia acelor oameni întunecaţi din ţinutul francez Bende-la-Roche, din Lorena şi pe care cu multă răbdare Oberlin i-a civilizat făcînd un model din ei, prin Cuvîntul Evangheliei şi prin viaţa lui sfîntă.

Tu cum te comporţi în mijlocul acelora printre care trebuie să fii „pildă pentru credincioşi”?

841) Sadhu Sundar Singh a fost invitat în Anglia să facă o vizită unei doamne bogate. A sunat la uşă, şi şi-a spus numele servitoarei venite să deschidă. Tînăra fată l-a privit cu mirare, apoi a alergat la stăpînă şi i-a spus: „Doamnă, cineva doreşte să vă vadă; numele lui nu l-am înţeles, însă e un om care seamănă leit cu Domnul Isus”.

Cine-ţi vede prima dată aspectul exterior poate spune şi despre tine că eşti o persoană care semeni cu Domnul Isus?

842) Sadhu Sundar Singh era în America la o mare adunare. O fetiţă de 4 ani era aşezată pe o bancă mai în faţă. În tot timpul serviciului divin n-a putut să-şi dezlipească ochii de la acest misterios personaj cu lunga lui robă de culoarea şofranului. Cînd Sadhu a terminat de vorbit, fetiţa a întrebat cu vocea ei clară: „Mămico, acesta este Domnul Isus!?”

843) Se spune despre un evanghelist cu numele de Thomas Cook, că, în timpul unei călătorii, a intrat intr-un local, unde să juca la o masă cărţi, jucătorii fumînd şi glumind în voie. La un moment dat, unul dintre jucători a strîns repede toate cărţile şi le-a vîrît în buzunar. Cînd ceilalţi l-au întrebat pentru ce face acest lucru, el le-a răspuns: „Cine mai poate juca în prezenţa unui astfel de om?”

„Păcătoşii nu pot ţine capul în sus în adunarea celor fără de

prihană”, se spune în Psalmul 1. Oare aşa stau lucrurile şi cu privire la persoana ta?

844) Jules Michelet, marele scriitor francez, a spus: „Oamenii buni sunt fiii mamelor bune”. Iar convingerea Iui Napoleon era: „Daţi Franţei mame bune, şi ea va avea copii buni”. Viitorul copiilor este totdeauna lucrarea mamei. Cartea Regilor dă mare importanţă mamelor. Ea ne vorbeşte de mama regelui Iosua. Abraham Lincoln, cînd a ocupat cel mai înalt loc în fruntea poporului american, a spus următoarele: „Tot ceea ce sunt şi ceea ce doresc să fiu datorez mamei mele”. Ea a murit cînd el avea numai 10 ani. Lordul M.

Ramell, care a murit ca martir din cauza libertăţii civile şi religioase, dus la eşafod, a spus: „De cîte ori am fost ispitit să păcătuiesc, sau sa fac un lucru rău, gîndul la mama mea m-a trezit şi mi-a pus în cale un ţepuş”.

50. Fii un om al rugăciunii!

845) Charles O. Finney ştia să muncească cu sufletul în rugăciune. De multe ori se ducea în pădure sau în vreun loc retras şi acolo în prezenţa lui Dumnezeu era ca într-un chin de moarte. Uneori nu era în stare decît să geamă şi sa plîngă, aşa de îngrozitoare era sarcina ce o avea pe umerii lui. De aceea să nu ne mirăm că Dumnezeu S-a folosit de el. Finney ştia ce înseamnă să simţi chinurile morţii în rugăciune.

Fiecare om folosit de Dumnezeu a fost un om al rugăciunii. Dacă n-ai învăţat cum să te rogi, dacă n-ai învăţat cum să te lupţi cu Dumnezeu, dacă n-ai învăţat cum să simţi chinurile morţii în rugăciune, dacă nu ştii nimic despre ceea ce înseamnă munca sufletului, atunci nu ştii ce înseamnă să dobîndeşti rezultate spirituale. Dacă doreşti să-L vezi pe Dumnezeu glorificat în lucrarea ta, trebuie să fii mai înainte de toate un om al rugăciunii.

846) Cînd citeşti Cuvîntul lui Dumnezeu, îţi vorbeşte Dumnezeu. Cînd te rogi, Ii vorbeşti tu lui Dumnezeu, aşa că, după ce petrec un timp împreună cu Cartea, mă întorc la rugăciune şi închei Straja de dimineaţă. Acesta este temeiul meu cu privire la rugăciune în legătură cu Straja de dimineaţă: „Doamne, auzi-mi glasul dimineaţa! Dimineaţa eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine şi aştept” (Ps.5:3). Dar sunt 3 piedici în rugăciune, trei duşmani cu care trebuie să dăm piept. Desigur că dacă doar te vei pleca dimineaţa la marginea patului şi vei bolborosi cîteva cuvinte în rugăciune, iar după aceea te vei ridica şi te vei grăbi să pleci la serviciu, nu vei înţelege ceea ce am spus. Sau dacă vei veni seara acasă, vei bolborosi cîteva cuvinte şi apoi te vei arunca în pat, iarăşi nu vei înţelege ce am vrut să spun prin aceste cuvinte. Eu vorbesc despre rugăciune, rugăciunea de mijlocire, rugăciunea care îşi atinge scopul. Cele trei piedici sunt: „

1. Întreruperile. A sunat vreodată telefonul cînd erai în rugăciune? Sau a plîns copilul? Au trecut prietenii pe Ia tine să te vadă? Ai fost întrerupt într-un fel sau altui? Satan ştie bine cînd să trimită întreruperile. Cînd va reuşi să te întrerupă de la rugăciune, va fi nimicită şi eficacitatea lucrării tale prin rugăciune. Dar cum poţi scăpa de întreruperi? Trebuie să ai un timp de rugăciune şi un loc de rugăciune. Dacă ai fixat un timp, şi acesta cel mai de preferat e dimineaţa în zorii zilei şi un loc pentru rugăciune, toţi vor şti că tu eşti ia rugăciune, aşa că întreruperilevor fi evitate. Locul de rugăciune să nu ţi-l schimbi decît în cazuri extreme. Iţi spun că locul tău de rugăciune va deveni aşa de deosebit, încît te vei gîndi la el ca la un loc sacru. Eu mi-am pătat pereţii biroului cu respiraţia rugăciunilor mele. Totdeauna mă duc în acelaşi loc să mă rog şi acolo mă întîlnesc cu Dumnezeu. Ţi-ai fixat şi tu un timp de rugăciune? Poţi să nu alegi dimineaţa. Poate îţi este mai potrivită o altă oră din zi. Eu am ales dimineaţa şi am constatat că dacă ţin Straja de

dimineaţă cu un loc şi un timp de rugăciune, întreruperile vor fi evitate.

2. Somnolenţa. Ai avut vreodată somnolenţă cînd ai fost în rugăciune? Ştii ce vreau să spun. În genunchi, îţi pui capul în mîini, îţi închizi ochii şi încerci să te rogi. Foarte curînd vine o stare de somnolenţă peste tine, şi la un moment dat adormi. Somnolenţa îţi împiedică deci viaţa ta de rugăciune. Corpul îţi este obosit. Eşti epuizat şi nu mai poţi să stai treaz. Cum am învins eu somnolenţa? Să vă spun. Eu nu îngenunchiez niciodată cînd mă rog. Nu stau nici în picioare şi nici jos. Eu totdeauna cînd mă rog merg. Dau la o parte mobila din centrul camerei şi încep să umblu încoace şi încolo, în timp ce vorbesc cu Dumnezeu. În cursul anilor care au trecut, am parcurs sute de kilometri cînd m-am rugat. In felul acesta nu cad niciodată în somnolenţă. Dacă aş aţipi un singur moment, m-aş prăbuşi pe podea şi m-aş trezi numaidecît. Dar te asigur că aşa ceva nu mi s-a întîmplat. Şi tu poţi învinge somnolenţa dacă vei umbla cînd te rogi.

3. Gîndurî rătăcitoare. Ştii desigur despre ce este vorba. Tocmai cînd te concentrezi în rugăciune, constaţi ca te gîndeşti, faci planuri, aranjamente pentru viitor. În felul acesta Satan îţi umple inima cu gînduri rătăcitoare, şi în loc să te rogi tu te gîndeşti. Cum poţi scăpa de ele? Eu totdeauna cînd mă rog mă rog cu voce tare. În timp ce umblu prin casă, îmi spun cererile în cuvinte şi prin rugăciune cu voce tare, şi evit gîndurile rătăcitoare. Vezi, trebuie să mă concentrez asupra a ceea ce am să-I spun lui Dumnezeu, exact cum mă concentrez cînd sunt la amvon. Trebuie să fiu în stare de veghere. Dacă o să te rogi şi tu cu voce tare, vei constata că n-o să ai gînduri rătăcitoare. Şi tu poţi să te concentrezi, şi cînd îţi vei spune cererile tale în cuvinte, vei putea să te rogi complet lucid, rugîndu-te cu voce tare. Cînd îngenunchiezi săţe rogi şi te rogi liniştit, numai tu şi Dumnezeu, timpul pare lung, Poate că atunci cînd îţi deschizi ochii constaţi că te-ai rugat doar 5 minute. Dar cînd umbli şi te rogi cu voce tare

vei constata că timpul a trecut aşa de repede, că vei fi uimit. Vei constata că te-ai rugat o oră, o oră şi jumătate sau chiar două. Cît timp mă rog eu? Pînă termin toate problemele ce le am de adus în rugăciune, pînă simt că sunt auzit de Dumnezeu. În felul acesta, rugăciunea devine o plăcere de nespus. Acestea sunt cele trei piedici care trebuie învinse. Hotarăşte-te să începi lupta chiar de azi cu ele. Hotărăşte-te să începi şi tu chiar de mîine „Straja de dimineaţă”!

847) Evanghelistul american Oswald Smith a spus: „Cînd am ţinut marea campanie din Ballymera, und am întîlnit cea mai mare adunare în faţa căreia vorbisem vreodată, alături, Intr-o şcoala modestă, se găseau patru tineri care se luptau cu Dumnezeu în rugăciune. Mijlocirea lor s-a concretizat în trezirea irlandezilor din 1959“.

848) Charles S. Finney, omul care a declanşat prin rugăciuni mijlocitoare adevărate treziri spirituale, povesteşte următoarele: Un om pios din vestul ţării suferea de tuberculoză. Era sărac şi bolnav de ani de zile. Un negustor necredincios, dar cu inima miloasă, obişnuia să-i trimită din cînd în cînd un pachet cu lucruri şi de-ale mîncării pentru el şi familia lui. Bolnavul sărac era foarte bucuros de această binefacere, dar nu găsea mijlocul de a fi recunoscător din tot sufletul, aşa cum ar fi dorit. În cele din urmă, s-a gîndît că cea mai bună lucrare de recompensă şi de altfel singurul lucru pe care l-ar fi putut face era să se roage pentru mîntuirea lui. Şi el a început să se roage şi să mijlocească la Dumnezeu pentru mîntuirea binefăcătorului său. La început nu s-a observat nimic. Treptat însă, inima negustorului a fost cîştigată pentru Domnul, şi nu numai atît, dar focul ceresc a cuprins o mulţime de oameni din localitate. Acest om a suferit mulţi ani pînă cînd a trecut la Domnul. După moartea sa, am vizitat locul unde a trăit, cît şi pe văduva lui. Ea mi-a arătat un jurnal cu numeroase însemnări ale soţului ei. Între acestea figura şi următoarea: „Cunosc peste 30 de biserici şi

predicatori“. El şi-a rezervat zilnic ore de rugăciune pentru fiecare predicator şi fiecare adunare pe care o cunoştea. „Astăzi scria elam avut ocazia să mă rog pentru revărsarea Duhului Sfînt peste biserica... şi sunt convins că în curînd se va simţi acolo o trezire...” etc. In acest fel, credinciosul trecea în revistă toate cunoştinţele sale, arătînd în jurnalul său cauzele pentru care se ruga. Soţia lui mi-a povestit multe despre rugăciunile sale necurmate pe care le-a continuat pînă la sfîrşit De multe ori părea că omul acesta ar fi vrut să moară pe genunchi... Urmările s-au văzut în toate regiunile ţării, iar Dumnezeu i-a dezvăluit adeseori rezultatul muncii sufletului său.

849) Unii se închină lui Cristos numai la biserică. Aceştia au un Cristos de biserică. Alţii se închină şi se roagă Lui din cînd în cînd. Aceştia au un Cristos de ocazie. Dar sunt unii care ll au mereu pe Cristos cu ei; aşa cum unii poartă tatuajul săpat în pielea corpului lor, aşa le este Cristos de nedespărţit. E cu ei la locul de muncă, e cu ei pe stradă, în tramvai, în autobuz, la piaţă sau în staţiune la odihnă, în şcoală sau în facultate, în biserică sau la închisoare, în singurătate sau în mulţime. Peste tot ei sunt conştienţi de Prezenţa Lui. Ei ţin cont de El, vorbesc cu El, ascultă de EL Eşti şi tu unul dintre aceştia?

850) Un învăţător de la o şcoală de misionari din China povestea elevilor săi de Dumnezeul cel adevărat. Una din fete era Sha-jo în vîrstă de 10 ani. Ea a aflat că este datoare înaintea lui Dumnezeu, şi-a recunoscut păcatele şi a primit de la Domnul Isus iertare şi bucurie deplină. Ea îl iubea pe Mîntuitorul şi se ruga mult Lui. Dar bunicul ei la care locuia, deoarece muriseră părinţii ei, nu voia să ştie nimic de Domnul Isus. Cîteodată o batea pe Sha-jo sau o calca pe picioare cînd o vedea ca se roagă. Erau nişte vremuri foarte grele în China, şi bunicul lui Sha-jo avusese mult de suferit de la o trupă de soldaţi care îl jefuiseră de toate. Într-una din

zile, bunicul a aflat din oraş că soldaţii vor veni din nou. Atunci el a fugit la Sha-jo şi i-a spus: „Dacă vreodată în viaţa ta te-ai rugat, atunci fă-o acum. Soldaţii vin iarăşi. Tu spui că Dumnezeu ascultă rugăciunile. Du-te în camera ta şi roagă-te. Roagă-te ca soldaţii să nu vină ia noi în casă". Cu aceste cuvinte, a împins-o în camera ei şi a încuiat uşa după ea. Sha-jo a îngenunchiat numaidecît. Rugăciunea nu era pentru ea ceva neobişnut. Bunicul care asculta la uşă dacă ea face ce i-a ordonat el a auzit: „Doamne Isuse, sunt atît de bucuroasă şi de fericită că bunicul mi-a zis să mă rog. Înainte mă batea şi mă călca în picioare. Vrei acum să arăţi bunicului meu că asculţi rugăciunile? Dacă vrei, Te rog să-i ţii pe aceşti soldaţi ca să nu mai vină în casă" Soldaţii au intrat în oraş şi au îuat-o în direcţia străzii unde locuia Sha-jo cu bunicul ei. Ofiţerul care era în faţă şi-a îndreptat calul spre curte. Dar calul lui nu voia să intre. S-a ridicat în două picioare şi nu voia să intre! S-a îndreptat spre dreapta şi spre stînga, dar n-a intrat pe poartă. Ofiţerul l-a bătut cu biciul, dar degeaba. Atunci a început să se sperie, căci era necredincios. El s-a îndreptat spre oamenii lui şi a spus: „Această casă trebuie că e cuprinsă de duhuri rele. Noi nu le vedem, dar calul le vede. Nici unul să nu intre înăuntru". Peste zi în aceeaşi zi păgînul de bunic a venit la misionar acasă şi i-a spus: „Spune-mi despre Dumnezeul tău care a ascultat rugăciunea nepoatei mele. Eu L-am urît pe acest Dumnezeu. Îmi va ierta El oare această vină?"

Vă rugăm să nu uitaţi niciodată că „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit" (Iac.2:5;16).

.851) O misionară din India era foarte abătută şi deznădăjduită din cauza lipsei de rezultate în munca sa. Cu toată străduinţa ei, mult timp nu s-a întors nimeni la Dumnezeu. Ea însă simţea că Duhul Sfînt îi spune neîncetat: „Roagă-te mult". Dar ea s-a opus categoric acestui îndemn sfînt. „în sfîrşit", a mărturisit ea, „am început să folosesc cea mai mare parte a timpului meu pentru rugăciune. Făceam

aceasta cu multă teamă, pentru că îmi era frică de colaboratorii mei, să nu mă învinovăţească de neglijarea muncii. Peste cîteva luni însă, am observat că tot mai mulţi bărbaţi şi femei veneau sa primească pe Domnul Isus ca pe Mîntuitorul lor personal. Mai mult, curînd s-a făcut o trezire în tot cartierul, şi binecuvîntarea s-a revărsat şi asupra celorlalţi misionari. Domnul în şase luni a lucrat mai mult ca mine în şase ani, şi niciodată nu mi-a reproşat nimeni nimic", a adăugat ea, „că mi-am neglijat îndatoririle".

852) Acum cîţiva ani am fost în India (povesteşte A. Dollman) şi am avut deosebita bucurie de a vedea cîteva dintre lucrările lui Pandita Rambey. În internat trăiau peste 1500 fete. Cîteva dintre ele, într-o zi, au făcut o vizită unei misionare. Cu Biblia în mînă, ele au întrebat cum se explică şi cum trebuie să înţeleagă ele cuvintele din Evanghelie. Luca 12:49: „Eu am venit să arunc un foc pe pămînt. Şi ce vreau decît să fie aprins chiar acum". Misionara a vrut să le răspundă ceva confuz, pentru ca de fapt nici ea nu înţelegea aceste cuvinte. Dar fetele nu s-au mulţumit cu aceasta. Ele s-au hotărît ca din clipa aceea să se roage pentru acel foc. Şi peste puţin timp, cînd ele s-au rugat s-a coborît peste ele focul ceresc şi-au primit darul Rusaliilor. Avem voie să rămînem cu dumneavoastră, să ne rugăm pentru lucrarea pe care o faceţi?" au întrebat ele. Misionara nu s-a arătat prea entuziasmată de oferta lor. Se gîndea că locul acestor fete era la şcoală şi nu să plece şi să cutreiere ţara predicînd. Fetele însă nu s-au lăsat şi au cerut o încăpere unde să rămînă şi să se roage. Li s-a satisfăcut dorinţa, şi chiar în acea seara misionara s-a aşezat la masă foarte mirată, deoarece cu cîteva clipe mai înainte fusese vizitată de un preot indian care printre lacrimi şi suspine i-a mărturisit cum Duhul Sfînt l-a convins ca este un mare păcătos şi că el simte nevoia să-şi mărturisească păcatele. După el, au venit şi alţii cu feţele ude de lacrimile pocăinţei. A urmat un timp foarte bogat în binecuvîntări. Mulţi păgîni au venit la Domnul, şi

aceasta numai pentru că cele cîteva fete se rugau necontenit. Dumnezeu nu Se uită la faţa omului. El îşi îndeplineşte promisiunile faţă de oricine se încrede în promisiunile Lui. Nu se cutremură inima noastră cînd auzim de marea putere a lui Dumnezeu? Şi această putere poate fi a noastră, dacă o cerem. Ştim că sunt şi condiţii, dar prin puterea Domnului Isus putem corespunde şi eu şi tu. Şi cei care încă nu au primit o anumită slujbă din partea lui Dumnezeu, ca să-L servească în India sau în altă parte ca misionari, şi aceia pot beneficia de binecuvîntări inedite.

853) Cînd trezirea din Wales a ajuns ia apogeu, o misionară din India, dar care era originara din Waîes, a rugat printr-o scrisoare pe cei din Wales să se roage ca Dumnezeu să facă şi în India o trezire identica cu cea din Wales. În urma acestei scrisori, minerii din Waîes, în fiecare dimineaţă, înainte de începerea lucrului, se adunau la intrarea în mină şî se rugau pentru reuşita lucrării misionare în India. Peste cîteva săptămîni, ei au primit o veste îmbucurătoare: „Binecuvîntarea s-a revărsat şi peste India”. Este important să ştim că prin rugăciunile noastre un întreg şuvoi de binecuvîntări poate primi chiar şi India, Africa sau China, Ia fel cum primim şi noi cînd ne rugăm pentru propriile noastre nevoi.

854) Odată, pe cînd George Miiller călătorea de la Quebec la Liverpool, s-a rugat ca scaunul pe care-l comandase la New York să sosească înainte de plecarea vaporului. Cu jumătate de oră înainte de plecarea vaporului, un funcţionar i-a comunicat că scaunul nu a sosit şi după toate probabilităţile nici nu va sosi în ziua respectivă. Deoarece Miiller de obicei suferea mult din cauza răului de mare, el a fost sfătuit să cumpere un alt scaun de la cel mai apropiat magazin. Dar el nu s-a lăsat convins: „M-am rugat ca Tatăl meu Ceresc să-mi trimită acest scaun şi am încredere că El îl va trimite”. Şi s-a urcat pe vapor, fiind

încredinţat că nici de data aceasta nu va rămînea de ruşine. Cu cîteva minute înainte de plecarea vaporului, în port a sosit un automobil cu scaunul lui George Miiller. Repede l-a urcat pe vapor, şi este interesant faptul că toate acestea Ie făcea tocmai salariatul acela care îl îndemnase pe Miiller să-şi cumpere alt scaun. Dar Miiller nu s-a mirat deloc de sosirea scaunului, ci imediat şi-a scos pălăria şi a mulţumit lui Dumnezeu. Acest om al lui Dumnezeu nu se mira deloc că Tatăl ascultă rugăciunea, ci din contră, găsea că acest lucru este foarte natural.

Şi nu crezi, cititorule, că Dumnezeu în mod special a întîrziat sosirea scaunului, ca prin aceasta să dea o lecţie edificatoare prietenilor lui George Muller? Nimeni nu poate fi în adevărată comuniune cu Dumnezeu dacă nu se roagă, dacă nu ştie să se roage în aşa fel, încît rugăciunile lui să fie ascultate.

855) Domnişoara Andy Wilson Carmichael, în cartea ei, ne povesteşte cum L-a pus Ia încercare pe Dumnezeu. Trebuia să plătească 100 de rupii pentru salvarea unei fete din viaţa ruşinoasă a păgînismului. Ea nu avea posibilitatea să achite o sumă atît de mare. Şi atunci s-a rugat Domnului şi a cerut nici mai mult nici mai puţin, că dacă Domnul vreaca fata să fie salvată,să-i dea cele 100 de rupii necesare. S-a rugat şi a aşteptat. Banii au sosit exact la timp. Expeditoarea lor a scris că s-a simţit îndemnată în inima ei să trimită această sumă.

Rog pe toţi cei care cred în Domnul Isus să nu se lase pînă nu vor putea spune: „Am încredere în Dumnezeu ca va face aşa cum mi-a promis” (Fap. 27:25).

856) O pildă minunată de ascultare a rugăciunii ne relatează un misionar. Se punea întrebarea dacă să cumpere sau nu o casă de odihnă din apropiere. Va fi bine sau nu dacă o va cumpăra? Numai Dumnezeu putea să răspundă la această întrebare! Misionarul s-a rugat Domnului şi a cerut

un semn, ca dacă Domnul era de acord cu cumpărarea casei să trimită suma de 2000 de mărci. Banii i-au sosit repede. El însă nu s-a decis să cumpere. Peste 2 luni s-a rugat din nou şi a cerut iarăşi ca Domnul să-i dea un semn, trimiţîndu-i alte 2.000 de mărci. În seara aceleiaşi zile a şi primit un cec cu 2.000 de mărci. Dar el nici acum nu îndrăznea să se ducă să cumpere casa. Nu au trecut decît cîteva zile, şi el a primit o nouă sumă de 2.000 mărci pentru cumpărarea casei.

Nu ni se umple inima de bucurie cînd vedem cît de mare este bunătatea Părintelui nostru? Evanghelistul Luca ne scrie că Tatăl nostru este milostiv (6:36). Citim că: „Dragostea este plină de bunătate” (l.Cor.î3:4). Cînd te rogi, gîndeşte-te că „Domnul nostru este bun“. Aceasta te va ajuta în rugăciunile tale. Cînd credinţa noastră se clatină, Domnul ne întăreşte cu toată dragostea Sa. O, Doamne, cît de mare este bunătatea Ta!

857) Dr. Chapman a scris odată unui prieten astfel: Am primit o mare lecţie referitoare la rugăciune. O adunare de evanghelizare din Anglia a avut foarte puţini vizitatori. Între timp însă, am primit o scrisoare de la un misionar care m-a asigurat că se va ruga pentru ca harul lui Dumnezeu să se reverse şi la noi. Acest misionar era „Hyde cel rugativ”, şi cînd a început să se roage, chiar în acel ceas s-au deschis zăgazurile cerului. Sala s-a umplut pînă la refuz. La prima chemare 50 de suflete s-au predat Domnului Isus. Înainte de a ne despărţi l-am rugat: „Domnule Hyde, n-aţi vrea să vă rugaţi şi pentru mine personal?” Hyde a intrat în camera mea, a încuiat uşa şi a stat în tăcere vreo cinci minute. A fost o linişte deplină, îmi auzeam bătăile inimii şi simţeam cum lacrimi fierbinţi îmi inundau faţa. Simţeam că Dumnezeu este prezent. Apoi, în timp ce lacrimile lui Hyde se prelingeau pe faţa întoarsă în sus spre cer, Hyde a strigat: „Ah, Doamne!“ Şi iarăşi s-a aşternut tăcerea pentru vreo cinci minute. Apoi, cînd el a simţit că vorbeşte cu Dumnezeu, a venit cu nişte cereri pentru aproapele său, cum nu mi-a fost dat să mai aud

niciodată. Cînd m-am ridicat de pe genunchi, ştiam deja ce înseamnă adevărata rugăciune şi totodată am văzut cum este o viaţă cu adevărat predată Domnului. În faţa mea stătea prototipul Domnului Isus, şi eu am putut să pătrund în viaţa iui de rugăciune. În inima mea s-a trezit dorinţa ca să fiu şi eu asemenea Lui, şi această dorinţă trăieşte în mine. Duhul Sfînt ne poate învăţa şi pe noi.

858) Soţia unui judecător foarte capabil din punct de vedere pămîntesc, dar necredincios l-a rugat pe Moody să stea de vorbă cu soţul ei. Moody a vorbit cu el. Judecătorul însă era imposibil de convins. Moody n-a vrut să angajeze cu el o discuţie în contradictoriu, lucru pe care i 1-a şi spus. La sfîrşitul discuţiei, Moody însă a mai adăugat că dacă totuşi vreodată va voi să se întoarcă la Dumnezeu, să-i comunice şi lui. Judecătorul, rîzînd batjocoritor, i-a răspuns: „O, da, dacă eu mă voi întoarce la Dumnezeu, vei şti şi dumneata, negreşit“. Moody l-a lăsat, dar în schimb a început să se roage stăruitor pentru el. Şi judecătorul s-a întors la Dumnezeu încă în acel an. El şi-a ţinut promisiunea şi i-a comunicat lui Moody cum s-a întîmplat cu întoarcerea lui la Dumnezeu. „Într-o seară“, spunea el, „pe cînd soţia mea era plecată la ora de rugăciune, m-am simţit foarte nenorocit şi neliniştit. M-am culcat înainte ca soţia mea să se întoarcă, dar n-am putut dormi. A doua zi m-am sculat dimineaţa şî, fără să servesc cafeaua, am plecat 1a birou. Mă simţeam din ce în ce mai nenorocit. La un moment dat m-am prăbuşit în genunchi şi L-am rugat pe Dumnezeu să-mi ierte păcatele. Nu am vrut să pomenesc de Isus, pentru că nu credeam în jertfa Lui, Copleşit de mari chinuri sufleteşti, mă rugam neîncetat, dar nu primeam nici un răspuns. ‚O, Doamne, iartă-mi Te rog păcatele, pentru Numele lui Isus!‘ Şi am simţit cum chiar în clipa aceea o pace deplină a coborît în inima mea“. Acest judecător n-a găsit calea către Dumnezeu pînă cînd nu a căutat-o în sîngele lui Isus. Numai în clipa cînd s-a apropiat de Dumnezeu, în Numele Domnului Isus, a fost el

ascultat. Da, rugăciunea rostită în Numele lui Isus înseamnă rugăciune pentru lucruri care ne-au fost cîştigate prin vărsarea sîngelui sfînt. „Prin sîngele lui Isus avem intrare liberă în Locul preasfînt“ (Evr.lO:19). Altă cale nu există.

859) Proprietarii Muntelui Morgan din America au lucrat mulţi ani, cu multă trudă pe povîrnişurile acestui munte pentru a-şi cîştiga pîinea cea de toate zilele. Ei nu bănuiau că sub picioarele lor se aflä unul dintre cele mai bogate zăcăminte de aur din lume. Acolo se ascundea o bogăţie care nu poate fi exprimată în cifre, şi ei nu ştiau nimic. Era a lor, dar ei nu aveau cunoştinţă despre ea.

Copiii lui Dumnezeu pot cunoaşte imensa bogăţie a lui Dumnezeu dezvăluită prin Fiul Său, şi totuşi se pare că ei nu cunosc metoda prin care să ajungă în posesia ei. O, dacă Dumnezeu ne-ar lumina pe toţi în ceea ce priveşte puterea rugăciunii!

860) Misionarul Grosfald Dan a povestit nu demult, că odată cînd a venit în concediu, împreună cu ajutoarele lui, a trebuit să treacă peste un rîu foarte adînc, pe care, dat fiind că era foarte umflat din cauza ploilor, nu putea circula nici o barcă. Ei însă erau foarte grăbiţi. S-au oprit pe malul rîului şi s-au rugat. Un necredincios ar fi rîs de ei: „Cum, Dumnezeul la care se roagă ei poate să-i ducă pe malul celălalt?" Dar, în timp ce se rugau, un copac uriaş, care de ani de zile stătea pe malul rîului, a început deodată să se clatine şi s-a prăbuşit peste rîu. Atunci Grosfald a exclamat: „Podarii Regelui Cerului au venit să contruiască pod pentru servii lui Dumnezeu!" Poate că printre cititorii acestor rînduri sunt şi tineri. Dumnezeu ascultă şi rugăciunile fetelor şi ale băieţilor (Gen.21:17). De aceea, să nu pregetăm a ne ruga în orice situaţie ne-am afla, îndeplinind cuvîntul Scripturii: „Rugaţi-vă neîncetat" (l.Tes.5:17).

861) Nu demult, un băiat de 12 ani, cu numele Ma-Na-Si, care era elev al Şcolii Misionare din Chaffel, s-a dus acasă

în vacanţă. Era băiatul unui pastor indigen. Ajuns acasă, într-o zi stătea în pragul uşii. Deodată, el a văzut un cal şi un călăreţ alergînd spre el. Călăreţul un păgîn părea foarte agitat. A întrebat de tatăl băiatului, şi acesta a răspuns că nu este acasă. Bietul om, mîhnit peste măsură, a povestit în grabă de ce venise. Era trimis dintr-un apropiat sat de pagini cu însărcinarea să-l aducă pe Omul Sfînt ca să scoată demonii din nora unui prieten păgîn. Solul a povestit despre femeia aceea tînără care era chinuită de diavol şi urla, blestema, îşi rupea hainele, îşi smulgea părul, îşi zgîria faţa, distrugea mobilele şi spărgea farfuriile în care i se dădea de mîncare. El a povestit şi despre groaznicele înjurături adresate lui Dumnezeu, adăugind că femeia, după asemenea crize, făcea spume la gură, şi o mare oboseală fizică şi sufletească punea stăpînire pe ea. „Dar tatăl meu nu este acasă", repeta mereu băiatul îngrozit de tot ce auzise, în cele din urmă, păgînul a înţeles ce zicea băiatul şi a căzut pe gînduri. Apoi s-a plecat în genunchi, şi-a întins mîinile în sus şi a zis: „Şi tu eşti un om al lui Isus; nu vrei să vii cu mine?" Inchipuiţi-vă un băiat de 12 ani! Da, dacă un astfel de băiat, chiar de 12 ani, este cu totul proprietatea Mîntuitorului, atunci nu se teme că va fi folosit de Stăpînul său în serviciul Lui. Copilul a stat o clipă pe gînduri, iar pe urmă s-a lăsat cu totul la dispoziţia Salvatorului, întocmai ca micuţul Samuel de odinioară. El a fost gata să asculte de Dumnezeu. Băiatul a considerat că Dumnezeu îl cheamă în lucrare. Păgînul s-a ridicat în picioare, a suit pe calul său pe micuţul creştin şi a plecat. MaNa-Si a început să se gîndească ce va face. În Numele Domnului Isus primise el chemarea pentru a scoate demonii. Dar oare el era demn ca Dumnezeu să se folosească de el în această lucrare?. Avea el o inimă deplin curată?

Avea el o credinţă destul de puternică? Şi tot timpul cit a călătorit el şi-a cercetat inima. Căuta păcate în inima lui, ca să Ie mărturisească şi să se pocăiască de ele. Apoi s-a rugat lui Dumnezeu ca să-l conducă în vorbire şi în fapte. A căutat

să-şi mai aducă aminte de pasaje din Biblie, cum s-au petrecut lucrurile cu oamenii stăpîniţi de demoni. Şi-a reamintit încetul cu încetul de procedeele pe care le folosise Domnul la scoaterea demonilor. Apoi, simplu şi deplin umil, s-a aruncat în braţele Dumnezeului Atotputernic şi a cerut ajutorul Lui pentru ca Numele Său să fie glorificat. Sosind la casa respectivă, a văzut cum membrii familiei se străduiau să ţină imobilizată în pat pe femeia chinuită. Cînd ea a auzit paşii celor doi care veneau, a strigat cît a putut de tare: „Daţi-mi drumul să fug! Trebuie să fug!... Vine un om al lui Isus! Nu pot suporta. Numele lui este Ma-Na-Si!“ Chiar în clipa aceea, Ma-Na-Si a intrat în cameră şi după ce i-a salutat pe cei prezenţi, a îngenuncheat să se roage. Apoi a cîntat o cîntare spre gloria Domnului Isus şi după aceea a poruncit demonului, în Numele şi spre gloria lui Isus cel crucificat şi înviat, să părăsească trupul femeii. Şi deodată femeia s-a liniştit. Deşi pînă atunci ea suferea de mari slăbiciuni fizice, din clipa aceea ea a devenit complet sănătoasă. Cînd ulterior i s-a povestit că atunci cînd a intrat băiatul i-a spus numele, femeia a fost foarte mirată, întrucît tot satul era păgîn şi ea nu auzise niciodată de numele acestui băiat. Acel băiat a devenit pentru locuitorii satului un adevărat „Răsărit de Soare“. Cuvîntul Domnului a găsit o poartă deschisă spre gloria lui Dumnezeu. Dragă cititorule, nu ştiu ce impresie a făcut asupra ta această mică întîmplare. Pe mine însă m-a impresionat adînc. Mi se pare că cei mai mulţi dintre noi nu cunosc înde-ajuns puterea lui Dumnezeu şi prea puţini nu cunosc atotputernicia iubirii Lui. O, Dumnezeu ne iubeşte mult, şi cînd ne rugăm, această iubire ne înconjoară în mod cu totul deosebit!

862) Edison, care era un cunoscător destul de profund în multe domenii, scria în august 1921: „Noi nu cunoaştem nici a milioana parte din lucruri. Nu cunoaştem legea gravitaţiei, nu cunoaştem ce ne-a făcut pe noi capabili ca Sa putem sta drept. Nu ştim ce e lumina, nu ştim ce e căldura.

Avem doar o sumedenie de ipoteze, asta e tot. Cu toate că aşa e, noi nu ne lăsăm lipsiţi de acţiunea binecuvîntată a multor lucruri". Nu ştim nici despre rugăciune prea multe, dar aceasta nu trebuie să ne împiedice a ne ruga. Ştim precis însă ca: „El a trimis Duhul Său care ne va învăţa toate lucrurile" (Io.l4:26).

863) Un vînător de balene povestea următoarea întîmplare: „într-o zi, vînînd balene, mă aflam pe apă. Vîntul era puternic, şi noi înaintam cu mare greutate spre sud. Pe la ora 11, pe cînd eu stăteam lingă cîrmă, mi-a venit gîndul că nu are rost să mă lupt eu cu acele greutăţi înaintînd neapărat spre sud, cînd am putea găsi balene şi la nord. De ce n-aş merge la urma urmei în direcţia vîntului, şi nu împotriva lui? De îndată am întors vasul şi am început să mergem spre nord. Peste vreo oră, un băiat a strigat: „Se zăresc vapoare la orizont!" în aceste vapoare se găseau 14 oameni naufragiaţi, ale căror vapoare au ars cu 10 zile înainte, şi de atunci pe rămăşiţele vapoarelor se luptau cu valurile, rugîndu-se lui Dumnezeu să le trimită ajutor. Am sosit tocmai la timp să-i putem salva. Nu ar mai fi putut rezista nici măcar o singură zi. Apoi vînătorul a mai adăugat: „Nu ştiu dacă o să credeţi sau nu, dar eu sunt credincios, şi în fiecare dimineaţă mă rog lui Dumnezeu să mă folosească la salvarea cuiva. Sunt convins că în ziua aceea gîndul ca să schimb direcţia vasului mi-a venit de la Dumnezeu. Acest gînd a devenit unealta de salvare a 14 oameni". Dumezeu are multe să ne spună. Multe ar vrea El să ne comunice, dar de multe ori noi suntem aşa de ocupaţi de lucrarea Lui, încît nu avem timp să-l auzim vocea. În rugăciune, Dumnezeu are ocazia să ne comunice gîndurile Sale. Ce bine ar fi dacă am striga: „Vorbeşte Doamne, că robul Tău ascultă!"

864) La sfîrşitul unei ore de rugăciune, o credincioasă a rugat pe cei prezenţi să se roage pentru soţul ei care niciodată nu voise să vină la Casa Domnului. Pastorul a spus

ca imediat toţi să se roage pentru acest caz. S-au înălţat rugăciuni foarte serioase şi insistente. Soţul respectiv, iubindu-şi soţia, obişnuia s-o aştepte la terminarea adunării. Cînd a ajuns la uşă, adunarea încă nu era încheiată. Dumnezeu l-a îndemnat să deschidă uşa şi să intre în sală. Pînă atunci niciodată nu făcuse aşa ceva. Şi cum stătea pe scaunul de lîngă uşă, a putut auzi rugăciunile care se înălţau la Dumnezeu pentru el. Pe drum la întoarcere, a întrebat pe soţia sa cine a fost omul pentru care s-a rugat adunarea. „Soţul unei colege", a răspuns soţia. „Sunt convins că omul acela se va converti. Dumnezeu trebuie să asculte asemenea rugăciuni", a zis el. Puţin mai tîrziu el şi-a întrebat din nou soţia: „Cine este bărbatul pentru care v-aţi rugat?" Soţia a răspuns ca mai înainte. Cînd s-au culcat însă, soţul nu a mai putut dormi. În el s-a trezit regretul pentru păcate şi pocăinţă. Şi-a trezit soţia şi i-a cerut să se roage împreună cu el, predîndu-se Domnului chiar în ora aceea. Şi acest exemplu ne arată clar că Dumnezeu lucrează în timpul cînd ne rugăm. Dumnezeu putea să îndemne pe acest soţ ca să intre în casa lui Dumnezeu mai demult, dar nu se ştie dacă intrarea lui ar fi avut vreun rezultat. Dumnezeu a găsit cu cale să-l aducă tocmai cînd se înălţau rugăciuni pentru el. Cînd ne rugăm, Dumnezeu ne poate ajuta în treburile noastre şi ne poate întări în hotărîrile noastre.

865) Un bogătaş, într-o zi geroasă de iarnă, s-a rugat ca Dumnezeu să ferească pe vecinul său sărac, pentru ca acesta să nu rabde de foame. La sfîrşitul rugăciunii, băieţelul lui, care i-a ascultat rugăciunea, a spus: „Tată, eu în locul dumitale nu L-aş fi deranjat pe Dumnezeu cu o asemenea rugăciune". „De ce?" a întrebat tatăl. „Pentru că, pentru tine însuţi nu ar fi prea greu să te îngrijeşti ca vecinul să nu rabde de foame”. Este foarte natural ca atunci cînd ne rugăm pentru alţii, să încercăm să-i şi ajutăm.

866) Un copil al Domnului l-a rugat pe pastor să-i dea

şi lui ceva de lucru pentru Domnul. „Dumneata ai un prieten?” î-a întrebat pastorul. „Am", a răspuns tînărul. „Prietenul dumitale este copilul Domnului?” a continuat pastorul. „Nu, el este ţet atît de uşuratic cum am fost şi eu înainte", i-a răspuns din nou tînărul. „Atunci, du-te şi roagă-l să-L primească pe Isus Cristos ca Mîntuitor al său". „O, nu, asta n-o pot face! Daţi-mi altceva de lucru". „Bine", a răspuns pastorul, „atunci te rog promite-mi două lucruri: primul, că niciodată n-ai să vorbeşti cu el despre mîntuirea sufletului, iar al doilea că, de două ori pe zi te vei ruga pentru el". „Da, asta o fac cu plăcere", a spus tînărul. Nu a trecut însă nici o săptămînă, cînd tînărul a venit în mare grabă la pastor şi l-a rugat să-l ierte pentru una din promisiunile sale: „E imposibil ca să nu vorbesc cu prietenul meu", a spus el. Cînd a început să se roage pentru prietenul său, Domnul i-a dat putere şi pentru mărturisire.

867) Un pastor din Anglia a recomandat credincioşilor ca fiecare să se roage pentru cel mai rău om cunoscut de ei, apoi să se ducă la el şi să-i vorbească despre Isus. Cînd pastorul s-a întors acasă, a început să se roage; apoi s-a gîndit în sinea lui: „Nu aveam voie să încredinţez altora o asemenea lucrare. B drept că eu nu cunosc pe oamenii cei mai răi, dar mă voi interesa", într-o zi, el a oprit pe un om la colţul străzii. Acesta era sărăcăcios îmbrăcat. „Dumneata eşti cel mai rău om din acest cartier?" l-a întrebat pastorul. „Nu", a răspuns omul. „N-ai putea atunci să-mi spui cine este?" „Ba da, stă aici la numărul 7". Pastorul a bătut la uşă şi a intrat: „îl caut pe cel mai rău om din parohia mea, şi cineva mi-a spus că dumneata eşti". „Cine ţi-a spus? Ia adu-l aicea, ca să-i arăt eu cine este cel mai rău! Nu! Nu! Eu nu sunt acela. Sunt atîţea mai răi decît mine". „Ei, spune-mi atunci cine este cel mai rău dintre cei pe care îi cunoşti?" a insistat pastorul. „O, îl cunoaşte toată lumea; stă acolo la ultima uşă în curte!" Pastorul s-a dus şi a bătut la uşă. O voce respingătoare i-a răspuns: „Poftim!" în cameră se afla un bărbat şi o femeie.

„Scuzaţi-mă, vă rog, eu sunt pastorul acestei parohii. ÎI caut pe omul cel mai rău din parohia mea. Aş avea ceva de vorbit cu dînsul. Nu cumva eşti chiar dumneata?" Omul acela s-a întors către femeie şi i-a zis: „Femeie, spune tu ce ţi-am zis numai acum cinci minute". „Nu, spune tu", a zis ea. „Ei, ce-a spus?" a întrebat pastorul. „Eu de 12 săptămîni am băut întruna. Am căzut în delirium tremens. Am vîndut ce am putut vinde, şi acum cinci minute am spus femeii: Femeie, aşa nu se mai poate continua, mai bine mă arunc în apă şi termin cu viaţa aceasta. În clipa aceea aţi bătut dumneavoastră la uşă. Da, domnule, eu sunt omul cel mai rău; ce vreţi să-mi spuneţi?" a încheiat beţivul. „Am venit să-ţi spun că Domnul Isus este Salvatorul cei mare, care poate să-l schimbe chiar şi pe cel mai rău om în omul cel mai bun. El a făcut cu mine lucrul acesta, şi acelaşi lucru vrea să-l facă şi cu dumneata". „Cum?" i-a spus beţivul, „dumneavoastră credeţi că poate face acest lucru şi cu mine?" „Sunt convins de aceasta. Hai să îngenunchem şi să cerem aceasta de la Domnul!" Şi acest sărman beţiv nu numai că a scăpat de păcatele lui, dar a fost transformat într-un credincios cu ochii strălucitori, care şi astăzi mai aduce pe mulţi beţivi la Domnul. Cred că nici unul nu ne îndoim că în urma rugăciunilor, Dumnezeu vindecă bolnavii, trimite ploaie sau soare, împrăştie norii şi greutăţile. Noi avem un Dumnezeu cu putere nelimitată.

868) Se spune despre un om britanic binecunoscut, că de îndată ce ajungea la parlament, discuţiile sau certurile chiar cele mai mari şi mai violente încetau imediat. Şi de ce? Pentru că el trăia în prezenţa lui Dumnezeu. Chiar dacă şedinţa se termina foarte tîrziu, el se scula dis-de-dimineaţa şi petrecea două ore în rugăciune, înainte de a pomi la o nouă zi de muncă. El era pecetluit cu pacea lui Dumnezeu şi o răspîndea pretutindeni pe unde mergea.

869) Marii bărbaţi ai credinţei: Livingstone şi

Whitefield au murit pe genunchi. Moody a zis: „Baxter răspîndea în pereţii camerei sale de studiu suflul rugăciunii; iar după ce a fost împuternicit de Duhul Sfînt, a revărsat un rîu de apă vie peste Kidermister şi a adus sute la pocăinţă", John Knox se ruga şi zicea: „Doamne, dă-mi Scoţia sau mor!" Iar în lucrarea sa era o aşa putere, îiicît catolica regină Maria Stuart tremura pe tron şi zicea: „De John Knox mă tem mai mult decît de o armată de 20.000 de oameni". R.F. Horton în cartea sa „Victorie prin Cristos" zice: „Eu cred că toţi eroii care au învins şi ale căror nume strălucite stau ea stelele pe cer şi vor străluci în veci, şi-au rînduit şi au ţinut regulat orele de rugăciune. Dacă aceste distinse suflete n-ar fi stăruit să petreacă singure cu Dumnezeu timpul liniştit al multor ore din noapte, n-ar fi îndrăznit niciodată fapte mari, şi ele n-ar mai fi fost nioicînd săvîrşite. Cel mai mare dintre toţi misionarii — Domnul Isus Cristos care la vîrsta de 33 de ani putea zice despre Sine „Tată, am terminat lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac"Se ruga foarte mult, mai mult decît oricare dintre oameni, şi aşa cum nu s-a rugat nimeni vreodată. Tu cît te rogi?

870) Watchman Nee, în broşura „Şezi, umblă, luptă“, povesteşte o întîmplare din viaţa sa, în care L-a experimentat pe Dumnezeu într-un mod deosebit, aşa după cum se exprimă el, ca pe „Dumnezeul lui Ilie“. Împreună cu un grup de misionari autohtoni, printre care şi un tînăr de 16 ani, fratele Wu, Watchman Nee a plecat pe o insulă din sudul Chinei pentru a ţine evanghelizări. Pe insulă erau mai multe sate, cel mai mare avînd peste 6000 de case. Locuitorii acestui sat aveau un zeu numit Ta-Wang, zeu onorat cu o mare serbare în fiecare an, într-o zi dinainte stabilită. Într-una din zile, misionarii s-au despărţit în două: o parte sub conducerea lui Watchman Nee au plecat în satele răzleţe de pe insulă, iar cealaltă parte au plecat împreună cu tînărul Wu în satul central. La predica fratelui Wu, cu toate că era o predică bună şi inspirată, nimeni nu s-a arătat dispus a se converti.

Ascultătorii au fost întrebaţi de ce nu-L primesc pe Cristos? Răspunsul a fost că ei au un zeu Ta-Wang, zeu în care cred şi care nu i-a înşelat niciodată. Erau legaţi de el mai ales prin faptul că în ziua cînd era sărbătorit nu ploua. Atunci fratele Wu, fără ezitare, a spus că în ziua cînd ei îşi vor serba zeul va ploua. Lucrul acesta îndată a fost cunoscut de cei peste 20.000 de locuitori ai satului. Seara, Watchman Nee a aflat şi el felul în care Wu a pus problema. Au înţeles că sunt confruntaţi cu o problemă deosebită. Le-a fost teamă ca nu cumva să-l ispitească pe Dumnezeu. Dar Watchman Nee a primit răspunsul de la Dumnezeu că El, Dumnezeul lui Ilie, va da şi de data aceasta ploaie. Toţi au îngenunchiat şi I-au cerut lui Dumnezeu lucrul acesta. Au primit cu toţii încredinţarea că Dumnezeu i-a ascultat. Au predicat prin alte sate lăturalnice. A sosit ziua cînd trebuia sărbătorit zeul Ta-Wang. Dimineaţa a început cu soare frumos şi nici vorbă de ploaie. Dar cînd a venit ora fixată pentru sărbătorirea zeului, a început ploaia. Ploua aşa de tare, că s-au făcut inundaţii. Chiar bătrînii care duceau scaunul cu zeul Ta-Wang au căzut în apă, astfel că schilodiseră zeul la cap şi la o mină. Dar păgînii aceştia nu s-au lăsat. Au spus că ales greşit ziua sărbătorii. Cînd misionarii au auzit, s-au rugat Domnului ca şi în acea zi să ploua. Şi aşa s-a întîmplat! După aceea, convertirile din acea insulă au fost multe, frumoase şi reale.

Dumnezeul care a fost la dispoziţia lui llie, la dispoziţia lui Watchman Nee, e şi la dispoziţia noastră. Prin simpla rugăciune, El Se prezintă la locul solicitat pentru a rezolva problema. Pentru aceasta însă (pentru ca rugăciunile să ne fie ascultate totdeauna) trebuie să trăim şi noi cum a trăit Ilie sau cum a trăit Watchman Nee.

871) Oamenii aşteaptă rezultate fără practicarea artei. Noi am catalogat pe cineva drept neînţelept sau naiv dacă pune mina pe instrument numai arareori şi ocazional şi dacă totuşi aşteaptă să devină un bun cîntăreţ, plin de muzică şi priceput dăruitor de muzică. Băieţelul unui misionar din

India a venit de la tîrg acasă plîngînd şi a zis: „Negustorul m-a minţit: mi-a spus că în muzicuţa aceasta de gură să află Imnul Britanic, şi uite că nu se află“. Noi suntem tot atît de naivi dacă credem că putem obţine rezultate gata făcute fără practicarea rugăciunii.

872) O tînără pereche ducea o viaţă înfrîntă. Au fost întrebaţi dacă ei mai au timp special de tăcere şi de linişte, la care soţia a răspuns naiv: „Da, soţul meu şi cu mine şedem şi fumăm în tăcere o jumătate de oră după micul dejun". Iată ce înseamnă pentru unii echivalentul rugăciunii! Nu e de mirare că soţul ei trecuse printr-o prăbuşire nervoasă. Dar aceste suflete sincere, dar înfrînte, au primit eliberare şi victorie cînd şi-au stabilit un timp real de tăcere şi rugăciune în care au început să absoarbă în ei resursele lui Dumnezeu. Dacă îl vei inspira pe Dumnezeu adînc în cămările ascunse ale fiinţei tale, vei căpăta o înştiinţare de la care nu mai este prăbuşire.

873) Era seară. Într-o sală dintr-un oraş al Americii, profesorul ateu Huxley vorbise împotriva rugăciunii, încercînd să zădărnicească rugăciunea. „Nimeni nu primeşte răspuns la rugăciune", afirma el sus şi tare. În acelaşi timp, într-o altă parte a oraşului, o femeie credincioasă, al cărei soţ era plecat de acasă, s-a culcat. După puţin timp, s-a auzit o lovitură puternică în geam şi o siluetă încerca să intre prin spărtură. Desigur, era un tînăr care voia să fure. Femeia a fost străbătută de un fior de groază. Inima i s-a îndreptat spre Dumnezeu, şi ea s-a rugat fierbinte: „Doamne, trimite un poliţist". Deodată, s-a auzit o împuşcătură şi ea, dueîndu-se la fereastră, a văzut pe cineva fugind. Apoi un poliţist a cerut să fie lăsat înăuntru. El a spus că trecuse pe lîngă casă fără să vadă nimic, dar după aceea a simţit un imbold lăuntric să se uite îndărăt. Atunci a văzut tîlharul la fereastră. Glorificat să fie Cel ce ascultă şi răspunde aşa de minunat rugăciunilor noastre!

874) Sora misionară Brown lucra din greu în China.

Intr-o zi mergea repede pe stradă, cînd în faţa ei a apărut un copil chinez care plîngea de răsuna strada. Sora Brown l-a oprit şi î-a întrebat: „Cum te cheamă şi de ce pllngi?" „Mă cheamă Wo Chong şi sunt pierdut!" a strigat copilul. „Mama mea e bolnavă şi m-a trimis la templu să mă rog zeilor pentru ea, ca să se vindece. Dar eu n-am mai fost pînă acum la templu şi din această pricină nu ştiu unde e, şi mă tem că mama o să moară". Wo Chong a izbucnit din nou în plîns, în timp ce-şi ştergea ochii de lacrimi cu mîneca. „De ce nu te rogi acasă?" a întrebat sora Brown cu blîndeţe. „O, noi nu avem idolul unui zeu", a răspuns Wo Chong mirat, „şi cel de departe nu mă poate auzi de acasă".

„Vino cu mine înapoi acasă”, i-a zis sora Brown. „Voi încerca s-o ajut pe mama ta să se însănătoşească. Apoi vreau să vă spun despre un Dumnezeu care e pretutindeni şi care ascultă pe oricine se roagă Lui din orice loc. El te iubeşte şi pe tine şi pe mama ta”. Şi Cristos a adus lumină, pace, fericire şi bucurie în acea familie chineză.

Poate şi tu pînă acum ai crezut că pentru a te ruga trebuie să fii într-un loc special în condiţii speciale. Biblia ne face adevărata lumină în privinţa aceasta. Ea spune: „Dumnezeu este Duh, şi cine se închină Lui trebuie să I se închine în Duh şi adevăr!” (Io.4:24).

875) Un credincios întors de curînd 1a Domnul s-a prezentat la conducerea Armatei Salvării spundu-le să-l primească în serviciul lor. „Ce poţi face dumneata?” l-a întrebat conducătorul. „Poţi ţine vorbiri în public?” „Mă tem că nu“, a răspuns credinciosul. „Poţi să cînţi la vreun instrument muzical?” „Nu“, a răspuns el. „Poţi să înveţi în şcoala duminicală?” „Mă tem că nici acest lucru nu-l voi putea face”. „Bine, atunci ce poţi face dumneata?” l-a întrebat conducătorul. Deodată, faţa credinciosului s-a luminat: „Mă pot ruga”, a răspuns el hotărît. Conducătorul s-a umplut de bucurie şi i-a zis: „Dumneata eşti exact omul de care avem nevoie”, într-adevăr, biserica are azi mulţi

cîntăreţi, predicatori, învăţători, dar are puţini oameni care ştiu să se roage cu adevărat! Iată omul care ne trebuie!

876) Într-un oraş din Anglia trăia o pereche de oameni bătrîni, credincioşi, care din cauza bolii ajunseseră în strîmtorare şi n-au mai putut să plătească chiria. Li s-a pus în vedere ca pînă sîmbăta următoare să elibereze locuinţa. Sărmanii oameni au spus aceasta în adunarea de rugăciune, cu încrederea în Dumnezeu că El va da ascultare rugăciunii făcută laolaltă. În ziua următoare, cineva a intrat grăbit: „Numai un cuvînt, domnule T. Tocmai cînd treceam pe lîngă casa dumitale, mi-a venit în minte să te întreb dacă nu cumva cunoşti o pereche de oameni bătrîni credincioşi, care să fie portari la o casă. Nu vor avea altceva de făcut decît să păzească casa şi să ţină curăţenie. În schimb vor avea locuinţă şi o mică leafă”. „Dar”, a mai adăugat acel domn, „aceasta va trebui să fie pînă sîmbăta viitoare, căci altfel aş fi în mare încurcătură. Gîndeşte-te la aceasta şi dă-mi de ştire”. Cu aceste cuvinte, a plecat de acolo foarte grăbit. Bătrînii au fost alungaţi din locuinţa aceea, pentru a se aşeza în locuinţa cea nouă. Aşa poartă Dumnezeu de grijă tuturor celor ce se încred în El.

877) Într-o localitate din India s-a întîmplat că, într-o noapte, o misionară privind afară din cortul ei a văzut o lumină în cortul fetelor» cu toate că le era interzis să aprindă noaptea lumina. Ea s-a dus repede să vadă ce se petrece acolo şi într-un colţ al cortului a văzut o fată de 15 ani, cea mai tînără dintre ele, stînd pe genunchi. Într-o mînă ea ţinea lumînarea, iar în cealaltă ţinea o listă cu toţi cei pentru care se ruga. Lista conţinea cam 500 de nume. Această tînără făcea parte dintr-o şcoală ce cuprindea aproximaţie 1500 de fete. În fiecare zi 500 dintre aceste fete prezentau înaintea Domnului mai multe sute de suflete. Şi atunci mai este de mirare că aceste fete oriunde se duceau erau totdeauna însoţite de belşug de binecuvîntare? Multe suflete au primit

mîntuirea şi au devenit adevăraţi creştini datorită rugăciunilor lor stăruitoare; iar mulţi dintre cei întorşi la Dumnezeu s-au înrolat în lucrarea Domnului. Tezaurul lui Dumnezeu este plin de daruri, dar uşa Lui nu se poate deschide decît cu cheia rugăciunii. Da! Cheia este rugăciunea, iar ceea ce întoarce cheia este credinţa. Şi cînd uşa se deschide, se revarsă toate darurile. „Fericiţi sunt cei cu o inimă curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu”. A-L vedea pe Dumnezeu este totuna cu a ne ruga bine. Iată că noi tinerii am ajuns la răscruce. Toate eşecurile, toate lipsurile, toate slăbiciunile noastre în slujirea lui Dumnezeu, toate nereuşitele noastre pot fi înlăturate cu o singură condiţie: Să facem loc în viaţa noastră rugăciunii.

878) Foarte mulţi învăţaţi nu pot vedea frumuseţea şi gloria creştinismului, adică pe Domnul Isus Cristos însuşi. Nu putem înţelege aceste lucruri sufleteşti dacă nu vom petrece un timp în rugăciune, cu gîndul 1a Dumnezeu. Poţi să vezi păsări măreţe în aer şi stele strălucitoare pe cer, dar dacă vrei perle, trebuie să te cufunzi în adîncimea oceanului pentru a le găsi. Sunt foarte frumoase lucruri în lume, dar perlele nu se găsesc decît în fundul mărilor. Dacă vrem perlele spiritului trebuie să ne afundăm, adică trebuie să ne rugăm, şi atunci vom vedea astfel de perle. Oamenii sunt însă prea ocupaţi, ei nu au timp pentru rugăciune! Dar se va apropia ora cînd vor trebui să moară! Vor mai putea zice atunci: „Nu am timp să mor?” Moartea nu aşteaptă pînă îşi termină ei afacerile. Nu e mai bine ca în fiecare zî să ne luăm puţin timp în strînsă legătură cu Acela care e singurul ce poate să ne ajute după moarte? El ni Se va revela în rugăciune, vom cunoaşte bunătatea Sa şi vom fi mîntuiţi, aşa cum a zis cineva: „In liniştea adtncă a inimii mele găsesc cerul şi pe Dumnezeul meu”. Pe măsură ce vom înţelege să trăim în strînsă legătură cu Cristos, vom găsi pacea, fericirea şi cerul pe pămînt. Uitaţi-vă la un burete cufundat în apă: el e în apă şi apa e în el. Cînd noi ne rugăm, atunci suntem în

Dumnezeu şi Dumnezeu este în noi. Ne dăm seama că El e Creatorul şi Tatăl nostru şi că noi suntem fiii Săi. Uniţi astfel în mod intim cu El, cunoaştem ceva minunat care nu se poate spune. Să ne adîncim gîndirea, să ne rugăm şi să nu pregetăm a sta la picioarele Mîntuitorului.

879) Într-o zi a venit la un credincios o doamnă foarte tulburată, şi i-a zis: „Frate, mă doare aşa de mult că fiul meu e nemîntuit. Stau toată noaptea şi plîng. Sunt aşa de necăjită că nu ştiu ce să fac, Ma tem aşa de mult că se va pierde şi nu pot suporta gîndul acesta”. Credinciosul a întrebat-o simplu: „Te-ai rugat pentru mîntuirea lui, ai adus problema aceasta înaintea Domnului?” „O, mă rog şi iar mă rog, dar sunt aşa de îngrijorată. De ce oare nu-mi răspunde Domnul la rugăciune?” Fratele i-a zis: „Dumnezeu nu-ţi poate răspunde în condiţiile acestea, pentru că nu crezi în Dumnezeu. Domnul Isus zicea că nu vrea să piară cineva. Crezi” lucrul acesta?” Ea a răspuns: „Da”. Atunci i-a pus întrebarea: „Bine, atunci de ce te mai îngrijorezi? Dacă crezi promisiunea Domnului, nu te mai frămînta, ci începe să-L lauzi pe Dumnezeu pentru ceea ce ştii că va face. Cînd ceri Domnului să-ţi salveze fiul şi te mai îngrijorezi dacă o va face sau nu, tu îl jigneşti. Du-te înaintea Domnului şi spune-I:,Doamne, nu voi înceta să-Ţi reamintesc de promisiunea Ta, dar în acelaşi timp Iţi mulţumesc de promisiunea pe care ai făcut-o şi nu mă voi mai îndoi deloc”. Ea a văzut lumina, şi-a şters lacrimile şi a zis: „Mulţumesc, Doamne! Cred că Tu îmi vei salva copilul. Mă voi ruga în continuare, dar nu mă voi mai îndoi că îţi vei spune Cuvîntul cînd crezi de cuviinţă”. După cîteva săptămîni, a primit o scrisoare care începea aşa: „Slavă Domnului! Domnul mi-a răspuns la rugăciune; fiul meu L-a primit pe Domnul Cristos”.

Prietene, nu ai primit răspuns la rugăciunile tale pentru că în timp ce te rogi te temi că Domnul nu-ji răspunde la rugăciune! Isus a stat la mormîntul lui Lazăr şi a zis: „Tată, îţi mulţumesc că M-ai ascultat”. Da! El a mulţumit Tatălui

Său mai înainte pentru învierea lui Lazăr. Ai tu firul de comunicare tot timpul liber? Ai legătura directă? Ai conştiinţa curată înaintea Domnului şi ai încredere în El? Atunci orice li vei cere se va împlini.

880) Un om al lui Dumnezeu povesteşte că îşi aminteşte că a sunat odată la uşa unei sfinte a lui Dumnezeu, în vîrstă de peste 80 de ani. Ea a întîrziat să răspundă, şi atunci s-a temut să nu i se fi întîmplat ceva. În cele din urmă, ea a venit şi şi-a cerut scuze că a venit aşa de tîrziu, spunînd: „Vezi, cînd băte&i s-a întîmplat să fiu în China şi voiam să-mi termin mai întîi treaba acolo”. El s-a uitat la ea, şi credea că şi-a pierdut mintea. Dar ea era perfect lucidă şi a continuat: „Vezi, fiul meu, eu fac în fiecare dimineaţă un tur în jurul lumii şi vizitez pe credincioşii din Asia şi Europa, pe misionarii din China, Africa şi Japonia şi din insulele Oceanului Pacific, li vizitez pe toţi şi mă întîlnesc la scaunul îndurării”. Da, adevărul acesta este real; iubiţii tăi pot fi în necazuri la mii de kilometri depărtare şi nu poţi ajunge la timp la ei ca să-i ajuţi prin prezenţa ta, iar ajutorul tău material poate ajunge numai după multe zile mai tîrziu; tu îi poţi însă ajuta intrînd în legătură cu cerul Poţi zbura Ia ei pe aripile rugăciunii şi să le cobori atotputernicia cerului. Dintre toate căile puterii, numai calea principală a rugăciunii este puternică în toate şi peste tot. Ce trist este că noi neglijăm cel mai mare izvor de putere! Cît de puţin ne rugăm şi cît de vinovaţi suntem de acuzaţia lui Iacob: „Voi nu aveţi, pentru că nu cereţi. Sau cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gîndul să risipiţi în plăcerile voastre” (Iac.4:2,3).

881) În Kathmandu, pe munţii înalţi din masivul Himalaia, în ţara Nepalului, sunt temple păgîne unde credincioşii au mori de vînt, cu ajutorul cărora repetă fără încetare rugăciuni. Aceste mori, cu rugăciunile credincioşilor, se învîrt mereu, şi în mintea lor contează ca şi cînd ei înşişi ar spune aceste rugăciuni. Dar aceasta nu

înseamnă ca prin aceste rotaţii mecanice rugăciunile lor ajung înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea poate să fie pentru mulţi o iluzie înşelătoare. Ea poate să exprime o formă de evlavie, care neagă sinceritatea adîncă a sufletului care caută pe Dumnezeu. Dumnezeu nu e interesat de perfecţiunea sau lungimea rugăciunilor noastre, El nu este interesat de frumuseţea rugăciunilor noastre. El e însă totdeauna interesat de inima zdrobită care îl caută pe El, curăţenia motivelor rugăciunilor noastre.

882) Un cerşetor mergea mereu la un om pios. El primea hrana cerşită, după care pleca bucuros. Intr-o zi, mîncarea nefiind gata, omul lui Dumnezeu l-a rugat pe cerşetor să mai aştepte puţin, timp în care a început să-i vorbească despre Domnul Isus, şi cerşetorul a înţeles. Într-o jumătate de oră, viaţa i-a fost transformată. El l-a întrebat pe credincios: „De ce nu mi-ai vorbit mai demult?” „Altădată veneai numai să ceri de pomană şi plecai numaidecît. De astă dată ai rămas lingă mine şi te-am putut învăţa”. Cîte binecuvântări minunate ale lui Dumnezeu nu le pierdem noi, chiar în clipa cînd ele ne-ar fi date, pentru că nu mai vrem să zăbovim înaintea Lui în rugăciune cîteva momente! Să nu uităm că toţi oamenii mari ai lui Dumnezeu care au primit mult de la Dumnezeu s-au rugat mult!

883) Oamenii adesea au pe buze Numele lui Cristos, dar nu în inima lor. Iată pentru ce nu primesc ceea ce doresc. Dar cînd ei stau în Cristos şi El în ei, tot ceea ce cer primesc, pentru că atunci se roagă potrivit Duhului Sfînt care le rezolvă ceea ce glorifică pe Tatăl, precum şi ceea ce este bun pentru ei şi pentru alţii. Contrariu, vor primi răspunsul pe care l-a primit un tînăr obraznic de la conducătorul unei provincii, căruia I-a cerut favoarea unei slujbe. El şi-a prezentat cererea în numele tatălui său ale cărui servicii n-au fost decît sacrificii pentru popor. Guvernatorul, aducînd aminte tînărului de conduita şi relele lui obiceiuri, i-a zis:

„Nimic să nu-mi ceri în numele tatălui tău, şi în primul rînd să te porţi după exemplul său. Viaţa lui să nu fie numai pe buzele tale, ci ea să fie reflectată în tine, şi atunci cererea ta va fi avizată favorabil".

884) Contele Cairus, Lordul Cancelar al Angliei, a fost unul dintre cei mai ocupaţi oameni din vremea lui, dar doamna Cairus a mărturisit: „Venea cîteodată acasă de la Parlament la ora 2 dimineaţa, însă domnul Cairus se scula la aceeaşi oră dimineaţa ca să se roage şi să studieze Biblia". Domnul Cairus spunea: „Dacă am avut vreun succes în viaţă, îl atribui obiceiului de a dedica primele două ore din fiecare zi studiului Bibliei şi rugăciune". Este important să-ţi alegi timpul potrivit pentru acest studiu. Acolo unde este posibil, cel mai bun timp pentru aceasta este dimineaţa.

885) Un general-maior din armata Statelor Unite a luat odată comanda forţelor dintr-o nouă regiune, în acea săptămînă a fost aranjată o recepţie pentru el, Cînd a fost informat despre această recepţie publică, el a răspuns că acea seară era tocmai seara de rugăciune, astfel încît el nu putea să ia parte la recepţie în seara hotărîtă de ei. Acel general s-a dovedit a fi un om pe care să se poată baza cineva. Tu, pentru ora de rugăciune, eşti gata să contramandezi „recepţia" organizată în onoarea ta?

886) Un credincios din India, pe nume Nebich, s-a întors din drum cînd a observat că nu e atît de încărcat de putere spirituală pentru apariţia sa ca propagator al lui Isus, la o imensă întrunire de hinduşi, pe un cîmp, cu prilejul unei sărbări de-a lor. S-a rugat fierbinte acasă şi din nou a pornit la drum. Ajuns acolo, puterea Duhului a învins-o pe cea a întunericului. Preoţii au trimis spre el un elefant dresat, ca să-l omoare. Acesta a refuzat, spre uimirea asistenţei. Preoţii au îmboldit animalul cu ţepuşi, dar el a îngenunchiat şi n-a vrut să ia trunchiul şi să-l lase peste misionar. Iritat peste măsură, elefantul a ridicat enormul trunchi, dar l-a trîntit în

capul unor astfel de apărători ai religiei strămoşeşti. Unii dintre noi se scuză, acuzînd ineficatatea Evangheliei în secolul nostru, înţeleptul Solomon scrie că din prostie zicem aşa, de parcă omenirea n-ar fi fost la fel în toate epocile (Ecl.7:10). Domnul are de toate cu un belşug nebănuit, dar cum să luăm ceea ce ne oferă El pentru o situaţie data? Rugăciunea e conducta, iar motorul e credinţa.

887) Marele vestitor al Evangheliei, George Whitefield, obişnuia să ceară în rugăciune, cu înfocare: „O, Doamne, dă-mi suflete, ori ia-mi viaţa!" Servul Domnului, Henry Martyn, coborînd din corabie, în India unde s-a dus să vestească Evanghelia lui Isus Cristos, şi-a plecat genunchii pe ţărmul oceanului, strigînd: „Aici să fiu consacrat pentru Dumnezeu!" David Brainerd, vestitor al Evanghelei printre indienii din America (1718-1767), se ruga: „Doamne, eu mă dau cu totul Ţie! Primeşte-mă să fiu al Tău pentru totdeauna! Nu doresc altceva, nu doresc nimic mai mult!" Thomas a Kempis (1379-1471) se ruga: „Dă-mi, Doamne, ce vrei Tu, atît cît vrei Tu şi atunci cînd vrei Tu! Pune-mă unde vrei Tu şi în toate lucrurile să faci din mine ce vrei Tu!" D.E, Moody, celebrul evanghelist, se ruga: „întrebuinţează-mă, Mîntuitorul meu, pentru scopul Tău şi în felul în care Tu îl doreşti! Iată biata mea inimă, vas gol; umple-o Tu cu ce doreşti!" Martin Luther se ruga în noaptea dinaintea zilei cînd trebuia să se înfăţişeze în faţa împăratului Carol Quintul şi a Camerei Deputaţilor din Worms: „Dumnezeule, Dumnezeul meu, stai aproape de mine, împotriva întregii înţelepciuni şi împotriva gîndurilor lumii! Tu trebuie să faci lucrul acesta! Tu îl vei face! Să rămîi aproape de mine, Tu, Dumnezeul cel adevărat şi veşnic!" John Mackenzie, acel tînăr pregătit să plece în lucrarea Domnului ca misionar în ţinuturi depărtate ale lumii, cerea în rugăciune: „O, Doamne, trimite-mă pe cîmpul de lucru cel mai arzător de pe pămînt!" Tu cum te rogi?

888) Moartea generalului Gordon, survenită în

Khartum, în Egipt, a produs durere în multe cercuri. Acest viteaz a cîştigat dragostea şi admiraţia Europei întregi şi era foarte respectat chiar de către duşmanii lui. Toţi lăudau îndrăzneala lui, felul în care îşi îndeplinea datoria, liniştea lui în toate împrejurările, cinstea şi puritatea vieţii lui, precum şi umilinţa şi bunătatea lui. Chiar în mijlocul tuturor greutăţilor şi suferinţelor, faţa lui strălucea de pace şi de bucurie. Generalul Gordon era un om al rugăciunii şi al credinţei. El avea încredere în Dumnezeul său, şi credinţa în atotputernicia şi dragostea Lui l-au susţinut în toate împrejurările. Toate greutăţile Ie învingea şi nu se lăsa învins de ele. lată izvorul de unde generalul Gordon sorbea linişte şi putere, dragoste şi pace. Cei care au istorisit viaţa lui spun următoarele: „In fiecare dimineaţă, timp de o jumătate de oră, flutura o batistă albă în deschizătura cortului unde se găsea generalul Gordon. Semnul acesta era ştiut de toţi, şi nimeni nu l-ar fi călcat. Orice veste, oricît de grabnică ar fi fost, trebuia să aştepte pînă cînd batista era luată jos. Soldaţii ştiau că în această jumătate de oră, Dumnezeu şi generalul lor stăteau de vorbă; că servul se sfătuia cu Stăpînul Său; că el Ii arăta nevoile şi dorinţele lui, iar Stăpînul îl asculta şi-i răspundea. Generalul Gordon era sigur că Dumnezeu pătrunsese în viaţa lui, şi el se bucura de prezenţa Salvatorului său în inimă. „Dumnezeu în noi", spunea el, „iată toată taina..." Dacă vrem să ajungem la adevărata fericire, să ne aducem aminte că: „Dumnezeu în noi, iată toată taina".

889) Suzana Wesley a fost una din cele mai mari mame de pe pămînt. Satul Epworth în care a trăit era plin de oameni răi şi încărcaţi cu fărădelegi. Soţul ei a fost un om greoi, fără pic de îngăduinţă. Primii ani de căsătorie au fost plini de grele încercări. Familia era foarte săracă. John a fost al 15-lea copil. În total, ea a avut 19 copii. Suzana şi-a jertfit cel mai mult timp pentru creşterea religoasă a copiilor ei. Îndată ce copiii începeau să priceapă, ea stătea cu fiecare,

seara, de vorbă despre Domnul Isus. Ea le povestea lucruri frumoase din Biblie şi îi învăţa să creadă şi să se roage. Nu-i de mirare că Charles Wesley a devenit cel mai mare compozitor creştin de pe vremea sa. El a compus peste 4000 de cîntări. Şi noi cîntăm cîteva din cîntările lui, dintre care cea mai frumoasă e: „Domn al sufletului meu“. Iar fratele său John Wesley a devenit cel mai mare evanghelist al Angliei. Cîte 25.000 de oameni se adunau pe cîmp ca să-l asculte. A predicat în viaţă peste 300.000 de predici. Întreaga Anglie îi e recunoscătoare. El e acela care se ruga astfel: „Doamne, dă-mi Scoţia pentru Tine, altfel ia-mi viaţa", Istoricii spun că dacă Wesley n-ar fi chemat poporul englez la pocăinţă şi credinţă, revoluţia din Franţa s-ar fi repetat şi în Marea Britanie. Şi toate acestea se datorează unei mame care a ştiut să aşeze Cuvîntul lui Dumnezeu în sufletul fraged al fiilor ei. Mamelor, urmaţi această pildă nobilă, şi veacurile vă vor numi fericite!

51. Trăieşte prin credinţă şi nu te baza pe simţurile tale!

890) Am vizitat odată pe un creştin care era pe moarte. I-am zis: „Prietene, dacă prin boală ajungi tot mai slab, poate că şi duhul tău se moleşeşte şi poate că atunci te temi că te părăseşte credinţa. Să nu te laşi doborît de un asemenea simţămînt". El mi-a răspuns aşa: „De primejdia aceasta nu ma tem, căci chiar dacă am avut cele mai strălucite simţuri, nu m-am luat niciodată după ele. Tu m-ai învăţat că un suflet trebuie să se bizuie numai pe adevărurile eterne — căci acestea vin din gura lui Dumnezeu nu pe simţurile schimbătoare ale cărnii". Da! Aşa este. Nu te baza pe simţuri, căci ele te vor trînti la pămînt. Ţine-te de credinţă. Bizuie-te în totul pe promisiunile lui Dumnezeu, şi dacă inima şi carnea ţi se istovesc, totuşi Dumnezeu rămîne puterea vieţii tale şi partea ta, aici şi în eternitate!

891) Faptul, Credinţa şi Experienţa mergeau în şir

indian pe creasta unui zid. Faptul mergea cu hoţărîre înainte, neîntorcîndu-se nici la dreapta^ nici la stingă şi fără să se uite măcar o dată înapoi. Credinţa venea în urma lui, şi totul a mers bine ătîta vreme cît a avut ochii aţintiţi la Fapt; dar îndată ce a început să se preocupe de Experienţă şi a întors capul să vadă ce face aceasta.

Credinţa şi-a pierdut echilibrul, s-a dat peste cap, şi biata Experienţă a căzut şi ea după Credinţă. „Noi umblăm prin credinţă, nu prin vedere" (2.Cor.5:7). Ispita cea mai periculoasă e aceea de a ne uita la noi înşine: de a ne lua ochii de la Domnul şi de a lua în seamă aparenţele. Credinţa trebuie să înfrunte totdeauna un munte, un munte de dovezi care par să contrazică Cuvîntul lui Dumnezeu, un munte de contradicţii aparente în domeniul faptului pipăibil (falimente în fapte), cît şi în domeniul simţirii şi al sugestiei, şi ori credinţa, ori muntele trebuie să dispară. Acestea nu pot să existe împreună.

892) Un împărat avea printre supuşii lui un bijutier foarte vestit. Ca să-l încerce, l-a chemat la el şi i-a zis: „Aud despre tine că eşti mare meşter. Porunca mea este să-mi faci un inel deosebit, în aşa fel încît, atunci cînd voi fi foarte bucuros şi mă voi uita la inel, pe loc să mă întristez, iar cînd voi fi foarte trist şi mă voi uita la acelaşi inel, pe loc să mă înviorez şi chiar să încep să mă bucur. Aceasta-mi este cererea. Ai la dispoziţie o săptămînă. Dacă vei reuşi, am să te răsplătesc împărăteşte, dar dacă nu, să ştii că acolo unde-ţi sunt picioarele îţi va sta capul". Bijutierul a plecat acasă nespus de amărît. N-a spus nimic soţiei lui, s-a închis în el, şi a început să se gîndească astfel: „Ce folos de toată bogăţia şi faima mea?... Este imposibil să fac un asemenea inel; daca ar fi fost numai una din cerinţe, oricare ar fi fost ea, era bine, dar aşa...jSe vede că pînă aici mi-a fost dat să trăiesc". Aşa s-a frămîntat el trei zile. În a patra zi, soţia lui, foarte isteaţă cum de fapt sunt toate! — a reuşit să-l facă să vorbească despre necazul lui. El i-a spus totul, încheind prin a spune că

este foarte conştient că mai are de trăit doar patru zile. Soţia lui a zîmbit, l-a încurajat şi l-a asigurat că sarcina lui este una foarte uşoară; nu-i va lua timp mai mult decît facerea celui mai simplu inel, şi că el se poate considera deja posesorul răsplăţii împăratului. Ea i-a zis: „Vei face un inel foarte simplu, dar pe care vei pune o inscripţie, şi anume: Şi asta va trece! Cînd împăratul va fi trist şi se uita la inel, va citi că tristeţea lui va trece şi astfel se va înviora şi chiar se va bucura; cînd va fi bucuros, se va uita la aceiaşi inel şi va citi că şi bucuria lui mare va trece şi astfel se va întrista". Bijutierul a ascultat de soţia lui, a făcut inelul, şi a cîştigat răsplata împăratului.

Ca oameni, suntem una dintre cele mai efemere fiinţe de pe acest pămînt. În regnul animai, ca şi în cel vegetal, sunt fiinţe care trăiesc mult mai mult. În parcul natural „Sequoia Park" din California sunt arbori de tipul coniferelor, care pe timpul cînd Avram, Isaac şi Iacov umblau pe pămînt, ei aveau la activ cîteva sute de ani! Sunt peşti sturioni care trăiesc 3-4 sute de ani. Elefanţii trăiesc 2-3 sute de ani. Ciorile trăiesc cu uşurinţă 300 de ani. Dar oamenii trăiesc 70-80 de ani, iar cei care se încadrează în categoria „excepţii" trăiesc 100 de ani. Şi stările sufleteşti şi spirituale din scurta noastră viaţă sunt foarte schimbătoare. Hitler, la sfîrşitui primului război mondial, era un biet caporal în armata germană, internat într-un spital de nebuni, unde răcnea ameninţări la adresa întregii lumi, promiţînd răzbunarea Germaniei. Peste 20 de ani, el era cel mai puternic om de pe pămînt. Dar după alţi cinci ani, tot el era un nemernic învins, care nemaiavînd ce face, s-a sinucis. Peste orice element fie viu sau neviu de pe pămînt, stă scris cu majuscule: „Efemeritate”. Numai Dumnezeu este etern şi viu în relaţia pe care o are cu noi, El este neschimbător (Evr,13:8) Să ne bizuim pe El în orice situaţie.

893) Există o poveste despre un vechi orologiu, care a înfruntat vremurile, timp de trei generaţii. Stătea în acelaşi

colţ al camerei, arătînd cu fidelitate orele, minutele, secundele, zi după zi. În vechiul ceasornic era o greutate care era trasă zilnic înspre partea superioară, pentru ca în acest fel să-l ţină mergînd. Într-o zi, orologiul a fost vîndut, şi noul proprietar a observat greutatea care atîrna de un lanţ, aparent fără nici un rost. „Prea rău”, s-a gîndit el, „pentru un aşa ceasornic vechi să poarte o aşa mare greutate”. Aşa că imediat a desfăcut greutatea din lanţ, şi a aruncat-o cît colo. Dar în aceeaşi clipă, ceasornicul s-a oprit din ticăitul lui, „De ce ai făcut lucrul acesta?” l-a întrebat ceasornicul. „Am vrut să-ţi uşurez viaţa”, a răspuns omul. „Te rog din inimă, pune-o înapoi”, a spus orologiul. „Este exact ceea ce mă determina pe mine să funcţionez”. Cei mai mulţi oameni se uită spre o cale uşoară care să-i poarte prin viaţă. Ei cred că dacă sunt lipsiţi de greutăţi, de probleme, vor putea trăi plăcut, triumfător. Ei nu realizează că Dumnezeu, adesea, pentru a ne fortifica spiritual, înadins ne trece prin greutăţi, necazuri, impedimente, care uneori ne par că ne doboară. Necazul poate să dea picioarelor noastre tracţiune spirituală. Greutăţile noastre nu numai că ne aduc binecuvîntări în viaţă, dar şi ele „lucrează în noi, tot mai mult, o greutate veşnică de slavă” (2,Cor.4:17).

894) Asociaţia Medicală Americană raportează următoarea experienţă: unei echipe de jucători de fotbal le-au fost administrate tablete de acid aminoacetic care măresc rezistenţa Ia efort fizic, Eficienţa lor a crescut cu 20%. După ce acest fapt a fost cunoscut, altor jucători le-au fost date tablete de zahăr, spunîndu-li-se că ele conţin acid aminoacetic, dar care nu conţineau această substanţă. Crezînd că au luat drogul stimulent, eficienţa lor a crescut cu 20%. Dacă tu gîndeşti că eşti bătut, tu eşti bătut. Mintea reînnoieşte natura şi tot ce face ca natura să demisioneze în înfrîngere.

895) La New York, o femeie condamnată de către

medicii unui sanatoriu s-a reîntors acasă pentru a muri aici de tuberculoză. Într-o după-amiază, citea Biblia. Ea era o buna creştina, dar nu fusese iniţiată cu privire la adevărul asupra vindecării divine. Deodată ea a citit: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1.Pt.2:24). Ea a început să plîngă de recunoştinţă pentru că Cristos Se încărcase cu păcatele ei. Ea ştia că era gata să moară. Ea nu se mai temea, căci Biblia spune că Isus Cristos se încărcase cu păcatele ei. Bucurîndu-se de aceste cuvinte, ea şi-a continuat lectura... „şi prin rănile căruia voi aţi fost vindecaţi”. Ea a citit prima parte a versetului. Era la trecut. Cristos purtase deja păcatele sale, deci ea era mîntuită. Ea o ştia. Nimeni n-ar fi putut-o face să se îndoiască. Dar atunci, a doua parte a versetului: „Prin rănile căruia voi aţi fost vindecaţi...” în aceste cuvinte era cuprins un adevăr tot aşa de mare ca în fraza care vorbea de păcatele sale? „Da!” a gîndit ea, „aceasta trebuie să fie adevărat. Acesta e cuvîntul lui Dumnezeu”. „Mamă”, a strigat ea, „ştiai că Cuvîntul lui Dumnezeu declară că eu sunt vindecată?” „Dar, draga mea, ce vrei sa spui?” a întrebat mama. „Priveşte aici!” a răspuns fiica sa, cu faţa plină de lacrimi. „Ascultă, Biblia spune: Prin rănile căruia voi aţi fost vindecaţi. Acesta e pentru mine! Priveşte: Prin rănile căruia voi aţi fost vindecaţi. Mamă, acesta este lucru făcut. Eu sunt vindecată! Dă-mi hainele. Trebuie să mă scol!” Mama a încercat în zadar să-şi calmeze fiica. Dar aceasta a insistat: „Tu m-ai învăţat totdeauna să cred tot Cuvîntul lui Dumnezeu. Deoarece această Biblie e Cuvîntul lui Dumnezeu, acesta e adevărul. Deci eu sunt vindecată pentru că Dumnezeu nu minte!” Ea s-a ridicat, s-a îmbrăcat şi a început să-L laude pe Dumnezeu umblînd de colo-colo prin casă; ea s-a vindecată complet şi în mai puţin de 3 săptămîni a fost perfect sănătoasă. Ce se petrecuse? Ea crezuse! Ea crezuse în suficientă măsură Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru a acţiona cu credinţă. Acţiunile ei îi dovediseră credinţa. Mii de oameni cumsecade mor prematur

proclamînd fără încetare credinţa lor în Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar credinţa lor nu e însoţită niciodată de acţiuni corespunzătoare. Iacov spune: „Credinţa... ea singură, dacă nu se manifestă prin fapte, este moartă” (Iac.2:17). Ei spun că ei cred în veridicitatea Cuvîntului lui Dumnezeu, dar faptele lor le dezmint cuvintele. Ei rămîn bolnavi la pat, şi vorbesc de credinţa lor, dar se tem totuşi să se vindece prin credinţă, să acţioneze după Cuvîntul lui Dumnezeu şi să revendice vindecarea lor. Credinţa lor poate fi mare, dar ea e moartă şi nu serveşte deci la nimic. Ei nu acţionează.

896) Sa presupunem că ai fost condamnat Ia închisoare şi că prietenii tăi au reuşit să-ţi obţină graţierea. Ţi se aduce documentul legal care certifică această iertare, li citeşti şi iei la cunoştinţă că eşti iertat, pentru că aşa scrie în documentul respectiv, însă vestea aceasta este atît de bună şi bruscă, încît eşti uluit aflînd-o. Nu-ţi dai seama că eşti iertat. Cineva vine la tine şi îţi spune: „Eşti iertat?” Ce vei răspunde? Ar trebui să răspunzi: „Da, sunt iertat”. Apoi te întreabă: „Tu simţi că eşti iertat?” Tu răspunzi; „Nu, nu simt că sunt iertat. E aşa de brusc, aşa de minunat, încît nu-mi dau seama”. Prietenul te mai întreabă: „Dar de unde ştii că eşti iertat?” „Am citit documentul care arată acest lucru”, vei răspunde tu. Biblia e documentul autorizat de Dumnezeu care confirmă că orice om care crede în Isus e iertat de orice păcat. La început nu-ţi poţi da seama, nu poţi simţi, dar dacă Biblia aşa spune, aşa e.

897) Un păsărar a prins o păsărică şi voia s-o omoare pentru a o împăia. Dar păsărică i-a spus: „Dacă mă laşi să scap cu viaţă, îţi voi da trei sfaturi care îţi vor fi de mare folos în viaţă dacă le vei urma”. Păsărarul s-a gîndit că nu are nimic de pierdut, ci numai de cîştigat şi i-a promis că o va lăsa în viaţă, numai să-i dea sfaturi bune. Iată sfaturile pe care i le-a spus păsărica: 1) Dacă cineva îţi va spune ceva absurd de tot, o minciună gogonată, tu să nu-l crezi, chiar

dacă acel cineva ar fi papa de la Roma. 2) Dacă ai făcut cuiva un bine, să nu regreţi după aceea. 3) Să nu rîvneşti niciodată un lucru prea mare; să nu te caţări acolo unde este prea înalt pentru tine. Păsărarul i-a spus: „Pentru că am găsit sfaturile tale bune, am să-ţi dau drumul”. Păsărica imediat a zburat pe o creangă de copac sus de tot şi de acolo i-a zis: „Mă, dar prost ai mai fost! De ce mi-ai dat drumul? Iată, eu am în burta mea un diamant de mare preţ pe care dacă tu-l aveai, toată viaţa îţi era asigurată”. Păsărarul s-a lovit peste frunte şi a spus: „Ptiu, ce prost am fost că i-am dat drumul!” Şi căţărîndu-se după ea, a încercat s-o ajungă spre a o prinde din nou. Dar pas de prinde păsărică cu mîna goală. Din contră, alunecînd pe o creangă a căzut şi şi-a rupt piciorul. De sus, de pe creangă, păsărică i-a vorbit: „Bine, măi omule, nu ţi-am dat eu acum cinci minute trei sfaturi pe care tu le-ai găsit bune? Cum le urmezi? 1) De unde să am eu în burta mea un diamant aşa de preţios? Oare oamenii nu au altceva de făcut decît să-mi amestece mie în grăunţe diamante? 2) Dacă mi-ai făcut binele că mi-ai redat viaţa, acum de ce regreţi? 3) De ce cauţi să te caţeri după mine, tu care eşti de meserie păsărar, şi vrei sa te urci aşa de sus?

O, cîte binecuvîntări am avea noi dacă am crede şi am acţiona conform promisiunilor şi sfaturilor pe care ni le dă Domnul prin Cuvîntul Său şi nu numai l-am accepta ca găsindu-l de bun!

52. Intim cu Dumnezeu, prin Cristos.

898) Starea noastră cea mai înaltă o atingem numai în supunere. S-a zis ca în inima fiecăruia există o foaie albă — formular conceput de Dumnezeu dar necompletat. La fel, în inima Domnului există un formular conceput de om şi necompletat. Din pricina celui din urmă, Dumnezeu tînjeşte aşa de mult după noi şi aleargă neobosit, şi din pricina primului noi nu vom fi niciodată mulţumiţi numai cu lucrurile pămînteşti sau chiar cu slujirea. Numai Dumnezeu însuşi

poate completa acel formular care e făcut după modelul Său. Dacă ne vom supune, vom dobîndi o imagine nouă a vieţii. Vom avea un ţel înnoit de a trăi chiar şi în împrejurările cele mai groaznice. Încordarea va scădea de îndată ce în noi accentul se va muta de pe „făcînd” spre „fiind”. Situaţia poate ramînea aceeaşi, dar noi ne-am schimbat Dacă scopul nostru principal e comuniunea cu Dumnezeu, atunci putem avea comuniune cu El în bucătărie, în serviciu, în boală, şi în orice situaţie, oricît ar fi de grea. Orice avem de făcut, chiar sarcinile cele mai grele şi neplăcute, trebuie făcute pentru Dumnezeu şi gloria Sa. Lupta, sclavia şi insuccesele de pînă acum s-au dus, vom fi împăcaţi cu Dumnezeu şi cu noi înşine.

899) Trupul nu este o ilustraţie, ci un fapt Biblia nu spune numai că Bserîca este ca un trup, ci că „ea este Trupul lui Cristos” „Noi, care suntem mulţi, alcătuim un singur Trup în Cristos; dar, fiecare în parte suntem mădulare unii altora”. Toate mădularele împreună sunt un Trup, căci toţi împărtăşesc viaţa Lui ~ ca şi cînd El însuşi ar fi distribuit prin toate mădularele Sale, Watchman Nee povesteşte că era odată cu un grup de credincioşi cărora le era greu să înţeleagă cum putea fi Trupul unul singur cînd ei de fapt erau indivizi separaţi care îl alcătuiesc. Într-o duminică la Cina Domnului le-a spus să fie atenţi Ia ceea ce face cu pîinea. După ce a frînt-o şi le-a distribuit-o, iar ei şi-au mîncat fiecare bucăţică, le-a arătat că acum, deşi bucăţica era în fiecare din ei, era totuşi o singură pîine, nu mai multe. Pîinea este împărţită, dar Cristos nu este împărţit nici măcar în sensul în care era pîinea. El este totuşi un singur Duh în noi, şi noi suntem cu toţii una în El.

900) Un ambasador este reprezentantul ţării sale toate puterile şi privilegiile ţării sale se concretizează în el. Cînd vorbeşte el, vorbeşte ţara luî, cînd decide el, decide ţara lui — cu condiţia ca el să nu vorbească de la sine, cu condiţia ca el să fie predat ţării sale, cu condiţia ca el să-şi fi fuzionat

interesele sale cu cele ale ţării. Cînd el este predat în întregime, el este în întregime stăpîn pînă la limita resurselor ţării pe care o reprezintă. Dacă tu ţi-ai fuzionat interesele tale cu cele ale împărăţiei (Regatului) lui Dumnezeu, dacă tu îi eşti predat în întregime, dacă tu vorbeşti nu reprezentîndu-te pe tine, ci reprezentînd împărăţia, atunci toate puterile împărăţiei se concretizează în tine. Un univers acţionează cînd acţionezi tu, un univers vorbeşte cînd vorbeşti tu; resursele regatelor pămînteşti sunt atît de limitate!

Resursele împărăţiei lui Dumnezeu sunt atît de nelimitate! Guvernul acela care se întinde de la cea mai mică celulă pînă la cea mai îndepărtată stea se concretizează ca într-un focar, în tine: e toată a ta! Tu ai posibilităţi infinite!!

901) La o întrunire într-o familie a luat parte un artist şi un predicator. Cei de faţa au cerut artistului să recite mai multe poezii. El ştia să recite foarte frumos. După o pauză, s-a uitat foarte mirat şi ciudat şi după puţină gîndire, a spus: „Pot şi sunt gata sa fac acest lucru, cu o condiţie: ca după ce voi recita eu, să recite şi prietenul nostru, predicatorul”. Marele artist a început să recite. Vocea şi intonaţia sa erau desăvîrşite. Cînd a încheiat, un ropot de aplauze a umplut casa. După ce s-a liniştit, bătrînul predicator s-a sculat şi a început acelaşi psalm. Vocea sa n-a fost strălucită şi intonaţia sa n-a fost fără greşeli. Cu toate acestea, cînd el a încheiat, era cea mai mare linişte în sală şi multe capete erau plecate în lacrimi. Artistul s-a sculat din nou. Se vedea că inima sa era adine mişcată cînd a pus mîna pe umărul predicatorului şi a spus: „Eu am atins ochii şi urechile dumneavoastră, prietenul nostru v-a atins inima. Deosebirea e aceasta: eu cunosc Psalmul 23, însă el cunoaşte pe Păstorul din acest Psalm!"

902) Apostolul Pavel a spus: „Dumnezeu a făcut să stăm cu Cristos în lucrurile cereşti". El nu ne-a spus că aceasta se va întîmpla după moarte, ci acum, chiar din timpul

vieţii noastre pămînteşti. Sundar Singh explica faptul acesta prin următoarea ilustraţie: „într-o zi mă găseam pe un munte înalt, cînd deodată s-a iscat o furtună mare. Nu mă ameninţa nici un pericol, deoarece uraganul bîntuia dedesuptul meu. Eram la adăpost în calmul limpede al înălţimii, în timp ce fulgerele brăzdau norii negri. Pentru copiii lui Dumnezeu se întîmplă acelaşi lucru. Atîta timp cît ei se găsesc în Cristos în locurile cereşti, Satan nu poate să facă nimic. Cînd însă ei părăsesc înălţimea acestei comuniuni, atunci ispita şi păcatul pot avea efect asupra lor".

903) Uneori se găseşte cîte un copac plin de sevă şi de fructe într-un loc sterp. O cercetare amănunţită ne descoperă că rădăcinile sale sunt înfipte într-un curent de apă din subteran. Cînd vedem un om plin de bucurie, avînd în mijlocul mizeriei, păcatului şi suferinţei acestei lumi o viaţă utilă şi binefăcătoare, putem fi siguri că prin rugăciune, rădăcinile credinţei sale s-au înfipt pînă la izvoarele de apă vie şi sorb din ea forţa necesară pentru a produce fructe pentru viaţa veşnică. Este foarte greu să se explice prin cuvinte profundele experienţe ale vieţii lăuntrice, însă cînd vorbele sunt neputincioase, fapta poate să lucreze.

904) Un tată sărac avea 4 copii cărora cu greu le cîştiga existenţa. Odată, vrînd să facă o bucurie deosebită copiilor săi, le-a cumpărat o portocală. Se punea însă acum problema, cui să o dea? „Mie", a spus cel mai mare, „pentru că sunt Intîiul tău născut". „Mie", a spus mezinul, „pentru că sunt mai mic". „Mie", a spus fetiţa, „pentru că sunt singura ta fata". Al patrulea copil care nu mai poseda un astfel de argument, totuşi nu s-a lăsat nici el: „Mie să-mi dai portocala, tăticule, pentru că eu îţi semăn cei mai mult". Atunci tatăl a tăiat în patru portocala şi le-a dat-o, dar celui care semăna cel mai mult cu el i-a mai dat şi un sărut.

Vrei tu să primeşti sărutul Tatălui Tău care este în ceruri? Caută să te asemeni cît mai mult cu Fiul său, să ai chipul

Său.

905) **Î**n crisalidă, omida parcă se topeşte. Pîntece, picioare, peri, mandibule dispar ca să se metamorfozeze în aripi, trompă, necunoscute de ea mai înainte, dar totuşi în vederea acestora era creată: să ajungă fluture, deşi aproape nimic din ce era vechi nu mai seamănă cu ce poartă acum. Zboară, nu se mai tîrăşte, soarbe nectar (ca zeii!!), nu mai ronţăie ca pe cînd era vierme. Tot aşa, Duhul, din starea de vierme, de tîrîtoare prin mocirla păcatului, ne-a metamorfozat în copii de Dumnezeu, făcîndu-ne acum să umblăm nu pe pămînt ci cu Cristos în locurile cereşti.

906) Un frate ceferist a ieşit la pensie. Ceferiştii au o fişă personală pe care în timpul vieţii lor sunt însemnate toate abaterile. Fişa lui însă era albă. Şefii lui l-au întrebat cum se face aceasta? „Există o singură explicaţie", a spus fratele, „eu am umblat cu Dumnezeu". „Lasă asta! Ştim noi că dumneata eşti pocăit, dar nu asta ne interesează. Cum se face că nu ai avut nici o abatere?" „Numai pentru că am umblat cu Dumnezeu. Şi ca să credeţi, am să vă relatez o întîmplare din viaţa mea de serviciu: Mergeam odată cu un tren de persoane pe un teren accidentat şi în pantă. Deodată aud o voce: Opreşte! M-am verificat dacă nu dorm şi nu am visat ceva. Eram perfect treaz. La puţin timp aud din nou: Opreşte! Iarăşi m-am uitat în toate părţile şi la ajutorul meu. A treia oară vocea a fost şi mai categorică. Opreşte! Am oprit trenul şi am luat-o pe linie înainte pe jos. Era noapte. La numai o sută de metri faţă de unde oprisem, linia era spălată de un torent venit din munte, Ce s-ar fi întîmplat cu mine şi cu trenul condus de mine, dacă Dumnezeu, Prietenul meu, nu mi-ar fi spus să opresc la timp? Iată de ce zic: Am umblat cu Dumnezeu".

Tu, ca şi creştin devotat, îl ai pe Dumnezeu sfătuitorul tău intim?

53. Prin orice ţi se întîmplă, Dumnezeu îşi arată

iubirea faţă de tine

907) Un păstor avea o oaie pe care voia s-o ducă pe o păşune mai bună; a chemat-o, dar ea nu a venit; a mers înaintea ei, dar ea n-a vrut să-l urmeze, a mînat-o de la spate, dar ea fugea încoace şi încolo. Atunci păstorul a luat în braţe mielul care alerga lîngă mama lui, şi îndată şi mama mielului l-a urmat.

Aşa e şi cu tine. Dumnezeu te-a chemat şi tu n-ai venit; Domnul Isus Cristos a zis: „Vino!“ dar tu n-ai venit; EHi-a trimis necazul, dar nici aşa n-ai venit. În final, ţi-a luat copilul, şi acum îl urmezi pe Mîntuitorul. Astfel, tot ce face Păstorul face din iubire. El ia mielul, ca să atragă la el şi pe mamă.

908) C. Morgan, prietenul Iui Moody, istoriseşte într-un articol următoarele: Cînd mă întorceam odată într-o dimineaţă în Londra, luînd ziarul în tren, ochii mi-au căzut pe cuvintele: „Moartea lui Moody“. Pentru o clipă am crezut ca pămîntul se prăbuşeşte. Atunci mi-am adus aminte de cuvintele sale: „într-o zi, veţi citi în ziare: Moody a murit. Să nu credeţi aşa ceva, pentru că atunci eu voi trăi intr-adevăr”'. Atunci în sufletul meu s-a sălăşluit convingerea liniştitoare că el mtr-adevăr trăieşte în viaţa cea fericită lîngă Domnul Său în cer.

909) Un credincios a cerut prin rugăciune să vadă cum lucrează Dumnezeu prin îngeri. Dumnezeu i-a satisfăcut dorinţa şi i-a dat voie să însoţească un înger prin lume. Ajunşi ei într-un sat, au tras la cel mai bogat om, şi acesta a dat ordin să-i culce în grajd. Dimineaţa, bogătaşul li s-a plîns că este supărat că de cîtvajtîmp oamenii lui încearcă să repare un colţ al casei şi că se dărîmă mereu. Îngerul s-a rugat, şi oamenii au putut termina lucrarea. Credinciosul curios de ce face aceasta, a vrut să întrebe, dar i-a fost frică, căci îngerul îi spusese că daca va întreba ceva nu-i va mai da voie să-l însoţească. Au plecat mai departe şi în alt sat au tras Ia un

om sărac cu mulţi copii a cărui singură bogăţie era o vacă. După ce au mîncat lapte s-au culcat, iar dimineaţa la plecare, îngerul s-a rugat să moară vaca. Ajunşi pe im deal s-au aşezat la umbra unui palmier şi priveau panorama'ce se desfăşura înaintea ochilor lor. La fîntîna din vale a venit un arab care a descălecat, a băut apă şi şi-a adăpat calul. Cînd s-a aplecat să bea apă din rîu i-a căzut o pungă cu galbeni. Nebăgînd de seamă a pornit mai departe. A venit un alt călător care a băut şi el apă şi, găsind punga cu galbeni, a băgat-o în sîn şi a plecat. A venit al treilea călător şi, în timp ce a băut apă, a fost omorît de arabul care dîndu-şi seama că a pierdut punga, s-a întors şi l-a omorît, banuindu-l de furt. Credinciosul nu a mai putut răbda şi l-a întrebat pe înger ce înseamnă toate acestea? îngerul i-a spus: „In satul cu cel bogat se afla o comoară chiar în zidul casei ce se dărîma şi deci putea fi găsită, iar bogătaşul îşi mărea averea. Vaca celui sărac avea o boală, şi copiii dacă ar fi băut în continuare lapte ar fi murit. Cel ce găsise punga de la arab era fiul unui om căruia arabul îi datora mulţi bani, jar cel omorît era fiul unuia care îl omorîse de cîtva timp pe tatăl arabului[1]”. Îngerul, după ce a spus toate acestea, a plecat. Să nu te mire deci curn lucrează Dumnezeu?!!

910) Poetul Malherbe, deşi nu era credincios, era foarte bun şi caritabil, într-o zi, în timp ce-l binecuvînta un sărac, căruia îi dăduse cîţiva gologani, Malherbe i-a spus: „încetează, prietene, nu prea cred sa ai credit în cer, de vreme ce Dumnezeu te-a părăsit pe pămînt“.

Dumnezeu nu părăseşte pe nimeni; chiar dacă aparenţele ar arăta aceasta, adevărul este cu totul altul. Prin chiar faptul că poetul a dat bani săracului, lucrul acesta denotă că Dumnezeu i-a dat. Iar poetul în cazul de faţă nu constituie decît o schelă de care Se foloseşte Dumnezeu pentru înălţarea Clădirii Sale. Tu ce eşti: o schelă care va fi dărîmată imediat ce clădirea va fi gata, sau o cărămidă (piatră vie) care susţine clădirea?

9Π) Un învăţător al unor copii dintr-o mahala mizerabilă alcătuia cu copiii o lista a calităţilor lui Isus care îi atrăgeau pe aceştia. Cînd învăţătorul a crezut că a încheiat lista, un mic vînzător de ziare cu mîinile negre de tuş a ridicat doua degete şi a spus: „Ei L-au atîrnat pe o cruce şi El a fost în stare s-o suporte[11]. Băiatul avea dreptate, dar motivul datorită căruia Isus a putut să suporte crucea nu a fost că El avea o atitudine stoica. Motivul e mai adine. El a putut s-o suporte deoarece a ştiut să folosească crucea în mod creator. El a putut purta crucea, deoarece a ştiut s-o folosească. Tu nu poţi purta multă vreme crucea, căci îţi va zdrobi spiritul, dacă nu ştii să o faci să servească în scopuri. Înalte. Stoicul poartă crucea, creştinul o face sa aducă roade.

912) Glen Cunningham care a ajuns cel mai rapid alergător din lume pe mia de metri (în preajma anilor 19404945), a fost atît de ars cînd a fost adolescent, îneît doctorii au crezut că el va ramine pentru toata viaţa olog. Băiatul era destinat deci unui cărucior de olog, dar el a transformat acel destin şi a devenit cel mai rapid alergător din lume. Whistler, unul dintre cei mai mari pictori americani, avea ambiţia să se facă ofiţer, dar a căzut la examene la Academia Militară şi atunci, ca să nu se lase înfrînt şi zdrobit, s-a întors către pensulă şi a devenit pictor celebru. Walter Scott voia să fie mare poet, dar a renunţat, deoarece nu-l putea egala pe Byron. S-a întors atunci către roman, dar pentru ca pe atunci romanele nu erau în mare stimă a publicat primul său roman anonim; aşa a dat ei lumii pe Ivanhoe. Un tînăr asistent universitar şî-a pierdut amîndoua mîinile într-o explozie; de vreme ce el nu mai avea mîini, a hotărît să-şi folosească şi mai mult capul, şi a devenit un mare profesor universitar. Phillip Brooks a vrut să se facă profesor, a falimentat mizerabil, şi atunci, mai de voie, mai de nevoie s-a făcut predicator şi a devenit unul dintre cei mai mari din lume. „Păgînii îşi irosesc durerile" (ler.51:58). Dacă păgînii îşi irosesc durerile, noi creştinii trebuie sa facem ca

durerile noastre să fie productive. Planurile vieţii tale s-au prăbuşit? Atunci, prin harul lui Dumnezeu, tu poţi face altele noi şi mai bune.

913) Un om a venit olog din război. S-a dat bătut? O, nu! Din camera sa, el a condus o mare întreprindere şi el este centrul unei mari voioşii. Mama lui s-a oferit să-l servească. El a refuzat, căci n-a vrut să-i limiteze viaţa. Atît el, cît şi mama lui trăiesc vieţi de minunate realizări individuale şi în minunată cooperare. Cel mai mare predicator al lumii a spus despre sine: „Sunt un necioplit în vorbire" (2.Cor.ll:6); dar lipsa talentului şi a altor înzestrări oratorice 1-au oprit oare pe Pavel? Acestea l-au stimulat către scris, şi în felul acesta şi-a realizat el opera capitală a vieţii. Dacă ar fi fost un mare orator, poate ca s-ar fi oprit la atît şi talentul i-ar fi blocat cea mai mare lucrare. Mulţi oameni care obţin succese uşoare rămîn la atît ~ se încurcă în tehnicile lor şi nu ajung niciodată la ţintă. Orice frustrare a noastră poate fi folosită la înaintarea noastră; pe creştin nimic nu-l poate ţine locului; pentru că în orice situaţie s-ar afla el „poate totul în Cristos, care-l întăreşte".

914) Tocmai cînd să-şi înceapă predica într-o capelă din India, un misionar a primit o telegramă că i-a murit tatăl. El n-a spus nimic celorlalţi prieteni ai lui înainte de serviciu, ci a ţinut o predică deosebit de frumoasă şi de mîngîietoare; o revărsare a propriului său suflet minunat. Numai după terminarea serviciului a spus de telegramă. EI a lucrat cu rană ~ şi rana aceea a fost vindecare pentru alţii. Dacă trebuie să lucrezi cu rană In coastă, ţine minte, rana aceea va însemna vindecare pentru alţii, însăşi foamea ta după mîngîiere îi va putea hrăni pe alţii.

915) Un tînăr strălucit supraveghea un loc de depozitare a reziduurilor Hngă o fabrică de praf de puşcă. El a lovit o scîndurică pe care era un strop de nitroglicerină care a explodat; din accidentul acela, el a rămas surd şi orb.

La vîrsta de 26 de ani el era surd şi orb; condamnat la o viaţă de închisoare, fără sunet. „Timp de 24 ore", povesteşte el, „am fost bătut, înfrînt. Mi-am zis: Nimeni din familia noastră nu moare sub 80 de ani şi eu am abia 26! Şi aceasta m~a umplut de groază. Dar după 24 ore, am ţâşnit afară din înfrângerea mea şi am hotărît să întîmpin viaţa ea un creştin!" El a dorit să găsească har în închinare şi a găsit. El şi-a născocit un mod propriu de a lucra şi de a-şi cîştiga existenţa, şi a reuşit să-şi formeze şi să-şi întreţină o familie. Nu se poate comunica cu el decît punînd literele cuvintelor pe dosul mîinii lui; astfel, lui corespondenţa nu-i trece prin mîini, ci pe deasupra mîinilor. Cînd a fost întrebat cum se simte izolat de lume, el a rîs şi a răspuns: „Tu eşti izolat de lume!" Şi el nu e; fiecare părticică a fiinţei lui vibrează de receptivitate. El este informat în toate domeniile. La întrebarea, care este cel mai mare handicap al său, a răspuns: „Am un temperament prea iute şi mă supăr prea repede pe cei pe care-i iubesc". Un om orb şi surd spune că cel mai mare handicap al său este un handicap moral! Cînd a fost întrebat ce sa nu se spună lumii despre el, el a spus: „Nu mă descrieţi ca ceva ieşit din comun; căci oamenii vor crede fie că exagerez, fie că sunt un supraom; prezentaţi situaţia ca fiind accesibilă tuturor; nimeni nu trebuie să se dea bătut, orice s-ar întîmpla". Omul acesta ilustrează faptul că ceea ce contează nu este ceea ce ţi se întîmpla, ci ceea ce faci tu după ceea ce ţi s-a întîmplat. Creştinul nu se teme de nimic, deoarece el poate utiliza totul. Isus a zis: „Nimic dinafară nu-i poate pîngari pe om... Ceea ce iese dinlăuntrul iui îl pîngăreşte" (Mc.7:15). Reacţia ta la ceea ce ţi se întîmplă e cea care determină rezultatul.

9Щ Cînd izbucneşte furtuna, daca vulturul ţine aripile înclinate în jos, el este izbit de pămînt; dacă aripile îi sunt înclinate în sus, el se înalţă; ci face ca furtuna să-I ridice deasupra furiei ei distrugătoare. Poziţia aripilor determină înfrîngerea sau victoria.

Creştinismul îi dă sufletului 6 aşa poziţie, încît atunci cînd îl izbeşte necazul, frustrarea sau dezastrul, el merge în sus căci aripile sufletului sunt în direcţia aceasta. Aceiaşi dezastru îi izbeşte pe un altul ale cărui atitudini sufleteşti sunt îndreptate în jos; el se va ofili în agonie în ţarină.

917) Un biet om înfrînt de viaţa a intrat într-o garderobă şi s-a spînzurat de o bară de atîrnat hainele, puţin prea joasă pentru înălţimea lui, aşa încît omul a trebuit să-şi ţină picioarele în sus pînă cînd 1 s-a stins viaţa. În adine contrast cu omul acesta, într-un alt oraş, trăia o femeie deosebită. E a stat ţintuită la pat 44 de ani, dar ea nu este înfrîntă de viaţă. Dimpotrivă, ea este stapînă pe viaţă. Ea are trei boli, fiecare dintre ele fiind în stare să ucidă pe un om normal; dar ea este de un soi de neucis. Ea a spus rîzînd: „Aceşti microbi diferiţi s-au năpustit unii împotriva altora înlăuntrul meu, şi luptîndu-se între ei, ei au uitat de mine, şi eu continui să trăiesc". Stînd culcată drept pe spate, ea a deschis o prăvălie de cadouri şi a început să confecţioneze minunate pandantive în formă de fluture, în curînd a început să cîştige suficient ca să fie necesar să plătească impozit A spus rîzînd: „Am trimis impozitul la Primărie împreună cu dragostea mea". Cînd poţi să-ţi plăteşti impozitele cu dragoste, ei bine, aceasta-i o minune! O revistă i-a dat Ш0 dolari ca să-i spună povestea prăvăliei ei, iar la sfîrşitul anului, i-a dat 1000 dolari pentru cea mai frumoasă povestire a anului. Un editor care publica biografiile celor mai mari americani a citit povestirea ei şi apoi, la cererea lui, ea şi-a scris autobiografia. Camera ei este centrul de atracţie al oraşului; aici vin oameni care îşi spun necazurile vieţii acestei invalide. Tineri şi bătrîni pleacă de la ea înnoiţi, după ce şi-au deschis inima în faţa înţelepciunii şi înţelegerii ei. Ea are 72 de ani (în anul 1945), este plină de voioşie incorigibilă, şi faţa ei e înfrumuseţată de minunatul ei spirit. Pe lîngă toate acestea, ea este şi biroul de informaţii medicale al oraşului ei. Oamenii bolnavi îi dau telefon şi o întreabă la ce

medic să meargă? Cînd a fost întrebată pentru ce îi mulţumeşte ea lui Dumnezeu în mod special, ea a răspuns: „Pentru veghea Lui şi pentru grija Lui asupra mea“. O invalidă are ca gînd central veghea şi grija lui Dumnezeu asupra ei!! Vitalitatea învingătoare înseamnă o vitalitate capabilă să fie stăpînă pe orice situaţie, deoarece ea poate utiliza orice situaţie. Ea poate lua materiile prime ale vieţii umane: dreptate nedreptate; plăcere durere; complimente şi critici, şi le poate introduce în scopurile vieţii şi le poate transforma în caracter demn.

918) O doamnă s-a ridicat într-o adunare şi a spus că medicii i-au mai dat 6 luni de trăit: cancer la plărnîni. „La început", a arătat ea, „am fost revoltată şi speriată; cum să-mi las eu copiii şi soţul? Apoi, dacă mai am doar 6 luni de trăit, am să le las eu copiilor mei o moştenire de înfrîngere şi de frustrare? Va fi acesta ultimul lucru pe care şi-l vor aminti despre mine? Sau le voi lăsa o moştenire de echilibru, calm şi victorie? Şi am decis că le voi lăsa o moştenire creştină de victorie. De cînd mi-am predat rebeliunea şi amărăciunea, în mine este echilibru, calm şi chiar bucurie. Fapt e că am cîştigat 4 kilograme în greutate". Veghea şi grija lui Dumnezeu erau asupra spiritului ei acesta a rămas intact. Şi de fapt, nimic altceva nu mai contează.

919) Demult, era un obicei de a se întinde corzi între turnurile de la castele. Cînd era vreme liniştită, nu ştiai la ce ar fi bune; dar cînd bătea vîntul, ele parcă cîntau, ca o harfă eoliană. Mugetul furtunii era transformat în melodii de toată frumuseţea. Cel de la şcoala lui Isus smulge bastonul ce-l loveşte şi-l face baghetă, cu care el dirijează împrejurările. Ca si crinul care din gunoi Işi trage măreţia şi mireasma, credinciosul, mulţumind pentru toate Mîinii nevăzute, îi înalţă astfel imn de laudă. Stoicul suportă, epicurianul se supune, doar creştinul domină durerea.

920) Se spune într-o legendă că pe vremea cînd trăia

Domnul Isus, o evreică cu numele de Kişagotami a venit la El şi I-a spus că îi murise singurul copil şi că nu se poate hotărî să-l redea pămîntului. Umbla cu el în braţe rugind pe toţi oamenii: „Faceţi ceva şi redaţi-mi copilul. Eu nu pot trăi fără eΓ. Dar cine-i putea veni în jutor? în cele din urma, cineva i-a spus: „Du-te la Nazaret; acolo e Isus, Profetul cel sfînt, şi roagă-L pe El, căci El a mai făcut învieri". Ea a plecat la Nazaret şi L-a găsit pe Domnul Isus înconjurat de o mulţime mare de oameni, A îngenunchiat înaintea Lui şi I-a spus: „învăţătorule, redă-mi copilul. Eu nu pot trăi fără el". Isus a privit-o, a iubit-o şi i-a zis: „Bine, Eu îţi învii copilul, dar pentru aceasta am nevoie de ceva: să-mi aduci de la cineva puţină sare, dar ai grijă, sarea să nu fie dintr-o casă în care a murit cineva". A alergat spre prima casă şi s-a adresat unui om întrebîndu-I: „A murit cineva în casa aceasta?" „Da, a murit". „O, atunci nu este bună sarea". A alergat în altă parte: „Nu cumva a murit cineva în casa aceasta?" „Ba da, noua ne-a murit mama". Şi aşa a bătut femeia la a treia poartă şi la a patra, de unde a primit aceleaşi răspunsuri. Nu se găsea casă unde să nu fi murit cineva. Atunci i s-au deschis ochii şi a înţeles ce a vrut s-o înveţe Mîntuitoruî. S-a întors, 1 s-a închinat şi I-a spus: „îţi mulţumesc pentru că Tu mi-ai arătat că nu este casă în care sa nu fi murit cineva. Te rog, Doamne, dă-mi copilul, pe c‘are-l voi reda pămîntului, vieţii de după moarte, şi. arată-mi şi mie aceasta viaţă!" Noi, discipolii lui Isus, suntem convinşi ca există o viaţă veşnică după moarte şi noi căutăm această viaţă veşnică încă de aici de pe pămînt.

921) Sundar Sing împreună cu un însoţitor al său se afla în Tibet, în timpul primei lui călătorii misionare prin aceste locuri neumblate. Odată a fost atacat de un iac sălbatic care se năpustise asupra lui. El şî~a găsit scăparea pe vîrful unei stînci pe care o escaladase cu agilitate. Cînd însoţitorul său a văzut animalul aşteptînd la picioarele stîncii, a început să răcnească, ceea ce a făcut să atragă o bandă de

tîlhari. Aceştia au omorît iacul, apoi au jefuit pe cei doi călători de tot ce aveau, şi i-au dus în ascunzătoarea lor. Acolo Sadhu a prins prilejul să le vorbească de Dumnezeu al cărui serv credincios era. Ei au fost viu impresionaţi, le-a înapoiat tot ce le-au luat şi le-au oferit culcuş şi hrană.

54. Fii gata să suferi pentru Cristos şi, dacă este cazul, chiar să-ţi dai viaţa pentru Domnul tău!

922) Conducătorii plini de putere au fost totdeauna conştienţi de faptul că exigenţele cele mai dure aduc reacţiile cele mai nobile, Cînd Garibaldi a pornit să-şi scape ţara de o hoardă invadatoare, a privit într-o zi un grup de tineri leneşi şi i-a invitat să i se alăture, „Ce ne oferiţi în schimb?“ au întrebat ei. „Ce să vă pot oferi? Nici salariu, nici locuinţă, nici provizii, ci foame, sete, marşuri forţate, lupte, moarte. Cei care îşi iubesc patria din adîncul inimii şi nu numai cu buzele să mă urmeze!“ Şi ei l-au urmat.

Viaţa misionară a fost totdeauna caracterizată prin lipsa de confort şi prin lipsuri, greutăţi şi pericole, pentru cauza cea mai nobilă, şi totuşi, tineretul a fost atras totdeauna de chemarea la sacrificiu,

923) Raymond Lull, primul pioner în lucrarea cu musulmanii, istorisea cum şi-a primit chemarea. El ducea o viaţă mulţumită, complăcîndu-se în lux. Într-o zi cînd era singur, L-a văzut pe Domnul Isus că înaintează spre el, împovărat cu crucea Sa. El i~a spus: „Poart-o tu în locul Meu“. Lull a refuzat şi a respins-o. Dar Domnul Cristos l-a regăsit în liniştea unei catedrale măreţe, unde i-a făcut aceeaşi propunere; şi Lull iar a refuzat-o. Domnul Cristos nu l-a părăsit şi a mai revenit; dar, de data aceasta, istoriseşte misionarul, El Şi-a luat crucea şi, fără să spună un cuvînt, mi-a pus-o în mîini. Ce altceva puteam face decît s-o iau şi s-o port?“ Aşa a făcut, dar acest lucru a dus la omorîrea lui cu pietre! Să-ţi porţi crucea mereu! (Lc.l4:27). Ce voia să spună Domnul Isus Cristos prin „Crucea Sa“? Desigur, nu o

infirmitate fizică sau o slăbiciune de caracter, nenorocire, greutăţi sau boli. Aceste lucruri sunt inevitabile şi ele sunt partea oricărui om, creştin sau nu. Faptul că Domnul pune înaintea cuvintelor Sale un „daca“ (Lc.9:23) se subînţelege că e vorba de un act de bunăvoie. Crucea reprezintă ruşinea, suferinţa, moartea. Ea e simbolul dispreţului Lui în lume. Noi trebuie să alegem dacă vrem sau nu sa ne purtăm crucea. Cînd primim împrejurările potrivnice existenţei noastre ca unelte care fac să moară egoismul nostru, atunci ne purtăm crucea. Suferinţele, restricţiile şi încercările la care suntem supuşi ne vor duce la poziţia discipolului: crucificat împreună cu Cristos! Dacă nu suntem gata să ne purtăm crucea fără încetare, nu putem fi discipolii Lui.

923) Dacă ai vrea să alegi între suferinţe, te-ai simţi ca acei părinţi cărora li s-a cerut să dea pe unul din cei zece copii ai lor. Pe cel dintîi nu puteau să-l dea, pentru că era cel dintîi urmaş al lor. Pe al doilea nu; al treilea semăna leit cu mamă-sa; pe al patrulea nu, fiindcă era o fetiţă gingaşă; al cincilea era foarte drăguţ. Şi aşa au ajuns pînă la cel mai mic, care era încă la sînul mamei şi pe care cu nici un chip nu puteau să-l dea. Tot aşa şi noi, In faţa fiecărei suferinţe am avea cîte ceva de zis, aşa că alegerea suferinţei ar fi ea însăşi o suferinţă.

924) Ziua nu poţi vedea stelele, afară doar dacă eşti jos de tot într-o groapă întunecoasă. Tot aşa şi cu stelele promisiunii, le vezi dacă Dumnezeu te-a coborît în groapa necazului. Pe partea din dos, partea neagra a suferinţei, luceşte cu atît mai mult piatra preţioasă a harului. Pe Domnul Isus Cristos poţi să-L cunoşti numai dacă mergi pe urmele Lui. Sărăcia ţi-L dezvăluie pe Acela care S-a făcut sărac pentru noi; boala pe Acela care era Om al durerilor şi obişnuit cu suferinţa; ocara îţi descoperă ocara Lui; acceptarea morţii omului vechi din tine îţi va deschide poarta maturităţii în Cristos, precum şi şansa asemănării tale cu

Chipul Domnului Isus.

925) Se povesteşte despre un soldat grec din vremea de demult că avea o boală dureroasă. El era văzut mereu în cele dintîi rînduri, unde lupta era mai crîncenă, era mereu în fruntea avangardei, şi era cel mai viteaz dintre viteji, pentru că lupta ca să-şi uite durerile; el nu se temea de moarte în lupta; căci se gîndea că şi aşa nu mai are mult de trăit. Regele s-a bucurat de acest războinic viteaz, şi l-a încredinţat în mîna unui doctor iscusit, care l-a vindecat de boală. Dar, ah! De atunci încolo, războinicul nu mai era văzut în cele dintîi rînduri. Acum el se codea, căci avea pentru ce să trăiască: sănătate, patrie, familie; n-avea plăcere să-şi mai pună viaţa în joc ca altădată.

Dacă avem multe strîmtorări şi necazuri, suntem cu curaj în slujba Domnului nostru pentru că simţim că în această lume nu este nimic pentru care face să trăim, iar speranţa vieţii viitoare ne mină spre rîvnă, sîrguinţă şi renunţare. Dar bucuriile acestei lumi ne îngreunează adesea gîndirca spre cele viitoare şi ne dedăm la o viaţă plină de tihnă, dar fără glorie.

926) Cînd carnea şi oasele ne sunt pline de dureri şi suferinţe, atunci e tot atît de firesc să cîrtim şi să ne văităm cum e firesc pentru cal să dea din cap cînd îl chinuie muştele, sau cum e firesc pentru o roată să facă hodoronc-tronc atunci eînd i-a căzut o spiţă. Dar nu ce e firesc trebuie sa fie regula de purtare a creştinului, pentru ca atunci la ce mai e bună credinţa iui? Ucenicii unui Mîntuitor plin de răbdare trebuie să fie şi ei foarte răbdători!

927) Un tata credincios avea o fetiţă de nouă ani, un copil foarte talentat şi foarte iubit. Într-o dimineaţă, fetiţa a a zis: „Tată, ce înseamnă versetul acesta: Ce? Primim de la Dumnezeu binele şi să nu primim şi răul? Doar Dumnezeu nu ne va da nimic răul" Tatăl urma să i-I lămurească mai pe larg. În cursul zilei, fetiţa a căzut de pe fereastră în stradă şi cînd

a venit tatăl ei acasă a găsit-o moartă. Ce ciudat că fetiţa a pus dimineaţa acea întrebare, şi cît de potrivit şi mîgîietor a fost acel cuvînt! Domnul a trimis cea mai bună mîngîiere prin cel mai iubit sol. Mai tîrziu, s-au găsit în Biblia fetiţei două foiţe. Pe una era scris: „Am venit la Isus, şi El m-a mîntuit"; pe cealaltă: „Tatăl meu iubit m-a adus la Mîntuitorul". Inima tatălui era aproape zdrobită; dar a avut mîngîiere bogată, şi moartea şi-a pierdut efectul, în iubirea Sa duioasă, Domnul pregăteşte adesea pe ai Săi pentru necazul care-i aşteaptă, Cînd copiii fac gimnastică, punem saltele în jurul caprei de sărit şi a prăjinilor de căţărat, ca nu cumva vreo cădere să le fie periculoasă. Aşa face adesea Domnul nostru.

928) Să observăm, dacă avem ocazia, cînd se tund oile. Dacă oaia este liniştită, foarfecele nu-i face nici un rău. Dacă se împotriveşte sau numai tremură, o să fie înţepată.

Să ne supunem şi noi voii lui Dumnezeu, şi atunci suferinţele îşi vor pierde efectul dureros, Încăpăţînarea şi neliniştea noastră ne pricinuiesc de sute de ori mai multă durere decît înseşi suferinţele în sine. Să ne încredem în Cristos rămînînd liniştiţi, convinşi că voinţa divină e mult mai bună decît voinţa noastră de aceea să ne supunem Lui, nu siliţi, ci din toată inima.

929) „Iată, Eu vin curînd şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui", a spus Domnul Isus. La acordarea răsplăţii, se ţine cont de mai multe criterii. Printre altele, se are în vedere spiritul de sacrificiu. La visteria templului, mulţi au aruncat bani cu pumnul, dar Mîntuitorul nu laudă pe nici unul din aceştia, ci apreciază darul de doi bănuţi ai văduvei sărace. Ceilalţi au dat din belşug, ea a dat din sărăcie, a dat tot ce a avut. Aici se observă spiritul de sacrificiu. Spurgeon a făcut lucrarea sfîntă în Londra şi predica în faţa a 1700 de persoane. În aceeaşi vreme, Livingstone predica în junglele Africii în faţa a 7 negri. Credeţi oare că răsplata lui Spurgeon va fi mai mare ca a lui

Livingstone? Dacă s-ar avea în vedere numai cantitatea şi calitatea lucrării, da, ar fi mai mare, dar se ţine cont şi de spiritul de sacrifiu cu care ai făcut lucrarea. Deşi numericeşte a cîştigat mult mai puţin pentru Cristos ca Spurgeon, totuşi suferinţele pe care le-a răbdat David Livingstone, pericolele pe care Ie-a îndurat, riscul pe care l-a dovedit pentru Cristos şi iubiţii Lui africani, spiritul de sacrificiu care l-a făcut să moară pe genunchi în coliba lui îl învredniceşte să primească o mare răsplată. Chiar şi oamenii au ţinut în socoteală aceasta. În timp ce trupul lui C.H. Spurgeon zace într-un mormînt simplu, trupul lui Livingstone a fost depus în Catedrala Westminster din Londra, alături de regii Angliei, Subliniez aceasta ca să vă daţi seama că şi voi vă puteţi învrednici de o mare răsplătire. Riscaţi, puneţi totul la bătaie pentru Dumnezeu, jucaţi şi ultima carte. Nu aveţi nimic de pierdut, ci totul de cîştigat.

930) În anul 320 d. Cr. În Armenia, la Sebaste, era o legiune de soldaţi. Cu ocazia unei sărbători li s-a poruncit să ofere sacrificii. Atunci 40 dintre ei s-au separat şi au format o companie de martiri. Ei au spus că sunt creştini şi nu jertfesc idolilor. După ce au fost biciuiţi şi torturaţi, au fost iegaţi în lanţuri şi duşi pe un lac îngheţat, unde au fost dezbrăcaţi şi lăsaţi pe ghiaţă să moara de frig. La marginea lacului s-au făcut corturi şi foc pentru cei ce ar fi fost gata să renunţe la credinţa lor. Dar cei 40 s-au rugat: „Doamne, 40 au fost aduşi să lupte încătuşaţi; fă ca toţi 40 să fie încoronaţi”. Gerul a fost grozav. După un timp, unul s-a ridicat de pe ghiaţă şi s-a dus la corturi spunînd că nu mai poate suporta şi îşi reneaga credinţa. Abia a spus aceasta, că a şi căzut jos şi a murit. Ceilalţi care pînă atunci au cîntat nu se mai auzeau decît slab şi apoi au încetat. Ofiţerul însărcinat cu execuţia acestor tineri a văzut un înger coborînd cu 40 de coroane strălucitoare pe care le-a aşezat pe capul fiecăruia, dar unul lipsea. Ofiţerul a fost atît de mişcat de scenă, incit s-a declarat şi el creştin către ceilalţi soldaţi, s-a dezbrăcat de

hainele lui şi s-a dus să moară pe ghiaţă spre a primi coroana strălucitoare.

Da, merită să fii credincios pînă la moarte. „Fii credincios pînă la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii”, spune Domnul Isus. Oare, care vor fi aceia care vor înţelege această mare promisiune şi vor lua azi locul celor ce au dat bir cu fugiţii? Care vor fi aceia care vor fi gata să ia locul celor momiţi cu un blid de linte? Ei s-au dovedit netrebnici. Oare vei fi tu, voi fi eu unul? Fiecare putem dovedi fidelitate pînă la moarte.

931) Policarp, prezbiterul bisericii din Smirna, a crezut şi a dovedit ca se merita să crezi promisiunile Domnului. După ce tronul Romei a fost ocupat de Marcu Aureliu în anul 161 d. Cr., mulţi creştini au avut parte de grele suferinţe şi de martiraj. Printre ei a fost şi Policarp, Cînd a fost dus la judecată, în faţa proconsulului, acesta i-a oferit libertatea, cu condiţia sa renunţe la credinţă şi să-L blesteme pe Cristos. „Optzeci şi şase de ani L-am servit pe Cristos”, a răspuns Policarp, „şi nu mi-a făcut nici un rău; cum aş putea acum să-L blestem pe Regele şi Mîntuitorul meu?“ „Eu am fiare sălbatice care te vor sfîşia într-o clipă”, a strigat proconsulul. „Cheamă-le“, a spus Policarp. „Tu ai vrea fiarele, dar eu vreau să fii ars de viu pe rug“, a ameninţat proconsulul. „De ce mai întîrzii?” a întrebat bătrînul. După aceea, un crainic a păşit în arenă şi a strigat de trei ori: „Policarp a mărturisit că e creştin". Mulţimea a început să vocifereze, iar proconsulul a dat poruncă să fie ars de viu. De îndată a fost dezbrăcat şi a fost aşezat pe o grămadă de crengi. Cînd au pus focul, bătrînul Policarp a îngenunchiat acolo şi s-a rugat zicînd: „O, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, Tatăl iubitului Tău Fiu, Isus Cristos, prin care am învăţat să Te cunoaştem, Te binecuvîntez că m-ai găsit vrednic în această zi, la această oră, să iau loc între martirii Tăi şi să beau paharul Cristosului Tău, pentru învierea veşnică a trupului şi a sufletului meu, să fiu primit înaintea Ta ca o jertfă de bun miros. Te laud, Te binecuvîntez, Te glorific pentru tot ce ai făcut pentru mine".

Crezînd promisiunile Domnului, el a considerat ca un lucru mare că a fost învrednicit să ia loc între martiri. Da, Cristos Domnul Şi-a îndeplinit promisiunile faţă de el. Bătrînul Policarp, îngenunchiat pe grămada de crengi în flăcări, e dovadă că se merită să-L urmezi pe Cristos pînă la capăt!

932) Sava a fost un creştin care a trăit în Tîrgovişte, la circa 70 km de Bucureşti. În anul 370 d. C, conducătorii geţi de pe pămîntul Daciei au poruncit stîrpirea creştinilor; cu această ocazie, mulţi au fost omorîţi. Sava a fost un misionar neînfricat. La o întrunire, cei din conducerea oraşului au păşit în faţă să jure că nu au mai lăsat nici un creştin în oraş. Dar Sava care era de faţă a strigat: „Nimeni nu trebuie să jure, fiindcă eu sunt creştin’. Magistratul l-a întrebat dacă el e om cu vază sau dacă are avere. „Nu", i s-a răspuns, „nu are decît hainele de pe el". După ce s-a gîndit puţin, magistratul a zis: „Daţi-i drumul, căci un aşa om nu poate să ne facă nici bine, nici rău". Puţin mai tîrzîu, se pare ca i-au pus în vedere să nu mai meargă în alte părţi, dar de sărbătoarea Paştelui el s-a dus. La trei zile după Paşte, oraşul a fost înconjurat de trupele conduse de Atarid. Acesta l-a prins şi a poruncit să-l biciuiască cu brutalitate. A doua zi i-au smuls mădularele legîndu-le de osiile a două căruţe, iar în ziua următoare, Atarid a poruncit să fie omorît prin înec. Solaţii l-au dus la rîu şi acolo s-au hotărît să-i dea drumul. „El nu e vinovat de moarte, iar Atarid nu va şti nimic", au zis ei. Dar Sava le-a răspuns: „Nu vă pierdeţi vremea degeaba, faceţi-vă datoria. Eu văd ceea ce voi nu vedeţi, pe celălalt ţărm al rîului aşteaptă o mare mulţime să-mi primească sufletul şi să mă primească în glorie". Atunci l-au executat. El a fost martirizat la 12 aprilie 372 d. Cr. la Tîrgovişte. Sava a mărturisit oamenilor că se merită să-L urmeze pe Cristos, iar la moartea lui a spus soldaţilor că se merită să suferi şi martirajul pentru Cristos. El vedea nu moartea, ci victoria, răsplătirea.

933) **Î**ntr-o zi, un om a văzut un fluture de mătase

luptîndu-se să iasă din gogoaşă. Omului nostru i-a fost milă de zbaterile bietei insecte, şi de aceea a luat o foarfecă şi a încercat să ajute la ieşirea noului fluture din gogoaşă. Insecta a făcut după aceea cîteva mişcări, dar după cîteva clipe a murit. Omul n-a ajutat-o, ci i-a împiedicat cursul normal al vieţii. Un altul care se găsea în aceeaşi împrejurare n-a făcut nimic pentru a ajuta insecta, ştiind că din această luptă ea va ieşi mai mult decît învingătoare şi mai puternică pentru viaţa cea nouă. La fel e şî cu noi, suferinţele şi luptele de pe pămîntul acesta ne pregătesc pentru gloria eternă.

934) Indienii americani îşi aduceau băieţii în şcoala curajului prin aceea că îi făceau să petreacă o noapte în pădure în mijlocul fiarelor sălbatice. Cît de teribil de singur trebuie să se fi simţit fiecare băiat în noaptea încercării lui! De cînd se iveau zorile, băiatul observa că tatăl sau era după copacul din apropiere, cu arcul gata de lupta. Fără să fi ştiut băiatul, tatăl lui veghease toată noaptea ca nici un rău să nu i se întîmple fiului său.

Aşa Se poartă Dumnezeu cu noi. În cele mai dificile momente ale vieţii noastre, Dumnezeu este alături de noi. „Niciodată n-am să te las, cu nici un chip n-am să te părăsesc", şi: „Iată, Eu sunt cu voi pînă la sfîrşitul lumii" sunt promisiuni, realităţi pentru orice copil al lui Dumnezeu.

935) „Sîngele martirilor este sămînţa creştinilor" e maxima rezultată din spusele lui Tertulian, cel mai mare scriitor creştin din Africa (născut în anul 160 d, Cr.) „Ne facem mai numeroşi ori de cîte ori suntem seceraţi de voi; sămînţa este chiar sîngele creştinilor". Şi într-adevăr, creştinismul victorios al primelor secole datorează măreţia sa martirilor care „au fost turnaţi ca o jertfă de băutură" în timpul celor zece valuri de persecuţie.

Dintre toţi însă, cel mai minunat se pare că străluceşte martirajul tinerei Fibia Perpetua în vîrstă de 22 de ani din Cartagina. Ea era dintr-o familie nobilă. Tatăl era păgîn, dar

mama creştină. Tertulian, marele istoric creştin, dă descrierea martirajului lor (Perpetua şi Felicita).

„Ziua victoriei lor se luminase, şi ele au mers de la închisoare la amfiteatru, voioase şi cu înfăţişare senină, ca la o adunare. Pentru tinerele femei, diavolul a pregătit o vacă foarte sălbatică. Perpetua a fost condusă întîi. Ea a fost apucată în coarne şi aruncată, căzînd în şale. Cînd şi-a văzut tunica ruptă, a tras-o peste ea, ca pe un văl, mai degrabă din băgare de seama a modestiei, decît de suferinţă. Apoi s-a sculat şi a văzut-o pe Felicita zdrobită, i-a întins mîna şi a ridicat-o în sus. Brutalitatea poporului fiind potolită, ele au fost chemate la poartă. Dar poporul a strigat să fie aduse din nou. Ele mai întîi s-au sărutat una pe alta, ca să-şi isprăvească martirajul cu o sărutare a păcii. Felicita, intr-adevăr nemişcată şi în tăcere, a primit o lovitură de sabie. Perpetua însă, fiind lovită printre coaste, a strigat cu putere, şi ea însăşi a pus mîna dreaptă nehotărîtă a tînărului gladiator la gîtul ei“.

936) Simforoza a fost o mamă creştină care a avut şapte copii. Ea a trăit şi a fost martirizată în timpul celui de-al treilea val de persecuţie (anul 102 d. Cr.) Adusă fiind în faţa împăratului Traian, acesta i-a poruncit să jertfească zeilor păgîni. Ea a refuzat să facă aceasta. La fel au făcut şi copiii ei. Împăratul, cuprins de furie, a poruncit ca femeia să fie dusă în templul lui Hercule, unde a fost biciuită, apoi agăţată sus, spînzurată de părul capului ei. În toate aceste torturi, ea nu a vrut să-şi renege credinţa. După ce a îndurat aceste suferinţe, i-au legat un pietroi mare de gît, şi a fost aruncată în rîu. Fiii ei au fost legaţi la şapte stîlpi, apoi cu scara cu scripetele le-au desfăcut încheieturile. Întrucît .această cumplită tortură nu şi-a atins scopul, căci ei nu au vrut să să-şi renege credinţa, s-a dat poruncă să fie ucişi. Cel mai mare, Crescenţiu, a suferit decapitarea, iulian, al doilea, a fost înjunghiat cu un pumnal în piept. Nemesius, al treilea, a fost înjunghiat pe la mijloc. Justiţiu, al cincilea, a

fost înjunghiat pe la spate, Stacteus, al şaselea, a fost înjunghiat în coastă, iar Eugenius, cel mai tînăr, a fost tăiat în două cu fierăstrăul.

Cît de minunată a fost credinţa pentru aceşti sfinţi! Pentru orice creştin adevărat, Cristos este cel mai de preţ, mai de preţ decît însăşi viaţa.

937) Blondina a fost o tînără sclavă, slabă ca construcţie fizică, dar puternică în credinţă. Denunţată fiind, ea a fost supusă torturilor. Intenţia era să o facă să se lepede de credinţă. Dar ea a primit atîta putere de sus, că schingiuitorii au obosit ei torturînd-o şi se mirau cum poate ea să rabde totul. A fost chinuită de dimineaţa pînă seara, fără să poată face să-şi renege credinţa. La toate insistenţele lor, ea le răspundea: „Sunt creştină, şi nouă nu ne puteţi face nici un rău“. Alţii, sub presiunea grozavă a asupritorilor şi a torturilor îngrozitoare, şi-au renegat credinţa şi au acceptat să jertfească idolilor, dar ea a rămas tare. Atunci a fost dusă în arenă. A fost legată de un stîlp, apoi s-a dat drumul fiarelor sălbatice, dar ele nu i-au făcut nici un rău. A fost dusă din nou la închisoare, unde a vestit celorlalţi credincioşi suferinţele ei. Cîteva zile a fost supusă îa tot felul de chinuri. Prăjită pe jumătate, au aruncat-o în coarnele unui bou sălbatic. Fiindcă aceasta nu a omorît-o, ci doar a străpuns-o cu coarnele, a venit un călău, care cu o lovitură de pumnal, a pus capăt martiriului ei. Ea a murit în timpul domniei lui Marcu Aureliu, în anul 177 d, Cr.

938) Felicitata a fost o doamnă de rang înalt. Ea era mama a şapte copii şi a devenit o creştină devotată. Pe cei şapte fii i-a educat cu mare grijă. Cam prin acest timp, imperiul a fost bîntuit de cutremure, foamete şi inundaţii. Vina a fost pusă pe creştini, că ei ar fi toată cauza acestor dezastre. Felicitata a fost implicată şi ea în acuzaţie. Fiind denunţată, împăratul a dat ordin guvernatorului Publius să ia măsurile împotriva ei şi a familiei ei. La interogatorii şi

cercetări, Publius a început cu mama, crezînd că dacă o va determina pe ea să-şi lase credinţa, exemplul ei va fi urmat de fii. Lovindu-se de fermitatea ei, Publius şi-a schimbat metoda şi i-a spus că-i va nimici întîi familia, apoi pe ea. Dar ea i-a spulberat şi această ameninţare. Publius a cerut să fie aduşi înaintea lui fiii ei şi i-a cercetat pe fiecare în parte. Toţi au rămas neclintiţi în credinţa lor. Atunci toată familia a fost condamnată la moarte. Ianuarie a fost biciuit şi strivit sub greutăţi, Filip şi Felix au fost omorîţi zburîndu-li-se creierii cu măciuca. Silvanus, cel de al patrulea, a fost aruncat într-o prăpastie, iar ceilalţi trei mai tineri: Alexandru, Vitalis şi Martialis au fost decapitaţi cu sabia. Mama a fost ucisă cu aceeaşi sabie, care era încă roşie de sîngele fiilor ei.

939) Epipodius şi Alexandru au fost doi creştini renumiţi. Aveau unitate şi caldă comuniune frăţească. Primul a fost un tînăr născut la Lion, iar al doilea a fost născut în Grecia. Ei au fost foarte activi şi buni credincioşi. Cînd a fost dezlănţuită persecuţia la Lion, ei erau în florea tinereţii. Pentru a se feri de persecuţie, ei au încercat să se ascundă în satul vecin. Aici au fost găzduiţi pentru o vreme de o văduvă creştina. Dar răutatea persecutorilor i-a urmărit, şi găsiţi fiind, au fost aruncaţi în închisoare fără nici o cercetare. După trei zile au fost aduşi în faţa guvernatorului şi anchetaţi înaintea unei mulţimi de păgîni. Ei au folosit şi această ocazie spre a-L mărturisi pe Gristos şi divinitatea Lui, Văzînd aceasta, guvernatorul s-a înfuriat şi a zis: „Ce rost au toate persecuţiile, dacă ei totuşi rămîn credincioşi şi îndrăznesc sa-L mărturisească pe Cristos, iar vechilor zei refuză să îe sacrifice?" Atunci guvernatorul a început să-l ispitească pe Epipodius, care era mai tînăr. El pretindea că are milă de starea lui şi că îl sfătuieşte sa nu se ruineze prin încăpăţînate. „Zeilor noştri", a continuat el, „li se închină cea mai mare parte a lumii şi chiar împăraţii. Noi îi adorăm dînd serbări, cu praznice şi veselie, în timp ce voi îl glorificaţi pe un crucificat. Noi îi onorăm aruncîndu-ne în braţele

plăcerilor, voi, prin credinţă, sunteţi fără această desfătare a simţurilor. Religia noastră se bucură de sărbători, a voastră de sărăcăcioasa virtute a castităţii. De aceea, te sfătuiesc să renunţi la o aşa religie aspră, şi să te bucuri de acele prilejuri pe care le oferă şi pe care tinereţea ta le pretinde". La acestea, Epipodius i-a răspuns: „Pretinsa ta milă e adevărată cruzime, iar viaţa plăcută pe care ne-ai descris-o este urmată de condamnarea eternă. Cristos a suferit pentru noi, ca plăcerile noastre să fie nemuritoare. El a pregătit pentru urmaşii Săi o veşnicie de fericiri. Omul e compus din două părţi: trup şi suflet. Primul este slab şi pieritor, dar trebuie să servească celuilalt. Sărbătorile voastre idoleşti pot să mulţumească partea muritoare, dar ele rănesc pe cea nemuritoare. Deci acelea care distrug cea mai de valoare parte a omului nu pot fi bucurii adevărate. Plăcerile voastre vă duc la moartea veşnică; durerile noastre la fericirea veşnică". Pentru aceste îndrăzneţe cuvinte, Epipodius a fost bătut aspru şi apoi pus pe scaunul de tortură. Aici a fost chinuit oribil. După ce a suportat totul cu o răbdare minunată, a fost dus şi decapitat. Alexandru a fost decapitat înaintea judecătorului după două zile, şi fiindcă n-a vrut cu nici un chip să renunţe la creştinism, a fost aşezat şi el pe scaunul de tortură ca şi tovarăşul său şi bătut groaznic de trei călăi care se schimbau cu rîndul, pînă ce l-au omorît în bătăi. Toate suferinţele de nedescris le-a înfruntat cu mult curaj".

940) Unul dintre cele mai înspăimîntătoare evenimente descrise în istoria martirilor creştini, atît din punct de vedere al numărului, cît şi al felului morţii lor a avut loc la Utira, una dintre cele mai mari cetăţi din Africa de Nord. Din ordinul proconsulului, trei sute de creştini au fost aduşi în faţa unui cuptor de ars varul. Alături era ridicat un altar, şi creştinii trebuiau ori sa sacrifice zeilor păgîni, ori să îndure înspăimîntătoarea moarte prin aruncarea în cuptorul aprins. E minunat de notat faptul că din trei sute de

persoane, nici unul n-a fost gata să sacrifice pe altar spre a-şi salva viaţa, ci toţi au preferat să fie aruncaţi în cuptorul aprins. Apologetul Lactanţîu, care a trăit în secolul 2, spune că suferinţele creştinilor din timpul său nu pot fi descrise. El zice: „De-aş avea cel mai puternic glas din lume, şi chiar o sută de limbi, n-aş putea spune toate păcatele săvîrşite şi înşira toate uneltele de chin născocite de mintea ageră a autorităţilor şi folosite contra creştinilor".

941) Agata a fost o tînără siciliana, foarte frumoasă şi atractivă. Într-adevăr, frumuseţea ei era atît de mare, încît chiar Quintain, guvernatorul insulei, s-a îndrăgostit de ea. Deoarece guvernatorul vestit în stricăciune voia s-o duca la palatul lui, tînăra Agata s-a gîndit ca e mai bine să părăsească oraşul. Oamenii guvernatorului au descoperit unde se ascunsese şi au adus-o la Catana. Aflîndu-se în puterea duşmanului ei, căci era creştină, s-a încredinţat ocrotirii Celui Preaînalt şi s-a rugat pentru moarte. Fiindcă ea a continuat sa-i refuze toate cererile de a se căsători cu el, dragostea lui s-a transformat în ură, iar cînd ea a mărturisit că este creştină, el a găsit motiv să se răzbune. Quintain a dat ordin ca Agata să fie biciuită crunt. Cu răbdare uimitoare, ea a suportat biciuirea, Aceasta l-a înfuriat şi mai tare pe guvernator, care a poruncit să fie aruncată într-un foc mare spre a fi arsă.

942} Babylas a fost un creştin din Antiohia cu o excelentă educaţie. În anul 237 după moartea iui Zebinus a ajuns el în fruntea bisericii din Antiohia. Deşi a fost o vreme foarte critica, el a lucrat cu mult zel şi răbdare. Se spune că Decius, împăratul Romei, făcînd o vizită în Antiohia, a vrut sa se ducă şi la biserica creştină, însă Babylas s-a opus sa-l lase să intre în biserică. Reţinîndu-şi furia, împăratul a plecat, dar curînd a trimis după Babylas. Cînd a venit l-a mustrat aspru pentru obrăznicia lui şi i-a dat ordin să jertfească idolilor păgîni. Cum Babylas a refuzat categoric aşa ceva, împăratul a dat

ordin să fie încătuşat cu lanţuri grele, să fie supus torturilor, şi la urmă să fie decapitat. Odată cu el au fost condamnaţi alţi şase tineri care urmau la caticheză înainte de botez. După ce a asistat la decapitarea celor şase tineri, Babylas şi-a plecat singur capul pe butuc înaintea călăului, zicînd: „Aici sunt, Doamne, eu şi copiii pe care mi i-ai dat". La dorinţa sa, lanţurile cu care fusese legat au fost puse cu el în groapă, spre a arata că ceea ce lumea dispreţuieşte este gloria creştinismului.

943) Laurenţiu a fost unul dintre diaconii bisericii din Roma. Cînd Sextus a fost dus la locul de execuţie, Laurenţiu l-a însoţit şi l-a încurajat. Cînd s-au despărţit, Sextus l-a înştiinţat că nu peste mult va fi arestat şi el. Ca diacon, Laurenţiu administra bunurile bisericii şi purta grijă de ajutorarea celor săraci, a văduvelor şi a orfanilor. Încă de la început, biserica creştină a luat asupra sa întreţinerea nevoiaşilor. Pe listele de ajutorare ale lui Laurenţiu erau peste 15.000 de nume. Deşi biserica trecea prin focul persecuţiei, credincioşii n-au uitat de cei săraci, şi fiecare îşi dădea contribuţia bănească în mod voluntar. Macrianus a presupus că biserica creştină trebuie să aibă bogăţii mari din moment ce ajută pe atîţia. Dorind sa pună mîna pe ele, a trimis soldaţii să-l aresteze pe Laurenţiu. Aceştia l-au dus în faţa guvernatorului. Cînd l-a văzut Macrianus, i-a zis: „Am auzit că voi care vă numiţi creştini posedaţi comori de aur şi argint". „Este adevărat", i-a răspuns Laurenţiu, „biserica creştină are bogaţii mari". „Atunci, adu aici comorile voastre sacre, căci trebuie să daţi cezarului ce este al cezarului. Împăratul are nevoie de aceste comori pentru apărarea imperiului. Deci trebuie să le predaţi". Laurenţiu a meditat cîteva momente, apoi a zis: „în trei zile voi aduna toate bogăţiile bisericii". Numaidecît, guvernatorul a dat ordin să fie eliberat, cu gînduî că va primi mari cantităţi de aur şi argint. Laurenţiu s-a dus şi î-a adunat pe toţi neputincioşii, schilozii, şi l-a chemat pe guvernator să vadă bogăţiile

bisericii. Acesta, cînd a venit, a văzut un şir de orbi, altul de schilozi, altul de orfani, de văduve bătrîne. Laurenţiu i-a zis: „lată, acestea sunt bogăţiile bisericii”. Guvernatorul înfuriat a strigat: „Ce e bătaia asta de joc? Unde sunt comorile bisericii? Unde e aurul şi argintul?” „Aceştia pe care-i vezi sunt adevăratele comori ale bisericii”, a răspuns din nou Laurenţiu. „Ei sunt aurul, argintul, perlele şi pietrele preţioase”. Aprins de mînie, guvernatorul a strigat la soldaţi să-l arunce imediat în închisoare. Acolo a fost torturat cumplit. Dar Laurenţiu a îndurat torturile cu multă răbdare şi stoicism. Un soldat numit Romanus a fost foarte mişcat de comportarea lui şi s-a strecurat în celula lui Laurenţiu, rugîndu-l să-i spună şi lui despre credinţa creştină. El a fost convertit, apoi plin de bucurie a mărturisit că şi el e creştin. Guvernatorul a poruncit să i se taie capul. Astfel Romanus a fost martirizat cu o zi înaintea lui Laurenţiu. Acesta a fost condamnat să fie prăjit pe grătar. Dezbrăcat de haine, a fost aşezat pe un grătar mare de fier, sub care ardea un foc puternic. Crudul guvernator se desfăta privindu-l pe grătar, dar n-a auzit nici un oftat, nici un geamăt. Martirul primise putere să triumfe asupra suferinţelor. El doar se ruga pentru biserică şi pentru convertirea întregului imperiu. În cele din urmă a murit.

944) Marcus şi Marcelianus au fost doi fraţi gemeni. Ei se trăgeau dintr-o familie distinsă a Romei. Părinţii erau păgîni. Copiii s-au convertit în tinereţe prin pedagogul lor. La arestare ei erau deja căsătoriţi şi aveau copii. La judecată, ei şi-au mărturisit crezul şi au fost condamnaţi la moarte prin decapitare. Tatăl lor a obţinut o amînare de 30 de zile. La închisoare au întîlnit un ofiţer din garda imperială, numit Sebastian. Acesta venise să-i întărească pe cei doi fraţi. În urma discuţiilor din închisoare, în loc ca cei doi fraţi să fie convinşi să renunţe, ei au reuşit să-i determine atît pe părinţi, cit şi pe soţiile lor să creadă în Cristos. La sfîrşitul celor 30 de zile, tatăl s-a prezentat la magistrat să-i spună

rezultatul. El a mărturisit că a încercat să-i abată de la credinţă, dar n-a reuşit. Din contră, şi ei au devenit creştini. Apoi a tăcut. Cromaţiu, magistratul care îi condamnase, a fost foarte surprins. Tatăl a folosit aşa argumente puternice, încît însuşi magistratul s-a convertit. El a pus în libertate pe cei doi fraţi, a renunţat la înalta sa slujbă, şi-a vîndut averea şi s-a retras în afara Romei. La fel a fost convertit de către cei doi fraţi şi funcţionarul Nicostratus, care era cu evidenţa celor din închisoare. După eliberare, Marcus şi Marcelianus au fost ascunşi în apartamentul unui ofiţer de la palat. Un apostat creştin a aflat de la cineva că cei doi fraţi sunt ascunşi la palat Numaidecît i-a denunţat, şi din nou au fost arestaţi. Magistratul Fabian care îl succedase pe Cromaţiu i-a condamnat să fie legaţi la un stîlp, iar picioarele să le fie ţintuite cu piroane. O zi întreagă i-a ţinut în această poziţie, iar în ziua următoare au fost străpunşi cu lancea.

945) Alban a fost un păgîn din Britania. Odată, el a acordat adăpost unui creştin numit Amfibalus care era urmărit pentru credinţa sa. Conversaţiile avute eu acesta au dus la creştinarea lui. Alban a devenit un creştin Înflăcărat. Era conştient ce soartă îi aşteaptă, dar era foarte hotarit sa nu se despartă de Cristos. În cele din urmă. duşmanii au aflat unde era ascuns Amfibalus şi au venit la casa lui Alban să-l ridice. Alban, dorind să-î scape, a făcut în fugă schimbul hainelor. Soldaţii l-au luat pe Alban *în* locul lui Amfibalus. Dar cînd a fost dus în faţa judecătorului, acesta l-a recunoscut şi i-a trimis din nou după Amfibalus, oare între timp scăpase eu fuga. Înfuriat, magistratul a dat ordin lui Alban să jerfească în cinstea iui Jupiier. Alban a refuzat categoric şi a mărturisit că e creştin. Atunci i-a dat ordin să îngenuncheze la picioarele statuii, dar arestatul nu s-a supus. Aceasta 1-a înfuriat şi mai mult, şi a ordonat să fie biciuit. Alban a răbdat cu mult curaj pedeapsa cea aspră. După biciuire, magistratul a rostit sentinţa: să fie decapitat cu sabia. istoricul Bede, relatînd martirajul lui Alban, a spus că

pe drum călăul însuşi a devenit creştin. Ajungînd la locul de execuţie, el a aruncat sabia şi a cerut îngăduinţă, ori sa moară în locul lui Alban, ori să fie omorît împreună cu el. De faţă era adunat mult popor. Ofiţerul însărcinat cu execuţia a acceptat cea de a doua cerere, şi amîndoi au fost decapitaţi cu aceeaşi sabie. Martirajul lor a avut la 22 iunie lingă Verulam, azi St. Alban.

946) Petru a fost un înalt demnitar la palatul imperial. El a fost martirizat în timpul celui de-al zecelea val de persecuţie, anul 303 d. Cr, Deşi în zilele dinaintea persecuţiei a fost foarte stimat şi iubit, chiar de împărat, după verdictul de persecuţie, nimeni nu l-a cruţat nici pe el, nici pe cei de la curte. Petru a fost luat şi dus în mijlocul oraşului în faţa lui Diocieţian şi Galerius. Acolo i s-a ordonat să sacrifice, dar el a refuzat categoric. Ei au pus să-l lege la stîlp spre a fi bătut cu biciul special pe tot corpul, pînă ce se va supune să facă ce i s-a ordonat. În mijlocul suferinţelor, el a rămas neclintit, în unele locuri i s-a smuls carnea de pe oase. Bucăţi de carne rupta atîvnau pe tot corpul. Totul era numai o rana. Atunci, au făcut o amestecătură de oţet cu sare şi au vărsat-o peste el. Usturimea şî durerile au fost îngrozitoare. Deoarece a suportat şi aceste lucruri, fără să se lase de credinţa sa, schingiuitorii au adus un grătar, au aprins focul sub el, şi corpul ciopîrţit al lui Petru a fost pus pe grătar. Li s-a ordonat sa menţină un foc moale, ca să nu moară dintr-odată, ci să fie torturat cît mai mult. În groaznicele chinuri, el a rămas totuşi statornic în credinţa sa. Nimic nu l-a putut despărţi de Mmtuiîorul hrî. În cele din urmă, sufletul lui a plecat, lăsînd pe grătar un morman de carne prăjită. Statornicia iui poate servi de exemplu multora.

947) Istoricul Eusebiu, vorbind despre scene pe care el însuşi le-a văzut în Tir şi Femeia, spune că nu se putea să nu rămîi uimit de fidelitatea martirilor şi de priveliştea pe care o aveai în faţa. Unii, după ce erau biciuiţi, cu trupul tot

însîngerat,.erau daţi ca pradă fiarelor sălbatice. Atunci, ceea ce se întîmpla stîrnea înmărmurirea tuturor. Puterea divină a Domnului nostru Isus Cristos se manifesta în ei nu numai prin seninătatea, răbdarea nobilă şi bucuria pe care o aveau, cît şi prin atitudinea fiarelor sălbatice. Era de aşteptat ca leoparzii, tigrii, leii, hămesiţi de foame, să se fi aruncat asupra lor şi să-i sfîşie într-o clipă. Dar lucrurile se petreceau altfel. Creştinii erau aşezaţi în mijlocul amfiteatrului, ca să poată fi văzuţi de toţi spectatorii. Din cuştile laterale se dădea drumul fiarelor după sentinţa data de magistrat. Acestea uneori înaintau puţin, apoi se opreau. Alteori se repezeau în salturi, şi la o mică distanţă de creştini parcă erau oprite de o mînă nevăzută şi nu mai voiau să înainteze. Atunci începea asmuţirea lor. Şi au fost mai multe cazuri cînd, în loc să se arunce asupra creştinilor, fiarele se întorceau şi se repezeau asupra asmuţitorilor şi-i sfîşiau în bucăţi. Uneori fiarele se apropiau de creştini şi le lingeau rănile, şi numai după multă asmuţire îi sfîşiau pe creştini. Unii creştini trebuiau să fie scoşi de doua sau de trei ori în amfiteatru, şi să se dea drumul la diferite soiuri de animale sălbatice, căci nu erau atacaţi de ele. Aşa scene, în loc să fie în defavoarea creştinilor, deveneau în favoarea lor, Păgînii recunoşteau puterea Dumnezeului cel viu, şi unii dintre ei deveneau creştini. Scenele erau cu adevărat zguduitoare. Uneori era scos un singur tînăr sau tînără de 15 sau 20 de ani şi era aşezat în mijlocul circului. Cum să nu rămîi uimit cînd îl vedeai lipsit de teamă că-şi ridica mîinile spre cer şi se ruga, iar fioroasele fiare stăteau în jurul lui şi-l admirau. Gingăşia tinerească se întîlnea cu ferocitatea, şi sentimentele spectatorilor erau răscolite, iar rezultatele erau contrare celor scontate de autorităţi. Odată, în Fenicia, nişte tineri creştini au fost daţi pradă unui taur sălbatic. Acesta, ca turbat, a apucat în coarnele sale pe îngrijitori, i-a aruncat în aer şi i-a lăsat aproape morţi. S-a repezit apoi asupra creştinilor, dar deodată s-a oprit. Se părea că nu poate merge

mai departe. Înfuriat, a început să scurme pământul cu picioarele, să lovească cu coarnele într-o parte sau alta, şi de iritat ce era a început să mugească înfiorător. Căuta să se repeadă asupra lor, şi iarăşi da înapoi. Atunci au dat drumul altor fiare sălbatice, dar nici acestea nu i-au atacat. După momente de teribilă încordare, după cele două încercări nereuşite, au fost ucişi cu sabia. Omul s-a dovedit mai sălbatic decît animalele sălbatice.

948) Prezbiterul Pamfiliu a fost unul dintre cei mai admirabili bărbaţi ai vremii şi gloria bisericii din Cezareea. El se trăgea dintr-o familie onorabilă din Berytus, oraş renumit pentru şcoiile lui de pe acea vreme. In tinereţe a urmat toate cursurile de ştiinţe. Aici i s-a acordat onoarea de a fi magistrat. După ce a primit pe Cristos Domnul ca Mîntuitor, el a căutat să se adîncească în învăţătura despre mîntuire. Acest magistrat de seamă, cu un capital aşa de mare de cunoştinţe, nu s-a ruşinat să devină discipol al lui Cristos. Spre a aprofunda studiul Sfintelor Scripturi, el a urmat şcoala catihetică a lui Pierius din Alexandria, succesorul lui Origen. După aceea s-a stabilit în Cezareea din Palestina. Pe cheltuiala sa, a procurat multe cărţi şi şi-a făcut o bibliotecă mare pe care a lăsat-o bisericii. Aici el a deschis o şcoală publică de literatură religioasă. El a transcris toată Biblia cu mîna. Deşi era atît de învăţat, era de o umilinţă extraordinară. Toate bunurile pe care le avea ca moştenire de la părinţi le-a împărţit săracilor. In anul 307, crudul guvernator Urban al Palestinei i-a cerut să se prezinte înaintea scaunului său de judecată. A fost bătut în mod inuman şi schingiuit l-a fost ruptă carnea de pe oase cu un cleşte de fier înroşit, dar el a rămas plin de pace şi statornic în credinţă, încît ba uimit şi pe magistrat. Pamfiliu a mai rămas doi ani în închisoare. În acest timp, guvernatorul a fost decapitat din ordinul împăratului Maximian, care a numit în locul lui ca guvernator al Palestinei pe Firmilian. Dar nici acesta n-a fost mai puţin brutal decît înaintaşul său. După

mai multe vărsări de sînge, a ordonat să fie adus şi Pamfiliu în faţa sa. Fiindcă a declarat că e creştin, l-a condamnat la moarte. Întîi, a pus să fie bătut în chip barbar, pînă ce i-a căzut carnea de pe oase, iar intestinele au ajuns să-i atîrne în afară. Venerabilul prezbiter a răbdat toate în tăcere, fără să-şi deschidă gura. Apoi l-a pus pe un foc moale, unde a murit glorificînd Numele lui Isus.

949) Sebastian a fost un ofiţer creştin din garda imperială. EI s-a născut la Narbonne, în Galia. A venit la Roma prin 284. Înainte de a veni la Roma, el se convertise la Milano, şi el a păzit credinţa dată odată pentru totdeauna sfinţilor. El a rămas creştin în mijlocul unei lumi idolatre, nu s-a lăsat orbit de splendorile curţii imperiale şi nu s-a întinat la orgiile palatului. El a fost foarte preţuit de către cei mai înalţi demnitari şi a fost foarte stimat de inferiorii săi. In timpul său liber a fost foarte activ pentru binele fraţilor săi de credinţa şi pentru progresul Bisericii. Cerceta pe bolnavi şi nu uita pe cei din închisoare. El căuta să împărtăşească şi altora Vestea Bună a Evangheliei. Prin mărturia lui, prefectul Romei, împreună cu fiul său Tiburţius, au ajuns să cunoască salvarea prin Isus Cristos Domnul. După convertire, acesta s-a retras pe moşia sa din Campania. La plecare a luat cu el mai mulţi creştini pentru a-i pune în siguranţă. Sebastian a lucrat pînă ce Torquatus, un informator deghizat sub numele de creştin, l-a denunţat lui Fabian, iar acesta l-a denunţat împăratului Maximian, împăratul, auzind acuzaţia, l-a chemat pe Sabastian şi l-a învinuit de nerecunoştinţă şi de trădare. Sebastian a mărturisit că e creştin. Maximian, în furia lui, a hotărît să fie dat morţii prin lovituri de săgeţi. Cu executarea sentinţei a fost însărcinat un numidian, căpetenia arcaşilor africani. Ordinul împăratului a fost sa nu tragă în inimă, ca să nu moară dintr-odată, ci să-i provoace o moarte cît mai chinuitoare, trăgînd cît mai multe săgeţi în corpul Iui. După execuţie, nişte creştini au venit să-i îngroape corpul şi au constatat că în el era încă viaţă. Astfel, l-au ascuns în casa

unui creştin, unde în scurtă vreme s-a refăcut. Dar aceasta doar l-a pregătit pentru un al doilea martiraj, căci îndată ce-a putut să umble, Sebastian a ieşit în calea împăratului, în timp ce acesta mergea spre templu. Împăratul, cînd 1-a văzut, a fost uimit, dar mai uimit a fost de cuvintele lui, deoarece Sebastian l-a acuzat de crime, de uciderea sfinţilor, i-a spus că ziua răzbunării mîniei lui Dumnezeu asupra sa e aproape şi i-a strigat să se pocăiască cît mai are vreme. Din uimire, împăratul a trecut la furie. El a ordonat ca Sebastian să fie ucis imediat cu lovituri de beţe. Ordinul s-a executat. O lovitură straşnică în cap l-a prăbuşit la pămînt pe fostul căpitan al gărzii imperiale şi l-a învrednicit de cununa vieţii pe neînfricatul luptător al lui Cristos.

950) Victor a fost un tînăr creştin din Marsilia, un oraş din partea de sud a Galiei. EI a fost foarte zelos în lucrarea bisericii, mai ales în ajutorarea săracilor. A fost acuzat că i-a ofensat pe preoţii păgîni şi a chemat în judecată. Magistratul l-a interogat şi apoi l-a sfătuit să se întoarcă la închinarea idolatră pentru a se bucura de avantajele care decurgeau din favoarea împăratului. Victor a răspuns că el este serv al lui Cristos şi că nici o poziţie care i s-ar putea oferi de către un împărat pămîntesc nu-l poate împiedica de la datoria sa faţă de împăratul cerului.

Auzind răspunsul său curajos, judecătorul l-a trimis să fie judecat de cezarul Maximian. Acesta, sub ameninţarea cu cele mai aspre pedepse, i-a ordonat să sacrifice idolilor romani. Deoarece Victor a refuzat, împăratul a dat ordin să fie legat şi tîrît pe străzile Romei. În timp ce se executa sentinţa, mulţimea l-a supus la nenumărate cazne. Rămînînd credincios în ciuda violenţelor mulţimii, împăratul a dat ordin să fie pus pe scaunul de tortură. Auzind de îngrozitoarea sentinţă, a fost cuprins de fiori, dar ridicîndu-şi ochii spre cer, s-a rugat Domnului să-i dea curaj. După aceea, a suportat totul cu multă bărbăţie. Cînd călăii au obosit torturîndu-1, l-au dus şi l-au aruncat într-o celulă a închisorii.

În timpul cît a stat în închisoare i-a convertit pe gardienii Alexandru, Felician şi Longinus. Auzind împăratul lucrul acesta, a dat ordin ca cei trei gardieni să fie decapitaţi. Sentinţa a fost executată imediat, iar pe Victor l-au condamnat să fie pus încă o dată pe scaunul de tortură, apoi l-au bătut zdravăn şi l-au aruncat iarăşi în celulă. Cînd l-au adus la a treia înfăţişare, în sala de tribunal au adus şi un mic altar cu un idolaş şi i-au cerut să jertfească, dar el a dat cu piciorul şi a răsturnat altarul şi idolul, împăratul Maximian, superstiţios cum era, cînd a văzut lucrul acesta, a strigat înfuriat ca imediat sa i se taie piciorul cu care a lovit altarul, iar el să fie pus în moara de măcinat pietre şi aruncat acolo spre a fi făcut bucăţele. El a fost aruncat în moară împreună cu pietrişul, dar atunci s-a stricat moara, şi Victor a fost scos dintre pietre zdrobit tot, dar încă în viaţă. Împăratul nemaiavînd răbdare pînă se repară moara, a ordonat sa i sc strivească capul, lucru care s-a făcut imediat. Astfel, după lungi şi groaznice torturi, Victor a plecat la Domnul său pe care-L servise atît de exemplar.

951) Trei surori: Chionia, Agapia şi Irina erau creştine şi trăiau în Tesalonic. Fiind o vreme de persecuţie grea şi spre a rămîne necunoscute, ele s-au retras intr-un loc singuratic. Cînd totuşi au fost găsite şi arestate, păreau oă-şi pierduseră timiditatea şi-şi reproşau că se temuseră. De acum se rugau să fie întărite de puterea lui Dumnezeu pentru ziua cînd trebuiau să fie aduse la judecată. Cînd Agapia a fost examinată înaintea guvernatorului Dulcaţius, a fost întrebată dacă ascultă sau nu legile statului. Ea a spus că e creştină şi că nu poate da ascultare legilor care cer închinarea la idoli, că e hotărîtă în privinţa aceasta şi că nimic n-o poate face să se schimbe. Sora ei, Chionia, a răspuns la fel. Guvernatorul, nefiind în stare să le clintească din credinţa lor, a pronunţat sentinţa de condamnare la moarte prin ardere pe rug. Irina, cea mai tînără dintre surori, numai de 18 ani, era foarte frumoasă. Ea a fost dusă ca să le vadă pe surorile ei arzînd

pe rug, cu gîndul s-o înspăimînte, să-i zdrobească tăria credinţei. Dar cînd a fost adusă în faţa guvernatorului de 1a scena aceea groaznică, ea a răspuns la fel ca şi surorile ei. În zadar a încercat Dulcaţius s-o îndemne să se întoarcă la idoli şi să participe la festivităţile date în cinstea lor, căci ea a refuzat categoric, declarînd că vrea mai degrabă să fie mistuită de flăcări decît să renunţe Ia credinţa ei. Văzîndu-i statornicia, guvernatorul a dat ordin sa fie expusă în stradă insultelor soldaţilor, apoi să fie arsă pe rug. Au dezbrăcat-o şi au expus-o în stradă trecătorilor. După ce s-a adunat o mare mulţime, au adus lemne, le-au stivuit în jurul ei şi le-au dat foc. Pentru Domnul ei, a preferat să sufere umilinţa şi ruşine, să îndure chinurile cumplite ale rugului, să-şi piardă viaţa aceasta trecătoare, dar să nu piardă viaţa veşnică. Adînc devotament! Minunată fidelitate!

952) În Mauritania era un diacon credincios numit Timotei, şi pe soţia lui o chema Maura. Erau căsătoriţi de abia de trei săptămîni atunci cînd au fost arestaţi şi duşi în închisori diferite. Arianus guvernatorul din Tebais a căutat să facă tot ce putea ca să-i despartă de creştinism şi să îmbrăţişeze idolatria. Încercările i-au fost zadarnice. Ştiind că el este cel care are Biblia, i-a cerut s-o aducă pentru a fi arsă. La aceasta, Timotei i-a răspuns: „Dacă aş avea copii, mai degrabă ţi i-aş da pe aceştia să-i sacrifici decît să-ţi dau Cuvîntul lui Dumnezeu" Guvernatorul, indignat de acest răspuns, a dat ordin să i se scoată ochii cu un fier înroşit, zicmd: „Cărţile, în cele din urmă, îţi vor fi fără folos, căci nu vei mai vedea să citeşti". El a îndurat pedeapsa cu atîta răbdare, încît guvernatorul era exasperat. A dat ordin ca el să fie agăţat de picioare şi să fie ţinut cu capul în jos, iar de gît să i se lege un pietroi mare şi să i se pună un căluş în gură. 1 s-a făcut şi lucrul acesta fără nici un succes, căci el a rămas statornic în credinţa lui. Atunci cineva a spus guvernatorului că e proaspăt căsătorit cu o tînără pe care o iubeşte mult. Imediat tactica de doborîre s-a schimbat.

Arianus a chemat-o pe Maura, soţia lui, i-a promis mult, a promis că-i va elibera soţul, dacă ea reuşeşte să-l facă să jertfească doar o dată idolilor. Cu vorbe dulci, a căutat s-o corupă de la credinţa ei, şi prin ea să-l corupă şi pe el. Maura, mai slabă în credinţă, şi din dragoste pentru soţul ei, s-a angajat să facă aceasta. Maura a fost dusă în celula lui. Ea l-a certat pentru statornicia lui, a spus că e încăpăţînat, şi cu cuvinte pline de dragoste a căutat să insiste ca el să jertfească idolilor. Cînd i s-a scos căluşul din gură, el a mustrat-o pentru dragostea ei greşită şi i-a spus că el este hotărît să moară pentru Cristos. Maura a mai încercat încă o dată să-l înduplece, dar el, conştient de ispita diavolească, a certat-o că a acceptat o aşa slujbă, şi ea a plecat îngîndurată. Fiindcă n-a reuşit, guvernatorul a dat ordin ca şi ea să fie torturată cu mare cruzime. După aceea, a rostit sentinţa de condamnare la moarte. Timotei şi Maura au fost crucificaţi unul lingă altul. Aceasta s-a petrecut în anul 304 d. Cr.

953) În Formoza, într-unul din triburi, exista obiceiul ca în fiecare an să fie ucis un om, şi capul lui să fie pus pe o prăjină ca ofrandă zeilor. Un chinez a vrut să oprească acest obicei. După un an de eforturi în acest sens, el însuşi a fost adus ca jertfă. Dar aceea a fost ultima. Tribul a renunţat la acest obicei, şi chinezul binefăcător este venerat acum ca un zeu.

Dragostea jertfitoare învinge totdeauna, chiar şi cînd este ucisă şi mai ales atunci cînd este ucisă!!

954) La începutul secolului 19, pe cînd Germania suspina sub dominaţia francezilor, un tînăr negustor a vrut să treacă din Schleswig, care pe atunci aparţinea Danemarcei, în alt oraş. Cînd a ajuns la graniţă, a fost bănuit că face spionaj şi astfel a fost condamnat la moarte. Generalul comandant al francezilor, dorind să-l mai vadă pe condamnat înainte de execuţie, l-a chemat la cabinetul său şi a dat ordin să î se percheziţioneze cufărul. Tînărul negustor, pentru a

uşura cercetarea, a predat o listă cu toate obiectele din cufăr, în capul căreia era Biblia. „Dumneata ai o Biblie?" a întrebat generalul. „Da", a fost răspunsul negustorului. „Arată-mi-o!" Negustorul, fără a mai sta pe gînduri, a deschis cufărul şi a predat generalului Biblia. „Eşti liber", i-a zis generalul, „un spion nu poartă Biblie la el".

O, ce bine ar fi dacă Domnul ar trezi mai mulţi generali ca acesta şi la noi, mai ales cînd predicatorii Evangheliei cad prizonieri în mîimle răuvoitorilor de prin oraşele şi satele noastre.

955) Înainte de a merge la eşafod, Ana de Boleyn a scris regelui Henry al VlII-lea, soţul ei, care o condamnase în urma rapoartelor oamenilor din solda sa: „Ai avut totdeauna grijă de ascensiunea mea şi nici azi n-ai pierdut din vedere lucrul acesta; din simplă burgheză m-ai făcut marchiză, regină, şi din regină mă înalţi acum la rangul de sfîntă". Ana de Boleyn s-a urcat pe eşafod, splendid îmbrăcată, cu un curaj admirabil, şi observînd că, în jurul ei, cîteva doamne zîmbeau maliţios, a zis: „Mor regină, în ciuda voastră".

Moartea de martir nu reprezintă nimic altceva decît cel mai mare privilegiu dat unui creştin: din simplu „om fără cetăţenie în Israel", prin pocăinţă şi credinţă, omul devine copil al lui Dumnezeu, apoi lucrător împreună cu Cristos la marea operă de salvare a omenirii şi la urmă sfînt/martir la fel ca şi Cristos, moştenitor al gloriei cerului.

956) „Fii credincios pînă la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii" (Ap.2:10). Sub domnia reginei catolice Maria a Angliei, un creştin cu numele de Hooper a fost condamnat la ardere pe rug pentru credinţa sa. Un nobil a încercat să-l înduplece să renunţe la credinţa lui. După multe insistenţe, i-a zis: „Viaţa aceasta e dulce; moartea e amară". Hooper a răspuns: „Viaţa eternă e şi mai dulce, iar moartea a doua e şi mai amară. Eu am ajuns aici şi voi îndura moartea, fiindcă nu vreau să neg adevărul pe care l-am mărturisit". Cînd urma să

fie aşezat pe rug, i-a fost pusă în faţa o cutie în care se găsea actul de graţiere al reginei pentru cazul în care ar fi consimţit să-şi renege credinţa. Dar neînfricatul martir a strigat: „Dacă vă este drag sufletul meu, luaţi această cutie din faţa ochilor mei".

957) O legendă siciliană spune că într-o zi Proserpina culegea flori pe pajiştea de la poalele muntelui Etna, Ea alegea crinii albi şi cu mireasma lor plăcută, precum şi lalelele cu potirul lor fermecat Şi în timp ce culegea, cu braţul plin de flori, a fost răpită în Hades. Ea ţinea în braţele florile culese, care pe măsură ce înaintau spre Hades se veştejeau. Atunci Proserpina a început să implore zeii să-i salveze măcar florile, spre a le avea ca mîngîiere în Hades. Ruga i-a fost ascultată, şi florile nu se mai puteau veşteji; ele i-au înfrumuseţat trăirea, au schimbat Hadesul.

Noi însă, spre deosebire de Proserpina, nu avem numai un buchet de flori cu noi, aici în Valea plîngerii, ci avem din „plinătatea Lui, şi har după har". Numai aceia care deţin comoara ascunsă în ogor pot influenţa totul din jurul lor, astfel încît să schimbe lumea înconjurătoare Hadesul în care trăiesc.

958) Pe vremea fostelor mari persecuţii catolice din Scoţia a credincioşilor veniţi la adevărul Evangheliei lui Isus Cristos, un băiat ducînd o Biblie sub braţ a fost întîlnit de o trupă de soldaţi. „Ce este cartea aceasta?“ l-a în” trebat comandantul trupei pe băiat. „Este Biblia, Sfînta Scriptură", a răspuns băiatul. „Arunc-o acolo, în rîu“, i~a ordonat comanmdantul. „Nu! Acesta este Cuvîntul lui Dumnezeu". Ordinul a fost dat încă o dată, dar băiatul n-a făcut decît să strîngă şi mai tare Biblia sub braţ. „Ei bine, atunci trage-ţi şapca pe ochi! Soldaţi, pregătiţi-vă de tragere!" „Nu, nu-mi voi acoperi ochii, ci vă voi privi în faţă, cum şi voi mă veţi privi în faţă în ziua marii judecăţi!" a răspuns băiatul. Numai un minut, şi trupul băiatului zăcea fără suflare pe pămînt,

străpuns de gloanţe. Iată încă un erou al Evangheliei. Nu este oare minunat lucrul acesta?

959) Se spune că odată vîntul era foarte necăjit pe un foc ce ardea la marginea unei păduri. El voia să stingă focul cu orice preţ. De aceea, vîntul s-a preschimbat într-o mare furtună şi a început să sufle cu o furie şi mai mare în foc. Bucăţile de jăratic au fost luate şi azvîrlite fără milă la distanţe mari prin pădure. Insă rezultatul n-a fost stingerea focului, ci aprinderea altora prin toată pădurea. Aşa a făcut diavolul cu biserica din Ierusalim. Prin persecuţia pornită după uciderea lui Ştefan, membrii bisericii din Ierusalim au fost împrăştiaţi prin toată Iudeea şi Samaria, însă fiecare a fost un chibrit aprins care a început un nou foc, o nouă biserică. Şi diavolul s-a păcălit de multe ori în acest fel de 2.000 de ani, dar s-a păcălit numai atunci cînd fiecare credincios a fost un cărbune aprins în stare să aprindă un nou foc.

960) Domnitorul Alexandru loan Cuza trecea odată prin popor. Un ţăran a ieşit din mulţime şi s-a îndreptat cu paşi nesiguri spre el, f ăcîndu-i următoarea plîngere: „Ieri, pe cînd îmi făceam munca la boierul meu, acesta, fără ca eu să fi făcut ceva necuviincios, ci doar întrebîndu-l de un lucru, m-a scuipat în faţă. Fă-mi dreptate, măria ta!" Cuza l-a privit, l-a chemat mai aproape şi l-a sărutat, spunîndu-i; „Du-te la boier şi spune-i ca acolo unde te-a scuipat el te-a sărutat Vodă".

Adevăratul creştin se bucură atunci cînd suferă pentru Cristos (Fap.5:41). Să ne bucurăm şi noi, ori de cîte ori suntem „scuipaţi" de lumea aceasta, pentru că atunci, în acele momente, Domnul Isus nu numai că ne săruta faţa noastră, ci ne şi garantează că £1 însuşi este scuipat în locul nostru.

961) Cînd soldaţii germani au fost în Suedia în al doilea război mondial, cîţiva dintre ei care erau creştini mergeau la adunare. Aici fraţii i-au primit şi tratat cu

dragoste, numai că nu-i lăsat să ia parte la Cina Domnului. Odată, pe cînd se dădea Cina, ei stăteau afară pe treptele bisericii. Deodată, pastorul a avut o viziune. El s-a sculat şi a spus: „îl văd pe Isus, dar nu este aici cu noi, ci afară cu soldaţii". Un alt frate s-a ridicat şi a spus că şi el II vede pe Isus, care e acasă la el, cu soţia lui, pe care o lăsase supărată. O mare trezire spirituală a avut loc în localitatea aceea. Cristos e totdeauna cu cei nedreptăţiţi, cu cei umili.

962) Un brahman a asemănat pe misionarii creştini cu un arbore numit manglier. Acesta creşte, înfloreşte şi aduce roade. Pentru sine? Nicidecum, ci pentru cei flămînzi. Zi de zi, arborele este acoperit de nisip şi pietre. Frunzele sale se sfîşie şi crengile sale se rup. Se distruge oare pomul? în anul viitor nu mai aduce el roade? Ba da. Anul viitor este mai încărcat cu fructe ca oricînd. La fel şi misionarii creştini, zice brahmanul. Cei care sunt mai persecutaţi predică mai cu putere Cuvîntul iui Dumnezeu.

Tu ca şi creştin, cînd eşti lovit pentru Cristos, cum reacţionezi: Suferi bucuros pentru Domnul tău, sau recurgi imediat la „drepturile omului"?

963) Adoniram Judson, după ce a trebuit să îndure cumplit luni de zile în închisorile birmane, imediat după eliberare a cerut împăratului permisiune să predice într-un oraş oarecare. 1 s-a răspuns: „Sunt gata să las acolo o duzină de misionari, numai pe tine nu. Oamenii noştri nu sunt aşa de proşti. Pot asculta oricîte vorbe, dar n-au să reziste privind cicatricile tale". Mîinile acelea plini de cicatrici erau elocvente.

După cum El, marele nostru Mîntuitor, a făcut pace prin sîngele Său, nici ai Lui nu pot vesti şi face altfel pace între oameni.

964) Cînd Ludovic al XVI-lea a plecat la asediul de la Mans, doamna de Maintenan l-a întrebat pe domnul Lauvois: „Răspunzi de viaţa regelui?" „Nu", a zis acest ministru, „dar

răspund de gloria lui".

Creştinismul a fost şi este cea mai persecutată mişcare din cursul istoriei omeneşti. In epoca iui primară, şi de atunci încoace, în orice ioc unde acesta mai este^ persecutat, adevăraţii lui adepţi, atunci cînd se adună spre a-L glorifica pe întemeietorul şi Susţinătorul lor, ei sunt conştienţi că viaţa aceasta contează prea puţin faţă de gloria promisă de Domnul lor cînd S-a înălţat la cer. Creştinului, chiar dacă nu-i este garantată viaţa aceasta, îi este garantată cea eternă. Tu cum te tratezi ca şi creştin? îţi îngrijeşti viaţa aceasta? Să ştii că o vei pierde! (Mt.lG:39). Sau eşti gata să-ţi pierzi viaţa aceasta pentru a cîştiga gloria eternă, atît pentru tine, cît şi pentru semenii tăi?

965) Un creştin din Uniunea Sovietică a fost închis şi torturat pentru credinţa lui în Cristos. I s-a pus în faţă o singură alternativă: cooperare cu KGB-ul sau execuţie. Cooperare cu mincinoşii şi criminalii? Niciodată! Dar o moarte agonizantă? Cum o va putea el îndura? Aflîndu-se pe marginea prăpastiei de a-şi pierde credinţa în Dumnezeu, el a început să se roage ca un disperat. În felul acesta s-a abandonat pe sine total voii lui Dumnezeu. El a notat în jurnalul său: „Am ajuns la concluzia că Dumnezeu nu era undeva[4], ci exact în situaţia în care mă găseam. Ceea ce vrea El acum de la mine este să accept tot ce vine din mîna Sa, să mă las cu totul la dispoziţia Sa“. Plin de har şi de putere de sus, el a fost în stare să suporte tot ce a urmat.

Te-ai simţit vreodată abandonat de Dumnezeu? Te-ai aflat vreodată în situaţia psalmistuluî care a strigat ou disperare: „A uitat Dumnezeu să aibă milă? In mînia Lui, Şi-a tras El înapoi îndurarea?” (Ps.77:9). El vrea să ne aducă în situaţia de a ne abandona pe noi înşine în mîna Lui; numai atunci vom realiza că El este mai aproape de noi ca oricînd, numai atunci vom începe să domnim în viaţă împreună cu Cristos.

966) A fost odată un mare bogătaş, a cărui plăcere a

fost să-şi amenajeze o grădină în care şi-a sădit cei mai buni meri. A folosit selecţiuni artificiale, altoirile cele mai bune şi toate metodele posibile pentru a obţine cele mai frumoase mere. Într-o zi s-a întîlnit cu un prieten de-al lui şi l-a poftit să Yină în grădina lui ca să mănînce mere, spunîndu-i că are nişte mere deosebite. Pînă să vină ziua vizitei, prietenul Iui, trecînd pe lîngă grădină şi văzînd jos lîngă gard nişte mere care căzuseră din pom, şi ştiind după recomandări că sunt aşa de bune, a muşcat dintr-unul, dar l-a aruncat imediat, căci era îngrozitor de acru. S-a mirat cum de-a putut să~i invite prietenul său la aşa ceva. A venit şi ziua vizitei, dar el nu s-a dus. Prietenul lui l-a invitat a doua oară, dar el tot nu s-a dus. Într-o zi, s-au întîlnit pe stradă, şi bogătaşul şi-a întrebat prietenul de ce n-a răspuns invitaţiei. Atunci prietenul său i-a spus motivul „O, dar eu în mod special am plantat pe lîngă gard nişte pomi care fac mere foarte acre, pentru ca hoţii şi copiii să fie induşi în eroare de aceştia în privinţa calităţii merelor, dar înăuntrul grădinii să ştii că sunt meri foarte buni”. Tot aşa şi Cristos, în grădina Lui are fructe minunate, dar pentru ca să le ferească, a pus pe margine mere acre. Dar şi aceste mere sun t acre numai aparent. Unele dintre merele acre pe care trebuie să le gustăm sunt puse de însuşi Domnul Cristos: „Veţi fi urîţi din cauza Mea”, „veţi fi persecutaţi din cauza Mea“„să-ţi iei crucea în fiecare zi“, etc.

967) Aţi auzit cu toţii că cele mai bune viori sunt viorile Stradivarius. Se mai găsesc numai vreo patru în lume. Secretul acestei viori era că însuşi Stradivarius mergea în pădure şi alegea lemnul din partea de nord a copacului, partea cea mâi expusă viscolului, crivăţului şi gerului; viorile construite astfel puteau cînta atît jalea iernii, cît şi speranţa primăverii.

Nimeni nu ştie să cînte mai bine decît cel care a suferit. De aceea, cei 144.000 despre care se vorbeşte în Apocalipsa, martirii, lemnul expus viscolului, dau cîntecul cel mai frumos.

968) Vulturii îşi fac cuiburile din spini. Deasupra lor pun piei de miel, iepuri şi alte animale pe care le răpesc şi le mănîncă. Astfel, puii de vultur au un cuib foarte moale, călduros şi plăcut. Puii de vultur sunt însă foarte leneşi. Cînd ajung la maturitate, ei nu vor nicidecum să părăsească acest cuib şi să zboare. Mama lor, văzînd că aşa stau lucrurile, scoate una cîte una pieile de sub pui, pînă rămîn numai pe spini. Apoi „îşi scutură cuibul”' (Dt.32: 11). Puii înţepaţi sunt nevoiţi să părăsească cuibul şi sa zboare. Însă ei nu ştiu să zboare. De aceea, mama lor „zboară deasupra puilor” şi îi supraveghează îndeaproape. Cînd vede că şi-au pierdut echilibrul în zbor şi sunt în pericol de a cădea, se aruncă sub ei, „îşi întinde aripile, îi ia şi-i poartă pe penele sale”. După ce şi-au revenit puţin, strînge brusc aripile, şi astfel puiul iarăşi cade în gol. Ea continuă tot aşa pînă cînd puii învaţă să zboare. Vulturul ştie că puii lui nu sunt meniţi să lenevească intr-un cuib moale, unde să depindă de alţii pentru hrană, ci să devină regele păsărilor, stăpînînd văzduhul cu zborul lor semeţ. Dar pentru a-i aduce în această stare, ei trebuie să treacă prin grele încercări.

Şi primilor creştini le-a fost „scuturat cuibul moale” al bisericii din Ierusalim. Dar persecuţia i-a făcut să se ducă în toata lumea şi să-L vestească pe Mîntiiitor (Fap.l:8). Te plîngi că ţi s-a stricat cuibul moale avut pînă acum? E spre binele tău! Dumnezeu te vrea vultur, stăpîn al lumilor nevăzute! Glorifică-L!

55. Matur în Cristos

969) Se spune că odată un băiat gîrbov s-a dus la un sculptor şi i-a cerut să-i sape în piatră un tînăr înalt şi drept, aşa cum ar fi fost el dacă n-ar fi fost gîrbov. Cînd statuia a fost gata, băiatul a aşezat-o într-un loc unde o putea vedea zilnic. De cîte ori se uita la ea, totdeauna arunca umerii îndărăt şi încerca să-şi scoată pieptul afară, chiar dacă lucrul acesta îi provoca durere. El a făcut aşa în fiecare zi, şi astfel

a devenit tot mai drept şi mai mare pînă cînd a fost întru totul ca şi statuia la care privise.

Ce ilustraţie minunată este aceasta pentru noi creştinii! Noi nu avem că model o statuie de piatră, ci „înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos", Trebuie să mergem şi noi în fiecare zi ca şi băiatul acela şi să privim la gloria, puritatea şi iubirea care strălucesc din caracterul lui Cristos, „pînă ce Cristos va lua chip în noi" (Gal.4:19).

970) După ani de muncă şi sacrificiu, William Carey şi colaboratorii săi au văzut prăpădindu-se într-o clipă îndelunga lor muncă de traducere. O enormă cantitate de hîrtie a fost complet distrusă. Părţi importante de manuscrise, gramatici şi dicţionare minuţios alcătuite au fost distruse de foc. W. Carey a scris: „Nimic, cu excepţia preselor de imprimat, nu a putut fi salvat. Este o lovitură teribilă pentru noi, pentru că mult timp nu vom mai putea tipări Sfintele Scripturi. Ne va trebui un an de muncă înverşunată pentru a ne reface, şi aceasta fără să mai vorbim de paguba materială şi de pierderea manuscriselor, etc., care vor fi greu de reparat!" Manuscrisele conţineau părţi din aproape toate versiunile indiene ale Bibliei; întregul Nou Testament în dialectul knora, două volume groase conţinînd Vechiul Testament în sanscrită; numeroase pagini din dicţionarul bengalez; întreaga gramatică în telugu şi o mare parte din aceea în punjab, precum şi totalitatea dicţionarului sanscrit, opera principală a lui Carey în domeniul lingvistic. Cu toate acestea, W. Carey şi-a exprimat credinţa în termeni asemănători cu Romani 8:28: „Dumnezeu, fără îndoială, vrea să facă să iasă bine din această nenorocire şi să trezească mai mult interes în favoarea muncii noastre!" Şi pe cînd cenuşa era încă fierbine, Marshman, un coleg al lui Carey, scria că această calamitate „a fost o pagină nouă întoarsă de Providenţă, un exerciţiu de credinţă în Dumnezeu, al cărui Cuvînt, tot atît de solid ca şi stîlpii cerului, a hotărît că: toate lucrurile lucrează împreună spre binele acelora care ÎI iubesc

pe Dumnezeu. Prin urmare, să avem încredere în Domnul Dumnezeu, care nu-Şi va renega niciodată opera propriilor Sale mîini!" Aceşti servi aî Domnului au înţeles atît de bine adevărul din Romani 8:28, încît inima le-a fost păstrată în pace chiar şi în mijlocul acestei grele încercări. „Tragedia m-a liniştit pînă la supunere plină de pace, făcîndu-mă în stare să caut voia lui Dumnezeu şi s-o primesc bucuros!“ spune Marshman. Carey povesteşte cum a fost liniştit de versetul 10 din Psalmul 46, care spune: „Opriţi-vă, şi să ştiţi că Eu sunt Domnul!" Şi pe cînd mocnea încă focul, "Ward, al treilea membru al acestui trio renumit se arăta nu numai supus, ci strălucind de bucurie. Cum puteau asemenea evenimente să fie spre binele lor? Misionarii n-au întîrziat să descopere strategia lui Dumnezeu. Această catastrofă a destupat urechile creştinilor britanici. La lumina focului, ei au văzut însemnătatea întreprinderii; faptele le-au sărit în ochi şi, prin urmare, distrugerea le-a apărut ca o făclie, şi numărul prietenilor fideli misiunii s-a înmulţit rapid. Acest eveniment le-a adus lui Carey şi colaboratorilor săi un asemenea renume, încît ordinea lucrurilor a fost complet schimbată. „Focul a dat întreprinderii noastre o celebritate pe care nimic altceva n-ar fi putut s-o dea", semnala Fuller; „acum publicul ne aduce elogii; opt sute de guinee au fost oferite pentru portretul doctorului Carey!"

Suntem tulburaţi de cele scrise în Romani 8:28, şi aceasta pentru că nu reuşim să înţelegem semnificaţia binelui, aşa cum o concepe apostolul Pavel. Care este totuşi această semnificaţie? Găsim răspunsul acestei întrebări în Romani 8:29, care spune: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a şi hotărî! mai dinainte să fie asemenea Chipului Fiului Sau!" Prin urmare, apostolul Pavel consideră drept bine tot ceea ce se poate face ca să ne asemănăm cu Domnul isus Cristos, şi aceasta independent de confort, de sănătate, de succes sau de plăcere.

971) „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele

celor ce-L iubesc pe Dumnezeu" (Rom.8:28), Ele lucrează după un plan dinainte conceput. Evenimentele vieţii au o corelaţie. Reţeta medicului e alcătuită din diferite elemente. Luate separat, unele dintre ele ar fi otrăvuri, deci nu ne-ar face decît rău; cu toate acestea, amestecate sub supravegherea medicului, ele contribuie la binele nostru. Barclay parafrazează acest verset în felul următor: „Noi ştim că Dumnezeu amestecă toate lucrurile pentru binele acelora care îl iubesc!" Experienţele vieţii, privite separat, pot părea dezastruoase, dar dacă ele sunt amestecate, rezultă binele.

972) „lată, Dumnezeul nostru, căruia îi servim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, şi ne va scoate din mîna ta, împărate". „Şi chiar dacă nu ne va scoate, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, şi nici nu ne vom închina chipului tău de aur pe care l-ai înălţat!" Cuvintele „chiar dacă" fac oare parte din vocabularul nostru spiritual? Suntem oare încredinţaţi ca Dumnezeul nostru este suveran? Credinţa noastră rezistă oare focului? Să nu ne închipuim că nu izbucneşte războiul şi nu ne răpeşte fiii, fiicele, soţii, soţiile. Vom avea un „chiar dacă“ pentru a trece prin cuptorul aprins? Dacă afacerile noastre merg prost şi dacă trebuie să dăm faliment, dacă ne aflăm în greutăţi financiare, dacă suntem atinşi de boală sau de slăbiciunea inerentă a bătrîneţii, dacă ne loveşte doliul, dacă nu ne este dată bucuria de a avea un tovarăş de viaţă? Dacă planurile noastre nu sunt împlinite, dacă lucrarea noastră creştină nu dă rezultatele pe care le aşteptăm, dacă nu suntem admişi în staţiunea misionară pe care o alegem şi dacă nu putem lucra cu colaboratorul nostru preferat? Este foarte posibil ca noi să nu înţelegem numaidecît ţinta aleasă de Dumnezeu pentru noi; EI nu ne dă explicaţii: „Ceea ce fac Eu tu nu înţelegi acum, dar vei înţelege după aceea" (lo.l3:7).

973) Este mare lucru atunci cînd descopăr că nu mai sunt al meu, ci al Lui. Dacă banii din buzunarul meu îmi

aparţin mie, am deplină autoritate asupra lor. Dar dacă aparţin altcuiva, care mi i-a încredinţat, atunci nu pot cumpăra ce vreau cu ei şi nici nu mă pot gîndi că i-aş putea pierde.

Adevărata viaţă creştină începe abia atunci cînd ştim lucrul acesta. Cîţi dintre noi ştiu că, deoarece Cristos a înviat, noi suntem vii „pentru Dumnezeu" şi nu pentru noi înşine? Cîţi dintre noi nu îndrăznesc să-şi folosească timpul sau banii sau talentele aşa cum am vrea, din cauză că ne dăm seama ca acestea nu sunt ale noastre, ci ale Domnului? Cîţi dintre noi avem un aşa puternic sentiment că aparţinem altcuiva încît să nu îndrăznim să risipim un ban din buzunarul nostru, o oră din timpul nostru, sau o cît de mică parte din capacitatea noastră fizică sau intelectuală?

974) Odată, povesteşte Watchman Nee, am întîlnit un frate tînăr tînăr la ani, dar care învăţase foarte mult de la Domnul. Dumnezeu îl trecuse prin necazuri foarte mari ca să-l facă să cîştige cunoaşterea Lui. Discutînd cu el, l-am întrebat: „Frate, ce te-a învăţat de fapt Domnul în zilele acestea?" El mi-a răspuns: „Un singur lucru: că eu nu pot face nimic despărţit de El!" „Vrei să spui cu adevărat că nu poţi face absolut nimic despărţit de EI?" „Ei bine, nu-i chiar aşa!" mi-a răspuns el. „Desigur că pot face foarte multe lucruri fără El. Şi de fapt tocmai aceasta a fost problema mea. Ştiţi, eu am fost totdeauna atît de încrezător în mine însumi. Eu ştiu că mă pricep să fac o groază de lucruri", „Atunci", l-am întrebat eu, „ce vrei să spui cînd zici că nu poţi face nimic aparte de El?" El mi-a răspuns: „Domnul mi-a arătat că pot face orice, dar a spus că: ‚Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic’. Aşa că, rezultă de aici că tot ce am făcut eu şi tot ce mai pot face despărţit de El nu este nimic!"

975) La romani şi greci coroanele militare erau multe şi variate. Dintre de, cele mai însemnate pe care le cunoaştem, spune Aulus Cellius în „Nopţile atice", erau:

„triumfală, de asediu, civică, murală, de tabără şi navală. Coroanele triumfale erau de aur şi se dădeau generalilor în semn de cinstire la sărbătoarea triumfului. În vechime erau de laur, dar mai tîrziu au început să se facă din aur. Coroana civică se dădea de către un cetăţean altui cetăţean drept recunoştinţă pentru că i-a salvat viaţa. Ea era confecţionată din frunze de stejar. Coroana murală era dată de general primului soldat care îşi dovedise vitejia urcînd pe zidul cetăţii sau al fortăreţei duşmane. Ea era făcuta din podoabe asemenea crenelurilor unui zid de cetate. Coroana ovaţională era făcut din mirt şi se dădea generalilor care erau primiţi cu ovaţii cînd intrau în Roma. Împăraţii romani purtau o coroană de aur, asemănătoare cununii de laur a învingătorilor, la care mai tîrziu s-a adăugat diadema strălucitoare, care consta dintr-o bandă de material cu pietre preţioase.

Biblia vorbeşte ca în ziua judecăţii, Dumnezeu va încununa pe unii cu anumite cununi sau coroane. Astfel, avem: cununa nestricăcioasă, l.Cor.9:15, cununa dreptăţii, 2.Tim.4:8, cununa vieţii, Iac,l:12; Ap.2:10, etc.

976) Evanghelistul american E.B., cel care a fost unealta binecuvîntată a lui Dumnezeu prin care El a întors de la calea pierzării mii de africani, era în drum spre casă, pe un vapor de pasageri, spre portul New York. Pe acelaşi vas se afla şi preşedintele Theodore Roosevelt care se întorcea tot din Africa de la o vînatoare de mistreţi. Cînd au ajuns în port, mulţimea care era adunată acolo a început să aclame frenetic. Pe cine credeţi însă că aplauda mulţimea? Pe cel ce venea de la pescuirea a mii şi mii de suflete omeneşti, sau pe cel ce venea de la vînătoarea cîtorva mistreţi? Desigur, mulţimea îşi aclama preşedintele, nebăgînd în seamă pe umilul misionar. Din port, s-au urcat din întîmplare în acelaşi tren şi preşedintele şi misionarul, mergînd spre aceeaşi destinaţie. Cînd s-au dat jos din tren, iarăşi s-a adunat mulţime care aclama. De data aceasta veţi fi ghicit cu uşurinţă că cel aclamat era tot preşedintele. Atunci

misionarul a fost ispitit de Satan şi şi-a zis: „Ce folos de toată truda mea, de toată osteneala mea de a cîştiga suflete, cînd eu nici măcar nu sunt băgat în seamă de concetăţenii mei, pe cînd celalalt care a vînat doar cîţiva mistreţi este primit cu aşa ovaţii de către toată mulţimea?" Duhul lui Dumnezeu însă i-a spus: „Nu este aşa, dragul meu! El este aclamat de mulţime pentru ca şi-a isprăvit calea şi a ajuns acasă la el. Tu încă ‚nu ţi-ai isprăvit alergarea’, tu încă n-ai ajuns acasă!"

977) Un recrut din America muncea din greu la ceva cînd pe alături a trecut un om în uniformă militară. „Alo, mă, dă-mi un foc!" a strigat recrutul către trecător. Omul în uniformă militară s-a apropiat zîmbitor şi i-a dat foc la ţigară. După ce acesta s-a depărtat la distanţă bună, un alt soldat din apropiere i-a strigat: „Ma, ştii tu cine este cel care ţi-a dat foc? E generalul Pershing (cel mai mare generai al Americii din anul 1936)!“ Cînd a auzit recrutul, a luat-o la fugă, l-a ajuns pe general din urmă şi i-a zis: „Domnule general, îmi pare rău de ceea ce am făcut. Eu sunt numai de cîteva ore în armată, şi toate uniformele mi se par la fel. Sper că n-o să mă.. „Nu-i nimic, băiete“, a răspuns Pershing, „numai ascultă-mă: Să nu mai repeţi lucrul acesta cu alt ofiţer".

Oamenii mari sunt mari în toate... Omul mic luptă cu disperare să fie crezut mare. El se aşează pe demnitatea sa şi îşi pretinde drepturile sale mici. Oamenii cu adevărat mari niciodată nu cer să fie consideraţi ca atare.

978) O clasă de studenţi discutau Romani 8:28: Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu" cu un profesor de la Union Theological College din Richmond, Virginia. „Dar, frate profesor, puteţi dumneavoastră crede că toate lucrurile lucrează împreună spre bine toate durerile, suferinţele şi mizeriile?" Profesorul a răspuns: „Lucrurile s-ar putea să nu fie bune în ele însele, dar tu le poţi face să lucreze împreună spre bine". În aceeaşi

după-amiază, soţia lui a murit într-un accident de maşină, iar lui i-au fost zdrobite ambele picioare. El l-a chemat pe directorul colegiului şi i-a spus: „Spuneţi studenţilor mei că Romani 8:28 rămîne valabil". El a murit în anul acela. Ei i-au scris acest verset pe piatra funerară, căci el fusese înscris în convingerile sale. Unul dintre studenţi se ducea mereu la mormînt, îşi descoperea capul şi se ruga acolo ca Dumnezeu să-i dea şi lui acelaşi har; şi el a ajuns unul dintre cei mai mari predicatori ai Scoţiei.

Prin spiritul său triumfător, într-o străfulgerare, în acea tragedie, profesorul acesta a exercitat o influenţă mult mai profundă şi mai pătrunzătoare decît prin zece ani de profesorat mediocru. Se poate realiza mai mult într-o clipă decît în zece ani. Şi clipa aceea poate da satisfacţii mai mari decît zece ani de trăire mediocră.

979) Pînă acum, nu demult, rămînea un punct de întrebare cum pot zbura păsările călătoare atît de departe, cum de nu obosesc, cum de nu flamînzesc zile întregi. S-a calculat cît îi este necesar unei păsări să parcurgă distanţa de mii de km dinspre ţările nordice pînă în Africa, şi s-a găsit că-i trebuie mai bine de o săptămînă. Acum însă, păsările care migrează au fost urmărite cu aeroplanul, şi s-a constatat că ele nu zboară propriu-zîs, ci sunt purtate de curenţi de aer rece care se deplasează de la nord la sud. N-au nevoie să bată din aripi decît rareori, ca şi vulturii. În 245 de ore, cele care călătoresc astfel ajung în Africa. Creştinii spirituali fac deseori acest fel de zbor uşurat. Ei gustă mai dinainte răpirea spre patria veşnic caldă. Se avîntă pe aripile spiritului, lăsîndu-se duşi de vîntul acesta divin (în ebraică şi în greacă acelaşi cuvînt înseamnă şi spirit şi vînt). „Toţi cei care sunt minaţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu" (Rom,8:14).

980) În regiunile tropicale există o plantă foarte sensibilă la tot ce se petrece în jurul ei. Dacă se aleargă pe

lingă ea, dacă se vorbeşte prea tare, sau dacă este atinsa foarte puţin, ea îşi pleacă frunzele în jos, în semn de durere.

Aşa trebuie să fie un adevărat credincios: Orice vorbă dură, orice injurie la adresa Numelui lui Dumnezeu, orice ţipete, pe el trebuie să-l doară. Lui trebuie să-i pese şi să facă totul pentru calmarea situaţiilor din jur.

981) O soţie credincioasă avea un soţ beţiv. Odată, el s-a îmbătat foarte tare, încît abia a putut veni pînă acasă, unde a căzut jos pe duşumea. Soţia credincioasă a început să-L laude pe Domnul şi să zică: „Slăvit să fii, Doamne, glorie Ţie, Te binecuvîntez pentru că mi-ai dat un soţ ca acesta beţiv; Te glorific pentru că ai lucrat deja în viaţa lui". Deodată, el a deschis ochii şi a văzut atitudinea soţiei faţă de el. Duhul lui Dumnezeu l-a cercetat, şi el s-a pocăit. Trebuie sa ştim că se primesc mari binecuvântări dacă lăudăm şi glorificam Numele lui Dumnezeu. În orice situaţie, oricît de grea, dă glorie (sinceră) lui Dumnezeu că te-a trecut pe acolo, şi vei vedea efectul.

982) Un tînăr a lucrat din greu ani de zile ca să-şi construiască şi să-şi mobileze o casă unde avea să se mute cu aleasa lui. Chiar în luna după nuntă, pe cînd se aflau în luna de miere, au primit o telegramă cu vestea că le-a ars casa. El a pălit, Soţia l-a mîngîiat cu aceste cuvinte: „Nu~i nici o pierdere cît timp ne avem unul pe altul".

Cînd totul se năruie în jurul nostru, putem spune: „Doamne, noi ne avem unul pe altul. Noi nu vom suferi niciodată nici o pierdere atîta timp cît Te avem pe Tine!"

983) În jurul anului 1850 a trăit în Endon, Anglia, un predicator al Evangheliei, G.B. MacDonald, împreună cu soţia sa. Erau o familie săracă, dar bogată în lucrurile sfinte ale comuniunii cu Dumnezeu. În acestea, ei erau superiori. În această familie s-au născut patru fete: Georgia, Agnes, Alice şi Loise. Georgia s-a căsătorit şi a devenit mama lui Sir. W.B. Jonnes, unul dintre cei mai mari pictori din vremea sa. Agnes

s-a măritat şi a devenit mama lui Sir J. Poyntor, tot mare pictor şi preşedinte al Academiei Regale de Artă din Anglia. Alice s-a căsătorit şi ea şi a devenit mama lui Rudyard Kipling, marele scriitor englez. Loise s-a măritat şi a devenit mama lui Stanley Baldwin, fost prim-ministru al Angliei. Toţi aceşti oameni mari au crezut că succesul lor se datorează predicatorului nebăgat în seamă din satul Endon, care le-a lăsat ca moştenire o minte curată şi deschisă, o inimă în stare să urmărească idealuri mari şi nişte învăţături morale care au fost pîrghia care i-a susţinut în marile lucrări întreprinse de ei. Da, fericiţi sunt cei ce se nasc în familii sfinte, unde Biblia, ora de rugăciune, iubirea de viaţă curată sunt cea mai mare comoară pe care părinţii o lasă copiilor lor.

56. Gata pentru răpire

984) Pe data de 17 august 1969, cetăţenii din statele New Orleans şi Mississippi au fost anunţaţi că se apropie uraganul Camille. O parte au părăsit locuinţele şi au fugit să-şi scape viaţa, dar o parte au rămas nepăsători în casele lor. Cei care au fugit au scăpat cu viaţă. Cei ce n-au luat în serios înştiinţarea au ajuns răniţi, schilodiţi, unii nenorociţi pe viaţă, şi sute de morţi. Uraganul Camille, vînt năpraznic, n-a fost împiedicat de necredinţa sau nepăsarea unora, şi a venit cu viteza de 300 km/oră, măturînd totul în cale: sate, oraşe au devenit mormane de dărîmături în cîteva secunde. Peste şase sute de mii de persoane au rămas fără adăpost. Uraganul a fost atît de violent, încît asfaltul de pe şosele a fost făcut tot bucăţi. Nimeni şi nimic nu l-a putut împiedica. Dar cei ce-au dat ascultare înştiinţării au scăpat.

Cu mult mai mult ar trebui să dăm noi ascultare înştiinţării sfinte, dată de profeţii Domnului. „Ziua anunţată de toţi profeţii Tăi se apropie".

985) Un rege avea un bufon vestit şi inteligent. Odată, ca să-şi bată joc de el, l-a chemat, i-a dat un baston şi i-a spus: „Ţine-l şi poartă-l peste tot cu tine, pînă voi găsi altul

mai prost ca tine căruia să i-l poţi da[w]. Nu peste mult timp, regele s-a îmbolnăvit, şi pentru că medicii i-au spus că nu mai este nici o speranţă, a chemat bufonul, ca măcar să moară în veselie şi nu în necaz. Bufonul, cînd l-a văzut dus pe gînduri, l-a întrebat: „Ce e cu maiestatea sa regele?" „Sunt gata să plec într-o călătorie lungă“. „Şi eşti pregătit pentru o asemenea călătorie lungă şi importantă despre care vorbeşti?" „Lucrul cel mai tragic e că nu sunt deloc pregătit!“ „Atunci ţine bastonul acesta, maiestate. Am găsit nu un om mai prost ca mine, ci cel mai prost om din lume!"

Ce prostie poate fi mai mare ca aceasta, ca să fi avut posibilitatea, şi să te afli nepregătit în faţa călătoriei spre ţara de veci?!

986) În anul 1833, o mare „ploaie de stele“ a înspăimîntat populaţia din Scoţia. Într-o noapte, mulţimea îngrozită a alergat în toate părţile. O femeie a început să strige Ia fiul ei: „Charles, Charles; scoală-te, căci a venit ziua judecăţii". Auzind aceste cuvinte, fiul a sărit în sus, strigînd plin de bucurie: „Glorie lui Dumnezeu — eu sunt gata!"

Poţi sa spui şi tu, în orice clipă, la fel? Eşti şi tu gata pentru ziua judecăţii?

987) Un prieten pe care l-am vizitat înainte de moarte mi-a vorbit astfel: „Imaginează-ţi un călător în gară, şi-a luat bilet şi tot bagajul lui e acolo, cu adresa pe el. El stă cu biletul în mînă şi aşteaptă să plece trenul Exact aşa e şi cu mine. Sunt gata să plec îndată ce Tatăl meu ceresc binevoieşte să mă ia".

N-ar trebui să trăim mereu aşa: Să fim gata pentru venirea Domnului?

988) Într-o familie s-a născut un copil orb, cu pleoapele lipite. Aşa a crescut copilul pînă la 7 ani. Adesea, părinţii îi vorbeau şi-i descriau figura lor, iar copilul o pipăia pe mama pe faţă, pe frunte, dar n-o putea vedea. EI îi simţea iubirea caldă, dar n-o putea vedea. La 7 ani, părinţii l-au dus

la un medic specialist. Acesta a internat copilul în spital, şi i s-a făcut o operaţie foarte delicată. A venit şi ziua cînd i s-a luat bandajul de pe ochi, şi copilul a văzut. Cînd a văzut-o pe mama lui, primele lui vorbe au fost: „Mamă, ce minunată eşti!"

Într-o zi şi noi, cînd îl vom vedea pe El aşa cum este, cînd bandajul va fi luat de pe ochi, şi noi vom spune la fel: „O, Doamne Isuse, ce minunat eşti!" Aşa vei spune şi tu, prietenul meu?

989) Într-o zi, marele vestitor al Evangheliei John Wesley a fost întrebat de cineva: „Domnule Wesley, cum v-aţi folosi ultimele ore de viaţă dacă aţi şti că mîine veţi muri?" Foarte liniştit, el a răspuns: „Le-aş folosi întocmai cum am hotă rit astăzi: Astă-seară aş predica la Glocester, apoi m-aş duce călare la Tewksburry, unde aş predica după prînz, iar seara aş avea tot acolo o adunare mai mică, mai intimă; după adunare m-aş duce la fratele Martin, unde cred ca voi fi găzduit şi unde după cină voi mai sta de vorbă cu familia lui, iar după aceea ne vom ruga împreună ca de obicei, apoi mă voi retrage în camera care îmi va fi pusa la dispoziţie ca să mă odihnesc; mă voi încredinţa iarăşi Tatălui meu ceresc, mă voi culca, şi în sfîrşît mă voi trezi în glorie!" „Căutaţi şi vedeţi ce bun este Domnul Ferice de omul care se încrede în El".

990) Directorul unei închisori a primit ordinul să-l aresteze pe directorul adjunct al aceleiaşi închisori. El l-a chemat pe directorul adjunct şi i-a spus: „Fii atît de bun şi pregăteşte o celulă, căci vom aresta astăzi un bandit de seamă". Cum celulele din închisoare sunt toate proaste, e totuşi o deosebire între ele; una tot mai are un pic de lumină, unele sunt întunecoase de tot; una este uscată, alta umedă, în una mai ai loc să faci cîţiva paşi, alta e îngustă de tot. Directorul adjunct, care îi dispreţuia pe deţinuţi, a ales celula cea mai proastă. N-a îngăduit să se pună în ea nici măcar o saltea de paie, ci numai o rogojină ruptă şi apoi a

venit să raporteze directorului. Acesta a întrebat: „Ai pregătit celula cu tot ce trebuie?" „Da, am pregătit-o cu tot ce trebuie unui bandit". S-au dus amîndoi, şi directorul a văzut ce fel de celulă pregătise. „Crezi că e destul de bună?" a stăruit directorul. „Da, pentru un bandit e cea mai potrivită". Atunci directorul a spus: „Poftiţi înăuntru, domnule director adjunct. Dumneavoastră sunteţi banditul!" El singur şi-a pregătit locaşul unde avea să trăiască. Aşa şi noi, ne pregătim corpul spiritual în care vom locui în eternitate. Aici pe pămînt ne cioplim caracterul nou pe care va trebui să-l suportăm o eternitate. Ce fel de caracter îţi făureşti tu?

991) Un drumeţ necăjit şi sărac ajunsese odată într-un vechi cimitir părăsit pe coasta unui deal cu o bisericuţă străveche şi dărăpănată. Fiind foarte obosit, a pătruns în cimitir prin poarta aproape căzută şi s-a aşezat pe o piatră funerară acoperită cu buruieni. Şi-a proptit capul îngreuiat de griji în palme, gîndindu-se la vechiul cîntec: „Acasă aş vrea să fiu şi să nu mai slujesc nimănui. Aici nu pot rămîne nici azi, nici mîine". Deodată, privirea i-a fost atrasă de piatra acoperită de muşchi, pe care se putea descifra: „Aici se odihneşte în Domnul". O linişte divină i-a pătruns în suflet, şi speranţa că şi el se va putea odihni în Dumnezeu i-a dat puterea să pornească mai departe.

Da, şi inima noastră obosită se va putea odihni în Dumnezeu. Ce ne-am putea dori mai mult? Să gonim grijile şi nevoile. Lasă să treacă viaţa, Iasă să fugă şi să gonească lumea. Cu toţii, cei ce am crezut, ne vom odihni în El.

57. Diverse

992) Un reporter amator a oprit şase oameni pe stradă şi le-a pus următoarea întrebare: „După părerea dumneavoastră, care a fost cel mai mare eveniment din istorie?" După cum era de aşteptat, răspunsurile au fost diferite: 1. Întemeierea oraşului Jamestone de către englezi; 2. Înfrîngerea saracenilor la Tours; 3. descoperirea divizării

atomului; 4. Înfrîngerea Japoniei; 5. inventarea roţii. Al şaselea răspuns a venit de la un elev de 14 ani care a spus: „Moartea lui Isus Cristos". Un tînăr a exprimat adevărul pe care nimeni nu-l poate nega. El cunoştea importanţa aşezării lui Isus ca centru al tuturor activităţilor vieţii. El a fost de aceeaşi părere cu marele apostol Pavel cînd a spus: „Pentru mine a trăi este Cristos" (Fil.l:21).

993) Odată, un ofiţer s-a adresat soldaţilor, spunîndu-le că au de executat o misiune care implică jertfa supremă. El le-a vorbit foarte mişcat, spunîndu-le: „Eu am sa mă întorc cu spatele la voi pentru a nu vedea ezitarea, şi cel care se va hotărî pentru aceasta să facă un pas înainte", Cînd s-a întors, a fost foarte dezamăgit, pentru că a văzut rîndul soldaţilor intact, şi se părea că nici unul nu îndrăznise să iasă în faţă. Ce se întîmplase de fapt? Toţi soldaţii făcuseră un pas în faţă, dovedind că sunt gata cu toţi pentru jertfa supremă. Aşa ne vrea şi pe noi Dumnezeu: gata oricînd pentru jertfa supremă. Nici o ezitare n-are ce căuta printre cei pentru care Cristos Şi-a dat viaţa.

994) Păcatul nemărturisit strică toate strădaniile noastre religioase, aşa cum e scris: „Ce-Mi trebuie Mie mulţimea jertfelor voastre... căci mîinile vă sunt pline de sînge" (Is.l:ll,15). Dar inima omului ar vrea să ofere mai degrabă Domnului lucrările ei, indiferent cît de costisitoare, decît să se umilească şi să mărturisească păcatul săvîrşit. Aceasta e explicaţia faptului că omul e predispus totdeauna să aleagă calea faptelor, nevoind să-şi aplece capul şi să intre prin Uşă. De aceea, Dumnezeu a respins calea faptelor pentru a ajunge la mîntuire, căci adesea calea faptelor e doar un înlocuitor al pocăinţei. „Dacă ai fi vrut jertfe, Ţi-aş fi adus jertfe; jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit" (Ps.51:16-17), şi un asemenea duh zdrobit descoperă totdeauna intrarea prin Uşă.

995) Hudson Taylor, marele misionar al Chinei, cînd a

văzut cît de mare este lucrarea din China, cum ţinuturi întregi n-au uzit despre mîntuirea prin Domnul Isus, la 27 ianuarie 1874 a scris în Biblia sa: „Am cerut lui Dumnezeu încă 50 sau 100 de evanghelist! băştinaşi. Îţi mulţumesc, Doamne Isuse, pentru promisiunea pe care mi-ai dat-o ca să mă bazez pe ea". Dar curios, după aceea, situaţia sănătăţii lui s-a înrăutăţit. Părea că se sfîrşeşte. Pe de altă parte, fondurile au scăzut simţitor. În loc să extindă misiunea, se părea că trebuie s-o închidă. Dar el a stăruit să ceară Domnului. După cîteva săptămîni, cînd a început să se refacă puţin, într-o zi a primit un plic cu 800 de lire pentru deschiderea a noi misiuni. Scrisorii îi trebuiseră aproape două luni ca să ajungă la el. Data ei coincidea cu data cînd şi-a scris promisiunea în Biblie. Banii erau daţi cu menţiunea: „Pentru noi misiuni". Ruga a fost ascultată. Evangheliştii dintre băştinaşi au primit astfel banii necesari.

Apoi în 1887, Hudson Taylor a început să se roage pentru o sută de misionari şi cincizeci de mii de dolari necesari pentru pătrunderea Evangheliei în alte provincii ale Chinei. Era o rugăciune prea îndrăzneaţă! Nici una dintre marile societăţi misionare nu angajau un număr aşa de mare de misionari într-un an. Cu atît mai puţin se putea aştepta el, care depindea doar de Domnul, fără a avea la spate o societate misionară. Dar ştiţi ce s-a întîmplat? în 1887 s-au prezentat 600 de candidaţi ca misionari, din care a ales 102, şi a primit fonduri în valoare nu de cincizeci de mii de dolari cit ceruse, ci de cincizeci şi cinci de mii de dolari. Mare lucru este să ai îndrăzneala credinţei.

996) „în Numele Meu“. Ce vrea să zică această expresie a Domnului Isus? Watchman Nee explică în felul următor: „Ce se întîmplă atunci cînd îi dau cuiva carnetul meu de cecuri şi semnătura mea? Desigur, dacă sunt sărac şi nu am un cont în bancă, numele meu are o importanţă mică. Îmi amintesc bine cum, ca student, obişnuiam să-mi pun ştampila cu numele oriunde, pe cărţi, ziare, etc. Dar cînd am

avut pentru prima dată un carnet de cecuri şi un cont în bancă, am devenit foarte atent în ce priveşte folosirea ştampilei mele, de teamă că cineva ar putea s-o falsifice şi s-o folosească”.

Cît de bogat şi de puternic este Domnul nostru Isus! Cît îi este de preţios Numele! Deci, dacă El trebuie să-Şi ia răspunderea a tot ce se întîmplă în consecinţă, cît de grijuliu trebuie să fiu eu de felul cum se foloseşte acest Nume! Vă întreb din nou: Poate Dumnezeu să Se încredinţeze să-Şi încredinţeze soldul Său din bancă, cecul Său, semnătura Sa? Acest lucru trebuie stabilit mai dinainte. Numai după aceea poţi să-I foloseşti liber Numele. Doar atunci „ce veţi lega pe pămînt va fi legat şi în ceri“. Atunci, pentru că se face din cauză că Bl ţi l-a încredinţat, poţi să mergi ca un adevărat reprezentant al Său în această lume. Acesta este rodul unirii cu El.

997) O femeie care a ajutat multe mii de oameni să-şi recapete sănătatea mintală şi spirituală le spune clienţilor ei că eliberarea treptată se aseamănă cu nişte musafiri care au plecat: s-a zis „la revedere”, despărţirea s-a făcut, dar iată că musafirii, după ce o cotiseră după colţ, se întorc iarăşi şi mai flutură o dată din mînă „la revedere”. Aşa va fi şi cu obiceiurile rele; ultimele „la revedere” au fost spuse, şi totuşi, mai apare adesea o ultimă fluturare de adio. Dar această ultimă fluturare este într-adevăr un „adio”.

998) Unul dintre predicatorii Iui John Wesley i-a spus odată acestuia: „Eu îmi primesc textul şi predica direct de la Domnul, fără să mai studiez”. Wesley l-a întrebat: „îţi dă Dumnezeu vreodată un text pe care tu să nu-I fi citit niciodată?” „Nu“, a răspuns predicatorul. „Atunci ai face bine dacă ai citi cît mai mult”, i-a răspuns Wesley. Un creştin neinformat este un creştin neinspirat şi care nu-i inspiră nici pe alţii. Ceea ce nu-ţi captivează mintea nu-ţi va captiva nici inima pentru multă vreme.

999) Thomas Paine, autorul cărţii foarte răspîndite „Epoca raţiunii”, este un exemplu deosebit de întoarcere la Dumnezeu. În timpul ultimei sale îmbolnăviri, el a fost îngrijit zi si noapte de Mary Roscoe de la Grenwich, New York. El a întrebat-o pe această femeie dacă a citit vreuna dintre cărţile lui. Ea a răspuns că a citit foarte puţin. Autorul a rugat-o să fie sinceră, şi atunci ea i-a spus părerea asupra acestor cărţi: ele au împins-o spre întuneric pînă cînd, dîndu-şi seama de pericolul pe care-l reprezentau ele, le-a aruncat în foc. „Aş fi dorit ca toţi să fi făcut Ia fel”, a declarat el, „căci dacă diavolul a avut vreodată o influenţă prin vreo lucrare, atunci în orice caz prin a mea a avut”. Aducîndu-i medicamentele de calmare, femeia l-a auzit rostind cu ardoare de mai multe ori: „Doamne, Doamne, Dumnezeule!” sau: „Doamne Isuse, ai milă de mine!” Se spune că înainte de a muri, el şi-a retractat toate scrierile, iar asociaţii lui le-au distrus după moartea sa.

1000) Faptul că Biblia este adevărată o dovedeşte şi medicul Ignaz Semmelweis care a trăit în secolul trecut. Pe vremea lui, nimeni nu-şi spăla mîinile după o operaţie sau după o disecţie. Mintea lui ageră (de evreu) a observat că femeile examinate de profesori şi studenţi se îmbolnăvesc şi mor. De aceea, el a introdus obligativitatea ca orice profesor sau student, după operaţie, disecţie sau examinarea cuiva să-şi spele meticulos mîinile. În luna aprilie 1857, înainte ca noua dispoziţie să intre în vigoare, în salonul dr. Semmelweis au murit 57 de femei. După ce a instituit spălarea mîinilor au murit: în iunie una din 42, în iulie numai una din 84. Statisticile au arătat cu precizie că infecţiile totale erau purtate de la cadavre la pacientele încă în viaţă. Azi, în orice spital din lume, metoda sa se aplică cu cea mai mare stricteţe. Dar, cu multe secole înaintea lui Semmelweis, Dumnezeu a dat lui Moise instrucţiuni amănunţite asupra celei mai eficiente metode de curăţire a mîinilor imediat după ce a fost atins un cadavru sau o fiinţă vie infectată (Num. 19). Biblia prevede o spălare a mîinilor în apă curgătoare cu

intervale de timp necesare uscării mîinilor la soare pentru a omorî eventualii microbi rămaşi. Mai mult, metoda biblică cerea celor care au avut contact cu un cadavru să-şi schimbe hainele cu altele care au fost spălate şi uscate. Tehnica Bibliei este aşa de complexă şi de bine reglementată, încît ne vine greu să nu vedem că ea a fost dată direct de Dumnezeu Iui Moise.

Bibliografie

1. Alice van Berchem Viaţa şi activitatea Iui Sadhu Sundar Singh
2. O.S. Bibra — Isus vine iarăşi
3. Alain Choiquier Un singur drum
4. W.A. Crisweîl A apărut omul Ia întîmplare?
5. W.A. Crisweîl Biblia pentru lumea de azi
6. A. Dollman Viaţa de rugăciune a credinciosului
7. Jim Downing ~ Meditaţie
8. Constantin Ghica Istoria în anecdote. Bucureşti. 1945
9. Btlly Graham — Secretul fericirii
10. Roy Hession ~ Am vrea să-L vedem pe Isus
11. Roy Hession Drumul Calvarului
12. Neculai lonescu (R. Wurmbrandt) Umpleţi vidul
13. Stanley Jones ~ Viaţă din belşug
14. Stanley Jones Predica de pe munte
15. Wemer Keller Şi Biblia are totuşi dreptate
16. William MacDonald Adevărata ucenicie
17. C.H. MacKintosh (CHM) Gînduri asupra Genezei.
18. S.I. McMillen Boli evitabile
19. Mann ~ Invaţă-mă să mă rog
20. Bob Munfort Şi apoi toată viaţa fericiţi
21. Watchman Nee Şezi, umblă, luptă
22. Watchman Nee Viaţa creştină normală
23. Stephen Olford şi P. Lowes Sfinţenia sexului
24. T.L. Osbom Mărturisirea credinţei

25. T.L. Osborn Cum să primim vindecarea minune
26. loan Popescu Locul de Intîinire dintre ştiinţă şi credinţă
27. Aiexa Popovici Isus te cheamă
28. Aiexa Popovici Nu vrei să răspunzi chemării lui Dumnezeu?
29. Petru Popovici Biblia este totuşi adevărată
30. Petru Popovici Promisiunile lui Dumnezeu
31. Petru Popovici Graiul martirilor creştini din primele secole
32. Petru Popovici ~ Pot să cred în Isus?
33. Petru Popovici Graiul proorociilor
34. Petru Popovici ~ Eşti sigur?
35. Liviu Rebreanu Nuvele. Bucureşti. Lyceum. 1965
36. J.O. Sanders Să devenim maturi în Cristos
37. C.H. Spurgeon — Eu sunt Domnul, Medicul tău
38. C.H. Spurgeon în faţa porţii
39. Oswald Smith Mîntuirea lui Dumnezeu
40. Oswald Smith — Omul de care Se foloseşte Dumnezeu
41. John Stott Esenţialul creştinismului
42. R.A. Torrey Cum să reuşeşti în viaţa de credinţă
43. losif Trifa Biblia, cartea vieţii voi. I
44. losif Trifa Spre Canaan
45. Petru Truţa Vederi de pe Calvar
46. Radu Valentin Patimile Mîntuitorului
47. Paget Wilkes Puterea misiunii
48. R.W. Predici
49. Calea credinţei Revistă. Anii 1948,1949,1951,1953,1959,1968,1977.
50. Calendarul poporului creştin Almanah. Anii 1947 şi 1970.
51. Călăuza călătorului care vrea să meargă de la moarte la viaţă
52. Creştinul. Revistă. Anii 1939,1948.
53. Domnul, Salvatorul meu
54. Farul creştin Revistă. Anii

1936,1937,1938,1939,1940,1946,1947

55. Glasul tineretului baptist Revistă. Anul 1926.
56. Logica credinţei
57. Prietenul copiilor

Cuprins